Alexandr Soljeniţîn
ARHIPELAGUL GULAG
1918 – 1956
ÎNCERCARE DE INVESTIGAŢIE LITERARĂ
Părţile întâi şi a doua
Traducere, note şi tabel cronologic de NICOLAE ILIESCU Postfaţă de ALEXANDRU PALEOLOGU
Editura UNIVERS
Bucureşti, 1997

*

Închin această carte celor care nu au avut destulă viaţă ca să istorisească ei cele prezentate aici. Şi să mă ierte că nu am văzut, nu mi-am adus aminte, nu am desluşit totul.

*

În ANUL o mie nouă sute patruzeci şi nouă, împreună cu nişte prieteni, am găsit în revista „Priroda” („Natura”) a Academiei de Ştiinţe o notiţă remarcabilă. Scria acolo cu litere mărunte că pe râul Kolîma, cu prilejul unor săpături, nu se ştie cum a fost descoperită o lentilă de gheaţă subterană – un vechi torent îngheţat, iar în el – reprezentanţi ai faunei fosile, având o vârstă de câteva zeci de milenii. Acei peşti ori tritoni s-au păstrat atât de proaspeţi, afirma să vântul corespondent, încât participanţii la săpături, după ce au spart gheaţa, i-au mâncat pe loc cu plăcere.

Cititorii nu prea numeroşi ai revistei au fost pesemne destul de uimiţi, aflând cât de mult timp se poate păstra în gheaţă carnea de peşte, însă puţini dintre ei erau în stare să priceapă tâlcul adevărat al acestei notiţe imprudente.

Noi am priceput numaidecât. Ne-am închipuit cu toată intensitatea această scenă, până la cel mai neînsemnat amănunt: cum participanţii spărgeau gheaţa cu o grabă plină de îndârjire; cum, călcând în picioare

interesele extraordinare ale ihtiologiei şi înghiontindu-se unul pe altul cu coatele, rupeau bucăţi de carne milenară, o târau lângă foc, o dezgheţau şi o înfulecau până la saturaţie.

Am priceput pentru că noi înşine ne număram printre acei participanţi, ca membri ai acelui trib puternic al zeki – lor, unic pe pământ şi singurul în stare să mănânce triton cu plăcere.

Iar Kolîma era cea mai mare şi cea mai celebră insulă, polul ferocităţii acelei uimitoare ţări, numită GULAG, ciopârţită de geografieîntrun arhipelag, dar ferecată de psihologie într-un continent, al acelei ţări aproape invizibile, aproape imperceptibile, locuită de poporul zeki-ior.

Acest Arhipelag a sfârtecat în parcele răzleţe şi a împestriţat o altă ţară, ţara care îl includea, a pătruns adânc în oraşele ei, a atârnat peste străzi-le ei – şi cu toate acestea unii nu-şi dădeau seama de nimic, foarte mulţi auziseră ceva destul de vag, numai cei care au trecut pe acolo ştiau totul.

Dar, ca şi cum şi-ar fi pierdut graiul în insulele Arhipelagului, ei păstrau tăcerea.

O cotitură neaşteptată a istoriei noastre a făcut ca nişte lucruri, extrem de puţine, despre acest Arhipelag să iasă la iveală, însă aceleaşi mâini care ne puneau cătuşele, acum întind palma conciliant: „Nu trebuie!… Nu trebuie să răscolim trecutul!… Celui care va pomeni trecutul – să i se scoată un ochi! Însă proverbul continuă astfel: „Iar celui care îl va uita – Tabelul cronologic va figura la sfârşitul volumului al III-lea al operei de faţă. Explicaţiile abrevierilor şi cuvintelor derivate, precum şi notele traducătorului, numerotate în cadrul fiecărui capitol, sunt amplasate la sfârşitul volumului.

să i se scoată amândoi!”

Trec ani, trec decenii şi şterg irevocabil cicatricele şi

rănile trecutului, în această vreme, unele insule s-au cutremurat, au fost inundate, marea polară a uitării clipoceşte deasupra lor. Şi cândva, în veacul viitor, acest Arhipelag, cu aerul lui, cu osemintele locuitorilor lui, congelate în lenti-la de gheaţă, se va înfăţişa ca un triton neverosimil.

Eu nu voi cuteza să scriu istoria Arhipelagului: nu mi-a fost cu putinţă să cercetez documentele. O să aibă oare cineva, cândva, această posibilitate?... Cei care nu doresc să-şi aducă aminte au avut (şi vor avea încă) destul timp să distrugă cu desăvârşire toate documentele.

Cei unsprezece ani petrecuţi acolo, pe care nu i-am resimţit ca pe o ruşine, nici ca pe un coşmar cumplit, căci aproape îndrăgisem acea lume monstruoasă, şi faptul că acum, printr-o turnură fericită, am devenit procuratorul multor istorisiri şi scrisori ulterioare mă vor ajuta poate să dezgrop câte ceva din oscioarele şi carnea – de altminteri o carne încă vie, a unui triton, de altminteri, încă viu.

Articol I. NOTA

În această carte nu există nici personaje, nici evenimente născocite. Oamenii şi locurile apar cu numele lor adevărate. Dacă apar cu iniţiale, aceasta se întâmplă din considerente personale. Dacă nu apar deloc, este numai pentru că memoria oamenilor nu a reţinut numele – însă totul s-a petrecut întocmai.

Această carte nu ar fi putut să fie scrisă de un singur om. În afară de tot ce am scos din Arhipelag pe pielea mea şi mulţumită memoriei, urechilor şi ochilor mei, materialul pentru carte mi-a fost pus la dispoziţie, sub formă de relatări, amintiri şi scrisori, de:

[un şir de 227 de nume]

Nu le exprim aici recunoştinţa personală: acesta e monumentul nostru comun şi prietenesc ridicat în memoria tuturor celor schingiuiţi şi asasinaţi. Din această listă aş fi vrut să evidenţiez pe aceia care prin truda lor m-au ajutat

să consolidez această lucrare cu referinţe bibliografice extrase din cărţi aflate în fondurile bibliotecilor contemporane sau de mult retrase din circulaţie şi distruse, încât pentru a găsi acel exemplar care s-a păstrat era nevoie de multă stăruinţă; aş fi vrut şi mai mult să evidenţiez pe cei care m-au ajutat să ascund acest manuscris în clipe de restrişte şi apoi să-l multiplic.

Însă n-a sosit încă vremea ca să pot cuteza să le dezvălui numele.

Bătrânul Dmitri Petrovici Vitkovski, unul dintre surghiuniţii insulelor Solovki (1) trebuia să fie redactorul acestei cărţi, însă anii petrecuţi acolo, jumătate de viaţă (memoriile lui din lagăr se intitulează chiar aşa: Jumătate de viaţă), i-au declanşat o paralizie prematură. Pierzându-şi darul vorbirii, el a putut să citească doar câteva capitole definitivate şi să se convingă că totul va fi povestit.

Şi dacă steaua libertăţii nu va străluci încă multă vreme peste ţara noastră, lectura şi răspândirea acestei cărţi constituind un mare pericol, atunci va trebui să mă înclin cu recunoştinţă înaintea viitorilor cititori din partea celorlalţi, a celor care au murit.

Când am început această carte în anul 1958, nu cunoşteam niciun fel de memorii ori opere literare consacrate vieţii lagărelor. În timp ce lucram, până în anul 1967, am făcut treptat cunoştinţă cu Povestirile din Kolîma ale lui Varlam Şalamov (2) şi cu memoriile lui D. Vitkovski, ale E. Ghinzburg (3), ale O. Adamova-Sliozberg, la care pe parcursul expunerii fac referinţe ca la nişte fapte literare cunoscute de toată lumea (căci până la urmă aşa va fi).

În pofida intenţiilor proprii, în contradicţie cu propria voinţă, au oferit material pentru această carte, au păstrat multe fapte inestimabile şi chiar cifre, ba încă şi aerul pe care îl respirau: cekistul M. L Sudrabs-Laţis (4); N.V. Krîlenko (5) – procuror şef vreme de mulţi ani; succesorul său A.I. Vîşiński (6) şi juriştii complici, dintre care este

imposibil să nu-l menţionez pe I.L. Averbah.

Material pentru această carte ne-au furnizat de asemenea cei treizeci şi şase de scriitori în frunte cu Maxim Gorki – autorii ruşinoasei cărţi (7) despre Belomorkanal, care, pentru prima oară în literatura rusă, a glorificat munca de rob.

Partea ÎNTÂI

INDUSTRIA PENITENCIARĂ

„În epoca dictaturii şi când eram înconjuraţi din toate părţile de vrăjmaşi, noi am dat dovadă de îngăduinţă inutilă, de blândeţe inutilă”.

(Krîlenko, din cuvântul la procesul „Partidului industrial”)

Capitolul 1

ARESTAREA

Cum se poate ajunge pe acest Arhipelag misterios? Ceas de ceas într-acolo se îndreaptă avioane, vapoare, trenuri, dar pe niciunul nu scrie locul destinaţiei. Şi vânzătorii de la casele de bilete, şi slujbaşii agenţiilor Sovturist şi Inturist vor fi miraţi dacă le veţi cere un bilet pentru aceste meleaguri. Ei nu au habar şi nu au auzit nici de Arhipelag în ansamblu şi nici de vreuna dintre numeroasele lui insuliţe.

Cei care se duc să lucreze în administraţia Arhipelagului ajung acolo prin şcolile MVD.

Cei care se duc să păzească Arhipelagul sunt recrutaţi prin comisariatele militare.

Iar cei care se duc acolo să moară, precum dumneata şi cu mine, cititorule, trebuie să treacă neapărat şi exclusiv prin arestare.

Arestarea!! Este oare nevoie să spunem că ea constituie o răscruce a întregii dumitale vieţi? O lovitură de trăsnet ce cade chiar asupra dumitale? O zdruncinare sufletească insuportabilă cu care nu toţi se pot obişnui şi deseori eşuează în nebunie?

Lumea are tot atâtea centre câte fiinţe vii există în ea. Fiecare dintre noi este centrul lumii, şi universul se despică în două când ţi se şuieră în faţă: „Eşti arestat!”

Şi dacă tu eşti cel arestat, atunci ce se mai ţine în picioare în vârtejul acestui cutremur de pământ?

Dar, cu mintea întunecată, incapabili să înţeleagă aceste perturbări ale universului, cei mai subtili şi cei mai săraci cu duhul dintre noi, din toată experienţa vieţii lor, nu izbutesc în această clipă să scoată nimic altceva în afară de:

— Eu?? Pentru ce?!

Întrebare repetată de milioane şi milioane de ori înaintea noastră şi care n-a primit nicicând vreun răspuns.

Arestarea, într-o clipă şi în mod stupefiant, te aruncă, te transportă, te transmută dintr-o stare în alta.

Pe uliţa lungă şi întortocheată a vieţii noastre am alergat fericiţi ori am trecut încet, nefericiţi, pe lângă nişte garduri, nesfârşite garduri de lemn, putrede, împrejmuiri din chirpici, îngrădituri din cărămidă, beton, fontă. Nu ne-am întrebat niciodată – oare ce se află dincolo de ele? Nici cu ochiul, nici cu mintea n-am încercat să privim de partea cealaltă, şi tocmai acolo îşi află începutul ţara GULAG, chiar alături, la doi paşi de noi. Şi nu am observat în aceste garduri nenumăratele portiţe şi uşi ermetic ajustate, bine camuflate. Toate, toate aceste portiţe au fost pregătite pentru noi! Şi iată, repede, una fatală s-a deschis larg, şi patru mâini de bărbat, patru mâini albe, neobişnuite cu munca, dar apucătoare, ne înşfacă de picior, de mână, de guler, de căciulă, de ureche, ne târăsc ca pe un sac, în timp ce poarta din spatele nostru, poarta spre viaţa dinainte, este închisă pentru totdeauna.

Gata. Eşti arestat!

Şi nim-m-mic nu găseşti să răspunzi la asta, în afară de acel behăit de mieluşel:

— Eu?? Pentru ce e??

Iată ce este arestarea: o lumină orbitoare şi o lovitură care transferă dintr-odată prezentul în trecut, iar imposibilul devine un prezent cu drepturi depline.

Şi gata. Asta-i totul. Nu eşti în stare să pricepi nimic altceva nici în prima oră nici chiar în primele douăzeci şi patru de ore.

În disperarea de care eşti cuprins, pe dinainte îţi licăreşte încă, precum o jucărie, lumina unei lumi de circ: „Este o greşeală! îşi vor da seama!”

Toate celelalte, care s-au cristalizat acum într-o imagine tradiţională şi chiar literară despre arestare, nu se vor acumula şi nu se vor ordona de acum în memoria ta dezorientată, ci în memoria familiei tale şi a vecinilor de apartament.

Ţârâitul strident al soneriei în miez de noapte ori bătăile brutale în uşă. Intrarea bravă a cizmelor neşterse pe preşul de la prag ale vajnicilor agenţi ai securităţii. Şi în spatele lor – martorul, covârşit şi speriat de moarte. (Ce nevoie o fi de acest martor? La aşa ceva victimele nici nu îndrăznesc să se gândească, agenţii au uitat şi ei, dar aşa se cuvine după instrucţiuni, şi el trebuie să rămână acolo toată noaptea, iar spre dimineaţă să semneze. Pentru martorul ridicat din patul său este, de asemenea, un chin: să meargă noapte de noapte şi să ajute la arestarea vecinilor şi cunoscuţilor săi.)

O arestare tradiţională mai înseamnă şi pregătirile făcute cu mâini tremurătoare pentru cel ce va fi ridicat: un schimb de rufe, o bucată.de săpun, ceva de mâncare, şi nimeni nu ştie ce trebuie, ce poţi să iei cu tine şi cum e mai bine să te îmbraci, iar agenţii te grăbesc şi te întrerup: „Nu trebuie să luaţi nimic. Acolo o să vă dea mâncare. Acolo e cald”. (Minciuni, bineînţeles. Şi te zoresc doar ca să te înspăimânte.)

Arestarea tradiţională mai înseamnă şi ceva pe urmă, după plecarea nenorocitului ridicat: ceasuri întregi de

trebăluială prin apartament a forţei străine de represiune, care sparge, taie, smulge de pe pereţi şi azvârle, goleşte dulapurile şi sertarele, scutură, împrăştie, rupe; apoi mai înseamnă mormanul de lucruri îngrămădite pe duşumea, şi trosnetul lucrurilor strivite sub tălpile cizmelor. Şi nu există nimic sfânt în timpul unei percheziţii! Când l-au arestat pe mecanicul Inoşin, în cameră se afla un sicriaş cu corpul copilului său care tocmai murise. Juriştii au aruncat copilul şi au căutat şi în sicriu. Şi trântesc bolnavii din pat, şi le rup pansamentele. Şi nimic în timpul unei percheziţii nu va fi socotit absurd!

De la colecţionarul de antichităţi Cetveruhin au confiscat „atâtea file de ucazuri împărăteşti” – şi anume: ucazul privind sfârşitul războiului cu Na-poleon, ucazul privind formarea Sfintei Alianţe şi tedeumul împotriva holerei din anul 1830. De la cel mai bun cunoscător al Tibetului, Vostrikov, au confiscat preţioasele manuscrise tibetane vechi (elevii defunctului de-abia le-au smuls de la KGB după 30 de ani!). La arestarea orientalistului Nevski, au capturat manuscrisele tangute (1) (iar peste 25 de ani, pentru descifrarea lor, celui dispărut i s-a acordat post-mortem premiul Lenin). Lui Karger i-au sustras arhiva ostiacilor (2) de pe Enisei, au interzis scrierea pe care o inventase pentru ei şi abecedarul, lăsând acest mic popor fără scriere. În limbaj intelectual îţi ia mult timp să descrii toate astea, dar norodul zice despre o percheziţie aşa: caută să cu-leagă ce n-au semănat.

Tot ce s-a confiscat este luat şi dus, ba uneori îl silesc chiar pe arestat să ducă – precum pe Nina Alexandrovna Placinskaia, care a purtat pe umăr sacul cu hârtiile şi scrisorile soţului răposat, un mare inginer rus veşnic activ – să ducă, deci, în spate până la ei, în gura lor larg deschisă, pentru totdeauna, fără putinţă de întoarcere.

Iar pentru cei care au rămas după arestare, aceasta înseamnă trena lungă a unei vieţi întoarse pe dos, a unei

vieţi distruse. Şi încercarea de a duce celui arestat pachete. Dar de la toate ghişeele îţi răspundeau nişte voci care parcă lătrau: „Ăsta nu figurează aici”, „Ăsta nu este!” Şi ca să ajungi la acest ghişeu, în zilele cumplite ale Leningradului, trebuia să te înghesui la coadă cinci zile şi cinci nopţi. Şi poate doar peste şase luni – un an, arestatul va da el însuşi un semn de viaţă ori ţi se va arunca de la ghişeu: „Fără drept de corespsondenţă”. Iar asta înseamnă – pentru totdeauna. „Fără drept de corespondenţă” înseamnă aproape sigur: împuşcat.

Într-un cuvânt, „noi trăim în condiţii blestemate, când un om dispare fără urmă şi fiinţele cele mai dragi, soţia şi mama… ani de zile nu ştiu ce s-a întâmplat cu el”. Este just? Nu? Aceste rânduri le-a scris Lenin în anul 1910 în necrologul lui Babuşkin S. Dar trebuie s-o spunem pe şleau:

Babuşkin însoţea un transport de arme pentru răscoală şi chiar cu ele a

Când în anul 1937 a fost distrus institutul doctorului Kazakov „Comisia” a spart recipientele în care se aflau lizatele inventate de el, deşi în jur fojgăiau infirmii vindecaţi sau în curs de vindecare şi implorau să fie păstrate aceste medicamente miraculoase. (Conform versiunii oficiale, lizatele erau socotite otravă – atunci de ce nu le-au păstrat ca probe materiale?)

N.B.: Notele din subsolul paginii, marcate cu asterisc, aparţin autorului. Menţionăm că în versiunea românească s-a respectat maniera, uneori originală, a autorului de a ortografia o seamă de cuvinte, sintagme, denumiri de instituţii, evenimente, precum şi noţiuni specifice universului sovietic şi gulagovist (n, t.).

fost împuşcat. El ştia ce riscă. Nu se poate spune acelaşi lucru despre noi, nişte mieluşei.

Aceasta este imaginea noastră despre arestare.

Este indiscutabil că la noi este preferată arestarea

nocturnă de tipul celei descrise, pentru că ea prezintă avantaje importante. Toţi locatarii apartamentului sunt sugrumaţi de spaimă chiar de la cea dintâi bătaie în uşă. Arestatul este smuls din căldura aşternutului, este încă stăpânit de neputinţa stării de somnolenţă, mintea îi este tulbure. La arestările de noapte, agenţii securităţii statului sunt în superioritate numerică: sosesc câţiva, înarmaţi, împotriva unuia singur, care nici nu s-a încheiat la pantaloni; în timpul pregătirilor şi al percheziţiei în mod sigur mulţimea de eventuali susţinători ai vicitimei nu se va aduna la intrarea în clădire. Succesiunea fără grabă a descinderilor într-un apartament, pe urmă în altul, mâine în cel de al treilea şi al patrulea, oferă posibilitatea de a folosi corect personalul operativ şi de a băga la închisoare un număr de cetăţeni ai oraşului considerabil mai mare decât totalul acelui personal.

Arestările nocturne mai au şi avantajul că nici casele vecine, nici străzi-le oraşului nu văd câţi oameni au fost ridicaţi într-o noapte. Speriindu-i pe vecinii cei mai apropiaţi, aceste arestări nu constituie un eveniment pentru cei mai îndepărtaţi. Ca şi când nici n-ar fi existat. Pe aceeaşi bandă de asfalt, pe care noaptea forfotesc într-un du-te-vino continuu dube-le, transportând arestaţi şi deţinuţi, ziua defilează generaţia tânără cu steaguri şi flori şi cântă marşuri pline de voioşie şi optimism.

Arestuitorii însă, al căror serviciu constă exclusiv din arestări, pentru care spaimele arestaţilor devin plicticoase prin repetiţie, au o concepţie mult mai largă despre operaţiunea de arestare. Ei au o teorie întreagă, să nu aveţi naivitatea şi să credeţi că nu au. Arestologia este un capitol important al cursului de temniţologie generală şi are la bază o teorie socială serioasă. Arestările beneficiază de o clasificare, efectuată după criterii variate: arestări nocturne şi diurne; la domiciliu, la serviciu, în călătorie; pentru prima şi a doua oară; individuale şi în grup.

Arestările se deosebesc după gradul de surpriză necesară, după gradul de împotrivire estimată (dar în zeci de milioane de cazuri agenţii nu s-au aşteptat la nicio împotrivire şi nici nu a fost vreuna). Arestările se disting după seriozitatea percheziţiei efectuate; după necesitatea de a face sau nu inventarul obiectelor confiscate, de a sigila camerele sau apartamentele; de a aresta şi soţia, copii urmând să fie trimişi la cămin, ori de a deporta tot restul familiei, ori de a-i trimite şi pe părinţi în lagăr.

Şi, separat, există o întreagă Ştiinţă a Percheziţiei (am avut prilejul să citesc o broşură pentru juriştii din Alma-Ata, studenţi la fără frecvenţă). Acolo sunt foarte lăudaţi acei jurişti care la percheziţie nu au pregetat să răscolească două tone de bălegar, şase metri cubi de lemne de foc, două căruţe de fin, au curăţat zăpada de pe terenul din apropierea unei case, au scos cărămizi din sobă, au golit haznalele, au controlat vase de closete, au cercetat cuşti de câini, coteţe de găini, colivii pentru grauri, au străpuns saltele, au smuls plasturi de pe corpuri şi chiar dinţi de metal pentru a găsi în ei microdocumente. Studenţilor li se recomandă insistent să înceapă şi să încheie acţiunea printr-o percheziţie personală (dacă omul a sustras ceva din obiectele confiscate?); şi să revină încă o dată în acelaşi loc, dar la altă oră şi să facă o nouă percheziţie.

De bună seamă că arestările sunt foarte diferite după forma lor. Irma Mendel, unguroaică, a izbutit să procure la Komintern (1926) două bile-te la Teatrul Mare, în primele rânduri. L-a invitat şi pe anchetatorul penal Klegel, care îi făcea curte. Au petrecut foarte tandru tot timpul cât a durat spectacolul, apoi el a condus-o... direct la Lubianka (4). Şi dacă într-o însorită zi de iunie 1927 o vedeţi pe strada Kuznetki Most pe Anna Skripnikova – o frumoasă domnişoară blondă şi bucălată, care tocmai şi-a cumpărat o stofă albastră pentru rochie – cum suie într-o birjă cu un

tânăr elegant (dar birjarul şi-a dat seama şi se încruntă: Organele nu plătesc niciodată) – să ştiţi că nu e vorba de o întâlnire amoroasă, ci tot de o arestare: ei vor coti îndată pe strada Lubianka şi vor pătrunde în gura largă a porţii. Şi dacă (douăzeci şi două de primăveri mai târziu) Boris Burkovski, căpitan de rangul doi, în tunică albă, mirosind a colonie scumpă, cumpără un tort pentru o fată, să nu juraţi că acest tort va reveni acelei fete şi nu va fi sfârtecat de cuţitele celor însărcinaţi cu percheziţia şi dus de căpitan în prima lui celulă. Fără îndoială, la noi a fost întotdeauna la mare cinste şi arestarea diurnă, şi arestarea în stradă, şi arestarea într-un furnicar de lume. Ea este însă efectuată curat şi – lucru uimitor! – victimele înseşi, de acord cu agenţii securităţii de stat, se comportă cât mai elegant posibil, ca să nu dea celor vii posibilitatea să observe cum piere un condamnat.

Nu toţi pot fi arestaţi acasă cu ciocănitul prealabil în uşă (iar dacă se ciocăneşte – acesta e „administratorul blocului", „poştaşul"). Nu toţi trebuie arestaţi la locul de muncă. Iar dacă victima se dovedeşte un tip re-calcitrant, e mai comod ca el să fie ridicat când este rupt de ambianţa lui obişnuită: de familie, de colegii de muncă, de tovarăşii de idei, de ascunzătorile lui. El nu trebuie să izbutească să distrugă, să ascundă ori să transmită nimic. Celor de rang mare, militari sau activişti de partid, le dădeau uneori alte însărcinări, le puneau la dispoziţie un vagon-salon, iar apoi îi arestau în timpul călătoriei. Un muritor de rând, îngrozit de arestările pe capete şi, timp de o săptămână, chinuit de privirile încruntate ale şefilor, este chemat brusc la comitetul sindical de întreprindere, unde i se oferă, radios, un bilet la o casă de odihnă din Soci. Fricosul nostru este profund emoţionat: va să zică, spaimele lui au fost inutile. Mulţumeşte şi, jubilind, aleargă acasă grăbit să-şi facă geamantanul. Până la tren mai sunt două ore, şi el îşi ceartă nevasta neîndemânatică. Iată şi gara! mai este timp.

În sala de aşteptare sau lângă tejghea, cu o halbă de bere în mână, se aude strigat de un tânăr foarte simpatic: „Piotr Ivanîci, nu mă recunoşti?” Piotr Ivanîci este încurcat: „Cred că nu, deşi... „Tânărul iradiază o simpatie prietenoasă debordantă: „Ei, cum se poate, o să-ţi aduc aminte...” şi se înclină respectuos înspre soţia lui Piotr Ivanîci: „Iertaţi-mă, îmi daţi voie să-l răpesc pe soţul dumneavoastră pentru un minut?...” Soţia îi dă voie, şi necunoscutul îl duce pe Piotr Ivanîci intim, de braţ – pentru totdeauna sau pentru zece ani!

În furnicarul gării, nimeni nu observă nimic... Cetăţeni amatori de călătorii! Nu uitaţi că în fiecare gară mare există o secţie a GPU şi câteva celule!

Această insistenţă sâcâitoare a cunoscuţilor imaginari este atât de febrilă, încât unui om care n-a trecut prin infernul lagărului îi este aproape imposibil să se descotorosească de ea. Să nu crezi că dacă eşti angajatul ambasadei americane şi te numeşti, să zicem, Alexander Dolgan, nu pot să te aresteze în plină zi pe strada Gorki, în apropiere de telegraful central. Amicul necunoscut se va repezi spre tine înotând prin mulţime şi desfăcându-şi braţele ca nişte greble: „Saşa! va striga el pur şi simplu fără niciun ascunziş. Prietene! Nu ne-am văzut de un car de ani! Hai să ne dăm mai la o parte, să nu incomodăm oamenii”. Iar mai la o parte, lângă trotuar tocmai opreşte o „pobedă” (5) ... (Peste câteva zile agenţia TASS va face o declaraţie plină de indignare, tipărită în toate ziarele, cum că în cercurile competente nu se ştie nimic de dispariţia lui Alexander Dolgan.) Dar ce-i aici atât de complicat? Voinicii noştri au efectuat astfel de arestări la Bruxelles (aşa a fost arestat Jora Blednov), darmite la Moscova.

Trebuie să recunoaştem Organelor meritele ce li se cuvin: într-un secol când discursurile oratorilor, piesele de teatru şi modelele de toaletă feminină par ieşite de pe bandă rulantă, arestările pot să pară foarte variate. La

intrarea în uzină, după ce ai prezentat legitimaţia, te cheamă la o parte şi – te-au luat; te iau din spitalul militar cu temperatură 39° (Hans Bernstein), şi medicul nu va obiecta împotriva arestării tale (să încerce numai!); te iau direct de pe masa de operaţie în timp ce eşti operat de ulcer la stomac (N. M. Vorobiov, inspector şcolar regional, 1936), şi mai mult mort decât viu, sângerând, te duc în celulă (îşi aminteşte Karpunici); ai solicitat (Nadia Levitskaia) o întrevedere cu mama condamnată, ţi se acordă! – dar aceasta nu este decât o confruntare şi arestare! La un magazin alimentar eşti invitat la casa de comenzi şi te arestează acolo; te arestează călătorul de care ţi-a fost milă şi l-ai adăpostit într-o noapte sub acoperişul tău; te arestează casierul de la electricitate, care vine şi citeşte contorul; te arestează biciclistul care s-a ciocnit cu tine pe stradă; conductorul de tren, şoferul de taxi, funcţionarul de la casa de economii şi administratorul cinematografului – toţi aceştia te arestează şi tu nu vezi decât târziu legitimaţia de culoare bordo foarte bine ascunsă.

Uneori arestările par o joacă, punându-se în ele multă inventivitate şi multă energie de prisos, chiar dacă victima oricum nu opune nicio rezistenţă. Oare prin asta agenţii securităţii vor să-şi justifice serviciul ori numărul lor mare? Căci, după cât se pare, este de ajuns să trimită citaţii tuturor mieluşeilor luaţi în vizor şi, la ora şi secunda fixată, ei vor apărea supuşi cu bocceluţa în mână la poarta neagră de fier a securităţii statului, ca să-şi ocupe pe duşumea locul ce li s-a destinat într-o celulă. (De altminteri, pe colhoznici chiar aşa îi arestează – doar n-o să se ducă la ei acasă noaptea, pe drumuri desfundate? îi cheamă la sovietul sătesc şi acolo îi arestează. Pe muncitorii necalificaţi îi cheamă la birouri.)

Fireşte, orice maşină are capacitatea ei, dincolo de care nu mai poate înghiţi nimic. În perioada anilor 1945 –

1946, ani încordaţi, ani grei, când din Europa soseau eşaloane după eşaloane şi toate trebuiau înghiţite dintr-odată şi tăinuite în GULAG, se terminase cu acel joc de prisos, teoria însăşi năpârlise considerabil, îi zburaseră penele de ceremonial, şi arestarea zecilor de mii arăta acum ca un apel mizer: strigau de pe listă, îi scoteau dintr-un eşalon, îi aliniau într-altul – şi asta era toată arestarea.

Timp de câteva decenii, arestările politice se caracterizau prin faptul că erau ridicaţi oameni absolut nevinovaţi şi, în felul acesta, nepregătiţi să opună niciun fel de rezistenţă. Se crea sentimentul general de fatalitate, credinţa (de altfel destul de justă, dat fiind sistemul nostru privind buletinele de identitate (6)) că este imposibil să fugi de GPU-NKVD. Şi chiar în toiul epidemiilor de arestări, când oamenii, plecând la lucru, îşi luau în fiecare zi rămas-bun de la familie, fiindcă nu puteau fi siguri că se vor mai întoarce seara, nici chiar atunci aproape că nu fugea nimeni (în puţine cazuri se sinucideau). Asta li se şi cerea. Lupul se dă în vânt după oaia blândă.

Acest lucru se întâmpla din pricina neînţelegerii mecanismului epidemiilor arestărilor. Cel mai adesea, Organele nu aveau motive serioase de alegere: pe cine să aresteze şi de cine să nu se atingă, ele doar reali-zau o cifră de control. Această cifră putea fi realizată în conformitate cu anumite reguli, dar putea să aibă şi un caracter absolut întâmplător. În anul 1937, în sala de primire a NKVD-ului din Novocerkassk a venit o femeie să întrebe ce o să se întâmple cu sugarul vecinei sale, care fusese arestată. „Aşteptaţi puţin, i-au spus, o să clarificăm”. A aşteptat vreo două ceasuri, apoi au luat-o din sala de primire şi au dus-o într-o celulă: trebuiau să realizeze grabnic cifra de plan şi nu aveau destui angajaţi să-i trimită prin oraş, iar aceasta era aici! Şi invers, la Andrei Pavel, un leton de lângă oraşul Orşa, a venit NKVD-ul să-l aresteze; el însă, fără să deschidă uşa, a sărit pe

fereastră, a izbutit să fugă şi nu s-a oprit până în Siberia şi cu toate că a trăit sub numele lui adevărat, şi din acte reieşea clar că este din Orşa, nu a fost niciodată închis, nici chemat de Organe, nici măcar bănuit de ceva. Căci există trei feluri de urmărire judiciară: unională, republicană şi regională, şi aproape pentru jumătate din cei arestaţi în timpul acelor epidemii nu s-ar fi anunţat o urmărire judiciară superioară celei regionale. Cel vizat să fie arestat datorită unor circumstanţe întâmplătoare, cum ar fi denunţul unui vecin, putea fi lesne înlocuit cu un alt vecin. Oamenii care nimereau fortuit într-o razie sau într-un apartament capcană, şi în acele clipe, aidoma lui A. Pavel, aveau curajul să fugă, înainte de primul interogatoriu, nu au mai fost căutaţi niciodată şi nici chemaţi în faţa vreunei instanţe; iar cei ce rămâneau, aşteptând să se facă dreptate, erau cu siguranţă condamnaţi. Şi aproape toţi, majoritatea covârşitoare, aveau această comportare bicisnică, neajutorată, marcată de fatalitate.

Este, de asemenea, adevărat că NKVD-ul, în absenţa persoanei de care avea nevoie, lua de la rude o declaraţie că nu vor părăsi localitatea şi, firește, nu constituia o problemă mai pe urmă să facă formele pentru cei rămaşi în locul celui fugit.

Nevinovăţia generală zămisleşte pasivitatea generală. Poate pe tine nu te vor lua! Poate totul se va aranja? A. L Ladâjenski era profesor şi director al şcolii dintr-un sătuc uitat de lume, Kolovrig. În anul 1937, la piaţă, de el s-a apropiat un ţăran şi i-a transmis un mesaj: „Alexandr Ivanîci, fugi, eşti pe listă!” Dar el a rămas: căci eu duc toată şcoala în spinare, şi propriii lor copii sunt elevii mei – cum o să poată să mă ridice?… (Peste câteva zile a fost arestat.) Şi nu oricui i-a fost dat, precum lui Vanea Levitski, să înţeleagă încă la vârsta de paisprezece ani că: „Fiecare om cinstit trebuie să facă închisoare.

Acum şade tata, dar când voi creşte mare mă vor băga şi pe mine”. (A fost închis la douăzeci şi trei de ani.) Majoritatea continuă să stăruie în speranţa iluzorie. Dacă nu eşti vinovat, atunci de ce să te aresteze? Este o greşeală! Te-au înşfăcat şi te trag după ei de guler, tu însă nu încetezi să repeţi pentru tine; „Este o greşeală! îşi vor da seama şi mă vor elibera!” Alţii sunt arestaţi în bloc, lucru, de asemenea, absurd, însă aici, fiecare caz este cufundat în întuneric: „Poate că acesta, totuşi...?” Pe când tu? Tu, în mod cert eşti nevinovat! Tu încă mai consideri Organele drept o institu-ţie guvernată după normele logicii umane: îşi vor da seama – te vor elibera.

Atunci de ce să fugi?... Şi cum ai putea să te împotriveşti?... căci astfel nu faci decât să-ţi agravezi situaţia, să împiedici elucidarea erorii. Nu numai că nu te împotriveşti, dar şi pe scară cobori în vârful picioarelor, cum ţi s-a ordonat, ca să nu audă vecinii.

Ce zbucium, pe urmă, în lagăre! Ce s-ar fi întâmplat dacă fiecare agent de securitate, care pleca noaptea la arestări, nefiind sigur că se mai întoarce viu, şi-ar fi luat rămas-bun de la familie? Dacă, în timpul arestărilor în masă, de pildă la Leningrad, când un sfert din oraş a fost întemniţat, oamenii n-ar fi stat ascunşi în vizuinile lor mistuiţi de spaimă ori de câte ori se trântea uşa de la intrare şi răsunau paşi pe scară, ci ar fi înţeles că nu mai au ce pierde şi, în vestibulul locuinţei lor, ar fi organizat netemători ambuscade din câţiva oameni, înarmaţi cu topoare, ciocane, vătraie şi orice le-ar fi căzut sub mână? Căci e ştiut că aceşti vizitatori nocturni nu vin cu bune intenţii, astfel încât nu vei greşi altoindu-l pe acest ucigaş. Ori duba neagră, cu şoferul rămas în stradă singur, să fie alungată ori să i se spargă cauciucurile. Organul ar fi rămas repede fără cadre şi mijloace auto, şi, cu tot nesaţul lui Stalin, blestemata maşină s-ar fi oprit!

Dacă... dacă... Pur şi simplu am meritat tot cea a

urmat.

Şi pe urmă – de ce să te împotriveşti? Să nu-ţi ia cureaua de la pantaloni? Sau ordinului de a te aşeza la colţ? De a trece pragul casei? Aresta rea constă dintr-o mulţime de mărunţişuri şi nimicuri, şi niciunul dintre ele nu merită efortul unei discuţii în contradictoriu (mai ales când gândurile celui arestat se învârtejesc în jurul marii probleme: „pentru ce?!”) – toate aceste nimicuri puse laolaltă alcătuiesc arestarea.

Câte se petrec în sufletul unui proaspăt arestat! Merită o carte întreagă. Acolo se pot afla sentimente pe care nici nu le bănuieşti. Când, în 1921, au arestat-o pe Evghenia Doiarenko, o tânără de nouăsprezece ani, şi cei trei cekişti tineri i-au răscolit patul şi comoda cu lenjerie, ea a rămas liniştită: nu există nimic, deci n-or să găsească nimic, însă când brusc au pus mâna pe jurnalul ei intim, pe care nici chiar mamei nu putea să i-l arate, faptul că rândurile scrise de ea erau acum citite de aceşti tineri străini şi ostili a şocat-o mai tare decât toată Lubianka cu zăbrelele şi beciurile ei. La mulţi aceste simţăminte personale şi ataşamente violate de arestare pot fi mult mai puternice decât ideile politice ori teama de închisoare. Omul care nu este lăuntric pregătit pentru opresiune este întotdeauna mai slab decât opresorul.

Sunt puţini cei inteligenţi şi temerari care îşi dau seama pe loc despre ce este vorba. Grigoriev, directorul institutului de geologie al Academiei de Ştiinţe, când au venit să-l aresteze în 1948, s-a baricadat şi două ceasuri a ars hârtii.

Uneori sentimentul principal al celui arestat este acela de uşurare şi chiar de… bucurie, mai cu seamă în timpul epidemiilor de arestare: când în jur sunt ridicaţi pe capete oameni ca şi tine, şi după tine n-au venit încă, amână mereu, iar această epuizare, aceste chinuri sunt mai rele decât orice arestare şi nu doar pentru un suflet

slab. Vasili Vlasov, un comunist neînfricat (pe care îl vom mai pomeni în continuare), care a refuzat să fugă, cum îl sfătuiau subalternii lui fără de partid, ajunsese la capătul puterilor din cauză că întreaga conducere a raionului Kadâi a fost arestată (1937), doar pe el încă nu-l luau, încă nu-l luau. El nu putea să primească lovitura decât direct, în faţă, – a primit-o şi s-a liniştit, iar în primele zile după arestare s-a simţit extraordinar.

— Părintele Irakli, preot, a plecat în 1934 la Alma-Ata să-i viziteze pe credincioşii depor-taţi. În vremea asta, la locuinţa lui din Moscova au venit de trei ori să-l aresteze. Când s-a întors, enoriaşele l-au întâmpinat la gară şi nu l-au lăsat să se ducă acasă. Opt ani de zile l-au ascuns, mutându-l dintr-o locuinţă în alta. Această viaţă de om hăituit l-a istovit într-atât, încât în anul 1942, când totuşi l-au arestat, a mulţumit bucuros lui Dumnezeu.

În acest capitol am vorbit numai de masă, de mieluşeii întemniţaţi nu se ştie pentru ce. Însă vom avea prilejul în carte să vorbim şi despre aceia care şi în perioada contemporană au rămas autentici deţinuţi politici. Vera Rîbakova, studentă social-democrată, în libertate visa la închisoarea din Suzdal: numai acolo, credea ea, se va întâlni cu tovarăşii mai vârstnici (în libertate nu mai rămăsese niciunul) şi va putea să-şi modeleze concepţiile. Ekaterina Olitkaia, adeptă a partidului socialist revoluţionar, în 1924, considera că nu este demnă să fie băgată la închisoare, căci prin închisoare au trecut cei mai buni fii ai Rusiei, iar ea este încă tânără şi n-a făcut încă nimic pentru Rusia. Dar şi libertatea o izgonea dinlăuntrul ei. Astfel, amândouă s-au dus la închisoare cu mândrie şi bucurie.

„Rezistenţa! Unde a fost rezistenţa voastră?” îi dojenesc acum pe cei care au suferit cei care au avut noroc.

Da, ea trebuia să înceapă de aici, chiar din momentul

arestării. Dar n-a început. Şi, iată, te-au luat, te duc. La arestarea diurnă există negreşit acel moment scurt, unic, când pe furiş, printr-o înţelegere marcată de frică, ori absolut făţiş, cu pistoalele scoase din tocuri, te duc prin mulţime, printre sute de nevinovaţi şi hărăziţi, ca şi tine, pierzaniei. Şi gura nu îţi este închisă. Puteai şi ar fi trebuit neapărat să strigi! Să strigi că eşti arestat! Că nişte nelegiuiţi deghizaţi vânează oameni! Că îi arestează sub denunţuri mincinoase! Că milioane de oameni sunt supuşi unei represiuni neînduplecate! Poate că, auzind astfel de strigăte de mai multe ori pe zi şi în toate zonele oraşului, concetăţenii noştri s-ar zbârli? Poate şi arestările n-ar mai fi atât de uşoare!?

În 1927, când resemnarea încă nu ne înmuiase întratât creierele, în piaţa Serpuhov, ziua amiaza mare, doi cekişti încercau să aresteze o femeie. Ea a luat în braţe stâlpul unui felinar, a început să ţipe, să nu se lase. S-a strâns mulţimea. (Trebuia o astfel de femeie, însă trebuia şi o astfel de mulţime! Nu toţi trecătorii au lăsat ochii în jos, nu toţi s-au grăbit s-o zbughească!) Băieţii noştri cei dezgheţaţi s-au pierdut cu firea. Ei nu pot să lucreze la lumina societăţii. S-au urcat în automobil şi au şters-o. (Atunci, femeia ar fi trebuit să se ducă direct la gară şi să plece cu trenul. Dar ea s-a dus să doarmă acasă. Şi în noaptea aceea, au dus-o la Lubianka)

De pe buzele tale însă nu se desprinde niciun sunet, şi mulţimea din jur, nepăsătoare, te ia, pe tine şi pe călăii tăi, drept prieteni care au ieşit la plimbare.

Şi eu am avut de multe ori posibilitatea să strig.

În cea de a unsprezecea zi după arestarea mea, trei paraziţi de la SMERŞ, împovăraţi de cele trei geamantane de trofee mai mult decât de grija mea (de acum, după atâta drum împreună, aveau încredere în mine), m-au adus la Gara Bielorusă din Moscova. Ei se numeau escortă specială, dar în realitate automatele îi împiedicau să-şi

care geamăn-tanele grele, pline cu trofee jefuite din Germania de către ei şi şefii lor de la serviciul de contraspionaj al celui de al 2-lea Front bielorus, şi pe care acum, sub pretextul escortării mele, le duceau familiilor în Patrie. Cel de-al patrulea geamantan îl căram eu fără nicio plăcere. În el se aflau jurnalele de zi şi creaţiile mele – probe contra mea. Niciunul dintre cei trei nu cunoştea oraşul, şi a trebuit ca eu să aleg drumul cel mai scurt spre închisoare, să-i conduc eu la Lubianka, unde ei nu fuseseră niciodată (iar eu o confundam cu Ministerul Afacerilor Externe).

După o zi şi o noapte petrecute la contrainformaţiile armatei; după trei zile şi trei nopţi la contrainformaţiile frontului, unde tovarăşii de celulă m-au instruit (m-au iniţiat în toate înşelăciunile anchetatorului, am aflat cum se ameninţă, cum se bate; că pentru cei arestaţi nu mai există speranţă de întoarcere ori de a scăpa cu mai puţin de zece ani), pe neaşteptate iată-mă eliberat ca prin minune, şi de patru zile călătoresc ca un om liber printre oameni liberi, deşi trupul meu s-a culcat pe paie putrede lângă hârdăul cu excremente, ochii au văzut oameni bătuţi şi nedormiţi, urechile au auzit adevărul, gura a gustat zeama chioară… Atunci de ce tac? De ce nu lămuresc mulţimea înşelată în ultimele mele clipe de existenţă publică?

Am tăcut în oraşul polonez Brodnica, dar poate acolo oamenii nu înţeleg ruseşte? N-am strigat nici pe străzile oraşului Białystok, dar poate că pe polonezi nu-i interesează aşa ceva? N-am scos niciun cuvânt la gara din Volkovâsk – era puţină lume. M-am plimbat cu aceşti tâlhari ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic pe peronul gării din Minsk, dar gara era încă numai ruine. Iar acum, iată-mă introducându-i pe cei trei bandiţi de la SMERŞ în rotonda superioară, cu boltă albă, a staţiei de metrou „Gara Bielorusă”, inundată de lumina electrică şi, de jos în

sus, în întâmpinarea noastră, pe două scări rulante paralele, urcă înghesuiţi moscovi-ţii. Mi se pare că toţi se uită la mine! Ca un şir nesfârşit, de acolo, din străfundurile ignoranţei, ei urcă sub cupola scânteietoare, urcă spre mine ca să audă măcar un adevăr. Atunci de ce tac??!…

Fiecare deţine întotdeauna o duzină de motive impecabile, demonstrând de ce are dreptate că nu se sacrifică.

Unii încă mai speră într-un deznodământ fericit şi se tem ca nu cumva, prin strigătul lor, să-l pericliteze (căci noi nu receptăm nicio veste de pe tărâmul celălalt şi nu ştim că din prima clipă a arestării soarta noastră a fost deja hotărâtă în varianta cea mai rea, şi mai rea de atât nu poate fi). Alţii încă nu se maturizaseră pentru acele idei care se orânduiesc într-un strigăt către, mulţime. Fiindcă numai un revoluţionar îşi are întotdeauna lozincile pe buze gata să ţâşnească în afară, dar de unde să le ia un simplu cetăţean, care nu a fost amestecat în nimic? El pur şi simplu nu ştie ce să strige. În sfârşit, există încă o categorie de oameni al căror piept este prea plin, ochii lor au văzut prea multe, ca să poată să verse această mare imensă în câteva strigăte incoerente.

Iar eu? Eu am încă un motiv ca să nu strig: aceşti moscoviţi înghesuiţi pe treptele celor două escalatoare pentru mine erau puţini, prea puţini! Aici strigătul meu îl vor auzi două sute, de două ori două sute de oameni, dar ce va fi cu cele două sute de milioane?… Şi ca prin ceaţă mi se năzăreşte că odată şi odată o să strig celor două sute de milioane…

Deocamdată însă, fără să deschid gura, escalatorul mă duce năvalnic spre infern.

Voi tăcea şi în străduţa Ohotnîi Riad. N-o să strig nici lângă hotelul „Metropol”. N-o să-mi agit braţele nici în piaţa Golgotei – Lubianka…

* * *

Eu am beneficiat probabil de cea mai uşoară formă de arestare dintre câte se pot închipui. Ea nu m-a smuls din braţele celor apropiaţi, nu m-a rupt de viaţa familială atât de scumpă nouă. Printr-un februarie european fleşcăit, ea m-a smuls din limba noastră de pământ ce avansează spre Marea Baltică, unde ori noi îi înconjurasem pe nemţi, ori ei pe noi, şi m-a privat numai de divizionul meu de artilerie şi de spectacolul ultimelor trei luni de război.

Comandantul de brigadă m-a chemat la postul de comandă, mi-a cerut, nu ştiu de ce, pistolul, i l-am dat, fără să bănuiesc nicio perfidie, şi, de-odată, din suita încordată a ofiţerilor, care încremeniseră într-un colţ, s-au desprins doi agenţi de la contrainformaţii; din câteva salturi au traversat încăperea şi, apucându-mă cu cele patru mâini concomitent de steluţa de la căciulă, de epoleţi, de centură, de porthart, au strigat pe un ton dramatic:

— Sunteţi arestat!!

Şi pârjolit, şi străpuns din cap până în picioare, n-am găsit să spun ceva mai inteligent decât:

— Eu? Pentru ce?!…

Deşi la această întrebare nu se dă răspuns, lucru de mirare – eu am primit! Acest lucru merită pomenit pentru că era ceva prea ieşit din comun. Când cei doi viteji de la SMERŞ au isprăvit cu jumulitul, odată cu port-hartul mi-au confiscat şi reflecţiile mele politice aşternute pe hârtie şi când, copleşiţi de zăngănitul geamurilor la fiece explozie nemţească, mă împingeau repede spre ieşire, au răsunat pe neaşteptate două cuvinte, care îmi erau adresate cu fermitate, da! – peste acea prăpastie ce se căscase între mine şi cei rămaşi la auzul cuvântului „arestat”, ce a căzut ca un trăsnet, peste acea barieră despărţitoare de ciumă, prin care niciun sunet nu mai cuteza să răzbată, au trecut cuvintele de neconceput, fabuloase, ale comandantului de brigadă:

— Soljeniţîn, întoarce-te.

Printr-o răsucire bruscă m-am smuls din mâinile ofiţerilor de la SMERŞ şi am făcut câţiva paşi înapoi spre comandant. Nu-l cunoşteam prea bine, el nu catadicsea să se lase antrenat în simple discuţii cu mine. Faţa lui exprima întotdeauna pentru mine un ordin, o comandă, mânie. Acum însă era luminată de o expresie gânditoare: ruşinea de a fi participant fără voie la această afacere murdară? pornirea de a se ridica deasupra jalnicei subordonări de o viaţă? Cu zece zile în urmă, din încercuirea în care căzuse divizionul lui de foc, douăsprezece tunuri grele, eu am scos aproape întreagă bateria mea de cercetare, şi iată acum trebuie să se lepede de mine în faţa unei bucăţi de hârtie ştampilate?

— Dumneata, a întrebat el grav, ai un prieten la Frontul întâi Ucraine-an?

— Nu se poate!... Nu aveţi dreptul! au început să strige la colonel căpitanul şi maiorul de la contrainformaţii. Suita ofiţerilor de stat-major s-a strâns speriată în colţ, temându-se parcă să împărtăşească formidabila nesocotinţă a comandantului de brigadă (iar cei de la secţia politică – pregătindu-se să furnizeze material împotriva comandantului de briga-dă). Pentru mine însă a fost de ajuns: am înţeles numaidecât că sunt arestat pentru corespondenţa cu prietenul meu de şcoală şi am înţeles din ce direcţie trebuie să aştept pericolul.

Şi putea să se oprească aici Zahăr Gheorghievici Travkin*! Dar nu! Continuând să se purifice şi să se îndrepte în propriii săi ochi, el s-a ridicat de la masă (în acea viaţă dinainte, nu s-a ridicat niciodată să-mi iasă în întâmpinare!), mi-a întins mâna peste abisul ce se aşternuse între noi (când eram liber nu mi-a întins-o niciodată!) şi, strângând-o pe a mea, spre groaza suitei amuţite, cu faţa-i întotdeauna severă emanând căldură, a rostit răspicat, fără teamă:

— Îţi urez noroc, căpitane!

Pe lângă faptul că nu mai eram căpitan, acum eram duşmanul demascat al poporului (căci la noi toţi cei arestaţi, din momentul arestării sunt şi pe deplin demascaţi). Aşadar, el ura noroc unui duşman?

Geamurile se zguduiau. Exploziile nemţilor sfâşiau în bucăţi pământul la vreo două sute de metri, amintind că acest episod n-ar fi putut avea loc acolo, mai în adâncul teritoriului nostru, sub cupola unei existenţe aşezate, ci doar aici, sub răsuflarea morţii nepărtinitoare cu toţi.

Această carte nu cuprinde amintiri din viaţa mea. Iată de ce n-o să vă povestesc despre amănuntele hazlii ale arestării mele, ce nu poate fi asemuită cu alta. În noaptea aceea cei doi ofiţeri de la SMERŞ erau disperaţi că nu ştiau să se orienteze pe hartă (n-au ştiut niciodată), şi, cu amabilităţi, mi-au înmânat-o, rugându-mă să-i arăt şoferului cum să

Şi lucru uimitor: totuşi se poate să fii om!

— Travkin n-a avut de suferit. Nu demult ne-am întâlnit bucuroşi şi am făcut pentru prima oară cunoştinţă. Este general în retragere şi revizor la Uniunea vânătorilor.

ajungă la contrainformaţiile armatei. Le-am arătat drumul şi am ajuns împreună la această închisoare şi, drept mulţumire, nu m-au băgat într-o celulă, ci în carceră. Iată însă că despre acea magazioară dintr-o casă ţărănească germană, care servea temporar de carceră, nu pot să nu vorbesc.

Era lungă cât un stat de om şi lată cât să încapă trei inşi culcaţi, iar patru doar strâns lipiţi unul de celălalt. S-a nimerit ca eu să fiu tocmai al patrulea, îmbrâncit după miezul nopţii; cei trei, care erau culcaţi, s-au trezit din somn şi, la lumina unei gazorniţe, m-au privit strâmbându-se, s-au înghesuit şi mi-au făcut loc cât să încap cu greu într-o rână. Astfel, pe paiele bătucite de pe duşumea, erau acum opt cizme spre uşă şi patru mantale. Ei dormeau, iar

eu mă perpeleam. Pe cât de sigur eram de mine în calitate de căpitan cu o jumătate de zi în urmă, pe atât de chinuitor era acum faptul de a mă înghesui pe fundul acestei chicinete. De vreo două ori, băieţii s-au trezit amorţiţi şi toţi deodată ne-am întors pe partea cealaltă.

Spre dimineaţă, sătui de somn, au căscat, au tuşit, dregându-şi glasurile, şi-au strâns picioarele, s-au aşezat fiecare în câte un colţ şi am început să facem cunoştinţă.

— Pe tine de ce?

Însă o briză vagă de circumspecţie bătuse deja peste mine subacope rişul otrăvit al SMERŞ-ului, şi eu m-am mirat cu sinceritate.

— N-am nici cea mai mică idee. Parcă îţi spun, ticăloşii?

Dar tovarăşii mei de celulă, tanchişti cu caschete negre, moi, nu au ascuns nimic. Erau trei inimi cinstite, trei inimi simple de ostaşi, un soi de oameni de care mă ataşasem în anii războiului, eu însumi fiind şi mai complicat, şi mai rău. Toţi trei erau ofiţeri. Şi epoleţii lor fuseseră smulşi cu răutate, pe alocuri – cu stofă cu tot. Petele neîntinate de pe tunicile lor murdare erau urmele decoraţiilor înşurubate, cicatricele vinete şi roşii de pe faţă şi de pe mâini – amintiri lăsate de răni şi arsuri. Din nefericire, divizionul lor poposise aici pentru refacere, în acelaşi sat unde se instalaseră contrainformaţiile SMERŞ ale Armatei a 48-a.

Sărbătorind bătălia din ajun, au băut zdravăn şi undeva, la marginea satului, au dat năvală în baia publică, undeva au văzut că intraseră să se spele două fete chipeşe. Fetele, pe jumătate îmbrăcate, au izbutit să scape, lăsând în urmă picioarele tanchiştilor care se împleticeau neascultătoare. Dar s-a dovedit că una dintre ele nu era o oarecare, ci tocmai iubita şefului contrainformaţiilor armatei.

Da! De trei săptămâni, războiul se desfăşura pe

teritoriul Germaniei şi noi toţi ştiam foarte bine: dacă acele fete ar fi fost nemţoaice – ele puteau fi violate, pe urmă chiar împuşcate, şi aceasta ar fi fost socotită o faptă de vitejie; dacă ar fi fost poloneze sau rusoaice de-ale noastre de-portate, puteau în orice caz şi alergate goale prin grădină şi plesnite peste fese, şi totul n-ar fi fost decât o poznă amuzantă. Dar întrucât era vorba de „dama de companie" a şefului contrainformaţiilor, atunci, un oarecare sergent din spatele frontului a rupt de pe umerii celor trei ofiţeri combatanţi epoleţii aprobaţi prin ordinul de zi al comandamentului de front, a smuls ordinele şi medaliile acordate de Prezidiul Sovietului Suprem, iar acum pe aceşti luptători, care au făcut tot războiul şi poate au călcat cu şenilele multe linii de tranşee duşmane, îi aştepta judecata unui tribunal militar, care fără tancurile lor n-ar fi ajuns până în acest sat.

Am stins gazorniţa, şi aşa consumase tot aerul ce îl aveam de respirat. În uşă era tăiată o fantă de mărimea unei cărţi poştale, pe unde pătrundea lumina indirectă a coridorului. Parcă îngrijoraţi că odată cu zorile o să avem prea mult spaţiu în carceră, ne-au lepădat numaidecât pe cel de al cincilea. Purta manta nouă de ostaş al Alinatei Roşii, căciulă tot nouă, şi când s-a oprit în dreptul fantei-vizor, ne-a înfăţişat o faţă proaspătă, cu nas cârn şi obraji roşii.

— De unde vii, frate? Cine eşti?

— Din partea cealaltă, a răspuns el cu vioiciune. Sunt spion.

— Glumeşti? am zis noi înmărmuriţi. (Nu am auzit niciodată şi n-am citit nici la Şeinin (8), nici la fraţii Tur (9) ca un spion să spună aşa ceva despre sine!)

— Cui îi arde de glume în vreme de război! a oftat flăcăul cu bun-simţ. Cum poţi să te întorci acasă din prizonierat? Învăţaţi-mă şi pe mine!

Abia începuse să ne povestească despre cum nemţii,

cu douăzeci şi patru de ore în urmă, îl trecuseră peste linia frontului, ca să spioneze şi să arunce în aer poduri, cum se prezentase numaidecât la cel mai apropiat batalion să se predea, iar comandantul de batalion, nedormit şi extenuat, nu l-a crezut câtuşi de puţin că e spion şi l-a trimis la infirmieră să-i dea un sedativ, că brusc am fost copleşit de impresii noi:

— Afară, să vă faceţi nevoile! Mâinile la spate! ne-a strigat prin uşa deschisă o matahală de plutonier, foarte bun să tragă afetul unui tun de 122 de milimetri.

Peste tot, în curtea gospodăriei ţărăneşti, fusese amplasat un cordon de soldaţi înarmaţi cu automate, străjuind cărarea ce ni se arătase şi care făcea înconjurul unui şopron. Turbam de indignare că un mitocan de plutonier a îndrăznit să ne comande nouă, ofiţeri, „mâinile la spate”, însă tanchiştii s-au supus comenzii, apoi i-am urmat şi eu.

În spatele şopronului se afla un fel de ţarc mic şi pătrat, în care zăpada bătătorită nu se topise încă, şi era pângărit pe de-a-ntregul cu grămăjoare de excremente de om, în mare neorânduială şi aproape una lângă alta pe toată suprafaţa, încât era o problemă să găseşti un loc unde să calci cu amândouă picioarele şi să te laşi pe vine. Totuşi ne-am descurcat şi ne-am aşezat, în locuri diferite, toţi cinci. Doi soldaţi posomorâţi îşi îndreptaseră automatele spre noi, iar plutonierul, când nu trecuse niciun minut, a şi început să ne zorească răstit:

— Hai, grăbiţi-vă! La noi treburile astea se rezolvă repede!

Aproape de mine se aşezase unul dintre tanchişti, originar din Rostov, un locotenent-major voinic şi posomorât. Faţa îi era înnegrită de un strat de pulbere metalică ori de fum, totuşi se vedea foarte clar o cicatrice mare şi roşie care îi traversa obrazul.

— Adică unde la voi? a întrebat el încet, fără să-şi

arate intenţia de a se grăbi îndărăt în carcera îmbâcsită cu miros de petrol lampant.

— La SMERŞ, serviciul de contrainformaţii! i-a retezat-o scurt plutonierul cu voce mai răsunătoare decât era cazul. (Agenţilor de la contrainformaţii le plăcea foarte mult acest cuvânt cârpăcit fără pic de har din smerţ spionam – moarte spionilor. Găseau că are calitatea de a băga în sperieţi.)

— La noi se rezolvă încet, a răspuns locotenentul-major cu figură gânditoare. Cascheta îi căzuse spre ceafă, lăsând să i se vadă părul netuns. Şezutul lui tăbăcit, de om al frontului, era expus unei plăcute adieri răcoroase.

— Adică – unde la voi? a lătrat plutonierul mai tare decât era nevoie.

— În Armata Roşie, a răspuns locotenentul-major netulburat din poziţia în care se afla, măsurându-l cu privirea pe acest mastodont ratat.

Aşa au fost primele înghiţituri de aer ale respiraţiei mele de arestat.

Capitolul 2

Articol II. ISTORIA CANALIZĂRII NOASTRE

Când astăzi este înjurată samavolnicia cultului, toţi se opresc de fiecare dată, invariabil, la anii 1937 – 1938. Şi acest lucru începuse să se întipărească în memorie, ca şi când nici înainte, nici după, oamenii nu ar fi fost întemniţaţi, ci numai în perioada anilor 1937 – 1938.

Totuşi nu mă tem că greşesc, spunând că valul 1937 – 1938 nu a fost unicul şi nici măcar principalul, ci, poate, doar unul dintre cele trei valuri foarte mari, care au umflat conductele sinistre şi puturoase ale canalizării noastre penitenciare.

Mai înainte a fost valul anilor 1929 – 1930, mare cât fluviul Obi, care a târât în tundră şi în taiga vreo cincisprezece milioane de ţărani (poate şi mai mulţi). Ţăranii însă – oameni lipsiţi de darul cuvântului şi al

scrisului, n-au compus plângeri şi nu şi-au scris memoriile. Cu ei nu se chinuiau noaptea anchetatorii, pentru ei nu stricau niciun proces-verbal, era de ajuns hotărârea sovietului sătesc. Acest val a curs, a fost absorbit de pământurile veşnic îngheţate, şi nici chiar minţile cele mai înfierbântate aproape că nu îşi mai amintesc de el. Ca şi cum el n-ar fi lezat câtuşi de puţin conştiinţa rusă. Cu toate acestea, Stalin (şi noi împreună cu el) nu a făptuit o crimă mai cumplită.

După – a urmat valul anilor 1944 – 1946, mare cât fluviul Enisei: prin conductele de scurgere au fost proscrise naţiuni întregi, apoi milioane şi milioane de oameni care au trăit (tot din vina noastră!) în captivitate, deportaţi în Germania, şi care s-au întors pe urmă. (Stalin cauteriza rănile ca să prindă crustă mai repede, şi trupul întregului popor nu trebuia să se odihnească, să răsufle, să se înzdrăvenească.) Dar şi în acest val au fost mai mult oameni simpli, care nu au scris memorii.

În timp ce valul anului 1937 a luat şi a dus în Arhipelag şi oameni cu situaţie, oameni cu vechime în partid, oameni cu studii, şi în jurul lor mulţi răniţi au rămas în oraşe, şi mulţi dintre ei buni mânuitori de condei! Şi acum, toţi laolaltă scriu, vorbesc, îşi aduc aminte de anul 1937! Volga pătimirii populare!

Dacă însă îi vorbeşti de anul „treizeci şi şapte” unui tătar din Crimeea, unui calmuc ori cecen (1) – acesta doar va ridica din umeri. Ce înseamnă treizeci şi şapte pentru Leningrad când mai înainte a fost treizeci şi cinci? Iar pentru recidivişti ori baltici n-au fost mai grei 1948 – 1949? Dacă ocrotitorii stilului şi ai geografiei îmi vor reproşa că am scăpat din vedere alte fluvii din Rusia, le voi spune că nici valurile n-au fost toate pomenite, mai daţi-mi pagini! Din valuri vor creşte şi celelalte fluvii.

E ştiut lucru că orice organ fără antrenament se atrofiază.

Aşadar, dacă ştim că Organelor (singure s-au botezat cu acest nume dezgustător), proslăvite şi înălţate deasupra a tot ce este viu, nu li s-a atrofiat niciun tentacul, ci, dimpotrivă, li s-au înmulţit, întărindu-şi astfel musculatura, este lesne de ghicit că ele s-au antrenat fără curmare.

În conducte exista o reală pulsaţie, presiunea era când mai mare, când mai mică decât cea preconizată, dar niciodată canalele închisorilor nu au rămas goale. Sângele, sudoarea, urina, stoarse din noi, gâlgâiau prin ele permanent. Istoria acestei canalizări este istoria unei ingerări şi curgeri neîntrerupte, intervalele de creştere alternau cu cele de des-creştere, valurile erau când mai mari, când mai mici, în vreme ce din toate părţile curgeau pâraie, pârâiaşe, şiroaie din jgheaburile streşinilor, precum şi picături separate, adunate una câte una.

Înşiruirea cronologică oferită în continuare, unde sunt menţionate în mod egal şi valurile alcătuite din milioane de arestaţi şi pârâiaşele forma-te din câteva simple, infime zeci, este încă incompletă, săracă şi limitată prin capacitatea ei de a pătrunde în trecut. Oamenii care ştiu şi care au rămas în viaţă trebuie să facă încă multe completări.

În această înşiruire, cel mai dificil lucru este începutul. Pentru că, pe măsură ce coborâm mai adânc în decenii, au rămas tot mai puţini martori, vâlva s-a stins şi s-a întunecat, letopiseţe nu există ori dacă da – ele se află sub lacăt. Şi pentru că nu este deloc drept să examinăm aici în acelaşi plan anii de cumplită înverşunare (războiul civil) şi primii ani de pace, când era de aşteptat instaurarea carităţii.

Însă înainte de orice război civil s-a văzut că Rusia, cu structura populaţiei sale, nu era, fireşte, capabilă de niciun socialism, că era în totalitate pângărită. Una dintre cele dintâi lovituri ale dictaturii a fost dată cadeţilor (2) (în timpul ţarului – molima extremă a revoluţiei, în timpul

puterii proletariatului – molima extremă a reacţiunii). La sfârşitul lui noiembrie 1917, când ar fi trebuit să aibă loc prima întrunire a Adunării Constituante, partidul cadeţilor a fost declarat în afara legii şi au început arestările membrilor lui. Cam în aceeaşi vreme s-au produs îmbarcările „Uniunii pentru Adunarea Constituantă" (3) şi ale reţelei „universităţilor ostăşeşti" (4).

Date fiind sensul şi spiritul revoluţiei, este lesne de înţeles că în aceste luni Kresti, Butârki (5) şi multe închisori provinciale înrudite s-au umplut cu mari bogătaşi, importanţi activişti pe tărâm social, generali şi ofiţeri, funcţionari din ministere şi din întregul aparat de stat, care nu îndeplineau dispoziţiile noii puteri. Una dintre primele operaţii ale CEKA a fost arestarea comitetului de grevă al Uniunii panruse a funcţionarilor. Iată ce dispunea una dintre cele dintâi circulare al NKVD-ului din decembrie 1917: „Ţinând seama de sabotajul funcţionarilor… să se manifeste maximum de iniţiativă pe plan local, să se recurgă la confiscări, constrângeri şi arestări".

Vestnik NKVD" (Buletinul NKVD), 1917, Nr. 1, p. 4.

Şi cu toate că V.I. Lenin, la sfârşitul anului 1917, pentru instaurarea „unei ordini revoluţionare stricte", cerea „să se reprime fără cruţare încercările de anarhie din partea beţivilor, huliganilor, contrarevoluţionarilor şi altor persoane", adică pericolul cel mai mare pentru Revoluţia din octombrie îl constituiau, după el, beţivii, în timp ce contrarevoluţionarii fuseseră înghesuiţi undeva în rândul al treilea, însă tot el punea problema şi într-un câmp mai larg. În articolul Cum să organizăm întrecerea (7 şi 10 ianuarie 1918), V.I. Lenin proclama ţelul comun şi unic al „curăţirii pământului rusesc de toate insectele dăunătoare". Şi prin insecte el înţelegea nu numai pe cei străini prin apartenenţa de clasă, dar şi pe „muncitorii care se eschivează de la muncă", de pildă zeţarii de la tipografiile partidului din Petrograd. Iată ce face

îndepărtarea timpului. Ne este greu să înţelegem astăzi cum acei muncitori, care de-abia deveniseră dictatori, au convenit numaidecât să se eschiveze de la o muncă pe care o făceau pentru ei înşişi. Şi încă: „... în care cartier dintr-un mare oraş, în care fabrică, în care sat... nu există... sabotori care îşi zic intelectuali?” ** E adevărat, formele de curăţire a insectelor prevăzute de Lenin în acest articol erau diferite: aici să fie băgaţi la închisoare, acolo să fie puşi să cureţe latrinele, dincolo, „după ce şi-au ispăşit pedeapsa la carceră, să li se elibereze carnetele galbene” (6), în altă parte – să fie împuşcat parazitul; erau aici la alegere – închisoarea „sau muncă silnică de maximă severitate” * *. Examinând şi sugerând direcţiile principale ale pedepsei, Vladimir Ilici propunea cu toate acestea ca descoperirea celor mai bune măsuri de curăţire să devină obiectul întrecerii „comunelor şi comunităţilor”.

Nu putem să facem o cercetare completă a tuturor celor care erau înro-laţi sub această definiţie largă de insecte: populaţia Rusiei era mult prea eterogenă şi în cadrul ei se întâlneau grupuri mici, izolate, complet inutile şi, de altfel, acum uitate. Insecte erau, fireşte, proprietarii de pământ. Insecte erau cooperatorii. Toţi proprietarii de case. Multe insecte se aflau printre profesorii de liceu. Consiliile parohiale ale bisericilor erau pline de insecte, insectele cântau în corurile bisericeşti. Insecte erau toţi preoţii şi, cu atât mai mult – toţi călugării şi călugăriţele. Dar şi acei tol-stoieni (7), care, intrând în serviciu la soviete ori la calea ferată, nu au depus jurământul scris, obligatoriu, de a apăra puterea sovietică cu ar-mă în mână, şi ei s-au descoperit ca insecte (şi mai departe o să vedem câteva procese de-ale lor). Fiindcă veni vorba de căile ferate, sub uniforma lor se ascundeau multe insecte şi era necesar să fie extirpate, unele chiar strivite. Cât despre telegrafişti, aceia nu se ştie de ce, în ma

Lenin. Sobranie socinenii (Opere), ed. a 5-a voi. 35, p.

68.

Ibidem, p.204

* * Ibidem, p. 203.

rea lor majoritate erau insecte înveterate care nu simpatizau Sovietele. Nu poţi spune nimic bun nici despre VIKJEL, nici despre alte sindicate, adeseori pline de insecte ostile clasei muncitoare.

Chiar şi numai grupurile enumerate alcătuiesc deja o cifră uriaşă, de ajuns pentru câţiva ani de muncă de curăţare.

Şi mai erau tot felul de intelectuali blestemaţi, studenţi fără astâmpăr, tot felul de excentrici, căutători de adevăr şi nebuni, de care încă Petru I a încercat să cureţe Rusia şi care întotdeauna constituie un inconvenient pentru un regim sever şi armonios.

Dar această dezinsecţie sanitară nu ar fi fost posibilă, mai ales în condiţii de război, dacă s-ar fi folosit formele de procedură şi normele juridice perimate. S-a adoptat însă o formă absolut nouă: represiunea fără judecată, şi această sarcină ingrată şi-a asumat-o cu abnegaţie VCEKA – Santinela Revoluţiei, unicul organ represiv din istoria omenirii, care a concentrat în mâinile sale: urmărirea, arestarea, ancheta, procuratura, judecarea şi executarea sentinţei.

În 1918, pentru a accelera şi victoria culturală a revoluţiei, au început să scoată şi să arunce moaştele sfinţilor şi să confişte odoarele bisericeşti. În apărarea bisericilor şi mănăstirilor devastate au izbucnit răzmeriţe populare. Din loc în loc erau trase clopotele de alarmă, şi pravoslavnicii se adunau, de multe ori înarmaţi cu bâte. Fireşte, se întâmpla ca pe unii să-i achite pe loc, iar pe alţii să-i aresteze.

Chibzuind astăzi la anii 1918 – 1920, ne aflăm în dificultate: oare să includem în valurile care au inundat închisorile şi pe toţi cei care au fost striviţi înainte de a fi

ajuns în celula închisorii? Şi la ce rubrică să-i trecem pe toţi cei pe care kombedi îi suprimau în pridvorul sovietului sătesc sau în curţile din spate? Oare au izbutit să pună măcar un picior pe pământul Arhipelagului participanţii la comploturile care erau descoperi-te în ciorchini, fiecare gubernie având câte unul (două la Riazan, unul la Kostroma, unu la Vâşni Volociok, unul la Velij, câteva la Kiev, câteva la Moscova, câte unul la Saratov, Cernigov, Astrahan, Seligher, Smolensk, Bobruisk, la cavaleria din Tambov, la Cembar, Velikie Luki, Mstistav şi altele), ori nu au izbutit şi din această cauză nu intră în obiectul cercetării noastre? Lăsând la o parte înăbuşirea vestitelor rebeliuni (cele de la Iaroslavl, Murom, Râbinsk, Arzamas), unele evenimente nu le cunoaştem decât după nume, de pildă masacrul de la Kolpino – ce a fost asta, despre cine a fost vorba?… Unde să-l consemnezi?

O dificultate deloc neglijabilă este aceea de a hotărî unde să incluzi – aici, în valurile celor care au umplut închisorile, ori în bilanţul războiului civil – zecile de mii de ostatici, aceşti oameni paşnici, care, personal, nu au fost acuzaţi de nimic şi care nici măcar nu au fost înscrişi cu creionul pe o listă, luaţi spre a fi exterminaţi ca măsură de intimidare sau de represiune împotriva inamicului militar sau împotriva mulţimii revoltate? După 30 august 1918 (8), NKVD-ul a trimis directive în provincie „să fie neîntârziat arestaţi toţi eserii (9) de dreapta, iar din rândul burgheziei şi ofiţerimii să se reţină un număr important de ostatici” * (Ca şi cum, de pildă, după atentatul grupului lui Alexandr Ulianov (10), ar fi fost arestat nu doar acest grup, ci toţi studenţii din Rusia şi un număr important de membri ai zemstvelor.) Acest lucru a fost explicat în mod deschis (Laţis, ziarul „Teroarea roşie”, 1 noiembrie 1918): „Noi nu ne războim cu persoane separate. Noi nimicim burghezia ca clasă. La anchetă să nu căutaţi probe materiale şi dovezi că acuzatul a acţionat prin faptă şi cuvânt împotriva

sovietelor. Prima întrebare pe care trebuie să i-o puneţi: cărei clase aparţine, ce origine are, ce educaţie, ce studii ori profesie. Tocmai aceste întrebări trebuie să hotărască soarta acuzatului, în aceasta rezi-dă sensul şi fondul terorii roşii". Prin hotărârea Consiliului Apărării din 15 februarie 1919 – probabil prezidat de Lenin – s-a propus organelor CEKA şi NKVD să ia ca ostatici ţărani din acele localităţi unde deszăpezirea căilor ferate „nu decurge în mod satisfăcător", cu menţiunea că „dacă zăpada nu va fi curăţată, ei vor fi împuşcaţi". Printr-un decret al SNK de la sfârşitul anului 1920 s-a aprobat să se ia ostatici şi dintre social-democraţi.

Însă, chiar dacă urmărim strict doar arestările obişnuite, trebuie să remarcăm că încă din primăvara anului 1918 a început să tălăzuiască valul socialist-trădătorilor, care a curs neîntrerupt vreme de mulţi ani. Membrii tuturor acestor partide – eserii, menşevicii (11), anarhiştii, socialiştii-populari, decenii de-a rândul doar s-au prefăcut revoluţionari, n-au făcut decât să poarte mască, şi pentru asta ajungeau la ocnă, fiindcă se prefăceau. Şi doar în vâltoarea năvalnică a revoluţiei s-a descoperit brusc esenţa burgheză a acestor social-trădători. Era deci firesc să se purceadă la arestarea lor! Imediat după cadeţi, după dizolvarea Adunării Constituante, după dezarmarea regimentului Preobrajenski (12) şi a altor regimente, au pornit să-i ridice încet-încet, la început pe ascuns, şi pe eseri, şi pe menşevici. Începând cu 14 iunie 1918, ziua excluderii lor din toate sovietele, aceste arestări au devenit mai frecvente şi mai compacte. De la 6 iulie, valul i-a cuprins şi pe eserii de stânga, care de mai multă vreme şi cu mai multă perfidie s-au prefăcut aliaţii unicului partid consecvent al proletariatului. De atunci era suficient, indiferent în ce uzină ori în ce orăşel, să aibă loc vreo tulburare muncitorească, vreun val de nemulţumiri sau

vreo grevă (au fost destule încă din vara anului 1918, iar în martie 1921 ele au zguduit Petrogradul, Moscova, apoi Kronstadtul şi au determinat NEP-ul), pentru ca, odată cu liniştirea, concesiile, satisfacerea revendicărilor îndreptăţite ale muncitorilor, CEKA să aresteze fără zgomot, noaptea, pe menşevici

*" Vestnik NKVD", 1918, Nr. 21 – 22, p. 1.

Dekreti sovetskoi vlasti (Decretele puterii sovietice), vol. 4, Moscova, 1968, p. 627.

şi eseri ca fiind singurii vinovaţi de aceste tulburări. În vara lui 1918, în aprilie şi octombrie 1919 au fost întemniţaţi pe capete anarhiştii, în 1919 au fost închişi toţi membrii comitetului central al partidului eserilor care au putut fi prinşi şi care au zăcut la Butârki până la procesul lor din 1922. În acelaşi an 1919, cunoscutul cekist Laţis scria despre menşevici: „Astfel de oameni sunt pentru noi mai mult decât stingheritori. Iată de ce îi măturăm din cale, ca să nu ni se încurce printre picioare... îi închidem într-un loc izolat, la Butârki, şi îi obligăm să stea la adăpost până ce va lua sfârşit lupta dintre muncă şi capital". În iulie 1918, toţi participanţii la congresul muncitorilor fără partid au fost arestaţi de detaşamentul gărzii letone de la Kremlin, şi la Taganka era gata-gata să fie toţi împuşcaţi pe loc.

Încă din 1919 s-a manifestat suspiciune faţă de ruşii noştri care se întorceau din străinătate (de ce? cu ce misiune?) şi astfel au fost întemniţaţi, la întoarcere, ofiţerii corpului expediţionar rus (în Franţa).

În acelaşi an 1919, aruncând plase uriaşe în jurul unor comploturi reale sau imaginare („Centrul Naţional" (13), Complotul Militar), la Moscova, la Petrograd şi în alte oraşe făceau execuţii după liste (adică luau oameni aflaţi în libertate pentru a-i împuşca imediat) şi azvârleau în puşcărie pur şi simplu cu toptanul intelectualitatea care, chipurile, gravita în jurul cadeţilor. Dar ce înseamnă „care

gravita în jurul cadeţilor”? Intelectualitatea care nu era nici monarhistă şi nici socialistă, adică: toate cercurile ştiinţifice, universitare, artistice, literare şi chiar întreg corpul ingineresc, în afară de scriitorii aflaţi la poluri extreme, în afară de teologi şi teoreticieni ai socialismului, restul intelectualităţii, în proporţie de 80%, „gravita în jurul cadeţilor”. După opinia lui Lenin, aici intra, de pildă, Korolenko (14), „un biet filistin, prizonier al prejudecăţilor burghe-ze”, „unor astfel de «talente» nu le-ar strica să stea vreo câteva săptămâni la închisoare”. Despre arestarea unor grupuri separate aflăm din protestele lui Gorki. La 15 septembrie 1919 Ilici îi răspunde: „... pentru noi este clar că şi aici au existat greşeli” * * *, dar – „Auzi, ce mare nenorocire! Ce nedreptate!” * * ** şi îl sfătuieşte pe Gorki „să nu-şi piardă timpul, lamentându-se pentru nişte itelectuali descompuşi” * * *.

Din ianuarie 1919 s-a intensificat sistemul de predare obligatorie a surplusului de produse agricole şi pentru strângerea lui au fost formate detaşamentele de colectare. Ele au întâlnit pretutindeni opoziţia satului – M.I. Laţis, Dva goda borbi na unutrennem fronte. Populiarnîi obzor deiatelnosti CEKA (Doi ani de luptă pe frontul intern. Scurt istoric al activităţii CEKA), GIZ (Editura de Stat), Moscova, 1920, p. 61.

** Lenin, Ed. cit., vol. 51. p. 48.

* * ibidem, p.47

* * ibidem, p.48

* * ibidem, p.49

uneori îndărătnic evazivă, alteori violentă. Reprimarea acestei opoziţii a furnizat, de asemenea (fără a-i mai pune la socoteală pe cei împuşcaţi pe loc), un val abundent de arestaţi vreme de doi ani.

Omitem cu bună ştiinţă de aici acea parte foarte mare a acţiunii de măcinare, de către CEKA, prin secţiile speciale şi tribunalele militare revoluţionare, legată de

înaintarea liniei-frontului, de ocuparea oraşelor şi regiunilor. Aceeaşi directivă a NKVD-ului din 30 august 1918 recomanda ca eforturile să fie îndreptate „spre împuşcarea necondiţionată a tuturor celor amestecaţi în activitatea albgardiştilor”. Uneori însă eşti dezorientat: cum să faci o delimitare cât mai justă? Dacă începând din vara anului 1920, când războiul civil nu se sfârşise definitiv şi pretutindeni, dar pe Don el se isprăvise, de acolo, din Rostov şi Novocer-kassk, sunt expediaţi la Arhanghelsk o mulţime de ofiţeri, iar de aci, mai departe, cu şlepurile – la Solovki (şi câteva şlepuri s-au scufundat în Marea Albă, ca, de altfel, şi în Marea Caspică) – oare unde trebuie să încadrezi toate acestea: în perioada războiului civil ori în cea a începutului construcţiei paşnice? Dacă în acelaşi an la Novocerkassk este împuşcată soţia gravidă a unui ofiţer pentru vina de a-şi fi ascuns soţul – oare în ce categorie trebuie înscrisă?

În mai 1920 este făcută publică hotărârea Comitetului Central „privind activitatea subversivă din spatele frontului”. Ştim din experienţă că orice hotărâre de acest fel constituie un impuls pentru un nou val general de arestaţi, este semnul exterior al acestui val.

În organizarea tuturor acestor valuri, o dificultate specială (dar şi un merit special) a constituit-o absenţa până în anul 1922 a unui cod penal, a oricărui sistem de legi penale. Doar conştiinţa revoluţionară îi călăuzea (şi întotdeauna fără greş!) pe sechestranţi şi canalizatori: pe cine să ia şi ce să facă pe urmă cu ei.

În această trecere în revistă nu vor fi examinate valurile de criminali şi delincvenţi de drept comun şi de aceea vom menţiona doar faptul că toate nenorocirile şi lipsurile apărute odată cu reorganizarea administraţiei, a instituţiilor, cu schimbarea tuturor legilor nu puteau decât să sporească considerabil numărul furturilor, atacurilor tâlhăreşti, al cazurilor de violenţă, luare de mită şi

revânzare (speculă). Cu toate că nu erau chiar atât de periculoase pentru existenţa Republicii, aceste delicte de drept comun erau, de asemenea, parţial urmărite, şi, prin valurile lor de arestaţi, augmentau valurile contrarevoluţionarilor. Există însă şi o speculă cu caracter absolut politic, cum se arăta într-un decret al Consiliului Comisariilor Poporului din 22 iulie 1918, semnat de Lenin: „Cei vinovaţi de vânzarea, cumpărarea sau conservarea în vederea comercializării cu intenţia de a obţine profit a produselor alimentare monopolizate de Republică (un ţăran păstrează griul pentru a-l vinde ca să obţină profit, dar ce fel de profit este acesta?? – A.S.) … sunt pasibili de pedeapsa cu închisoarea pe un termen de cel puţin zece ani, completată cu muncă silnică de maximă duritate şi cu confiscarea întregii averi”.

Din vara aceea, satul, făcând eforturi peste puterile lui, a predat an de an recolta fără să primească niciun ban. Acest lucru a iscat răscoale ţărăneşti şi, în consecinţă, reprimarea lor şi noi arestări. („Partea cea mai harnică a poporului a fost realmente stârpită”, îi scria Korolenko lui Gorki la 10 august 1921.) În anul 1920 cunoaştem (nu cunoaştem…) procesul „Alianţei Ţărăneşti din Siberia”. La sfârşitul anului 1920 a avut loc înfrângerea preventivă a răscoalei ţăranilor din Tambov, condusă de Uniunea Ţărănimii Muncitoare (ca şi în Siberia). Aici n-a avut loc niciun proces…

Însă majoritatea arestărilor din satele Tambovului s-a efectuat în iunie 1921. Gubernia Tambov a fost împânzită cu lagăre de concentrare pentru familiile ţăranilor care au participat la răscoală. Loturi de pământ în câmp deschis erau împrejmuite de stâlpi cu sârmă ghimpată, şi fiecare familie, bănuită că ar avea un bărbat care participă la răscoală, era dusă şi ţinută acolo trei săptămâni. Dacă timp de trei săptămâni bărbatul nu se prezenta să-şi răscumpere familia cu capul său, aceasta era deportată.

Mai înainte, în martie 1921, au fost trimişi în insulele Arhipelagului, trecând prin bastionul Trubetkoi al fortăreţei Petropavlovskaia, marinarii Kronstadtului răsculat, cu excepţia celor împuşcaţi.

Acel an 1921 a început cu ordinul VCEKA nr. 10 (din 8 ianuarie 1921): „În ceea ce priveşte burghezia, trebuie intensificată represiunea!" Acum, când războiul civil luase sfârşit, represiunea nu trebuie diminuată, ci intensificată! Cum s-a realizat asta în Crimeea – o aflăm din unele versuri ale lui Voloşin (16).

În vara lui 1921 a fost arestat Comitetul Obştesc pentru sprijinirea victimelor foametei (Kuskova (17), Prokopovici (18), Kişkin (19) ş.a.), care a încercat să stopeze ofensiva foametei fără precedent din Rusia, însă era vorba că aceste mâini care ofereau hrană nu erau acelea cărora să li se poată permite să hrănească pe cei flămânzi. Aflat pe patul de moarte, Korolenko, preşedintele cruţat al acestui Comitet, a numit nimicirea comitetului „politicianism de cea mai joasă speţă, politicianism guvernamental" (scrisoarea către Gorki din 14 septembrie 1921. (Şi tot Koro-lenko menţionează principala trăsătură a închisorilor din 1921: „Toate sunt impregnate de tifos". Afirmaţie confirmată de Skripnikova, şi de alţii, care au făcut închisoare în vremea aceea.)

În acelaşi an 1921 se practicau şi arestările studenţilor (de pildă, cei de la Academia Timiriazev ori grupul lui E. Doiarenko) pentru „critica regi

Tuhacevski, Borba's kontrrevoliuţionriâmi vostaniiami (Lupta împotriva răscoalelor contrarevoluţionare), în revista „Voina i revoliuţiia" (Războiul şi revoluţia). 1926. Nr. 7 – 8.

mului" (nu în public, ci în discuţiile dintre ei). Astfel de cazuri nu au fost, probabil, prea multe, pentru că grupul amintit a fost interogat de Menjiński (20) şi lagoda (21) personal.

Dar nici puţine. Căci cum se putea încheia, dacă nu cu arestări, greva neaşteptată şi temerară a studenţilor de la MVTU din primăvara anului 1921? Încă din perioada cruntei reacţiuni stolâpiniste (22) aici exista tradiţia alegerii rectorului dintre profesorii acestui institut Aşa s-a întâmplat şi cu profesorul Kalinnikov (o să-l mai întâlnim şi pe banca inculpaţilor), puterea revoluţionară a trimis în locul lui pe un oarecare inginer mediocru. Asta s-a petrecut în toiul sesiunii de examene. Studenţii au refuzat să se prezinte la examene, au organizat o întrunire tumultuoasă în curte, l-au dezavuat pe rectorul trimis şi au cerut să se menţină statutul de autonomie a institutului. Pe urmă, întreaga întrunire a pornit pe jos spre strada Mohovaia, pentru o întâlnire camaraderească cu studenţii de la Universitate. Iată însă că se ridica o problemă: ce trebuie să facă puterea? Problemă da, însă nu şi pentru comunişti. Pe vremea ţarismului s-ar fi dezlănţuit toată presa onestă, toată lumea intelectuală: jos guvernul, jos ţarul! Acum însă i-au notat pe oratori, au lăsat întruni-rea să se împrăştie, au suspendat sesiunea de examene, iar în vacanţa de vară, în diferite locuri, unul câte unul, i-au arestat pe toţi care trebuiau arestaţi. Astfel, unii nici nu şi-au luat diploma de inginer.

În acelaşi 1921 s-au extins şi s-au organizat arestările membrilor altor partide. De fapt, dăduseră deja gata toate partidele politice, cu excepţia celui învingător. (O, să nu sapi groapa altuia!) Şi pentru ca descompunerea partidelor să fie ireversibilă, mai trebuia să se descompună membrii înşişi ai acestor partide, corpurile acestor membri.

Niciun cetăţean al statului rus care a intrat cândva într-un alt partid decât cel bolşevic nu putea să scape de soarta sa, el era condamnat (dacă nu izbutea, ca Maiski (23) ori Vîşiński, pe scândurile naufragiului, să treacă la comunişti). Putea să nu fie arestat în primul eşalon, putea să supravieţuiască (după gradul său de periculozitate)

până în 1922, până în 1932 sau chiar până în 1937, dar listele erau păstrate, sorocul i se apropia, sorocul sosea, el era arestat ori numai invitat cu amabilitate pentru a i se pune unica întrebare: a fost el membru al... de la... până la...? (I se puneau şi întrebări privind activitatea lui duşmănoasă, dar prima întrebare era hotărâtoare, cum limpede ni se pare nouă astăzi, după decenii.) Mai departe, soarta lui putea fi variată. Unii ajungeau imediat într-una din celebrele închisori centrale ţariste (din fericire, toate închisorile centrale s-au păstrat bine, şi unii socialişti nimereau chiar în aceleaşi celule şi la aceiaşi gardieni, pe care îi cunoşteau). Altora li se propunea să meargă în exil – o, nu pentru multă vreme, doar pentru vreo doi-trei anişori. Iar uneori şi mai blând: să primească un minus în actul de identitate (atâtea oraşe în care nu i se permitea accesul), să-şi aleagă singur domiciliul, dar, mai departe, fiţi aşa de bun să locuiţi în acest loc şi să aşteptaţi hotărârea GPU-ului.

Operaţia s-a întins pe parcursul multor ani, deoarece una dintre condiţiile importante era să se desfăşoare în linişte şi să rămână neobservată. Cel mai important era să cureţe neapărat Moscova, Petrogradul, porturile, centrele industriale şi pe urmă pur şi simplu judeţele de toate celelalte soluri de socialişti. Aceasta era o pasienţă grandioasă, tăcută, ale cărei reguli erau cu totul de neînţeles contemporanilor şi ale cărei contururi noi le putem aprecia doar astăzi. O minte clarvăzătoare planificase totul, nişte mâini grijulii, fără să piardă nicio clipă, luau o carte, care a ispăşit trei ani în acelaşi teanc, şi o mutau uşurel în altul. Cine fusese întemniţat într-o centrală era trimis în exil (şi undeva cât mai departe), cine a ispăşit un „minus” era transferat în exil (însă dincolo de limitele oraşelor marcate cu „minus”), din exil în alt exil, pe urmă din nou în centrală (alta decât cea dinainte). Câtă răbdare puteau să aibă cei ce făceau pasienţe! Şi treptat,

fără zgomot, fără strigăte, membrii celorlalte partide dispăreau, pierdeau orice legătură cu oamenii şi locurile unde înainte erau cunoscuţi, ei şi activitatea lor revoluţionară. Astfel, pe nesimţite, se pregătea neabătut nimicirea acelora care odinioară se agi-tau la mitingurile studenţeşti, care îşi zăngăneau mândri lanţurile ţariste. (La 29 iunie 1921, Korolenko îi scria lui Gorki: „Cândva, istoria va consemna că revoluţia bolşevică a reprimat pe revoluţionarii sinceri şi pe socialişti cu aceleaşi mijloace ca şi regimul ţarist”. O, dacă ar fi fost aşa, toţi ar fi supravieţuit!)

În această operaţie a Marii Pasienţe a fost exterminată majoritatea vechilor deţinuţi politici, deoarece numai eserii şi anarhiştii, nu social-democraţii, au primit de la tribunalele ţariste cele mai nemiloase condamnări, şi doar ei au alcătuit populaţia ocnelor de odinioară.

Ordinea exterminării era, totuşi, îndreptăţită: în anii ’20, lor li s-a propus să semneze declaraţii de renegare a partidelor din care făceau parte şi a ideologiei acestora. Unii au refuzat şi, astfel, fireşte, au ajuns în primul eşalon de exterminare, alţii au prezentat asemenea declaraţii şi, prin aceasta şi-au adăugat câţiva ani de viaţă, însă, implacabil, venea şi rândul lor şi, implacabil, capul lor cădea de pe umeri.

Uneori citeşti câte un articolaş în ziar şi rămâi cu gura căscată. „Izvestia” din 24 mai 1959: la un an după venirea la putere a lui Hitler, Maximilian Hauke a fost arestat pentru apartenenţa sa la... nu la un partid oarecare, ci la partidul comunist. A fost exterminat? Nicidecum, a fost condamnat la doi ani. După asta, fireşte, veţi crede că a mai primit încă o condamnare? Nu, a fost pus în libertate. Ce să înţelegi din asta? Pe urmă a trăit liniştit, a organizat activitatea clandestină a partidului, de unde şi articolul despre temeritatea lui.

În primăvara anului 1922, Comisia Extraordinară

pentru combaterea contrarevoluţiei şi a speculei (24), care tocmai fusese rebotezată GPU, a decis să se amestece în treburile bisericeşti. Mai trebuia săvârşită şi o „revoluţie ecleziastică”: să fie schimbată conducerea, să fie instalată alta, care să stea cu o ureche îndreptată spre cer şi cu cealaltă spre Lubianka. Aşa au făgăduit să fie clericii restauratori, adepţii „Bisericii vii” (25), dar fără ajutor din afară, ei nu puteau să pună stăpânire pe aparatul bisericicesc. În consecinţă, a fost arestat patriarhul Tihon (26) şi s-au organizat două procese răsunătoare, urmate de execuţii, prin împuşcare: cel de la Moscova – al difuzorilor proclamaţiei patriarhului, cel de la Petrograd – al mitropolitului Veniamin, care împiedica transferarea puterii ecleziastice restauratorilor „Bisericii vii”, în gubernii şi jude-te. Din loc în loc au fost arestaţi mitropoliţi şi arhierei, şi, ca întotdeauna, după peştele cel mare, au urmat bancurile de peşte mărunt: protoierei, călugări şi diaconi, despre care nu se pomenea în ziare. Erau întemniţaţi toţi cei ce nu prestau jurământ curentului novator al „Bisericii vii”.

Slujitorii bisericii constituiau o parte obligatorie a capturii zilnice, pletele lor argintii puteau fi zărite în fiecare celulă şi în fiecare convoi de arestaţi pornit spre Solovki.

Încă de la începutul anilor ’20 puteau fi întâlnite şi grupuri de teosofi, mistici, spiritişti (grupul contelui Pahlen întocmea procese-verbale în care erau consemnate convorbirile cu spiritele), societăţi religioase, filo-sofi din cercul lui Berdiaev (27). Pe parcurs au fost nimiciţi şi strămutaţi „catolicii orientali” (discipolii lui Vladimir Soloviov (28)), grupul condus de A.I. Abrikosova. Cât despre simplii catolici, precum preoţii polonezi, aceştia erau întemniţaţi de la sine.

Totuşi, stârpirea din rădăcină a religiei din această ţară, care a fost pe întreg parcursul deceniilor al treilea şi

al patrulea unul dintre obiectivele importante ale GPU-NKVD, putea fi realizată numai prin întemniţarea masivă a credincioşilor ortodocşi. Erau arestaţi, întemniţaţi şi deportaţi pe capete călugări şi călugăriţe, care terfeleau viaţa Rusiei dinainte. A fost arestat şi judecat activul bisericesc. Cercul se lărgea necontenit şi, iată, a ajuns să cuprindă pe simplii mireni credincioşi, oameni în vârstă, mai cu seamă femei, care credeau cu mai multă îndărătnicie şi care de acum încolo, aflându-se în lagăre şi închisori pentru mulţi ani, vor fi poreclite călugăriţe.

Ce-i drept, se considera că nu îi arestează şi nu îi judecă pentru credinţa lor, ci pentru faptul că îşi exprimau cu voce tare convingerile şi pentru că îşi educau copiii în acest spirit, cum a scris Tania Hodkevici:

„Poţi, liber, să te rogi cât vrei.
Dar… numai singur Domnul să te-audă”.

(Pentru această poezie, ea a primit zece ani.) Un om care crede că deţine adevărul spiritual trebuie să ascundă acest adevăr de… propriii copii!! Educaţia religioasă a copiilor a început în deceniul al treilea să fie calificată conform articolului 58 – 10, adică agitaţie contrarevoluţionară! Este adevărat că la judecată se oferea posibilitatea de a te lepăda de religie. Arareori – au fost însă şi astfel de cazuri – tatăl îşi renega credinţa şi rămânea să îngrijească de copii, iar mama familiei mergea în Solovki (în toate aceste decenii, femeile au dat dovadă de mai mare fermitate în credinţă). Toţi cei preacredincioşi primeau zece ani, pe atunci osânda maximă.

(Purificând marile oraşe pentru a le pregăti să primească societatea nouă neprihănită, în acelaşi deceniu, mai ales în anul 1927, de-a valma cu „călugăriţele”, au fost trimise la Solovki şi prostituatele. Iubitoare ale vieţii pământeşti şi păcătoase, ele erau încadrate la un articol uşor şi primeau câte trei ani. Situaţia din convoaiele de deţinuţi, din închisorile de tranzit şi chiar din Solovki nu le

împiedica să câştige bani practicându-şi amuzanta meserie şi cu şefii, şi cu soldaţii din escortă, apoi, după trei ani, să se întoarcă la punctul de plecare cu geamantanele pline. Preacredincioşilor li se interzicea să se întoarcă vreodată la copii sau în locurile de baştină.)

Încă de la începutul deceniului al treilea au apărut şi valuri pur naţiona-le, deocamdată încă mici pentru ţinuturile de unde proveneau şi mai ales în raport cu proporţiile ruseşti: musavatiştii (29) din Azerbaidjan, daşnacii (30) din Armenia, menşevicii gruzini şi basmacii (31) turkmeni, care se împotriveau instaurării puterii sovietice în Asia Centrală. În anul 1926 a fost arestată în bloc societatea sionistă „Hehaluts", ai cărei membri nu izbutiseră să fie la înălţimea impetuosului elan al internaţionalismului.

Printre generaţiile următoare s-a înrădăcinat credinţa cum că în deceniul al treilea ar fi domnit un dezmăţ de libertate de nimic stingherită. În această carte vom întâlni oameni care au receptat deceniul al treilea altfel. Studenţimea fără de partid se bătea pentru „autonomia învăţământului superior", pentru dreptul la întrunire, pentru eliberarea programei de abundenţa învăţământului politic. I s-a răspuns cu arestări. Acestea se intensificau de sărbători (de pildă, la 1 mai 1924). În anul 1925, studenţii din Leningrad (în număr de aproximativ o sută) au căpătat câte trei ani într-un izolator politic pentru lectura revistei „Mesagerul socia-list" (32) şi studierea operei lui Plehanov (33) (Plehanov însuşi, în tinereţea lui, a scăpat mult mai ieftin pentru discursul de la catedrala Kazański). În 1925 a început arestarea primilor troţkişti (34) (foarte tineri). (Doi ostaşi naivi din Armata Roşie, care, amintindu-şi tradiţia rusească, au iniţiat o chetă pentru troţkiştii arestaţi, s-au ales, de asemenea, cu izolatorul politic.)

Bineînţeles, nu au scăpat de lovitură nici clasele

exploatatoare. Pe întreg parcursul deceniului al treilea au fost „epuizaţi” foştii ofiţeri rămaşi încă teferi: şi albi (dar care nu au meritat să fie împuşcaţi în războiul civil), şi albroşii, care au luptat şi de o parte, şi de alta, şi ţarişti roşii, dar care au slujit tot timpul în Armata Roşie sau au avut întreruperi pentru care nu posedau documente justificatoare. „Au fost epuizaţi” – pentru că nu erau condamnaţi numaidecât, ci treceau – tot o pasienţă! – prin verificări interminabile, li se limitau posibilităţile de a-şi găsi un loc de muncă sau de domiciliu, erau arestaţi, eliberaţi, arestaţi din nou, numai încetul cu încetul erau duşi în lagăre, de unde nu se vor mai întoarce niciodată.

Totuşi, odată cu trimiterea în Arhipelag a ofiţerilor, rezolvarea problemei nu îşi afla sfârşitul, ci de-abia începea, căci rămâneau mamele ofiţerilor, nevestele şi copiii. Folosind procedeul infailibil al analizei sociale, nu era greu să-ţi închipui în ce stare de spirit se aflau după arestarea capului familiei. Prin aceasta ei determinau pur şi simplu şi propria lor arestare! Şi astfel se revarsă încă un val.

În deceniul al treilea au fost ameninţaţi cazacii care au participat la războiul civil. Mulţi dintre ei s-au întors din insula Lemnos în Kuban şi pe Don, unde au primit pământ. Mai târziu, toţi au fost arestaţi.

De asemenea, trebuiau prinşi toţi foştii funcţionari de stat Ei se camuflau cu abilitate şi, profitând de faptul că în Republică nu exista încă un sistem de evidenţă a populaţiei şi nici cărţi de muncă unice, se strecurau în instituţiile sovietice. În aceste cazuri erau de ajutor vorbele de prisos, recunoaşterile întâmplătoare, denunţurile… adică rapoartele de luptă ale vecinilor. (Uneori – şi pura întâmplare. Un anume Mova, numai pentru simplul fapt că îi plăcea ordinea, a păstrat o listă cu toţi foştii jurişti guberniali. Din întâmplare, această listă a fost descoperită în anul 1925 la el: toţi au fost ridicaţi şi toţi au fost

împuşcaţi.)

Astfel s-au scurs valurile „pentru tăinuirea originii sociale”, pentru „fosta situaţie socială”. Aceasta avea un înţeles larg. Erau arestaţi nobilii – pentru că aparţineau acestei categorii sociale. Erau arestate familiile nobiliare. În sfârşit, fără să fie prea lămuriţi, îi arestau şi pe nobilii cu titlu personal, adică pur şi simplu pe toţi cei care absolviseră universitatea. Şi odată arestat – nu mai există cale de întoarcere, ce s-a făcut e bun făcut. Santinela Revoluţiei nu greşeşte.

(Nu, totuşi există căi de întoarcere! Acestea sunt nişte contra-valuri subţiri, firave, dar care, uneori răzbat. Vom pomeni aici pe primul dintre ele. Printre soţiile şi fiicele de nobili şi ofiţeri se întâlneau destule femei cu calităţi remarcabile şi înfăţişare atrăgătoare. Unele dintre ele au izbutit să răzbată cu acest val micuţ în sens invers, împotriva curentului! Au fost acelea care n-au uitat că viaţa ni se dă o singură dată şi că nimic nu este mai preţios decât viaţa proprie. Ele s-au oferit CEKA-GPU-ului ca informatoare, colaboratoare etc. Şi cele care au plăcut au fost acceptate. Au fost cei mai fecunzi informatori! Au ajutat mult GPU-ul, căci „foştii” le acordau mare încredere. Aici este menţionată ultima prinţesă Viazemskaia, cea mai celebră denunţătoare postrevoluţionară (fiul ei, de asemenea, a fost turnător în Solovki); Konkordia Nikolaevna fusese, pare-se o femeie cu calităţi remarcabile: soţul, ofiţer, a fost împuşcat în faţa ei, ea a fost deportată în Solovki, însă a izbutit să obţină permisiunea să se întoarcă şi să ţină în apropiere de Lubianka Mare un salon, vizitat cu plăcere de reprezentanţii de seamă ai acestei Case. A fost din nou întemniţată în 1937, împreună cu clienţii ei, subalterni ai lui Iagoda.)

Este ridicol, însă, printr-o tradiţie absurdă, din vechea Rusie s-a păstrat Crucea Roşie Politică (35). Avea

trei filiale: cea din Moscova (E. Peşkova (36), cea din Harkov (Sandomirskaia) şi cea din Petrograd. Filiala din Moscova s-a comportat cuviincios şi până în anul 1937 nu a fost dizolvată. Cea din Petrograd însă (bătrânul narodnic (37) Şevţov, şchiopul Hartman, Kocerovski) avea un comportament insuportabil, insolent, se amesteca în probleme politice, căuta sprijinul veteranilor Schlisselburgului (38) (Novorusski (39), implicat în aceeaşi afacere ca şi Alexandr Ulianov) şi îi ajuta nu numai pe socialişti, ci şi pe kaeri – contrarevoluţionari. În anul 1926 a fost interzisă, iar reprezentanţii ei au fost deportaţi.

Trec anii şi tot ce nu este împrospătat se şterge din memoria noastră. Prin pâcla depărtării receptăm anul 1927 ca un an lipsit de griji şi îmbelşugat din perioada NEP-ului încă în floare. S-a dovedit însă a fi un an plin de încordare, zguduit de explozii gazetăreşti şi care a fost receptat la noi, s-a sugerat să fie receptat la noi ca ajun al războiului pentru revoluţia mondială. Asasinarea reprezentantului plenipotenţiar sovietic la Varşovia, care a umplut coloane întregi în ziarele din iunie, l-a făcut pe Maiakovski (40) să-i închine patru poezii fulminante.

Dar – ghinion, Polonia prezintă scuze, ucigaşul singular ai lui Voikov* a fost arestat numaidecât, atunci cum şi asupra cui să fie împlinit apelul poetului?

Prin unire, tărie, fermitate
Haitei întărâtate şi represalii, să-i sucim gâtul!

Represalii împotriva cui? Cui să-i sucim gâtul? Şi iată că aici începe recrutarea contingentului Voikov (41). Ca întotdeauna, când este vorba de tulburări şi tensiuni, sunt arestaţi foştii, sunt arestaţi anarhişti, eseri, menşevici, dar şi numai intelectuali pur şi simplu. Într-adevăr, pe cine să arestezi în oraşe? Că doar nu clasa muncitoare? Intelectualitatea, „care gravita în jurul cadeţilor”, şi fără asta fusese scuturată bine încă din anul 1919. Dar oare n-a venit vremea să fie scuturată intelectualitatea care se dă

drept progresistă?

Se pare că monarhistul Boris Koverda s-a răzbunat pe Voikov din motive personale: în iulie 1918, P.L. Voikov, comisar regional cu aprovizionarea în Ural, a conclus împuşcarea familiei ţariste, făcând apoi să dispară urmele acestei execuţii (cadavrele au fost tăiate cu toporul şi ferăstrăul, arse. iar cenuşa împrăştiată).

Să fie puricată studenţimea? Aici, din nou, îl avem la îndemână pe Maia-Să te gândeşti la Comsomol

Scrutează zile şi săptămâni în şir!
rândurile tale
Comsomoliştii cu ager ochi, neîncetat.
oare toţi
Ori unii or fi din cei adevăraţi?
numai se prefac a fi şi ei comsomolişti?

Orice concepţie comodă generează şi un termen juridic comod: profilaxia socială. Este introdus, este acceptat şi înţeles numaidecât de toată lumea. (Curând, unul din şefii Belomorstroiului, Lazar Kagan, va spune exact aşa: „Sunt încredinţat că dumneata personal eşti întru totul nevinovat. Dar dumneata, om cult, trebuie să înţelegi că se desfăşura o largă campanie de profilaxie socială!”) într-adevăr, când să-i bagi la zdup pe aceşti tovarăşi de drum dubioşi, toată această adunătură de lepădături intelectuale, dacă nu în ajunul războiului pentru revoluţia mondială? Când acest mare război va începe, o să fie deja prea târziu.

Şi Moscova începe să fie scotocită sistematic, cartier după cartier. Pretutindeni, cineva trebuia să fie ridicat. Lozinca: „Când vom izbi cu pum-nul în masă, lumea se va cutremura de groază!” Spre Lubianka, spre Butârki se îndreaptă chiar şi ziua dube pline cu arestaţi, automobile, camioane acoperite, trăsuri fără acoperiş, îmbulzeală la poartă, îmbulzeală în curte. Nu mai pridides cu descărcatul şi înregistratul arestaţilor. (Aceeaşi situaţie

era şi în alte oraşe. La Rostov pe Don, în subsolul casei numărul treizeci şi trei, în acele zile, era atâta înghesuială pe duşumea, încât ultima venită, Boiko, cu greu îşi găseşte un loc unde să se aşeze.)

Un exemplu tipic din acest val: câteva zeci de tineri se întrunesc la nişte serate muzicale fără să aibă aprobarea GPU-ului. Ascultă muzică şi beau ceai. Banii pentru ceai, câteva copeici, îi strâng prin colectă benevolă. Este absolut clar că muzica este un paravan pentru orientarea lor contrarevoluţionară, iar banii nu-i strâng pentru ceai, nicidecum, ci pentru a veni în sprijinul burgheziei mondiale aflată pe calea pieirii. Sunt arestaţi cu toţii, sunt osândiţi de la trei la zece ani (Anna Skripnikova – la cinci), iar şefii, care n-au vrut să mărturisească (Ivan Nikolaevici Varenţov şi alţii) sunt împuşcaţi!

Sau, în acelaşi an, undeva la Paris, nişte emigranţi, absolvenţi ai lice-ului din Ţarskoe Selo, se întrunesc pentru a sărbători tradiţionala zi „Puşkin", ziua liceului (42). Despre aceasta au relatat ziarele. Este limpede că era vorba de o iniţiativă a imperialismului rănit de moarte. Şi iată – sunt arestaţi toţi foştii liceeni de la Ţarskoe Selo care se mai aflau în U.R.S.S. şi, cu aceeaşi ocazie, şi foştii elevi ai înaltei şcoli de „jurişti" (altă şcoală privilegiată, de acelaşi tip). Volumul contingentului Voikov deocamdată încă se măsoară cu dimensiunile SLON-ului. Însă Arhipelagul GULAG îşi începuse existenţa malignă şi curând metastazele lui vor împânzi tot corpul ţării.

A apărut un gust nou şi odată cu el – un apetit nou. Venise de mult vremea să fie nimicită intelectualitatea tehnică, care prea se considera de neînlocuit şi nu se obişnuise să prindă ordinele din zbor.

Adică noi nu am avut niciodată încredere în ingineri. Chiar din primii ani ai Revoluţiei i-am supus pe aceşti lachei şi servitori ai foştilor stăpâni capitalişti neîncrederii sănătoase şi controlului clasei muncitoare. Cu toate

acestea, în perioada reconstrucţiei, le-am îngăduit totuşi să lucreze în industria noastră, îndreptând întreaga forţă a loviturii de clasă împotriva celeilalte intelectualităţi, însă pe măsură ce conducerea noastră economică, VSNH-ul şi Gosplanul, se maturiza, numărul planurilor sporea şi aceste planuri se băteau cap în cap şi se eliminau unul pe celălalt, caracterul dăunător al vechii inginerimi devenea tot mai limpe de tot mai vădite erau lipsa de sinceritate, viclenia şi venalitatea ei. Santinela Revoluţiei, cu ochii mijiţi, scruta cu vigilenţă sporită, şi oriân-cotro îşi îndrepta privirea ochilor întredeschişi, acolo era descoperit numaidecât un cuib de sabotori.

Aceste lucrări de asanare au atins apogeul începând din anul 1927 şi imediat au arătat proletariatului cu toată claritatea cauzele eşecurilor şi neajunsurilor noastre economice. La NKPS (căile ferate) – acte de sabotaj (iată de ce este greu să-ţi procuri un bilet de tren, iată de ce există intermitenţe în transportul de mărfuri). La MOGES – acte de sabotaj (întreruperi de curent). Industria petrolieră – acte de sabotaj (din pricina asta nu găseşti nici pic de petrol lampant). Industria textilă – acte de sabotaj (muncitorii nu au cu ce să se îmbrace). Carboniferă – acte de sabotaj colosale (iată de ce îngheţăm!). Metalurgia, industria de război, industria constructoare de maşini, construcţiile navale, industria chimică, minieră, a aurului şi a platinei, irigaţiile – pretutindeni abcese puru-lente de sabotaj! Din toate părţile ne înconjoară duşmani înarmaţi cu rigle de calcul! GPU-ul nu mai pridideа să prindă sabotorii şi să-i mătrăşească. În cele două capitale şi în provincie funcţionau colegiile OGPU şi tribunalele muncitoreşti care le făceau harcea-parcea pe aceste lepădături, despre ale căror noi mârşăvii muncitorii, cu exclamaţii de ah şi oh, aflau (uneori nici nu aflau) din ziare. Au aflat de Placiński (43), von Meck (44), Veliciko*, dar câţi or fi fost cei al căror nu

A.F. Veliciko, inginer militar, fost profesor la Academia Militară a Marelui Stat-Major. general-locotenent: în ministerul de război ţarist a fost şeful Direcţiei comunicaţiilor militare. A fost împuşcat. Ah, ce util ar fi fost în 1941!

me a rămas necunoscut? Fiecare ramură, fiecare fabrică şi cooperativă meşteşugărească trebuiau să caute înăuntrul lor acte de sabotaj, şi de abia începeau să caute că numaidecât le şi găseau (cu ajutorul GPU). Dacă vreun inginer cu studiile făcute înainte de revoluţie nu fusese încă demascat ca trădător, putea cu siguranţă şi bănuit de aşa ceva.

Şi ce răufăcători rafinaţi erau aceşti vechi ingineri, cât de diabolice şi diverse erau metodele lor de a face rău! Nikolai Karlovici von Meck de la Comisariatul Poporului pentru căile de comunicaţie se prefăcea că este foarte devotat edificării noii economii, putea să vorbească îndelung şi cu însufleţire despre problemele economice ale construcţiei socialismului şi avea o plăcere deosebită de a da sfaturi. Unul dintre cele mai dăunătoare sfaturi ale lui a fost următorul: să se mărească fără teamă garniturile trenurilor de mărfuri, chiar şi cele de mare tonaj. Cu ajutorul GPU-ului, von Meck a fost demascat (şi împuşcat): a vrut să aducă în stare de uzură liniile ferate, vagoanele şi locomotivele şi să lase Republica, în cazul unei intervenţii, fără căi ferate! Când însă, la scurtă vreme după aceea, noul comisar al poporului pentru căile de comunicaţie, tovarăşul Kaganovici (45), a ordonat să se pună în circulaţie tocmai garnituri de mare tonaj, ba chiar de două şi de trei ori mai grele (pentru această descoperire el şi alţi conducători au primit ordinul Lenin), atunci, inginerii de rea-credinţă s-au manifestat din nou, de data aceasta ca limitatori: au început să strige că asta e prea mult, că asta va uza în mod dezastruos materialul rulant, şi au fost pe bună dreptate împuşcaţi pentru neîncrederea în

posibilităţile transportului socialist.

Aceşti limitatori sunt bătuţi timp de câţiva ani, ei se găsesc în toate domeniile, îşi flutură calculele şi nu vor să priceapă cum entuziasmul personalului poate fi de ajutor podurilor şi strungurilor. (Aceştia sunt anii când psihologia populară este dată peste cap: este ridiculizată circumspecţia specifică înţelepciunii populare, conform căreia repede şi bine nu se poate, şi este întors pe dos proverbul străvechi „încet-încet – departe ajungi”.) Ceea ce mai întârzie uneori arestarea vechilor ingineri este faptul că schimbul nu era încă pregătit. Nikolai Ivanovici Ladâjenski, inginer şef la uzinele de armament din Ijevsk, este arestat mai întâi pentru „teoriile limitative”, pentru „credinţa oarbă în coeficientul de siguranţă”, care l-a determinat să considere insuficiente sumele aprobate de Ordjonikidze (46) pentru extinderea uzinelor. (Iar Ordjonikidze, se spune, discuta cu vechii ingineri, punând pe birou două pistoale, unul la dreapta, celălalt la stânga lui.) Ulterior însă, arestarea i se transformă în arest la domiciliu şi i se ordonă să lucreze în vechiul post (fără el totul se duce de râpă). El pune treburile la punct. Dar sumele au rămas ca şi înainte, insuficiente, şi iată-l acum din nou la închisoare „pentru utilizarea greşită a sumelor”: erau insuficiente tocmai pentru că inginerul şef nu le-a folosit cum se cuvine! Într-un an, Ladâjenski moare ca tăietor de pădure.

Astfel, în câţiva ani, au frânt coloana vertebrală a vechiului corp de ingineri, care au fost gloria ţării noastre şi eroii preferaţi ai lui Garin-Mi-hailovski (47) şi Zamiatin (48).

Este de la sine înţeles că în acest val, ca şi în toate celelalte, sunt atraşi şi alţi oameni, apropiaţi ori cunoscuţi ai celor osândiţi. De pildă – n-aş vrea să pătez chipul de bronz strălucitor al Santinelei, însă trebuie – informatorii nesubordonaţi. L-am ruga pe cititor să păstreze în

memorie acest val cu totul secret, care nu a fost revelat public, mai ales pentru primul deceniu postrevoluţionar: pe atunci oamenii mai ştiau ce este mândria, mulţi dintre ei încă nu aveau idee că moarala este relativă, are doar un înţeles de clasă îngust, şi ei au cutezat să refuze slujba ce li se propunea, şi toţi au fost pedepsiţi fără cruţare. Iată, tinerei Magdalina Edjubova i s-a propus să supravegheze tocmai un grup de ingineri, însă ea nu numai că a refuzat, dar a povestit tutorelui ei (şi pe el trebuia să-l spioneze). Cu toate acestea, curând, el oricum a fost arestat şi la anchetă a mărturisit totul. Edjubova, care era gravidă, a fost arestată „pentru divulgarea unui secret operativ" şi condamnată la moarte prin împuşcare. (Până la urmă s-a ales cu douăzeci şi cinci de ani de detenţie, adunaţi dintr-un lanţ de condamnări.) În aceeaşi perioadă (1927), de data aceasta într-o cu totul altă sferă – a comuniştilor de prestigiu din Harkov, Nadejda Vitalievna Surovţeva a refuzat, de asemenea, să-i urmărească şi să-i denunţe pe membrii guvernului ucrainean, drept care a fost ridicată şi dusă la GPU şi numai după un sfert de secol, mai mult moartă decât vie, a ieşit la suprafaţă în Kolîma. Însă despre cei ce nu s-au mai ridicat la suprafaţa apei nu ştim nimic. (În deceniul al patru-lea, valul nesubordonaţilor este redus la zero: dacă ni se cere să fim informatori, înseamnă că aşa trebuie, n-ai ce face. „Nu poţi să te lupţi cu morile de vânt". „Dacă nu voi fi eu, va fi altul". „Mai bine eu cel bun să fiu colaborator secret, decât altul rău". De altminteri, cei care dau năvală să devină colaboratori secreţi sunt voluntarii. Te copleşesc: este deopotrivă profitabil şi te umple de glorie.)

În anul 1928, la Moscova se judecă răsunătorul proces Şahti – răsunător prin publicitatea care i s-a făcut, prin mărturisirile năucitoare şi auto-biciuirea acuzaţilor (deocamdată nu ale tuturor). Peste doi ani, în septembrie 1930, sunt judecaţi cu mare zarvă organizatorii foametei

(iată-i! ei sunt! ei!) – patruzeci şi opt de sabotori din industria alimentară. La sfârşitul anului 1930 se desfăşoară procesul Partidului industrial cu şi mai mare vâlvă şi beneficiind de o repetiţie ireproşabilă: acuzaţii, toţi până la unul, iau asupra lor tot felul de nimicuri dezgustătoare – şi iată, dinaintea muncitorilor, la un monument de pe care s-a scos învelitoarea, apare reţeaua subtilă şi grandioasă a tuturor sabotajelor izolate, demascate până în prezent, în acelaşi mod, unic şi diabolic, cu Miliukov (49), Riabu-şiński (50), Deterding şi Poincaré.

Începând să pătrunzi natura practicii noastre judiciare, îţi dai seama că procesele accesibile privirii tuturor nu sunt decât muşuroaie de cârtiţă ce se văd la suprafaţă, pe când săpăturile de bază se efectuează adânc, sub pământ. La aceste procese este prezentată doar o unică parte a arestaţilor, doar aceia care consimt să se calomnieze în mod nefiresc pe sine şi să denigreze pe alţii în speranţa unor circumstanţe atenu-ante, însă majoritatea inginerilor care au avut curajul şi mintea să respingă inepţiile anchetatorilor penali, aceia sunt judecaţi fără zgomot, dar şi ei, care nu au mărturisit, capătă de la colegiul GPU tot zece ani.

Valurile curg pe sub pământ, prin conducte, ele canalizează viaţa înfloritoare de la suprafaţă.

Tocmai din acest moment se întreprinde pasul important spre participarea întregului popor la această canalizare, spre împărţirea generală a responsabilităţii pentru ea: cei care încă nu s-au prăvălit cu trupurile lor în trapele canalizării, cei pe care conductele nu i-a azvârlit în Arhipelag, aceia trebuie să umble la suprafaţă cu flamuri în mâini, să proslăvească tribunalele şi să se bucure de actele lor de represiune. (Aceasta e din spirit de prevedere! Vor trece decenii, istoria se va trezi din somnu-i adânc, dar anchetatorii, judecătorii şi procurorii nu se vor dovedi mai vinovaţi decât noi toţi la un loc, dragi

concetăţeni! Căci de aceea purtăm podoaba respectabilă a părului cărunt, pentru că la vremea noastră am votat respectabil pentru.)

Dacă n-am lua în consideraţie experimentul leninist-trotkist de la procesul eserilor din 1922, Stalin a purces la astfel de probe odată cu procesul organizatorilor foametei, şi atât îi mai lipsea probei – să nu reuşească, de vreme ce toţi flămânzeau în îmbelşugata Rusie şi toţi priveau în jurul lor, întrebând: oare unde au dispărut grânele noastre? Şi, astfel, prin uzine şi instituţii, devansând verdictul tribunalului, muncitorii şi funcţionarii votează cu indignare pentru condamnarea la moarte a ticăloşilor de acuzaţi. Iar cu prilejul procesului Partidului industrial vom avea mitinguri populare, demonstraţii (la care sunt antrenaţi şi şcolarii), marşuri cadenţate ale unor mulţimi de milioane şi urlete sub ferestrele tribunalului: „La moarte! La moarte! La moarte!”

În această perioadă de cotitură a istoriei noastre au răsunat voci izolate de protest ori abţineri. Era nevoie de foarte, foarte mult curaj pentru ca în acel cor şi urlet să spui „nu!”, incomparabil cu uşurinţa de astăzi! (Nici astăzi însă nu sunt prea mulţi cei care obiectează.) La adunarea Institutului politehnic din Leningrad, profesorul Dimitri Apollinarievici Rojan-ski (51) s-a abţinut (el, vedeţi dumneavoastră, este adversarul pedepsei cu moartea în general, aceasta, vedeţi dumneavoastră, în limbajul ştiinţei, este un proces ireversibil) şi, numaidecât, a fost băgat la închisoare! Studentul Dima Olitki s-a abţinut şi, numaidecât, a fost băgat la închisoare! Şi toate aceste proteste au amuţit chiar de la început.

Din câte ştim, clasa muncitoare cu mustăţi cărunte a aprobat aceste condamnări. Din câte ştim, de la comsomoliştii înflăcăraţi până la legendarii comandanţi de armate, întreaga avangardă a aprobat în unanimitate aceste condamnări. Revoluţionari, teoreticieni şi profeţi

celebri, cu şapte ani înainte de sfârşitul lor lipsit de glorie, au salutat acel urlet al mulţimilor, nebănuind că în scurtă vreme va veni şi rândul lor, că şi numele lor vor fi târâte în acest urlet, însoţite de calificativele „gunoi” şi „lepădătură”.

Curând, însă, nimicirea inginerilor a încetat. În vara anului 1931, Iosif Vissarionovici a emis cele „Şase condiţii” ale construcţiei economice, şi Autocraţia Sa a dorit ca prin cea de a cincea condiţie să traseze directiva: de la politica de nimicire a vechii intelectualităţi tehnice – la politica de atragere şi de menajare a ei.

Şi de menajare a ei! Oare unde s-a volatilizat indignarea noastră? Unde au dispărut toate acuzaţiile noastre? Tocmai se desfăşura procesul sabotorilor din industria porţelanurilor (şi acolo au pricinuit pagube!), şi toţi acuzaţii, fără excepţie, s-au ponegrit pe ei înşişi, recunoscând totul, apoi, brusc, tot aşa, fără nicio excepţie, au exclamat: nu suntem vinovaţi!! Şi au fost puşi în libertate!

(În acel an a putut fi observat chiar un mic antival: inginerii care fuseseră judecaţi sau anchetaţi au fost readuşi la viaţă. Aşa s-a întors şi D.A. Rojański. Oare nu s-ar putea spune că el a rezistat duelului cu Stalin? Că o societate înzestrată cu curaj civic n-ar fi dat prilej pentru scrierea acestui capitol şi, de altfel, nici a acestei cărţi?)

Menşevicilor, doborâţi de mult la pământ, Stalin le-a tras câteva copite, în martie 1931, prin procesul public al „Biroului unional al menşevicilor” – Groman-Suhanov-Iakubovici (Groman era mai degrabă cadet, Iakubovici aproape bolşevic, iar Ghimmer-Suhanov, acel teoretician din timpul revoluţiei din februarie, în al cărui apartament de pe cheiul Karpovka, din Petrograd, la 10 octombrie 1917, s-a întrunit Comitetul Central al bolşevicilor şi a luat hotărârea privind insurecţia armată). Şi, deodată, a ezitat.

Aşa spun despre flux locuitorii de pe ţărmul Mării

Albe înainte de a începe refluxul: apa a ezitat, însă nu se cade să comparăm sufletul întunecat al lui Stalin cu apele Mării Albe. Totuşi, este posibil ca el să nu fi ezitat câtuşi de puţin. Şi nu a fost niciun reflux. În acel an s-a petrecut însă încă o minune. Îndată după procesul Partidului industrial, în 1931 a fost pregătit grandiosul proces al TKP – Partidul Ţărănesc al Muncii, aşa-zisa uriaşă forţă clandestină organizată (care nu a existat niciodată!), alcătuită din intelectualitatea sătească, din fruntaşii coope-raţiei agricole şi de consum şi din pătura evoluată a ţărănimii care pregătea răsturnarea dictaturii proletariatului. La procesul Partidului industrial, acest TKP a fost menţionat ca fiind bine cunoscut şi demascat. Aparatul de anchetă penală al GPU-ului funcţiona cu precizie: mii de inculpaţi au recunoscut apartenenţa lor la TKP şi scopurile lor criminale. În total a fost avansată cifra de două sute de mii de „membri”. „În fruntea” partidului figurau Alexandr Vasilievici Ceaianov, specialist în economie agrară; N.D. Kondratiev, viitorul „prim-ministru”; L.N. Iurovski; Makarov; Alexei Doiarenko, profesor la Academia Timiriazev, viitorul „ministru al agriculturii”.

Şi poate că ar fi fost mai buni decât aceia care, pe urmă, au ocupat această funcţie vreme de patruzeci de ani. Ca să vezi cum este destinul omului. Doiarenko, din principiu, nu a făcut niciodată politică. Atunci când fiica lui a adus în casă nişte studenţi care susţineau idei mai mult sau mai puţin socialist-revoluţionare, el i-a dat afară.

Şi brusc, într-o frumoasă noapte, Stalin s-a răzgândit. De ce? Aceasta, poate, n-o s-o aflăm niciodată. A vrut să-şi mântuiască sufletul de păcate? Era prea devreme. Şi-a afirmat cumva simţul umorului, socotind că totul este prea monoton şi i se făcuse lehamite? Nu, nimeni nu va îndrăzni să-i reproşeze lui Stalin că ar fi avut simţul umorului. S-ar putea mai degrabă să fi cumpănit că, oricum, ţăranii vor muri de foame. Şi nu doar două sute de mii, astfel încât nu

avea rost să se mai ostenească. Aşadar, Partidul Ţărănesc al Muncii a fost desfiinţat, tuturor celor care „recunoscuseră” li s-a propus să tăgăduiască mărturiile făcu-te (puteţi să vă închipuiţi bucuria lor!) şi în schimb a fost judecat pe cale extrajudiciară, prin intermediul colegiului OGPU, micul grup al lui Kon-dratiev-Ceaianov. (Totuşi, în anul 1941, Vavilov (52), epuizat de suferinţe, va fi acuzat că TKP-ul a existat, iar el, Vavilov, l-a condus în mod clandestin.)

Se îmbulzesc paragrafele, se îmbulzesc anii, şi nouă nu ne este cu putinţă să expunem în ordine tot ce a fost (GPU-ul însă a scos-o de minune la capăt! GPU-ul nu lăsa să-i scape nimic!). Mereu însă trebuie să nu uităm:

— Că oamenii credincioşi sunt băgaţi la închisoare fără întrerupere, este de la sine înţeles. (Aici ies la suprafaţă nişte date şi nişte puncte maxime. De pildă, „noaptea luptei cu religia”, desfăşurată la Leningrad în 1929, în Ajunul Crăciunului, când au fost arestaţi mulţi intelectuali cucernici, şi nu până dimineaţa, ca într-o poveste de Crăciun. Apoi, tot la Leningrad, în februarie 1932, închiderea în acelaşi timp a numeroase biserici şi masivele arestări simultane din rândul clerului. Nimeni însă nu ne-a adus la cunoştinţă mai multe date şi mai multe locuri);

— Nu pierd ocazia de a nimici nici sectele, chiar şi cele care simpatizau cu comunismul. Astfel, în 1929, au fost arestaţi, fără excepţie, toţi membrii comunei instaurate între Soci şi Hosta. La ei totul era comunist: atât producţia, cât şi distribuirea, şi totul se făcea într-un mod atât de cinstit.

Condamnat la închisoare, Kondratiev s-a îmbolnăvit psihic şi a murit. A murit şi Iurovski. Ceaianov. după cinci ani de temniţă, a fost exilat la Alina-Aţa în 1948 a fost închis din nou.

cum ţara nu va ajunge să facă nici într-o sută de ani,

dar, vai, ei erau prea culţi, mari cunoscători de literatură religioasă şi filosofia lor nu era ateismul, ci un amestec de baptism, tolstoism şi yoga. Prin urmare, aceasta era o comună criminală şi nu putea să aducă fericire poporului. Tot prin anii ’20, un grup important de adepţi ai tolstoismului a fost exilat la poalele munţilor Altai, unde au organizat aşezări comune împreună cu baptiştii. Când a început construirea combinatului din Kuznetk, ei asigurau aprovizionarea cu produse alimentare. Pe urmă au început să-i aresteze: mai întâi pe învăţători (nu predau după programele de stat), copiii alergau ţipând în urma maşinii lor, apoi pe căpeteniile comunităţilor;

— Că, nu se ştie cum, au curăţat (şi nu pe toţi prin educaţie, pe unii chiar cu gloanţe) acele cete de tineri vagabonzi, care asaltau cazanele de asfalt ale oraşelor şi, începând din anul 1930, au dispărut brusc;

— Că nu sunt trecute cu vederea cazurile de caritate interzisă (cine strângea bani în atelier pentru nevasta unui muncitor întemniţat era arestat);

— Că Marea Pasienţă a socialiştilor continuă neîntrerupt, este de la sine înţeles;

— Că în anul 1929 sunt băgaţi la închisoare istoricii care nu au fost exilaţi la timp peste hotare (Platonov (53), Târle (54), Liubavski (55), Gautier (56), Izmailov (57)), remarcabilul teoretician literar M.M. Bahtin (58), Lihaciov (59), pe atunci încă tânăr;

— Că şi naţionalităţile se scurg când de la o extremitate, când de la alta.

Sunt întemniţaţi iakuţii după răscoala din 1928. Sunt întemniţaţi buriat-mongolii după răscoala din anul 1929. (După cum se spune, au fost împuşcaţi aproximativ treizeci şi cinci de mii. N-am avut posibilitatea să verificăm.) Sunt întemniţaţi kazahii după reprimarea lor eroică de către cavaleria lui Budionnîi (60) în 1930 – 1931. La începutul anului 1930 are loc procesul Uniunii Eliberării Ucrainei

(profesorul Efremov, Cehovski, Nikovski şi alţii) şi, cunoscând proporţiile noastre dintre ceea ce este declarat şi ţinut secret, câţi or mai fi în spatele lor, câţi or mai fi fost arestaţi în taină?...

Şi vine, încet dar vine, rândul să fie băgaţi la puşcărie membrii partidului aflat la conducere! Deocamdată (1927 – 1928) aceştia sunt „opoziţia muncitorească" (61) sau troţkiştii, care şi-au ales un lider necorespunzător. Deocamdată sunt câteva sute, curând vor fi mii. Dar începutul este greu. Aşa cum troţkiştii asistau liniştiţi la arestările membrilor altor partide, tot aşa acum restul partidului priveşte aprobator la întemniţarea troţkiştilor. Tuturor le vine rândul. Pe urmă va urma inexistenta opoziţie de „dreapta" (62). Devorând membru după membru, începând de la coadă, botul va ajunge şi la propriul cap.

Tot în 1928 vine timpul răfuielii cu ultimele vlăstare ale burgheziei – nepmanii. Cel mai adesea sunt împovăraţi cu impozite din ce în ce mai mari, peste puterile lor, pe care la un moment dat vor refuza să le mai plătească, şi atunci vor fi arestaţi pentru insolvabilitate şi li se va confisca averea. (Micilor meşteşugari: frizeri, croitori, reparatori de primusuri, li se vor ridica autorizaţiile.)

Creşterea valului nepmanilor prezintă un interes economic. Statul are nevoie de bunuri, are nevoie de aur, şi deocamdată nu există nicio Kolîma. Pe la sfârşitul anului 1929 începe vestita febră a aurului, numai că ea îi cuprinde nu pe cei care caută aurul, ci pe aceia de la care va fi scuturat. Specificul noului val al „aurului" constă în faptul că GPU, în realitate, nu le acuză de nimic pe aceste victime ale sale şi este gata să nu le trimită în ţara GULAG, vrea numai să le ia aurul după dreptul celui mai puternic. Iată de ce închisorile sunt arhipline şi anchetatorii extenuaţi, iar închisorile de tranzit, locurile de popas ale convoaielor de arestaţi şi lagărele nu sunt completate în

aceeaşi proporţie.

Cine sunt cei întemniţaţi în valul „aurului”? Cei care cândva, cu cincisprezece ani în urmă, au avut o „afacere”, au făcut comerţ, au practicat o meserie şi puteau, după considerentele GPU-ului, să aibă aur pus la păstrare, însă foarte adesea tocmai aceştia nu dispuneau de aur: ave-rea lor consta din bunuri mobile şi imobile. Toate dispăruseră, seches-trate în timpul revoluţiei, n-a mai rămas nimic. Fireşte sunt închişi cu mari speranţe tehnicienii dentari, bijutierii, ceasornicarii. Despre aurul aflat în cele mai neaşteptate mâini se poate afla din denunţuri: un „muncitor strungar” sută la sută a luat de undeva şi a pus la păstrare şaizeci de monezi de aur de cinci ruble emise pe vremea ultimului ţar; cunoscutul partizan siberian Muraviov a venit la Odessa, aducând cu sine un săculeţ cu aur (a jefuit în timpul războiului civil); toţi tătarii bârjari-camionagii din Petersburg deţin aur ascuns. Dacă toate acestea sunt adevărate sau nu – se poate clarifica numai în camera de tortură. Iar cel căzut în umbra denunţului aurifer nu se mai poate apăra cu nimic: nici cu originea proletară, nici cu meritele revoluţionare. Toţi sunt arestaţi, toţi sunt înghesuiţi în celulele GPU-ului în cantităţi până acum imposibil de închipuit, dar cu atât mai bine, îl vor da mai curând! Se ajunge la situaţii jenante, femei şi bărbaţi sunt închişi în aceeaşi celulă şi îşi fac nevoile la hârdău unul în faţa celuilalt, dar pe cine interesează aceste fleacuri? Scoateţi aurul, ticăloşilor! Anchetatorii nu mai întocmesc procese verbale, fiindcă de această hârtiuţă nu are nevoie nimeni şi dacă se va da ori nu, pe urmă, o condamnare, aceasta nu interesează aproape pe nimeni. Un singur lucru este important: scoate aurul, canalie! Statul are nevoie de aur, tu ce faci cu el? Anchetatorii nu mai au nici voce, nici puteri pentru ameninţări şi torturi, dar există un procedeu comun: deţinuţii din celule să primească hrana sărată, fără să li se dea apă. Cine va

preda aurul, acela va bea apă! Un cervoneţ (63) pentru o cană de apă curată!

Oamenii pier pentru metal (64) ...

Acest val se deosebeşte de cele precedente şi de cele ulterioare prin aceea că, dacă nu jumătate, măcar o parte din cei care îl alcătuiau îşi ţineau destinul zbuciumat în mâinile proprii. Dacă realmente nu ai aur, situaţia ta este fără ieşire, te vor bate, te vor arde, te vor tortura şi opări până ce îţi vei da duhul ori până ce te vor crede într-adevăr. Dacă însă ai aur, atunci tu singur stabileşti măsura chinurilor, măsura rezistenţei tale şi soarta viitoare. De altminteri, din punct de vedere psihologic acest lucru nu este mai uşor, este mai greu pentru că vei greşi şi vei fi pentru totdeauna vinovat faţă de tine. Fireşte, cel ce şi-a însuşit moravurile acestui stabiliment va capitula şi va da aurul, aşa este mai uşor. Dar nici să-l dai prea uşor – nu se poate: nu te vor crede că ai predat totul şi te vor mai ţine. Să-l dai prea târziu – tot nu se poate: vei sucomba ori, de furie, îţi vor trânti o condamnare. Unul dintre acei tătari-birjari a rezistat la toate torturile: n-am aur! Atunci i-au arestat nevasta şi au supus-o chinurilor, dar tătarul o ţinea una şi bună: N-am aur! I-au arestat fiica, şi tătarul n-a mai rezistat, a predat o sută de mii de ruble. Atunci, i-au eliberat familia, dar pe el l-au blagoslovit cu o condamnare. Cele mai proaste romane poliţiste şi opere cu tâlhari au fost realizate în mod serios la proporţiile unui stat uriaş.

Introducerea sistemului buletinelor de identitate (65) în pragul deceniului al patrulea a contribuit în mod considerabil la completarea lagărelor. Aşa cum Petru I a simplificat structura marii mase a populaţiei, înlăturând toate fisurile şi crăpăturile dintre stările sociale, aşa a acţionat şi sistemul nostru socialist al buletinelor de identitate: el a înlăturat tocmai insectele intermediare (66), a înlesnit prinderea acelei părţi şirete a populaţiei,

care nu avea niciun adăpost şi nicio ocupaţie. Pe de altă parte, la început, oamenii au făcut multe greşeli cu acele buletine, şi cei neînregistraţi la miliţie, şi cei care nu erau scoşi din evidenţă erau înmormântaţi în Arhipelag măcar pentru un an.

Astfel forfoteau înspumate şi gâlgâiau valurile, însă peste toate s-a rostogolit şi s-a revărsat, în 1929 – 1930, valul milioanelor de ţărani deschiaburiţi. Acesta a fost peste măsură de mare şi nu ar fi încăput nici chiar în reţeaua destul de dezvoltată a puşcăriilor (mai cu seamă că erau înţesate cu valul „aurului”), însă el a ocolit-o, pentru a se îndrepta fără întârziere spre închisorile de tranzit, spre ţara GULAG. Prin umflarea sa fulgerătoare, acest val (acest ocean!) trecea peste limitele a tot ceea ce îşi putea permite însuşi sistemul penitenciar şi judiciar al unui mare stat. În toată istoria Rusiei n-a existat ceva care să poată fi comparat cu el. Aceasta a fost o mare migraţie a popoarelor, o catastrofă etnică. Însă canalele GPU-GULAG au fost elaborate cu atâta inteligenţă, încât oraşele nu ar fi observat nimic dacă n-ar fi fost foametea ciudată care le-a zguduit vreme de trei ani, foamete fără secetă şi fără război.

Valul acesta se mai deosebeşte de toate cele precedente şi prin faptul că de data aceasta Organele nu s-au mai învrednicit să aresteze mai întâi capul familiei şi apoi să vadă cum o să procedeze cu ceilalţi din sânul ei. Dimpotrivă, aici pârjoleau dintr-odată numai cuiburi, ridicau întreaga familie şi chiar aveau grijă cu gelozie ca niciunul dintre copiii de paisprezece, zece ori şase ani să nu se răzleţească: toţi, până la unul, trebuiau să meargă în acelaşi loc, la aceeaşi exterminare comună. (A fost cea dintâi experienţă de acest fel, din istoria modernă în orice caz. O va repeta pe urmă Hitler cu evreii şi din nou Stalin cu naţiunile infidele sau bănuite de infidelitate.)

Valul acesta conţinea un număr extrem de infim

dintre acei „chiaburi” după care a fost numit pentru a abate atenţia. „Chiabur” (67) este numit în limba rusă speculantul sătesc zgârcit şi necinstit, care nu se îmbogăţeşte din munca sa, ci dintr-a altora, prin camătă şi misiţie în negoţ. În fiecare localitate, aceştia constituiau excepţii şi înainte de revoluţie, iar revoluţia i-a privat de terenul pe care îşi desfăşurau activitatea. Apoi, după anul 1917, printr-un transfer de sens, au început să fie numiţi „chiaburi” (în literatura oficială şi propagandistică, iar de aici a intrat şi în limbajul oral uzual) cei ce folosesc în general serviciile lucrătorilor salariaţi, chiar şi atunci când, temporar, lipsea familia proprie. Dar să nu scăpăm din vedere că, după revoluţie, pentru astfel de muncă era imposibil să nu plăteşti zdravăn: argaţii erau apăraţi de comitetele săracilor şi sovietele săteşti. Să fi încercat careva să năpăstuiască un argat! Munca salariată cinstită este şi astăzi permisă în ţara noastră.

Însă umflarea termenului caustic de „chiabur” continua fără oprire, şi către anul 1930 erau numiţi astfel în general toţi ţăranii tari – tari în gospodărie, tari în muncă şi chiar pur şi simplu în convingerile lor. Porecla de „chiabur” era folosită pentru a zdrobi această tărie a ţărănimii. Să ne aducem aminte, să ne dezmeticim: trecuseră doar doisprezece ani de la marele Decret cu privire la pământ, da, chiar acela fără de care ţără-nimea nu i-ar fi urmat pe bolşevici, şi Revoluţia din Octombrie n-ar fi biruit. Pământul s-a împărţit după numărul de guri în familie, în mod egal. Trecuseră doar nouă ani de când ţăranii se întorseseră din Armata Roşie şi se aruncaseră asupra pământului cucerit prin luptă. Şi deodată s-au trezit cu chiaburi şi ţărani săraci. De unde vine asta? Uneori din inegalitatea inventarului, alteori din componenţa fericită sau nefericită a familiei. Dar mai degrabă oare nu din hărnicie şi stăruinţă? Şi iată că acum, tocmai pe aceşti ţărani a căror pâine a mâncat-o Rusia în anul 1928 s-au

năpustit să-i stârpească rataţii locali şi veneticii de la oraş. Cuprinşi parcă dintr-odată de bestialitate, pierzându-şi orice idee despre „omenie”, pierzând toate noţiunile umane acumulate de-a lungul mileniilor, s-au apucat să-i prindă pe cei mai buni agricultori cu familii cu tot şi să-i arunce, fără pic de avere, goi-goluţi, în pustietatea nordului, în tundră şi în taiga.

O asemenea mişcare de masă nu putea trece fără complicaţii. Satul trebuia curăţat şi de acei ţărani care pur şi simplu nu-şi manifestau dorinţa de a intra în colhoz şi nu se arătau entuziasmaţi de viaţa în colectiv, pe care nu o văzuseră niciodată cu ochii lor şi despre care bănuiau (astăzi ştim cu câtă temeinicie) că asta nu înseamnă altceva decât puterea în mâna trântorilor, muncă forţată şi flămânzire. Trebuia să se desco-torosească şi de acei ţărani (uneori săraci) care pentru bravura, forţa fizică, fermitatea lor, succesul răsunător la adunările săteşti, dragostea pentru dreptate erau îndrăgiţi de consăteni, iar prin spiritul de independenţă erau primejdios pentru conducerea colhozului. (Acest tip de ţăran şi destinul lui au fost imortalizate prin personajul Stepan Ceausov dintr-o nuvelă de S. Zalîghin (68) Şi în fiecare sat se găseau astfel de oameni, care personal stăteau în calea activiştilor locali. Din gelozie, din invidie, din ranchiună – acum era prilejul favorabil pentru a se răfui cu ei. Pentru toate aceste victime se cerea o denumire nouă – şi ea s-a născut. Ea nu conţinea nimic „social”, nici economic, dar suna splendid: coadă de topor. Adică eu consider că tu eşti complicele duşmanului. Şi cu asta, basta! Cel mai zdrenţăros argat putea foarte bine să fie inclus în categoria cozilor de topor! (Ţin bine minte că în tinereţe această denumire ni se părea perfect logică, nu era nimic neclar.)

Astfel, în aceste două denumiri au fost cuprinşi toţi aceia care constituiau esenţa satului, energia lui, isteţimea şi vrednicia lui, rezistenţa şi conştiinţa lui. Ei au fost

îndepărtaţi, şi colectivizarea a fost efectuată.

Dar şi din satul colectivizat s-au pornit să curgă valuri noi:

— Valul sabotorilor agriculturii. Pretutindeni au început să fie descoperiţi agronomi-sabotori, care lucraseră toată viaţa cinstit, iar acum au umplut intenţionat ogoarele ruseşti cu buruieni (fireşte, după indicaţiile institutului din Moscova, acum definitiv demascat. Aceştia sunt cei două sute de mii de membri ai Partidului Ţărănesc al Muncii, care nu au fost băgaţi la închisoare!). Unii agronomi nu execută directivele înţelepte ale lui Lîsenko (69) (într-un astfel de val, în 1931, a fost trimis în Kazah-stan Lorch (70), „regele" cartofului). Alţii le execută cu prea multă precizie, prin aceasta relevându-şi prostia, (în 1934, agronomii din Pskov au semănat inul în zăpadă, exact cum poruncea Lîsenko. Seminţele s-au umflat, au mucegăit şi s-au stricat. Un an de zile, vastele câmpuri au rămas goale. Lîsenko nu putea să spună că zăpada este chiabur ori că el însuşi este prost. El i-a acuzat pe agronomi că sunt chiaburi şi au denaturat tehnologia lui. Şi agronomii au apucat drumul Siberiei.) Apoi, aproape în toate staţiunile de maşini şi tractoare s-au descoperit sabo-taje la repararea tractoarelor (iată cum erau explicate eşecurile din primii ani ai colhozurilor!);

— Valul „pentru pierderile de recoltă" (iar pierderile erau stabilite comparativ cu cifra arbitrară hotărâtă primăvara de către „comisia pentru calcularea recoltei");

— „pentru neîndeplinirea obligaţiilor de stat privind predarea cotelor de cereale" (comitetul raional şi-a luat angajamentul, iar colhozul nu l-a îndeplinit, aşa că – la zdup!);

— Valul culegătorilor de spice. Culegerea spicelor cu mâna din holdă, pe timp de noapte, constituie un fel nou de lucrare agricolă şi un mod nou de strângere a recoltei! Acesta nu a fost un val mic, au fost multe zeci de mii de

ţărani, adeseori nici măcar femei şi bărbaţi maturi, ci flăcăi şi fete, băieţei şi fetiţe, pe care cei mari îi trimiteau noaptea la cu-les pentru că nu sperau să primească ceva de la colhoz pentru munca pe care o efectuau ziua. Această ocupaţie amară şi puţin rentabilă (pe timpul iobăgiei, ţăranii nu ajungeau într-o stare de asemenea mizerie!) era răsplătită de tribunale cu vârf şi îndesat: zece ani pentru furt grav din proprietatea socialistă, în virtutea faimoasei legi din 7 august 1932 (în limbajul deţinuţilor – legea şapte pe opt).

Această „lege din şapte a opta" a dat încă un mare val, realizat de pe şantierele primelor două cincinale, din transporturi, din comerţ, din uzine. NKVD-ul primise ordin să se ocupe de marile delapidări, în continuare, trebuie să avem în vedere că acest val va curge constant, fiind deosebit de abundent în anii războiului, şi va dura vreme de cincisprezece ani (până în 1947, când va fi extins şi înăsprit).

Dar, în sfârşit, putem să ne mai tragem sufletul! în sfârşit, acum vor înceta aceste valuri masive! La 17 mai 1933, tovarăşul Molotov (71) a spus: „Noi socotim că sarcina noastră nu constă în represiunile de masă". U-u-uf, era şi timpul! Gata cu spaimele nocturne! Dar ce-i cu acest lătrat de câine? Şo pe el! Şo pe el!

Ca să vedeţi! începuse valul Kirov (72) din Leningrad, unde tensiunea era atât de mare, încât NKVD-ul şi-a creat state majore pe lângă fiecare comitet executiv raional din oraş şi a fost introdusă o procedură judiciară de urgenţă (nici înainte nu excela prin încetineală) şi fără drept de apel (nici înainte nu se făcea apel). Se crede că un sfert din Leningrad a fost curăţat în perioada 1934 – 1935. Cel care posedă cifra exactă poate să o dea şi să dezmintă această evaluare. (De fapt, acest val nu a aparţinut numai Leningradului, el a avut destule repercusiuni în toată ţara în forma obişnuită, deşi cam dezlânată: în destituirea din

aparat a copiilor de preoţi, a femeilor de obârşie nobiliară şi a celor cu rude în străinătate, care mai rămăseseră pe ici, pe colo.)

În aceste valuri impetuoase se pierdeau întotdeauna pârâiaşele modes-te, permanente, care nu strigau în gura mare, însă curgeau, curgeau necontenit:

— Membrii Schutzbund (73) care au fost înfrânţi în luptele de clasă din Viena şi au venit să se salveze în patria proletariatului mondial;

— Esperantiştii (Stalin a transformat în scrum această tagmă dăunătoare în aceiaşi ani ca şi Hitler);

— Rămăşiţele Asociaţiei Libere de Filosofie (74), cercurile de filosofie ilegale;

— Institutorii care nu erau de acord cu metoda progresistă de învăţământ în brigăzi de laborator (în 1933, Natalia Ivanovna Bugaenko a fost arestată de GPU-ul din Rostov pe Don, însă în cea de a treia lună de anchetă s-a aflat dintr-o hotărâre guvernamentală că acea metodă este greşită şi ea a fost eliberată);

— Colaboratorii Crucii Roşii Politice, care prin strădaniile Ekaterinei Peşkova îşi apăra încă dreptul la existenţă;

— Muntenii din Caucazul de Nord pentru răscoală (1935); naţionalităţile se scurg necontenit. (Pe şantierele canalului Volga ziarele apăreau în patru limbi naţionale: tătară, turcică, uzbecă şi kazahă. Aşadar, avea cine să le citească!);

— Şi din nou credincioşii, care acum nu voiau să meargă la lucru în zilele de duminică (au introdus săptămâna de cinci, de şase zile); colhoz nici care săvârşeau sabotaje în zilele de sărbători religioase, cum aveau obiceiul în era agriculturii individuale;

— Şi, întotdeauna, cei care refuzau să devină informatori ai NKVD. (Aici nimereau şi preoţii care păstrau taina spovedaniei. Organele şi-au dat seama repede cât de

folositor ar fi să ştie conţinutul spovedaniilor, singurul folos de pe urma religiei);

— Sectanţii sunt luaţi în număr din ce în ce mai mare;

— Marea Pasienţă a socialiştilor continuă.

Şi, în sfârşit, valul încă niciodată numit, dar care a curs fără istov, al paragrafului al zecelea, zis şi KRA (propaganda contrarevoluţionară), zis şi AŞA (propaganda antisovietică). Valul Paragrafului al zecelea, poate cel mai statornic dintre toate, nu a fost întrerupt în general niciodată, iar în perioadele altor mari valuri, precum cele din anii 1937, 1945 sau 1949, creşte, ajungând la cotele cele mai înalte.

Acest val neîntrerupt înhaţă pe oricine şi în minutul stabilit. Însă pentru intelectualii de vază, în deceniul al patrulea, considerau că este mai elegant să ticluiască un articolaş infamant (cum ar fi homosexualitatea; sau cică, profesorul Pletniov, rămânând singur cu o pacientă, a muşcat-o de sân. Aşa scrie un ziar central, du-te şi dezminte!).

* * *

Paradoxal: întreaga activitate de mulţi ani a Organelor, al căror ochi pătrundea peste tot şi era veşnic treaz, îşi trăgea forţa doar dintr-un singur articol din cele o sută patruzeci şi opt de articole ale secţiunii speciale a Codului Penal din anul 1926. Spre lauda acestui articol, însă, i se pot găsi şi mai multe epitete decât a adunat cândva Turgheniev pentru limba rusă (75) ori Nekrasov pentru Maica Rusie (77). Marele, puternicul, abundentul, ramificatul, variatul, atotcurăţătorul articol Cincizeci şi Opt, care epuiza lumea nu atât prin formulările paragrafelor lui, cât prin interpretarea lor largă şi dialectică.

Care dintre noi n-a încercat pe el însuşi îmbrăţişările lui atotcuprinzătoare? Într-adevăr, nu există sub soare

faptă, intenţie, acţiune ori nonacţiune care nu ar putea fi pedepsite de braţul greu al articolului Cincizeci şi Opt.

Era cu neputinţă să i se găsească o formulare atât de largă, dar a fost cu putinţă să i se dea o interpretare atât de largă.

Articolul 58 nu constituia în cod un capitol despre crimele politice şi nu scria nicăieri că el este „politic”. Nu, împreună cu delictele împotriva ordinii administrative şi cu banditismul, el intra în capitolul „crimelor de stat”.

Astfel, Codul penal se deschide cu refuzul de a recunoaşte pe cineva, în raza teritoriului său, drept criminal politic, ci doar criminal de drept comun.

Articolul 58 era alcătuit din praisprezece paragrafe.

Din paragraful întâi aflăm că este socotită drept contrarevoluţionară orice acţiune (după articolul 6 din Codul penal – şi nonacţiunea) care ţinteşte… la slăbirea puterii…

În interpretare largă: într-un lagăr, refuzul de a merge la lucru când eşti flămând şi istovit înseamnă slăbirea puterii de stat. Şi atrage după sine execuţia prin împuşcare. (Execuţia celor ce refuzau să iasă la muncă în timpul războiului.)

Începând din anul 1934, când ne-a fost înapoiat termenul de Patrie, aici au fost introduse punctele privind trădarea de Patrie: la lb. Ic, ld. Conform acestor puncte, acţiunile săvârşite în prejudiciul puterii militare a URSS se pedepsesc cu moartea prin împuşcare (lb) şi doar în cazul circumstanţelor atenuante şi numai pentru civili (la) – cu zece ani.

În lectură largă: când soldaţii noştri, pentru că se predau prizonieri; (prejudiciu puterii militare!), erau condamnaţi doar la zece ani, acest lucru era considerat de un umanism aproape ilegal. Conform codului stalinist, pe măsura întoarcerii în patrie, ei trebuiau, toţi, împuşcaţi. (Iată un alt exemplu de lectură largă. Îmi amintesc foarte

bine de o întâlnire la Butârki în vara anului 1946. Era un polonez, care se născuse la Lemberg când oraşul făcea parte din componenţa Imperiului austro-ungar. Până la cel de al doilea război mondial a trăit în oraşul său natal în Polonia, apoi s-a mutat în Austria, unde a lucrat şi unde, în 1945, a fost arestat de ai noştri. A primit zece ani în virtutea articolului 54 – la al codului ucrainean, adică pentru trădarea patriei sale – Ucraina! – întrucât oraşul Lemberg devenise în vremea aceea Lvovul ucrainean! Şi sărma-nul nu putea dovedi la anchetă că n-a plecat la Viena cu scopul de a trăda Ucraina! Aşa a izbutit el să devină trădător.)

O extensiune şi mai importantă a paragrafului despre trădare a fost aplicarea lui „prin referire la articolul 19 al Codului penal" – „prin referire la intenţie". Adică nu a avut loc nicio trădare, dar anchetatorul penal a sesizat intenţia de a trăda, şi aceasta era suficient ca să dea pedeapsa maximă, ca şi pentru o trădare efectivă. Este drept că articolul 19 nu propune pedeapsa pentru intenţie, ci pentru pregătire, însă, la o lectură dialectică, şi intenţia poate fi înţeleasă ca pregătire. Iar „pregătirea este pedepsită la fel (cu o condamnare egală) ca şi crima însăşi" (Codul penal). În general, noi nu deosebim intenţia de crima însăşi şi în aceasta constă superioritatea legislaţiei sovietice asupra celei burgheze!"

O extindere nelimitată a lecturii oricărui articol mai oferea şi articolul 16 din Codul penal – „prin analogie". Când fapta nu se încadra în niciun articol, judecătorul putea să o aprecieze „prin analogie".

Paragraful al doilea se referă la insurecţia armată, luarea puterii centra-le şi locale, în special cu intenţia de a smulge cu forţa o parte oarecare din teritoriul Uniunii Republicilor. Pentru aceasta – o condamnare mergând până la împuşcare (ca şi în fiecare dintre paragrafele următoare).

Extensiv (cum nu putea fi scris în articol, dar cum dictează conştiinţa revoluţionară): aici intră orice încercare a oricărei republici de a-şi exercita dreptul de a ieşi din Uniune. Iar dacă se spune „prin violenţă" – nu se pune faţă de cine. Chiar dacă întreaga populaţie a republicii a vrut să se separe, iar la Moscova nu s-a dorit aceasta, separarea va fi de acum prin violenţă. Astfel naţionaliştii estoni, letoni, lituanieni au primit cu uşurinţă, în virtutea acestui punct, câte zece şi douăzeci şi cinci de ani.

Paragraful al treilea: „Înlesnirea făcută sub orice formă unui stat străin aflat în stare de război cu URSS".

Acest paragraf oferea posibilitatea condamnării oricărui cetăţean care s-a aflat sub ocupaţie fie că a bătut un toc la pantoful unui militar german, fie că i-a vândut o legătură de ridichi; ori a unei cetăţence care a ridicat spiritul combativ al unui ocupant, dansând ori petrecându-şi noaptea cu el. Nu toţi erau condamnaţi în virtutea acestui punct (din pricina mulţimii celor ocupaţi), dar fiecare era pasibil de condamnare.

Paragraful al patrulea se referea la ajutorul (fantastic) acordat burgheziei internaţionale.

Involuntar îţi pui întrebarea: cine ar putea intra aici? Însă, dând o interpretare largă, cu ajutorul conştiinţei revoluţionare, au găsit lesne o categorie: toţi emigranţii care au părăsit ţara înainte de anul 1920, deci cu câţiva ani înainte de elaborarea acestui cod, şi care au fost prinşi de armatele noastre prin Europa după un sfert de secol (1944 – 1945). Au fost condamnaţi în virtutea articolului 58 – 4: zece ani ori împuşcare. Căci nu puteau face altceva acolo, în străinătate, decât să acorde ajutor burgheziei mondiale. (Exemplul unei societăţi muzicale ne-a demonstrat că se putea acorda ajutor şi din interiorul URSS.) Ea a fost ajutată de toţi eserii, de toţi menşevicii (pentru ei a fost conceput articolul), iar pe urmă

Ot tiurem k vopsitatelnâm ucirejdeiiiani (De la închisori la instituţiile de reeducare). Culegere a Institutului de Politică Penală sub redacţia lui Vîşiński, Editura „Sovetskoe zakonodatelstro” (Legislaţia sovietică), Moscova, 1934, p. 36.

de inginerii de la Gosplan şi VSNH.

Paragraful al cincilea: tendinţa unui stat străin de a declara război URSS.

O ocazie pierdută: extinderea acestui paragraf asupra lui Stalin şi antu-rajului său diplomatic şi militar în anii 1940 – 1941. Căci spre asta au dus orbirea şi nebunia lor. Cine, dacă nu ei, au împins Rusia în înfrângeri ruşinoase, de neînchipuit, care nu se pot compara cu înfrângerile Rusiei ţariste din 1904 sau din 1915? Înfrângeri pe care Rusia nu le mai cunoscuse din secolul al XIII-lea? (77)

Paragraful al şaselea – spionajul, a fost interpretat atât de larg, încât, dacă s-ar fi numărat toţi cei care au fost condamnaţi în virtutea lui, s-ar fi putut trage concluzia că poporul rus pe vremea lui Stalin nu îşi asigura existenţa nici din agricultură, nici din industrie şi nici din altceva, ci numai din spionaj internaţional şi trăia din banii serviciilor de informaţii. Prin simplitatea lui, spionajul era ceva foarte convenabil şi pe înţelesul tuturor: al unui criminal neevoluat, al unui jurist savant, al unui gazetar şi al opiniei publice”.

Lărgimea interpretării consta aici şi în faptul că oferea posibilitatea condamnării nu pentru spionaj pur şi simplu, ci şi pentru:

PE – bănuială de spionaj;

ne spionaj nedovedit, şi pentru el – întreg tacâmul l şi chiar pentru

SVPŞ – relaţii care conduc la bănuiala (!) de spionaj.

Adică, de pildă, prietena prietenei soţiei dumneavoastră şi-a cusut o rochie la aceeaşi croitoreasă

(firește, colaboratoare a NKVD) ca şi soţia unui diplomat străin.

Şi aceste paragrafe şi puncte 58 – 6, PE şi SVPŞ erau molipsitoare, ele cereau un regim de întemniţare sever, o supraveghere vigilentă (căci serviciile de spionaj îşi pot întinde tentaculele spre favoritul lor chiar şi în lagăr) şi interziceau suspendarea escortei. În general toate articolele-siglă, adică, de fapt, nu articole, ci aceste combinaţii de litere majuscule (în acest capitol vom mai întâlni şi altele) erau permanent înconjurate de o aură de mister. Nu ştiai niciodată dacă erau mlădiţe ale articolului 58 sau ceva autonom şi foarte primejdios. În multe lagăre, deţinuţii condamnaţi în virtutea articolelor-siglă erau mult mai persecutaţi chiar decât cei cu articolul 58.*

Paragraful al şaptelea: subminarea industriei, a transporturilor, a comerţului, a circulaţiei monetare şi a cooperaţiei.

Poate că spionomania nu a fost doar pasiunea obtuză a lui Stalin. Ea devenea numaidecât convenabilă celor ce ajungeau privilegiaţi. Ea a devenit o justificare firească a tendinţei generale spre secret aflată la ordinea zilei, a interdicţiei informaţiilor, a uşilor închise, a sistemului permiselor (de trecere ori intrare), a vilelor împrejmuite cu garduri înalte şi a distribuitorilor secreţi. Prin blindajul protector al spionomaniei. poporul nu putea pătrunde să vadă cum birocraţii se înţeleg între ei, cum trândăvesc, greşesc, cum mănâncă şi cum se distrează.

În deceniul al patrulea, acest punct s-a bucurat de mare circulaţie şi a cucerit masele sub denumirea accesibilă tuturor de „sabotaj”. Într-adevăr, toate cele enumerate la Paragraful al şaptelea erau subminate în fiecare zi în mod concret, evident, aşa că trebuiau să existe nişte vinovaţi. Secole de-a rândul poporul a construit şi a creat întotdeauna cinstit, chiar şi pentru boieri. Niciodată, începând chiar de pe vremea lui Râurik (78), nu s-a

pomenit de vreun sabotaj. Şi iată, când pentru prima dată bunurile au devenit ale poporului, sute de mii dintre cei mai buni fii ai lui în mod inexplicabil s-au pornit să saboteze. (Pentru sabotajul în agricultură nu era prevăzut un punct, dar întrucât fără el nu se putea explica în mod raţional de ce holdele sunt invadate de buruieni, recoltele se micşorează, maşinile se strică, instinctul dialectic l-a introdus şi pe el.)

Paragraful al optulea: terorismul (dar nu acel terorism pe care ar fi trebuit să-l „motiveze şi să-l legifereze" codul penal sovietic*).

Terorismul era înţeles într-o accepţie foarte largă: nu era considerat terorism faptul de a pune bombe sub trăsurile guvernatorilor, însă, de pil-dă, când îl plesneai peste bot pe duşmanul tău personal, dacă acesta era activist de partid, comsomolist ori miliţian, fapta era socotită terorism. Cu atât mai mult, asasinarea unui activist nu era niciodată pusă pe aceeaşi treaptă cu asasinarea unui om de rând (cum, de altminteri, era prevăzut încă în codul lui Hammurabi în secolul al XVIII-lea înaintea erei noastre). Dacă soţul l-a ucis pe amantul soţiei, iar acela nu era membru de partid – norocul soţului, fapta lui era încadrată la articolul 136, el era socotit condamnat de drept comun, element apropiat din punct de vedere social şi putea fi lăsat fără supraveghere, însă dacă amantul era membru de partid, soţul devenea duşman al poporului şi era condamnat în virtutea articolului 58 – 8.

O extindere şi mai importantă a noţiunii se obţinea prin aplicarea paragrafului al optulea cu referire la acelaşi articol 19, adică pregătire în sens de intenţie.

Nu numai o ameninţare directă lângă berărie: „Ţi-arăt eu ţie!", adresată unui activist, dar şi remarca unei muieri arţăgoase la piaţă: „Ah, lovi-v-ar boala!" era calificată drept ÎN – Intenţii Teroriste – şi oferea temeiul aplicării articolului în toată severitatea lui. (Asta sună a

exagerare, a farsă, dar nu am compus noi această farsă, noi, împreună cu aceşti oameni, am stat la închisoare.)

Paragraful al nouălea: distrugerea sau avarierea... prin explozie sau incendiere (şi negreşit cu scop contrarevoluţionar), denumită pe scurt diversiune.

Extensiunea consta în faptul că se atribuia scopul contrarevoluţionar

Lenin. Ed. cit., vol. 45, p. 190.

(anchetatorul ştia mai bine ce se petrece în conştiinţa criminalului!), iar orice greşeală omenească, orice nebăgare de seamă, orice eşec în activitate, în producţie, erau considerate diversiune.

Însă niciunul dintre paragrafele articolului 58 nu a fost interpretat atât de larg şi cu o conştiinţă revoluţionară atât de înflăcărată precum paragraful al Zecelea. El suna aşa: „Propaganda sau agitaţia, care conţin apeluri pentru răsturnarea, subminarea ori slăbirea Puterii Sovietice... precum şi răspândirea ori producerea, ori păstrarea literaturii cu conţinut identic", în timp de pace acest punct stipula doar pedeapsa minimă (nu mai puţin! nu prea blând!), iar cea maximă nu avea limită!

Acesta era curajul Marii Puteri în faţa cuvântului supuşilor ei.

Extinderile faimoase ale acestui paragraf faimos au fost:

— Prin „agitaţia care conţine un apel" se putea înţelege o discuţie amicală (sau conjugală) între patru ochi, ori o scrisoare particulară; iar apelul putea fi un sfat personal. (Noi deducem: „se putea, putea fi" din faptul că tocmai aşa a fost.)

— „subminarea şi slăbirea" puterii era orice idee care nu coincidea ori nu se ridica la aceeaşi intensitate cu ideile din ziarul zilei. Căci slăbeşte tot ce nu întăreşte! Căci subminează tot ce nu coincide pe deplin!

Şi cel care astăzi nu cântă cu noi.

Acela-i contra noastră!
(Maiakovski)

— Prin „producerea literaturii” se înţelegea orice scriere într-un singur exemplar a unei epistole, a unor note, a unui jurnal intim.

Interpretat atât de fericit, oare ce idee, gândită, rostită ori scrisă, nu putea să fie cuprinsă în Paragraful al Zecelea?

Paragraful al unsprezecelea era de un gen special: el nu avea un conţi-nut de sine stătător, ci era un adaos agravant la oricare dintre cele precedente, dacă fapta era pregătită în mod organizat ori criminalii formau o organizaţie.

În realitate, acest paragraf era interpretat atât de larg, încât nu mai era nevoie de nicio organizaţie. Această aplicare elegantă a paragrafului am încercat-o chiar pe pielea mea. Eram doi care făceam schimb de idei în secret, adică eram embrioane de organizaţie, adică o organizaţie!

Paragraful al doisprezecelea privea cel mai mult conştiinţa cetăţenilor: era paragraful referitor la nedenunţare în oricare dintre actele enu-merate. Şi pentru păcatul greu al nedenunţării pedeapsa nu avea limită superioară!!

Acest paragraf beneficia de o interpretare atât de atotcuprinzătoare, încât nu mai necesita o extindere ulterioară. Ai ştiut şi nu ai spus, este ca şi cum ai fi făcut-o tu însuţi!

Paragraful al treisprezecelea, după cât se pare – de mult fără obiect, se referea la serviciul în poliţia secretă din Rusia ţaristă. (Serviciul analog de mai târziu, dimpotrivă, era considerat drept faptă de vitejie, patriotică.)

Există temeluri psihologice de a-l suspecta pe I. Stalin că era pasibil de judecată în virtutea acestui paragraf din articolul 58. Nu toate documentele referitoare

la acest gen de serviciu au supravieţuit lui februarie 1917 şi au devenit cunoscute publicului larg. Graba cu care au fost arse arhivele poliţiei în primele zile ale revoluţiei din februarie aduce cu elanul general al unor revoluţionari interesaţi. De fapt, de ce, în momentul biruinţei, să arzi arhivele, atât de interesante ale inamicului?

Paragraful al paisprezecelea pedepsea „neexecutarea conştientă a anumitor obligaţii sau îndeplinirea lor intenţionat neglijentă”. Fireşte, pedepsea până la moartea prin împuşcare. Pe scurt, asta se numea „sabotaj” sau „contrarevoluţie economică”.

Şi să separe intenţia de nonintenţie era în stare doar anchetatorul penal, ajutat de conştiinţa lui revoluţionară. Acest paragraf era aplicat ţăranilor care nu-şi predau cotele obligatorii. Acest paragraf era aplicat colhoznicilor care nu acumulau numărul necesar de zile-muncă, deţinuţilor din lagăre care nu-şi îndeplineau norma. Şi, prin ricoşeu, după război, au început să acorde acest paragraf hoţilor pentru evadare din lagăr, adică, într-o interpretare largă, văzând în fuga hoţului nu avântul spre dulcea libertate, ci subminarea sistemului lagărelor.

Acesta a fost ultimul dintre elementele componente ale evantaiului articolului 58, evantai care acoperea întreaga existenţă umană.

Acum, că am isprăvit prezentarea marelui Articol, mai departe o să ne mirăm mai puţin. Unde există lege, există şi crimă.

* * *

Oţelul de Damasc al articolului 58, încercat în anul 1927, imediat după forjare, udat în toate valurile deceniului următor, a fost aplicat în toată amploarea lui în atacul pe care Legea l-a pornit împotriva Poporului în anii 1936 – 1938.

Trebuie să spunem că operaţia anului 1937 nu a fost stihinică, ci a fost planificată, că în prima jumătate a

acestui an multe închisori din uniune au fost reutilate: din celule au fost scoase paturile de o persoană şi s-au construit priciuri de un etaj ori de două. (Cum nu întâmplător şi Casa cea Mare (79) din Leningrad a fost isprăvită în 1934, exact în preajma asasinării lui Kirov.) Bătrânii deţinuţi îşi amintesc că prima lovitură ar fi fost concentrată aproape într-o singură noapte de august în toată ţara (însă, cunoscând neîndemânarea noastră, nu prea îmi vine să cred). Iar toamna, când, cu prilejul celei de a douăzecea aniversări a lui Octombrie, se aştepta cu încredere o mare amnistie generală, glumeţul Stalin a adăugat la codul penal noi termene de pedeapsă, necunoscute până atunci: cincisprezece, douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani.

Nu e nevoie să repetăm aici ceea ce s-a scris din abundenţă despre anul 1937 şi se va mai repeta de nenumărate ori: că s-a dat o lovitură zdrobitoare vârfurilor conducătoare ale partidului, ale administraţiei sovi-etice, ale conducerii militare şi chiar ale GPU-NKVD. Este puţin probabil că în vreo regiune primul secretar al comitetului regional ori preşedinte-le comitetului executiv regional să fi fost menţinuţi în funcţie, Stalin şi-a ales alţii mai convenabili.

Astăzi, asistând la revoluţia culturală chineză (aflată şi ea la şaptesprezece ani după victorie), putem să presupunem, cu o mare probabilitate, că aici există o legitate istorică. Şi Stalin însuşi începe să ne pară doar o forţă istorică oarbă şi superficială.

Olga Ceavceavadze povesteşte cum a fost la Tbilisi: în 1938 au fost arestaţi preşedintele comitetului executiv orăşenesc, vicepreşedintele, toţi şefii de secţie şi adjuncţii lor (unsprezece), toţi contabilii şefi şi toţi economiştii şefi. Au fost numiţi alţii. Au. trecut două luni. Şi iată că din nou sunt arestaţi: preşedintele, vicepreşedintele, toţi şefii de secţie (unsprezece), toţi contabilii şefi, toţi economiştii

şefi. Au rămas în libertate contabilii de rând, dactilografele, femeile de serviciu, curierii…

În ceea ce priveşte arestarea membrilor de rând ai partidului, exista pesemne un motiv secret, nemenţionat direct nicăieri în procesele-verbale: să fie arestaţi cu precădere membrii de partid cu stagiu înainte de anul 1924. Această indicaţie s-a aplicat în mod deosebit de riguros la Leningrad, pentru că tocmai cei de acolo au semnat toţi „platforma" Noii opoziţii (80). (Şi cum ar fi putut să nu semneze? Cum ar fi putut să nu aibă încredere în comitetul gubernial din Leningrad?)

Iată cum se petreceau lucrurile. Să privim un mic tablou din acei ani. O conferinţă raională de partid (în regiunea Moscova). Este condusă de noul secretar al comitetului raional, instalat în locul celui vechi, arestat. La sfârşitul conferinţei este adoptată o telegramă prin care se exprima devotamentul pentru tovarăşul Stalin. Fireşte, toţi se ridică în picioare (la fel cum săreau în sus şi în cursul conferinţei de câte ori era pomenit numele lui), în micuţa sală izbucnesc „aplauze furtunoase, care se transformă în ovaţii". Trei minute, patru minute, cinci minute de aplauze tot furtunoase şi care se transformau mereu în ovaţii, însă au început să doară palmele. Au început să amorţească braţele ridicate. Oamenii în vârstă încep să se sufoce. Totul devine nesuferit de stupid chiar şi pentru cei care sincer îl adoră pe Stalin. Totuşi: cine va fi cel dintâi care se va opri? Asta putea s-o facă secretarul comitetului raional care stătea la tribună şi tocmai citise telegrama cu pricina. Dar el este nou, el este în locul celui întemniţat, el însuşi se teme! Căci aici, în sală, se află şi aplaudă agenţii NKVD, ei vor nota cine va înceta primul!… Şi aplauzele, în mica sală obscură, fără ca marele conducător să ştie, continuă şase minute! Şapte minute! Opt minute!… Toţi sunt morţi! Sunt pierduţi! Nu pot să se mai oprească până ce nu vor cădea loviţi de infarct! În fundul sălii, la înghesuială se mai poate

trişa un pic, se poate bate mai rar, mai încet, nu atât de frenetic, dar în prezidiu, în văzul tuturor? Directorul fabricii de hârtie din localitate, un om puternic şi independent stă în prezidiu şi, înţelegând toată această situaţie falsă şi fără ieşire, aplaudă! Minutul al nouălea. Al zecelea! Priveşte melancolic spre secretarul comitetului raional, însă acela nu îndrăzneşte să se oprească. Este o nebunie! Nebunie generală! Uitându-se unul la celălalt fără prea mare speranţă, dar cu chipurile pline de entuziasm, conducătorii raionului vor aplauda până ce vor cădea, până ce vor fi scoşi pe targa! Însă chiar şi atunci cei rămaşi nu vor tresări!... Şi directorul fabricii de hârtie, în minutul al unsprezecelea, adoptând un aer preocupat se lasă pe scau-nul său din prezidiu. O, minune! Unde a dispărut acel entuziasm general, impetuos şi nedescris? Toţi deodată, la aceeaşi bătaie din palme, se opresc şi se aşază pe scaune. Sunt salvaţi! Iată că s-a găsit, până la urmă, unul mai breaz!

Ca să vedeţi totuşi cum sunt recunoscuţi oamenii cu spirit independent! Şi tot aşa sunt scoşi din circulaţie. În aceeaşi noapte, directorul fabricii este arestat. S-a pricopsit foarte lesne cu zece ani, dar pentru cu totul alte motive, însă după ce şi-a pus semnătura pe 206 (procesul-verbal final al anchetei (81)), anchetatorul îi aduce aminte:

— Şi să nu te mai opreşti niciodată primul din aplaudat!

(Dar ce să facem? Cum să ne oprim?...)

Remarcaţi – este selecţia după Darwin. Şi tocmai aceasta constituie epuizarea prin prostie.

Însă astăzi se creează un nou mit. Orice povestire tipărită, orice amintire tipărită despre anul 1937 este negreşit o povestire despre tragedia comuniştilor conducători. Şi iată că ne-au convins, şi noi, fără să vrem, ne lăsam prinşi, că anul întemniţărilor 1937 – 1938 s-a redus numai la arestarea comuniştilor de vază şi atât. Însă

din milioanele arestate atunci, gradele superioare de partid şi de stat nu puteau alcătui mai mult de zece la sută. Chiar la cozile formate la porţile închisorilor din Leningrad cu nădejdea de a transmite un pachet stăteau în majoritate femei simple, cum ar fi lăptăresele.

Din datele statistice indirecte se poate trage următoarea concluzie confirmată apoi de declaraţiile martorilor: coloniile speciale ale „deschiaburiţilor" care nu au pierit au fost transferate în Arhipelag, ori mutate în lagăre, ori încercuite pe loc într-o zonă de lagăr. Astfel marele val 1929 s-a vărsat în valul 1937, mărindu-l cu alte milioane.

Componenţa celor ridicaţi în 1937 – 1938 şi aduşi mai mult morţi decât vii în Arhipelag este atât de pestriţă, atât de bizară, încât şi-ar fi bătut capul multă vreme cel care ar fi vrut să evidenţieze nişte legităţi. (Cu atât mai mult, ele n-ar fi fost înţelese de contemporani.)

Adevărata lege de întemniţare din acei ani era indicarea cifrei, dispoziţia de livrare, repartiţia. Fiecare oraş, raion, fiecare unitate militară primea o cifră de control şi trebuia s-o realizeze în termen. Restul depindea de abilitatea agenţilor securităţii.

Fostul cekist Alexandr Kalganov îşi aminteşte că la Taşkent a sosit telegrama: „Trimiteţi două sute". Or, ei numai ce făcuseră curăţenie şi „nu prea mai aveau pe cine" să ia. E drept, de prin raioane le-au fost aduşi cincizeci. O idee! Deţinuţii de drept comun, arestaţi de miliţie, să fie re-calificaţi în virtutea articolului 58! Zis şi făcut. Dar cifra de control tot nu s-a realizat Un raport de la miliţie: ce-i de făcut? Ţiganii şi-au instalat şatra într-una dintre pieţele oraşului. O idee! I-au înconjurat, şi toţi bărbaţii de la şaptesprezece la şaizeci de ani au fost adunaţi sub eticheta articolului Cincizeci şi Opt! Şi planul a fost îndpelinit!

Au fost însă şi cazuri precum cel care urmează.

Cekiştii din Osetia (povesteşte şeful miliţiei – Zabolovski) au primit dispoziţia să împuşte cinci sute de oameni din toată republica. Ei au cerut o majorare, şi li s-a mai aprobat încă două sute cincizeci.

Aceste telegrame, superficial cifrate, se transmiteau prin telecomunicaţiile obişnuite. În Temriuk, telegrafista, în sfânta ei naivitate, a transmis la centrala telefonică a NKVD-ului: mâine, să fie expediate la Krasnodar două sute patruzeci de lăzi cu săpun. Dimineaţa ea a aflat de arestarea masivă şi de expediere şi a ghicit! Şi i-a povestit unei prietene ce fel de telegramă a transmis. A fost arestată numaidecât. (Oare să fi fost întâmplătoare cifrarea omului cu lada de săpuni Ori, cunoscând cum se prepară săpunul…)

Desigur, nişte legităţi particulare pot fi înţelese. Sunt aruncaţi în închisoare:

— Cei mai buni spioni ai noştri din străinătate. (Cel mai adesea aceştia sunt membri ai Kominternului ori cekişti dintre cei mai sinceri, printre ei multe femei fermecătoare. Sunt chemaţi în ţară, la frontieră sunt arestaţi, apoi confruntaţi cu fostul lor şef de la Komintern, de pildă cu Mirov-Korona. Acela confirmă că el însuşi a lucrat pentru nu ştiu care serviciu de spionaj şi, prin urmare, subordonaţii lui – în mod automat, şi cu cât sunt mai cinstiţi, cu atât sunt mai periculoşi.)

— Kavejediştii. (Funcţionarii sovietici de la KVJD sunt toţi, fără excepţie, inclusiv soţiile, copiii şi bunicile, spioni japonezi, însă trebuie să recunoaştem că aceştia au fost băgaţi la închisoare şi cu vreo câţiva ani înainte.);

— Coreenii din Extremul Orient (deportaţi în Kazahstan), prima încercare de arestare bazată pe criteriul etnic;

— Estonienii din Leningrad (toţi sunt arestaţi doar după numele de familie, ca spioni ai estonienilor albi);

— Toţi puşcaşii letoni din gardă şi letonii cekişti, da,

letonii, mamoşii Revoluţiei, care până de curând au constituit scheletul şi mândria CEKA! Şi chiar acei comunişti din Letonia burgheză, care au fost schimbaţi în 1921, fiind astfel eliberaţi de groaznicele condamnări letone la doi şi trei ani. (La Leningrad se închid: secţia letonă de la Institutul Herzen; casa de cultură a letonilor; clubul eston; şcoala medie tehnică letonă; ziarele leton şi eston.)

Într-o zarvă generală i-a sfârşit Marea Pasienţă. Îi mai greblează pe cei care nu au fost prinşi. Nu mai au de ce să se ascundă, e timpul să pună capăt acestui joc. Acum, socialiştii sunt întemniţaţi toţi, fără excepţie. După locul de exil (de pildă Ufa, Saratov), sunt judecaţi toţi la un loc şi mânaţi, turme întregi, spre abatoarele Arhipelagului.

În valurile precedente, intelectualitatea nu a fost uitată. Nu este uitată nici acum. Este suficient denunţul unui student (alăturarea acestor cuvinte nu mai sună deloc bizar), că lectorul lor de la institut citează mai mult din Lenin şi Marx, iar pe Stalin nu-l citează, şi lectorul nu mai apare la cursul următor. Dar dacă el nu citează în general? … Sunt arestaţi toţi orientaliştii din Leningrad – generaţia de mijloc şi cea tânără. Este arestat tot personalul de la Institutul Nordului (în afara colaboratorilor secreţi). Nu se dădeau în lături nici de la profesorii de şcoală. La Sverdlovsk este confecţionat cazul celor treizeci de profesori de şcoală medie, în frunte cu Perei*, şeful secţiei regionale a învăţământului public, cărora li se aduce una dintre cele mai cumplite acuzaţii: au organizat în şcoli serbarea pomului de iarnă pentru a incendia şcolile.

Iar pe capul inginerilor (al celor din generaţia sovietică, nu al celor „burghezi”) ghioaga cade cu regularitate de pendul. Pentru că, din pricina unei dereglări în straturi, două abataje convergente nu s-au întâlnit, topograful miner Nikolai Merkurievici Mikov a primit douăzeci de ani în virtutea articolului 58 – 7! Şase

geologi (grupul lui Kotovici), „pentru ascunderea rezervelor de cositor în subsol (! – adică pentru nedescoperirea lor!) în caz că vor veni nemţii” (denunţ): articolul 58 – 7, câte zece ani fiecare.

În urma valurilor principale gonea încă un val special: soţiile, CIS-ii (membrii de familie). Soţiile grangurilor de partid, iar în unele locuri (Leningrad) şi toţi care au primit zece ani fără drept de corespondenţă şi care nu mai sunt. De regulă, membrii de familie primeau toţi opt ani. (Totuşi ceva mai blând decât deschiaburiţii, şi copii rămâneau pe conti-nent).

Grămezi de victime! Munţi de victime! Atacul frontal al NKVD-ului asupra oraşului: S.P. Matveeva are în acelaşi val, dar pentru motive diferi-te, soţul şi trei fraţi (şi trei din patru nu se vor mai întoarce niciodată);

— În sectorul unui electrician s-a rupt un cablu de înaltă tensiune: 58 – 7, douăzeci de ani;

— Muncitorul Novikov din Perm este acuzat că s-ar fi pregătit să arunce în aer podul peste râul Kama;

Cinci dintre ei, torturaţi la anchetă, au murit înainte de proces. Douăzeci şi patru au murit în lagăre. Cel de al treizecilea, Ivan Aristaulovici Punici, s-a întors, a fost reabilitat. (Dacă murea şi el, am fi omis de aici pe toţi cei treizeci, aşa cum omitem milioane.) Numeroşi „martori” la procesul lor trăiesc acum la Sverdlovsk şi prosperă: sunt activişti nomenclaturişti, beneficiari de pensii personale. Selecţia darvinistă.

— Pe lujakov (tot la Perm) l-au arestat ziua, după soţie au venitnoap tea. I-au prezentat o listă de persoane şi i-au cerut să semneze că toţi se strângeau în casa lor la adunările menşevicilor şi eserilor (bineînţeles că nu era aşa). Pentru asta i-au făgăduit s-o lase să se întoarcă la cei trei copii rămaşi acasă. A semnat, i-a nenorocit pe toţi, iar ea, bineînţeles, a rămas la închisoare;

— Nadejda ludenici a fost arestată pentru numele de

familie. Este adevărat că după nouă luni au stabilit că nu este rudă cu generalul (82) şi au eliberat-o (o nimica toată: în vremea asta, mama ei a murit de inimă rea;

— La Staraia Russa a rulat filmul Lenin în octombrie. Cineva a fost fra-pat de fraza: „Asta trebuie s-o ştie Placiński!”, iar Placiński apără Palatul de Iarnă. Daţi-mi voie, păi la noi lucrează o infirmieră Placinskaia! Să fie arestată! Şi a fost într-adevăr, s-a dovedit că era soţia, care, după împuşcarea soţului, s-a ascuns în acest fund de provincie;

— Fraţii Boruşko (Pavel, Ivan şi Stepan), în 1930, au venit din Polonia, copii încă, la părinţii lor. Acum, adolescenţi fiind, sunt condamnaţi la zece ani pentru PE (suspect de spionaj);

— O manipulantă din Krasnodar se întorcea noaptea târziu de la depou, pe jos, şi, la marginea oraşului, spre nenorocul ei, a trecut pe lângă un camion rămas în pană, în jurul căruia se agitau nişte oameni. Era plin cu cadavre: mâini şi picioare atârnau de sub prelată. I-au notat numele şi a doua zi a fost arestată. Anchetatorul a întrebat-o: ce a văzut? Ea a recunoscut cinstit (selecţia darvinistă). Propagandă antisovietică – zece ani;

— Un instalator închidea difuzorul din camera sa ori de câte ori se transmiteau nesfârşitele scrisori adresate lui Stalin (cine le ţine minte? Se transmit ceasuri întregi. Zi de zi, asemănătoare până la tâmpenie! Probabil crainicul Levitan le ţine bine minte: le citea cu voce răsunătoare şi cu multă simţire.) Un vecin l-a denunţat (o, unde este acum acest vecin?) – SOE, element periculos din punct de vedere social, opt ani;

— Unui sobar semianalfabet îi plăcea în orele de răgaz să se semneze, Aceasta îl înălţa în ochii proprii. Şi cum nu avea hârtie curată – se semna pe ziare. Ziarul lui cu semnături pe chipul Părintelui şi învăţătorului l-au descoperit vecinii într-un săculeţ din toaleta comună. AŞA,

propagandă antisovietică, zece ani.

Stalin şi sfetnicii lui apropiaţi îşi iubeau portretele, împestriţau ziarele cu ele, le multiplicau în milioane de exemplare. Muştele însă nu prea ţineau cont de sfinţenia lor şi, apoi, era păcat să nu foloseşti ziarul. Dar câţi nenorociţi n-au fost condamnaţi pentru asta!

Arestările se răspândeau pe străzi şi prin case ca o epidemie. Aşa cum oamenii îşi transmit unul altuia o molimă fără să aibă habar, – printr-o strângere de mână, prin respiraţie, prin înmânarea unui lucru –, tot aşa, printr-o strângere de mână, prin respiraţie, prin întâlnire pe stradă îşi transmiteau unul altuia molima arestării iminente. Căci dacă mâine ţie îţi este sortit să recunoşti că ai organizat un grup clandestin pentru a otrăvi conducta de apă a oraşului, iar astăzi eu ţi-am strâns mână pe stradă, înseamnă că şi eu sunt sortit condamnării.

Cu şapte ani mai înainte, oraşul privea cum satul era lovit de moarte şi găsea că aşa ceva este firesc. Acum satul s-ar fi putut uita cum este lo-vit oraşul, dar era prea ignorant pentru asta şi, apoi, el însuşi nu scăpa-se de lovituri:

— Inginerul hotarnic (!) Saunin a primit cincisprezece ani pentru… epizootia vitelor (!) în raion şi recoltele proaste (!), iar conducătorii raionului au fost cu toţii împuşcaţi din aceleaşi motive;

— Un secretar de partid, care a venit pe câmp să-i dea zor cu aratul, a fost întrebat de un ţăran bătrân dacă el, secretarul, ştie că de şapte ani colhoznicii n-au primit pentru zilele-muncă niciun gram de grâu, doar paie, dar şi acelea puţine. Pentru această întrebare, bătrânul a primit AŞA, zece ani;

— Alta a fost soarta unui ţăran cu şase copii. Pentru aceste şase guri el nu-şi cruţa puterile muncind la colhoz, tot sperând să încropească ceva. Şi, într-adevăr, s-a ales cu o decoraţie. I s-a înmânat în cadru festiv, s-au rostit

discursuri. În cuvântul de răspuns, înduioşat, ţăranul a spus: „Eh, dacă în locul acestei decoraţii era un pud de făină! Oare n-ar fi cu putinţă?” Toată adunarea a izbucnit în hohote de râs, iar noul purtător de ordin, cu toate cele şase guri ale sale, a fost deportat.

Ar fi oare cu putinţă să pui toate acestea cap la cap şi să explici că au condamnat nevinovaţi? Însă am uitat să spunem că însăşi noţiunea de vină a fost suprimată încă de revoluţia proletară, iar la începutul deceniului al patrulea a fost etichetată drept oportunism de dreapta!” Astfel încât noi nu mai putem face speculaţii cu aceste noţiuni desuete: vină şi nevinovăţie.

Seria inversă a anului 1939 este un caz neverosimil în istoria Organelor, o pată pe istoria lor! Însă, de fapt, acest antival n-a fost prea mare, aproximativ 1 – 2% din cei luaţi înainte de asta: încă necondamnaţi, încă netrimişi departe şi care încă n-au murit. Nu prea mare, însă folosit cu abilitate. Era ca o copeică rest de la o rublă. Aceasta era necesară pentru a arunca totul asupra spurcatului de Ejov (83), pentru a-l consolida pe nou venitul Beria (84) şi pentru ca marele Cârmuitor să strălucească şi mai puternic. Această copeică a fost folosită cu dibăcie pentru a afunda şi mai adânc în pământ rubla rămasă. Căci, dacă „s-au lămurit şi i-au slobozit” (chiar şi ziarele scriau fără teamă despre cazuri sporadice de

— De la închisori la instituţiile de reeducare, Ed. cit., p. 63.

** în 1946 a fost nevoie (12.7.46. Nr. 8/5) de o hotărâre specială a plenului Tribunalului Suprem al URSS: Cu privire la posibilitatea aplicării pedepsei doar persoanelor care au săvârşit un anumit delict (!). Dar şi aceasta a fost tratată la fel de liber.

calomniaţi), înseamnă că ceilalţi întemniţaţi sunt nişte nemernici! Iar cei care s-au întors tăceau. Fuseseră puşi să semneze. Erau muţi de frică. Şi puţini au fost cei

care au aflat ceva din tainele Arhipelagului. Diviziunea era aceeaşi ca înainte: noaptea – dubele securităţii, ziua – manifestaţiile.

De altminteri, această copeică a fost pusă repede la loc, în acelaşi an. În virtutea aceloraşi paragrafe ale atotcuprinzătorului Articol. Cine a observat în anul 1940 valul soţiilor condamnate pentru că au refuzat să îşi repudieze soţii? Cine îşi mai aminteşte, chiar în Tambov, că în acest an de pace au întemniţat toată orchestra de jaz care cânta la cinematograful „Modern”, deoarece toţi membrii ei s-au dovedit a fi duşmani ai poporului? Şi cine a remarcat cele treizeci de mii de cehi, care s-au refugiat în 1939, din Cehoslovacia ocupată, în URSS, ţară slavă, soră bună? Nimeni nu putea garanta că vreunul dintre ei nu este spion. I-au trimis pe toţi în lagărele din nord (iată de unde descinde, în timpul războiului, „corpul cehoslovac”). Dar, daţi-mi voie, oare nu în anul 1939 am întins o mână de ajutor ucrainenilor de apus, bieloruşilor de apus, şi apoi, în 1940, Ţărilor Baltice şi moldovenilor? (85)

Fraţii noştri s-au dovedit complet nespălaţi şi au început să curgă din aceste teritorii valurile de profilaxie socială spre locurile de surghiun din nord, din Asia Centrală, şi erau multe, multe sute de mii. (Interesant, oare ce etichete le-au pus? Ucrainenilor de apus – colaborarea cu Polonia albgardistă, bucovinenilor şi basarabenilor – cu România albgardistă. Dar evreilor care s-au refugiat la noi din partea germană a Poloniei? Păi colaborarea cu Gestapoul, desigur! (M. Pinhasik.) Erau arestaţi cei prea înstăriţi, prea influenţi, laolaltă cu cei prea independenţi, prea inteligenţi, prea remarcabili. În fostele teritorii poloneze – deosebit de mulţi polonezi (tot atunci au fost recrutaţi martorii nefericiţi de la Katyn (86), tot atunci în lagărele din nord s-au pus bazele unei armate în genul viitoarei armate a lui Sikorski (87) – Anders (88). Pretutindeni erau arestaţi ofiţerii. În felul acesta

populaţiile au fost scuturate, reduse la tăcere, rămânând fără potenţiali conducători ai rezistenţei, în felul acesta se insufla cuminţenia şi vechile relaţii şi cunoştinţe erau atrofiate.

Finlanda ne-a lăsat un istm (89) depopulat. Iată de ce, în 1940, în Kareli-a şi în Leningrad a început ridicarea şi strămutarea persoanelor cu sânge finlandez. Acest pârâiaş nu l-am observat; în vinele noastre nu curge sânge finlandez.

În războiul finlandez s-a făcut cea dintâi experienţă de judecare a prizonierilor noştri de război ca trădători de Patrie. Cea dintâi experienţă din istoria omenirii! Iar noi, vă daţi seama, nici n-am observat!

Abia s-a terminat această repetiţie generală, şi a început războiul, iar odată cu el – grandioasa retragere. Din republicile occidentale, abandonate duşmanului, trebuia, în mare grabă, în câteva zile, să scoată pe cine mai puteau. În Lituania au fost abandonate în mare pripă unităţi militare întregi, regimente, divizioane de artilerie şi artilerie antiaeriană, în schimb au izbutit să scoată câteva mii de familii de lituanieni bănuiţi de atitudine ostilă (patru mii dintre ei au fost aruncaţi într-un lagăr din Krasnoiarsk, ca să fie jecmăniţi de hoţi). Începând din 23 iunie, au dat zor să aresteze în Lituania, în Estonia. Dar nu mai era timp, trebuiau să se retragă şi mai repede. Au uitat să evacueze fortăreţe întregi, precum cea din Brest, dar n-au uitat să împuşte deţinuţii din celulele şi curţile închisorilor din Lvov, Rovno, Tallin şi multe altele din apus. La închisoarea din Tartu au împuşcat o sută nouăzeci şi doi de oameni şi au aruncat cadavrele într-un puţ.

Cum să-ţi închipui aşa ceva? Tu habar nu ai de nimic, deodată sedeschi de uşa celulei şi cineva începe să tragă în tine. Tu strigi cu glas de moarte, dar nimeni, în afară de pietrele închisorii, nu te aude şi nu va povesti. De altfel, se spune că au existat unii care au scăpat neatinşi de gloanţe.

Cine ştie, poate că totuşi vom citi o carte despre aceste orori?…

În 1941, nemţii au înconjurat atât de repede oraşul Taganrog, tăind toate căile de retragere, încât la gară, în vagoane de marfă, au rămas deţinuţii pregătiţi pentru evacuare. Ce-i de făcut? Că doar n-o să-i elibereze. Nici n-o să-i predea nemţilor. Au tras nişte cisterne cu ţiţei, au stropit vagoanele şi pe urmă le-au dat foc. Toţi au ars de vii.

În spatele frontului, cel dintâi val din timpul războiului l-au constituit col-portorii de zvonuri şi provocatorii de panică în virtutea unui Decret în a-fara codului, emis în primele zile de război. Asta era o luare de sânge de probă pentru a menţine disciplina generală. Le dădeau la toţi câte cinci ani, dar nu li se aplică articolul 58 (şi acei puţini care au supravieţuit lagărelor din anii războiului au fost amnistiaţi în 1945).

Era cât pe ce să încerc acest Decret pe pielea mea: în Rostov pe Don m-am aşezat la coadă la un magazin de pâine, un miliţian m-a chemat şi m-a dus pentru a-şi completa numărul. Puteam foarte bine să-mi încep şederea în GULAG, în loc să merg la război, de n-ar fi fost o intervenţie fericită.

Pe urmă a fost valul celor care nu au predat aparatele de radio sau piesele de radio. Pentru o lampă de radio găsită (după un denunţ) se dădeau zece ani.

Tot aici a fost şi valul nemţilor: nemţii de pe Volga, coloniştii din Ucraina şi Caucazul de Nord, şi în general toţi care trăiau oriunde în Uniunea Sovietică. Criteriul determinant era sângele, şi erau trimişi în surghiun chiar eroi ai războiului civil şi vechi membri de partid – fiindcă erau nemţi.

Iar sângele era determinat după numele de familie. Inginerul constructor Vasili Okorokov (Jambon), considerând că e jenant să-şi semneze proiectele astfel, în

anii ’30, când încă era posibil, şi-a schimbat numele în Robert Stecker. Sună frumos, nu? Şi-a confecţionat şi o parafă. Acum însă n-a izbutit să dovedească nimic şi a fost arestat ca neamţ. „Ce misiune ai primit de la serviciul de spionaj fascist?…” Sau acel Kaver-znev (Intrigantul) din Tambov, care încă din 1918 îşi schimbase numele nu prea frumos în Kolbe, oare când o fi împărtăşit soarta lui Okorokov?…

În esenţa ei, deportarea nemţilor era aidoma cu deschiaburirea, doar ceva mai blândă, pentru că li se îngăduia să ia mai multe lucruri cu ei şi nu erau trimişi în acele locuri primejdioase, aducătoare de moarte. Ca şi deschiaburirea, ea nu avea formă juridică. Codul penal nu avea nimic de-a face cu deportarea sutelor de mii de oameni. Aceasta era dispoziţia personală a monarhului, în plus, era primul lui experiment naţional de acest gen, îl interesa din punct de vedere teoretic.

Începând cu sfârşitul verii anului 1941, dar şi mai mult din toamnă, s-a revărsat valul încercuiţilor. Aceştia erau apărătorii patriei, aceiaşi pe care, cu vreo câteva luni în urmă, oraşele noastre îi petreceau cu or-chestre şi flori, cărora după asta le-a fost dat să dea piept cu cele mai grele lovituri ale tancurilor nemţeşti şi, în haosul general şi nu din vina lor, să se afle nu în prizonierat, nu! – ci în grupuri de luptă disparate, să petreacă o vreme încercuiţi de nemţi şi apoi să iasă din încercuire. Iar la întoarcere, în loc să fie îmbrăţişaţi frăţeşte (cum s-ar fi procedat în orice alta armată din lume), în loc să fie lăsaţi să se odihnească, să meargă să-şi vadă familiile şi pe urmă să se întoarcă pe front, ei erau conduşi cu suspiciune, cu neîncredere, în detaşamente dezarmate, lipsite de orice drept, la punctele de verificare şi de triere, unde ofiţerii de la Secţiile Speciale începeau prin a le arăta că nu cred nici măcar un cuvânt din ceea ce spun şi chiar se întreabă dacă ei sunt aceia drept care se dau. Iar metodele de verificare erau:

interogatoriile încrucişate, confruntările, depoziţiile unuia despre celălalt. După verificare, o parte dintre încercuiţi îşi recăpătau numele şi gradele anterioare, li se acorda încredere şi plecau la unităţile militare nou formate. Cealaltă parte, deocamdată mică, alcătuia primul val de „trădători ai patriei”. Ei erau condamnaţi după articolul 58-lb. Dar la început, până la elaborarea etalonului, primeau mai puţin de zece ani.

Astfel a fost purificată Armata activă. Există însă o armată uriaşă inactivă în Extremul Orient şi în Mongolia. Să nu lase să ruginească această armată – a fost misiunea nobilă a Secţiilor Speciale. Din pricina inactivităţii, eroilor de la Halhin-Gol (90) şi Hasan (91), începeau să li se dezlege limbile, cu atât mai mult, cu cât primiseră spre studiu pistoalele automate Degtiariov (până acum secrete pentru propriii soldaţi) şi aruncătoarele regimentare de mine. Ţinând în mână astfel de arme, lor le era greu să înţeleagă de ce noi, în apus, ne retragem. De dincolo de Siberia şi Ural, ei nu puteau să înţeleagă că, retrăgându-ne câte 120 km pe zi, noi repetam pur şi simplu manevra ademenitoare a lui Kutu-zov (92). Să înlesnească această înţelegere putea numai un val din Armata de Răsărit spre Arhipelag. Şi gurile s-au închis, şi credinţa a devenit de fier.

Se înţelege de la sine că în sferele înalte s-a format de asemenea un val cu cei vinovaţi de retragere (căci doar nu Marele Strateg era vinovat de ea). Acesta a fost un val mic, de vreo cincizeci de oameni, valul generalilor, care în vara lui 1941 a stat în închisorile din Moscova, iar în octombrie au fost trimişi în lagăr. Printre generali, cei mai mulţi erau de la aviaţie: comandantul forţelor aeriene Smuşkevici, generalul E.S. Ptuhin (el zicea: „Dacă ştiam, mai întâi îl bombardam pe Tătucul Drag, apoi mă duceam la închisoare!”) şi alţii.

Victoria de lângă Moscova a generat un nou val: valul

moscoviţilor vinovaţi. Acum, examinând totul în linişte, a reieşit că acei moscoviţi care nu au fugit şi nu s-au evacuat, ci au rămas netemători în capitala ameninţată şi abandonată de autorităţi, erau suspectaţi fie de subminarea autorităţii puterii (58 – 10), fie de faptul că îi aşteptau pe germani (58-la, cu referire la 19. Acest val i-a hrănit pe anchetatorii penali din Moscova şi Leningrad până hăt în 1945.

Bineînţeles că articolul 58 – 10, AŞA, nu a încetat niciodată să fie aplicat şi pe întreaga durată a războiului a fost suficient atât pentru front, cât şi pentru spatele frontului. El era aplicat celor evacuaţi dacă povesteau despre grozăviile retragerii (din ziare reieşea clar că retragerea decurge conform planului). Era aplicat în spatele frontului clevetitorilor care se plângeau că raţia este mică. Era aplicat pe front clevetitorilor care spuneau că tehnica de luptă a nemţilor este mai puternică. În 1942 era aplicat pretutindeni celor care calomniau, afirmând că în Leningradul aflat sub blocadă oamenii mureau de foame.

În acelaşi an, după eşecurile de lângă Kerci (120.000 de prizonieri), de lângă Harkov (şi mai mulţi), în cursul marii retrageri din sud spre Caucaz şi Volga, s-a pornit încă un val foarte important de ofiţeri şi soldaţi care nu au vrut să reziste până la ultima suflare şi care s-au retras fără permisiune, aceia cărora, după cum glăsuieşte nemuritorul ordin Nr. 227 (iulie 1942), Patria nu poate să le ierte dezonoarea. Acest val nu a ajuns totuşi în GULAG: prelucrat în ritm accelerat de tribunalele de divi-zie, a fost în întregime trimis în batalioanele disciplinare şi absorbit fără urmă de nisipul roşu din prima linie. Acesta a fost cimentul fundamentului victoriei de la Stalingrad, care însă nu a intrat în istoria generală a Rusiei, ci rămâne doar în istoria particulară a canalizării.

(De altminteri, aici, noi încercăm să urmărim doar

acele valuri care veneau în GULAG din afară. Transvazarea internă în GULAG, dintr-un rezervor în altul, aşa-numitele condamnări de lagăr, care au bântuit cu furie mai ales în anii de război, nu vor fi examinate în acest capitol.)

Buna-credinţă ne obligă să amintim şi de antivalurile din perioada războiului: cehii, de care am mai pomenit; polonezii; deţinuţii de drept comun scoşi din lagăr şi trimişi pe front.

Începând din anul 1943, când balanţa războiului s-a înclinat în favoarea noastră, s-a pornit şi, cu fiecare an, până în 1946, a devenit tot mai mare, valul de multe milioane din teritoriile ocupate şi din Europa. Cele do-uă părţi principale ale lui au fost:

— Civilii care au trăit sub ocupaţia nemţilor sau la nemţi (acestora le-au trântit zece ani cu litera „a": 58-la);

— Militarii care au fost prizonieri (ei au primit zece ani cu litera „b": 58-lb). Toţi cei rămaşi sub ocupaţie voiau totuşi să trăiască şi de aceea acţionau, şi de aceea teoretic puteau, odată cu hrana cea de toate zile-le, să-şi câştige şi viitoarele elemente constitutive ale delictului: dacă nu trădarea de patrie, măcar colaboraţionismul cu duşmanul, însă, practic, era suficient să se marcheze în seria buletinului de identitate faptul de a fi trăit sub ocupaţie, căci să-i arestezi pe toţi era lipsit de judecată din punct de vedere economic, nu era cu putinţă să depopulezi nişte spaţii atât de întinse. Pentru ridicarea conştiinţei generale era de ajuns doar întemniţarea unui anumit procent: vinovaţi, vinovaţi pe jumătate, vinovaţi pe sfert şi cei care şi-au uscat obielele pe acelaşi gard cu ei.

Căci doar un singur procent dintr-un singur milion poate constitui o duzină de lagăre pline de viaţă.

Şi nu trebuie să credem că participarea cinstită într-o organizaţie clandestină antigermană te izbăvea de soarta de a nimeri în acest val. Au fost nenumărate cazuri, precum al acelui comsomolist din Kiev, pe care organizaţia

clandestină, pentru procurare de informaţii, l-a trimis să se angajeze la poliţia din Kiev. Flăcăul îi informa cinstit pe comsomolişti, dar la venirea alor noştri a primit şi el cei zece ani, deoarece, lucrând la poliţie, nu putea să nu se pătrundă de spiritul vrăjmaşului şi să nu-i îndeplinească niciuna din misiunile duşmănoase încredinţate.

Mult mai sever, mai crunt, erau judecaţi cei care fuseseră în Europa, chiar ca Ostarbeiier (93), pentru că ei au văzut un fragment din viaţa europeană şi puteau să povestească despre ea, iar povestirile acestea, dintotdeauna neplăcute (în afară, bineînţeles, de notele de călătorie ale unor scriitori înţelepţi), erau cumplit de neplăcute în anii postbelici, ani de ruină şi dezorganizare. Şi nu oricine era în stare să istorisească la întoarcere că în Europa este foarte prost, că nu se poate trăi defel.

Tocmai din această cauză şi nicidecum pentru faptul simplu de a fi căzut prizonieri erau judecaţi cei mai mulţi dintre captivii noştri de război, iar dintre ei, în special cei care au văzut în Occident ceva mai mult decât un lagăr al morţii german.

Aceasta nu s-a conturat numaidecât cu toată claritatea, şi încă din 1943 au existat nişte valuri rătăcite care nu semănau cu nimeni, precum „africanii”, care multă vreme au fost numiţi astfel pe şantierele de construcţii din Vorkuta. Aceştia erau prizonieri de război ruşi luaţi de americani din armata lui Rommel în Africa („hiwi”) şi expediaţi în patrie în 1948, cu avioane Studebaker, pe ruta Egipt-Irak-Iran. Au fost numaidecât amplasaţi într-un loc împrejmuit cu sârmă ghimpată, lângă un golf pustiu de la Marea Caspică, li s-au smuls însemnele militare, au fost eliberaţi de lucrurile dăruite de americani (fireşte, în folosul colaboratorilor securităţii de stat, nu al statului) şi expediaţi în Vorkuta până la noi ordine, fără a le reda vreo condamnare, din lipsă de experienţă, în virtu-tea vreunui articol. Şi aceşti africani trăiau în Vorkuta în condiţii de

ambiguitate: nu erau păziţi, dar nu puteau să facă niciun pas prin Vorkuta fără permis, iar ei nu aveau permise; primeau salariu de civili angajaţi într-o unitate militară, însă erau trataţi ca deţinuţi. Iar noile ordine nu mai soseau. Uitaseră de ei…

Această cauză apare în mod evident şi în faptul că, neabătut, şi militarii internaţi erau judecaţi la fel ca prizonierii de război. De pildă, în primele zile ale războiului, un grup de marinari de-ai noştri a fost aruncat pe ţărmul suedez. Pe urmă, în Suedia, pe toată durata războiului au trăit liberi şi în atâta îndestulare şi confort ca niciodată înainte şi niciodată după. Uniunea se retrăgea, înainta, ataca, murea şi flămânzea, iar aceste canalii se ghiftuiau pe seama neutralităţii. După război, Suedia ni i-a înapoiat. Trădarea de patrie era incontestabilă, însă ceva nu era în regulă. Au fost lăsaţi să plece pe la casele lor şi tuturor li s-a aplicat tini-cheaua cu propaganda antisovietică pentru povestirile seducătoare despre libertatea şi belşugul din Suedia capitalistă (grupul lui Kadenko).

Ulterior, acest grup a fost personajul unei întâmplări anecdotice. În lagăr n-au mai povestit nimic despre Suedia, de frică să nu fie condamnaţi a doua oară. Dar în Suedia nu ştiu cum s-a aflat de soarta lor, şi presa a publicat o seamă de ştiri calomniatoare. În perioada aceea, băieţii erau risipiţi prin diferite lagăre mai apropiate sau mai depărtate. Pe neaşteptate, printr-un ordin special, toţi au fost adunaţi în închisoarea leningră-deană Kresti. Două luni au fost hrăniţi pe săturate, aşteptând să le crească părul. Apoi i-au îmbrăcat cu o eleganţă plină de modestie, au făcut repetiţie – cine şi ce să spună, i-au prevenit că ticălosul care va declara altceva o să primească „nouă grame” de plumb în ceafă. Şi au fost duşi la o conferinţă de presă cu ziariştii străinii invitaţi şi cu aceia care cunoşteau întregul grup încă din Suedia. Foştii internaţi s-au

comportat grozav, au povestit unde trăiesc, unde învaţă, unde muncesc, s-au arătat indignaţi de calomniile citite de curând în presa occidentală (căci, vezi Doamne, la noi ea se vinde la toate chioşcurile) şi, iată, şi-au scris şi s-au întâlnit la Leningrad (cheltuielile de drum n-au tulburat pe nimeni). Cu înfăţişarea lor proaspătă, strălucitoare constituiau cea mai bună dezminţire a ştirilor false publicate de ziare. Ziariştii făcuţi de ruşi-ne au plecat să-şi redacteze scuzele. Imaginaţia occidentală nu era în stare să explice altfel cele petrecute. Iar eroii interviului au fost duşi numaidecât la baie, ninşi, îmbrăcaţi în zdrenţele de mai înainte şi trimişi în aceleaşi lagăre. Şi întrucât s-au comportat ireproşabil, niciunul n-a mai primit a doua condamnare.

Prin valul general al celor eliberaţi de sub ocupaţie au trecut unul după altul repede şi în rânduri compacte valurile naţionalităţilor care s-au făcut vinovate:

În 1943 – calmucii, cecenii, inguşii, balkarii, karaceaevenii;

În 1944 – tătarii din Crimeea.

Ei n-ar fi pornit atât de repede şi impetuos spre surghiunul lor veşnic dacă Organele n-ar fi primit ajutorul armatelor regulate şi al camioanelor militare. Unităţile militare înconjurau aulele (94) într-un inel de nepă-truns, şi cei care se cuibăriseră să trăiască aici pentru secole, în douăzeci şi patru de ore, cu viteza unui grup de comando, erau transportaţi la gară, încărcaţi în trenuri militare şi numaidecât porniţi spre Siberia, Kazahstan, Asia Centrală şi spre Nord. Exact peste douăzeci şi patru de ore pământul lor şi bunurile imobiliare treceau în stăpânirea succesorilor.

Ca şi nemţii din Rusia la începutul războiului, tot astfel şi acum aceste naţiuni erau deportate după criteriul sângelui, fără anchete, şi toţi: şi membrii de partid, şi eroii muncii socialiste, şi eroii războiului încă neterminat erau

deopotrivă strămutaţi.

Este de la sine înţeles că în ultimii ani ai războiului întâlnim valul criminalilor de război germani, triaţi din sistemul lagărelor comune de prizonieri şi, prin intermediul tribunalului, transferaţi în sistemul GULAG-ului.

În 1945, deşi războiul cu Japonia n-a durat nici trei săptămâni, au fost strânşi o mulţime de prizonieri de război japonezi pentru necesităţile urgente de construcţii în Siberia şi în Asia Centrală, şi aceeaşi operaţie de selectare a criminalilor de război pentru GULAG se realiza acolo. (Dar şi fără a cunoaşte amănunte putem fi încredinţaţi că majoritatea acestor japonezi nu puteau fi judecaţi în mod legal. Acesta era un act de răzbunare şi un mod de a menţine forţa de muncă pe un termen cât mai lung.)

De la sfârşitul lui 1944, când armata noastră a pătruns în Balcani, şi mai ales din 1945, când a ajuns în Europa Centrală, prin canalele GULAG-ului s-a scurs încă un val de emigranţi ruşi: bătrânii care au plecat în timpul revoluţiei şi tinerii care au crescut acolo. De obicei erau expediaţi în patrie bărbaţii, iar femeile şi copiii erau lăsaţi în emigraţie. (Este drept că nu-i luau pe toţi, ci pe aceia care timp de douăzeci şi cinci de ani şi-au exprimat, chiar rareori, concepţiile politice ori, înainte de asta, şi le-au exprimat la revoluţie. De cei care duceau o viaţă vegetativă nu se atingeau.) Valurile principale veneau din Bulgaria, Iugoslavia, Cehoslo-vacia, mai puţin din Austria şi Germania. În alte ţări din Europa de Răsărit aproape că nu trăiau ruşi.

Drept răspuns, în 1945, s-a vărsat un val de emigranţi din Manciuria. (Pe unii nu i-au arestat imediat: au invitat familii întregi să vină libere în patrie şi de-abia aici i-au despărţit, i-au deportat sau i-au băgat la închisoare.)

Pe întreg parcursul anilor 1945 şi 1946 s-a deplasat spre Arhipelag marele val al adevăraţilor adversari ai puterii (vlasoviştii (95), cazacii lui Krasnov (96), musulmanii din unităţile naţionale create în timpul lui Hitler), unii convinşi, alţii nevoiţi.

Odată cu ei au fost capturaţi aproape un milion de cetăţeni care au fugit din ţară în anii războiului: civili de toate vârstele şi de ambele sexe, care se ascunseseră cu bine pe teritoriile aliaţilor, dar în 1946 – 1947 au fost predaţi în mod perfid de către guvernele aliaţilor în mâinile sovieticilor".

Un anumit număr de polonezi, membri ai Armatei Krajowa (97), adepţi ai lui Mikolajczik (98), au fost expediaţi în GULAG după ce au trecut prin închisorile noastre.

Şi câţi români au fost, şi unguri!

De la sfârşitul războiului şi apoi, mulţi ani fără întrerupere, a curs valul abundent al naţionaliştilor ucraineni („banderoviştii" (99).

Pe fundalul acestor dislocări postbelice uriaşe, de multe milioane, este puţin probabil ca să mai fi observat cineva asemenea valuri mici precum:

— „fetele pentru străini" (1946 – 1947), adică fetele care au îngăduit străinilor să le facă curte. Aceste fete au fost stigmatizate cu articolele 7 – 35 (social-periculoase);

— Copiii spanioli, care au fost scoşi din ţara lor în timpul războiului civil, dar care se maturizaseră după cel de al doilea război mondial. Crescuţi în internatele noastre, s-au acomodat foarte prost cu viaţa de la noi.

E stupefiant faptul că în Occident, unde este imposibil să se păstreze multă vreme secretele politice, fiindcă ele sunt dezvăluite şi divulgate opiniei publice de către presă, tocmai secretul acestei trădări, poate ultimul secret al celui de al doilea război mondial sau unul dintre ultimele, a fost perfect şi scrupulos păstrat de către

guvernele britanic şi american. Întâlnindu-mă deseori cu aceşti oameni în lagăre şi închisori un sfert de veac, nu mi-a venit să cred că opinia publică din Occident nu ştie nimic de această extrădare, grandioasă prin proporţiile ei, a unor oameni simpli în Rusia, trimişi de guvernele occidentale la pieire şi represalii. Doar în 1973 (Sunday Oklahoman, 21 ianuarie) a apărut materialul lui Julius Epstein, căruia îndrăznesc să-i transmit aici mulţumiri din partea mulţimii celor care au pierit şi a câtorva care mai trăiesc. A fost publicat doar un mic document disparat din dosarul imens, şi astăzi secret, privind repatrierea cu forţa în Uniunea Sovietică. „Trăind doi ani în mâinile autorităţilor britanice cu sentimentul fals al siguranţei, ruşii au fost luaţi prin surprindere, nici măcar nu-şi dădeau seama că vor fi repatriaţi… Aceştia erau în cea mai mare parte ţărani simpli, care păstrau o amară ranchiună personală bolşevicilor". Englezii s-au purtat cu ei „ca şi cu criminalii de război: împotriva voinţei lor, au fost predaţi în mâinile acelora de la care nu puteau aştepta o judecată dreaptă". Toţi au fost trimişi în Arhipelag ca să fie nimiciţi. În care parte a lumii şi pe ce continent guvernele occidentale ar fi cutezat să-i predea astfel, fără să se teamă de mânia opiniei publice din ţara lor? (Notă din anul 1973).

Doreau să plece acasă la ei. Lor le-au dat tot articolele 7 – 35, social-periculoşi, şi cel mai adesea 58 – 6, spionaj în favoarea… Americii.

(Ca să fim drepţi, să nu uităm scurtul antival din 1947… valul preoţilor. Da, minune mare! Prima oară după 30 de ani când eliberau preoţi! De fapt ei nu erau căutaţi prin lagăre, însă dacă cineva dintre cei aflaţi în libertate îşi amintea şi putea să spună numele şi locul exact al unora, aceia erau puşi în libertate pentru consolidarea bisericii în curs de reconstruire.)

* * *

Trebuie să menţionăm că acest capitol nu caută

câtuşi de puţin să enu-mere toate valurile care au alimentat GULAG-ul, ci doar pe acelea dintre ele care au avut o nuanţă politică. Exact precum la cursul de anatomie, după descrierea amănunţită a sistemului circulaţiei sângelui, se poate iar relua descrierea detailată a sistemului limfatic, tot astfel pot fi examinate din nou, începând din 1918 până în 1953, valurile condamnaţilor de drept comun şi ale criminalilor propriu-zişi. Şi această descriere ar ocupa destul loc. Aici ar putea fi clarificate multe Decrete celebre, o parte dintre ele acum uitate (deşi nu au fost niciodată abrogate prin lege), care au furnizat din abundenţă material uman pentru Arhipelag. Decretul privind absenţele nemotivate de la lucru. Decretul privind produsele de calitate proastă. Cel referitor la fabricarea basamacului (a atins culmea în 1922, însă tot deceniul al treilea a funcţionat din plin). Cel referitor la pedepsirea colhoznicilor pentru neîndeplinirea normei obligatorii de zile-muncă. Apoi decretul privind starea de război la căile ferate (aprilie 1943, deci nu la începutul războiului, ci când luase o întorsătură favorabilă nouă).

Decretele respective erau considerate întotdeauna ca fiind cele mai importante din toată legislaţia, fără ca cineva să mai ia în seamă ori măcar să-şi aducă aminte de legislaţia anterioară. Punerea de acord a diferitelor ramuri a fost încredinţată oamenilor de ştiinţă jurişti, dar ei s-au ocupat de aceasta fără prea multă tragere de inimă şi fără prea mult succes.

Pulsaţia decretelor a generat un tablou bizar al delictelor penale şi de drept comun din ţară. Se putea constata că furturile, crimele, producerea ilegală a basamacului, violurile nu se săvârşeau în diferite locuri din ţară ca urmare a slăbiciunilor omeneşti, a lubricităţii şi dezlănţuirii pasiunilor, nu! În crimele care se produceau pretutindeni în ţară se observa o unanimitate şi uniformitate uimitoare. Toată ţara mişuna când numai de

violatori, când numai de criminali, când de fabricanţi clandestini de basamac, răspunzând simţitoare la ultimul decret guvernamental. Fiecare crimă părea că îşi oferă Decretului flancurile, ca să dispară cât mai iute! Şi tocmai acea crimă apărea imediat pretutindeni, cea care de abia fusese prevăzută şi pedepsită cu severitate de înţeleapta legislaţie.

Decretul privind militarizarea căilor ferate a aruncat în tribunale mulţimi de femei şi adolescenţi care, în anii războiului, lucrau cel mai mult la căile ferate, însă, pentru că înainte de asta nu beneficiaseră de instrucţie cazonă, ei întârziau cel mai mult la lucru şi încălcau disciplina. Decretul privind nerealizarea normei de zile-muncă a simplificat foarte mult procedura deportării colhoznicilor delăsători, care nu erau mulţumiţi cu bastonadele din listele de evidenţă ale colhozului. Dacă înainte pentru asta era nevoie de judecată la tribunal şi aplicarea articolului privind „contrarevoluţia economică", acum era suficientă decizia conducerii colhozului, confirmată de comitetul executiv raional; colhoznicii înşişi încercau un sentiment de uşurare, având conştiinţa faptului că, deşi erau deportaţi, nu figurau printre duşmanii poporului. (Norma obligatorie de zile-muncă era diferită pentru regiuni diferite, cea mai avantajoasă era a caucazienilor – şaptezeci şi cinci de zile, dar şi dintre ei mulţi au ajuns cu valul pentru opt ani în ţinutul Krasnoiarskului.)

Însă nu vrem să facem o analiză extinsă şi fecundă a valurilor condamnaţilor de drept comun şi ale criminalilor. Doar că nu putem, ajungând în anul 1947, să trecem sub tăcere unul dintre cele mai grandioase Decre-te ale lui Stalin. La anul 1932, am avut prilejul să pomenim Legea „din şapte a opta", sau „şapte pe opt", lege în virtutea căreia au condamnat pentru un spic, pentru un castravete, pentru doi cartofi, pentru o aşchie, pentru un mosorel cu aţă (în procesul-verbal se scria „două sute metri de

material de croitorie”, totuşi le era ruşine să scrie „un mosorel cu aţă) şi mereu pentru zece ani.

Însă exigenţele timpului, aşa cum le înţelegea Stalin, se schimbaseră şi acea pedeapsă de zece ani, care părea suficientă în aşteptarea unui război cumplit, acum, după o victorie de importanţă istorică mondială, părea cam firavă. Şi din nou, desconsiderând codul ori uitând că există numeroase articole şi decrete despre furturi şi delapidări, la 4 iunie 1947 au dat publicităţii un Decret care le întrecea pe toate şi care a fost botezat numaidecât de către deţinuţii ce nu-şi pierduseră curajul drept Decretul „patru pe şase”.

Superioritatea noului Decret consta în primul rând în prospeţimea lui: chiar de la apariţia acestui Decret trebuiau să izbucnească aceste crime şi să fie asigurat un val abundent de noi condamnaţi. Dar o superioritate şi mai demnă de luat în seamă consta în durata pedepsei: dacă după spice nu se ducea o fată, ci trei („bandă organizată”), după castraveţi ori mere câţiva prichindei de doisprezece ani, ei primeau până la douăzeci de ani lagăr; la uzină durata superioară a fost deplasată până la douăzeci şi cinci de ani (această pedeapsă, numită şi sfert, înlocuia acum pedeapsa cu moartea, desfiinţată cu câteva zile înainte din considerente de… umanism*), în sfârşit, se îndrepta vechiul neadevăr, cum că doar nedenunţarea politică este socotită crimă de stat, acum şi pentru nede nunţarea delictului de drept comun privind furtul din avutul statului ori al colhozului se acordau trei ani de lagăr sau şapte de deportare.

În anii imediat următori Decretului, divizii întregi de săteni şi orăşeni au fost trimise să cultive insulele GULAG-ului în locul inginerilor care pieriseră. Este adevărat că aceste valuri au trecut prin miliţie şi tribunale obişnuite, fără să supraîncarce canalele securităţii de stat, şi aşa încărcate până la refuz în anii postbelici.

Această linie nouă a lui Stalin – că acum, după victoria asupra fascismului, trebuie să se facă întemniţări cu mai multă energie, ca niciodată, mai multe şi pe termene lungi – a avut, bineînţeles, ecou şi asupra deţinuţilor politici.

Anii 1948 – 1949, care s-au remarcat în toată viaţa socială prin intensificarea persecuţiilor şi a urmăririlor, s-au distins prin tragicomedia recidiviştilor, lucru nemaipomenit chiar şi pentru injustiţia stalinistă.

Aşa au fost numiţi în limbajul GULAG-ului acei nefericiţi care au scăpat teferi din valul 1937 şi care au izbutit să supravieţuiască cei zece ani imposibili, insuportabili. Şi acum, iată, în 1947 – 1948, vlăguiţi şi cu sănătatea zdruncinată, sunt gata să facă un pas timid pe pământul libertăţii, cu speranţa de a-şi târî restul zilelor ce le-au mai rămas de trăit. Însă nu ştiu ce fantezie barbară (ori înverşunare fermă, ori dorinţă de răzbunare nesăţioasă) l-a împins pe Biruitorul Generalisim să dea ordinul: toţi aceşti schilozi să fie întemniţaţi din nou, fără vreo altă vină! Din punct de vedere economic şi politic, pentru el era dezavantajos să încarce maşina de înghiţit cu ceea ce a mai prelucrat o dată. Dar Stalin a dispus anume aşa. Acesta a fost un caz când personalitatea istorică devine extravagantă faţă de necesitatea istorică.

Şi, de-abia oploşiţi în noile locuri şi noile familii, au venit să-i ia pe toţi. Îi luau cu aceeaşi oboseală indolentă cu care mergeau şi ei. De acum ei ştiau totul dinainte – tot drumul crucii. Nu întrebau „de ce?” Şi nu le spuneau celor dragi „mă voi întoarce”. Îmbrăcau straiele cele mai murdare, îşi umpleau punga din lagăr cu tutun şi plecau să semnezeproce sul-verbal. (Acesta nu era decât unul: „Dumneata ai fost închis?” – „Da”. „Ai primit încă zece ani.”)

Autocratul însă a realizat că nu este de ajuns să-i închidă din nou pe cei ce au supravieţuit din valul 1937!

Atunci trebuie întemniţaţi şi copiii acelor duşmani de moarte ai lui! Căci vor creşte şi le va trece prin cap să se răzbune. (Poate a mâncat prea mult la cină şi a avut un coşmar cu aceşti copii.) Au triat, au calculat – au întemniţat copii, dar prea puţini.

Însă pedeapsa cu moartea doar pentru scurtă vreme şi-a acoperit faţa cu feregeaua, ca să o arunce cu un rânjet după doi ani şi jumătate (ianuarie, 1950).

Au fost închişi copiii comandanţilor militari, dar nu toţi copiii troţkiştilor! Şi s-a pornit să curgă valul „copiilor răzbunători". (Printre aceşti copii au nimerit şi Lena Kosâriova de şaptesprezece ani, şi Elena Rakovskaia, de treizeci şi cinci.)

După marele haos european, Stalin a izbutit în jurul anului 1948 să se izoleze perfect, să-şi construiască un tavan mai jos şi, în acest spaţiu astfel încadrat, să condenseze aerul anului 1937.

Şi s-au pornit să curgă în 1948, 1949 şi 1950:

— Spioni imaginari (cu zece ani în urmă germano-japonezi, acum an-glo-americani);

— Credincioşii (de data aceasta mai mult sectanţi);

— Geneticienii şi amelioratorii adepţi ai lui Vavilov şi Mendel, care scăpaseră represaliilor;

— Pur şi simplu intelectuali care gândeau (şi cu deosebită severitate – studenţii) şi care nu fuseseră îndeajuns de speriaţi de Occident. Era la modă să fie condamnaţi pentru:

VAT – elogierea tehnicii americane.

VAD – elogierea democraţiei americane.

PZ – admiraţie faţă de Occident.

Valurile se asemănau cu 1937, dar nu şi durata pedepsei: acum eta-lonul nu mai era decarul patriarhal, ci noul sfert stalinist. Acum zece ani intrau la condamnările pentru copii.

Un val destul de mare s-a format în urma noului

Decret privind divulgarea secretelor de stat (iar secrete de stat erau considerate: recolta raionului, orice statistică epidemică; producţia oricărui atelier sau a oricărei făbricuţe; pomenirea numelui aerodromurilor civile; traseele mijloacelor de transport urban; numele unui deţinut care zăcea într-un lagăr), în virtutea acestui Decret se dădea o pedeapsă de cincisprezece ani.

Nu au fost uitate nici valurile naţionale. Tot timpul a curs valul banderoviştilor cules în toiul operaţiunilor din pădurile frontului. Concomitent primeau câte zece şi cinci ani de lagăr şi deportare sătenii din Ucraina de Apus, care, într-un fel sau altul, avuseseră legături cu partizanii: unii îi adăpostiseră peste noapte, alţii le dăduseră o dată să mănânce, iar alţii nu-i denunţaseră. Aproximativ din anul 1950 a început să curgă şi valul femeilor partizanilor lui Bandera Ele au fost condamnate la câte zece ani pentru că nu şi-au denunţat soţii, ca să le vină mai repede de hac.

În vremea asta luase sfârşit rezistenţa din Lituania şi Estonia. Dar în 1949 dintr-acolo au buit valurile pentru o nouă profilaxie socială şi cele pentru asigurarea colectivizării. Eşaloane întregi strânse din cele trei republici baltice, conţinând şi săteni, şi orăşeni, au fost expediate în surghiun siberian, (în aceste republici, ritmul istoric a fost denaturat, în termene scurte, foarte strânse, ele trebuiau acum să refacă drumul ţării întregi.)

În anul 1948, a luat calea surghiunului încă un val naţional: cel al grecilor de pe ţărmul Mării de Azov, din Kuban şi Suhumi. În anii războiului, ei nu s-au compromis cu nimic în faţa Tătucului, dar acum oare el se răzbuna din cauza eşecului din Grecia? Se pare că şi acest val a fost tot rodul smintelii lui personale. Majoritatea grecilor au fost deportaţi în Asia Centrală, cei nemulţumiţi – în celulele închisorilor.

În jurul anului 1950, din aceeaşi răzbunare pentru războiul pierdut sau pentru a realiza un echilibru cu cei

deportaţi, spre Arhipelag au fost ex-pediaţi insurgenţii din armata lui Markos, predaţi nouă de către Bulgaria.

În ultimii ani ai vieţii lui Stalin a început să se contureze distinct valul evreilor (cam de prin 1950, ei au început, încet-încet, să fie înhăţaţi sub acuzaţia de cosmopolitism). Cu acest scop a fost pusă la cale şi afacerea medicilor. Se pare că se pregătea să organizeze un masacru de proporţii al evreilor.

Însă acesta a fost primul proiect din viaţa lui care a dat greş. Dumnezeu i-a poruncit – se pare că prin intermediul unor mâini omeneşti, să-şi părăsească scheletul.

Expunerea precedentă, pe cât se vede, trebuia să arate că în prigonirea milioanelor de oameni şi în popularea GULAG-ului rezida o consec-venţă concepută cu sânge rece şi o perseverenţă neîntreruptă.

Că la noi n-au existat niciodată închisori goale, ci doar pline sauarhi pline.

Că în timp ce dumneavoastră vă ocupaţi, pentru propria desfătare, cu tainele inofensive ale nucleului atomic, studiaţi influenţa lui Heidegger asupra lui Sartre şi colecţionaţi reproduceri după tablourile lui Picasso, călătoreaţi spre staţiuni balneare în vagoane compartimentate ori sfârşeaţi de construit vilele proprii din apropierea Moscovei, dubele securităţii cutreierau de colo până colo pe străzi, iar ghebiştii băteau ori sunau la uşă.

Şi, cred eu, prin această expunere, am dovedit că Organele n-au mâncat niciodată pâinea degeaba.

Capitolul 3

(a) ANCHETA

DACĂ INTELECTUALILOR cehovieni, care se străduiau mereu să ghicească ce va fi peste douăzeci-treizeci-patruzeci de ani, li s-ar fi răspuns că peste patruzeci de ani, în Rusia, ancheta penală se va face cu

ajutorul torturii, că deţinuţilor li se va strânge craniul într-un inel de fier*, că unii vor fi introduşi în băi umplute cu acid**, că vor fi legaţi goi şi torturaţi cu furnici, ploşniţe, li se va vârî în orificiul anal vergeaua de armă înroşită pe primus („marcare secretă”), le vor fi strivite, încet, cu talpa cizmei, organele genitale, iar ca o formă foarte uşoară vor fi torturaţi cu nesomn şi cu sete şi vor fi bătuţi până ce vor fi transformaţi într-o masă de carne însângerată – niciuna dintre piesele lui Cehov n-ar fi ajuns la final, căci toate personajele ar fi fugit la casa de nebuni.

Şi nu numai eroii lui Cehov. Însă care rus normal de la începutul secolului, inclusiv oricare membru al RSDRP, ar fi putut crede, ar fi putut îndura o asemenea calomnie la adresa viitorului luminos? Ceea ce se mai potrivea cu epoca lui Alexei Mihailovici (1), ceea ce pe vremea lui Petru I părea deja barbarie, ceea ce în perioada lui Biron (2) putea fi aplicat la vreo 10 – 20 de oameni, ceea ce devenise absolut imposibil începând din vremea Ecaterinei, toate acestea, în miezul marelui secol al douăze-cilea, într-o societate concepută după principiul socialist, când zburau deja avioanele, apăruse cinematograful vorbitor şi radioul, n-au fost săvârşite de un singur scelerat, nici într-un loc ascuns, ci de zeci de mii de oameni-fiară, special instruiţi, asupra milioanelor de victime fără apă-rare.

Şi oare este cumplită doar această explozie de atavism, numită cu abilitate „cultul personalităţii”? Sau este cumplit faptul că tocmai în acei ani noi sărbătoream centenarul lui Puşkin? Că puneam în scenă chiar piesele lui Cehov, deşi răspunsul la întrebările lor fusese primit? Ori şi mai cumplit este faptul că şi după treizeci de ani ni se spune: nu trebuie să mai vorbim despre aceste lucruri! Dacă ne vom aminti de suferinţele milioanelor de oameni, acest lucru denaturează perspectiva istorică! Dacă vom căuta să descoperim esenţa moravurilor noastre, aceasta

umbreşte progresul material! mai bine amintiţi-vă de cuptoarele înalte care au fost aprinse, de laminoare, de canalele săpate… nu, de canale nu trebuie… atunci de aurul de pe Kolîma, nu, nici de el nu trebuie… De toate se poate vorbi, dar cu pricepere, proslăvind…

Este de neînţeles, de ce blestemăm noi inchiziţia? Oare în afară de ruguri nu au fost şi slujbe religioase solemne? Este de neînţeles, de ce

Doctorului S., după mărturia lui A.R.K. – ov.

** Precum lui H.S. T-e.

oare nu ne place iobăgismul? Căci nu interzicea ţăranilor să muncească în fiecare zi. Şi apoi, ei puteau să meargă cu colindul de Crăciun, iar de Sfânta Treime, fetele împleteau cununiţe…

* * *

Caracterul excepţional pe care legenda scrisă şi orală îl atribuie anului 1937 este relevat în inventarea unor culpe imaginare şi în torturi.

Asta însă nu este adevărat, nu este exact, în ani diferiţi şi în decenii diferite, ancheta în virtutea articolului 58 n-a avut aproape niciodată ca scop descoperirea adevărului, ci a constat doar în procedura inevitabilă şi murdară: omul până de curând liber, uneori mândru, întotdeauna nepregătit să fie frânt, trecut printr-o conductă îngustă, a cărei armătură să-i sfâşie pielea de pe coaste cu clenciurile ei, unde să nu poată respira, încât să se roage să ajungă la capătul celălalt, şi la capătul celălalt să iasă ca un indigen fără cusur al Arhipelagului, aruncat pe pământul făgăduinţei. (Un naiv se împotriveşte veşnic, crezând că poate ieşi din conductă îndărăt, pe unde a intrat.)

Cu cât au trecut mai mulţi ani neconsemnaţi în scris, este cu atât mai greu să aduni mărturiile risipite ale celor care au supravieţuit. Iar ei ne spun că pregătirea cazurilor umflate a început încă din primii ani de existenţă a

Organelor, ca să fie simţită activitatea lor salvatoare permanentă şi de neînlocuit, căci altfel, odată cu împuţinarea duşmanilor, Organele ar fi trebuit într-un ceas rău să dispară. Cum reise din cazul lui Kosârev*, poziţia CEKA se clătina încă de la începutul anului 1919. Citind ziarele din anul 1918, am dat peste un comunicat oficial privind descoperirea unui complot infernal al unui grup de zece inşi care voiau (numai voiau!) să urce pe acoperişul Orfelinatului (mergeţi să vedeţi la ce înălţime) tunuri, şi de acolo să tragă asupra Kremlinului. Erau zece oameni (printre care, pesemne, femei şi adolescenţi), nu se ştie câte tunuri... Şi de unde aceste tunuri? Ce calibru aveau? Şi cum să le urci pe scară până în pod? Cum să le instalezi pe acoperişul înclinat, şi în aşa fel, încât să nu se rostogolească în timpul tragerii?!... Şi totuşi această fantezie, care întrecea plăsmuirile anului 1937, era citită şi era crezută!... La fel de umflat a fost şi cazul „Gumiliov" (3) în 1921. În acelaşi an, CEKA din Riazan a plăsmuit pseudocazul privind „cons-piraţia" intelectualilor locali (dar protestele unor oameni curajoşi au izbu-tit să ajungă la Moscova şi cazul a fost suspendat). În acelaşi an 1921 a fost executat întreg Comitetul pentru sapropel, care făcea parte din Comisia pentru sprijinirea Forţelor Naturii. Cunoscând îndeajuns felul de a fi şi starea de spirit a cercurilor ştiinţifice ruse din vremea aceea şi

Partea întâi, capitolul 8.

** A.A. Ahmatova (4) mi-a spus numele acelui cekist care a influenţat acest caz: Iakov Agranov.

nefiind despărţiţi de acei ani prin perdeaua de fum a fanatismului, poate şi fără săpături ne vom închipui cât valora acel caz.

La 13 noiembrie 1920, Dzerjinski (5), într-o scrisoare adresată VCEKA, menţionează că la CEKA „deseori se dă curs unor declaraţii calomni-oase".

Iată ce îşi aminteşte E. Doiarenko despre anul 1921:

sala de aşteptare a arestaţilor de la Lubianka, patruzeci-cincizeci paturi de lemn, toată noaptea sunt aduse într-una femei. Nimeni nu ştie pentru ce este acuzat, senzaţia generală era că se arestează fără motiv, în toată încăperea doar o singură femeie ştie de ce se află acolo – este o membră a partidului eserilor. Prima întrebare a lui Iagoda: „Aşadar, pentru ce sunteţi aici?”. Adică să spui tu însuţi, să le dai o mână de ajutor la confecţionarea propriului tău dosar. Şi absolut acelaşi lucru se povesteşte despre GPU-ul din oraşul Riazan în anul 1930! Impresia generală că toţi au fost arestaţi fără niciun motiv. Şi întrucât era mare lipsă de capete de acuzare, pe I.D.T-ov I-au acuzat că poartă un nume fals. (Şi cu toate că era numele lui adevărat, prin hotărârea OSO a fost pricopsit cu trei ani, în virtutea articolului 58 – 10.) Neştiind de ce să se lege, anchetatorul întreba: „Care-i profesia dumitale?” „Planificator”. „Scrie o notă explicativă: Planificarea în uzină şi felul în care este realizată. Pe urmă o să afli de ce ai fost arestat”. (În notă el va găsi un fir de care să se agaţe.)

Şi oare în decurs de atâtea decenii nu ne-am obişnuit cu ideea că de acolo nu se întoarce nimeni? În afară de mişcarea înapoi, scurtă şi făcută cu bună ştiinţă, din anul 1939, doar foarte rare povestiri poţi auzi despre eliberarea unui om ca rezultat al anchetei. Dar şi în acest caz, fie că acest om a fost întemniţat din nou, fie că a fost eliberat doar pentru a fi urmărit. Astfel s-a creat tradiţia conform căreia Organele nu au rebuturi în producţie! Atunci cum rămâne însă cu nevinovaţii?...

În Dicţionarul explicativ al lui Dahl (6) se face următoarea distincţie: „Cercetarea (prealabilă) se deosebeşte de anchetă prin faptul că ea se întreprinde pentru confirmarea premergătoare că există temeiuri pentru a deschide ancheta”.

O, sancta simplicitas! Dar Organele nu au ştiut niciodată ce este o cercetare, o informare prealabilă!

Listele trimise de sus, ori prima bănuială, denunţul unui colaborator secret sau chiar un denunţător anonim* atrăgeau după sine arestarea şi apoi acuzarea inevitabilă. Timpul destinat anchetei nu era folosit pentru descurcarea delictului, ci, în nouăzeci şi cinci la sută din cazuri, pentru a-l obosi, a-l extenua, a-l vlăgui pe cel

Articolul 93 din Codul de procedură penală spunea chiar aşa: „O declaraţie anonimă poate servi drept motiv pentru a intenta un proces penal" (nu trebuie să ne mire cuvântul „penal", fiindcă politicii erau toţi consideraţi infractori de drept comun).

anchetat şi a-l aduce în stare să dorească să fie tăiat cu toporul, numai să se termine mai repede.

Încă din 1919, metoda principală de anchetă era: pistolul pe masă.

Aşa se desfăşura nu numai ancheta politică, dar şi cea de drept comun. La procesul Direcţiei centrale a combustibilului (1921), inculpata Mă-hrovskaia s-a plâns „că la anchetă i s-a dat să înghită cocaină. Procurorul* parează: „Dacă ar fi declarat că s-au purtat brutal cu ea, ar fi ameninţat-o cu împuşcarea, toate acestea, în caz de extremă necesitate, mai puteau fi crezute".

Pistolul stă ameninţător pe masă, uneori este îndreptat asupra ta, iar anchetatorul nu se oboseşte să inventeze motivul pentru care eşti acuzat: „Povesteşte, tu ştii!" Aşa i-a cerut anchetatorul Haikin în 1927 acuzatei Skripnikova, aşa i-au cerut în 1929 lui Vitkovski. Nu s-a schimbat nimic nici peste un sfert de secol. În 1952, aceleiaşi Anna Skripnikova, acum la cea de a cincea arestare, Sivakov, şeful secţiei de anchetă a MGB-ului din oraşul Ordjonikidze, îi spune: „Medicul închisorii ne informează că ai tensiunea 24/12. Asta-i puţin, canalie (ea avea şaizeci de ani), o să te facem să ai 34, ca să crăpi, lepădătură, fără nicio vânătaie, fără bătăi, fără fracturi. Numai că n-o să te lăsăm să dormi!" Şi dacă Skripnikova,

după nopţi de interogatoriu, ziua, în celulă, închidea ochii, gardianul năvălea înăuntru, urlând: „Deschide ochii, altfel te trag de picioare din pat şi te leg de perete!”

Şi interogatoriile de noapte erau cele mai importante în 1921. Şi tot atunci se puneau în faţă farurile automobilului (la CEKA din Riazan, Stelmah). La Lubianka, în 1926 (mărturia Berthei Gandal) se folosea sistemul de încălzire Amosov, pentru introducerea în celulă a aerului rece ori puturos. Şi mai era o celulă căptuşită cu plută, care nu avea aer şi era încălzită la maximum. Se pare că poetul Kliuev (7) a stat într-o astfel de celulă. La fel şi Bertha Gandal. Vasili Alexandrovici Kasianov, participant la răzmeriţa din 1918 de la Iaroslavl (8), povestea că o asemenea celulă era încinsă până ce prin porii corpului ţâşnea sângele; observând asta prin vizor, supraveghetorii îl puneau pe deţinut pe targa şi îl duceau să semneze procesul-verbal. Sunt cunoscute procedeele „fierbinţi” (şi „sărate”) ale perioadei „de aur”, în Georgia. În 1926, deţinuţilor li se ardeau mâinile cu ţigările; la închisoarea Meteh (din Thili-şi) îi împingeau pe întuneric într-un bazin cu necurăţenii. Aici este o legătură foarte simplă: dacă trebuie să învinuieşti cu orice preţ, înseamnă că ameninţările, violenţa şi torturile sunt inevitabile, şi cu cât acuzaţia este mai fantastică, cu atât mai crudă trebuie să fie ancheta pentru a forţa mărturisirea. Şi o dată ce cazurile umflate au fost dintotdeauna, atunci şi violenţa, şi tortura au fost dintotdeauna, nu sunt apa

— N.V. Krîlenko, Za piat let (în cinci ani), GIZ, Moscova-Petrograd, 1933, p. 401.

najul anului 1937. Ele sunt un indiciu îndelungat, cu caracter general. Iată de ce astăzi mi se pare straniu să citeşti uneori în amintirile foştilor zeki că torturile au fost încuviinţate începând cu primăvara anului 1938. Obstacole de ordin spiritual şi moral, care ar fi putut să reţină Organele să apeleze la tortură, nu au existat niciodată. În

primul an postre-voluţionar, în „Hebdomadarul VCEKA”, „Spada roşie” şi „Teroarea roşie” s-a discutat deschis despre folosirea torturii din punctul de vedere al marxismului. Şi, judecând după consecinţe, răspunsul a fost pozitiv, deşi nu a fost general.

Despre anul 1938 ar fi mai corect să se spună aşa: dacă până în acest an pentru folosirea torturii se cerea îndeplinirea unor formalităţi, o aprobare pentru fiecare caz de anchetat (chit că se obţinea cu uşurinţă), în 1937 – 1938, ţinând cont de situaţia excepţională (într-un răstimp scurt trebuiau trecuţi prin aparatul anchetei milioane de arestaţi hărăziţi Arhipelagului, ceea ce n-au cunoscut valurile masive ale „chiaburilor” şi cele naţionale), violenţa şi tortura au fost permise anchetatorilor nelimitat, au fost lăsate la aprecierea lor, cum cerea munca lor şi termenul dat. Felurile de tortută nu erau reglementate, era admisă orice inovaţie.

În 1939 această aprobare generală largă a fost anulată, din nou se cereau îndeplinite nişte formalităţi birocratice pentru tortură (de fapt, ameninţările simple, şantajul, înşelăciunea, epuizarea prin insomnie şi car-ceră nu au fost interzise niciodată). Dar începând de la sfârşitul războiului şi în anii postbelici au fost stabilite prin decret anumite categorii de arestaţi faţă de care se aproba dinainte o gamă largă de torturi. Aici intrau naţionaliştii, mai ales ucrainenii şi lituanienii, şi mai ales în acele cazuri când exista sau se presupunea că există o structură clandestină şi trebuia extirpată pe de-a-ntregul, trebuiau obţinute toate numele de la cei care fuseseră deja arestaţi. De pildă, grupul lui Romualdas Prano Skirius era alcătuit din aproximativ cincizeci de lituanieni. Ei au fost învinuiţi în 1945 că au lipit manifeste antisovietice. Şi cum pe atunci Lituania ducea lipsă de închisori, au fost trimişi într-un lagăr de lângă Velsk în regiunea Arhanghelsk. Unii au fost torturaţi, alţii n-au suportat dublul regim de anchetă şi

muncă de lagăr, însă rezultatul a fost următorul: cei cincizeci de oameni au mărturisit toţi, fără excepţie. A trecut o vreme, şi din Lituania s-a comunicat că au fost găsiţi adevăraţii vinovaţi ai manifestelor, iar aceştia n-au niciun amestec! În 1950 am întâlnit în închisoarea de tranzit din Kuibîşev un ucrainean din Dnepropetrovsk, pe care, pentru a-l face să dezvăluie persoanele cu care avea legături.

E. Ghinzburg scrie că aprobarea pentru a folosi „mijloacele de influenţare fizică" a fost dată în aprilie 1938. V. Şalamov consideră că torturile au fost autorizate începând de la mijlocul anului 1938. Bătrânul deţinut Mitrovici este sigur că a existat un „ordin privind interogatoriul simplificat şi schimbarea metodelor psihice cu cele fizice". Ivanov-Razum-nik (9) consideră că „perioada celor mai crude interogatorii a fost mijlocul anului 1938".

I-au torturat în fel şi chip, inclusiv carcera „în poziţie verticală", în care, pentru patru ore pe zi, introduceau o bară de sprijin (ca să poată adormi). Tot după război l-au schingiuit şi pe Levin, membru corespondent al Academiei.

Şi, de asemenea, n-ar fi fost just să se atribuie anului 1937 „descoperirea" că mărturisirea personală a inculpatului este mai importantă decât orice dovezi şi fapte. Acest lucru se cunoştea încă din anii '20. Iar în jurul anului 1937 a apărut doar teoria strălucitoare a lui Vîşiński. De fapt, atunci, ea a fost comunicată doar anchetatorilor şi procurorilor pentru susţinerea tăriei lor morale, pe când noi, toţi ceilalţi, am aflat de ea cu douăzeci de ani mai târziu, am aflat când a început să fie ponegrită în propoziţiile subordonate şi paragrafele secundare ale articolelor de ziar ca şi cum era de mult şi tuturor cunoscută.

Se pare că în acel an de năprasnică amintire, în raportul său devenit celebru în cercurile speciale, Andrei

Ianuarievici (îmi stă pe limbă să-i spun Jaguarievici) Vîşiński, în spiritul celei mai suple dialectici (pe care noi nu o îngăduim nici supuşilor de stat, nici – în prezent – maşinilor electronice, fiindcă şi colo, şi colo da este da, şi nu este nu), a reamintit că omenirea nu va putea niciodată să stabilească adevărul absolut, ci doar pe cel relativ. Şi de aici, el a făcut un pas pe care juriştii n-au îndrăznit să-l facă timp de două mii de ani: că, prin urmare, nici adevărul stabilit de anchetă şi de tribunal nu poate fi absolut, ci doar relativ. Iată de ce, semnând o condamnare la moarte, oricum nu vom putea fi niciodată absolut siguri că pedepsim un vinovat, ci doar cu un anumit grad de aproximare, în anumite presupuneri, într-un anumit sens. (Poate că Vîşiński însuşi, nu mai puţin decât ascultătorii lui, avea atunci nevoie de această consolare dialectică. Strigând de la tribuna procurorului: „Să fie împuşcaţi cu toţii, precum câinii turbaţi!”, el, cu răutatea şi inteligenţa lui, înţelegea că acuzaţii nu sunt vinovaţi. Probabil că el şi Buharin (10) o somitate a dialecticii marxiste, erau mai mult decât pasionaţi să înveşmânteze minciuna judiciară în zorzoane dialectice. Pentru Buharin era prea stupid şi demoralizant să pieri absolut nevinovat, el chiar simţea nevoia de a-şi găsi vina! În schimb, pentru Vîşiński era mult mai plăcut să se simtă un logician, decât un ticălos evident.

De aici decurge concluzia cea mai practică: încercarea de a căuta probe absolute (probele sunt întotdeauna relative), martori absolutconvingători (ei pot spune lucruri contradictorii) ar fi o pierdere zadarnică de timp. Cât despre dovezile vinovăţiei, relative şi aproximative, anchetatorul le poate găsi şi fără probe, şi fără martori, fără să iasă din cabinetul său, sprijinindu-se nu doar pe inteligenţa sa, ci şi pe simţul său partinic, pe forţele lui morale (adică pe superioritatea omului care a dormit şi a mâncat bine, şi nu a fost maltratat de nimeni)

„şi pe caracterul său” (adică voinţa de a-şi manifesta cruzimea)!

Fireşte, această formulare era mult mai elegantă decât instrucţiunile lui Laţis. Esenţa însă este aceeaşi.

Doar într-un singur punct Vîşiński n-a mers până la capăt, s-a abătut de la logica dialectică: nu ştiu de ce a lăsat el doar glonţul absolut...

Astfel, dezvoltându-se în spirală, concluziile jurisprudenţei noastre înaintate s-au întors la concepţiile prea ntice şi medievale. Şi precum călăii medievali, anchetatorii, procurorii şi judecătorii noştri au convenit să vadă dovada principală a vinovăţiei în recunoaşterea ei de către inculpat.

Totuşi naivul Ev Mediu, ca să smulgă mărturisirea dorită, recurgea la metode dramatice, spectaculoase: scaunul de tortură, roata, grătarul cu cărbuni aprinşi, tragerea în ţeapă etc. În secolul al XX-lea însă, folosind şi medicina avansată, şi experienţa penitenciară considerabilă (cineva a susţinut foarte serios o teză de doctorat pe această temă), au socotit că o asemenea concentrare de mijloace straşnice este inutilă, folosirea lor masivă ar fi greoaie, în afară de aceasta...

Şi, în afară de aceasta, mai există probabil o circumstanţă: ca întotdeauna, Stalin nu rostea ultimul cuvânt, subordonaţii trebuiau să-l ghicească singuri, iar el îşi rezerva portiţa de scăpare a şacalului, ca să se retragă şi să scrie Beţie de pe urma succesului (11). Schingiuirea planificată a milioane de oameni se întreprindea totuşi pentru prima oară în istoria omenirii, şi Stalin, în pofida puterii sale nemărginite, nu putea fi absolut sigur de succes. Efectuată pe un material vast, experienţa putea să decurgă altfel decât pe unul de mai mici proporţii. În toate cazurile, Stalin trebuia să rămână imaculat, de o puritate angelică. (Dar indicaţia privind „influenţarea fizică” exista în circularele Comitetului Central din anii 1937 şi 1939.)

Iată de ce, poate, nu exista o listă cu torturi şi batjocuri tipărită, care să fie înmânată anchetatorilor. Se cerea pur şi simplu ca fiecare secţie de anchetă într-un termen dat să livreze tribunalului un anumit număr de victime care au mărturisit totul. Se vorbea pur şi simplu (oral, dar foarte des) că toate măsurile şi mijloacele sunt bune, fiind îndreptate spre un scop înalt; că nimeni nu-l va trage la răspundere pe anchetator pentru moartea unui inculpat; că medicul închisorii trebuie să se amestece cât mai puţin posibil în mersul anchetei. De bună seamă se organizau schimburi de experienţe tovărăşeşti, „învăţau de la cei mai buni". Şi apoi mai era şi „cointeresarea materială: remuneraţie mare pentru orele lucrate noaptea, prime pentru reducerea termenului anchetei. Şi apoi mai era şi avertismentul că anchetatorii care nu-şi duc misiunea la bun sfârşit... Dacă însă s-ar întâmpla că vreun NKVD regional să înregistreze un eşec, atunci şi şeful lui ar fi curat în faţa lui Stalin: el nu a dat indicaţii

Compară anexa a 5-a la constituţia SUA: „Nimeni nu poate fi obligat să depună mărturie împotriva sa într-un proces penal".

directe de aplicare a torturii! Dar în acelaşi timp a asigurat aplicarea ei!

Înţelegând că şefii cei mari îşi iau măsuri de precauţie, o parte dintre an-chetatorii de rând (dar nu cei care se delectează frenetic) încercau şi ei să înceapă cu metode mai blânde, apoi, în caz de înăsprire, să evite pe acelea care lasă urme prea evidente: un ochi scos, o ureche smulsă, şira spinării ruptă şi chiar vânătăile pe tot corpul.

Iată de ce în anul 1937 nu se constată – exceptând insomnia – o unitate totală în ceea ce priveşte procedeele de tortură la diferite direcţii regionale, la diferiţi anchetatori din aceeaşi direcţie. Se spune că au excelat prin cruzimea schingiuirilor oraşele Rostov pe Don şi

Krasnodar. În Krasnodar inventaseră o metodă originală: îi sileau pe arestaţi să semneze file de hârtie albe, apoi ei le umpleau cu minciuni. De fapt, la ce bun torturile? În 1937 nu s-au făcut dezinfecţii. Bântuia tifosul exantematic. În înghesuiala în care trăiau oamenii cadavrele zăceau câte cinci zile, cei care înnebuneau în celule erau terminaţi cu bâtele în coridor.

Ceea ce s-ar putea socoti, totuşi comun, era preferinţa pentru mijloacele, ca să zicem aşa, blânde (o să le cunoaştem îndată), şi aceasta era o cale fără greş. Căci limitele adevărate ale echilibrului uman sunt foarte restrânse şi nu sunt deloc necesare scaunul de tortură şi grătarul cu jar pentru a aduce în stare de iresponsabilitate un om de rezistenţă medie.

Vom încerca să enumerăm câteva procedee foarte simple, care frâng voinţa şi personalitatea deţinutului, fără să lase urme pe corpul lui.

Să începem cu metodele psihice. Pentru victimele care niciodată nu s-au pregătit pentru suferinţele închisorii, acestea sunt metode care au o forţă uriaşă, chiar distrugătoare. Oricât de tari ţi-ar fi convingerile, tot nu-ţi va fi uşor.

1. Să începem chiar cu nopţile. Din ce pricină oare numai noaptea se produce în principal frângerea sufletelor? Oare de ce încă din primii lor ani de existenţă Organele au ales noaptea? Pentru că noaptea, smuls din pat în timpul somnului (chiar dacă încă nu este chinuit de insomnie), arestatul nu poate fi echilibrat şi treaz precum în timpul zilei, este mai maleabil.

2. Convingerea în sinceritatea tonului. Este lucrul cel mai simplu. La ce bun jocul de-a şoarecele şi pisica? Aflându-se o vreme printre ceilalţi acuzaţi, arestatul a făcut cunoştinţă cu situaţia generală. Şi anchetatorul îi vorbeşte pe un ton domol, amical: „Îţi dai singur seama că oricum o să fii condamnat Dacă însă te vei împotrivi, aici,

în închisoare, o să-ţi zdruncini sănătatea, o să te prăpădeşti. Dacă te duci în lagăr – acolo-i aer, lumină... Aşa că e mai bine să semnezi de la început". Foarte logic. Şi sunt lucizi cei ce consimt şi semnează, doar dacă... Doar dacă e vorba numai de ei! Însă rareori se întâmplă aşa. Şi lupta este inevitabilă.

O altă variantă de convingere este destinată membrilor de partid. „Dacă în ţară sunt neajunsuri şi chiar foamete, dumneata ca bolşevic trebuie să hotărăşti: poţi oare să admiţi că vinovat de asta este partidul? Ori puterea sovietică?" „Nu, desigur!" se grăbeşte să răspundă directorul Centralei inului. „Atunci ai curajul şi ia vina asupra dumitale!" Şi el o ia!

3. injuria grosolană. Un procedeu simplu, dar asupra oamenilor cu educaţie, cu structuri delicate, rafinaţi, poate să acţioneze excelent. Cunosc două cazuri cu preoţi, care cedau la cea mai nevinovată înjurătură. Unul dintre ei (Butârki, 1944) era anchetat de o femeie. La început, în celulă, nu mai găsea cuvinte pentru a-i lăuda politeţea. Darîntro zi s-a întors abătut şi multă vreme n-a consimţit să repete cu cât rafinament a început ea să înjure, punând picior peste picior. (Regret că nu pot să reproduc aici una din drăguţele ei fraze.)

4. Atacul prin contrast psihologic. Schimbări neaşteptate: tot interogatoriul sau numai o parte a lui să fie extrem de amabil, să te adresezi inculpatului cu numele mic şi cu patronimicul, să făgăduieşti marea cu sarea. Apoi, brusc, să arunci cu prespapierul: „Canalie! Nouă grame de plumb în ceafă! Şi, întinzând mâinile ca pentru a i le înfige în păr, de parcă unghiile s-ar termina cu nişte ace, să te apropii de acuzat (procedeul este foarte bun pentru femei).

Ca variantă: se schimbă doi anchetatori, unul rupe şi sfâşie, altul este simpatic, aproape cordial. Ori de câte ori intră în birou, inculpatul tremură: oare pe cine o să vadă?

Şi prin contrast vrea să-i mărturisească şi să-i semneze celui de al doilea totul, chiar şi ce n-a fost.

5. Umilirea prealabilă. În faimoasele subsoluri ale GPU-ului din Rostov (de la „Numărul treizeci şi trei”) sub dalele de sticlă groasă ale trotuarului (un fost depozit), în aşteptarea interogatoriului, i-au aşezat pe arestaţi cu faţa la duşumea într-un coridor, interzicându-le să ridice capul ori să scoată vreun sunet. Şedeau aşa, ca nişte mahomedani care se roagă, până ce gardianul îi bătea pe umăr şi îi ducea la interogatoriu.

— Alexandra Ova n-a făcut la Lubianka mărturisirile aşteptate. A fost transferată la închisoarea Lefortovo. Acolo, la recepţie, gardiană i-a poruncit să se dezbrace şi, chipurile invocând procedura, i-a luat hainele şi a încuiat-o goală într-o boxă. Numaidecât şi-au făcut apariţia nişte gardieni-bărbaţi, care au început să se uite prin vizor, să râdă şi să-i aprecieze formele. Şi, probabil, întrebând, aş mai aduna încă multe exemple. Scopul era unul singur: să creeze o stare deprimantă.

6. Orice procedeu capabil să aducă arestatul în stare de tulburare. Iată cum a fost anchetat F.I.V. din Krasnogorsk, regiunea Moscova (după comunicarea făcută de LA. P-ev). Anchetatoarea, în cursul interogatoriului, s-a dezbrăcat în faţa lui în câteva etape (striptease!). Însă tot timpul a continuat interogatoriul, ca şi când nu s-a întâmplat nimic, se plimba prin cameră, se apropia de el, încercând astfel să-l facă să mărturisească. Poate era necesitatea ei personală, dar poate era şi o socoteală rece: inculpatului i se tulbură mintea şi semnează! Iar ea nu avea de ce să se teamă: avea pistol, sonerie…

7. Intimidarea. Metoda cea mai aplicată şi foarte variată. Este folosită adesea în combinaţie cu ispitirea şi promisiunea (bineînţeles falsă). Anul 1924: „Nu mărturiseşti? Va trebui să faci o plimbare până la Solov-ki. Cine mărturiseşte totul este eliberat”. Anul 1944: „Depinde

numai de mine în ce lagăr o să fii trimis. Există lagăre şi lagăre. Acum avem şi lagăre cu muncă silnică. Ocne. Dacă vei fi sincer, vei ajunge într-un loc mai comod, dacă vei refuza să mărturiseşti – douăzeci şi cinci de ani de muncă în subterană!" Intimidare cu altă închisoare mai drastică: „Dacă refuzi să mărturiseşti, te vom transfera la Lefortovo (dacă eşti la Lubi-anka), la Suhanovka (dacă eşti la Lefortovo), acolo vor discuta altfel cu tine". Iar tu de acum te-ai obişnuit aici: în închisoarea asta regimul pare a fi acceptabil, dar nu ştii ce torturi te aşteaptă dincolo. Apoi mutarea… Să cedez oare?…

Intimidarea acţionează excelent asupra celor care încă n-au fostaresta şi, ci au fost convocaţi în Casa cea Mare prin citaţie. El (ea) are încă multe de pierdut, el (ea) se teme de orice: se teme că astăzi n-o să-i mai dea drumul, se teme că o să i se confişte lucrurile, apartamentul. El este gata să facă multe depoziţii şi multe concesii pentru a evita aceste pericole. Ea, de bună seamă, nu cunoaşte codul penal, şi ca lucrul cel mai puţin important la începutul interogatoriului i se strecoară o foaie de hârtie cu un extras falsificat din cod: „Sunt avertizată că pentru furnizare de mărturii false… 5 (cinci) ani de închisoare" (în realitate, articolul 95 – până la doi ani) … pentru refuzul de a face depoziţii – 5 (cinci) ani (în realitate, articolul 92 – până la trei luni, ba şi acelea de muncă corecţi-onală, nu de închisoare). Aici a intrat deja şi mereu o să intre în acţiune încă o metodă de anchetă:

8. Minciuna. Noi, victimele, nu putem să minţim, în schimb anchetatorul minte tot timpul, toate aceste articole nu se referă la el. Nouă nici măcar nu ne trece prin minte să întrebăm: el ce pedeapsă primeşte pentru minciună? El poate să pună dinaintea noastră grămezi de proces-verbale cu semnăturile celor dragi ori ale prietenilor noştri: acesta nu e decât un procedeu de anchetă elegant.

Intimidarea cu ispitire şi minciună este procedeul

principal de influenţare a rudelor arestatului, chemate să depună mărturie. „Dacă nu faceţi aceste depoziţii (care vi se cer), îi agravaţi situaţia… îl nenorociţi definitiv… (vă închipuiţi ce simte o mamă când aude aşa ceva?). Numai dacă semnaţi această hârtie (care vi se pune dinainte) puteţi să-l salvaţi” (nenorociţi)”.

Conform legilor nemiloase ale Imperiului rus. rudele apropiate puteau în general să refuze să depună mărturie. Şi dacă făceau depoziţii la ancheta preliminară, puteau, dacă voiau, să şi le retragă, ca să nu ajungă la tribunal. În mod ciudat, pe vremea aceea, a fi cunoştinţa sau ruda criminalului nu era considerată dovadă de vinovăţie!…

9. Jocul cu ataşamentul faţă de cei dragi şi apropiaţi acţionează perfect şi asupra inculpatului. Aceasta este cea mai eficientă dintre intimidări. Cu ataşamentul faţă de cei dragi poţi frânge pe omul cel mai neînfricat (O, câtă profeţie în dictonul: „Duşmanul omului este familia lui”!). Vă amintiţi de acel tătar care a rezistat şi la chinurile lui, şi la chinurile soţi-ei, dar n-a mai rezistat la ale fiicei?… În 1930, anchetatoarea Rimalis făcea următoarea ameninţare: „O s-o arestăm pe fiica dumneavoastră şi o s-o băgăm în celulă cu sifiliticele!”

Vă ameninţă că-i vor aresta pe toţi cei dragi dumneavoastră. Uneori cu acompaniament sonor: soţia ta este deja arestată, dar soarta ei viitoare depinde doar de sinceritatea ta. Uite, este interogată în camera de alături, ascultă! Şi, într-adevăr, dincolo de perete răsună plâns şi ţipete de femei (dar ele seamănă toate între ele, şi mai ales prin perete, în plus tu eşti surescitat, nu eşti în starea de spirit a expertului. Uneori pun pur şi simplu un disc cu vocea unei „femei tip” – soprană ori contraltă – o propunere de raţionalizare!). Iată însă că – acum de-adevăratelea – ţi-o arată printr-o uşă de sticlă cum merge tăcută, cu capul aplecat de tristeţe. Da! Este soţia ta! Pe coridoarele securităţii de stat. Ai nenoroci-t-o cu

încăpăţânarea ta. E arestată. (Ei o chemaseră prin citaţie pentru un fleac de procedură, iar la momentul convenit au scos-o pe coridor, dar i-au poruncit: să nu ridicaţi capul, altfel nu mai ieşiţi de aici!) Ori îţi dau să citeşti o scrisoare de la ea, într-adevăr, e scrisul ei: Mă lepăd de tine! După ticăloşiile pe care mi le-au povestit despre tine, nu mai am nevoie de tine! (Şi întrucât în ţara noastră există şi asemenea femei, de ce n-ar fi posibile şi astfel de scrisori? Nu-ţi rămâne decât să te consulţi cu propriul suflet: oare aşa să fie soţia ta?)

Anchetatorul Goldmann a încercat (în 1944) să obţină de la V.A. Korneeva depoziţii împotriva altor oameni prin ameninţări: „O să-ţi confiscăm casă, iar pe bătrânele tale le vom arunca în stradă”. Convinsă şi fermă în credinţa ei, Korneeva nu se temea câtuşi de puţin pentru sine, era pregătită să sufere. Dar ameninţările lui Goldmann erau absolut reale pentru legile noastre, şi ea era îngrijorată de soarta alor săi. Când spre dimineaţă, după o noapte de procese-verbale refuzate şi rupte, Goldmann s-a apucat să scrie poate a patra variantă, unde era acuzată doar ea, Korneeva a semnat bucuroasă, având sentimentul că a obţinut o victorie morală. Noi nu conservăm simplul instinct uman de a ne justifica şi de a respinge falsele acuzaţii, nici vorbă! Suntem fericiţi când izbutim să luăm întreaga vină asupra noastră.

Iată ce spune ea acum: „După unsprezece ani, când am fost reabilitată, mi-au dat să recitesc aceste procese-verbale şi am fost cuprinsă de un sentiment de greaţă. Despre ce mândrie putea fi vorba aici?! Şi eu la reabilitare, am simţit acelaşi lucru, ascultând extrase din vechile procese-verbale semnate de mine. Nu mă recunosc: oare cum am putut să semnez aşa ceva, ba încă să şi consider că am scăpat binişor şi chiar că am obţinut o victorie?

Aşa cum nicio clasificare în natură nu are pereţi despărţitori rigizi, tot astfel şi aici noi nu vom izbuti să

separăm distinct metodele psihice de cele fizice. În ce categorie, de pildă, să încadrăm următorul amu-zament:

10. Metoda sonoră. Să aşezi inculpatul la vreo şase-opt metri depărtare şi să-l pui să spună totul cu glas tare şi să repete. Pentru un om vlăguit nu-i un lucru uşor. Ori să faci din carton două pâlnii de megafon şi împreună cu un alt tovarăş anchetator să vii cât mai aproape de arestat şi să-i strigaţi în amândouă urechile: „Mărturiseşte, canalie!” Arestatul este asurzit, uneori îşi pierde auzul, însă acesta nu este un procedeu economic. Pur şi simplu, în munca lor plină de monotonie, anchetatorii vor să se amuze şi ei, şi iată că inventează fiecare ce poate.

11. Gâdilatul. Este tot un amuzament. Omul este legat ori ţinut de mâini şi de picioare şi gâdilat în nas cu o pană de pasăre. Arestatul sare în sus, are senzaţia că cineva îi sfredeleşte creierul.

12. Stingerea ţigăni pe pielea inculpatului (am pomenit-o mai sus).

13. Procedeul luminos. Lumină electrică orbitoare, timp de douăzeci şi patru de ore, în celula sau în boxa în care se află arestatul, un bec peste măsură de puternic pentru o încăpere mică şi cu pereţi albi (electricitatea economisită de şcolari şi de gospodine!). Se inflamează pleoapele, este foarte dureros. Iar în cabinetul de anchetă din nou îndreaptă asupra lui reflectoarele din cameră.

14. Altă invenţie: în noaptea de 1 mai 1933, la GPU-ul din Habarovsk, pe Cebotariov timp de douăsprezece ore l-au – nu, nu l-au interogat – l-au târât la interogatoriu! Cutare, mâinile la spate! îl scoteau din celulă, repede pe scară în sus în biroul anchetatorului. Gardianul ieşea. Anchetatorul, fără să-i pună nicio întrebare, uneori fără să-l lase să se aşeze, ridica receptorul: „Veniţi să luaţi inculpatul de la 107!” Era luat şi dus în celulă. De-abia se aşeza pe priciul de scânduri, că din nou răsuna zăngănitul zăvorului: Cebotariov! La interogatoriu! Mâinile la spate!

Iar acolo: Veniţi să luaţi inculpatul de la 107!

Însă, în general, metodele de influenţare pot să înceapă cu mult înainte de cabinetul de anchetă.

15. Închisoarea începe din boxă, care, de fapt, este o ladă ori un dulap. Omul, abia smuls din libertate, aflat încă în vârtejul zbuciumului său interior, pregătit să lămurească, să discute, să lupte, îndată ce a făcut primul pas în temniţă, l-au şi înghesuit într-o cutie, uneori cu bec şi cu ceva pe care se poate aşeza, alteori întunecată şi unde nu se poate sta decât în picioare şi presat de uşă. Şi îl ţin aici câteva ceasuri, o zi, o zi şi o noapte. Ceasuri de totală incertitudine! Poate a fost zidit aici pentru tot restul zilelor? Niciodată în viaţă n-a mai întâlnit ceva asemănător, nu poate să-şi dea seama. Aceste prime ore trec în timp ce în el continuă să ardă neostoitul zbucium sufletesc. Unii îşi pierd curajul, şi acesta este momentul să li se ia cel dintâi interogatoriu! Alţii se înfurie, cu atât mai bine, acum îl vor ofensa pe anchetator, vor comite o greşeală şi va fi mai uşor să-i potcovească cu acuzaţii.

16. Când nu aveau boxe de ajuns, procedau şi în felul următor. Pe Elena Struţinskaia, la NKVD-ul din Novocerkassk, au ţinut-o şase zile şi şase nopţi în coridor pe un taburet fără să se sprijine de ceva, fără să doarmă, fără să cadă ori să se ridice. Şase zile şi şase nopţi! Încercaţi şi dumneavoastră să staţi şase ore!

Şi din nou, ca o variantă, deţinutul poate fi aşezat pe un scaun înalt cum sunt scaunele de laborator, astfel încât picioarele să nu-i ajungă la duşumea, pentru că atunci îi vor amorţi bine. Şi să fie lăsat să stea aşa vreo opt-zece ore.

Iar în timpul interogatoriului, când deţinutul este la vedere, să-l aşezi pe un scaun obişnuit, dar iată cum: chiar pe margine, chiar pe muchia scaunului (mai în faţă! şi mai în faţă!), să nu se prăbuşească, dar muchia să-l înţepe şi să-l jeneze tot timpul interogatoriului. Şi să nu-i îngădui să

se mişte câteva ore. Doar atât? Da, doar atât. Încercaţi.

17. În funcţie de condiţiile locale, boxa poate fi înlocuită cu groapa divi-ziei, cum se folosea în lagărele militare din Gorohoveţ în timpul celui de al doilea război mondial. Arestatul era îmbrâncit într-o astfel de groapă, adâncă de trei metri, cu diametrul de vreo doi, care, timp de câteva zile şi nopţi sub cerul liber, deseori şi în ploaie, era pentru el şi celulă, şi closet. Cele trei sute de grame de pâine şi apă i se coborau pe sfoară. Închipuiţi-vă în această situaţie, şi încă proaspăt arestat, când totul clocoteşte în tine!

Oare faptul că toate Secţiile Speciale ale Armatei Roşii primeau aceleaşi instrucţiuni ori similitudinea condiţiilor de bivuac să fi dus la răspân-direa pe o scară atât de largă a acestui procedeu? Astfel, în divizia a 36-a de infanterie motorizată, care a participat la luptele de la Halhin-Gol şi care, în 1941, se afla în pustiul Mongoliei, unui proaspăt arestat, fără să i se explice nimic, i-au dat (şeful Secţiei Speciale Samuliov) o lo-pată şi i-au ordonat să sape o groapă având exact dimensiunile unui mormânt (aici se intersectează cu metoda psihologică!). Când arestatul se cufunda până mai sus de brâu, săpatul era oprit, şi i se poruncea să se aşeze pe fundul gropii: arestatului nu i se mai vedea capul. Câteva asemenea gropi erau păzite de o singură santinelă, şi totul în jur părea pustiu. Sub arşiţa deşertului mongol, arestaţii erau ţinuţi cu capul descoperit, iar în frigul nopţii dezbrăcaţi. Fără nicio tortură, de ce să se mai obosească cu torturile? Raţia de mâncare: o sută de grame de pâine şi un pahar cu apă în douăzeci şi patru de ore. Locotenentul Ciulpeniov.

Această metodă este, pesemne, de înrâurire mongolă. În revista „Niva” din 15 martie 1914. p. 218, există ilustraţia unei închisori din Mongolia: toţi captivii sunt închişi în câte un cufăr cu o mică deschizătură pentru a scoate capul, ori a primi hrana. Printre cufere se plimbă un

gardian.

un uriaş de douăzeci şi unu de ani, boxer, a petrecut aşa o lună de zile.

După zece zile era plin de păduchi. După cincisprezece – l-au chemat pentru prima oară la anchetă.

18. Obligarea inculpatului să stea în genunchi, câtuşi de puţin în sens figurat, ci la propriu: în genunchi şi să nu se sprijine pe tălpi, iar spinarea s-o ţină dreaptă. În cabinetul anchetatorului sau în coridor poate să stea douăsprezece, şi douăzeci şi patru, şi patruzeci şi opt de ore. (Anchetatorul poate să plece acasă, să doarmă, să se distreze, acesta e un sistem bine pus la punct: lângă omul în genunchi va face de pază o santinelă care se schimbă conform programului.) * Pe cine este mai nimerit să pui în poziţia asta? Un om deja înfrânt, care înclină să cede-ze. Este foarte bine să aşezi în această poziţie femeile. Ivanov-Razum-nik ne comunică o variantă a acestei metode: după ce l-a pus în genunchi pe tânărul Lordkipanidze, anchetatorul i-a urinat în faţă! Şi ce credeţi? Lordkipanidze, pe care nu-l doborâse până acum, cu asta a fost înfrânt. Prin urmare, şi asupra celor mândri are efect...

19. Ori pur şi simplu obligarea acuzatului să stea în picioare. Poate să stea numai în timpul interogatoriului, fiindcă şi asta oboseşte şi înfrânge. În timpul interogatoriului poate să stea jos, însă de la un interogatoriu la altul să stea în picioare (este pusă o santinelă, care veghează ca acuzatul să nu se sprijine de perete, iar dacă adoarme şi se prăbuşeşte – să-l înghiontească şi să-l ridice). Uneori sunt de ajuns douăzeci şi patru de ore de stat în picioare pentru ca omul să fie epuizat şi să mărturisească tot ce i se cere.

20. De obicei în timpul acestei torturi, timp de trei-patru-cinci zile şi nopţi, deţinutului nu i se dă de băut.

Este de la sine înţeles că procedeele psihologice sunt

tot mai folosite în combinaţie cu cele fizice. Se înţelege de asemenea că toate măsurile precedente sunt asociate cu:

21. Frustrarea de somn, deloc apreciată în Evul Mediu: atunci nu aveau cunoştinţă de limitele gamei între care omul îşi păstrează personalitatea. Privarea de somn (şi pe deasupra asociată cu statul în picioare, setea, lumina orbitoare, frica şi incertitudinea – oare se pot compara cu torturile din Evul Mediu?!) tulbură judecata, subminează voinţa, omul încetează de a mai fi el însuşi. (Este aproape ca în nuvela lui Cehov Dacă ar putea dormi (12), dar acolo este mai uşor, acolo fetiţa poate să se întindă pentru câteva clipe, să uite de tot şi de toate, ceea ce pentru un moment împrospătează în mod salvator creierul.) Omul acţionează pe jumătate inconştient sau total inconştient, aşa că nu putem să-l blamăm pentru depoziţiile lui…

Căci există dintre aceia care au început astfel în tinereţe, ca santinelă lângă un om îngenuncheat. Acum, probabil, ocupă funcţii de bază. şi copiii lor sunt mari…

Închipuiţi-vă, însă, în această stare de tulburare pe un străin care nu cunoaşte limba rusă, şi i se dă să semneze o hârtie. Bavarezul Jupp Aschenbrenner a semnat în felul acesta că a lucrat pe o dubă cu care fasciştii transportau condamnaţii la moarte prin gazare. De-abia în 1954, în lagăr, a izbutit să dovedească faptul că în perioada aceea se afla la München, la şcoala de electrosudori.

Ţi se spunea direct: „N-aţi fost sincer în depoziţiile dumneavoastră, iată de ce nu vi se permite să dormiţi!” Uneori, pentru mai mult rafinament, nu te ţineau în picioare, ci te aşezau pe o canapea moale care predispunea la somn (gardianul de serviciu şedea alături, pe aceeaşi canapea, şi te lovea cu piciorul ori de câte ori închideai ochii). Iată cum descrie una dintre victime (care înainte de asta petrecuse douăzeci şi patru de ore în boxa cu ploşniţe) senzaţiile sale după această tortură: „Frisoane

– pentru că ai pierdut mult sânge. Ţi s-a uscat membrana ochilor, de parcă cineva ţi-ar fi ţinut în faţă, foarte aproape de ochi, un fier înroşit. Limba ţi s-a uscat de sete, şi la fiece mişcare parcă te înţeapă toate acele unui arici. Spasmele înghiţiturii parcă îţi taie beregata”.

Frustrarea de somn este un mijloc important de tortură, care nu lasă deloc urme vizibile, niciun motiv să te plângi, dacă mâine ar descinde o inspecţie extraordinară. „Nu v-au lăsat să adormiţi? Păi aici nu e sana-toriu! Nici anchetatorul n-a dormit” (recuperau în timpul zilei). Se poate spune că privarea de somn devenise un mijloc universal folosit de Organe. Ieşise din categoria torturii pentru a deveni un sistem al securităţii de stat. De aceea era obţinută foarte ieftin, fără instalarea nici unor santinele. În toate închisorile de anchetă nu se poate dormi nicio clipă de la deşteptare până la stingere (la Suhanovka şi în alte câteva închisori, patul era ridicat în acest scop ziua şi lipit de perete, în altele, pur şi simplu nu puteai să te aşezi ori să închizi ochii). Iar toate interogatoriile principale aveau loc noaptea. Astfel, în mod automat: cine este în cursul anchetei nu are timp de dormit cel puţin cinci zile şi cinci nopţi (în noaptea de sâmbătă spre duminică şi de duminică spre luni, anchetatorii înşişi încearcă să se odihnească).

22. În dezvoltarea procedeului precedent – ancheta pe bandă rulantă. Nu numai că nu dormi, dar trei-patru zile şi nopţi, fără întrerupere, eşti interogat de diverşi anchetatori care se schimbă.

23. Boxa cu ploşniţe, care a mai fost amintită. Într-un dulap de scânduri întunecat s-au prăsit sute de ploşniţe, poate mii. Deţinutul este dezbrăcat de haină ori de tunică, şi numaidecât, târându-se pe pereţi şi căzând de pe tavan, asupra lui se năpustesc ploşniţele flămânde. Ia în

De fapt, o inspecţie era imposibilă, nu se efectuase niciodată vreuna, şi când, în 1953. O comisie a intrat în

celula ministrului securităţii statului Abakumov, atunci arestat, acesta a izbucnit în râs, crezând că este o mistificare.

ceput, el se luptă cu înverşunare, le striveşte pe el, pe pereţi, se sufocă de putoarea lor, după câteva ore îi slăbesc puterile şi se lasă resemnat să i se sugă sângele.

24. Carcerele. Oricât de rău ar fi în celulă, carcera este întotdeauna mai rea, şi celula, prin comparaţie, pare un rai. În carceră omul este epuizat prin foame şi în mod obişnuit prin frig (la Suhanovka există şi carcere fierbinţi). De pildă, carcerele de la Lefortovo nu se încălzesc defel, calo-riferele încălzesc numai coridorul, şi, în acest coridor „încălzit", gardienii de serviciu umblă încălţaţi în pâslari şi îmbrăcaţi în pufoaice. În schimb, arestatul este dezbrăcat, nu i se lasă decât lenjeria de corp, uneori doar izmenele, şi el trebuie să stea nemişcat (locul e strâmt) în carceră vreo trei-patru-cinci zile şi nopţi (zămârca fierbinte se dă abia a treia zi). În primele clipe îţi zici că nu vei rezista niciun ceas. Însă, printr-o minune, omul rezistă cele cinci zile şi cinci nopţi ale sale, căpătând poate şi o boală pentru toată viaţa.

Carcerele sunt variate; unele cu umiditate, altele cu apă. După război, la închisoarea din Cernăuţi, Masa G. a fost ţinută două ore cu picioarele goale în apa rece ca gheaţa, care îi venea până la glezne: mărturiseşte! (Avea optsprezece ani, şi ce rău îi pare de picioarele ei acum, şi cât mai are încă de trăit cu ele!)

25. Să considerăm oare ca o variantă a carcerei închiderea deţinutului în picioare într-o nişă? Aşa a fost torturat S.A. Cebotariov, încă în 1933, la GPU-ul din Habarovsk: l-au închis gol într-o nişă de beton, în care nu putea să îndoaie genunchii, nici să-şi întindă ori să mişte mâini-le, nici să întoarcă, oricât de puţin, capul. Şi asta nu-i tot! Curând a început să-i picure în creştetul capului apă rece (cât de antologic!...) şi să se scurgă în şiroaie pe tot

corpul. Lui, bineînţeles, nu i-au spus că va sta acolo doar douăzeci şi patru de ore. O fi sau nu înfricoşător, dar el şi-a pierdut cunoştinţa. Când a doua zi s-au dus să-l scoată, era ca şi mort, s-a trezit în pat, la spital. L-au readus în simţiri cu amoniac, cofe-mă şi masaj. Bineînţeles că n-a putut nici pe departe să-şi aducă imedi-al aminte cum apăruse acolo şi ce se întâmplase cu el în ajun. O lună întreagă n-a mai fost bun nici măcar pentru interogatorii, (îndrăznim să presupunem că nişa, precum şi dispozitivul de picurat nu au fost făcute doar pentru Cebotariov. În 1949, tovarăşul meu din Dnepropetrovsk a stat într-o nişă asemănătoare, însă fără picături de apă. Putem oare să admitem că între Habarovsk şi Dnepropetrovsk în aceşti şaisprezece ani au existat şi alte puncte care foloseau procedeul cu nişa?

26. Foamea a mai fost menţionată când s-a făcut prezentarea procedeelor de influenţare combinate. Să storci mărturisirea prin înfometare nu este un procedeu rar. De fapt, foamea, la fel ca şi folosirea nopţii, a intrat în sistemul general de influenţare. Raţia de închisoare insuficientă: trei sute de grame în 1933 – an de pace, 450 la Lubianka în 1945, jocul de-a autorizarea şi interzicerea pachetelor sau a cumpărăturilor de la chioşc se aplică la toţi, fără excepţie, sunt procedee universale. Există însă şi un regim de foame înăsprit: aşa l-au ţinut pe Ciulpeniov o lună de zile cu o sută de grame de pâine. Apoi, când l-au scos din groapă, anchetatorul Sokol a pus dinaintea lui o gamelă cu ciorbă grasă şi o jumătate de pâine albă tăiată pieziş (veţi întreba ce importanţă avea felul cum era tăiată, dar Ciulpeniov şi astăzi insistă: era tăiată foarte ispititor), însă nu l-a lăsat să ia măcar o dată. Cât de vechi sunt toate astea… Te trimit cu gândul în feudalism, în era cavernelor! Singura noutate este că sunt aplicate în societatea socialistă. Despre procedee asemănătoare povestesc deseori şi alţii. Noi însă vom relata o întâmplare tot cu Cebotariov, pentru că prezintă un caz de procedee

combinate. A fost ţinut şaptezeci şi două de ore în cabinetul de anchetă şi singurul lucru îngăduit era să meargă la closet. În rest, nu-i dădeau nici să mănânce, nici să bea (lângă el se afla un clondir cu apă) şi nici nu-l lăsau să doarmă. Tot timpul în cabinet se aflau trei anchetatori. Ei lucrau în trei schimburi. Unul scria tot timpul ceva (fără să scoată o vorbă, nederanjându-l pe anchetator), cel de al doilea dormea pe canapea, cel de al treilea se plimba prin cameră şi îndată ce Cebotariov aţipea – îl şi lovea. Pe urmă îşi schimbau atribuţiile. (Poate că, din pricina eşecurilor, şi ei fuseseră trecuţi la regim de cazarmă?) Şi, deodată, lui Cebotariov i-au adus prânzul: un borş ucrainean gras, şniţel cu cartofi prăjiţi şi, într-o carafă de cristal, vin roşu. Dar cum toată viaţa n-a putut suferi alcoolul, Cebotariov a refuzat să bea vin oricât l-a silit anchetatorul (şi nu putea să-l silească prea mult, ca să nu strice jocul). După masă i-au zis: „Acum semnează ce ai mărturisit de faţă cu doi martori”! Adică ceea ce compusese un anchetator în tăcere, când unul dormea, iar celălalt stătea de veghe. Chiar de la prima pagină, Cebotariov a putut constata că el este prieten la cataramă cu unii dintre cei mai importanţi generali japonezi şi că a primit de la toţi misiuni de spionaj. Şi a început să taie, una după alta, toate paginile. Un alt kavejedist, Blaghinin, trecut prin aceleaşi încercări, a băut vinul şi, cuprins de o ameţeală plăcută, a semnat. Şi a fost împuşcat. (Pentru un om nemâncat de trei zile era prea mult şi un singur păhăruţ! Darmite o carafă.)

27. Bătaia care nu lasă urme. Bat şi cu bastoane de cauciuc, şi cu ciocane de lemn, şi cu saci cu nisip. Este foarte dureros când te lovesc peste oase. De pildă când anchetatorul te izbeşte cu cizma în fluierul piciorului, unde osul este aproape la suprafaţă. Comandantul de briga-dă Karpunici-Braven a fost bătut 21 de zile în şir. (Iată ce spune astăzi: „Şi după treizeci de ani mă dor toate oasele, la fel şi capul”.) Din experienţa lui şi după cele povestite

de alţii, a numărat cincizeci şi două de procedee de schingiuire. Iată încă o metodă: introduc mâinile acuzatului într-un dispozitiv special, potrivind ca palmele să fie întinse pe masă, apoi lovesc cu muchia riglei peste încheieturile degetelor. Să tot urli! Oare ar trebui să evidenţiem separat scoaterea dinţilor? (Lui Karpunici iau rupt opt.)

Unii dintre dinţii scoşi ai lui G. Kuprianov, secretar al comitetului regional din Karelia, închis în 1949, erau dintre cei simpli şi nu se pun la socoteală, alţii însă erau de aur. La început i-au dat un bon că i-au fost luaţi la păstrare. Pe urmă s-au răzgândit şi i-au luat chitanţa înapoi.

Cum ştie oricine, lovitura cu pumnul în plexul solar, care îţi taie răsuflarea, nu lasă nici cea mai mică urmă. Colonelul Sidorov de la închisoarea Lefortovo, după război, folosea lovitura liberă cu galoşul peste organele genitale ale bărbaţilor (fotbaliştii care sunt loviţi cu mingea în vintre pot să aprecieze această lovitură). Durerea provocată este incompa-rabilă. De obicei îţi pierzi cunoştinţa.

28. La NKVD-ul din Novorossiisk au inventat o maşină pentru smulgerea unghiilor. Pe urmă, în închisorile de tranzit, puteai vedea că mulţi condamnaţi din Novorosiisk aveau unghiile căzute.

29. Dar cămaşa de forţă?

30 Dar fractura coloanei vertebrale? (La acelaşi GPU din Habarovsk, în 1933).

31. Dar zăbala („rândunica”)? Este o metodă de la închisoarea Suha-novka, dar era cunoscută şi la închisoarea din Arhanghelsk (anchetatorul Ivkov, în 1940). Ţi se trece un prosop prin gură (zăbala), iar apoi, peste spate, îţi leagă capetele de tălpi. Şi uite aşa, ca o roată, pe burtă, cu spinarea trosnind, fără apă şi mâncare, poţi să zaci vreo patruzeci şi opt de ore.

Este nevoie oare să enumerăm mai departe? Şi cât să mai enumerăm? Ce nu sunt în stare să născocească oamenii care nu au ce face, sunt sătui şi nesimţitori?…

Fraţilor! Nu-i osândiţi pe cei care au trecut prin toate astea, cei care s-au dovedit mai slabi şi au semnat şi ceea ce nu trebuiau să semneze…

* * *

Însă luaţi aminte. Nu este nevoie nici de aceste torturi, nici chiar de cele mai „blânde” procedee pentru a obţine depoziţii de la majoritatea deţi-nuţilor, nu e nevoie să-i prinzi cu colţi de fier pe aceşti mieluşei care ard de dorinţa de a se întoarce la căminul lor cald. Este prea inegal raportul de forţe şi de situaţii.

O, cât de schimbată – o adevărată junglă africană abundând în primejdii – ne apare, văzută din cabinetul de anchetă, viaţa noastră trecută! Şi noi o socoteam atât de simplă!

Dumneata, A, şi prietenul dumitale, B, vă cunoaşteţi de ani de zile unul pe celălalt şi aveţi încredere deplină unul în celălalt. Când vă întâlniţi.

În 1918, tribunalul revoluţionar din Moscova l-a judecat pe Bondar, fost gardian la o închisoare ţaristă. În acuzaţie, ca exemplu suprem al cruzimii sale, era menţionat faptul că o dată a lovit un deţinut politic cu atâta putere, încât i-a spart timpanul (N.V. Krîlenko. Op. cit., p. 16).

discutaţi cu îndrăzneală politică mare şi politică mică. Şi nimeni nu putea să vă asculte. Şi nu v-aţi denunţat unul pe celălalt câtuşi de puţin.

Iată însă că dumneata, A, nu se ştie de ce, ai fost vizat, te-au scos din turmă, trăgându-te de urechi, şi te-au băgat la răcoare. Şi dintr-un motiv sau altul, poate nu fără denunţul cuiva şi nici fără teama dumitale pentru cei dragi şi apropiaţi, nici fără puţină privare de somn şi nici fără puţină carceră, ai hotărât să renunţi la dumneata, să-ţi pui

cruce, dar fără să trădezi pe altcineva, pentru nimic în lume! Şi în patru procese-verbale ai recunoscut şi semnat că eşti duşmanul de moarte al puterii sovietice, pentru că ai spus anecdote despre conducător, la alegeri ai vrut doi candidaţi pe listele electorale şi ai intrat în cabină ca să-l tai pe unicul, însă nu era cerneală în călimară, în plus, aparatul dumitale de radio prinde lungimea de undă de şaisprezece metri şi dumneata te-ai străduit să asculţi prin bruiaj ceva din emisiunile transmise de Occident. Ai asigurată condamnarea de zece ani, însă coastele îţi sunt întregi, până acum n-ai făcut congestie pulmonară, nu ai trădat pe nimeni şi se pare că te-ai descurcat inteligent şi le comunici celor din celulă că ancheta dumitale se apropie de sfârşit.

Dar vai! Admirându-şi fără jgrabă caligrafia, anchetatorul începe să completeze procesul-verbal nr. 5. Întrebare: aţi fost în relaţii de prietenie cu B? Da. Discutaţi cu el în mod deschis probleme politice? Nu, nu, nu aveam încredere în el. Vă întâlneaţi deseori? Nu prea. Cum adică nu prea? După mărturiile vecinilor, numai în ultima lună a fost la dumneavoastră în vizită la data cutare, cutare şi cutare. A fost? Mda, poate. Cu acest prilej s-a constatat că, aşa ca întotdeauna, n-aţi băut, n-aţi făcut gălăgie, aţi discutat foarte încet, nici nu se auzea din coridor. (Ah, beţi, prieteni! Spargeţi sticlele! Înjuraţi în gura mare! Asta vă face oameni de încredere!) – Ei bine, şi ce-i cu asta?

— Şi dumneavoastră l-aţi vizitat, iată ce i-aţi spus la telefon: atunci am petrecut o seară grozavă, substanţială. Pe urmă aţi fost văzuţi la intersecţie, aţi stat cu el o jumătate de oră în frig, şi aveaţi chipurile posomorâte, exprimând nemulţumire, iată, aţi fost chiar fotografiat în timpul acelei întâlniri. (Tehnica agenţilor, dragii mei, tehnica agenţilor!) Aşadar, despre ce discutaţi la aceste întâlniri?

Despre ce?!... Este o întrebare redutabilă! Prima

idee: ai uitat despre ce aţi discutat. Parcă eşti obligat să ţii minte? Bine, aţi uitat prima discuţie. Dar şi pe a doua? Şi pe a treia? Chiar şi pe cea din seara aceea groza-vă? Şi pe cea de la intersecţie? Şi discuţiile cu C? Şi discuţiile cu D? Nu, îţi zici dumneata, „am uitat” nu e o soluţie, nu rezistă. Şi creierul dumitale zguduit de arestare, strangulat de frică, tulburat de foame şi nesomn caută: cum să facă să găsească un vicleşug cât mai verosimil şi să-l păcălească pe anchetator.

Despre ce?!... Bine, dacă aţi discutat despre hochei (în toate cazurile este cel mai comod, prieteni!), despre muieri şi chiar despre ştiinţă – atunci se poate repeta (ştiinţa e apropiată de hochei, doar că astăzi în ştiinţă totul este ţinut secret şi poţi fi condamnat după Decretul privind divulgarea). Dar dacă în realitate aţi vorbit despre noile arestări din oraş? Despre colhozuri? (Şi, bineînţeles, de rău, căci cine vorbeşte bine despre ele?) Despre reducerea salariilor în producţie? Aţi stat o jumătate de oră posomorâţi la intersecţie – despre ce aţi discutat?

Poate că B a fost arestat (anchetatorul te asigură că da, şi a depus deja mărturie împotriva dumitale, iar acum este adus pentru confruntare). Poate că stă foarte liniştit acasă, dar or să-l scoată la interogatoriu şi vor începe verificarea de acolo: de ce eraţi posomorâţi la intersecţie?

Acum, cu mintea de pe urmă, ai înţeles că viaţa este făcută astfel, şi de fiecare dată când vă luaţi rămas-bun, ar fi trebuit să cădeţi de acord şi să memoraţi exact: despre ce am vorbit noi astăzi? Atunci, la orice interogatoriu, depoziţiile voastre vor coincide. Dar voi nu v-aţi înţeles. Nu vă închipuiaţi ce fel de junglă e asta.

Să spui că aţi convenit să mergeţi la pescuit? Iar B o să spună că n-a fost vorba de niciun pescuit, aţi vorbit despre învăţământul la fără frecvenţă. Fără să uşuraţi ancheta, nu faceţi decât să strângeţi nodul şi mai tare: despre ce? despre ce? despre ce?

Îţi vine o idee: fericită ori nefastă? Trebuie să povesteşti ceva cât mai aproape de ceea ce a fost în realitate (de bună seamă netezind toate rugozităţile şi ocolind tot ce este periculos), doar se spune că întotdeauna trebuie să minţi cât mai aproape de adevăr. Poate că şi lui B îi va trece prin cap şi va povesti ceva asemănător, depoziţiile vor coincide în anumite puncte şi vei fi lăsat în pace.

Peste mulţi ani o să-ţi dai seama că asta n-a fost o idee înţeleaptă şi că era mult mai bine să fi jucat rolul neverosimil al unui prost de dă în gropi: nu-mi amintesc nicio zi din viaţa mea, puteţi să mă omorâţi. Însă dumneata n-ai dormit trei zile şi trei nopţi. De-abia mai găseşti putere să-ţi urmăreşti şirul ideilor şi să-ţi controlezi expresia imperturbabilă pe faţă. Şi nu ai nicio clipă pentru reflecţie. Şi doi anchetatori deodată (le place să se viziteze unul pe celălalt) au tăbărât pe dumneata: despre ce? despre ce? despre ce?

Şi dumneata mărturiseşti: am vorbit despre colhozuri (că nu sunt toate puse la punct, dar în curând se vor pune). Am vorbit şi de reducerea să-lariilor… Ce anume am vorbit? Ne-am bucurat că se reduc? Dar oamenii normali nu pot vorbi astfel, din nou este neverosimil. Deci, ca să fie pe deplin verosimil: da, întrucâtva ne-am jeluit că am fost atinşi puţin la salarii.

Anchetatorul însă scrie protocolul şi el traduce pe limba lui: la această întâlnire am calomniat politica partidului şi guvernului în domeniul salariilor.

Şi cândva B îţi va reproşa: of, neghiobule, iar eu am spus că ne-am înţeles să mergem la pescuit…

Dar dumneata ai vrut să fii mai şiret decât anchetatorul dumitale! Dumneata gândeşti repede şi subtil! Eşti intelectual. Ai făcut pe deşteptul…

În Crimă şi pedeapsă, Porfiri Petrovici îi face lui Raskolnikov o remarcă uimitor de fină, pe care o putea

face doar cel ce a trecut el însuşi prin acest joc de-a şoarecele şi pisica: Cu dumneavoastră intelectualii n-am bătaie de cap, nu trebuie să concep o versiune a mea, dumneavoastră înşivă o veţi concepe şi mi-o veţi servi pe de-a gata. Da, asta aşa este! Un intelectual nu poate răspunde cu fermecătoarea incoerenţă a „răufăcătorului" cehovian (13). El se va strădui, neapărat, să construiască din minciuni întreaga poveste de care este acuzat, dar foarte coe-rent.

Însă anchetatorul măcelar nu sesizează această coerenţă, ci numai două-trei fraze. El ştie ce şi cum. Iar noi nu suntem pregătiţi pentru nimic!…

Noi suntem instruiţi şi pregătiţi din tinereţe: pentru profesiunea noastră; pentru îndatoririle de cetăţean; pentru serviciul militar; pentru îngrijirea corpului propriu; pentru un comportament cuviincios; chiar şi pentru înţelegerea frumosului (nu cine ştie ce), însă nici instruirea, nici educaţia, nici experienţa nu ne pregătesc câtuşi de puţin pentru marea încercare a vieţii: pentru arestarea fără motiv şi anchetarea pentru absolut nimic. Romanele, piesele de teatru, filmele (dacă şi autorii lor ar putea bea din paharul GULAG-ului!) ni-i înfăţişează pe cei ce pot fi întâlniţi în cabinetul anchetatorului drept cavaleri ai adevărului şi iubirii de oameni, adevăraţi părinţi. Şi despre câte nu ne ţin lecţii! Şi chiar ne mână cu forţa să le ascultăm! Nimeni însă nu ne ţine lecţii despre sensul adevărat şi larg al codului penal, şi chiar codurile nu sunt expuse în biblioteci, nu se vând la chioşcuri şi nu ajung în mâna tineretului lipsit de griji.

Pare aproape un basm că undeva, peste nouă mări, inculpatul se poate folosi de ajutorul unui avocat. Asta înseamnă să ai lângă tine în clipa cea mai grea a luptei o minte limpede, care stăpâneşte toate legile!

Unul dintre principiile anchetei la noi este şi acela de a-l lipsi pe acuzat chiar şi de cunoaşterea legilor.

Ţi se prezintă rechizitoriul... (apropo: „Semnaţi-l.”, – „Nu sunt de acord”. – „Semnaţi-l”. – „Dar nu sunt vinovat cu nimic!”) ... Sunteţi acuzat în virtutea articolelor 58 – 10, alineatul doi, şi 58 – 11 din Codul penal al RSFSR. Semnaţi!

— Dar ce glăsuiesc aceste articole? Daţi-mi să citesc codul!

— Nu-l am.

— Luaţi-l de la şeful secţiei!

— Nici el nu-l are. Semnaţi!

— Dar eu vă rog să mi-l arătaţi!

— Nu putem să vi-l arătăm, el este scris pentru noi, nu pentru dumneavoastră. Şi nici nu aveţi nevoie de el. O să vă explic: aceste articole conţin tot de ce vă faceţi vinovat. Iar acum dumneavoastră nu semnaţi pentru că aţi fi de acord, ci pentru că aţi citit actul de acuzare şi că vi s-a prezentat. Într-una din hârtiuţe apare deodată o nouă combinaţie de litere: CPP. Vă încordaţi atenţia: prin ce se deosebeşte CPP de CP? Dacă aţi avut noroc ca anchetatorul să fie bine dispus, el vă lămureşte: Codul de procedură penală. Cum? Va să zică, nu unul, ci două coduri întregi vă rămân necunoscute chiar în momentul când, după regulile lor, a şi început reprimarea dumneavoastră?!

...De atunci au trecut zece ani, apoi cincisprezece. A crescut iarbă deasă pe mormântul tinereţii mele. Mi-am ispăşit condamnarea, ba chiar şi anii de exil pe termen nelimitat. Şi nicăieri, nici în secţiile „cultural-educative” ale lagărelor, nici în bibliotecile raionale, nici chiar în oraşele mijlocii – nicăieri – n-am văzut cu ochii mei, n-am ţinut în mână, n-am putut să cumpăr, să procur ori să cer un cod de drept sovietic! Şi sute dintre cunoscuţii mei deţinuţi, care au trecut prin anchetă, prin tribunal, şi nu o singură dată, care şi-au executat anii de lagăr şi surghiun, niciunul dintre ei, de asemenea, n-a văzut şi n-a ţinut în mână un cod. (Cei care cunosc atmosfera de suspiciune de

la noi înţeleg de ce nu se putea cere un cod la un tribunal popular ori la comitetul executiv raional. Interesul dumneavoastră pentru cod ar fi fost un fenomen extraordinar: ori vă pregătiţi pentru o crimă, ori vreţi să ştergeţi urmele!)

Şi de-abia când ambele coduri îşi sfârşeau ultimele zile ale existenţei lor de treizeci de ani şi trebuiau să fie înlocuite cu altele de la o zi la alta, abia atunci le-am văzut, doi frăţiori fără coperţi, CP şi CPP, pe o tarabă dintr-o staţie a metroului din Moscova (au hotărât să scape de ele pentru că deveniseră inutile).

Şi acum eu le citesc cu înduioşare. De pildă CPP:

Articolul 136: Anchetatorul nu are dreptul să smulgă depoziţiile sau mărturisirile acuzatului prin violenţă ori ameninţări. (Parcă s-ar fi ştiut ce-o să se întâmple de fapt!)

Articolul 111: Anchetatorul este obligat să elucideze şi circumstanţele care îl disculpă pe acuzat şi îi atenuează vina.

(„Dar eu am instaurat puterea sovietică în Octombrie!... Am luptat împotriva lui Kolceak!... (14) Am participat la deschiaburire!... Am dat statului economii în valoare de zece milioane de ruble!... În ultimul război am fost rănit de două ori!... Am fost decorat de trei ori!...”

„Nu pentru asta vă judecăm! rânjeşte istoria cu gura anchetatorului. Tot ceea ce aţi făcut bine n-are nicio legătură cu cazul dumneavoastră”.)

Articolul 139: Inculpatul are dreptul să scrie depoziţiile cu mână lui şi să ceară introducerea de corecturi în procesul-verbal scris de procuror.

(Ah, dacă am fi putut să ştim acestea la timp! mai exact, dacă acestea ar fi fost într-adevăr aşa! Dar întotdeauna îl rugăm pe anchetator, însă degeaba, să fie binevoitor şi să nu scrie: „calomniile mele mârşave” în loc de „afirmaţiile mele eronate”, „depozitul nostru de arme clandestin” în loc de „ruginitul meu cuţit finlandez”.)

Ah, dacă la început li s-ar fi ţinut inculpaţilor cursuri de ştiinţă penitenciară! Dacă s-ar fi făcut mai întâi o repetiţie a anchetei, şi abia pe urmă să treacă la cea adevărată... Cu „recidiviştii din anul 1948 n-ar mai fi procedat la acest joc de-a ancheta, ar fi fost în van. Însă novicii nu au experienţă şi nici cunoştinţe! Şi nu au cu cine să se sfătuiască.

Singurătatea inculpatului! Iată încă o condiţie a succesului unei anchete nedrepte! Întregul aparat trebuie să se năpustească zdrobitor asupra unei voinţe izolate, stinghere. Din clipa arestării şi pe întreg parcursul primei perioade, de şoc, a anchetei, în mod ideal arestatul trebuie să fie singur: în celulă, în coridor, pe scări, în birourile de anchetă, nicăieri nu trebuie să întâlnească arestaţi ca şi el, să nu poată primi din niciun zâmbet, din nicio privire de compasiune, un sfat ori sprijin. Organele fac totul ca să-i eclipseze viitorul şi să-i denatureze prezentul: să-l mintă că prietenii şi rudele lui au fost arestaţi, că s-au găsit probe materiale. Să îşi exagereze posibilităţile de reprimare, a lui şi a celor apropiaţi, drepturile de a ierta (de care Organele nu dispun câtuşi de puţin). Să lege sinceritatea „căinţei" cu atenuarea pedepsei şi a regimului de lagăr (asemenea legătură n-a existat niciodată). Într-un timp scurt, când arestatul este încă zguduit, extenuat şi iresponsabil să obţină de la el cât mai multe depoziţii ireparabile, să implice cât mai multe persoane fără nicio vină (unii se pierd atât de mult cu firea, încât roagă chiar să nu li se mai citească procesele-verbale, ci doar să le semneze, doar să le semneze). Numai pe urmă îl scot de la izolator şi îl introduc într-o celulă cu mai multe persoane, unde el, cu disperare târzie, îşi va descoperi şi număra greşelile.

Cum să nu greşeşti în acest duel? Cine nu ar greşi?

Am spus „ideal arestatul trebuie să fie singur", însă în condiţiile din 1937, când închisorile erau arhipline (la fel şi în 1945), acest principiu ideal al singurătăţii

proaspătului arestat nu putea fi respectat. Aproape chiar din primele ore, arestatul se afla într-o celulă comună supra-populată.

Acest lucru avea însă avantajele sale, care compensau neajunsurile. Excesul deţinuţilor dintr-o celulă nu numai că înlocuia boxa strâmtă, de o singură persoană, dar constituia şi o tortură de prima clasă, cu atât mai valoroasă, cu cât dura zile şi săptămâni întregi şi fără să ceară vreun efort din partea anchetatorilor: deţinuţii erau torturaţi de confraţii lor! Erau înghesuiţi în celulă atât de mulţi, încât să nu aibă fiecare o bucăţică de duşumea, ca oamenii să calce peste oameni şi, îndeobşte, să nu se poată mişca, să stea unii pe picioarele altora. Astfel, în 1945, în puşcăriile de detenţie preventivă din Chişinău, într-o celulă individuală erau îngrămădiţi optsprezece oameni, la Lugansk, în 1937, cincisprezece*, iar Ivanov-Razumnik, în 1938, la Butârki, într-o celulă standard pentru douăzeci şi cinci de persoane, a stat în compania a o sută patruzeci. Viaţa în celulele anilor 1937 – 1938 este foarte bine descrisă de el. Clo-setele erau atât de aglomerate, încât erau duşi să-şi facă nevoile o sân

— Şi la ei ancheta dura opt-zece luni. „Pesemne. Klim Voroşilov (15) a stat singur într-o astfel de celulă”, ziceau băieţii (dar oare a stat?).

gură dată în douăzeci şi patru de ore şi uneori noaptea, ca şi plimbarea! Tot el în „cocina” de primire de la Lubianka a calculat că săptămâni întregi erau nevoiţi să stea câte trei oameni pe un metru pătrat de pardoseală (apreciaţi şi aşezaţi-vă!). Cocina nu avea ferestre ori ventilaţie, corpurile şi respiraţia făceau ca temperatura să urce la 40 – 45 de grade, toţi şedeau numai în izmene (lucrurile de iarnă aşezându-le sub ei), trupurile se presau unele de altele şi de la sudoarea celui de lângă tine pielea ţi se îmbolnăvea de eczemă. Astfel şedeau cu săptămânile, nu primeau nici aer, nici apă (în afară de acea zămârcă şi

ceai, dimineaţa).

În acel an, la Butârki, proaspăt-arestaţii (trecuţi deja prin baie şi boxe) şedeau câteva zile şi nopţi în şir pe treptele scărilor, aşteptând să plece convoaiele celor condamnaţi ca să elibereze celulele. T-v, care stătuse la Butârki cu şapte ani mai înainte, în 1931, spune că locul de sub priciurile de lemn era înţesat, dormeau şi pe pardoseala de ciment. În 1945, când am stat eu, era la fel. Recent însă am primit de la M.K. B-ci o preţioasă mărturie personală despre înghesuiala de la Butârki în anul 1918: în octombrie (cea de a doua luna de teroare roşie), închisoarea era atât de plină, încât chiar şi la spălătorie au aranjat o celulă de şaptezeci de persoane pentru femei! Dar când s-a întâmplat, atunci, ca închisoarea Butârki să rămână goală?

Şi dacă, în plus, hârdăul igienic înlocuia feluritele moduri de a-ţi face nevoile (ori, dimpotrivă, până la ora hotărâtă pentru aşa ceva hârdăul era scos din celulă, precum în unele închisori din Siberia); dacă mâncau patru din acelaşi castron, şi unul de pe genunchii celuilalt; dacă scoteau întruna pe careva la interogatoriu, iar pe altcineva îl aduceau bătut, nedormit şi înfrânt; dacă înfăţişarea acestor înfrânţi era mai convingătoare decât toate ameninţările anchetatorului; iar celui pe care cu lunile nu îl chemau i se păreau orice moarte şi orice lagăr mai uşoare decât această poziţie ghemuită, – atunci poate că aceasta înlocuia pe deplin singurătatea teoretic ideală? Şi în acest talmeş-balmeş de oameni nu te poţi hotărî întotdeauna cui să te destăinui şi nu găseşti întotdeauna cu cine să te sfătuieşti. Şi crezi mai degrabă în schingiuiri şi bătăi nu atunci când te ameninţă anchetatorul, ci când ţi le arată oamenii înşişi.

Chiar de la victime afli că se face clismă cu apă sărată pe gât şi pe urmă te lasă douăzeci şi patru de ore să te chinuieşti de sete în boxă (Karpunici). Sau îţi freacă

spatele cu răzătoarea până la sânge şi pe urmă te ung cu terebentină. Comandantul de brigadă Rudolf Pinţov a avut parte şi de una, şi de alta, ba i-au mai băgat şi ace sub unghii şi iau turnat apă pe gât până s-a umflat şi era gata să plesnească: îi cereau să sem

În 1948, şi în puşcăria „interioară" (16) din Vladimir, într-o celulă de trei metri pe trei, stăteau permanent treizeci de oameni! (S. Potapov.) La GPU-ul din Krasnodar, în 1937, erau patru oameni pe metru pătrat de pardoseală.

neze un proces-verbal precum că la parada din octombrie a vrut să îndrepte brigada de tancuri asupra guvernului. Iar de la Alexandrov, fost director al secţiei artistice a Asociaţiei panruse pentru relaţii cultura-le cu străinătatea, care este aplecat într-o parte din pricina coloanei vertebrale rupte, care nu-şi poate stăpâni lacrimile, poţi să afli cum bate (în 1948) însuşi Abakumov (17).

Da, da, însuşi ministrul securităţii de stat Abakumov, căruianu-i repugnă câtuşi de puţin să presteze această muncă brută (Suvorov (18) în linia întâi!), nu se dă în lături uneori să pună mâna pe bastonul de cauciuc. Cu şi mai multă plăcere bate adjunctul său Riumin (19). El face asta la Suhanovka, în cabinetul de anchetă „al generalului". Cabinetul are pereţii în lambriuri de nuc, draperii de mătase la ferestre şi uşi, pe duşumea – un covor mare persan. Ca să nu se pângărească această frumuseţe, pentru victimă, peste covor, se aşterne un preş murdar, presărat cu pete de sânge. La bătăi, pe Riumin nu îl asistă un gardian simplu, ci un colonel. „Care va să zică, spune Riumin politicos, mângâind bastonul de cauciuc cu diametrul de vreo patru centimetri, proba cu somnul aţi trecut-o cu cinste. (Alexander Dolgan i-a păcălit, izbutind să reziste o lună fără somn: dormea în picioare.) Acum vom încerca basto-nul. La noi nu se rezistă mai mult de două-trei reprize. Daţi jos pantalonii şi culcaţi-vă pe preş".

Colonelul se aşază pe spinarea victimei. Dolgan se pregăteşte să numere loviturile, încă nu ştie ce înseamnă lovitura cu bastonul peste nervul sciatic, dacă fesele aproape i-au dispărut de nemâncare. Durerea nu este resimţită în locul loviturii, dar ai impresia că îţi plesneşte capul. După cea dintâi lovitură, victima înnebuneşte de durere, îşi rupe unghiile, înfigându-le în preş. Riumin loveşte, străduindu-se să nimerească precis. Colonelul striveşte cu corpul lui de namilă – este exact o muncă potrivită pentru cele trei stele mari de pe epoleţi ca să-l asiste pe atotputernicul Riumin! (După această repriză, victima nu mai poate merge, dar nici nu este dusă pe sus de gardieni, ci târâtă pe duşumea. Curând fesele i se umflă într-o asemenea măsură, încât îi este imposibil să se mai încheie la pantaloni. Aproape că n-a rămas nicio urmă roşie de la lovituri. Se declanşează o diaree feroce, şi Dolgan, stând pe hârdăul din celula sa, râde în hohote. Îl mai aşteaptă încă repriza a doua şi a treia, îi plesneşte pielea; Riumin, turbat de furie, începe să-l lovească peste burtă, îi sparge peritoneul, şi intestinele se revarsă sub forma unei hernii imense. Arestatul este dus la spitalul din închisoarea Butârki cu peritonită şi temporar sunt întrerupte încercările de a-l sili să facă o mârşăvie.)

— Într-adevăr, el a condus brigada la paradă, dar, nu se ştie de ce, nu a îndreptat-o asupra guvernului. De altminteri, asta nu se pune la socoteală. Totuşi, după ce a fost supus acestor torturi universale, a primit… zece ani de la OSO. Într-atât jandarmii înşişi nu credeau în realizările proprii.

Uite aşa te pot schingiui şi pe tine. Şi după aceasta ţi se va părea o mângâiere de părinte când anchetatorul Danilov din Chişinău îl loveşte pe preotul Viktor Şipovalnikov cu vătraiul după ceafă şi îl trage de părul împletit în coadă. (Pe slujitorii bisericii este comod să-i tragi de cozi, iar pe mireni de barbă şi să-i târăşti dintr-un

colţ al cabinetului într-altul. Pe Richard Ahola, un finlandez din garda roşie, care a participat la prinde-rea lui Sidney Reilly şi a comandat o companie când a fost înăbuşită revolta din Kronstadt, l-au prins cu un cleşte când de o jumătate, când de alta a mustăţii lui impozante, ridicându-l şi ţinându-l suspendat câte zece minute.)

Dar cel mai cumplit, din ceea ce pot face cu tine, este să te dezbrace de pantaloni, să te aşeze jos, pe spate, cu picioarele desfăcute, pe care se aşază ajutoarele (bravul corp al sergenţilor), ţinându-te de braţe, iar anchetatorul – nu se sfiesc nici femeile – se aşază între picioarele tale desfăcute şi cu vârful ghetei (ori al pantofului), treptat, cu măsură şi din ce în ce mai tare, striveşte de duşumea ceea ce, cândva, te făcea bărbat, te priveşte în ochi şi repetă, şi repetă întrebările ori propunerile de trădare. Dacă nu apasă înainte de vreme puţin mai tare, vei mai avea încă cincisprezece secunde să strigi că recunoşti totul, că eşti gata să-i bagi în închisoare pe acei douăzeci de oameni pe care îi cer de la tine, ori să calomniezi în presă tot ce ai mai scump…

Şi să te judece Dumnezeu, nu oamenii…

— Nu-i nicio scăpare! Trebuie să recunoaştem totul! şuşotesc turnătorii introduşi în celulă.

— O socoteală simplă: trebuie să ne păstrăm sănătatea! spun oamenii lucizi.

— Alţi dinţi n-or să-ţi mai pună, îţi face un semn din cap unul care nu-i mai are.

— Oricum, or să te condamne, fie că mărturiseşti, fie că nu mărturiseşti, conchid cei care au pătruns esenţa lucrurilor.

— Pe cei care nu semnează îi împuşcă! proroceşte încă unul dintr-un colţ. Ca să se răzbune. Să nu rămână nicio urmă de felul cum s-a desfăşurat ancheta.

— Iar dacă mori în cabinet, or să comunice rudelor că ai fost condam-nat la lagăr fără drept de corespondenţă.

N-au decât să te caute.

Iar dacă eşti un comunist ortodox, de tine se va apropia pe nesimţite un alt ortodox şi, uitându-se în jur cu duşmănie, ca să nu asculte cei neiniţiaţi, va începe să-ţi explice cu ardoare la ureche:

— Datoria noastră este să susţinem ancheta sovietică. Suntem în condiţii de luptă. Noi singuri suntem vinovaţi: am fost prea molâi şi, uite, s-a prăsit în ţară acest putregai. Are loc un război secret cumplit. Uite, şi aici, în jurul nostru – numai duşmani, îi auzi ce spun? Nu e obligat partidul să dea socoteală fiecăruia dintre noi – de ce şi pentru ce. Dacă cer, înseamnă că trebuie să semnăm.

Se apropie pe furiş încă un ortodox:

— Eu am semnat pentru treizeci şi cinci de oameni, toţi cunoscuţii mei. Şi vă sfătuiesc şi pe dumneavoastră: daţi cât mai multe nume, trageţi câţi mai mulţi după voi! Atunci o să devină clar că este o absurditate şi ne vor elibera pe toţi.

Organelor doar atât le trebuie! Conştiinţa ortodoxului şi scopurile NKVD-ului au coincis în mod firesc. NKVD-ul are nevoie de acest evantai ogi-val de nume, de această reproducţie lărgită a lor. Asta constituie şi indiciul calităţii muncii lor, şi jaloane de a arunca noi arcane. „Complicii! Complicii! Tovarăşii de idei!” îi scuturau cu îndărătnicie pe toţi. (Se spune că R. Ralov l-a numit drept complice al său pe cardinalul Riche-lieu, a fost introdus în procesele-verbale şi până la interogatoriul de reabilitare din 1956 acest lucru nu a mirat pe nimeni.)

Şi dacă tot veni vorba de ortodocşi. Pentru această epurare eraneces ar Stalin, da, însă era nevoie şi de un astfel de partid: majoritatea lor, a celor ce se aflau la putere, chiar până în clipa propriei arestări, au aruncat neîndurători în închisoare pe alţii, au nimicit cu supusenie pe semenii lor în virtutea aceloraşi instrucţiuni, au trimis la nimicire pe oricare dintre prietenii ori camarazii de

luptă de ieri. Şi toţi bolşevicii de seamă, care acum poartă aureola de martiri, au izbutit să fie călăii altor bolşevici (fără a mai pune la socoteală cum înainte de asta ei toţi au fost călăii celor fără de partid). Poate că anul 1937 a fost necesar tocmai pentru a demonstra cât de puţin valorează convingerile lor, cu care se semeţeau atât de însufleţiţi în vreme ce răvăşeau Rusia, distrugându-i toate bastioanele şi călcându-i în picioare tot ce avea ea mai de preţ. Rusia, unde pe ei înşişi nu i-ar fi ameninţat niciodată asemenea represalii. Victimele bolşevicilor începând din 1918 până în 1936 nu s-au comportat niciodată atât de josnic, precum bolşevicii de vază, când s-a abătut furtuna asupra lor. Dacă vei examina amănunţit întreaga istorie a arestărilor şi proceselor din anii 1937 – 1938, te va cuprinde repulsia nu numai faţă de Stalin şi acoliţii lui, dar şi faţă de acei inculpaţi josnici şi dezgustători, vei simţi aversiune faţă de ticăloşia lor sufletească după trufia şi intoleranţa de mai înainte.

…Şi acum? Oare cum să rezişti tu, cel care simţi durerea, eşti slab, te bucuri de ataşamente sufleteşti vii şi nu eşti pregătit?…

De ce este nevoie ca să fii mai puternic decât anchetatorul şi decât toată această capcană?

Trebuie să intri în puşcărie fără să tremuri pentru viaţa călduţă pe care ai părăsit-o. Trecându-i pragul, trebuie să-ţi spui: viaţa mea s-a sfârşit, puţin cam devreme, dar nu poţi face nimic. Nu mă voi mai întoarce niciodată în libertate. Sunt hărăzit pieirii, acum ori ceva mai târziu, mai târziu însă va fi chiar mai dificil, ar fi bine mai devreme. Nu mai am niciun fel de avere. Cei apropiaţi sunt morţi pentru mine şi eu sunt mort pentru ei. De astăzi corpul meu este un corp străin, inutil. Numai spiritul meu şi conştiinţa mea îmi rămân scumpe şi importante.

Şi înaintea unui astfel de arestat ancheta va tresări.

Va învinge numai acela care a renunţat la toate!

Dar cum să-ţi preschimbi trupul în piatră?

Din cercul lui Berdiaev au făcut marionete pentru tribunal, dar din Berdi-aev însuşi n-au făcut. Au vrut să-l atragă în proces, l-au arestat de două ori, l-au dus (1922) la un interogatoriu nocturn cu Dzerjinski. Acolo se afla şi Kamenev (20) (înseamnă că nici el nu dispreţuia lupta ideologică prin intermediul CEKA). Berdiaev însă nu s-a înjosit, nu a implorat milă, ci le-a expus cu fermitate acele principii religioase şi etice în virtutea cărora nu acceptă puterea care s-a instaurat în Rusia. Şi nu doar că l-au considerat nefolositor tribunalului, ci l-au eliberat. Un om care şi-a exprimat punctul de vedere!

N. Stoliarova îşi aminteşte de o bătrânică, vecina ei de pat de laînchi soarea Butârki din 1937. Bătrânică era interogată în fiecare noapte. Cu doi ani în urmă, un fost mitropolit, care fugise în exil, în trecere prin Moscova a înnoptat la ea „Numai că nu un fost mitropolit, ci unul care încă este! Aşa e, am avut onoarea să-l primesc în casa mea” „Aşa, bine. Dar mai departe la cine s-a dus după ce a plecat din Moscova?” „Ştiu. Dar nu spun!” (Mitropolitul, cu ajutorul unui lanţ întreg de credincioşi, a fugit în Finlanda.) Anchetatorii se schimbau şi se adunau în grupuri, îşi agitau pumnii prin faţa bătrânei, dar ea le spunea: „N-o să obţineţi nimic de la mine chiar dacă mă tăiaţi în bucăţi. Vedeţi, voi vă temeţi de şefii voştri, vă temeţi unul de celălalt, vă temeţi chiar să mă ucideţi pe mine („pierdeau o pistă”). Eu însă nu mă tem de nimic! Chiar şi acum sunt gata să mă prezint în faţa Domnului şi să dau socoteală!”

Da, au fost, au fost astfel de oameni în 1937, care nu s-au mai întors în celulă după bocceluţa de lucruri. Care au ales moartea, dar nu au semnat şi aşa nu au trădat pe nimeni.

Nu se poate spune că istoria revoluţionarilor ruşi ne-a oferit cele mai bune exemple de tărie. Dar aici nu poate

exista comparaţie, deoarece revoluţionarii noştri n-au ştiut niciodată ce este aceea o anchetă adevărată, cu cincizeci şi două de procedee!

Şeşkovski (21) nu l-a schingiuit pe Radişcev (22). Şi Radişcev, după obiceiul acelor vremuri, ştia prea bine că fiii lui vor servi în continuare ca ofiţeri de gardă, şi nimeni nu le va distruge viaţa. Nimeni nu va confisca moşiile lui Radişcev, moştenite din moşi strămoşi. Şi totuşi la ancheta scurtă, de numai două săptămâni, acest om remarcabil şi-a renegat convingerile, cartea şi a cerut îndurare.

Ţarul Nicolae I nu a săvârşit mişelia să aresteze soţiile decembriştilor (23), să le forţeze să ţipe în cabinetul vecin sau să-i supună torturilor pe decembriştii înşişi. Nici nu avea nevoie. Ancheta decembriştilor a decurs liber, le-au dat chiar întrebările în cazemată să mediteze asupra lor. Niciunul dintre decembrişti nu a pomenit pe urmă de incorectitudinea interpretării răspunsurilor. Nu au fost traşi la răspundere „cei care au ştiut de pregătirea răscoalei, dar nu au raportat”. Şi cu atât mai mult, asupra rudelor celor condamnaţi n-a căzut nicio umbră (s-a emis un manifest special în acest sens). Şi, fireşte, au fost graţiaţi toţi soldaţii care au fost atraşi în răscoală, însă chiar Rîleev (24) „a răspuns detaliat, sincer şi fără să ascundă ceva”. Chiar şi Pestei (25) a mărturisit, dezvăluind numele camarazilor săi (încă în libertate, cărora le-a poruncit să îngroape Adevărul rus (26), şi chiar locul unde l-au îngropat. Puţini, precum Lunin (27), s-au remarcat prin lipsă de consideraţie şi dispreţ faţă de comisia de anchetă, însă cei mai mulţi s-au comportat ca nişte becisnici, se implicau unii pe alţii, mulţi implorau iertare! Zavalişin (28) a dat toată vina pe Rîleev. E.P. Obolenski (29) şi S.P. Trubetkoi (30) n-au ezitat să-l ponegrească pe Griboedov (31), ceea ce nici Nicolae I n-a crezut.

Bakunin (32), în Confesiuni, şi-a turnat cu umilinţă cenuşă pe cap faţă de Nicolae I şi astfel a scăpat de

pedeapsa cu moartea. Ce să fie asta: nimicnicie a spiritului sau şiretenie de revoluţionar?

S-ar părea că oamenii care s-au angajat să-l ucidă pe ţarul Alexandru al II-lea trebuiau să fie nişte spirite pline de abnegaţie. Că doar ştiau prea bine la ce se angajaseră! Iată însă că Grânevitki (33) a împărtăşit soarta ţarului, însă Râsakov (34) a rămas în viaţă şi a încăput pe mâinile comisi-ei de anchetă. Şi chiar din prima zi a divulgat locuinţele conspirative şi pe participanţii la complot; speriat pentru viaţa lui tânără, s-a grăbit să comunice guvernului mai multe informaţii decât acesta ar fi putut presupune că va obţine de la el! Se îneca şi, copleşit de căinţă, propunea să „demaşte toate secretele anarhiştilor".

La sfârşitul secolului trecut şi la începutul celui prezent, ofiţerul de jan-darmi îşi retrăgea numaidecât întrebarea dacă inculpatul o considera nelalocul ei ori o imixtiune în domeniul intim. Când, în 1938, la închisoarea Kresti, pe bătrânul deţinut politic Zelenski l-au bătut cu vergeaua de la armă, dându-i jos pantalonii ca unui băieţandru, ajuns în celulă, acesta a izbucnit în plâns: „Anchetatorul ţarist nu îndrăznea nici măcar să mi se adreseze cu «tu»!" Ori, iată, dintr-o cercetare contemporană*, aflăm, de pildă, că jandarmii au pus mâna pe manuscrisul articolului lui Lenin la ce se gândesc miniştrii noştri?, dar nu au izbutit, prin el, să ajungă la autor: „La interogatoriu, jandarmii, cum era de aşteptat (aici şi în continuare sublinierile îmi aparţin – A.S.), au aflat de la Vaneev (un student) foarte puţin. El le-a declarat în total că manuscrisele găsite i-au fost aduse, ca să le păstreze, cu câteva zile înainte de perecheziţie, într-un pachet comun de către o persoană pe care el nu doreşte să o numească. Anchetatorului nu i-a rămas nimic de făcut (cum? dar apa rece

*" Novîi mir", 1962, Nr. 4, R. Peresvetov.

ca gheaţa până la glezne? dar clisma cu apă sărată?

dar bastonul lui Riumin?...), decât să supună manuscrisul expertizei". Şi, bineînţeles, nu au găsit nimic. Mi se pare că şi Peresvetov a fost condamnat la câţiva anişori şi putea uşor să enumere tot ce-i mai rămânea de făcut anchetatorului, dacă dinaintea lui s-ar fi aflat depozitarul articolului la ce se gândesc miniştrii noştri!

Cum îşi aminteşte S.P. Melgunov (35), „închisoarea ţaristă era oânchi soare de fericită amintire, de care deţinuţilor politici nu le rămâne decât să-şi amintească aproape cu un sentiment de bucurie" *

Aici este vorba de o mutaţie în modul de a-ţi reprezenta lucrurile, de un alt criteriu. Aşa precum ciumacifă din perioada pregogoliană nu şi-ar putea reprezenta vitezele avioanelor cu reacţie, tot aşa nu-şi pot imagina adevăratele posibilităţi ale anchetei toţi cei care nu au trecut prin maşina de tocat de la intrarea în GULAG.

În „Izvestia" din 24 mai 1959 citim: Iulia Rumianţeva a fost dusă la puşcăria interioară a unui lagăr nazist pentru a afla de la ea unde se află soţul ei, care a fugit din acelaşi lagăr. Ea ştie, dar refuză să răspundă! Pentru un cititor neiniţiat, acesta este un model de eroism. Pentru cititorul care are în spate un trecut amar trăit în GULAG, acesta este un model de stângăcie din partea anchetatorilor: Iulia n-a murit schingiuită, şi n-a fost adusă în pragul nebuniei, ci pur şi simplu, peste o lună, a fost eliberată întreagă şi nevătămată!

* * *

Toate aceste gânduri despre faptul că trebuie să devii de piatră îmi erau atunci cu totul necunoscute. Şi nu doar că nu eram pregătit să curm legăturile calde cu lumea, însă chiar confiscarea, în timpul arestării, a celor vreo sută de creioane Faber pe care le luasem ca trofeu de război m-a amărât multă vreme. Considerând ancheta mea, după anii lungi petrecuţi în puşcărie, nu am avut niciun temei să mă mândresc. Fireşte, puteam să mă ţin mai tare şi,

pesemne, aş fi putut ieşi din încurcătură cu mai multă ingeniozitate. Întunecarea minţii şi descurajarea m-au însoţit tot timpul în primele săptămâni. Aceste amintiri nu mă chinuie cu viermele părerilor de rău numai pentru faptul că, slavă Domnului, am evitat să arunc şi pe alţii în închisoare.

Cauza pentru care am ajuns la închisoare (eu şi prietenul meu Nikolai Vitkevici) avea un caracter copilăresc. Deşi eram ofiţeri de front, în timpul războiului am corespondat cu el la distanţa dintre două sectoare ale frontului şi nu ne puteam abţine, în pofida cenzurii militare, de la a ne exprima în scrisori, aproape deschis indignările politice şi de la înjurăturile cu care îl împroşcam pe cel mai înţelept dintre înţelepţi, pe care în

S.P. Melgunov. Vospominaniia i dnevniki (Amintiri şi jurnale), fascicula 1. Paris. 1964, p. 139.

În loc de Părinte îl numeam, codificat destul de transparent, Vătaful. (Când, ulterior, povesteam în puşcărie despre acest caz, prin naivitatea noastră stârneam doar râs şi mirare. Mi s-a spus că nătărăi mai mari nici că se mai pot afla pe pământ. M-am convins şi eu de asta. Odată, citind un studiu despre procesul lui Alexandr Ulianov, am aflat că ei au fost prinşi din acelaşi motiv – corespondenţă neprevăzătoare, şi numai asta a salvat viaţa împăratului Alexandru al III-lea la 1 martie 1887.)

Unul dintre membrii grupului Andreiuskin a trimis unui prieten din Harkov o scrisoare în care spunea totul pe şleau: „Eu cred cu toată fermitatea că [la noi] se va dezlănţui teroarea cea mai necruţătoare, şi asta într-un viitor nu prea îndepărtat... Teroarea roşie este ideea mea fixă. Sunt neliniştit pentru unul dintre corespondenţii mei (el nu scria prima scrisoare de acest fel!

— AS.) ...Dacă va mai fi ceea ce nu doresc, atunci şi eu s-ar putea să păţesc ceea ce nu doresc, şi acest lucru nu

este de dorit, căci voi trage după mine mulţi oameni de ispravă”. Cinci săptămâni au durat cercetările, efectuate fără grabă, pe urmele acestei scrisori, pornind din Harkov, pentru a afla cine a scris-o la Petersburg. Numele lui Andreiuskin a fost aflat de-abia la 28 februarie, iar la 1 martie aruncătorii de bombe, avându-le asupra lor, au fost arestaţi pe Nevski Prospekt doar cu câteva clipe înainte de a săvârşi atentatul plănuit!

Cabinetul lui LI. Ezepov, anchetatorul meu, era înalt (acest edificiu aparţinând Societăţii de asigurări „Rossia” n-a fost construit pentru tortură) şi, folosind înălţimea lui de cinci metri, fusese atârnat pe verticală un portret în picioare al atotputernicului Suveran, căruia eu, un grăunte de nisip, i-am hărăzit ura mea. Uneori, anchetatorul se aşeza în faţa lui şi, luând o poză teatrală, jura: „Noi suntem gata să ne dăm viaţa pentru el! Pentru el suntem gata să ne culcăm sub tancuri!” Faţă de această măreţie, care aproape semăna cu aceea a unui altar, bâiguiala mea despre un ştiu ce leninism purificat părea jalnică, iar eu însumi, un detractor nelegiuit, nu meritam decât moartea.

Conţinutul scrisorilor noastre oferea, pentru vremea aceea, material convingător pentru condamnarea noastră a amândurora. Din clipa în care ele s-au aflat pe masa agenţilor de la cenzură, soarta mea şi a lui Vitkevici a fost pecetluită, ne-au lăsat numai să luptăm, să fim folositori până la capăt, însă iată ce era mai grav: de aproape un an, fiecare dintre noi purta permanent cu sine, în porthart, ca să se păstreze în orice împrejurare, în caz că unul dintre noi rămâne în viaţă, un exemplar din Rezoluţia Nr. /, elaborată de noi în timpul unei întâlniri pe front. Rezoluţia aceasta reprezenta o succintă critică energică a întregului sistem de minciună şi asuprire din ţara noastră, apoi, cum stă bine într-un program politic, schiţa un plan de corectare a vieţii de stat şi sfârşea cu fraza: „Îndeplinirea tuturor acestor obiective nu este posibilă fără o

organizaţie”. Chiar şi fără nicio interpretare forţată din partea anchetatorilor, acesta era un document care zămislea un nou partid. Tot într-a-colo băteau şi frazele din corespondenţă: cum, după victorie, vom de-clanşa „războiul postbelic”. Iată de ce, anchetatorul meu nu trebuia să inventeze nimic pentru mine, se străduia doar să arunce zgarda de gâtul tuturor celor cărora eu le scrisesem cândva ori al celor care cândva mi-au scris mie, şi să afle dacă grupul nostru de tineret nu are cumva un îndrumător mai vârstnic. Celor de o vârstă cu mine, fete şi băieţi, le exprimam, cu îndrăzneală şi aproape cu bravadă în scrisori, gândurile mele rebele, însă prietenii continuau să corespondeze cu mine! Şi chiar în scrisorile lor de răspuns se întâlneau, de asemenea, nişte expresii suspecte. Şi acum, Ezepov, aidoma lui Porfiri Petrovici, îmi cerea să-i explic în mod coerent: dacă noi ne exprimam astfel în scrisori, care erau citite de cenzură, ce puteam să discutăm între patru ochi? Nu puteam însă să-l conving că toată această duritate în exprimare o reali-zam doar în corespondenţă. Şi iată, cu creierul înceţoşat, trebuia să născocesc acum ceva foarte verosimil despre întâlnirile noastre cu prietenii (întâlnirile erau pomenite în scrisori), ca ele să aibă aceeaşi culoare ca şi scrisorile, să fie exact la limita politicii, dar să nu nimerească sub incidenţa codului penal. Şi, în plus, ca aceste explicaţii să se reverse dintr-o suflare din gâtlejul meu şi să-l convingă pe înrăitul anchetator de naivitatea, candoarea şi sinceritatea mea totală. Şi, lucrul cel mai important, ca leneşul meu anchetator să nu aibă ideea să examineze şi acea povară afurisită pe care o cărasem în geamantanul meu bleste-mat: patru blocnotesuri conţinând jurnalele mele de front, scrise cu creion tare, decolorat, însemnările mele cu scris mărunt şi subţire, care pe ici, pe colo începuseră să se şteargă. Aceste jurnale reprezentau pretenţiile mele de a deveni scriitor. Eu nu credeam în forţa memoriei noastre

uimitoare şi toţi anii războiului m-am străduit să notez tot ce vedeam (asta e floare la ureche) şi tot ce auzeam de la oameni. Am reprodus fără nicio fereală povestiri întregi auzite din gura camarazilor de regiment: despre colectivizare, despre foametea din Ucraina, despre anul 1937, şi din scrupulozitate şi pentru că nu mă fripsesem niciodată cu NKVD-ul, am notat în mod transparent cine mi-a povestit toate acestea. Chiar din prima zi a arestării, când aceste carnete cu însemnările de război au fost aruncate şi sigilate de agenţii securităţii în geamantanul meu, pe care m-au pus să-l car la Moscova, un cleşte înroşit în foc mi-a strâns tot timpul inima. Şi, iată, toate aceste povestiri, atât de fireşti în li

Un alt prieten din şcoală, K. Simonianţ. era cât pe ce să fie implicat alături de noi. Am simţit o mare uşurare când am aflat că a rămas în libertate! Iată însă ce îmi scrie după douăzeci şi doi de ani. „Din scrierile tale reiese că tu apreciezi viaţa unilateral... În mod obiectiv tu devii stindardul reacţiunii de orientare fascistă din Occident: de pildă, din RFG şi SUA... Lenin pe care, sunt convins că îl respecţi şi îl iubeşti ca şi mai înainte, dar şi bătrânii Marx şi Engels, te-ar condamna cu cea mai mare severitate. Gândeşte-te la asta!” Şi mă gândesc: Ah, păcat că nu te-au arestat atunci! Nici nu-ţi dai seama ce ai pierdut!...

mă întâi, unde moartea era aproape, acum ajunseseră la picioarele acelui Stalin de patru metri din cabinet şi miroseau a închisoare umedă pentru camarazii mei cinstiţi, cutezători şi neliniştiţi.

Acest jurnal al meu ar fi oferit anchetei cel mai bogat material compromiţător pentru mine. Şi numai pentru ca anchetatorul să nu se apuce să transpire asupra lor şi să nu smulgă de acolo filonul generaţiei libere a combatanţilor de pe front, eu, atât cât a fost nevoie, am recunoscut că am greşit şi, atât cât a fost nevoie, am devenit conştient de erorile mele politice. Eram epuizat de

această echilibristică pe muchie de cuţit, până în momentul când am observat că nu au adus pe nimeni cu care să mă confrunte. Până în clipa când, după indicii evidente, am simţit că ancheta se apropie de sfârşit; până când, în luna a patra, toate carnetele jurnalului meu de război au fost azvârlite în gâtlejul infernal al cuptorului de la Lubianka, de unde au ţâşnit scânteile roşii ale încă unui roman distrus în Rusia şi au zburat ca nişte fluturi de funingine din coşul cel mai înalt.

Sub acest coş noi ne plimbam într-o cutie de beton de pe acoperişul Lubiankăi Mari, la nivelul etajului cinci. Deasupra etajului cinci, zidurile se înălţau încă trei staturi de om. De acolo, de sus, auzeam zgomotul Moscovei – dialogul claxoanelor de automobil. De văzut însă nu vedeam decât acest coş, santinela din foişorul de observaţie de la etajul cinci şi acel crâmpei nenorocit din cerul lui Dumnezeu, care avusese neşansa să se întindă deasupra Lubiankăi.

O, funinginea asta! Cădea fără contenire în acea lună mai, cea dintâi după război. Cădea atât de multă ori de câte ori ne scoteau la plimbare, încât vorbeam între noi, spunând că Lubianka îşi arde arhivele din cele mai vechi timpuri până astăzi. Jurnalul meu distrus n-a fost decât un şiroi de o clipă în această revărsare de funingine. Şi mi-am adus aminte de o zi geroasă, însorită, din martie, când mă aflam în cabinetul anchetatorului. El îmi punea obişnuitele-i întrebări grosolane. Îşi nota, denaturând cuvintele mele. Soarele se juca printre arabescurile închipuite de ger în geamurile ferestrei imense, prin care îmi venea să mă arunc, ca măcar prin moarte să-mi fac simţită prezenţa la Moscova. Sărind de la etajul patru, să mă zdrobesc de asfalt, precum în copilărie un predecesor necunoscut a sărit în Rostov pe Don (de la numărul „Treizeci şi trei”). Prin ochiurile de geam, unde soarele topise gheaţa, se zăreau nenumărate acoperişurile Moscovei, şi deasupra lor

fumuri zburdalnice. Eu însă nu priveam pe fereastră, ci la o movilă de manuscrise din mijlocul cabinetului de treizeci de metri pătraţi aproape gol, care tocmai fuseseră adu-se şi încă nu fuseseră cercetate. Caiete, mape, file între coperţi improvizate, pachete legate ori nelegate şi pur şi simplu foi separate – aceste manuscrise se înălţau ca o movilă peste mormântul spiritului uman îngropat, şi această movilă conică era mai înaltă decât biroul anchetatorului, care de-abia se mai vedea. Şi m-a cuprins o milă frăţească pentru truda acelui om necunoscut, care fusese arestat noaptea trecută, iar roadele percheziţiei le-au aruncat spre dimineaţă pe parchetul cabinetu-lui de tortură la picioarele Stalinului de patru metri. Şedeam şi încercam să ghicesc: oare, în noaptea asta, a cui viaţă excepţională a fost adusă pentru a fi supusă caznelor, pentru a fi sfâşiată şi apoi aruncată pradă focului?

O, câte proiecte şi câte opere au pierit în această clădire! O cultură întreagă distrusă. O, tu funingine, funingine din coşurile puşcăriei Lubi-anka!!

Lucrul cel mai regretabil însă e faptul că urmaşii vor considera generaţia noastră mai proastă, mai lipsită de talent şi de grai decât a fost în realitate!…

* * *

Pentru a trage o linie dreaptă este suficient să marchezi două puncte.

În 1920, după cum îşi aminteşte Ehrenburg (37), CEKA i-a pus problemă în felul următor: „Să dovedeşti dumneata că nu eşti agentul lui Vranghel” (38).

Iar în 1950, unul dintre coloneii importanţi ai MGB, Foma Fomici Jele-zov, le-a spus următoarele deţinuţilor: „Noi n-o să ne ostenim să-i dovedim lui (arestatului) că este vinovat să ne dovedească el că nu a avut intenţii duşmănoase”.

Şi pe această dreaptă de o simplitate canibalică, în intervalul dintre cele două puncte, se înşiruie amintirile

fără număr a milioane de oameni.

Această accelerare şi această simplificare a anchetei nu au fost cunoscute omenirii precedente! De fapt, Organele s-au eliberat de povara de a căuta dovezi! Mieluşelul prins, care tremură şi este alb la faţă, care nu are dreptul să scrie ori să telefoneze nimănui, să aducă ceva dinafară, privat de somn, de mâncare, de hârtie, de creion şi chiar de nasturi, aşezat pe un taburet gol într-un colţ al cabinetului, trebuie el însuşi să caute şi să prezinte trântorului de anchetator dovezile faptului că nu are intenţii duşmănoase! Şi dacă nu le-a găsit (de unde putea să le obţină?), tocmai prin asta a adus anchetei dovezi aproximative despre vinovăţia lui!

Am cunoscut un caz când un bătrân, care fusese prizonier la nemţi, a izbutit totuşi, stând pe acel taburet netapiţat şi mişcându-şi degetele goale, să demonstreze monstrului de anchetator că nu a trădat patria şi nici măcar nu a avut asemenea intenţie! Un caz scandalos! Credeţi că l-au eliberat? Nici vorbă! Toate astea bătrânul mi le-a povestit la Butârki, nu pe Bulevardul Tverskoi. Anchetatorului principal i s-a alăturat un al doilea, au petrecut împreună cu bătrânul o seară liniştită, depănându-şi amintirile, pe urmă, cei doi au semnat o depoziţie de martor, cum că în seara aceea bătrânul, flămând şi care pica de somn, a făcut printre ei propagandă antisovietică! Se vorbise fără gânduri ascunse, dar nu se ascultase fără gânduri ascunse! Bătrânul a fost predat unui al treilea anchetator. Acesta i-a ridicat acuzaţia de trădare de patrie, dar i-a făcut conştiincios formele tot pentru zece ani: propagandă antisovietică în timpul anchetei.

Încetând să mai fie căutare a adevărului, ancheta a devenit pentru anchetatorii înşişi în cazurile dificile: exercitare a îndatoririi de gâde, iar în cele uşoare – o simplă pierdere de timp, temeiul pentru primirea

salariului.

Iar cazuri uşoare erau întotdeauna, chiar şi în faimosul an 1937. De pildă, Borodko a fost acuzat fiindcă în urmă cu şaisprezece ani îşi vizitase părinţii în Polonia fără să aibă paşaport pentru străinătate (tatăl şi mama lui trăiau la zece verste de el, însă diplomaţii semnaseră un document prin care acea parte a Bielorusiei a fost dată Poloniei, însă oamenii, în 1921, nu se obişnuiseră cu noua situaţie şi se vizitau, ca mai înainte). Ancheta a durat o jumătate de oră:

Te-ai dus? M-am dus. Cum? Păi – cu calul. Poftim zece ani pentru KRD! (Activitate contrarevoluţionară.)

Însă o asemenea rapiditate miroase a mişcare stahanovistă (39), care nu şi-a găsit adepţi printre chipiele albastre. Codul de procedură penală prevedea pentru orice anchetă două luni, iar în caz de dificultăţi era permis să se ceară procurorilor, de câteva ori, o prelungire de câte o lună (şi de bună seamă că procurorii nu refuzau). Ar fi fost stupid să-ţi iroseşti sănătatea, să nu te foloseşti de aceste amânări şi, cum se spune într-o uzină, să-ţi umfli propria normă. După ce îşi dădeau silinţa cu vocea şi cu pumnul în prima săptămână de şoc a fiecărei anchete, cheltuindu-şi din voinţă şi caracter (după Vîşiński), mai departe anchetatorii erau interesaţi să tărăgăneze fiecare caz, ca să aibă cât mai multe cazuri vechi şi cât mai puţine noi. Se considera pur şi simplu necuviincios să închei o anchetă politică în două luni.

Sistemul de stat se autopedepsea pentru neîncredere şi rigiditate. Nu avea încredere nici în cadrele de elită: de bună seamă, şi pe acestea le punea să semneze condica la venire şi la plecare, cât despre deţinuţii convocaţi la anchetă – în mod obligatoriu, pentru control. Ce le rămânea de făcut anchetatorilor ca să-şi asigure norma de ore prevăzută de contabili? Să cheme pe vreunul dintre inculpaţii lor, să-i aşeze într-un colţ, să-i pună vreo

întrebare teribilă, şi apoi să uite de el, să citească ziarele îndelung, să-şi scrie conspectul pentru învăţământul politic, scrisorile particulare, să se viziteze unul pe celălalt (lăsând drept câini de pază, în locul lor, pe gardienii care însoţeau inculpatul). Discutând paşnic cu colegul venit în vizită, uneori, anchetatorul se trezea, privea ameninţător spre acuzat şi zicea:

— Uite canalia! Canalie între canalii! Nu-i nimic, pentru el nu ne pare rău de nouă grame de plumb în ceafă!

Anchetatorul meu folosea mult telefonul. Suna acasă şi-i spunea soţiei, scăpărând cu privirile înspre mine, că toată noaptea asta are interoga-toriu, aşa că să nu-l aştepte înainte de zorii zilei (mi se tăia inima: deci, o să mă ţină toată noaptea!). Însă numaidecât forma numărul amantei şi, cu intonaţii pisicoase, se înţelegea cu ea să petreacă noaptea împreună (mi se lua piatra de pe inimă, slavă Domnului, o să dormim!).

Astfel un sistem iresponsabil era îmblânzit de păcatele executanţilor.

Alţi anchetatori, mai curioşi, preferau să folosească aceste interogatorii „goale" pentru îmbogăţirea experienţei lor de viaţă: îi întrebau pe inculpaţi despre front (despre acele tancuri germane sub care ei nu aveau deloc răgazul să se culce); despre obicelurile din ţările europene şi din ţările de peste mări, pe unde aceştia au colindat, despre magazinele şi mărfurile de acolo; şi mai cu seamă despre rânduielile din casele de toleranţă şi felurite întâmplări cu femei.

În codul de procedură penală se prevede că desfăşurarea corectă a oricărei anchete este urmărită cu vigilenţă de către procuror, însă, în vremea noastră, nimeni nu-l vedea la faţă înainte de aşa-numitul „interoga-toriu la procuror", ceea ce însemna că ancheta este foarte aproape de sfârşit. Şi eu am fost dus la un astfel de interogatoriu.

Locotenent-colonelul Kotov, un blond calm, sătul,

lipsit de personalitate, nici rău, nici bun, de altfel nicicum, şedea la birou şi, căscând, cerceta pentru întâia oară dosarul cu cazul meu. Vreo cincisprezece minute a continuat să-l examineze şi de faţă cu mine (şi întrucât acest interogatoriu era absolut inevitabil şi, de asemenea, înregistrat, nu avea sens să studieze dosarul în alt răstimp, neînregistrat, şi, în plus, să memoreze pentru atâtea ore detaliile cazului). Eu cred că el nu desluşea nimic coe-rent în dosar. Apoi a ridicat spre perete ochii indiferenţi şi m-a întrebat cu indolenţă ce mai am de adăugat la depoziţiile mele.

Ar fi trebuit să mă întrebe: ce pretenţii am faţă de modul cum s-a desfăşurat ancheta? Dacă mi-a fost nesocotită voinţa ori a fost încălcată legalitatea, însă procurorii nu mai întrebau de mult aşa ceva. Şi chiar dacă întrebau? Întregul edificiu, cu aproape o mie de camere, al ministerului şi cele cinci mii de clădiri de anchetă, vagoane, peşteri şi borde-le, risipite pe tot teritoriul Uniunii, nu trăiau decât din încălcarea legalităţii, şi nu eram noi, eu şi el, aceia care puteau să schimbe lucrurile. Căci toţi procurorii de rang cât de cât înalt îşi ocupau posturile cu acordul aceleiaşi securităţi de stat, pe care trebuiau s-o controleze.

Indolenţa şi dispoziţia lui paşnică, şi oboseala provocată de aceste cazuri stupide şi nesfârşite mi s-au transmis şi mie. Şi nu m-am apucat să rezolv cu el probleme ce priveau adevărul. I-am cerut doar să corecteze o absurditate: în acest caz eram implicaţi doi, dar eram anchetaţi separat (eu la Moscova, prietenul meu – pe front), în felul acesta, deşi în cazul meu eram doar unui, mă acuzau în virtutea paragrafului 11, ca un grup, adică. L-am rugat cu bun simţ să elimine această adăugire cu paragraful 11.

A mai frunzărit dosarul încă vreo cinci minute, era evident că n-a descoperit acolo organizaţia noastră şi

totuşi a desfăcut braţele, oftând, şi a zis:

— Ce poţi să faci? Un singur om – este un om, doi – sunt de acum oameni.

Şi a apăsat butonul soneriei să vină gardianul să mă ia.

Curând, într-o seară, pe la sfârşitul lui mai, târziu, în acelaşi cabinet al procurorului, unde se afla un orologiu cu ornamente de bronz aşezat pe placa de marmură a căminului, am fost chemat de anchetatorul meu pentru procedura „două sute şase” – aşa se chema, conform unui articol din codul de procedură penală, formalitatea examinării dosarului de către inculpat şi aplicarea ultimei semnături. Neîndoindu-se câtuşi de puţin că va obţine semnătura mea, anchetatorul şedea la birou şi ticluia rechizitoriul.

Am întors coperta dosarului voluminos şi chiar pe dosul copertei, într-un text tipărit, am citit un lucru extraordinar: că pe parcursul anchetei aveam dreptul să fac reclamaţii în scris dacă ancheta nu urma un curs corect, iar anchetatorul era obligat să ataşeze la dosar, în ordine crono-logică, toate reclamaţiile mele! Pe parcursul anchetei! Dar nu la sfârşitul ei... Vai, niciunul dintre miile de arestaţi cu care am stat ulterior în închisoare nu avea habar de acest drept.

Am frunzărit mai departe. Am văzut fotocopiile scrisorilor mele şi interpretarea absolut denaturată a conţinutului lor de către comentatori necunoscuţi (precum căpitanul Libin). Şi am văzut minciuna hiperbolică în care căpitanul Ezepov învăluise depoziţiile mele circumspecte.

— Nu sunt de acord. Aţi condus ancheta incorect, am spus eu fără prea multă fermitate.

— Bine, atunci hai să luăm totul de la început! a zis el, strângându-şi buzele ameninţător. Te vom azvârli în închisoarea unde ţinem poliţaii (40).

Şi a schiţat gestul de a-mi lua „dosarul” (L-am oprit

numaidecât printr-un semn din deget).

Undeva, dincolo de ferestrele etajului al patrulea de la Lubianka, lumina soarele auriu pornit spre asfinţit. Undeva era luna mai. Ferestrele cabinetului, ca toate ferestrele exterioare ale ministerului, erau ermetic închise. Nici măcar nu fuseseră dezlipite hârtiile cu care astupaseră crăpăturile în timpul iernii, pentru ca răsuflarea proaspătă şi miresmele florilor de primăvară să nu pătrundă în aceste camere tainice. Orologiul de bronz de pe care se retrăsese cea din urmă rază a început să sune încetişor.

De la început?... Cred că era mai uşor să mori, decât să iei totul de la capăt, înainte îmi era totuşi făgăduită o viaţă. (Dacă aş fi ştiut ce fel de viaţă o să fie!...) Şi apoi, acest loc unde sunt ţinuţi poliţaii... Şi în niciun caz anchetatorul nu trebuie înfuriat, de el depinde pe ce ton va scrie rechizitoriul...

Şi am semnat: Am semnat cu paragraful 11 cu tot („Rezoluţia" gravita înspre el). Atunci nu-i cunoşteam ponderea, mi s-a spus doar că nu măreşte pedeapsa. Din cauza paragrafului 11 am ajuns într-un lagăr de muncă forţată. Şi tot din cauza lui, după „eliberare", am fost exilat pe viaţă, fără niciun fel de judecată.

Poate că a fost mai bine aşa. Fără toate condamnările n-aş fi scris cartea aceasta...

Anchetatorul meu n-a folosit cu mine alte torturi în afară de privarea de somn, minciuna şi intimidarea – metode întru totul legale. De aceea el nu a avut nevoie, aşa cum fac anchetatorii care au întrecut măsura, să se asigure pentru orice risc, deci, el n-a avut nevoie să mă oblige, când am semnat pentru articolul 206, să semnez şi angajamentul privind non-divulgarea: eu, subsemnatul cutare, mă oblig, sub ameninţarea pedepsei penale (nu se ştie la ce articol era încadrată), să nu povestesc niciodată nimănui despre modul cum a fost condusă ancheta mea.

La unele direcţii regionale ale NKVD-ului, această măsură era aplicată în serie: un formular tipărit privind non-divulgarea era prezentat celui arestat odată cu verdictul OSO. (Apoi, mai târziu, la eliberarea din lagăr – o semnătură că nu va povesti nimănui despre rânduielile din lagăr.)

Şi obiceiul nostru de a ne supune, coloana noastră vertebrală încovo-iată (ori frântă) nu ne-au lăsat să refuzăm, să ne indignăm de această metodă banditească de a şterge urmele.

Noi am pierdut măsura libertăţii. Nu mai ştim cum să stabilim unde începe şi unde sfârşeşte. Suntem siliţi la nesfârşit de toţi cei cărora nu le este lene să dăm aceste interminabile semnături privind non-divulgarea.

Nici nu mai suntem siguri dacă avem dreptul să povestim evenimentele propriei noastre vieţi…

Capitolul 4

(I) GĂITANELE ALBASTRE

PE TOATĂ această întindere între roţile dinţate ale Marelui Stabiliment de noapte, undeva este măcinat sufletul nostru, iar carnea atârnă precum zdrenţele pe un milog, noi suferim prea mult, suntem prea cufundaţi în durerea noastră, ca să mai aruncăm o privire pătrunzătoare, profetică spre acei călăi nocturni care ne supun la suplicii. Preaplinul durerii dinlăuntrul nostru ne potopeşte ochii, altfel ce mai istorici am fi pentru călăii noştri, ei înşişi nu s-ar putea descrie în carne şi oase! Dar vai: toţi foştii deţinuţi îşi amintesc cu de-amănuntul despre ancheta lor, cât au fost ei de chinuiţi şi ce mârşăvii le-au fost smulse. Cât despre an-chetator, deseori nici numele nu şi-l mai amintesc, darmite să se mai gândească la acest om. Tot astfel şi eu, despre oricare dintre tovarăşii de celulă pot să-mi amintesc mult mai multe lucruri şi dintre cele mai interesante, decât despre căpitanul securităţii de stat Ezepov, cu care nu de puţine ori am stat faţă în faţă în

cabinetul lui.

Ne rămâne o singură amintire comună şi neîndoielnică: dominaţia putregaiului, spaţii întinse afectate pe de-a-ntregul de putreziciune. Şi chiar după ce au trecut decenii, fără niciun acces de duşmănie sau ranchiună, cu inima domolită, unde totul s-a sedimentat şi s-a limpezit, păstrăm această impresie peremptorie despre nişte oameni josnici, oneroşi, răi şi care poate s-au încurcat, abătându-se de la calea cea dreaptă.

Este cunoscut faptul că Alexandru al II-lea, chiar acela împresurat de revoluţionari, care au vrut să-l omoare de şapte ori, a vizitat într-o zi casa de închisoare preventivă de pe strada Şpalernaia – mătuşa Casei celei Mari – şi a poruncit să fie închis în celula 227, unde a rămas mai bine de un ceas: a vrut să se pătrundă de starea de spirit a celor pe care îi ţinea închişi acolo.

Nu putem să nu recunoaştem că pentru monarh, acesta a fost un impuls moral, o necesitate şi o încercare de a privi lucrurile dintr-un unghi spiritual.

Este însă cu neputinţă să ne închipuim pe vreunul dintre anchetatorii noştri, până la Abakumov şi Beria, că ar fi dorit să intre în pielea unui arestat, să stea şi să mediteze într-o celulă.

Serviciul nu le impune necesitatea de a fi oameni instruiţi, de cultură vastă şi vederi largi, şi ei nu sunt aşa. Serviciul nu le impune necesitatea de a gândi logic – şi ei nu sunt aşa. Serviciul le impune doar să îndeplinească exact directivele şi să fie nesimţitori faţă de suferinţe – aşa ceva ei pot să facă, aşa pot să fie. Noi cei care am trecut prin mâini-le lor simţim că ne sufocă tagma lor, complet lipsită de orice reprezentări general umane.

Fără îndoială, anchetatorii îşi dădeau seama clar că toate cazurile erau umflate. Excluzând consfătuirile, ei nu puteau să-şi spună unul celuilalt şi sieşi că demască criminali. Şi totuşi procesele-verbale pentru putrezirea

noastră le scriau neobosiţi, filă după filă. În felul acesta rezulta principiul care se aplică în lumea hoţilor: „Mori tu astăzi, că eu mor mâine!”

Pentru ei era clar că toate cazurile erau umflate şi, totuşi, continuau să lucreze an după an. Cum vine asta?… Fie că se forţau să nu gândească (iar asta înseamnă deja distrugerea omului), fie că acceptau pur şi simplu: aşa trebuie! Cel care le scrie instrucţiunile nu poate să greşească.

Dar parcă şi naziştii argumentau tot aşa?

Comparaţia Gestapo – MGB nu poate fi evitată de nimeni: coincid prea mult şi anii şi metodele. Comparaţia cea mai firească o pot realiza doar cei care au trecut şi pe la Gestapo, şi pe la MGB, precum Evgheni Iva-novici Divnici, emigrant. Gestapoul l-a acuzat de propagandă comunistă printre muncitorii ruşi din Germania, MGB-ul – de legături cu burghezia mondială. Concluzia lui Divnici nu este favorabilă MGB-ului: schingiuiau şi acolo şi aici, Gestapoul totuşi căuta să afle adevărul, iar când acuzaţia a căzut, Divnici a fost eliberat. MGB-ul însă nu căuta adevărul şi nu avea intenţia de a scăpa din gheare pe cei care i-a înhăţat.

Ori toate acestea erau roadele învăţăturii înaintate, ale ideologiei de granit! Anchetatorul din lugubrul Orotukan (în misiune disciplinară pe Kolîma în 1938), înduioşat că M. Iurie, directorul combinatului din Krivoi Rog, a consimţit foarte uşor să semneze procesul-verbal care îl trimite pentru a doua oară în lagăr, într-un moment de răgaz, i-a spus: „Tu crezi că nouă ne face plăcere să exercităm influenţă? (Un eufemism delicat pentru tortură.) Noi însă trebuie să facem tot ce ne cere partidul. Tu eşti un vechi membru de partid, spune, ce ai face în locul nostru?” Şi se pare că Iurie aproape a fost de acord cu el (poate de aceea a şi semnat atât de uşor, pentru că el însuşi gândea aşa?). Era destul de convingător.

Cel mai adesea însă din cinism. Găitanele albastre înţelegeau modul cum funcţiona maşina de tocat carne şi erau încântaţi de el.

Anchetatorul Mironenko, de la lagărele Djida (1944) îi spunea condamnatului Bahici, mândrindu-se cu logica raţionamentului său: „Ancheta şi judecata nu sunt decât o formalitate juridică, ele nu mai pot să vă schimbe destinul, stabilit dinainte. Dacă trebuie să fiţi împuşcat, chiar dacă sunteţi absolut nevinovat – tot o să vă împuşte. Dacă însă trebuie să fiţi achitat (asta, probabil, se referea la ai lor – A.S.), oricât de vinovat aţi fi – veţi fi reabilitat şi achitat". Şeful secţiei întâi de anchetă a comitetului regional al securităţii de stat din Kazahstanul de Vest, Kuşnariov, i-a declarat de-a dreptul lui Adolf Ţivilko: „N-o să te elibereze dacă eşti din Leningrad!" (adică membru de partid cu vechime îndelungată).

„Omul să existe – cazul i-l confecţionăm noi!" spuneau mulţi dintre ei, glumind. Acesta era proverbul lor. Pentru noi însemna tortură, pentru ei – treabă bine făcută. Soţia anchetatorului Nikolai Grăbişcenko (Volgo-kanal) le spunea înduioşată vecinilor: „Kolea al meu este un lucrător foarte bun. Unul n-a vrut să mărturisească multă vreme şi i l-au încredinţat lui Kolea. Kolea a vorbit cu el toată noaptea, şi acela a mărturisit".

Oare de ce s-or fi înhămat ei cu atâta râvnă în această cursă nu pentru adevăr, ci pentru numărul celor prelucraţi şi condamnaţi? Pentru că aşa le era cel mai comod, să nu se abată de la făgaşul comun. Pentru că aceste cifre însemnau viaţa lor tihnită, retribuţia lor suplimentară, recompensele, avansarea în grad, extinderea şi bunăstarea Organelor înseşi. Dacă cifrele erau satisfăcătoare, puteau să şi trândăvească, să mai dea şi puţin rasol, să chefuiască noaptea (ceea ce şi făceau).

Cifrele scăzute însă ar fi dus la destituire, la retrogradare, la pierderea acestei sinecuri, fiindcă Stalin

nu ar fi putut crede că s-ar putea găsi vreun raion, oraş ori unitate militară unde să nu aibă duşmani.

Deci nu sentimentul caritătii, ci acela al ultrajului şi furiei se aprindea în ei faţă de acei deţinuţi prea îndărătnici care nu voiau să se încadreze în cifre, care nu cedau nici la nesomn, nici la carceră, nici la înfometare! Refuzând să recunoască, ei prejudiciau situaţia personală a anchetatorului, parcă pe el însuşi voiau să-l doboare, aşa că toate măsurile erau bune. La război ca la război! Aşa că – poftim – furtunul în gât şi satură-te de apă sărată!

Frustraţi de sfera superioară a existenţei umane prin natura activităţii şi prin alegerea de viaţă făcută, slujitorii Stabilimentului Albastru trăiau cu şi mai multă plenitudine şi lăcomie în sfera inferioară. Şi acolo erau stăpâniţi şi dirijaţi (pe lângă foame şi sex) de cele mai puternice instincte ale existenţei inferioare: instinctul puterii şi instinctul câştigului. (Mai cu seamă instinctul puterii. În deceniul din urmă el s-a dovedit mai important decât banii.)

Puterea este otravă, se ştie de milenii. Fie ca nimeni niciodată să nu dobândească putere materială asupra altora! Însă pentru un om care crede că deasupra noastră a tuturor există ceva superior şi astfel este conştient de limitele sale, puterea nu este încă mortală. Pentru oamenii lipsiţi de sfera superioară, puterea este ca ptomaina, acea otravă care rezultă din putrefacţia proteinelor animale. O dată infectaţi – nu mai au scăpare.

Ţineţi minte ce scrie despre putere Tolstoi? Ivan Ilici (1) ocupa o funcţie foarte importantă, care îi dădea posibilitatea să nenorocească pe ori-cine ar fi vrut! Toţi oamenii fără nicio excepţie se aflau în mâinile lui, oricare dintre ei, oricât de important ar fi fost, putea fi adus la el în calitate de acuzat. (Păi asta se referă la oamenii noştri în albastru! Aici nu mai e nimic de adăugat!) Conştiinţa acestei puteri („şi posibilitatea de a o atenua”,

menţionează Tolstoi, dar asta nu-i priveşte pe băieţii noştri) constituia pentru el interesul principal şi tot farmecul acestui serviciu.

Dar ce spun farmecul – mai degrabă deliciul! Încântarea! Fiindcă nu poate fi altceva decât încântare: tu eşti încă tânăr, în paranteză fie spus – eşti un mucos, încă nu demult se necăjeau părinţii cu tine, nu ştiau cum să te căpătuiască, fiindcă eşti prost şi nici nu vrei să înveţi, dar ai făcut trei ani la şcoala aceea şi ce avânt ai luat! Cum s-a schimbat poziţia ta în viaţă, cum ţi s-au schimbat mişcările, şi privirea şi felul cum îţi întorci capul! Are loc şedinţa consiliului ştiinţific al unui institut: tu intri, şi toţi observă, chiar tresar; tu nu te aşezi pe locul celui care prezidează, să se ocupe rectorul de treaba asta; tu te aşezi mai la o parte, dar toţi înţeleg că aici tu eşti cel important, tu reprezinţi serviciul special. Tu poţi să stai numai cinci minute şi să pleci, acesta-i avantajul tău faţă de profesori, tu poţi fi chemat de treburi mai importante; dar apoi, parcurgând cu ochii (ori mai bine cu buzele) rezoluţia lor, îi vei spune rectorului: „Nu se poate. Există considerente…” Şi gata! Nu se va face nimic din ceea ce s-a hotărât la consiliu! Ori dacă eşti doar un locotenent de la Secţia specială a armatei sau de la SMERŞ, un colonel bătrân şi corpolent, comandantul unităţii, se ridică în picioare când intri tu, se străduieşte să te linguşească, să-ţi fie pe plac, el nu va bea un păhărel cu şeful statu-lui-major fără să te invite şi pe tine. Nu are nicio importanţă că tu ai doar două steluţe mici, asta-i chiar amuzant, fiindcă steluţele au cu totul altă greutate, se măsoară după o scară diferită de cea a ofiţerilor obişnuiţi (şi, uneori, într-o misiune specială, ţi se permite să pui steluţe, să zicem de maior, asta ca un pseudonim, ca un element convenţional). Asupra tuturor oamenilor din această unitate militară, ori din această uzină, ori din acest raion, tu ai o putere incomparabil mai mare decât a comandantului, a

directorului, a secretarului comitetului raional. Aceia dispun de serviciul, de salariul, de bunul renume al subalternilor, pe când tu – de libertatea lor. Şi nimeni nu va cuteza să vorbească despre tine la o şedinţă, nimeni nu va cuteza să scrie despre tine la un ziar nici măcar de bine!! Ca şi cum ai fi o divinitate – nici măcar numele nu-ţi poate fi pomenit! Tu eşti, tu exişti, toţi îţi simt prezenţa, dar parcă nici nu exişti! Iată de ce tu eşti mai presus de puterea manifestă de când ţi-ai pus pe cap această caschetă de culoarea cerului. Ce faci tu nimeni nu îndrăzneşte să controleze, în vreme ce tu poţi controla pe oricine. De aceea faţă de cetăţenii aşa-numiţi simpli (care pentru tine nu sunt decât nişte butuci) este preferabil să arborezi o expresie enigmatică, profund meditativă. Căci numai tu cunoşti considerentele speciale, nimeni altcineva. Şi de aceea tu ai întotdeauna dreptate.

Dar niciodată să nu uiţi că şi tu ai fi fost tot un buştean la fel dacă nu ai fi avut fericirea să devii o veriguţă a Organelor, această făptură vie, flexibilă, masivă, care sălăşluieşte în stat precum tenia înăuntrul omului. Şi acum totul este al tău! Totul pentru tine! Dar să fii credincios Organelor! Vei fi întotdeauna sub ocrotirea lor! Şi te vor ajuta să-i înghiţi pe toţi cei care te vor ofensa! Şi să înlături din cale orice obstacol! Dar să fii credincios Organelor. Să faci tot ce îţi ordonă! Ele chibzuiesc pentru tine locul ce urmează să-l ocupi: astăzi eşti la serviciul special, dar mâine vei ocupa fotoliul de anchetator, pe urmă, poate, vei pleca etnograf pe lacul Seligher (1931, Ilin), în parte, poate, pentru a-ţi tămă-dui nervii. Şi apoi, din oraşul unde ai devenit prea faimos, vei pleca, poate, într-alt capăt al ţării ca împuternicit cu problemele cultelor (crudul anchetator din Iaroslavl, Volkopialov – împuternicit cu problemele bisericeşti în Moldova). Sau vei deveni secretar al Uniunii Scriitorilor (un alt Ilin, Viktor Nikolaevici, fost general-locotenent în securitatea

statului). Nimic să nu te mire: adevărata menire a oamenilor şi adevăratele lor ranguri nu le cunosc decât Organele, pe ceilalţi îi lasă pur şi simplu să se joace: ce mare scofală un maestru emerit al artei ori erou al ogoarelor socialiste, nu ai decât să sufli şi au dispărut. („Tu cine eşti?" l-a întrebat generalul Serov (2) la Berlin pe biologul de renume mondial Timofteev-Ressovski (3). „Dar tu cine eşti?" a întrebat la rândul lui Timo-feev-Ressovski cu îndrăzneala-i căzăcească înnăscută. „Sunteţi să vânt?" s-a corectat Serov.)

Fireşte, meseria de anchetator cere multă trudă: trebuie să vii ziua, să vii seara, să stai ceasuri de-a rândul, dar să nu-ţi baţi capul cu „probele" (asta să fie grija inculpatului), nu trebuie să te întrebi dacă e sau nu vinovat, fă cum e bine pentru Organe şi totul va fi grozav. Numai de tine va depinde ca să conduci ancheta într-un mod cât mai plăcut, fără să te oboseşti prea tare. Bine ar fi să tragi şi un oarece folos, ori măcar să te distrezi. Şi cum eşti obligat să stai ore în şir pe scaun, brusc ţi-a trecut prin minte o nouă metodă de influenţare! Evrica! Telefonează prietenilor, treci prin cabinete, povesteşte-le, va fi foarte amuzant! Haideţi, băieţi, să încercăm! Pe cine? Căci e plicticos să vezi mereu acelaşi lucru, te plictisesc acele mâini tremurătoare, acei ochi imploratori, acea obedienţă din laşitate. Măcar de s-ar împotrivi vreunul! „Îmi plac adversarii puternici! E tare plăcut să le frângi coloana vertebrală!" (Aşa i-a spus anchetatorul leningrădean Şitov lui G. G-v.)

Şi dacă este atât de puternic că nu cedează nicicum şi toate procedeele tale nu dau niciun rezultat? Eşti furios? Nu căuta să-ţi înfrânezi furia! Este o plăcere nemaipomenită, o încântare, să-ţi dezlănţui furia fără nicio limită! Într-o astfel de stare deţinutul este scuipat în gura deschisă! Şi vârât cu faţa în scuipătoarea plină! (Aşa s-a întâmplat cu Vasiliev la Iva-nov-Razumnik.) Într-o astfel de

stare, preoţii sunt târâţi de părul împletit în coadă! Într-o astfel de stare, inculpatul îngenuncheat este izbit în faţă cu jeturi de urină! După o astfel de furie turbată te simţi cu adevărat bărbat.

Ori, de pildă, interoghezi „o fată pentru relaţii cu un străin” (Esther R., 1947). După ce îi spui nişte mârlănii, o întrebi: „Da’ ce, chestia americanului e şlefuită în faţete, precum cristalul, sau cum? Ce-ţi mai trebuia, ale ruşilor nu-ţi ajungeau?” Şi brusc îţi vine o idee: asta o fi învăţat ceva de la străini. Nu scăpa ocazia, asta-i exact ca o delegaţie în străinătate! Şi începi s-o interoghezi cu pasiune: cum? în ce poziţii?... Şi mai cum?... Cu de-amănuntul! Fiecare detaliu! (îmi prinde bine şi mie, şi le povestesc şi băieţilor!) Fata, roşie toată şi cu ochii în lacrimi, îndrăzneş-te să spună că asta n-are nicio legătură cu cazul. „Ba are legătură! Vorbeşte!” Şi iată ce înseamnă puterea ta: ea îţi povesteşte cu de-amănuntul, dacă vrei – îţi face şi un desen, dacă vrei îţi arată şi cu trupul, nu are altă ieşire, în mâinile tale se află carcera ei şi condamnarea ei.

Ai cerut o stenografistă (anchetatorul Pohilko, GB-ul din Kemerovo) ca să noteze interogatoriul. Ţi-au trimis una drăguţă şi tu, numaidecât, îi bagi mâna în sân de faţă cu inculpatul – un băieţel (Misa B., şcolar), nu te jenezi de el, ca şi cum n-ar fi om.

De fapt, de cine să te jenezi? Dacă îţi plac femeile (cui nu-i plac?), prost ai fi să nu te foloseşti de poziţia ta. Unele vor fi atrase de poziţia ta, altele vor ceda de frică. Ai întâlnit undeva o fată, ai pus ochii pe ea – va fi a ta, nu are ce să facă. Ai pus ochii pe nevasta altuia – este a ta, pentru tine e o nimica toată să-i aranjezi bărbatul.

De multă vreme am un subiect de povestire: Soţia depravată. Însă cred că n-o s-o mai scriu. iată-l. Într-o unitate de aviaţie din Extremul Orient, în ajunul războiului din Coreea, un locotenent-colonel, întorcându-se dintr-o

misiune, a aflat că soţia lui se află la spital. S-a întâmplat ca me-dicii să nu-i ascundă că organul ei genital a fost vătămat ca urmare a unui contact sexual patologic. Locotenent-colonelul s-a repezit la nevastă-sa şi a făcut-o să mărturisească: vinovatul era un locotenent major de la Secţia specială a unităţii lor (se pare însă că avusese şi consimţământul ei). Furios la culme, locotenent-colonelul s-a dus numaidecât în cabinetul locotenentului de la Secţia specială, a scos pistolul, ameninţându-l că îl împuşcă. Foarte curând însă, locotenentul-major l-a făcut să se plece şi să iasă de la el distrus, nenorocit: l-a ameninţat că îl va trimite să putrezească în cel mai cumplit lagăr, unde se va ruga la Dumnezeu să moară ca să scape de chinuri. l-a ordonat să-şi primească soţia aşa cum este (se pare că ceva i se dereglase iremediabil), să trăiască împreună, să nu îndrăznească să divorţeze, să nu îndrăznească să se plângă: acesta va fi preţul libertăţii lui! Şi locotenent-colonelul a îndeplinit totul întocmai. (Toate acestea mi le-a povestit şoferul acelui agent de la Secţia specială!)

Au fost probabil multe cazuri similare: acesta era domeniul cel mai ispititor pentru folosirea puterii! În 1944, un agent al securităţii de stat a obligat-o pe fiica unui general de armată să se mărite cu el, ameninţând-o că altfel îl aruncă pe tatăl ei în închisoare. Fata avea un logodnic, dar, ca să-şi salveze tatăl s-a măritat cu agentul de securitate. În scurta ei căsnicie a ţinut un jurnal de zi, l-a dat iubitului ei, apoi s-a sinucis. Ca să ştii ce înseamnă, trebuie să trăieşti sentimentul de a fi o caschetă albastră! Orice lucru pe care l-ai văzut este al tău! Orice apartament pe care ai pus ochii este al tău! Orice muiere este a ta! Pe orice inamic îl spulberi din cale! Pământul de sub picioare este al tău! Cerul – albastru! – de deasupra ta este al tău!!

Cât despre dorinţa de îmbogăţire este patima lor generală. Cum să nu foloseşti asemenea putere şi asemenea lipsă de control ca să teîmbo găţeşti? Trebuie să

fii un sfânt!…

Dacă ne-ar fi dat să aflăm forţa motrice secretă a anumitor arestări, am fi constatat cu uimire că, în cadrul legităţii generale de a băga la închisoare, alegerea particulară cine să fie arestat, sorţii fiecăruia, în trei sferturi dintre cazuri, depindeau de cupiditatea şi spiritul răzbunător al oamenilor, iar jumătate dintre acele cazuri – de rapacitatea NKVD-ului local (fireşte, şi a procurorului, să nu-l lăsăm la o parte).

Cum a început, de exemplu, călătoria de nouăsprezece ani în Arhipelag a lui Vasili Grigorievici Vlasov? De la faptul că el, ca director al Uniunii raionale a cooperaţiei de consum, a organizat vânzarea unor produse textile pentru activul de partid (că nu a fost pentru popor – n-a deranjat pe nimeni), şi soţia procurorului nu a putut să cumpere: nu a fost acolo, iar procurorul Rusov n-a îndrăznit să se apropie el însuşi de tejghea, şi lui Vlasov nu i-a trecut prin minte să-i spună: „o să vă pun deoparte” (dar prin firea lui nu ar fi spus niciodată aşa ceva). În plus: procurorul Rusov şi-a adus la cantina partidului, cu circuit închis, un prieten care nu avea legitimaţie acolo (adică era un grad inferior), iar şeful cantinei nu i-a permis acestuia să prânzească acolo. Procurorul i-a cerut lui Vlasov să-l sancţioneze, dar Vlasov nu l-a sancţionat în plus, a ofensat într-un mod nepermis NKVD-ul raional. Şi a fost inclus în opoziţia de dreapta!…

Considerentele şi actele găitanelor albastre sunt atât de meschine, încât rămâi stupefiat de mirare. Agentul operativ Sencenko i-a luat unui ofiţer de armată arestat porthartul şi geanta, folosindu-le în faţa lui. Unui alt arestat, cu ajutorul unei şmecherii în procesul-verbal, i-a luat mănuşile de fabricaţie străină, (în timpul ofensivei îi afecta în mod deosebit că nu sunt primii la adunarea trofeelor.) Agentul serviciului de contraspionaj al Armatei a 48-a, care m-a arestat pe mine, a pus ochii pe portţigaretul

meu, care nici măcar nu era un portţigaret, ci o cutie nemţească de birou, de o culoare purpurie atrăgătoare. Şi pentru această porcărie a recurs la o întreagă manevră profesională: mai întâi nu a trecut-o în procesul-verbal („asta puteţi s-o păstraţi"), pe urmă a ordonat să fiu din nou percheziţionat, ştiind prea bine că altceva nu mai am în buzunare. „Aha, asta ce este? Confiscat!" Şi ca să nu protestez: „La carceră cu el!" (Care jandarm ţarist ar fi îndrăznit să se poarte astfel cu un apărător al patriei?) Fiecărui anchetator i se repartiza o anumită cantitate de ţigări pentru stimularea celor ce mărturiseau şi a turnătorilor.

Bineînţeles că erau şi dintre aceia care le sfeteriseau pentru ei. Furau chiar şi în orele de anchetă, ore care li se plăteau îndoit: noi băgăm de seamă că în procesele-verbale de noapte durata „de la „şi „până la „era exagerată. Anchetatorul Fiodorov (gara Reşoti, cutia poştală 235), în timpul percheziţiei din apartamentul cetăţeanului liber Korzuhin, a furat el însuşi un ceas de mână. Anchetatorul Nikolai Fiodorovici Krujkov, în timpul blocadei Leningradului, i-a declarat Elizavetei Viktorovna Strahovici, soţia inculpatului K.I. Strahovici, al cărui anchetator era: „Am, nevoie de o plapumă cu vată. Să mi-o aduceţi!" Ea i-a răspuns: „Camera unde am lucrurile călduroase este sigilată". Atunci, el s-a dus la ea acasă; fără să rupă sigiliul pus de securitate, a demontat clanţa uşii („Iată cum lucrează NKGB-ul!" i-a explicat el voios) şi a început să scoată de acolo lucrurile călduroase, vârând prin buzunare şi câteva cristaluri. (Elizaveta Viktorovna, la rândul ei, a scos şi ea ce a putut dintre lucrurile ei. „Destul cât aţi scos! a oprit-o el, continuând să scoată.)

În 1954, această femeie energică şi neînduplecată (soţul ei iertase totul, chiar şi faptul că îl condamnaseră la moarte şi încerca s-o facă să se răzgândească: nu trebuie!) a depus ca martor împotriva lui Krujkov. Întrucât Krujkov

nu făcea aşa ceva pentru prima oară şi astfel erau încălcate interesele Organelor, el a primit douăzeci şi cinci de ani. Oare însă pentru multă vreme?…

Cazuri asemănătoare sunt fără număr, pot fi editate o mie de Cărţi albe (şi începând din 1918), numai să fie chestionaţi sistematic foştii deţinuţi şi soţiile lor. Poate că există şi au existat găitane albastre care nu au furat şi nu şi-au însuşit nimic niciodată, dar eu nu-mi pot imagina nicidecum un astfel de găitan albastru! Pur şi simplu nu înţeleg: dat fiind felul lor de a vedea lucrurile, ce îl poate reţine, dacă obiectul i-a plăcut? Încă de la începutul deceniului al patrulea, când noi îmbrăcam uniforma jungsturm-ului (4) şi îndeplineam primul plan cincinal, iar ei îşi petreceau serile în saloane în stil aristocratic occidental, cum era apartamentul Concordiei losse, soţiile lor etalau toalete de origine străină. De unde proveneau toate astea?

Şi ce nume aveau! Parcă erau angajaţi în serviciu după nume! De pildă, la Comitetul securităţii de stat al regiuni Kemerovo: procurorul Trutnev (Trântorul), şeful serviciului de anchetă, maiorul Şkurkin (Profitorul), adjunctul lui, locotenent-colonelul Balanţiin (Zămârcă); tot acolo anchetatorul Skorohvatov (lute-de-Mână). Să vrei să le născoceşti şi n-ai putea! Şi apoi, toate la un loc! (Pe Volkopialov – Moartea-Lupilor – şi Grăbiş-cenko – Jefuitorul, i-am mai menţionat.) Oare să nu se reflecte nimic în numele oamenilor şi în comasarea lor?

Şi iată, din nou, cum este memoria deţinuţilor: Ivan Korneev a uitat numele acelui colonel de securitate, prietenul Concordiei losse (după cum s-a dovedit – cunoştinţă comună), cu care a stat împreună la izolatorul din Vladimir. Acest colonel era întruchiparea instinctului puterii şi al profitului contopite la un loc. La începutul anului 1945, perioada de vârf a „trofeelor”, el a cerut să lucreze în acel sector al Organelor care (în frunte cu

Abakumov însuşi) controlau jaful de război, adică se străduiau să prade cât mai mult nu în folosul statului, ci al lor propriu (ceea ce au izbutit cu vârf şi îndesat). Eroul nostru a ras vagoane întregi, şi-a construit câteva vile (una în Klin). După război, bogăţia i se urcase într-atât la cap, încât, odată, la gara din Novosibirsk, a ordonat să fie daţi afară toţi consumatorii dintr-un restaurant, iar pentru el şi tovarăşii de băutură, să fie aduse fete şi femei, pe care le-a silit să danseze goale pe mese. Asta însă i-ar fi fost trecută cu vederea, dacă n-ar fi încălcat o altă lege importantă, la fel ca şi Krujkov: a mers împotriva alor săi. acela a înşelat Organele, iar acesta şi mai rău: a pariat că va seduce soţiile – ale cui credeţi? – ale colegilor săi cekişti... Şi nu l-au iertat! A fost închis într-un izolator politic în virtutea articolului 58! Era furios că au îndrăznit să-l bage la puşcărie şi nu se îndoia că se vor răzgândi. (Poate că s-au şi răzgândit,)

Acest destin fatal de a fi şi ei închişi nu era chiar rar printre găitanele albastre, nu există un mijloc temeinic de asigurare împotriva lui, însă nu se ştie de ce ei nu trag învăţăminte din lecţiile trecutului. Probabil tot din lipsă de inteligenţă superioară, iar cea inferioară le şopteşte: se întâmplă rareori, nu se întâmplă multora, eu o să scap şi-apoi, nici ai noştri n-or să mă lase.

Ai lor, într-adevăr, se străduiesc să nu-i lase la nevoie, există oânţeleg ere tacită între ei: să aranjeze pentru colegi măcar un regim privilegiat (colonelului I.J. Vorobiov, la închisoarea specială din Marfino, aceluiaşi V.N. Ilin, la Lubianka, vreme de peste opt ani). Celor care sunt închişi, câte unul, pentru greşelile personale, datorită acestei prevederi de castă, de obicei, nu le este rău, şi aşa se explică sentimentul de nepedep-sire pe care îl încearcă zi de zi în timpul serviciului. Cu toate acestea sunt cunoscute câteva cazuri când unii agenţi operativi de lagăr au fost aruncaţi să-şi ispăşească pedeapsa în lagăre comune, unde

s-au întâlnit cu zeki care se aflaseră cândva sub puterea lor, şi nu le-a fost prea bine (de exemplu, agentul operativ Munşin, care ura cu înverşunare articolul Cincizeci şi Opt şi se bizuia pe sprijinul hoţilor, a fost gonit de aceiaşi hoţi să doarmă sub prici. Nu avem însă posibilitatea să aflăm mai multe amănunte despre aceste cazuri pentru a le putea explica.

Însă acei agenţi de securitate care nimeresc în val (au şi ei valurile lor!...) riscă totul. Valul este o stihie, este chiar mai puternic decât Organele, şi aici nimeni nu-ţi va mai veni în ajutor, de teamă să nu fie el însuşi târât în aceeaşi prăpastie.

Totuşi, şi în ultima clipă, dacă dispui de informaţii bune şi ai o minte subtilă de cekist, încă mai poţi scăpa de sub avalanşă, demonstrând că nu ai nimic de-a face cu ea. Astfel, căpitanul Saenko (nu acel tâmplar-cekist, care în 1918 – 1919 devenise celebru prin mulţimea de oameni împuşcaţi, prin metodele de tortură: împunsături cu sabia în corp, lovituri în fluierul piciorului, turtirea capului sub greutăţi şi arderea pielii*, – dar poate rudă cu acesta) a avut slăbiciunea să se căsătorească din dragoste cu o kavejedistă, pe nume Kohanskaia. Şi brusc, încă la începutul formării valului, el a aflat că vor fi arestaţi toţi kavejediştii. În vremea aceea el era şeful secţiei operative a GPU-ului din Arhanghelsk. Şi atunci ce credeţi că a făcut? Fără să stea nicio clipă pe gânduri, a băgat-o la închisoare pe soţia iubită! Şi nici măcar pentru vina de a fi fost kavejedistă. I-a confecţioant un alt dosar! Şi nu numai că a scăpat, dar a şi fost avansat, a devenit şeful NKVD-ului din Tomsk. (încă un subiect. Sunt cu duiumul aici! Poate cineva le va folosi.)

Valurile se năşteau în virtutea unei legi tainice de înnoire a Organelor – un mic sacrificiu periodic, pentru ca toţi cei rămaşi să capete aerul de purificaţi. Organele trebuiau să se schimbe mai repede decât creşterea

normală şi îmbătrânirea generaţiilor umane: nişte bancuri de ghebişti trebuiau să piară la fel de inevitabil precum nisetrul care vine să moară pe pietrele râurilor pentru a fi înlocuit de puiet. Această lege a fost bine sesizată de inteligenţa superioară, dar găitanele albastre nu au vrut să recunoască această lege şi să o prevadă. Şi regii Organelor, şi aşii Organelor, şi miniştrii înşişi în ceasul hărăzit de astre şi-au aşezat capul sub propria ghilotină.

Cel dintâi banc l-a atras după sine lagoda. Este foarte probabil că multe dintre acele nume glorioase care ne vor încânta când va veni vorba de Belomorkanal au nimerit în acest banc, numele lor fiind şterse ulterior din şirurile poetice.

Cel de al doilea banc a fost foarte curând atras de efemerul Ejov. Unii dintre cei mai buni cavaleri ai anului 1937 au pierit în acest şuvoi (însă nu trebuie să exagerăm, nici pe departe toţi cei mai buni). Ejov a fost bătut la anchetă, arăta jalnic. De când cu aceste arestări, a rămas orfan însuşi GULag-ul (5). De pildă, concomitent cu Ejov au fost întemniţaţi şi şeful direcţiei financiare a GULag-ului, şi şeful direcţiei sanitare, şi şeful VOHR**, şi chiar şeful Secţiei operative a GULag-ului, şeful peste toţi „cumetrii" lagărelor!

Apoi a fost bancul lui Beria.

Iar grasul şi înfumuratul Abakumov s-a poticnit înainte de asta, singur.

Cândva, istoricii Organelor (dacă arhivele nu vor lua foc) ne vor relata toate acestea pas cu pas, cu tot noianul de cifre şi cu toată strălucirea numelor.

Eu voi istorisi puţin din povestea lui Riumin şi Abakumov, pe care am aflat-o întâmplător. (Nu voi repeta ceea ce am izbutit să spun despre ei

— Roman Gul, Dzerjinski, Paris, 1936.

VOHR – Voenizirovannaia ohrana (Paza militarizată), înainte – Paza internă a Republicii.

În alt loc.)

Înălţat de Abakumov, fiind unul dintre apropiaţii lui, Riumin a venit la el spre sfârşitul anului 1952 cu vestea senzaţională că profesorul-doctor Etinger a recunoscut tratamentul greşit prescris lui Jdanov (6) şi Şcer-bakov (7) (cu scopul de a-i ucide). Abakumov a refuzat să creadă pur şi simplu pentru că el cunoştea această bucătărie şi a considerat că Riu-min întrece măsura. (Riumin însă intuia mai bine ce vrea Stalin!) Pentru verificare au organizat în aceeaşi seară un interogatoriu încrucişat lui Etinger, din care au tras concluzii diferite: Abakumov – că nu există nicio „chestiune a medicilor", Riumincă există. Dimineaţa urmau să verifice încă o dată, însă mulţumită particularităţilor miraculoase ale Stabilimentului Nocturn, Etinger a murit în aceeaşi noapte! În aceeaşi dimineaţă, Riumin, evitându-l pe Abakumov şi fără ştiinţa lui, a telefonat la Comitetul Central şi a cerut audienţă la Stalin! (Eu cred că nu acesta a fost pasul lui cel mai hotărâtor. Pasul decisiv, când Riumin şi-a riscat capul, îl făcuse în ajun, nefiind de acord cu Abakumov, şi când, probabil, l-a ucis pe Etinger în cursul nopţii! Dar cine cunoaşte tainele acestei Curţi! Ori poate intrase în legătură cu Stalin mai înainte?) Stalin l-a primit pe Riu-min şi a dat curs chestiunii medicilor, iar pe Abakumov l-a arestat. În continuare, Riumin s-a ocupat de cazul medicilor în mod independent şi chiar în pofida lui Beria! (Există indicii că, înainte de moartea lui Stalin, poziţia lui Beria era ameninţată şi, poate, Stalin a fost eliminat prin intermediul lui.) Unul dintre primii paşi ai noului guvern a fost renunţarea la cazul medicilor. Atunci a fost arestat Riumin (încă sub domnia lui Beria), dar Abakumov nu a fost eliberat! La Lubianka au fost introduse rânduieli noi, şi pentru întâia oară de când exista, i-a trecut pragul un procuror (D.P. Terehov). Riumin a fost agitat şi slugarnic, „nu sunt vinovat, am fost închis pe nedrept", a cerut să fie

interogat. Cum îi era obiceiul, sugea o bomboană şi, la observaţia lui Terehov, a scuipat-o în palmă: „Scuzaţi-mă”. Cum am mai spus, Abakumov a izbucnit în râs: „Este o mistificare!” Terehov i-a arătat mandatul prin care era împuternicit să controleze închisoarea interioară a MGB. „Din astea se pot face cinci sute!” a replicat Abakumov dând din mână. Pe el, ca „patriot al instituţiei sale”, nu-l ofensa atât faptul că stă la închisoare, cât mai ales încercările de a atenta la prestigiul Organelor, care nu pot fi subordonate nimănui pe lume! În iulie 1954, Riumin a fost judecat (la Moscova) şi împuşcat. Iar Abakumov continua să stea la închisoare! Iată ce i-a spus lui Tere-hov la interogatoriu: „Ai nişte ochi prea frumoşi, îmi va părea rău să te împuşc! Renunţă la cazul meu, renunţă când eşti rugat cu binele”. * într-o

În Cercul întâi.

În general. D.P. Terehov este un om de o voinţă şi cutezanţă excepţionale (era nevoie de aşa ceva pentru judecarea staliniştilor importanţi în acea atmosferă de instabilitate), precum şi de o inteligenţă vie. Dacă reformele lui Hruşciov ar fi fost mai consecvente, Terehov ar fi putut să se remarce în cadrul lor. Uite aşa se ratează la noi personalităţile istorice.

zi, Terehov l-a chemat şi i-a dat să citească ziarul cu comunicatul privind demascarea lui Beria. Aceasta a constituit atunci o senzaţie de proporţii aproape cosmice. Abakumov însă a citit fără măcar să tresară, a întors foaia şi a început să citească pagina sportivă! Altă dată, când la interogatoriu asista un personaj important din cadrul securităţii statului, subor-donatul lui Abakumov în trecutul nu prea îndepărtat, Abakumov l-a întrebat: „Cum aţi putut să admiteţi ca ancheta în cazul Beria să nu fie condusă de MGB, ci de procuratură?! (Era obsedat de această idee!) Şi tu crezi că pe mine, ministrul securităţii de stat, mă vor judeca?!” „Da”. „Atunci poţi să-ţi pui joben, Organele nu

mai există!…” (Desigur, avea o viziune prea sumbră asupra lucrurilor acest curier special incult.) Abakumov, stând la Lubianka, nu se temea de judecată, se temea să nu fie otrăvit (iarăşi – un vrednic fiu al Organelor!). A refuzat definitiv hrana din închisoare şi mânca doar ouă pe care le cumpăra de la bufet (Aici îi lipsea perspicacitatea tehnică, credea că ouăle nu pot fi otrăvite.) Din biblioteca foarte bogată a închisorii Lubianka, el lua doar… cărţile lui Stalin (care l-a băgat la puşcărie)! Asta o făcea mai degrabă în mod demonstrativ sau din calcul, considerând că adepţii lui Stalin nu pot să nu iasă biruitori. A trebuit să stea doi ani în închisoare. De ce nu l-au eliberat? Întrebarea nu este naivă. Dacă s-ar pune la socoteală crimele împotriva umanităţii, el era cufundat în sânge până peste cap, însă nu doar el! Dar toţi ceilalţi însă au rămas neatinşi. Şi aici este un mister: circula un zvon că, la timpul său, a lovit-o personal pe Liuba Sedân, nora lui Hruşciov, soţia fiului cel mare, condamnat sub Stalin şi trimisîntrun batalion disciplinar, unde a şi murit. Iată de ce, arestat de Stalin, el a fost judecat sub Hruşciov (la Leningrad) şi, la 18 decembrie 1954, executat*”, îşi făcea inimă rea degeaba: Organele nu au pierit din pricina asta.

* * *

Dar cum ne povăţuieşte înţelepciunea populară: dacă trăieşti cu lupii, trebuie să urli ca ei.

Acest neam de lupi oare de unde a apărut în poporul nostru? Oare nu are aceleaşi rădăcini ca şi noi? Nu are acelaşi sânge?

Pentru a nu flutura prea brusc mantiile albe ale celor drepţi, să ne întrebăm fiecare: dacă viaţa mea ar fi luat o altă întorsătură, oare n-aş fi devenit şi eu călău ca şi ei?

Este o întrebare cumplită, dacă vrei să dai un răspuns cinstit.

Îmi aduc aminte de anul al treilea la Universitate, în toamna lui 1938. Noi, băieţii comsomolişti, suntem

chemaţi la comitetul raional al comso

Iată încă una din extravaganţele lui de potentat: împreună cu şeful gărzii sale, Kuzneţov, îmbrăcat civil, umbla pe jos prin Moscova şi, după toane, dădea de pomană din banii ministerului. Pomană pentru uşurarea sufletului?

molului de două ori şi, aproape fără să ni se ceară consimţământul, ne pun să completăm nişte formulare: cică sunt destui fizicieni, matema-ticieni şi chimişti, vom fi mai folositori Patriei dacă intrăm în şcolile NKVD-ului. (Căci întotdeauna este aşa: nu cineva are nevoie, ci însăşi Patria, pentru ea ştie totul şi vorbeşte întotdeauna un funcţionar.)

Cu un an mai înainte, acelaşi comitet raional ne recruta pentru şcolile de aviaţie. Am refuzat şi atunci (ne părea rău să ne lăsăm de universita-te), dar nu cu atâta dârzenie ca acum.

După un sfert de secol cineva ar putea gândi: da, sigur, vă dădeaţi seama de arestările care mişunau în jur, de torturile din închisori şi în ce noroi sunteţi atraşi. Nicidecum!! Căci dubele securităţii circulau noaptea, iar noi eram aceia care defilau cu steaguri în mâini. De unde să ştim noi şi de ce să ne gândim la arestări? Că i-au schimbat pe toţi conducătorii de la regiuni pentru noi era absolut totuna. Au întemniţat doi-trei profesori, însă noi nu cu ei ne duceam la dans, ba era şi mai uşor să dăm examenele. Noi aveam douăzeci de ani şi păşeam în coloana celor de o vârstă cu Octombrie şi, în această calitate, ne aştepta viitorul cel mai luminos.

Nu este uşor să defineşti acel sentiment interior, nesusţinut de niciun argument, care ne împiedica să consimţim să mergem la şcoala NKVD-ului. Asta nu provenea câtuşi de puţin din cursurile de materialism istoric: din ele reieşea clar că lupta împotriva duşmanului interior constituie un front fierbinte şi este o misiune de

onoare. Asta contrazicea şi interesul nostru practic: în vremea aceea, o universitate provincială nu ne putea făgădui nimic, în afară de o şcoală sătească într-un fund de ţară şi un salariu modest. Şcolile NKVD-ului făgăduiau raţii de alimente şi salariu dublu sau triplu. Ceea ce simţeam noi nu avea nume (şi chiar dacă avea, nu-l puteam spune unul altuia de teamă). Ceea ce se împotrivea nu avea nicio legătură cu capul, ci venea mai degrabă de undeva din piept. Pot să-ţi strige din toate părţile: „trebuie!” şi propriul tău cap să zică de asemenea: „trebuie!”, însă pieptul se opune: nu vreau, mi-e greaţă. Faceţi cum credeţi, dar eu nu iau parte.

Aceasta venea de foarte departe, poate de la Lermontov. Din acele decenii ale vieţii ruseşti, când pentru un om onorabil – se spunea deschis şi cu glas tare – nu exista meserie mai rea şi mai dezgustătoare decât cea de jandarm. Ba şi mai de departe. Fără măcar să ştim, noi ne-am răscumpărat libertatea cu firfiricii care au mai rămas din galbenii străbunilor, din acele vremuri când morala nu era socotită relativă, iar binele şi răul erau deosebite pur şi simplu cu inima.

Totuşi, unii dintre noi s-au înrolat atunci. Cred că, dacă ar fi exercitat o presiune mai mare asupra noastră, ne-ar fi făcut pe toţi să cedăm. Iată ce vreau să-mi imaginez: dacă în război aş fi purtat deja însemnele de gradat la petliţele albastre de la gât, oare ce ar fi ieşit din mine? Acum, desigur, aş putea să fiu binevoitor cu mine şi să pretind că inima mea aprigă n-ar fi suportat, că aş fi obiectat, aş fi trântit uşa. Dar, când stăteam întins pe patul de închisoare, nu ştiu cum am început să-mi examinez drumul real de ofiţer şi m-am îngrozit.

N-am devenit ofiţer îndată ce am ieşit de pe băncile facultăţii cu capul burduşit de integrale. Înainte de asta am făcut şase luni de serviciu militar chinuitor şi am simţit destul pe pielea mea ce înseamnă, cu burta goală, să fii

gata să te supui unor oameni, care, poate, nici nu erau vrednici de tine. Apoi încă jumătate de an am fost chinuit la şcoala de ofiţeri. Oare trebuia să simt mereu amărăciunea vieţii de soldat, cum îngheaţă pielea pe mine şi cum e sfâşiată? Nu. Drept consolare mi-au prins două steluţe pe epoleţi, apoi a treia, a patra – şi am uitat totul!

Cel puţin măcar mi-am păstrat dragostea de libertate din studenţie? Păi noi n-am cunoscut niciodată aşa ceva. Noi am cunoscut dragostea de încolonare şi dragostea de marşuri.

Îmi amintesc foarte bine că tocmai în şcoala de ofiţeri am încercat bucuria primitivismului: să fii militar şi să nu te gândeşti la nimic. Bucuria de a te cufunda în modul de a trăi al celorlalţi, de a trăi cum se obişnuieşte în mediul nostru militar. Bucuria de a uita nişte subtilităţi spirituale cultivate în tine din copilărie.

În şcoala militară eram mereu flămânzi, mereu preocupaţi să găsim şi să şparlim o bucăţică în plus, şi îi priveam cu invidie pe cei care izbuteau. Cel mai mult ne temeam să nu absolvim şcoala şi să nu primim tresele de ofiţeri (cei care nu absolveau erau trimişi la Stalingrad). Şi erau instruiţi ca nişte fiare tinere: mai mult să ne înrăiască şi apoi să ne asmută asupra oricui, după dorinţă. Nu dormeam niciodată de ajuns: după stingere puteau să ne ordone să mergem de unul singur (sub comanda sergentului) în pas de front. Asta drept pedeapsă. Sau, noaptea, sculau întreg plutonul şi îl aliniau în jurul unei cizme murdare: priviţi! Acest nemernic o să-şi cureţe acum cizma şi până nu străluceşte, veţi sta cu toţii lângă el.

Şi în aşteptarea febrilă a treselor, noi ne perfecţionam mersul ofiţeresc de tigri şi vocea metalică a comenzilor.

Iată însă că a venit ziua şi mi s-au agăţat tresele! Şi cam peste o lună, formând o baterie de artilerie în spatele frontului, eu l-am şi pus pe indolentul soldăţel Berbeniov

să meargă în pas de front după stingere, sub comanda recalcitrantului sergent Metlin… (Toate acestea le uitasem, sincer le-am uitat cu trecerea anilor! Acum, aplecat deasupra hârtiei, mi le-am adus aminte…) Şi un bătrân colonel, venit cu o comisie de control, m-a chemat şi m-a dojenit. Iar eu (după ce terminasem universitatea!) mă justificam: aşa ne-au învăţat la şcoală. Cu alte cuvinte: despre ce considerente general umane mai poate fi vorba, o dată ce suntem în armată?

(Şi cu atât mai mult în Organe?…)

Creşte mândria în inimă, precum slănina pe spinarea porcului…

Aruncam subordonaţilor ordine indiscutabile, convins că altele mai bune nu există. Chiar şi pe front, unde ai crede că moartea ne face pe toţi egali, puterea mă făcea să mă cred superior. Stăteam pe scaun şi îi ascultam pe ei, care stăteau în picioare, „în poziţia de drepţi”. Îi întrerupeam, le dădeam indicaţii. Celor care erau taţi şi bunici mă adresam cu „tu” (ei mie, fireşte, cu „dumneavoastră”). Îi trimiteam sub foc de obuze să restabilească legătura firelor telefonice rupte, numai ca să nu-mi atrag reproşurile superiorilor (aşa a murit Andreiaşin). Mâncam untul cu biscuiţi fără să mă întreb de ce mie, ca ofiţer, mi se cade, iar soldaţilor nu? Fireşte, aveam, împreună cu un alt ofiţer, o ordonanţă (mai elegant spus – „curier”), pe care îl suceam şi-l învârteam cu tot felul de porunci şi, în plus, îl puneam să ne gătească mâncare separat de cea a soldaţilor. (Anchetatorii de la Lubianka nu au ordonanţe, de aşa ceva nu-i poţi acuza.) Bieţii soldaţi se speteau, săpându-mi bordeie speciale de fiecare dată când ne opream într-un loc nou, cărând în ele bârne cât mai groase ca să fie confortabile şi să mă simt în siguranţă, însă, daţi-mi voie, în bateria mea exista şi cameră de arest, da! În pădure? Cum? Tot o groapă, dar mai bună decât a diviziei din Goro-hoveţ, pentru că era

acoperită şi cei pedepsiţi îşi primeau raţia de hrană. A fost închis acolo Viuşkov, pentru că a pierdut un cal, şi Popkov pentru proasta îngrijire a carabinei. Şi mai daţi-mi voie! Îmi mai aduc aminte că mi-au cusut un porthart din piele nemţească (nu de om, nu, ci desfăcută de pe scaunul unui automobil), dar n-a ajuns şi pentru curea. Eram tare mâhnit. Într-o zi, am văzut o cureluşă foarte potrivită la un comisar de partizani (de la comitetul raional din localitate) şi i-am luat-o: noi suntem armata, noi suntem superiori! (Vi-l amintiţi pe agentul Sen-cenko?) În sfârşit, şi portţigaretul meu purpuriu, trofeu de război, l-am râvnit mult, de aceea am ţinut minte când mi l-au luat…

Iată ce fac epoleţii cu omul. Unde erau poveţele bunicii din faţa icoanei?! Şi unde erau acele visuri de pionier despre viitoarea sfântă egalitate!

Şi când la postul de comandă al comandantului de brigadă agenţii de la SMERŞ mi-au smuls aceşti epoleţi blestemaţi, mi-au scos centura şi m-au îmbrâncit să mă aşez în automobilul lor, şi atunci, când destinul meu era dat peste cap, eram profund lezat de faptul că voi trece astfel, degradat, prin camera telefoniştilor: soldaţii de rând nu trebuiau să mă vadă aşa!

A doua zi după arestare mi-am început şi eu, pe jos, drumul Vladimirului (8): serviciul de contraspionaj al armatei expedia către cel al grupu-lui de armate un convoi cu recolta din ultimele zile. De la Osterode până la Brodnica am mers pe jos.

Când m-au scos de la carceră şi m-am dus să mă încolonez, acolo erau deja şapte arestaţi, trei perechi şi jumătate, aşezaţi cu spatele spre mine. Şase dintre ei erau îmbrăcaţi cu mantale de trupă ruseşti jerpelite şi ca vai de ele, care aveau impregnat pe spate mare, cu vopsea albă, de neşters: „SU”. Asta însemna „Sowiet Union”, cunoşteam această marcă, am întâlnit-o de multe ori pe spatele prizonierilor ruşi care se târau, cu chipuri triste şi

vinovate, în întâmpinarea armatei eliberatoare. I-au eliberat, dar în această eliberare n-a existat o bucurie reciprocă: compatrioţii îi priveau şi mai încruntaţi decât pe nemţi, iar nu prea departe în spatele frontului, iată ce se întâmpla cu ei: erau băgaţi la închisoare.

Cel de al şaptelea arestat era un neamţ civil, într-un costum negru cu vestă, cu palton negru şi pălărie neagră. Era trecut de cincizeci de ani, înalt, dichisit, cu faţa albă, întreţinut cu hrană de calitate.

M-au pus în perechea a patra, şi sergentul tătar, comandantul convoiului, mi-a făcut semn să-mi iau geamantanul sigilat, aşezat mai la o parte. În geamantan se aflau lucrurile mele de ofiţer şi tot ce aveam scris, confiscat în vederea condamnării mele.

Cum adică – geamantanul? El, sergentul, voia ca eu, ofiţer, să iau şi să car geamantanul? Adică un lucru greu şi voluminos, pe care ofiţerii, conform noului regulament interior, nu aveau voie să-l care? În timp ce alături mergeau şase soldaţi simpli cu mâinile goale? Şi un reprezentant al naţiunii învinse?

Nu m-am exprimat atât de complicat în faţa sergentului, dar i-am spus:

— Eu sunt ofiţer. Să-l ducă neamţul.

— Niciunul dintre arestaţi nu a întors capul la auzul vorbelor mele: le era interzis să se întoarcă. Doar cel care era în pereche cu mine, tot un SU, s-a uitat la mine cu mirare (când au părăsit ei armata noastră, ea nu era aşa).

Dar sergentul de la contrainformaţii nu s-a mirat. Deşi în ochii lui nu eram ofiţer, deprinderile şi opiniile lui coincideau însă cu ale mele. L-a chemat pe neamţul care nu avea nicio vină şi i-a ordonat să care geamantanul. Bine că măcar n-a înţeles discuţia noastră.

Noi, toţi ceilalţi, am dus mâinile la spate (prizonierii nu aveau niciun sac, nicio boccelută, au plecat din patrie cu mâinile goale, cu mâinile goale se întorceau), şi coloana

noastră, formată din patru perechi, una după alta, s-a urnit din loc. Nu aveam voie să vorbim cu ostaşii din escortă, era strict interzis să vorbim între noi, şi pe drum, şi la opriri, şi la popasurile de noapte… Inculpaţi fiind, trebuia să mergem ca şi cum am fi fost despărţiţi de nişte paravane invizibile, ca şi cum am fi fost turtiţi fiecare într-o celulă individuală.

Erau nişte zile schimbătoare de primăvară timpurie. Ba se răspândea o ceaţă uşoară, şi notoriul subţire plescăia deprimant sub cizmele noastre chiar şi pe şoseaua tare. Ba cerul se însenina, şi soarele de un galben blând, încă nesigur de harul lui, încălzea colinele aproape eliberate de zăpadă şi ne arăta mai transparentă lumea pe care trebuia să o părăsim. Ba se năpustea un vifor duşmănos şi smulgea din norii negri zăpa-dă, care parcă nici nu era albă. Ne biciuia cu ea, rece, peste faţă, peste spate, peste picioare, udându-ne mantalele şi obielele.

Şase spinări în faţă, mereu şase spinări. Aveam timp să privesc şi să tot priveasc acele mărci SU strâmbe şi hidoase şi catifeaua neagră, lucioasă de la gulerul neamţului. Aveam timp să-mi analizez viaţa par cursă şi să devin conştient de cea prezentă. Dar nu puteam. Nici acum după ce am fost izbit cu măciuca în cap – nu puteam să înţeleg.

Şase spinări, în legănarea lor nu era nici aprobare, nici condamnare.

Curând neamţul a obosit. Muta geamantanul dintr-o mână în cealaltă, ducea mâna la inimă, făcea semne soldatului din escortă că nu-l mai poate duce. Şi atunci, vecinul de lângă el, un prizonier de război, care Dumnezeu ştie de câte suferinţe avusese parte în captivitatea-i recentă (dar poate şi de îndurare) i-a luat geamantanul, nesilit de nimeni, să-l ducă el.

Pe urmă l-au dus alţi prizonieri, şi la fel, fără să le ordone nimeni. Apoi – din nou neamţul.

Dar eu nu.

Şi nimeni nu mi-a spus niciun cuvânt.

În drum am întâlnit un lung convoi de căruţe militare goale. Surugii ne priveau cu interes, unii se ridicau în picioare şi se zgâiau. Curând am înţeles că eu eram obiectul însufleţirii şi îndârjirii lor. Eu mă deosebeam net de ceilalţi: mantaua mea era nouă, bine ajustată pe talie, petliţele încă nu-mi fuseseră descusute, iar nasturii netăiaţi străluceau ca aurul ieftin în lumina soarelui care se arăta din când în când printre nori. Se vedea perfect că eram ofiţer proaspăt, de curând arestat. Poate că, într-o oarecare măsură, această prăbuşire trezea în ei bucurie (ca un reflex de dreptate), dar mai degrabă, în capetele lor îndoctrinate la şedinţele de învăţământ politic nu putea să încapă ideea că uite aşa ar putea fi luat şi comandantul lor de companie, şi ei au decis laolaltă că eu veneam din partea cealaltă.

— Te-au prins, lepădătură vlasovistă?!... Să fie împuşcat, ticălosul!! strigau vizitiii înfierbântaţi, cuprinşi de mânia specifică celor din spatele frontului (cel mai puternic patriotism se manifestă întotdeauna în spate-le frontului). Şi mi-au zis câte şi mai câte, şi m-au făcut în fel şi chip.

Eu eram pentru ei un fel de şarlatan internaţional, care însă iată că a fost prins, şi acum ofensiva pe front se va desfăşura şi mai repede, iar războiul se va sfârşi mai devreme.

Ce le puteam răspunde? Nu aveam voie să rostesc niciun cuvânt, fiecăruia trebuia să-i povestesc toată viaţa. Cum aş fi putut să-i fac să priceapă că nu sunt un diversionist? Că le sunt prieten? Că din pricina lor mă aflu aici? Am început să zâmbesc... Privind înspre ei, le zâmbeam din coloana de arestaţi! Şi acest zâmbet larg, cu toată gura, li s-a părut cea mai cruntă batjocură şi s-au pornit cu şi mai mare îndârjire şi furie să-mi strige tot felul

de injurii şi să mă ameninţe cu pumnii.

Zâmbeam, mândrindu-mă că nu am fost arestat pentru tâlhărie, nici pentru trădare ori dezertare, ci pentru că, prin forţa perspicacităţii, am ghicit tainele scelerate ale lui Stalin. Zâmbeam pentru că vreau şi poate voi izbuti să mai îndrept cât de puţin viaţa din Rusia noastră.

În vremea asta, geamantanul meu era purtat de alţii…

Şi nu simţeam nicio remuşcare! Şi dacă vecinul meu, a cărui faţă sco-fâlcită fusese, în două săptămâni, năpădită de un păr des şi moale, iar ochii îi erau plini de suferinţă şi înţelegere, mi-ar fi reproşat acum, în cea mai limpede limbă rusă, că am înjosit onoarea de arestat, cerând ajutorul escortei, că eu mă ridic pe mine deasupra celorlalţi, că sunt înfumurat, eu nu l-aş fi înţeles! Pur şi simplu n-aş fi înţeles despre ce vorbeşte. Căci doar eram ofiţer!…

Dacă şapte dintre noi ar fi trebuit să moară în drum, iar pe cel de al optulea escorta l-ar fi putut salva, ce m-ar fi putut împiedica atunci să strig:

— Sergent! Salvează-mă pe mine. Doar sunt ofiţer!… \ Iată ce înseamnă un ofiţer, chiar dacă epoleţii lui nu sunt albaştri!

Dar dacă erau albaştri? Dacă i se insinua ideea că printre ofiţeri el este sarea pământului? Că lui i se acordă mai multă încredere decât altora, şi el ştie mai multe decât alţii, şi pentru toate acestea trebuie să-i vâre inculpatului capul între picioare şi în poziţia asta să-l îndese într-un burlan? De ce să nu-l îndese?…

Îmi atribuiam spirit de sacrificiu dezinteresat. Dar în realitate eram pe deplin pregătit să devin un călău. Şi dacă intram la şcoala NKVD-ului în timpul lui Ejov, poate că în vremea lui Beria aş fi fost îndeajuns de bun?…

Acel cititor care aşteaptă ca această carte să fie o demascare politică poate s-o închidă aici.

Dacă totul ar fi atât de simplu! Că undeva există oameni negri, care săvârşesc intenţionat doar fapte negre şi nu trebuie decât să-i deosebeşti de ceilalţi şi să-i distrugi. Dar linia care separă binele şi răul inter-sectează inima fiecărui om. Şi cine va distruge o bucăţică din inima sa?...

În decursul vieţii unei inimi, această linie îşi schimbă locul în ea fie împinsă de bucuria răului, fie eliberând spaţiul pentru binele înfloritor. Unul şi acelaşi om la vârste diferite, în diferite situaţii de viaţă este un om cu totul diferit când aproape de diavol. Când aproape de cele sfinte. Dar numele nu se schimbă, şi lui îi atribuim totul.

Socrate ne-a lăsat dictonul: cunoaşte-te pe tine însuţi!

Şi în faţa gropii în care ne pregăteam să-i împingem pe opresorii noştri ne oprim cutremuraţi: n-a fost decât o întâmplare că n-am fost noi călăii, ci ei.

Dacă Maliuta Skuratov (9) ne-ar fi chemat, nici noi nu am fi dat greş!...

De la bine la rău nu este decât un singur pas, spune proverbul.

Deci – şi de la rău la bine.

Îndată ce în societate s-au pus în mişcare amintirile despre acele nelegiuiri şi torturi, din toate părţile am fost asaltaţi cu explicaţii, cu scrisuri şi obiecţii: acolo (la NKGB – MGB) au existat şi oameni buni!

Îi cunoaştem pe aceia „buni": Sunt cei care vechilor bolşevici le şopteau „nu vă lăsaţi!" sau chiar le strecurau pe furiş un mic sandviş, iar pe ceilalţi îi loveau cu picioarele unul după altul. Dar, mai presus de partide, dintre aceia omeneşte buni oare să nu fi existat acolo?

În genere, acolo nu trebuiau să existe: dintre aceştia evitau să angaje-ze, îi cercetau bine înainte de a-i angaja. În timpul războiului, la Riazan, un aviator din Leningrad îi implora, după spitalizare, pe medicii de la dispensarul de

tuberculoză: „Vă rog, găsiţi-mi ceva, mă obligă să mă angajez la Organe!” Radiologii i-au inventat o infiltraţie tuberculoasă şi numaidecât, cei de la securitate au renunţat la el.

Cel care nimerea din greşeală la Organe, fie că se integra în acest me-diu, fie că era respins, alungat de acesta, iar uneori singur se arunca pe şine.

Şi totuşi să nu fi existat?…

La Chişinău, un tânăr locotenent ghebist, a venit la Şipovalnikov cu o lună înainte de arestarea lui: Plecaţi, plecaţi, vor să vă aresteze! (O fi făcut asta din proprie iniţiativă? L-o fi trimis mama lui să-l salveze pe preot?) După arestare a avut parte să-l şi escorteze pe părintele Viktor. Şi se căina: De ce n-aţi vrut să plecaţi?

Sau alt exemplu. Am avut un comandant de pluton, locotenentul Ovsia-nnikov. Pe front n-am avut pe nimeni mai apropiat ca el. Jumătate din cât a durat războiul, am mâncat din aceeaşi gamelă, şi în timpul canonadelor mâncam, între două explozii, să nu se răcească supa. Era băiat de la ţară, cu un suflet atât de curat şi cu o privire atât de dreapta, că nici şcoala noastră, nici faptul că era ofiţer nu l-au stricat câtuşi de puţin. Şi pe mine mă îmblânzea şi mă tempera de multe ori. Toate acţiunile lui ca ofiţer aveau un singur scop: cum să păstreze viaţa şi să menajeze forţele soldaţilor săi (printre ei erau mulţi oameni în vârstă). De la el am aflat pentru întâia oară ce este satul de astăzi şi ce sunt colhozurile. (Vorbea despre toate acestea fără supărare, fără să protesteze, simplu – aşa cum o apă din pădure reflectă copacii până la cea din urmă rămurică.) Când am fost arestat, a fost zguduit, mi-a scris cea mai bună caracterizare şi a dus-o la semnat comandantului de divizie. După ce a fost demobilizat, a căutat să mă ajute prin mijlocirea rudelor (şi era prin anul 1947, care nu prea se deosebea de 1937!). La anchetă m-am temut foarte mult pentru el şi mă rugam să nu-mi fie

citit jurnalul de război: în el erau consemnate povestirile lui. Când am fost reabilitat în 1957, am dorit foarte mult să-l găsesc, îmi aminteam adresa lui de la ţară. I-am scris o dată, i-am scris de două ori – niciun răspuns. Am găsit un firicel, că ar fi absolvit Institutul pedagogic din Iaroslavl. De acolo mi-au răspuns: „A fost repartizat să lucreze la organele securităţii de stat”. Extraordinar! Dar cu atât mai interesant. I-am scris la adresa din oraş: niciun răspuns. Au trecut câţiva ani, am publicat Ivan Denisovici. Ei, acum o să dea un semn de viaţă! Nu! Peste încă trei ani l-am rugat pe unul din corespondenţii mei din Iaroslavl să meargă la el şi să-i predea scrisoarea în mână. Acela a procedat întocmai şi mi-a scris: „Se pare că n-a citit Ivan Denisovici…” Într-adevăr, de ce să ştie ei ce s-a întâmplat cu condamnaţii lor mai departe?… De data aceasta, Ovsiannikov nu mai putea să tacă şi a răspuns: „După absolvirea institutului mi s-a propus să lucrez la Organe şi am crezut că şi aici va fi foarte bine. (Ce va fi foarte binel…) N-am prea reuşit în noua mea activitate, unele lucruri nu mi-au plăcut, dar lucrez «fără bâtă». Dacă nu greşesc, n-o să-mi fac tovarăşul de ruşine. (Iată şi justificarea – tovărăşia!) Acum nu mă mai gândesc la viitor”.

Asta-i tot. Iar scrisorile dinainte se pare că nu le-a primit. Nu doreşte să ne întâlnim. (Dacă ne-am fi întâlnit, cred că acest capitol l-aş fi scris mai bine.) În ultimii ani ai lui Stalin ajunsese anchetator. Anii când toţi, fără excepţie, erau condamnaţi la un sfert. Oare cum s-o fi restructurat totul în conştiinţa lui? Cum s-o fi întunecat? Dar amintindu-mi-l pe flăcăul de altă dată, curat ca lacrima şi plin de abnegaţie, aş putea oare să cred că nu există cale de întoarcere? Că n-au mai rămas în el nişte mlădiţe vii?…

Când anchetatorul Goldmann i-a dat Verei Korneeva să semneze articolul 206, ea a înţeles care îi sunt drepturile şi s-a apucat să aprofunde-ze cazul tuturor celor şaptesprezece membri ai „grupului lor religios”. El s-a

înfuriat cumplit, dar nu a putut s-o refuze. Ca să nu se plictisească, a dus-o într-o cancelarie mare, unde se aflau vreo şase salariaţi de tot felul, iar el a plecat. La început Korneeva a citit, pe urmă nu ştiu cum, din plictiseala funcţionarilor, s-a stârnit o discuţie. Şi Vera a început, cu glas tare, să le ţină o adevărată predică religioasă. (Trebuie s-o cunoaşteţi. Este o fiinţă luminoasă, cu o inteligenţă vie şi cu darul oratoriei, de-şi în libertate nu a fost decât lăcătuş, grăjdar şi gospodină). Toţi o ascultau, ţinându-şi răsuflarea, din când în când punând întrebări. Pentru ei toţi era ceva neobişnuit. Se umpluse încăperea, veniseră şi din alte birouri. Chiar dacă nu erau anchetatori, ci doar dactilografe, stenografiste, legători de dosare, făceau parte din mediul lor, tot Organe, în anul 1946. Aici nu se poate reconstitui monologul ei, a izbutit să le spună felurite lucruri. Şi despre trădătorii de patrie: de ce n-au existat şi în timpul Războiului de Apărare a Patriei din anul 1812, în epoca iobăgismului? Atunci era firesc să existe! Însă cel mai mult a vorbit despre credinţă şi credincioşi. Înainte, spunea ca, la voi se miza totul doar pe pasiunile dezlănţuite: „Jefuieşte ce a fost jefuit”, şi atunci, fireşte, credincioşii vă deranjau. Acum însă, când vreţi să construiţi şi să fiţi fericiţi pe lumea asta, de ce îi prigoniţi pe cei mai buni cetăţeni ai voştri? Ei constituie pentru voi cel mai preţios material: căci credincioşii nu trebuie controlaţi, un credincios nu fură şi nici nu se eschivează de la muncă. Voi credeţi că veţi construi o societate dreaptă cu hoţii şi zavistnicii? La noi totul se prăbuşeşte. De ce scuipaţi în sufletele celor mai buni oameni? Lăsaţi Biserica să se separe cu adevărat de stat, nu vă atingeţi de ea, şi cu aceasta nu veţi pierde!! Sunteţi materialist!? Atunci bazaţi-vă pe dezvoltarea învăţământului, care, cică, va spulbera credinţa. De ce să arestaţi? În acest moment a intrat Goldmann şi a vrut s-o întrerupă brutal, însă toţi au strigat la el: „Tacă-ţi gura! Las-o în pace! Vorbeşte, vorbeşte,

femeie!” (Cum să i te adresezi? Cetăţeană? Tovarăşă? Toate astea sunt interzise, sunt încurcate în convenţii. Zi-i femeie! Cum s-a adresat şi Hristos, nu vei greşi.) Şi Vera a continuat de faţă cu anchetatorul ei!!

Oare de ce acestor ascultători din cancelaria securităţii le-a mers atât de viu la inimă cuvântul unei deţinute neînsemnate?

Acelaşi D.P. Terehov ţine minte şi astăzi pe cel dintâi condamnat la moarte al lui: „Îmi părea rău de el”. Această amintire nu se sprijină oare pe ceva care se naşte din inimă? (De atunci pe mulţi i-a uitat şi nici nu le mai ţine socoteala)

Iată un episod cu Terehov. Demonstrându-mi justeţea sistemului judiciar al lui Hruşciov, lovea energic cu palma în geamul de pe birou şi s-a tăiat în partea de la margine. A sunat, personalul a sosit numaidecât, luând poziţia de drepţi, ofiţerul de serviciu i-a adus tinctură de iod şi apă oxigenată. Continuând discuţia, o oră întreagă a ţinut, neputincios, un tampon de vată pe tăietură: sângele lui se coagula foarte greu. Cât de clar i-a arătat Dumnezeu limitele omului! Iar el judeca şi făcea risipă de condamnări la moarte...

Oricât ar fi de glacial personalul de supraveghere al Casei celei Mari, totuşi un mic nucleu de suflet, şi din acest nucleu un alt nucleu, trebuie să mai rămână în interiorul lui. N. P-va povesteşte cum era dusă la interogatoriu de o gardiană impasibilă, mută şi oarbă, când, deodată, undeva, alături de Casa cea Mare, au început să explodeze bombe, părea că urmează să cadă şi peste ea. Atunci, supraveghetoarea s-a repezit la deţinuta ei şi a îmbrăţişat-o îngrozită, căutând contopire cu o făptură umană şi compasiune. Bombardamentul însă a încetat. Şi ea şi-a reluat figura de om care nu vede: „Mâinile la spate! Înaintaţi!”

Fireşte, nu e cine ştie ce merit să devii om în spaima

dinaintea morţii. Tot aşa dragostea pentru copiii proprii nu este o dovadă de bunătate („E un bun familist”, li se ia adesea apărarea unor ticăloşi). Preşedintele Tribunalului Suprem I.T. Goliakov este lăudat: îi plăcea să sape în grădină, îi plăceau cărţile, mergea pe la anticariate, îi cunoştea bine pe Tolstoi, Korolenko, Cehov. Şi ce a preluat de la ei? Ori, de pildă, acel colonel, prietenul Concordiei Iosse, care chiar şi la izolatorul din Vladi-mir râdea în hohote, povestind cum a încuiat el nişte evrei bătrâni într-o hrubă cu gheaţă. După toate destrăbălările nu se temea de altceva, decât să nu afle nevasta: ea credea în el, îl considera virtuos, şi el ţinea la asta. Putem însă cuteza să socotim acest sentiment drept cap de pod al binelui în inima lui?

Oare de ce preţuiesc ei atât de stăruitor, al doilea secol deja, culoarea cerului? Pe vremea lui Lermontov au fost „Şi voi, mundire azurii!” Apoi au fost caschete albastre, epoleţi albaştri, petliţe albastre. Li s-a ordonat să nu fie prea săritoare în ochi şi culoarea albastră a început, din ce în ce mai mult, să se ascundă de recunoştinţa populară, să se concentreze din ce în ce mai mult pe cap şi pe umeri şi au rămas în final doar nişte mici găitane, borduri înguste – şi totuşi albastre.

Oare să fie asta doar o mascaradă?

Sau tot ceea ce este negru trebuie măcar din când în când să se împărtăşească cu puţin cer?

Ar fi frumos dacă s-ar gândi aşa. Dar când afli în ce mod se apropia de cele sfinte lagoda, de exemplu… Iată ce povesteşte un martor ocular (din anturajul lui Gorki, pe atunci apropiat de lagoda): la una din vilele de lângă Moscova ale lui lagoda, în tinda băii cu aburi erau agăţate icoane, special pentru ca lagoda şi companionii, dezbrăcându-se, să tragă în ele cu revolverele, după care se duceau să se îmbăieze…

Cum să înţelegi asta? Era un scelerat! Ce poate fi

asta? Oare există aşa ceva pe lume?

Pentru noi e mai firesc să spunem că astfel de oameni nu pot să existe, că nu există. Este admisibil ca ticăloşii să fie descrişi în basme, pentru copii, pentru simplitatea imaginii. Dar când marea literatură universală din secolele trecute ne vântură şi ne tot vântură figuri de sceleraţi dintre cei mai cumpliţi-şi Shakespeare, şi Schiller, şi Dickens – mi se pare că, într-o oarecare măsură, acest lucru seamănă a teatru de bâlci, penibil pentru înţelegerea contemporană. Este interesant cum sunt zugrăviţi aceşti sceleraţi. Sceleraţii lor se recunosc ca atare şi că au sufletul negru, în acest fel şi raţionează: nu pot să trăiesc dacă nu fac rău. Hai să-l întărât pe tata împotriva fratelui! Să mă delectez cu suferinţele victimei! Iago spune foarte clar că ţelurile şi impulsurile sale sunt negre, zămislite din ură.

Nu, aşa ceva nu există! Ca să facă răul, omul trebuie mai întâi să-l perceapă ca bine sau ca pe o faptă firească şi înţeleasă ca atare. Aşa este, din fericire, firea omului, că el trebuie să caute justificare faptelor sale.

Justificările lui Macbeth au fost slabe şi astfel l-au copleşit mustrările de conştiinţă. Apoi şi Iago este un mieluşel. Fantezia şi forţele sufleteşti ale criminalilor lui Shakespeare se limitau la cel mult zece cadavre. Pentru că ei nu aveau o ideologie.

Ideologia. Iată cine oferă justificarea nelegiuirii şi tăria necesară, de lungă durată, sceleratului. Acea teorie socială care îl ajută să-şi justifice faptele faţă de sine şi faţă de alţii, şi să nu audă reproşuri, nici bleste-me, ci doar laudă şi vorbe de cinstire. Astfel inchizitorii îşi motivau acţiunile prin creştinism, cuceritorii – prin glorificarea patriei, colonizatorii – prin civilizaţie, naziştii – prin rasă, iacobinii şi bolşevicii – prin egalitatea, fraternitatea şi fericirea generaţiilor viitoare.

Datorită Ideologiei, secolului al XX-lea i-a fost hărăzit

să experimenteze nelegiuirea în milioane de exemplare. Nelegiuirea nu poate fi dezminţită, nu poate fi ocolită ori trecută sub tăcere. Atunci cum să îndrăznim să stăruim că nu există nelegiuiţi? Atunci cine a nimicit aceste milioane? Însă fără sceleraţi Arhipelagul n-ar fi existat.

A circulat zvonul că prin anii 1918 – 1920, chipurile CEKA din Petrograd şi cea din Odessa nu-i împuşcau pe toţi condamnaţii lor, ci pe unii dintre ei îi aruncau (de vii) drept hrană animalelor din menajeriile oraşului. Nu ştiu dacă este adevăr sau calomnie, iar dacă au fost cazuri – câte? Eu însă nici nu m-aş apuca să caut dovezi: după exemplul găitanelor albastre, le-aş propune să ne dovedească ele însele că aşa ceva este imposibil. Atunci, de unde puteai, în condiţiile foametei din acei ani, să faci rost de hrană pentru menajerie? S-o rupi de la gura clasei muncitoare? Aceşti duşmani tot or să moară, atunci de ce să nu sprijine, prin moartea lor, creşterea animalelor sălbatice din Republică, contribuind astfel la progresul nostru? Oare nu este raţional?

Iată limita pe care sceleratul shakespearean n-o va depăşi niciodată, dar sceleratul cu ideologie o trece, iar ochii lui rămân senini.

În fizică sunt cunoscute mărimile sau fenomenele de prag. Sunt acele mărimi ori acele fenomene care nu există câtuşi de puţin câtă vreme nu este trecut un anumit prag cunoscut de natură şi cifrat de ea. Oricât ai ţine litiul sub lumină galbenă, el nu va elibera electroni, însă îndată ce s-a aprins o slabă lumină albăstrie – numaidecât încep să se smulgă (a fost trecut pragul efectului fotoelectric)! Poţi să răceşti oxigenul la peste o sută de grade, presează-l la orice presiune – gazul rezistă, nu cedează! Însă când a trecut pragul de o sută optsprezece grade – începe să curgă, este lichid.

Pesemne că nelegiuirea este tot o mărime de prag. Da, toată viaţa lui omul oscilează, se zbate între rău şi

bine, alunecă, apoi cade, se caţără, se căleşte, din nou se întunecă, dar, până nu trece pragul nelegiuirii, el mai are posibilitatea de a se reîntoarce şi de a rămâne în sfera speranţei noastre. Când însă prin densitatea faptelor rele ori prin gradul lor de gravitate, ori prin absolutismul puterii el trece pe neaşteptate peste prag, atunci a ieşit din umanitate. Şi, poate, fără putinţă de întoarcere.

Din vremuri imemoriale, ideea pe care oamenii şi-o formează despre dreptate este alcătuită din două jumătăţi: virtutea triumfă, iar viciul este pedepsit.

Am avut norocul să apucăm acele vremuri când virtutea, deşi nu triumfă, nu mai este hăituită cu câinii. Bătută, jigărită, virtutea, îmbrăcată în zdrenţe, este lăsată să intre, să se aşeze într-un colţ, numai să nu crâcnească.

Nimeni însă nu îndrăzneşte să scoată o vorbă despre viciu. Da, virtutea a fost batjocorită, dar viciul nu are niciun amestec. Da, câte milioane de oameni au fost nenorociţi, însă vinovaţi n-au existat. Iar dacă cineva încearcă să deschidă gura: „Dar cum rămâne cu aceia, care…” Din toate părţile este bombardat cu reproşuri, la început în mod amical: „Nu-i bine, tovarăşi! De ce să zgândărim rănile vechi?!” (Chiar şi privitor la Ivan Denisovici, pensionarii albaştri anume asta reproşau: de ce să zgândărim rănile acelora care au stat în lagăr? Ei, chipurile, trebuie menajaţi!) Apoi cu ghioaga: „Hei, voi cei care aţi scăpat teferi, tăceţi! Voi nu aţi fost reabilitaţi!”

Şi iată că în Germania de Vest până în anul 1966 au fost condamnaţi optzeci şi şase de mii de criminali nazişti. Iar noi ne sufocăm, noi nu cruţăm paginile ziarelor şi orele emisiunilor de radio, noi şi după ce terminăm lucrul rămânem la miting şi votăm: Este puţin! Şi optzeci şi şase de mii este puţin! Şi douăzeci de ani pentru judecată – este puţin! Trebuie să continue!

La noi au judecat (după datele publicate) aproximativ treizeci de oameni.

Pe noi ne preocupă ce se întâmplă dincolo de Oder şi de Rin. Dar ce este în jurul Moscovei şi lângă Soci, dincolo de gardurile verzi, faptul că ucigaşii bărbaţilor şi părinţilor noştri se plimbă pe străzile noastre şi noi ne dăm la o parte să le facem loc – asta nu ne frământă, nu ne atinge, asta înseamnă „să răscolim trecutul”.

Dacă cei optzeci şi şase de mii de condamnaţi din Germania de Vest ar fi transformaţi în ruşi la proporţiile respective, pentru ţara noastră asta ar însemna un sfert de milion!

Dar nici într-un sfert de secol noi n-am găsit niciunul dintre ei, pe niciunul dintre ei nu i-am chemat în judecată, nouă ne este frică să le zgândărim rănile. Şi ca simbol al lor al tuturor, pe strada Granovski, la numărul 3, trăieşte Molotov: plin de sine, mărginit, care nici până în ziua de azi nu s-a convins de nimic, impregnat pe de-a-ntregul cu sângele nostru, şi trece cu aer distins trotuarul ca să urce într-o limuzină luxoasă.

O enigmă pe care n-o vom dezlega noi contemporanii: de ce Germaniei i-a fost dat să-şi pedepsească criminalii, iar Rusiei nu i-a fost dat? Cât de primejdios va fi drumul nostru dacă nu ne este dat să ne purificăm de această spurcăciune ce putrezeşte în trupul nostru? Ce lecţie va putea Rusia să dea lumii?

Dar n-am auzit de aşa ceva în Germania de Est. Înseamnă că au fost reeducaţi şi sunt apreciaţi în administraţia de stat.

În procesele din Germania, ba ici, ba colo, se întâmplă un fenomen uluitor: inculpatul se ia cu mâinile de cap, refuză să se apere şi nu mai cere nimic tribunalului. El spune că şirul crimelor săvârşite enumerate şi prezentate din nou în faţa lui îl umplu de repulsie şi nu mai doreşte să trăiască. Aceasta este realizarea cea mai înaltă a unei instanţe de judecată: viciul este în asemenea măsură osândit, încât şi criminalul se leapădă de el însuşi.

Ţara care, de la tribuna judecătorului, a condamnat viciul de optzeci şi şase de mii de ori (şi l-a condamnat irevocabil în literatură şi în rândul tineretului), se purifică de el an după an, treaptă după treaptă.

Dar noi ce trebuie să facem?… Cândva, urmaşii noştri vor numi câteva dintre generaţiile noastre generaţii de papă-lapte: mai întâi am îngăduit cu supusenie să fim bătuţi cu milioanele, pe urmă i-am ocrotit cu grijă pe ucigaşi, să-şi trăiască fericiţi bătrâneţile.

Ce-i de făcut, dacă marea tradiţie a căinţei ruseşti ei n-o pot înţelege şi li se pare ridicolă? Ce-i de făcut dacă frica animalică de a îndura măcar a suta parte din ceea ce ei au pricinuit altora precumpăneşte în ei orice impuls spre dreptate? Dacă se ţin lacomi, cu ghearele şi cu dinţii, de recolta bunurilor crescute din sângele celor morţi?

De bună seamă că aceia care au învârtit manivela maşinii de tocat carne, chiar şi numai în 1937, nu mai sunt tineri, au între cincizeci şi şaizeci de ani, şi-au trăit anii cei mai buni în belşug şi îndestulare, în confort, şi orice pedeapsă pe măsură e tardivă şi nu mai poate fi săvârşită.

Noi însă vom fi mărinimoşi, n-o să-i împuşcăm, nu le vom turna pe gât apă sărată, nu-i vom da hrană ploşniţelor, nu le vom pune zăbala „Rândunicii”, nu-i vom ţine câte o săptămână în picioare nedormiţi, n-o să-i buşim cu cizmele şi nici nu le vom strânge capul în cercul de fier, nu-i vom lovi cu bastoanele de cauciuc şi nu-i vom înghesui în celulă ca pe nişte bagaje, să stea unul peste altul – nimic din tot ce au făcut ei! Dar înaintea ţării noastre şi înaintea copiilor noştri suntem obligaţi să-i căutăm şi să-i judecăm pe toţi! Să-i judecăm nu atât pe ei, cât mai ales crimele lor. Să facem ca fiecare dintre ei să spună cu glas tare:

— Da, am fost un călău şi un ucigaş.

Şi dacă acest lucru ar fi rostit în ţara noastră numai de un sfert de milion de ori (proporţional, să nu fim mai prejos de Germania Occidentală), poate că ar fi de ajuns?

În secolul al XX-lea nu este cu putinţă ca decenii de-a rândul să nu deosebeşti care sunt atrocităţile pasibile de judecată şi ce este „trecutul” care, „nu trebuie răscolit”!

Trebuie să condamnăm în mod public însăşi ideea de reprimare a unor oameni de către alţii! Trecând viciul sub tăcere, cufundându-l înăuntrul nostru doar să nu iasă afară, noi, de fapt, îl semănăm, şi el va răsări înmiit în viitor! Fără a-i pedepsi ori măcar fără a-i blama pe criminali, nu numai că pur şi simplu le ocrotim bătrâneţile infame, dar prin asta nu facem altceva decât să smulgem de sub noile generaţii orice fundament al ideii de dreptate. Iată de ce aceste generaţii cresc „indiferente”, nu din pricina „slabei activităţi educative”. Tinerii capătă convingerea că ticăloşia nu e pedepsită niciodată pe pământ, dar aduce întotdeauna bunăstare.

Şi va fi neplăcut, şi va fi cumplit să trăieşti într-o astfel de ţară!

Capitolul 5

Articol III. PRIMA CELULĂ – PRIMA IUBIRE

CE ÎNSEAMNĂ asta: celulă şi dintr-odată iubire?… Ah, da, probabil asta trebuie să fie: în timpul blocadei Leningradului ai fost închis în Casa cea Mare? Atunci e clar, acum eşti viu, fiindcă te-au închis acolo. Acesta era cel mai bun loc din Leningrad, şi nu doar pentru anchetatori, care şi locuiau acolo, şi aveau cabinete la subsol în cazul unui bombardament de artilerie. Fără nicio glumă, la Leningrad, atunci, oamenii nu se spălau, feţele lor erau acoperite de o pojghiţă neagră, dar la Casa cea Mare deţinutul făcea duş fierbinte o dată la zece zile. Este adevărat, nu încălzeau decât coridoarele pentru supraveghetori, celulele nu erau încălzite, dar toate celulele aveau apă curentă şi closet. Unde mai găseai aşa ceva la Leningrad? Pâine – ca şi în libertate, o sută douăzeci şi cinci de grame, în plus, o dată pe zi – o zeamă din carne de cal! Şi casă, tot o dată!

Se putea spune că a ajuns pisica să invidieze viaţa de câine! Darcarcer a? Dar pedeapsa capitală!

Nu, nu pentru asta. Nu pentru asta…

Să stai şi să te gândeşti cu ochii închişi în câte celule ai zăcut pe toată durata condamnării tale. Este greu să le numeri. Şi în fiecare – oameni, oameni… în unele doi, în altele o sută cincizeci, în unele ai stat cinci minute, în altele – o vară întreagă.

Dintre toate însă un loc aparte în socoteala ta îl ocupa prima celulă, în care ai întâlnit semeni de-ai tăi împărtăşind aceeaşi soartă hărăzită condamnării. Ţi-o vei aminti toată viaţa cu emoţie, cum numai iubirea dintâi ţi-o poţi aminti. Şi aceşti oameni care au împărţit cu tine duşumeaua şi aerul din cubuleţul de piatră în zilele când ţi-ai examinat viaţa toată dintr-un punct de vedere nou, aceşti oameni pe care ţi-i vei aminti cândva ca şi cum ar fi făcut parte din familia ta.

De fapt, în acele zile, ei au fost singura ta familie.

Cele trăite în cea dintâi celulă de anchetă nu pot fi comparate cu toată viaţa ta dinainte şi nici cu toată viaţa ta de după. Nu are importanţă că închisorile au existat cu mii de ani înaintea ta şi vor exista tot atâţia după tine (aş vrea să cred că mai puţine…), însă unică şi irepetabilă este numai celula în care ai stat în timpul anchetei.

Poate că era cumplită pentru o fiinţă umană. O chichineaţă plină de păduchi şi de ploşniţe, fără fereastră, fără ventilaţie, fără pat, cu pardosea-la murdară, o cuşcă denumită KPZ în cadrul sovietului sătesc, la miliţie, la gară ori în port. (KPZ şi DPZ* sunt cele mai răspândite pe faţa pământ

KPZ (DPZ) – Kamerî (Dom) predvantelnogo zakliuceniia (Celule – Casă – de detenţie preventivă). Adică nu acolo unde îşi ispăşesc pedeapsa, ci unde se desfăşoară ancheta.)

tului nostru, ele constituie masa.) Celula individuală

de la închisoarea din Arhanghelsk, unde geamurile erau mânjite cu miniu, pentru ca lumina schilodită a lui Dumnezeu să nu pătrundă la tine decât purpurie, şi un bec de cincisprezece waţi veşnic aprins în mijlocul tavanului. Ori „celula individuală" din oraşul Cioibalsan, unde pe şase metri pătraţi de pardoseală stăteaţi cu lunile paisprezece oameni lipiţi unul de altul şi schimbaţi la comandă picioarele îndoite. Sau una dintre celulele „psihice" de la Lefortovo, de felul celei cu numărul 111, vopsită în negru şi, de asemenea, cu un bec de douăzeci de waţi aprins zi şi noapte. În rest, aşa cum erau toate la Lefortovo: pardoseală de ciment, robinetul de încălzire pe coridor, la îndemâna gardianului; şi, ce era mai important, urletul sfâşietor durând ceasuri întregi (de la tunelul aerodinamaic al Institutului Central de Aero şi Hidrodinamică, aflat în vecinătate; nu se poate controla că nu era intenţionat). Acel urlet din pricina căruia castronul şi ca-na, cuprinse de vibraţii, cad de pe masă, când este inutil să vorbeşti, însă poţi să cânţi în gura mare, că gardianul nu te aude; iar când urletul se opreşte, simţi o fericire ce nu se poate compara cu libertatea.

Dar tu nu ai îndrăgit acea pardoseală murdară, acei pereţi sumbri ori putoarea hârdăului igienic, ci tocmai pe aceia cu care te întorceai, la comandă, de pe o parte pe cealaltă; acel ceva care palpită între inimile voastre; cuvintele lor uneori uimitoare; şi gândurile fluente, libere, zămislite în tine acolo, gândurile care până atunci nici nu le-ai fi putut visa.

Cât te-a costat însă până să ajungi la acea primă celulă! Ai fost ţinut într-o groapă, ori într-o boxă, ori într-un beci. Nimeni nu ţi-a adresat un cuvânt omenesc, nimeni nu ţi-a aruncat o privire de om, ci doar au ciu-gulit cu clonţurile de fier din creierul tău şi din inimă, şi tu ţipai şi gemeai, iar ei râdeau.

O săptămână ori o lună ai stat singur-singurel printre

duşmani şi erai gata să-ţi iei adio de la raţiune şi de la viaţă; şi ai căzut de pe calorifer cât pe ce să-ţi zdrobeşti capul de conul de fontă al conductei de scurgere. Dar uite că, pe neaşteptate, eşti viu şi te-au dus în mijlocul prietenilor tăi. Ţi-a revenit şi judecata.

Iată ce înseamnă celula dintâi!

Tu aşteptai această celulă, visai la ea aproape cum visai eliberarea, în vreme ce erai aruncat din lac în puţ, de la Lefortovo la diabolica, legendara Suhanovka.

Suhanovka este închisoarea cea mai cumplită dintre toate închisorile MGB-ului. Cu ea sunt speriaţi toţi cei ca noi, numele ei este rostit de anchetatori cu un şuierat lugubru. (De la cei care au fost acolo nu poţi să scoţi pe urmă nimic: ori îţi bălmăjesc o aiureală incoerentă, ori nu mai sunt în viaţă.)

Suhanovka este fostul schit Sfânta Ecaterina. Două corpuri – unul pentru executarea pedepsei şi altul pentru anchete, cu şaizeci şi opt de chilii. Până aici dubele fac două ceasuri şi mulţi nu ştiu că această puşcărie se află la câţiva kilometri de Gorki Leninskie (1) şi de fosta moşie a Zinaidei Volkonskaia (2). Împrejurimile sunt nişte locuri splendide.

Chiar din momentul când a păşit aici, arestatul este năucit de carcera în care poţi sta doar în picioare, atât de strâmtă, încât, dacă nu mai ai putere să te ţii pe picioare, nu-ţi rămâne altceva decât să atârni cu genunchii proptiţi de perete. Într-o astfel de carceră te ţin peste douăzeci şi patru de ore ca să-ţi înfrângă spiritul. La Suhanovka te hrănesc cu mâncare delicată şi gustoasă, cum nu găseşti în altă parte la MGB. Asta pentru că o aduc de la casa de odihnă a arhitecţilor, nu au bucătărie separată pentru a pregăti lături pentru porci! Însă ceea ce mănâncă un singur ar-hitect – şi cartofi prăjiţi şi şniţele aici este împărţit la doisprezece oameni. Din pricina asta nu numai că eşti veşnic flămând, ca pretutindeni, dar eşti zgândărit

şi mai dureros.

Celulele-chilii sunt toate aranjate pentru doi, dar cel mai adesea aresta ţii sunt ţinuţi câte unul. Mărimea lor este de un metru şi jumătate pe doi. În pardoseala de piatră sunt sudate două taburete rotude, ca nişte buturugi, şi pe fiecare buturugă, dacă gardianul descuie închizătoarea secretă, cade din perete pentru şapte ore de noapte (adică orele de an-chetă, ziua nu se pomeneşte aşa ceva) o laviţă peste care se prăvă-leşte o salteluţă de paie de mărimea unui copil. Ziua, scăunelul este liber, dar e interzis să te aşezi pe el. Iar pe patru ţevi verticale este aşezată, ca o scândură de călcat – masa. Ferestruica este mereu închisă, doar dimineaţa, gardianul o deschide pentru zece minute cu un cârlig. Geamul ferestruicii este armat. De plimbare, nici pomeneală. Nevoile – doar la şase dimineaţa, adică atunci când niciun stomac nu simte nevo-ia, niciodată seara. La şapte celule revin doi gardieni, iată de ce vizorul te priveşte atât de des: cât timp îi trebuie unui gardian să treacă pe lângă două uşi spre cea de a treia. Tocmai acesta e scopul tăcutei Suha-novka: să nu-ţi lase nicio clipă de somn, nici clipe furate pentru viaţa particulară, eşti privit fără încetare şi te afli mereu la discreţie.

Mai exact: 156 x209 cm. De unde ştiu? Acesta este triumful calculelor inginereşti şi al unui suflet puternic pe care Suhanovka nu l-a frânt. Sunt calculele lui Alexander Dolgan. El nu s-a lăsat copleşit de nebunie şi nu şi-a pierdut curajul. Pentru aceasta s-a străduit să numere cât mai mult. În Lefortovo şi-a numărat paşii, i-a transformat în kilometri, şi-a amintit câţi kilometri sunt pe hartă de la Moscova până la graniţă, apoi câţi până la celălalt capăt al Europei, câţi peste întreg Oceanul Atlantic. Avea următorul stimul: să se întoarcă, în gând acasă, în America; şi într-un an de celulă individuală la Lefortovo coborâse pe fundul Ocenului Atlantic, când a fost luat şi dus la Suhanovka.

Aici, înţelegând că nu-i nicio speranţă să povestească cineva despre această închisoare (toată povestirea noastră i-o datorăm lui), a născocit mijlocul de a măsura celula. Pe fundul unui castron din închisoare a citit fracţia 10/22 şi a ghicit că „10” înseamnă diametrul fundului, iar,.22” – diametrul marginii superioare. Apoi a tras din prosop un fir şi a făcut un metru şi astfel a măsurat totul. Apoi a inventat cum poţi să dormi de-a-n picioarelea, proptindu-te cu genunchiul de scăunel, şi gardianul să creadă că ţii ochii deschişi. Această invenţie l-a ajutat să nu-şi piardă minţile. (Riumin îl ţinea câte o lună fără să-l lase să doarmă.)

Dacă însă ai încheiat cu bine duelul cu sminteala, ai trecut de toate încercările singurătăţii şi ai rezistat, ţi-ai meritat cea dintâi celulă a ta! Şi de acum o să-ţi rămână sufletul la ea.

Iar dacă te-ai predat repede, ai cedat la toate şi i-ai trădat pe toţi, chiar şi atunci eşti pregătit pentru prima ta celulă; deşi pentru tine ar fi mai bine să nu trăieşti până în această clipă fericită, ci să mori biruitor în subsol, fără să semnezi nicio hârtie.

Acum o să vezi pentru prima oară oameni care nu îţi sunt duşmani. Acum o să vezi pentru prima oară alţi oameni vii*, care au de străbătut acelaşi drum ca şi tine şi pe care poţi să-i asociezi cu tine prin fericitul cuvânt noi.

Da, acest cuvânt, pe care tu poate I-ai dispreţuit în libertate, când prin el îţi înlocuiau individualitatea („Noi suntem toţi ca unul!... Noi suntem profund revoltaţi!... Noi cerem!... Noi jurăm!...”), acum ţi se releva ca un cuvânt plin de miere: tu nu eşti singur pe lume! mai există făpturi spirituale înţelepte – oameni!!

La capătul a patru zile şi patru nopţi de duel cu anchetatorul, aşteptând să mă culc după semnal în boxa mea, în care ardea o lumină orbitoare, gardianul s-a apucat să descuie uşa. Auzeam totul, dar înainte ca el să

spună: „Scularea! La interogatoriu!” am vrut să rămân încă trei şutimi de secundă cu capul pe pernă şi să-mi închipui că dorm. Însă gardianul s-a abătut de la tipicul obişnuit: „Scularea! Strângeţi aşternuturile şi salteaua!”

Nedumerit şi înciudat, pentru că era perioada de timp cea mai preţioasă, mi-am înfăşurat obielele, mi-am încălţat cizmele, mi-am pus mantaua şi căciula de iarnă şi am luat salteaua în braţe. Gardianul, mergând în vârful picioarelor, făcându-mi mereu semne să nu fac zgomot, m-a condus pe coridorul etajului trei de la Lubianka, unde domnea o linişte de moarte, pe lângă masa şefului de etaj, pe lângă numerele lucioase ale celulelor şi apărătorile măslinii lăsate peste vizoare, şi mi-a descuiat celula 67. Am intrat, şi el a încuiat numaidecât în urma mea.

De la semnalul de stingere nu trecuse decât cam un sfert de ceas, dar pentru inculpaţi acest timp este atât de firav şi nesigur, astfel încât locatarii celulei 67, când am venit eu, dormeau pe paturile de metal, cu mâinile deasupra păturii.

Diferitele măsuri opresive, în completarea celor vechi, existente, au fost născocite treptat în puşcăriile interioare ale GPU-NKVD-KGB. Cei care au stat la închisoare la începutul anilor ’20 nu au cunoscut aceste măsuri, iar atunci lumina se stingea pe timpul nopţii, ca la toţi oamenii. Dar lumina au început s-o ţină aprinsă dintr-un considerent logic: să-i poată

Dacă te aflai în Casa Mare din Leningrad în timpul blocadei, poate întâlneai şi canibali: cei care se hrăneau cu carne de om şi vindeau iâcat de om din sala de disecţii. Nu se ştie de ce erau ţinuţi la MGB la un loc cu politicii.

vedea pe deţinuţi în orice clipă din noapte (când o aprindeau pentru inspecţie era şi mai rău). Iar ordinul ca mâinile să fie ţinute deasupra păturii fusese dat, chipurile, pentru ca deţinutul să nu se stranguleze sub pătură şi astfel să se exchiveze de la ancheta cea dreaptă. Făcându-

se o cercetare experimentală, s-a observat că, iarna, omul vrea mereu să îşi ascundă mâinile, să le încălzească, astfel încât măsura a fost adoptată în mod definitiv.

Auzind zgomotul uşii descuiate, toţi trei au tresărit şi au ridicat brusc capul. Şi ei se aşteptau ca vreunul să fie luat la interogatoriu.

Şi aceste trei capete speriate, ridicate instantaneu, aceste trei feţe pali de boţite, nebărbierite mi s-au părut atât de umane, atât de dragi, încât stăteam cu salteaua în braţe şi zâmbeam fericit. Au zâmbit şi ei. Aproape că uitasem această expresie! Doar într-o săptămână!

— Din libertate? m-au întrebat. (Cea dintâi întrebare care se pune de obicei novicelui.)

— Nu-u, am răspuns eu. (Cel dintâi răspuns pe care îl dă novicele de obicei.)

Ei credeau că probabil am fost arestat de curând şi, deci, vin de afară, din libertate. Eu însă după nouăzeci şi şase de ore de anchetă nuconsid eram câtuşi de puţin că veneam din „libertate”, oare nu sunt încă un arestat încercat?… Şi totuşi eram din libertate! Şi un bătrânel fără barbă, cu nişte sprâncene negre foarte vioaie m-a şi întrebat dacă n-am veşti din război şi din politică. Extraordinar! Deşi eram în ultimele zile ale lui februarie, ei nu ştiau nimic nici de conferinţa de la Ialta, nici de încercui-rea Prusiei Orientale, nici de ofensiva noastră de lângă Varşovia de la mijlocul lui ianuarie, nici de retragerea lamentabilă din decembrie a aliaţilor. Conform regulamentului, inculpaţii nu trebuiau să afle nimic despre lumea de afară şi, iată, nu ştiau nimic!

Eram gata să le povestesc jumătate de noapte, să le povestesc totul cu mândrie, de parcă toate victoriile şi încercuirile erau opera mâinilor mele. Însă tocmai atunci gardianul de serviciu mi-a adus patul şi a trebuit să-l instalez fără zgomot. Mi-a ajutat un flăcău de vârsta mea, tot militar: tunica şi boneta lui de aviator atârnau pe bara

verticală a patului. El m-a întrebat înaintea bătrânului, numai că nu despre război, ci dacă nu am tutun. Dar oricât de deschis mi-ar fi fost sufletul pentru întâlnirea cu noii mei prieteni şi oricât de puţine cuvinte s-ar fi rostit în câteva minute, dinspre acest tânăr de-o vârsta cu mine şi camarad de front a adiat ceva străin, şi pentru el eu m-am închis numaidecât şi pentru totdeauna. (Încă nu cunoşteam cuvântul „cloşcă” (3), nici faptul că ea trebuia să existe în fiecare celulă, de fapt încă nu izbutisem să reflectez şi să spun că acest om, G. Kramarenko, nu-mi place, că în mine a şi început să lucreze un releu sufletesc, un releu-detector, şi m-a închis definitiv pentru acest om. N-aş fi menţionat acest fapt dacă ar fi fost unicul, însă acţiunea acestui releu-detector înăuntrul meu am început s-o simt curând cu uimire, cu bucurie şi nelinişte ca pe o însuşire naturală permanentă. Au trecut anii, am dormit în acelaşi pat, am mers în aceeaşi coloană, am lucrat în aceeaşi brigadă cu multe sute de oameni şi întotdeauna acest misterios releu-detector, la crearea căruia n-am avut niciun merit, intra în funcţiune înainte ca eu să-mi amintesc de el, intra în funcţiune la vederea unui chip de om, a unor ochi, la primele sunete ale unei voci, şi mă deschidea larg acestui om, ori numai un pic, ori mă închidea definitiv. Şi întotdeauna era atât de perfect, încât toată bătaia de cap a agenţilor operativi cu aranjarea turnătorilor a început să mi se pară o copilărie: fiindcă cel ce se angaja să fie trădător se cunoştea întotdeauna după faţa lui şi după voce. Alţii izbuteau să disimuleze cu abilitate acest lucru, însă tot degeaba. Şi, dimpotrivă, detectorul îmi ajuta să-i descopăr pe aceia cărora le puteam încredinţa din primele minute ale cunoştinţei tainele cele mai intime şi de mare gravitate pentru care plăteşti cu capul. Uite aşa am trăit opt ani de închisoare, trei ani de exil, încă şase ani, nu mai puţin periculoşi, cât mi-am scris clandestin cărţile, şi în toţi aceşti şaptesprezece ani m-am destăinuit cu

nechibzuinţă la zeci de oameni, dar niciodată n-am făcut un pas greşit! N-am citit nicăieri despre asta, şi scriu aici pentru amatorii de psihologie. Cred că asemenea mecanisme sufleteşti se găsesc în mulţi dintre noi, dar, ca oameni ai unui secol prea tehnic şi intelectual, noi nu acordăm importanţă acestei minuni şi nu o lăsăm să se dezvolte în noi.)

După ce am instalat patul, eram gata să-mi încep povestirea (desigur, lungit în pat, şi în şoaptă, pentru ca nu cumva din acest confort să mă trezesc la carceră), însă cel de al treilea colocatar, de vârstă medie, cu fire albe în părul tuns scurt, care mă privise nu prea binevoitor, a rostit cu acea asprime care constituie farmecul oamenilor din nord:

— Mâine. Noaptea e pentru somn.

Era lucrul cel mai rezonabil. Fiecare dintre noi putea să fie luat în orice clipă la interogatoriu şi ţinut acolo până la şase dimineaţa, când anchetatorul se duce să se culce, dar aici deja dormitul este interzis.

O noapte de somn netulburat era mai importantă decât toate destinele planetei.

Şi încă un lucru stânjenitor, la început insesizabil, am simţit încă de la primele fraze ale povestirii mele, dar nu mi-a fost dat să-l definesc atât de repede: faptul că (s-a produs odată cu arestarea fiecăruia dintre noi) o deplasare a polilor lumii sau o întoarcere a tuturor noţiunilor cu o sută optzeci de grade, iar faptul că eu am început să povestesc cu atâta entuziasm poate că pentru noi nu era câtuşi de puţin o bucurie.

Ei s-au întors cu spatele, şi-au acoperit ochii cu batistele să şi-i ferească de lumina becului de două sute de waţi, şi-au înfăşurat cu prosopul mâna de deasupra păturii, ca să nu le îngheţe, iar pe cealaltă şi-au ascuns-o pe furiş, şi au adormit.

Iar eu stăteam întins prea plin de sărbătoarea de a fi

alături de oameni. Căci cu un ceas în urmă nu puteam presupune că mă vor pune împreună cu cineva. Puteam să şi mor cu un glonţ în ceafă (anchetatorul îmi făgăduia mereu) fără să mai văd pe cineva. Ca şi mai înainte, ancheta plana deasupra mea, dar cât de mult dăduse îndărăt! Mâine voi povesti eu (nu despre cazul meu, firește), mâine vor povesti ei – ce zi interesantă va fi mâine, una dintre cele mai grozave din viaţa mea! (Foarte repede am fost cât se poate de conştient că pentru mine închisoarea nu constituie o prăpastie, ci o cotitură foarte importantă a vieţii.)

Fiecare amănunt din celulă era interesant pentru mine. Oare unde îmi dispăruse somnul? Şi când vizorul nu mă priveşte, cercetez pe furiş. Iată, deasupra unuia dintre pereţi, se află o mică adâncitură de trei cără-mizi, şi de ea atârnă un mic stor de hârtie albastră. Dar mi se răspunsese la această întrebare: este fereastra. Da, în celulă există o fereastră! Iar storul servea drept camuficij antiaerian. Mâine, în celulă, se va strecura lumina slabă a zilei şi, pentru câteva minute, becul orbitor va fi stins. Cât de mult înseamnă să trăieşti ziua, la lumina zilei!

În celulă mai era şi o masă. Pe ea, în locul cel mai vizibil – un ceainic, un joc de şah, un mic teanc de cărţi, (încă nu ştiam de ce se aflau în locul cel mai vizibil. Asta făcea parte din regimul de la Lubianka: ori de câte ori gardianul privea – foarte des – prin vizor, trebuia să se convingă că aceste daruri ale administraţiei nu sunt folosite cu intenţii rele: că nu găuresc peretele cu ceainicul; că nimeni nu înghite piesele de şah, riscând să-şi încheie socotelile şi să înceteze a mai fi cetăţean al URSS; că nimeni nu dă foc cărţilor cu intenţia de a incendia închisoarea. Iar ochelarii arestaţilor erau socotiţi atât de primejdioşi, încât nu puteau fi lăsaţi noaptea pe masă, administraţia îi luă până a doua zi de dimineaţă.)

Ce viaţă confortabilă! Şah, cărţi, pat cu arcuri, saltele

de bună calitate, aşternuturi curate. Cât timp am fost în război nu-mi aduc aminte să fi dormit aşa. Într-o plimbare de la fereastră la uşă poţi face aproape patru paşi. Nu, nu încape vorbă, această închisoare politică centrală este curată staţiune de odihnă.

Nici obuze nu cad… Îmi aminteam când vâjâitul lor pe deasupra capului, când şuieratul şi vaietul crescând al exploziei. Şi cât de suav şuieră mine-le! Şi cum se cutremură totul când explodează cele patru obuze trase cu tunul poreclit „scârţâitoarea”! Mi-am amintit de noroiul de lângă Wormditt, unde m-au arestat şi unde ai noştri frământă acum nămolul amestecat cu lapoviţă, ca să nu-i lase pe nemţi să iasă din încercuire.

Să vă ia dracu’, dacă nu vreţi să lupt – foarte bine!

* * *

La multe lucruri cărora noi le uitasem înţelesul se mai adaugă încă unul: înalta valoare a oamenilor care au vorbit şi au scris ruseşte înaintea noastră. Este bizar că ei aproape nu sunt prezentaţi în literatura noastră dinaintea revoluţiei. Au fost înfăţişaţi ba oamenii de prisos (4), ba visătorii molâi şi inadaptabili. Citind literatura rusă din secolul al XIX-lea, aproape că nu îţi dai seama pe cine s-a bizuit Rusia zece secole, prin cine a durat? De altfel, nu tot prin ei a supravieţuit ea şi ultima jumătate de secol? Ba bine că nu! mai ales prin ei.

Apoi şi visătorii… Ei vedeau prea multe lucruri ca să aleagă doar unul. Ei aspirau spre sublim prea intens pentru a se ţine cu toată fermitatea de pământ. Înainte de căderea unor societăţi, există întotdeauna o categorie înţeleaptă de gânditori şi atât. Şi cât au tras pe socoteala lor! Cât i-au batjocorit! Şi nu li s-a dat altă poreclă decât aceea de putregai. Aceşti oameni au fost o floare înflorită prematur, cu un parfum prea suav şi astfel au azvârlit-o sub cositoare. În viaţa personală erau absolut neajutoraţi; nu ştiau nici să se încovoaie, nici să se prefacă, nici să

trăiască în armonie: fiecare cuvânt era o opinie, un elan, un protest. Şi cositoarea tocmai pe aceştia îi alege. Şi tocmai pe aceştia maşina de tocat paie îi face fărâme.

Şi ei au trecut prin aceste celule, însă pereţii celulelor – de atunci de câte ori s-or fi rupt tapetele lor, de câte ori s-or fi tencuit, văruit şi zugrăvit?

— Deci, pereţii celulelor nu ne destăinuiau nimic din trecut (dimpotrivă, îşi ciuleau urechile prin microfoane, ca să asculte ce vorbim noi). Despre oamenii care au locuit în aceste celule, despre discuţiile care s-au purtat aici, despre gândurile cu care plecau de aici la locul de execuţie şi la Solovki nu s-a scris şi nu s-a spus niciodată nimic şi, pesemne, n-o să existe vreodată o astfel de carte care ar valora cât patruzeci de vagoane din literatura noastră!

Iar cei care încă mai trăiesc ne povestesc tot felul de fleacuri: că înainte aici erau paturi de scânduri şi saltele umplute cu paie. Că înainte de a pune botniţe la ferestre, geamurile eru văruite până sus de tot încă din anul 1920. Botniţele existau în mod cert în 1923 (în vreme ce noi toţi, laolaltă, le atribuiam lui Beria). Că în anii ’20 era încă îngăduită comunicarea prin ciocănituri: mai dăinuia tradiţia transmisă din închisorile ţariste – ce să facă deţinuţii dacă nu comunică prin ciocănituri? Şi încă ceva: pe întreg parcursul anilor ’20 aici erau gardieni letoni (din unităţile de puşcaşi letoni şi din alte părţi), iar mâncarea era împărţită de femei letone voinice.

Fleacuri-fleacuri, dar ai la ce să chibzuieşti.

Eu însumi aveam mare nevoie să ajung în această închisoare politică principală, mulţumesc că m-au adus aici: mă gândeam mult la Buharin şi doream să-mi reprezint toate acestea. Totuşi aveam impresia că nu suntem decât resturi de fân cosit, că am fi fost buni în orice închisoare interioară** din provincie. Şi deodată – ce onoare!

Mă sfiesc să spun, dar în pragul deceniului al optulea

al secolului nostru şi unii şi ceilalţi parcă au început să apară din nou. Este uimitor. Era cu neputinţă să te mai aştepţi la aşa ceva.

Închisoare interioară – adică, mai precis, a securităţii de stat.

Însă cu cei pe care i-am găsit aici era imposibil să te plictiseşti. Aveai pe cine să asculţi, aveai pe cine să compari.

Acel bătrânel cu sprâncene vioaie (la cei şaizeci şi trei de ani ai lui se ţinea grozav pentru un bătrânel) se numea Anatoli Ilici Fastenko. Era podoaba celulei noastre de la Lubianka, atât ca depozitar al vechilor tradiţii din închisorile ruseşti, cât şi ca istorie vie a revoluţiilor ruse. Prin ceea ce păstrase în memoria lui, el dădea amploare tuturor evenimentelor trecute şi prezente. Astfel de oameni sunt valoroşi nu doar în celulă, ei sunt prea puţini în toată societatea noastră.

Numele lui Fastenko l-am întâlnit chiar aici în celulă, într-o carte despre revoluţia din 1905. Fastenko era un social-democrat atât de vechi, încât se pare că încetase să mai fie.

Cea dintâi condamnare la închisoare a obţinut-o încă din tinereţe, în anul 1904, însă după manifestul din 17 octombrie 1905 a fost eliberat definitiv.

Care dintre noi n-a învăţat la şcoală, la lecţiile de istorie, din Cursul scurt de istorie a partidului comunist (h), că acest „manifest mârşav şi provocator” a fost o batjocură la adresa libertăţii, că ţarul a ordonat: libertate morţilor, cei vii să fie arestaţi”? Dar această afirmaţie este neadevărată. Prin acel act erau tolerate toate partidele politice, era convocată Duma (5), iar amnistia acordată a fost cinstită şi extrem de largă: în virtutea ei erau eliberaţi nici mai mult, nici mai puţin decât toţi deţinuţii politici fără excepţie, indiferent de durata şi felul pedepsei. Au rămas la închisoare doar deţinuţii de drept comun. Pe când

amnistia stalinistă din 7 iulie 1945 a procedat exact invers: i-a lăsat în temniţă pe toţi deţinuţii politici.

Este interesantă povestirea lui privind circumstanţele acestei amnistii. Fireşte, în anii aceia încă nu aveau habar de niciun fel de „botniţe" la ferestrele închisorilor, şi din celulele închisorii din Belaia Ţerkov, unde Fastenko era închis, arestaţii contemplau liber curtea închisorii, vedeau pe cei care veneau şi pe cei care plecau, şi strada, şi puteau să cheme pe oricine dintre cei aflaţi în libertate. Şi iată că în ziua de 17 octombrie, aflând despre amnistie prin telegraf, localnicii au transmis vestea deţinuţilor. De bucurie, politicii au stârnit mare tărăboi, au început să spargă geamurile de la ferestre, să rupă uşile şi să-i ceară comandantului închisorii să-i elibereze neîntârziat. Credeţi că vreunul dintre ei a fost lovit cu cizmele în bot? A fost băgat la carceră? Ori vreuneia dintre celule i s-a interzis dreptul la cărţi şi la chioşcul cu alimente? Nicidecum! Dezorientat, directorul închisorii alerga de la o celulă la alta, implorând: „Domnilor! Vă conjuri Fiţi rezonabili! Eu n-am dreptul să vă eliberez pe baza unei comunicări telegrafice. Trebuie să primesc indicaţii directe de la superiorii mei din Kiev. Vă rog insistent: va trebui să mai dormiţi o noapte aici". Şi într-adevăr, în mod barbar i-au mai reţinut încă douăzeci şi patru de ore!... (După amnistia lui Stalin, cum se va mai arăta, cei amnistiaţi au fost reţinuţi încă vreo două-trei luni şi supuşi la acelaşi regim dinainte, însă nimănui nu i s-a părut acest lucru ilegal.)

Căpătându-şi libertatea, Fastenko şi tovarăşii lui s-au lansat numaidecât în activitatea revoluţionară. În 1906, Fastenko a primit opt ani de ocnă, ceea ce însemna: patru ani în lanţuri şi patru ani în exil. Primii patru ani i-a petrecut la închisoarea centrală din Sevastopol, unde, când se afla şi el acolo, a avut loc o evadare în masă a deţinuţilor, organizată din afară de uniunea partidelor revoluţionare: socialiştii revoluţionari (eserii), anarhiştii şi

social-democraţii. Cu ajutorul unei bombe, în zidul închisorii s-a produs o spărtură de mărimea unui călăreţ cu cal cu tot, şi vreo douăzeci de deţinuţi (nu toţi care ar fi vrut, ci doar cei indicaţi de parti-dele lor să evadeze şi care, încă dinainte, în închisoare, prin intermediul gardienilor fuseseră înzestraţi cu pistoale!) s-au năpustit prin spărtură şi au fugit, cu excepţia unuia singur: Anatoli Fastenko. Însă nu a fost desemnat de partidul social-democrat să evadeze, ci să atragă atenţia supraveghetorilor şi să stârnească tărăboi.

În schimb, în exilul de pe fluviul Enisei nu a rămas multă vreme. Com parând povestirile lui (pe urmă şi ale altor deţinuţi rămaşi în viaţă) cu faptul cunoscut de toată lumea că revoluţionarii noştri fugeau cu sutele din exil, şi tot mai mulţi peste hotare, ajungi la convingerea că din exilul ţarist doar cei leneşi nu fugeau, atât era de simplu. Fastenko „a evadat", adică a plecat pur şi simplu din locul exilului, fără act de identitate. A plecat la Vladivostok, contând să se îmbarce pe un vapor cu ajutorul unui cunoscut. Nu se ştie de ce, dar n-a reuşit. Atunci, tot fără act de identitate a traversat liniştit cu trenul Maică-Rusie de la un capăt la altul şi a plecat în Ucraina, unde activase ca bolşevic-ilegalist şi de unde fusese arestat Acolo i-au procurat un paşaport pe un alt nume şi a plecat să treacă frontiera austriacă. Această încercare era atât de puţin primejdioasă, şi Fastenko simţea atât de puţin în urma sa respiraţia poterei, încât a dat dovadă de o lipsă de grijă uimitoare: când a ajuns la frontieră, după ce a dat paşaportul funcţionarului de poliţie, şi-a dat brusc seama că uitase care era noul său nume! Ce să facă? Erau vreo patruzeci de pasageri, şi funcţionarul începuse deja să-i strige. Brusc îi trecu prin minte să se prefacă adormit. A auzit cum au fost distribuite toate paşapoartele, cum au strigat de câteva ori numele lui Makarov, dar tot nu era sigur că este numele lui. În sfârşit, dragonul regimului

imperial s-a aplecat deasupra ilegalistului şi l-a bătut politicos pe umăr: „Domnule Makarov! Domnule Makarov! Poftiţi, luaţi-vă paşaportul!”

Fastenko a plecat la Paris. Acolo s-a cunoscut cu Lenin şi cu Luna-cearski (6). La şcoala de partid de la Long jumeau a îndeplinit nişte fun-cţii administrative. Concomitent studia limba franceză, apoi, uitându-se în jurul său, i-a venit chef să plece mai departe, să vadă lumea. Înainte de război a plecat în Canada. Acolo a fost muncitor, pe urmă a plecat în Statele Unite. Viaţa slobodă statornicită în aceste ţări l-a uimit: el a ajuns la concluzia că acolo nu va fi niciodată nicio revoluţie proletară şi chiar că nici nu era nevoie de ea acolo.

În Rusia însă a avut loc – mai înainte de cât se aşteptau – revoluţia mult aşteptată şi toţi s-au întors, apoi s-a declanşat încă o revoluţie (7). Fastenko nu mai simţea pentru aceste revoluţii elanul de odinioară. Dar s-a întors, supunându-se aceleiaşi legi ce dirijează păsările călătoare.

Curând după Fastenko, s-a întors în patrie şi un cunoscut al lui din Canada, un fost marinar de pe crucişătorul „Potiomkin” (8), care fugise în Canada, unde a devenit un fermier înstărit. Fostul marinar de pe „Potiomkin” şi-a vândut ferma şi toate vitele şi, cu toţi banii şi un tractor nou-nouţ, s-a întors în ţinutul natal să ajute la construirea socialismului mult dorit. S-a înscris într-una din primele comune şi i-a donat tractorul. Pe tractor au lucrat cine vrei şi cine nu vrei, încât l-au stricat foarte repede. Iar fostul marinar vedea acum cu totul altceva decât îşi închipuise vreme de douăzeci de ani. La conducere se aflau oameni care nu ar fi trebuit să aibă dreptul să conducă şi dădeau nişte ordine care pentru harnicul fermier erau curate inepţii. În plus, acesta slăbise binişor, hale-le i se ponosiseră şi nu-i mai rămăsese mare lucru din dolarii canadieni, schimbaţi pe ruble de hârtie. S-a rugat să fie lăsat să plece cu familia. A trecut graniţa nu

mai bogat decât atunci când a fugit de pe „Potiomkin”, a traversat oceanul ca şi atunci, lucrând ca marinar (nu i-au mai ajuns banii de bilet), iar în Canada şi-a început din nou viaţa ca argat.

La început, nu puteam înţelege multe la Fastenko. Pentru mine, lucrul cel mai important şi cel mai uluitor era faptul că el, care l-a cunoscut pe Lenin personal, îşi amintea de acesta cu destulă răceală. (Starea mea de spirit pe atunci era următoarea: cineva din celulă i s-a adresat, într-o zi lui Fastenko numai cu patronimicul, fără prenume, adică simplu: „Ilici, astăzi scoţi tu hârdăul, nu-i aşa?” Asta m-a scos din fire, m-am simţit revoltat, mi s-a părut un sacrilegiu, şi nu doar că se afla într-o asemenea îmbinare de cuvinte, ci sacrilegiu în general, să numeşti Ilici pe altcineva decât pe unicul om de pe pământ!) Din pricina asta nici Fasten-ko încă nu putea să-mi explice multe lucruri aşa cum ar fi vrut.

Îmi spunea limpede pe ruseşte: „Să nu-ţi faci chip cioplit!” Dar eu nu înţelegeam.

Văzând entuziasmul meu, mi-a repetat stăruitor de multe ori: „Dumneata eşti matemnaţician, e păcat să-l uiţi pe Descartes: să te îndoieşti de toate! Să te îndoieşti de toate!” Cum adică „de toate”? Totuşi nu de toate! Mi se părea că şi aşa pusesem multe lucruri la îndoială, destul!

Sau îmi spunea: „Vechii deţinuţi politici aproape au dispărut, eu sunt printre ultimii. Vechii ocnaşi au fost nimiciţi cu toţii, iar asociaţia noastră au desfiinţat-o încă din anii ’30”. „De ce?” „Ca să nu ne adunăm, să nu discutăm, să nu comentăm”. Şi cu toate că aceste cuvinte, rostite pe un ton calm, ar fi trebuit să strige la cer, să spargă geamurile, eu le-am receptat doar ca pe încă una dintre fărădelegile lui Stalin. Un fapt dificil, dar fără niciun temei.

Este absolut sigur că nu tot ce intră în urechile noastre pătrunde şi mai departe, în conştiinţă. Tot ce nu se

potriveşte cu starea noastră de spirit se pierde: ori în urechi, ori dincolo de urechi, dar se pierde. Şi iată, cu toate că ţin minte clar numeroasele povestiri ale lui Fastenko, consideraţiile lui s-au sedimentat în memoria mea confuză. Mi-a enumerat diverse cărţi pe care m-a povăţuit stăruitor să le procur şi să le citesc cândva, când mă voi afla în libertate. El, din pricina vârstei şi sănătăţii, nu mai spera să iasă viu şi îi făcea plăcere să spere că, într-o zi, eu voi pătrunde înţelesul ideilor lui. Nu aveam posibilitatea să-mi notez, de memorat – nici atât, erau destul de multe lucruri de ţinut minte în anii de închisoare, dar numele apropiate gusturilor mele de atunci mi s-au înti-părit în memorie: Gorki, Gânduri inoportune (pe atunci îl apreciam foarte mult pe Gorki, căci el i-a întrecut pe toţi clasicii ruşi numai prin faptul că era scriitor proletar) şi Plehanov, Un an în patrie.

Când Fastenko s-a întors în RSFSR, ca preţuire a meritelor lui din ilegalitate au vrut să-l promoveze cât mai sus, şi ar fi putut să ocupe un post important, însă el nu a dorit asta, a ocupat o funcţie modestă la editura „Pravda”, apoi alta şi mai modestă, pe urmă s-a transferat la trustul „Mosgoroformlenie” (9) şi acolo a lucrat absolut nebăgat în seamă. Eu mă miram: la ce bun un astfel de drum evaziv? El îmi răspundea în felul lui greu de înţeles: „Un câine bătrân nu-l mai obişnuieşti cu lanţul”. Dându-şi seama că nu se mai poate face nimic, Fastenko nu avea decât această dorinţă omenească: să rămână în viaţă. A ieşit la pensie – o pensie mică, liniştită (nicidecum personală, pentru că asta ar fi putut atrage atenţia că fusese apropiat de multe persoane împuşcate – şi astfel ar fi dus-o până în anul 1953. Din nenorocire însă, vecinul lui de apartament – scriitorul L. Soloviov, beţiv şi fluşturatic, care în stare de beţie se lăudase undeva cu un pistol – a fost arestat. Pistolul înseamnă în mod obligatoriu terorism, iar Fastenko, cu trecutul lui de vechi social-democrat, era un

terorist sadea şi iată că acum anchetatorul îl acuza, punându-i în cârcă terorismul şi, în acelaşi timp, de bună seamă, slujba în interesul serviciilor de spionaj francez şi canadian, şi, în consecinţă, aceea de informator al poliţiei secrete ţariste. În 1945, pentru salariul său mai mult decât îndestulător, un anchetator bine hrănit a răsfoit cu toată seriozitatea arhivele direcţiilor provinciale ale jandarmeriilor şi a scris foarte serioase procese-verbale ale interogatoriilor privind porecle-le conspirative, parolele, casele şi întâlnirile conspirative din anul 1903.

Soţia bătrână a lui Anatoli Ilici (copii nu aveau), la fiecare zece zile, cum

Aceasta era tema preferată a lui Stalin: toţi membrii de partid arestaţi (şi în general foştii revoluţionari) să fie acuzaţi că s-au aflat în slujba poliţiei secrete ţariste. Oare din pricina suspiciunii nemărginite? Ori... dintr-un sentiment interior... prin analogie?...

prevedea regulamentul, îi aducea un pachet după posibilităţile ei: o bucăţică de pâine neagră de vreo trei sute de grame (căci o cumpăra din piaţă, unde costa o sută de ruble kilogramul!) şi o duzină de cartofi fierţi şi curăţaţi de coajă (care, la control, erau străpunşi cu sula). Vederea acestor pachete sărace – cu adevărat sfinte! – îţi sfâşia inima.

Iată ce merita un om după şaizeci şi trei de ani de viaţă cinstită şi de îndoieli.

Cele patru paturi din celula noastră mai lăsau o mică trecere în mijloc unde se afla masa. Însă la câteva zile după mine a mai fost adus unul – al cincilea – şi i-au pus patul de-a curmezişul.

Pe cel nou l-au adus cu un ceas înainte de sculare, când somnul este cel mai dulce, şi trei dintre noi n-au ridicat capul, numai Kramarenko a sărit în sus ca să facă rost de tutun (şi, probabil, de material pentru an-chetator). Au început să vorbească în şoaptă, ne străduiam să nu

ascultăm, însă era imposibil să nu distingi şoaptele novicelui: erau sonore, neliniştite, încordate şi chiar semănau a plânset, ceea ce te face să crezi că în celula noastră nu a intrat o nenorocire de rând. Novicele întreba dacă sunt mulţi condamnaţi la moarte. Totuşi, fără să întorc capul, i-am ţistuit să vorbească mai încet.

Când a sunat deşteptarea şi am sărit din pat toţi deodată (cel ce întârzia în pat era pasibil de carceră), am zărit un… general! Adică nu avea niciun fel de semn distinctiv, nici chiar descusut ori deşurubat, nici măcar petliţe, însă tunica din stofă scumpă, mantaua moale, apoi întreaga figură şi faţa îl arătau neîndoielnic a fi general, un general tipic şi, negreşit, un general plin şi nu un oarecare general-maior. Nu era înalt de statură, ci îndesat, bine făcut şi lat în umeri, destul de gras la faţă, însă această rotunjime de om bine hrănit nu-i dădea şi aerul de blajinătate specifică, ci, dimpotrivă, îl făcea să pară important ca unul care aparţine clasei celor sus-puşi. Faţa lui se termina, nu în sus, e drept, ci în jos, cu un maxilar de buldog, şi aici se concentrau energia, voinţa şi autoritarismul lui, care l-au ajutat să obţină asemenea grad la o vârstă mijlocie.

Am făcut cunoştinţă, şi a reieşit că L.V. Z-v era chiar mai tânăr decât arăta, anul acesta va împlini doar treizeci şi şase („dacă n-or să mă împuşte”), însă lucrul cel mai uimitor a fost că nu era deloc general, nici măcar colonel ori îndeobşte militar, ci inginer!

Inginer?! Eu am fost crescut într-un mediu de ingineri şi mi-i amintesc foarte bine pe inginerii din anii ’20: minte scânteietoare, umor degajat şi inofensiv, gândire sprintenă şi de mare anvergură, naturaleţea trecerii de la un domeniu al ingineriei la altul şi, în general, de la tehnică la viaţa de societate, la artă. Apoi educaţia aleasă, rafinamentul gusturilor, vorbirea elegantă, curgătoare şi fără expresii scabroase; unii cântau la un instrument, alţii

făceau pictură; şi pe chipul tuturor remarcai întotdeauna pecetea spiritului.

Începând din deceniul al patrulea, am pierdut legătura cu acest mediu. Pe urmă a venit războiul. Şi iată, acum aveam în faţă un inginer. Dintre aceia care au venit în schimbul celor exterminaţi.

Nu puteam să nu recunosc că dintr-un punct de vedere era superior: era mult mai puternic şi mai tare lăuntric decât ceilalţi. El şi-a păstrat forţa umerilor şi a braţelor, deşi nu-i mai era de mult folositoare. Eliberat de povara politeţii, privea cu severitate, vorbea într-un stil ce nu admitea contrazicere, fără măcar să conceapă că ar putea exista cineva care să-l contrazică. El a şi crescut altfel decât ceilalţi, şi lucra altfel decât ei.

Tatăl lui ara ogorul în sensul cel mai deplin şi mai adevărat. Lionea Z-v era un băiat ciufulit şi incult de ţărani, ale căror talente pierdute le deplângeau Beliński (10) şi Tolstoi. Nu era un Lomonosov (11) şi sigur nu ar fi venit la Academie, dar era talentat, iar dacă ar fi arat pământul şi nu ar fi fost revoluţia, ar fi ajuns un ţăran înstărit, căci era energic şi inteligent, poate ar fi ajuns un mic negustor.

În era sovietică el a intrat în comsomol, şi acest comsomolism al lui a întrecut celelalte talente, l-a smuls din anonimat, din pătura de jos, din sat, l-a propulsat ca pe o rachetă, prin facultatea muncitorească, drept la Academia industrială. A ajuns acolo în 1929, exact când ceilalţi ingineri erau mânaţi ca nişte turme în GULAG. Trebuiau modelaţi alţii noi – conştiincioşi, devotaţi sută la sută, şi nu atât ca să facă treaba propriu-zisă, cât mai ales ca mari conducători ai industriei la drept vorbind businessmeni sovietici. Era momentul când vestitele posturi de coman-dă din industria încă neconstruită erau vacante. Şi destinul a făcut ca promoţia lui să le ocupe.

Viaţa lui Z-v a devenit un lanţ de succese, o ghirlandă

care se înfăşura spre vârf. Aceşti ani istovitori – din 1929 până în 1933, când războiul civil din ţară nu mai folosea mitralierele instalate în căruţe uşoare, ci câinii poliţişti, când şiruri de oamenii muritori de foame se târau spre staţiile de cale ferată în speranţa de a pleca la oraş, unde grânele dau în spic, însă nu li se vindeau bilete, şi ei nu puteau să plece, şi mureau pe sub zăplazurile gărilor duiumuri de oameni umili în zăbunuri şi obiele. În vremea asta Z-v habar nu avea că orăşenii primeau pâinea pe cartelă, căci el avea bursă de student în valoare de nouă sute de ruble (un muncitor necalificat primea atunci doar şaizeci). Nu-l durea inima pentru satul de care se lepădase: noua lui viaţă era aici printre învingători şi conducători.

N-a avut când să fie un şef de echipă obişnuit: el a avut în subordine zeci de ingineri şi mii de muncitori, el a fost inginerul şef al marilor şan-tiere din jurul Moscovei. Bineînţeles, când a început războiul, a fost mobilizat pe loc, s-a evacuat cu direcţia sa generală la Alma-Ata şi aici a condus nişte şantiere şi mai mari pe râul Iii, numai că acum lucra cu deţinuţi. Vederea acestor oameni prăpădiţi îl preocupa foarte puţin pe atunci. Nu-l predispunea la reflecţii, nu îi atrăgea atenţia. Pentru acea orbită strălucitoare pe care evolua el nu erau importante decât cifrele de plan ce trebuiau realizate, şi pentru Z-v era de ajuns să indice obiectivul, lagărul şi conducătorul şantierului. În rest – treaba lor cum se descurcau cu îndeplinirea normelor; câte ore lucrau, ce raţii de mâncare primeau – el nu intra în aceste detalii.

Anii de război, departe, în spatele frontului, au fost pentru Z-v cei mai buni din viaţa lui! Căci asta e una din particularităţile generale şi vechi de când lumea ale războiului: cu cât mai multe necazuri strânge el la un pol, cu atât mai multe lucruri eliberează la celălalt. Z-v avea nu numai maxilar de buldog, ci şi spirit de om de afaceri rapid şi abil. S-a acomo-dat numaidecât, cu pricepere, noului

ritm, de război, al economiei: totul pentru victorie, smulge şi loveşte, totul va fi trecut la pierderile de război! O singură concesie a făcut războiului: a renunţat la costume şi cravate şi, adaptându-se culorii kaki, şi-a comandant cizme de box şi tunică de general – chiar asta în care a venit acum la noi. Aşa era la modă, era ca toţi ceilalţi, nu stârnea iritarea invalizilor ori privirile reprobabile ale femeilor.

Cel mai adesea însă femeile îi aruncau altfel de priviri; veneau la el să mănânce bine, să se încălzească, să se distreze. Prin mâinile lui treceau o groază de bani, portofelul lui forfotea ca un butoiaş, hârtiile de zece ruble la el treceau drept copeici, cele de o mie – drept ruble, lui Z-v nu-i părea rău de bani, nu-i strângea şi nu-i număra. Ţinea doar socoteala femeilor care treceau prin patul lui şi, în special, a celor pe care le „desfeciorea”, socoteala aceasta era sportul lui. În celulă ne încredinţa că arestarea l-a întrerupt la două sute nouăzeci şi ceva, îi era necaz că n-a putut ajunge la trei sute. Cum era timp de război, femeile erau singure, iar el, pe lângă bani şi putere, era înzestrat şi cu o virilitate de Rasputin (12), aşa că nu aveam motiv să nu-l credem. Era dispus să ne povestească mereu, cu plăcere, episod după episod, numai că urechile noastre nu erau deschise pentru aceasta. Deşi nu-l păştea niciun pericol de nicăieri, în ultimii ani, înşfăca aceste femei cu febrilitate, le frământa, le strivea, le storcea, apoi le arunca, aşa cum iei de pe platou un rac, îl rozi, îl sugi, apoi întinzi mâna după altul.

Se obişnuise foarte mult cu maleabilitatea materiei, cu goana lui de mistreţ puternic! (în clipele de excitaţie deosebită, se agita prin celulă întocmai ca un mistreţ viguros, care, în avântul său, ar fi în stare să doboare chiar un stejar!) Se obişnuise să întâlnească printre conducători oameni de teapa lui, cu care putea întotdeauna să pună totul de acord, să pună totul la cale, să muşamalizeze!

Uitase că pe cât de mare este succesul, pe atât de mare este şi invidia. Cum a aflat în cursul anchetei, i se deschisese dosar încă din 1936, când povestise cu nepăsare o anecdotă la beţie. Apoi s-au mai prelins nişte mici denunţuri, nişte depoziţii ale unor agenţi (femeile trebuie duse la restaurant, iar acolo cine nu te vede?!). Şi s-a mai primit un denunţ că în 1941 nu s-a grăbit să plece din Moscova, aşteptându-i pe nemţi (într-adevăr, atunci a întârziat din pricina unei muieri). Z-v era foarte atent ca toate combinaţiile lui economice să fie săvârşite cât mai curat, însă a uitat că mai există şi articolul 58. Şi totuşi această stană de piatră putea încă multă vreme să nu se prăvălească peste el, dar, fiind prea înfumurat, a refuzat să-l ajute pe un procuror cu materiale pentru construcţia vilei. Atunci dosarul lui a înviat, a tresărit şi a pornit să coboare muntele. (Încă un exemplu că majoritatea cazurilor juridice au la origine cupiditatea Oamenilor în Albastru…)

Sfera de cunoştinţe a lui Z-v era următoarea: el credea că există limba americană. În celulă, timp de două luni n-a citit nicio cărticică, nici măcar o pagină de la un capăt la celălalt, iar dacă citea vreun paragraf – asta doar ca să-şi distragă atenţia de la gândurile negre legate de an-chetă. Din discuţii îţi dădeai limpede seama că în libertate a citit şi mai puţin. Pe Puşkin îl cunoştea doar ca pe eroul unor anecdote scabroase, iar despre Tolstoi nu ştia, pesemne, decât că este deputat în Sovietul Suprem (13).

Dar, în schimb, era el devotat sută la sută? Era el acel inginer cuconştiinţă proletară, care fusese modelat în locul lui Placiński şi von Meck? Să nu vi se pară surprinzător, dar nu era! Într-o zi, discutam amândoi despre mersul războiului, şi eu am zis că încă din prima zi nu m-am îndoit nicio clipă de victoria noastră asupra nemţilor. M-a privit cu asprime, nu i-a venit să creadă: „Nu mai spune! a zis el

şi s-a luat cu mâinile de cap. Vai, Saşa, Saşa, iar eu am fost sigur că nemţii vor învinge! Asta m-a nenorocit!” Ei, poftim! El făcea parte dintre „organizatorii victoriei”, şi zi de zi a crezut în nemţi şi i-a aşteptat fără întrerupere! Nu pentru că i-ar fi iubit, ci pur şi simplu pentru că el cunoştea prea bine economia noastră (ceea ce eu nu cunoşteam, desigur, şi credeam).

Noi toţi cei din celulă aveam o dispoziţie mizerabilă, dar niciunul nu era atât de descurajat ca Z-v şi nu-şi considera arestarea o tragedie atât de cumplită. Lângă noi şi-a format ideea că nu-l aşteaptă mai mult de zece ani, că în aceşti ani el va fi desigur în lagăr şef de şantier şi nu va şti ce e suferinţa, cum nici n-a ştiut. Asta însă nu-l consola câtuşi de puţin. Era prea zguduit de năruirea unei vieţi atât de agreabile: căci numai de ea, de această viaţă unică pe pământ, nu de a altcuiva, s-a interesat el toţi cei treizeci şi şase de ani ai lui! Şi de multe ori, stând pe pat, în faţa mesei, sprijinindu-şi capul cu faţa dolofană în palma scurtă şi grasă, cu ochii pierduţi, înceţoşaţi, începea să cânte încetişor, tărăgănat:

Uitat şi părăsit.
Din anii tinereţii.
Orfan pe lume sunt…

Şi niciodată nu putea să continue! Aici izbucnea în hohote de plâns. Toată puterea care deborda din el, dar care nu-l putea ajuta să străpungă ziduri, o transforma în milă faţă de sine.

Şi faţă de soţie. Soţia care de mult nu mai era iubită, acum, o dată la zece zile (mai des nu era permis) îi aducea cu regularitate pachete princiare: pâine din cea mai albă, unt proaspăt, icre roşii, friptură de viţel, batog de nisetru. Ne dădea şi nouă câte o tartinuţă şi tutun să ne răsucim o ţigară, apoi se apleca deasupra bucatelor întinse (care jubilau prin arome şi culori vizavi de cartofii vineţii ai bătrânului ilegalist), şi din nou începea să verse şiroaie de

lacrimi cu şi mai mare foc. Îşi reamintea cu voce tare de lacrimile soţiei, ani întregi de lacrimi: ba din pricina biletelor de dragoste găsite în buzunarele pantalonilor; ba pentru nişte chiloţi de damă din buzunarul paltonului, unde fuseseră vârâţi cu grabă în automobil şi apoi uitaţi. Şi când îl apuca această covârşitoare jale de sine, îi cădea armura de energie haină, şi în faţa noastră se afla un om distrus şi în mod evident bun. Eram uluit cum de putea boci într-un asemenea hal. Estonianul Arnold Susi, colegul nostru de celulă cu fire de păr cărunt, mi-a explicat: „Cruzimea se aşază întotdeauna peste un aşternut de sentimentalism. Aceasta e legea complinirii. La nemţi, de pildă, asemenea îmbinare constituie o însuşire naţională”.

Fastenko, dimpotrivă, era omul cel mai sprinten din celulă, deşi ca vârstă era singurul care nu mai putea spera să supravieţuiască şi să se întoarcă în libertate. Cuprinzându-mă pe după umeri, îmi spunea:

De ce să stai scut adevărului?
Mai bine pentru el să stai la-nchisoare!
Sau mă învăţa cântecul lui de ocnaş:
Dacă va trebui să mor
În temniţa rece, – Lupta mea va fi preluată
De generaţiile ce vor rămâne!

Cred! Fie ca aceste pagini să ajute credinţei lui să se împlinească!

* * *

Cele şaisprezece ore ale zilelor celulei noastre sunt sărace în evenimente exterioare, dar sunt atât de interesante, că mie, de exemplu, cele şaisprezece minute de aşteptare a troleibuzului mi se par mult mai plicticoase. Nu există evenimente demne de atenţie, totuşi, spre seară, îţi zici, oftând, că din nou nu ţi-a ajuns timpul, din nou ziua parcă a zburat. Evenimentele sunt mărunte, dar pentru întâia oară în viaţă înveţi să le priveşti prin lupă.

Cele mai grele ore ale zilei sunt primele două: îndată ce auzim zgomotul cheii în broască (la Lubianka nu există ghişee*, iar pentru cuvântul

— Placă rabatabilă decupată în uşa celulei, care. coborâtă, formează o măsuţă. Prin deschizătură se vorbeşte, se înmânează mâncarea şi se dau la semnat diferite hârtii din închisoare.

„Scularea" trebuie, de asemenea, deschisă uşa), sărim fără zăbavă, facem paturile şi ne aşezăm pe ele fără nicio ţintă şi fără vreo speranţă, cu lumina electrică încă aprinsă. Această înviorare forţată de dimineaţă, începând cu ora şase, când creierul este încă atât de moleşit din pricina somnului, şi toată lumea ţi se pare dezgustătoare, şi viaţa toată distrusă, şi în celulă n-a mai rămas nicio gură de aer – este şi mai absurdă pentru cei care în timpul nopţii au fost la interogatoriu şi care de-abia adormiseră. Dar nu încerca să păcăleşti! Dacă totuşi încerci să picoteşti, rezemându-te uşor de perete ori stând cu coatele pe masă în poziţia jucătorului de şah, ori aplecat deasupra unei cărţi deschisedemon strativ pe genunchi, numaidecât o să auziţi o ciocănitură de avertisment în uşă, cu cheia, sau şi mai rău: uşa cu încuietoare zgomotoasă se deschide brusc neauzită (atât de antrenaţi sunt gardienii de la Lubianka), şi ca o umbră rapidă şi silenţioasă, ca un spirit trecând prin perete, un caporal intră şi face trei paşi în celulă, îţi trânteşte câteva scatoalce să-ţi piară somnul şi, poate, vei fi băgat la carceră ori, poate, vor interzice cărţile şi plimbarea pentru toată celula – pedeapsă crudă şi nedreaptă pentru toţi, dar mai sunt şi altele în cuprinsul negru al regulamentului închisorii – citeşte-l! Este atârnat în fiecare celulă. Iar dacă citeşti cu ochelarii, în aceste două ore epuizante n-o să izbuteşti să citeşti nici măcar sfântul regulament: căci ochelarii îţi sunt luaţi peste noapte, şi este încă periculos să îi ai în primele două ore. În aceste două ore, nimeni nu aduce nimic în celulă,

nimeni nu vine, nu întreabă nimic, nimeni nu este chemat – anchetatorii încă dorm în pace, conducerea închisorii de-abia se dezmeticeşte. Doar gardianul poreclit vertuhai, veghează, dând la o parte clipă de clipă căpăcelul vizorului.

Totuşi în aceste două ceasuri o procedură tot are loc: vizita de dimineaţă la closet. Încă de când a dat deşteptarea, gardianul a făcut un anunţ important: el a desemnat pe cel căruia astăzi i s-a încredinţat sarcina de a căra hârdăul. (În închisorile obişnuite, deţinuţii au atâta libertate a cuvântului şi drept la auto-conducere încât să rezolve singuri această problemă. Dar la închisoarea politică principală, acest eveniment nu poate fi lăsat la voia întâmplării.) Curând sunteţi aliniaţi în şir indian, cu mâinile la spate, în frunte cu purtătorul de serviciu al hârdăului, care strânge la piept o căldare de tablă de opt litri cu capac. Ajunşi la ţintă, sunteţi din nou încuiaţi, dar înainte de asta vi se înmânează, fiecăruia, câte o foicica de hârtie nu mai mare decât o cutie de chibrituri. (La Lubianka nu este interesant, hârtia este albă. Există însă nişte închisori îmbi-etoare unde se dau file rupte din cărţi. Ce lectură extraordinară! Să ghi

— Când mă aflam la închisoare, acest cuvânt era foarte răspândit. Se spunea că fusese introdus de gardienii de origine ucraineană: „Stoi, ia ne vertuliais!” (Stai, nu mişca!) Este însă oportun să amintim şi englezescul „temnicer” – turnkey = … răsuceşte cheia” (verti kliuci). Poate că şi la noi vertuhai este acela care răsuceşte cheia?

ceşti din ce carte este, s-o citeşti pe amândouă părţile, să-i asimilezi conţinutul, să-i apreciezi stilul – şi să vezi cum îl apreciezi când ai atâtea cuvinte trunchiate! – să faci schimb cu tovarăşii. În unele închisori se dau bucăţi de hârtie rupte din enciclopedia Granat (14), socotită cândva progresistă, ba chiar – mi-e şi groază să spun – ba chiar şi din clasici, dar nu din clasicii literaturii, nici vorbă… (15).

Astfel vizita la closet devi-ne un act de cunoaştere.

Dar nu-i nimic de râs. Aceasta e acea necesitate ordinară despre care literatura nu obişnuieşte să pomenească (cu toate că şi aici s-a spus cu nemuritoare uşurinţă: „E fericit cel care dis-de-dimineaţă…”). Acest început parcă firesc al unei zile în puşcărie conţine o capcană întinsă deţinutului pentru toată ziua, şi, ceea ce este revoltător – o capcană întinsă spiritului acestuia. Date fiind imobilitatea din închisoare şi hrana mizeră, după o toropeală anemică nu sunteţi câtuşi de puţin capabili să vă puneţi de acord cu natura odată cu deşteptarea. Şi iată că sunteţi aduşi înapoi şi încuiaţi până la ora şase seara (în unele închisori chiar până în dimineaţa următoare). De-acum n-o să vă mai neliniştească decât apropierea orei interogatoriului diurn şi evenimentele zilei, o să vă îndopaţi cu raţia de pâine, apă şi zămârcă, dar nimeni n-o să vă mai lase să mergeţi în acel loc minunat, căruia oamenii slobozi nu sunt capabili să-i aprecieze comoditatea accesului. Această nevoie trivială este în stare să vă apuce la scurtă vreme după vizita de dimineaţă la closet şi să vă chinuie toată ziua, să vă urgisească, să vă priveze de libertatea de a vorbi, de a citi, de a gândi şi chiar de a ingurgita hrana insuficientă.

Uneori, prin celule se discută despre originea regulamentului de la Lubianka şi în general din orice închisoare: oare această bestialitate este premeditată ori se statorniceşte de la sine? Eu cred că depinde. Scularea, firește, se face dintr-un calcul inspirat de răutate, însă multe altele, la început, s-au orânduit absolut mecanic (ca şi multe bestialităţi din viaţă, în general), după care conducerea le-a considerat utile şi le-a aprobat. Gardienii se schimbă la opt dimineaţa şi la opt seara, astfel încât este mai comod să conducă deţinuţii la closet la sfârşitul turei (a-i scoate câte unul pe parcursul zilei înseamnă nişte griji şi precauţii în plus. Pentru asta nu sunt plătiţi). La fel

şi cu ochelarii: de ce să se îngrijească odată cu scularea? îi vor înapoia la sfârşitul turei de noapte.

Iată că au şi început să îi înapoieze – se aude zgomotul uşilor deschise. Poţi să-ţi dai seama dacă cineva din celula vecină poartă ochelari. (Dar tipul acuzat de aceeaşi vină ca şi tine nu poartă ochelari? Însă nu îndrăznim să comunicăm prin ciocănituri în perete, acest lucru este pedepsit cu multă severitate.) Au adus ochelarii şi celor din celula noastră. Fastenko şi-i pune doar când citeşte, însă Susi îi poartă permanent. Iată, şi i-a pus, nu mai stă cu ochii mijiţi. Cu aceşti ochelari în ramă de baga – linie dreaptă deasupra ochilor – faţa lui devine dintr-odată severă, scrutătoare, aşa cum ne închipuim că este faţa unui om cult din secolul nostru. Încă înainte de revoluţie el a studiat la Facultatea de istorie şi filologie din Petrograd şi vreme de douăzeci de ani, răstimpul de independenţă a Estoniei, el a continuat să vorbească aceeaşi limbă rusă curată, fără urmă de accent. Apoi, de data aceasta la Tartu, a studiat dreptul, în afară de estonă, limba sa maternă, şi rusă, stăpânea deopotrivă engleza şi germana. În toţi aceşti ani, a citit cu regularitate „Economistul” londonez, referate ştiinţifice germane, a studiat constituţiile şi codurile multor ţări, şi, iată, în celula noastră, el reprezintă, cu demnitate şi reţinere, Europa. A fost unul dintre avocaţii remarcabili ai Estoniei, unde era numit „kuldsuu” (gură de aur).

Din nou se aude mişcare pe coridor: un trântor în halat cenuşiu – un flăcău voinic, dar care nu era pe front – ne-a adus pe o tavă cele cinci raţii de pâine şi zece bucăţele de zahăr. Cloşca noastră se agita în jurul lor. Cu toate că, în mod inevitabil, vom trage totul la sorţi: toate au importanţa lor – şi colţul, şi numărul bucăţelelor adăugate, şi cât de lipită este coaja de miez, aşa că soarta să hotărască! (Unde nu s-a întâmplat aşa ceva? Anii lungi de foame ai poporului nostru. Şi la armată, toate

împărţelile decurgeau la fel. Nemţii, care ne auzeau din tranşeele lor, ne maimuţăreau: „Cui revine această bucată? Politrucului!”) Totuşi cloşca ar vrea măcar să ţină toate acestea în mână, ca să-i rămână pe palme o depunere fină de molecule de pâine şi zahăr.

Aceste patru sute cincizeci de grame de pâine necoaptă ca lumea şi necrescută, cu miezul îmbibat cu apă şi moale ca o mlaştină, făcută pe jumătate din cartofi, constituie raţia (16) noastră şi evenimentul central al zilei. Este începutul vieţii! Începutul zilei, acesta este adevăratul început al zilei! Fiecare deţinut are o mulţime de probleme: oare a folosit corect raţia de ieri? Ar fi mai bine s-o taie cu o aţă? Ori s-o rupă cu lăcomie? Ori s-o ciugulească încet-încet? Să aştepte ceaiul ori să se repeadă chiar acum asupra ei? Să păstreze şi pentru cină sau numai pentru prânz şi cât?

Dar în afară de aceste sărmane ezitări, câte dispute ample (acum ni s-au dezlegat limbile, pâinea a făcut iar oameni din noi!) stârneşte această bucăţică de un funt ce o ţinem în palmă şi care conţine mai multă apă decât făină de grâu. (De altminteri, Fastenko ne lămureşte că şi muncitorii din Moscova mănâncă acum aceeaşi pâine.) Dar există oare făină de grâu în această pâine? Din ce amestecuri este făcută? (în fiecare celulă există un om care se pricepe la amestecuri, fiindcă nu cred că este cineva să nu le fi mâncat în aceste decenii.) Încep filosofările şi amintirile. Ce pâine albă coceau chiar şi în deceniul al treilea! Pâine rotundă, mare, pufoasă, spongioasă, cu coaja de deasupra rumenă-maronie, lucioasă, iar cea de dedesubt – cu cenuşă şi bucăţele de cărbuni de la vatră. Pâine care a dispărut pentru totdeauna! Cei care s-au născut în anul 1930 nu vor şti niciodată ce este o pâine adevărată! Dar, prieteni, aceasta este o temă interzisă! Am convenit între noi să nu pomenim niciun cuvânt despre mâncare!

Din nou mişcare pe coridor: se împarte ceaiul. Un alt vlăjgan în halat cenuşiu trece cu găleţile. Noi scoatem ceainicul nostru în coridor şi el toarnă din găleata fără cioc în ceainic şi pe de lături. Şi tot coridorul străluceşte de curăţenie ca într-un hotel de clasa întâi.

Curând va fi adus aici de la Berlin biologul Timofeev-Ressovski – am mai pomenit de el. Se pare că nimic nu-l mâhnea mai mult la Lubianka decât acest ceai vărsat zilnic pe jos. El vedea în asta semnul frapant al dezinteresului profesional al temnicerilor (ca şi al nostru al tuturor) pentru treaba ce o aveau de făcut. El va înmulţi douăzeci şi şapte de ani – vârsta închisorii Lubianka – cu şapte sute treizeci – de atâtea ori se distribuia ceaiul într-un an – şi cu o sută unsprezece celule şi multă vreme nu se va împăca cu gândul că pentru personalul de la Lubianka a fost de două milioane o sută optzeci şi opt de mii de ori mai uşor să verse ceaiul pe jos şi tot de atâtea ori să vină cu cârpa şi să şteargă decât să se îngrijească să facă găleţi cu cioc.

Asta-i toată mâncarea. Bucatele fierte sunt aduse la un interval foarte scurt: la ceasurile unu şi patru din zi, apoi, vreme de douăzeci şi una de ore trăieşti din amintiri. (Şi, la fel, nu din cruzime: lucrătorii de la bucătărie trebuie să gătească foarte repede şi să plece).

Ora nouă. Controlul de dimineaţă. Cu mult timp înainte se aude răsucitul deosebit de tare al cheilor în broscă, trântitul deosebit de precis al uşilor, apoi îşi face apariţia unul dintre locotenenţii de serviciu pe etaj, care, aproape în poziţia de „drepţi”, face doi paşi în celulă şi ne priveşte aspru. Fireşte, noi eram deja în picioare. (Nici măcar nu îndrăznim să ne amintim că deţinuţii politici ar putea să nu se ridice în picioare.) Nu e mare greutate să ne numere, o poate face dintr-o ochire, însă această clipă este o încercare a drepturilor noastre: căci doar avem şi noi nişte drepturi, dar noi nu le ştim, nu le ştim, şi el trebuie să le ascundă de noi. Toată forţa obişnuinţei constă

la Lubianka într-un automatism absolut: nicio expresie pe chip, nicio intonaţie în glas, niciun cuvânt de prisos.

Care sunt drepturile pe care le cunoaştem noi? Dreptul de a cere să ni se repare încălţările şi acela de a merge la medic, însă, dacă te cheamă la medic, nu ai de ce să te bucuri, acolo vei fi în special izbit de acel automatism specific închisorii Lubianka. În privinţa medicului nu numai că nu întâlneşti nici urmă de preocupare, dar nici măcar cea mai mică atenţie. El nu te va întreba: „De ce anume vă plângeţi?”, pentru că aici sunt prea multe cuvinte, apoi această propoziţie nu poate fi rostită fără intonaţie, aşa că el îţi trânteşte: „Ce vă doare?” Dacă începi să-i povesteşti prea cu de-amănuntul despre boală, te va întrerupe. Totul este clar şi fără asta. Măseaua? O scoatem Ori îi punem arsenic. Tratament? Aici nu se tratează. (Asta ar spori numărul vizitelor şi ar crea într-un fel o atmosferă ce ar putea fi bănuită de umanitarism.)

Medicul închisorii este ajutorul cel mai bun al anchetatorului şi călăului. Când deţinutul schingiuit se trezeşte întins pe pardoseală, el aude vocea medicului: „Se poate continua, pulsul este normal”. După cinci zile şi cinci nopţi petrecute în carcera îngheţată, medicul priveşte trupul gol înţepenit şi zice: „Se poate continua”. Când un deţinut a fost omorât în bătăi, el scrie în certificatul de deces: ciroză, infarct. Dacă este chemat de urgenţă într-o celulă la căpătâiul unui muribund – el nu se grăbeşte. Cei care se comportă astfel n-au ce căuta în închisoarea noastră. Doctorul F.P. Haas (17) nu ar fi făcut mulţi purici la noi.

Însă „cloşca” noastră este mai bine informat în privinţa drepturilor (după spusele lui, se află sub anchetă de unsprezece luni; la interogatorii este luat numai ziua). Iată-l că iese în faţă şi cere să fie înscris pentru întrevedere cu comandantul închisorii. Cum, cu comandantul a toată Lubian-ka? Da. Şi este înscris. (Şi

seara, după stingere, când anchetatorii sunt deja la posturi, el este chemat, apoi se întoarce cu tutun. Fireşte, procedeul este grosolan, dar deocamdată nu s-a născocit ceva mai bun. Iar trecerea în totalitate la sistemul de ascultare prin microfoane este foarte costisitoare: nu e cu putinţă să asculţi zile întregi toate cele o sută unsprezece celule. Cine să facă asta? „Cloştile" sunt mai bune, şi vor fi utilizate încă multă vreme. Lui Kramarenko însă îi este greu cu noi. Uneori, încordarea cu care ascultă convorbirea îl face să asude, dar pe chipul lui citeşti că nu pricepe nimic.)

Iată încă unul dintre drepturile noastre: libertatea de a depune memorii (în schimbul dreptului la presă, la întrunire şi la vot pe care le-am pierdut odată cu pierderea libertăţii)! De două ori pe lună, dimineaţa, ofiţerul de serviciu întreabă: „Cine vrea să scrie memoriu?" Şi îi notează, fără excepţie, pe toţi cei care doresc. Pe la amiază eşti dus într-o boxă separată şi încuiat acolo. Poţi să scrii cui pofteşti: Tatălui Popoarelor, Comitetului Central, Sovietului Suprem, ministrului Beria, ministrului Abakumov, la Procuratura generală, la Procuratura militară, la Direcţia penitenciarelor, la Secţia de anchetă, poţi să te plângi de arestare, de anchetator, de şeful închisorii! Dar în toate cazurile memoriul tău nu va avea niciun succes, nu va fi ataşat la niciun dosar, şi cel mai mare dintre superiorii care îl va citi este anchetatorul tău, însă nu ai cum să dovedeşti asta. Este însă mult mai sigur că nu îl va citi, deoarece, în general, nimeni nu va putea să-l citească; pe această bucăţică de hârtie de 7 X 10 cm, puţin mai mare decât cea pe care o primiţi dimineaţa pentru closet, vei izbuti, cu o peniţă despicată ori cu vârful încovoiat, înmu-iată într-o călimară cu scame ori plină cu apă, vei izbuti, deci, doar să mâzgăleşti „Memo..." şi literele se umflă şi se întind pe hârtia mizerabilă, încât „... râu" nu mai încape în rând; cât despre verso – este plin cu

ce a fost scris pe faţă.

Şi poate că mai aveţi multe alte drepturi, însă ofiţerul de serviciu tace. Dar s-ar putea să nu pierdeţi prea mult neaflându-le.

Controlul a trecut, ziua începe. Ici-colo apar anchetatorii. Vertuhaiul te cheamă într-un mod foarte misterios: rosteşte doar prima literă (în felul următor: „Cine-i cu Şi?” „Cine-i cu Fe?” Ba chiar şi „Cine-i cu A?). Tu trebuie să dai dovadă de perspicacitate şi să te oferi ca jertfă. Această regulă a fost introdusă pentru evitarea erorilor ce puteau fi săvârşite de temniceri: strigă un nume dintr-o altă celulă şi astfel noi aflăm cine se mai află în închisoare, însă şi izolaţi de toată închisoarea, nu suntem lipsiţi de ştirile care circulă între celule: din cauză că vor să înghesuie cât mai mulţi deţinuţi într-o celulă, aceştia sunt amestecaţi precum cărţi-le de joc, şi fiecare dintre cei mutaţi aduce în celula nouă toată experienţa acumultă în cea veche. Astfel, deşi stăm doar la etajul trei, noi ştim şi despre existenţa celulelor de la subsol, a boxelor de la parter, despre întunericul de la etajul întâi, unde sunt adunate femeile, despre faptul că la etajul al patrulea există două galerii şi despre ultima celulă de aici – o sută unsprezece. În celula noastră, vizavi de mine stătea scriitorul pentru copii Bondarin, care mai înainte stătuse la etajul femeilor, împreună cu un corespondent polonez, iar corespondentul polonez mai înainte stătuse cu feldmareşalul Paulus, şi astfel cunoaştem şi noi toate amănuntele despre Paulus.

A trecut răstimpul chemărilor la interogatoriu, şi pentru cei rămaşi în celulă începe o zi lungă şi plăcută, înfrumuseţată de posibilităţi şi nu prea umbrită de obligaţii. Dintre obligaţii ne poate cădea de două ori pe lună să pârlim paturile cu lampa de sudură (la Lubianka, chibriturile sunt strict interzise, ca să ne aprindem o ţigară trebuie să ridicăm răbdători un deget când se deschide

vizorul şi să cerem un foc gardianului, dar lămpile de sudură ni le încredinţează liniştiţi). Ne mai poate cădea ceva care parcă ar fi un drept, dar înclină puternic înspre obligaţii: o dată pe săptămână ne cheamă pe rând în coridor, unde ne tund barba cu o maşină neascuţită. Apoi, o altă obligaţie poate fi lustruirea parchetului din celulă (Z-v evită întotdeauna această muncă, ea îl înjoseşte, ca şi oricare alta). Din pricină că suntem nemâncaţi, ne apucă repede gâfâitul, altfel probabil, această obligaţie o puteam trece în categoria drepturilor, căci este o treabă sănătoasă şi veselă: cu piciorul gol împingi peria înainte, iar corpul înapoi şi invers, înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, şi nu te doare capul de nimic! Un parchet ca oglinda! O închisoare ca palatul lui Potiomkin!

În plus, acum nu mai suntem înghesuiţi cum eram înainte în celula 67. La mijlocul lui martie ne-au introdus pe cel de al şaselea, şi cum aici nu sunt folosite paturile de lemn comune – priciurile, şi nu se obişnuieşte să se doarmă pe jos, ne-au mutat în formaţie completă în frumuseţea de celulă 53. (O recomand călduros, cine n-a fost în ea – să meargă!) Asta nu e celulă! E o cameră dintr-un palat transformată în dormitor pentru călători de vază! Societatea de asigurări Rusia*, fără să-i pese de cos

Această societate a obţinut un crâmpei din pământul Moscovei, care nu era deloc indiferent la sânge: traversând stradela Furkasovski, lângă casa lui Rostopcin, a fost sfâşiat, tul construcţiei, a ridicat, în această aripă, înălţimea etajului la cinci metri. (Ah, ce mai paturi suprapuse cu patru niveluri ar fi trântit aici şeful contrainformaţiilor de la grupul de armate şi ar fi instalat aici o sută de oameni garantat!) Şi fereastra! Este atât de mare, încât gardianul, urcându-se pe pervaz, abia ajunge la oberliht. Un singur ochi al unei asemenea ferestre poate să ţină foarte bine loc de fereastră întreagă la o cameră de locuit. Şi numai foile de oţel nituite ale botniţei, care

acoperă patru cincimi din această fereastră, ne aduc aminte că nu ne aflăm într-un palat.

Totuşi, în zilele senine, şi pe deasupra botniţei, din puţul curţii de la Lubianka, la noi ajunge reflexul palid, indirect, al unui geam de la etajul al cincilea sau al şaselea. Pentru noi acest joc de lumină este ca o fiinţă, o fiinţă vie şi dragă! îi urmărim cu duioşie zigzagurile alunecând pe perete, fiecare pas al lui este plin de tâlc, ne vesteşte că a venit vremea plimbării, că mai avem câteva jumătăţi de oră până la prânz şi exact înaintea prânzului dispare.

Aşadar, iată care sunt posibilităţile noastre: să ieşim la plimbare, să citim cărţi, să ne povestim unul celuilalt trecutul propriu, să ascultăm şi să învăţăm, să discutăm şi să ne educăm! Şi drept răsplată – un prânz din două feluri de mâncare! Incredibil!

Plimbarea nu constituie o plăcere pentru deţinuţii de la parter şi primele două etaje: ei sunt scoşi în curtea inferioară, întotdeauna umedă – fundul puţului strâmt format între clădirile închisorii. În schimb, arestaţii de la etajele al treilea şi al patrulea sunt scoşi pe terasa vulturilor: acoperişul etajului al patrulea. Este adevărat că şi aici avem pardoseală de beton, ziduri de beton înalte de trei staturi de om, că lângă noi se află gardianul fără armă şi, în plus, o santinelă cu automat în foişorul de pază, dar aici se respiră aer adevărat şi se vede cerul adevărat! „Mâinile la spate! În şir câte doi – alinierea! N-aveţi voie să vorbiţi! N-aveţi voie să vă opriţi!” Dar ei uită să interzică să-ţi laşi capul pe spate! Şi tu, bineîn-ţeles, îţi laşi capul pe spate. Aici vezi soarele adevărat, nu reflexul lui indirect. Soarele veşnic şi viu! Ori razele lui aurii printre norii de primăvară.

Primăvara făgăduieşte bucurie tuturor, dar deţinutului – înzecit O, cer de aprilie! Nu are importanţă că eu mă aflu în puşcărie. Probabil că n-o să fiu împuşcat, în

schimb, aici voi deveni mai inteligent. Voi înţelege multe lucruri, cerule! Eu o să mai pot să-mi îndrept greşelile, nu faţă de ei, ci faţă de tine, Cerule! Aici le-am înţeles şi o să le corectez!

Ca dintr-o groapă adâncă, dintr-un hău îndepărtat, din piaţa Dzerjinski în 1812, nevinovatul Vereşceaghin. Pe partea opusă a străzii Bolşaia Lubianka locuia (şi îşi ucidea iobagii) nelegiuita Saltâcihal. (Po Moskve – Colindând prin Moscova, sub redacţia lui N.A. Heinike ş.a. Editura Sabaşnikov, Moscova, 1917, p. 231.

răzbate spre noi cântecul teluric neîntrerupt şi răguşit al claxoanelor. Celor ce gonesc în acopaniamentul acestor claxoane li se pare că acestea sunt nişte surle triumfale, însă de aici este atât de evidentă nimicnicia lor…

Plimbarea nu durează decât douăzeci de minute, dar câte griji în jurul ei, câte lucruri de făcut!

În primul rând, este foarte interesant la ducere şi la întoarcere să studi-ezi alcătuirea închisorii şi amplasamentul acestor curţi suspendate, pentru ca, într-o zi, aflându-te în libertate, să le recunoşti când vei trece prin piaţă. În drum o cotim de multe ori, şi eu am născocit următorul sistem: plecând de la celulă pentru fiecare cotitură la dreapta socotesc plus una, pentru fiecare cotitură la stânga – minus una. Şi oricât de repede ne-ar învârti, nu e nevoie să-mi reprezint în grabă unde mă aflu, ci doar să izbutesc să calculez rezultatul. Dacă în drum, printr-o ferestruică a scării, vei vedea spatele naiadelor de la Lubianka, aplecate spre micul turn cu coloane chiar deasupra pieţei, şi dacă ţii minte numărul rezultat, pe urmă, în celulă, vei putea să te orientezi şi vei şti încotro dă fereastra voastră.

Apoi, în timpul plimbării, trebuie pur şi simplu să respiri, să respiri concentrându-te cât mai mult cu putinţă.

Dar şi acolo, în singurătate, sub cerul senin, trebuie

să-ţi imaginezi viaţa viitoare, luminoasă, fără cusur şi fără prihană.

Şi tot acolo este cel mai comod să discuţi temele cele mai arzătoare. Cu toate că este interzis să vorbeşti în timpul plimbării, asta nu are importanţă, trebuie să ştii să te descurci, căci tocmai aici, cu siguranţă, nu te aude nici „cloşca”, nu te aud nici microfoanele.

Când ieşim la plimbare, eu şi Susi, ne străduim să nimerim unul lângă altul. Discutăm amândoi şi în celulă, însă esenţialul discuţiilor noastre ne place să-l exprimăm aici. Nu ne-am înţeles dintr-odată, acest lucru s-a realizat încetul cu încetul, dar în acest răstimp el a izbutit să-mi povestească multe. De la el am deprins o virtute nouă: aceea de a percepe cu răbdare şi în mod consecvent lucruri care nu au intrat niciodată în vederile mele şi care parcă nu aveau nicio legătură cu linia vieţii mele foarte clar conturată. Încă din copilărie, n-am idee de unde, ştiu că ţelul meu este istoria revoluţiei ruse, iar restul nu mă priveşte câtuşi de puţin. Pentru a înţelege revoluţia de mult nu-mi mai trebuie nimic în afară de marxism; toate celelalte care se lipeau de mine eu le retezam şi mă întorceam cu spatele. Iată însă că destinul a făcut să mă înţeleg cu Susi, care avea o altă arie de respiraţie. Acum îmi povesteşte cu pasiune totul despre problemele sale, iar problemele sale sunt Estonia şi democraţia. Şi cu toate că niciodată înainte nu-mi trecuse prin cap să mă interesez de Estonia, cu atât mai mult de democraţia burgheză, nu mă mai satur ascultând povestirile lui captivante despre cei douăzeci de ani de libertate ai acestui popor mic, liniştit şi harnic, cu bărbaţi viguroşi, caracterizaţi prin firea lor înceată şi serioasă; îl ascult expunându-mi principiile constituţiei estoniene, inspirate din cea mai bună experienţă europeană, şi cum au fost elaborate de parlamentul unicameral, alcătuit dintr-o sută de membri. Şi nu ştiu de ce, dar toate acestea încep să-mi placă, toate

acestea încep să se întipărească şi în experienţa mea. (Mai târziu, Susi va spune despre mine că eram un amestec bizar de marxist şi democrat. Da, pe atunci eram o combinaţie destul de primitivă.) Pătrund cu dragă inimă în istoria lor tragică: micuţa nicovală estoniană aruncată din timpuri străvechi între barosul teuton şi barosul slav. Rând pe rând, asupra ei cădeau lovituri de la răsărit şi de la apus, şi nu se vedea sfârşitul acestei succesiuni, şi nu se vede nici astăzi. Iată, de pildă, povestea cunoscută (cu totul necunoscută...) cum am vrut noi să-i luăm, în 1918, pe nepregătite, dar ei nu s-au predat. Cum, pe urmă, au avut de suportat dispreţul lui ludenici, care îi considera nişte baltici împuţiţi, iar noi i-am poreclit bandiţi albi, în vreme ce liceenii estonieni se înscriau voluntari. Şi Estonia a mai fost lovită şi în 1940, şi în 1941. Băieţii dintr-o familie erau luaţi unul de armata sovietică, altul de armata germană, iar cel de al treilea fugea în pădure. Intelectualii în vârstă din Tallin discutau între ei că trebuie să se smulgă din acest cerc vrăjit, să se desprindă într-un fel sau altul şi să trăiască de sine stătător (şi, probabil, prim-ministru va fi, să zicem, Tiif, iar ministru al învăţământului public, să zicem Susi). Însă nici lui Churchill, nici lui Roosevelt nu le păsa de ei, în schimb îi păsa de ei „unchiului Jo" (Iosif). Şi îndată ce trupele noastre au intrat în Estonia, chiar din primele nopţi, toţi aceşti visători au fost arestaţi în apartamentele lor din Tallin. Acum, vreo cincisprezece dintre ei erau închişi la Lubianka, în celule diferite, acuzaţi, în virtutea articolului 58 – 2, pentru aspiraţia la autodeterminare.

Întoarcerea de la plimbare în celulă constituie de fiecare dată o mică arestare. Chiar şi în celula noastră maiestuoasă, aerul pare închis după plimbare. După plimbare ar fi bine să iei o mică gustare, dar să nu te gândeşti la asta, nu! E rău dacă vreunuia care a primit pachet îi lipseşte tactul şi, întinzându-şi rezervele, începe

să mănânce. Dar nu-i nimic, ne fortificăm stăpânirea de sine! Este rău dacă autorul unei cărţi te trage pe sfoară, descriind cu delectare tot felul de mâncăruri! La naiba cu o astfel de carte! La naiba cu Gogol! Chiar şi cu Cehov – la naiba! Prea multă mâncare! „N-avea poftă de mâncare, totuşi el a mâncat (porcul!) o friptură de viţel şi a băut bere”. Trebuie să citeşti ceva care se adresează spiritului! Dostoievski, iată ce trebuie să citească deţinuţii! însă, daţi-mi voie, oare nu la el întâlnim: „Copiii erau morţi de foame, de câteva zile nu văzuseră nimic altceva decât pâine şi cârnaţi”?

Biblioteca este podoaba închisorii Lubianka. E drept că bibliotecara este dezagreabilă: o blondă de constituţie cabalină care făcea totul ca să fie urâtă: faţa îi era atât de pudrată încât părea o mască rigidă de păpuşă, buzele violete, iar sprâncenele pensate – negre, (în fond – treaba ei, dar nouă ne-ar fi plăcut să avem în faţa ochilor o fufă. Cine ştie, poate că directorul Lubiankăi avusese şi asta în vedere?) Iată însă ce minune: când vine să ia cărţile, o dată la zece zile, ea ascultă comen-zile noastre! Le ascultă cu acelaşi automatism inuman specific închisorii Lubianka. Nu poţi să-ţi dai seama: oare a auzit aceste nume, aceste titluri şi chiar cuvintele noastre? Pleacă. Trăim câteva ore de bucurie amestecată cu nelinişte. În aceste ore sunt răsfoite şi verificate toate cărţile restituite de noi, vor să se convingă că n-am lăsat împunsături ori puncte sub litere (este o modalitate de a coresponda în închisoare), ori semne cu unghia la pasajele care ne-au plăcut. Noi ne facem griji, căci deşi nu suntem cu nimic vinovaţi, s-ar putea să vină şi să spună: s-au descoperit puncte… Şi, ca întotdeauna, ei au dreptate, şi, ca întotdeauna, nu se cer dovezi, şi noi vom fi lipsiţi de cărţi pentru trei luni, dacă nu cumva întreaga celulă va fi trecută la regim de carceră. Acestea sunt lunile cele mai bune şi mai luminoase înainte de a ne cufunda în groapa lagărului şi ar fi mare păcat să

fii frustrat de cărţi! Însă, făcând comanda, nu numai că ne temem, dar ne şi frământăm, ca în juneţe, când trimiţi un bileţel de amor şi aştepţi răspuns: vei primi ori nu vei primi răspuns? Şi cum va fi el?

În sfârşit, cărţile sosesc şi ne determină următoarele zece zile: vom insista mai mult pe lectură sau, dacă ne-au adus nişte porcării, ne vom petrece timpul mai mult în discuţii. Ni se aduc atâtea cărţi, câţi oameni sunt în celulă. Concepţie de distribuitor de pâine, nu de bibliotecar: un ins – o carte, la şase inşi – şase cărţi. Celulele cu deţinuţi mai mulţi sunt avantajate.

Uneori fata îndeplineşte comenzile noastre în mod impecabil! însă chiar şi când nu le acordă atenţia cuvenită, oricum, rezultă ceva interesant. Pentru că biblioteca Marii Lubianka este ea însăşi un unicat. De bună seamă că a fost alcătuită din biblioteci particulare confiscate; fireşte, bibliofilii care le-au întocmit şi-au dat demult duhul. Iată însă ce este interesant: cenzurând şi castrând decenii de-a rândul toate bibliotecile ţării, fără excepţie, securitatea statului a uitat să mai scotocească şi în propria parohie, astfel încât, aici, chiar în bârlogul ei, puteai să citeşti pe Zamiatin, Pâlniak (20), Panteleimon Romanov (21) şi oricare dintre volu-mele ediţiei de opere complete ale lui Merejkovski (22). (Unii glumeau, zicând că noi suntem socotiţi condamnaţi la moarte şi din pricina asta ne dau să citim cărţi interzise. Eu însă cred că bibliotecarii de la Lubianka habar n-aveau ce ne dau să citim: lene şi ignoranţă.)

În aceste ceasuri dinaintea prânzului, se citeşte pe rupte, însă o frază te face să te scoli în picioare şi te mână de la fereastră la uşă şi de la uşă la fereastră. Şi te cuprinde dorinţa să arăţi cuiva ce ai citit şi ce decurge de aici, şi astfel se înfiripă o discuţie. În acest interval se discută, de asemenea, foarte intens!

Deseori, eu şi Iuri Evtuhovici ne lansăm în lungi

controverse.

* * *

În acea dimineaţă de martie, când am fost mutaţi toţi cinci în celula imperială numărul 53, ne-a fost adus cel de al şaselea colocatar.

A intrat ca o umbră, parcă nici n-a atins duşumeaua cu bocancii. A intrat şi, nefiind sigur că se va ţine pe picioare, s-a rezemat cu spatele de tocul uşii. Becul din celulă fusese stins, lumina dimineţii era înceţoşată, cu toate acestea novicele privea cu ochii pe jumătate închişi. Şi nu scotea o vorbă.

Postavul tunicii militare şi al pantalonilor lui nu-ţi îngăduia să-l incluzi nici în armata sovietică, nici armata germană şi nici în cea poloneză ori în cea engleză. Avea o fizionomie prelungă, care nu aducea prea mult a rus. Şi era slab ca moartea! Din pricina asta părea foarte înalt.

L-am întrebat pe ruseşete – tăcere. Susi l-a întrebat în germană – tăcere. Fastenko l-a întrebat în franceză şi engleză – tăcere. Numai încetul cu încetul, pe faţa lui lividă, istovită, lipsită de viaţă, a apărut un surâs cum nu mai văzusem şi n-am mai văzut vreodată în viaţa mea!

— Oa-a-meni… a rostit el cu glas pierit, de om care parcă îşi revenea din leşin sau care toată noaptea trecută aşteptase să fie pus la zid. Apoi a întins o mână slabă, descărnată, în care ţinea o bocceluţă. „Cloşca” noastră şi-a dat numaidecât seama ce înseamnă asta, s-a repezit, a smuls legăturica şi a dezlegat-o pe masă: se aflau acolo vreo două sute de grame de tutun uşor, din care şi-a răsucit cu mare iuţeală o ţigară cât patru la un loc.

Uite aşa, după trei săptămâni petrecute într-o boxă de la subsol, a apărut la noi Iuri Nikolaevici Evtuhovici.

Încă de pe vremea conflictului de la KVJD în anul 1929, în toată ţara se fredona acest cântec:

Cu pieptu-i de oţel vrăjmaşul prăpădind, A Douăzeci-şi-şaptea stă de strajă!

Comandantul artileriei celei de a 27-a divizii de infanterie, alcătuită încă de pe vremea războiului civil, era Nikolai Evtuhovici, fost ofiţer în arma-ta ţaristă (mi-am amintit acest nume, l-am întâlnit printre autorii manualului nostru de artilerie). Într-un vagon de marfă, adaptat pentru transportul oamenilor, întovărăşit de soţia lui, de care nu se despărţea niciodată, el a străbătut ţinuturile Volgăi şi Uralului când spre răsărit, când spre apus. În acest vagon şi-a petrecut primii ani şi fiul lor Iuri, născut în 1917, în acelaşi an cu revoluţia.

Încă din acele vremuri îndepărtate, tatăl lui s-a stabilit la Leningrad, la Academie, unde trăia în belşug, ca unul ce făcea parte din categoria notabilităţilor. Feciorul a absolvit şcoala superioară pentru cadre de comandă. În timpul războiului cu Finlanda, când Iuri dorea cu ardoare să lupte pentru patrie, prietenii tatălui l-au numit aghiotant la statul major al armatei. Iuri nu a trebuit să se târască spre tranşeele finlandeze, să cadă în încercuire pe când executa o misiune de recunoaştere, nici să îngheţe în zăpadă sub gloanţele trăgătorilor de elită, însă ordinul Steagul Roşu, nu oricare altul, i-a fost agăţat cu grijă la piept! Astfel a isprăvit el războiul finlandez cu conştiinţa că a fost un război drept, iar el a avut un rol util.

Dar în războiul următor treburile n-au mai mers chiar aşa de bine. Iuri stăpânea la perfecţie germana curentă. L-au îmbrăcat în uniforma unui ofiţer german prizonier şi, cu actele acestuia, l-au trimis în recunoaştere. El şi-a îndeplinit misiunea, dar, pentru întoarcere, s-a îmbrăcat într-o uniformă rusească (luată de la un mort), însă imediat a fost luat prizonier de către nemţi şi trimis într-un lagăr de concentrare de lângă Vilnius.

În viaţa fiecărui om există un eveniment care este determinant pentru el. Îi determină totul: şi destinul, şi convingerile, şi pasiunile. Cei doi ani petrecuţi în acel lagăr l-au zguduit puternic pe Iuri. Nu poate fi redat prin

cuvinte ori eludat prin silogisme: în acest lagăr trebuia să mori, iar cine nu murea – să tragă concluziile.

Puteau să supravieţuiască „ordnerii” – poliţaii din interiorul lagărului recrutaţi dintre ai noştri. Fireşte, Iuri nu a devenit ordner. Mai puteau să supravieţuiască bucătarii, precum şi traducătorii, aceştia din urmă fiind foarte căutaţi. Iuri însă a ascuns faptul că ştia limba germană: îşi dădea seama că traducătorul este nevoit să-i trădeze pe ai săi. Şi mai puteai să-ţi amâni moartea săpând morminte, însă aici erau alţii mai zdraveni şi mai dibaci. Iuri a declarat că este artist plastic. Într-adevăr, în cadrul educaţiei variate de care a beneficiat acasă, a luat şi lecţii de pictură. Iuri picta destul de bine în ulei, şi numai dorinţa de a urma exemplul tatălui, cu care se mândrea, l-a împiedicat să intre la institutul de arte plastice.

Lui şi încă unui pictor bătrân (regret că nu îmi amintesc numele) li s-a repartizat o cabină separată într-o baracă, unde Iuri picta gratuit pentru nemţii de la comandament tot felul de tablouaşe: ospăţul lui Nero, hora elfilor, şi pentru asta îi aduceau de mâncare. Zămârca, pentru care ofiţerii prizonieri se aşezau la coadă cu gamele de la şase dimineaţa şi ordnerii îi loveau cu bâtele, iar bucătarii cu polonicele, – deci acea zeamă chioară nu putea să ţină un om în viaţă. Seară de seară, de la fereastra cabinei lui, Iuri contempla acum acel tablou unic pentru care fusese înzestrat cu arta penelului: ceaţa uşoară a înserării deasupra luncii de la marginea bălţii, lunca împrejmuită de sârmă ghimpată şi o mulţime de focuri arzând, iar în jurul focurilor – foşti ofiţeri sovietici, care acum semănau cu nişte fiare sălbatice, care rodeau oase de cai morţi, care coceau lipii din coji de cartofi, fumau ţigări făcute din balegă şi se scăr-pinau de păduchi. Încă nu crăpaseră toate aceste bipede, încă nu-şi pierduseră toţi obişnuinţa vorbirii articulate, şi în reflexele purpurii ale focului se vedea cum mintea cea de pe urmă

se aşternea pe feţele lor, care semănau din ce în ce mai mult cu faţa omului de Neanderthal.

Gust de pelin în gură! Viaţa pe care Iuri şi-o conservă nu-i mai este câtuşi de puţin dragă. El nu este dintre aceia care consimt cu uşurinţă să uite. Nu, lui îi va fi dat să supravieţuiască şi va trebui să tragă concluziile.

Ei ştiu de acum că nu e vorba de nemţi, sau nu doar de nemţi, că dintre prizonierii de diferite naţionalităţi, numai sovieticii trăiesc şi mor aşa, nimeni n-o duce mai rău decât ei. Până şi polonezii, până şi iugoslavii sunt întreţinuţi în condiţii mult mai suportabile, nemaivorbind de englezi, nemaivorbind de norvegieni, care sunt copleşiţi cu pachete de la Crucea Roşie internaţională, cu pachete de acasă şi pur şi simplu nu se mai duc să-şi primească tainul nemţilor. Acolo unde lagărele sunt alături, aliaţii, din bunătate, le aruncă prin sârma ghimpată câte ceva, iar ai noştri se reped precum o haită de câini asupra unui os.

Ruşii duc în spate tot războiul şi uite de ce au parte! Cum se explică asta?

Explicaţiile se conturează încet-încet, venind de ici şi de colo: URSS nu recunoaşte semnătura Rusiei pe convenţia de la Haga privind prizonierii de război, deci nu îşi asumă niciun fel de obligaţii în legătură cu tratamentul prizonierilor şi nu pretinde protecţie pentru soldaţii săi căzuţi prizonieri. URSS nu-şi recunoaşte foştii soldaţi: nu are niciun interes să-i susţină în prizonierat.

Şi inima entuziastului celui de o vârstă cu Revoluţia din Octombrie îngheaţă. Acolo, în cabina barăcii, el poartă discuţii aprinse şi se ceartă cu pictorul bătrân (Iuri nu poate concepe, Iuri se împotriveşte, dar bătrânul îi dezvăluie totul strat după strat. Ce-i asta? Stalin? Dar oare nu este exagerat să pui totul pe seama lui Stalin, să atribui totul mâinilor lui scurtuţe? Dacă o concluzie este trasă numai pe jumătate, aceea nu-i concluzie. Dar ceilalţi? Cei care se află lângă Stalin şi mai jos, şi pretutindeni în ţară,

în general aceia cărora Patria le-a îngăduit să vorbească în numele său?

Şi ce trebuie să facem dacă mama ne-a vândut la ţigani, nu, mai rău, ne-a aruncat la câini? Mai poate ea să fie considerată mama noastră? Dacă nevastă-ta a devenit o desfrânată, oare mai eşti obligat să-i rămâi fidel? Şi oare acea patrie care îşi trădează soldaţii mai poate fi numită Patrie?

Viaţa lui Iuri a luat altă întorsătură! Şi iată, el, altă dată plin de admiraţie pentru tatăl său, a ajuns acum să-l afurisească! S-a gândit pentru prima oară că tatăl lui şi-a călcat de fapt jurământul făcut armatei în care a crescut, a trădat, ca să instaureze acest regim, care acum îşi trădează soldaţii proprii. Şi de ce Iuri să fie legat prin jurământ de acest regim trădător?

Această convenţie noi am recunoscut-o de-abia în anul 1955.

Când în primăvara lui 1943, agenţii recrutori ai primelor „legiuni" ruseşti au venit în lagăr, mulţi prizonieri s-au înrolat ca să scape de foame, însă Evtuhovici s-a înrolat din convingere, cu toată fermitatea şi luciditatea. Dar n-a rămas multă vreme în legiune: când te-au jupuit de piele nu te mai îngrijorează soarta părului. Acum, Iuri a încetat să mai ascundă faptul că ştia germana la perfecţie şi, curând, unul dintre şefi, un neamţ de pe lângă Kassel, care primise însărcinarea de a forma o şcoală de spioni cu pregătire intensivă, l-a luat pe lângă el ca mână dreaptă. Astfel a început alunecarea, pe care Iuri nu a prevăzut-o, a început substituirea. El dorea cu ardoare să-şi elibereze patria, dar a fost pus să pregătească spioni. Nemţii aveau planurile lor. Unde o fi limita?... Şi din ce moment nu trebuie să o depăşeşti? Iuri a devenit locotenent al armatei germane. Acum cutreiera Germania în uniforma armatei germane, mergea la Berlin, îi vizita pe emigranţii ruşi, citea cărţi de Bunin (23), Nabokov (24), Aldanov (25),

înainte inaccesibile… Iuri se aştepta să vadă că la ei toţi, la Bunin, din fiecare pagină curge sângele rănilor vii ale Rusiei. Oare ce s-a întâmplat cu ei? Pe ce şi-au cheltuit libertatea inestimabilă? Din nou despre corpul femeii, despre explozia pasiunii, despre asfinţiturile de soare, despre frumuseţea căpşoarelor aristocratice, despre întâmplări peste care de mult s-a aşternut praful. Scriau în aşa fel de parcă în Rusia nu avusese loc nicio revoluţie sau ca şi cum le-ar fi fost prea greu să o explice, îi lăsau pe tinerii ruşi să-şi caute singuri azimutul vieţii. Iuri trăia într-un zbucium necontenit era nerăbdător să vadă, să ştie, şi, din ce în ce mai des, după străvechiul obicei rus, îşi îneca dezorientarea în băutură.

Ce era de fapt şcoala lor de spionaj? Bineînţeles, nu era una veritabilă, în şase luni nu puteau să-i înveţe decât cum să mânuiască paraşuta, explozibilii şi radioemiţătorul. Nu îşi puneau mare nădejde în ei. Erau paraşutaţi pentru a stârni inflaţie de încredere, însă pentru prizonierii de război ruşi, care abia îşi mai ţineau zilele, abandonaţi fără nicio speranţă, aceste şcoli, după opinia lui Iuri, constituiau o soluţie salvatoare: aici, băieţii mâncau pe săturate, primeau îmbrăcăminte călduroasă, nouă, şi, în plus, aveau buzunarele doldora de bani sovietici. Elevii (ca şi profe-sorii) se prefăceau că totul se va petrece conform celor plănuite: că în spatele frontului sovietic ei vor spiona, vor arunca în aer obiectivele stabilite, vor trimite mesaje radio codificate, apoi se vor întoarce, însă datorită acestei şcoli, ei scăpau pur şi simplu de moarte şi de captivitate, voiau să rămână în viaţă, dar nu cu preţul de a trage în fraţii lor pe front.

De bună seamă că anchetatorii noştri nu luau în seamă astfel deconsid erente. Ce drept aveau ei să vrea să trăiască, de vreme ce, în spatele frontului sovietic, familiile privilegiate, posesoare ale cartelelor de categoria „zero”, trăiau şi fără asta foarte bine? Nu recunoşteau intenţia

acestor băieţi de a nu folosi carabina germană. Pentru acest joc de-a spionii, ei erau condamnaţi în virtutea celui mai cumplit articol, 58 – 6, şi, pe deasupra, pentru intenţia de diversiune. Aceasta însemna că nu vor mai ieşi niciodată din închisoare.

Erau trecuţi peste linia frontului, iar mai departe opţiunea lor depindea de caracterul şi conştiinţa fiecăruia. Trinitrotoluenul şi radioemiţătorul le aruncau numaidecât. Singura diferenţă era că unii se predau autorităţilor fără întârziere (la fel ca „spionul" meu cu nasul cârn întâlnit la serviciul de contrainformaţii al armatei), iar alţii voiau mai întâi să chefuiască şi să petreacă cu banii primiţi pe degeaba. Oricum, niciunul, niciodată, nu se mai întorcea la nemţi, traversând din nou linia frontului.

Totuşi, pe neaşteptate, în ajunul anului nou 1945, un băiat isteţ, s-a întors şi a raportat că şi-a îndeplinit misiunea (du-te şi verifică!). Era ceva neobişnuit. Şeful nu se îndoia că fusese trimis de SMERŞ şi a hotărât să-l împuşte (soarta spionului conştiincios!). Iuri însă, dimpotrivă a insistat că trebuie recompensat şi dat ca exemplu celorlalţi cursanţi. Spionul care se întorsese l-a invitat pe Iuri să bea împreună o sticlă de vodcă şi, cu faţa stacojie, aplecându-se peste masă, i-a destăinuit: „Iuri Nikola-evici! Comandamentul sovietic vă făgăduieşte iertarea dacă treceţi neîntârziat la ai noştri".

Iuri a tresărit. Inima lui înăsprită, care renunţase la totul, a fost inundată de un val de căldură. Patria?... Haină, nedreaptă şi totuşi, atât de dragă! Iertarea?... Şi se poate întoarce la familie? Şi să se plimbe pe bule-vardul Kamennoostrovski? Cum altfel, doar suntem ruşi! Iertaţi-ne, noi o să ne întoarcem, şi o să vedeţi ce buni o să fim!... Răstimpul de un an şi jumătate, de când ieşise din lagăr, nu-i adusese lui Iuri fericirea. El nu regreta ceea ce făcuse, dar nu întrezărea niciun viitor. Când se întâlnea la un şnaps cu ruşi aflaţi în aceeaşi situaţie, vedea clar că toţi

simţeau ca şi el, că nu aveau nicio siguranţă şi că viaţa lor era nefirească. Nemţii îi manevreau după bunul lor plac. Acum, când devenise clar că nemţii vor pierde războiul, pentru el tocmai se ivise o portiţă de scăpare: şeful îl iubea şi, într-o zi, i-a dezvăluit că avea o moşie în Spania şi, în caz că imperiul se va preface în praf şi scrum, se vor pripăşi împreună acolo. Iată însă că vizavi de el stătea un compatriot beat, care, cu riscul vieţii lui, îl ademenea: „Iuri Nikolaevici! Comandamentul sovietic apreciază experienţa şi cunoştinţele dumneavoastră. Ar vrea să profite de ele ca să afle cum sunt organizate serviciile de informaţii germane…”

Două săptămâni s-a zbuciumat Evtuhovici cuprins de şovăială, însă în timpul ofensivei sovietice de dincolo de Vistula, când îşi evacua şcoala spre interior, a ordonat subordonaţilor să o cotească pe drumul ce ducea la un conac polonez izolat. Acolo, după ce s-au aliniat în front, le-a declarat: „Eu trec de partea armatei sovietice! Fiecare este liber să aleagă!” Şi aceşti spioni cu caş la gură, care de-abia cu un ceas în urmă se prefăceau că sunt devotaţi Reich-ului german, acum au strigat plini de entuziasm. „Ura-a! Şi no-oi!” (Strigau „ura” pentru munca silnică la care vor fi condamnaţi…)

Atunci, şcoala lor, în efectiv complet, s-a ascuns până la sosirea tancurilor sovietice şi apoi a SMERŞ-ului. De atunci Iuri nu i-a mai văzut pe băieţii lui. A fost despărţit de ei. Zece zile la rând l-au pus să relateze toată istoria şcolii, programele, misiunile de sabotaj, şi el, într-adevăr credea că „experienţa şi cunoştinţele lui…” S-a discutat chiar şi problema plecării acasă, ca să-şi viziteze părinţii.

Şi numai la Lubianka a înţeles că la Salamanca ar fi fost mult mai aproape de scumpa lui Neva… Putea să se aştepte să fie împuşcat sau, în cel mai bun caz, să fie condamnat la minimum douăzeci de ani.

Astfel se lasă omul ispitit, iremediabil, de fumul ce

adie dinspre meleagurile natale… Aşa cum un dinte nu încetează să se facă simţit până ce nu i se scoate nervul, tot astfel nici noi nu încetăm să răspundem la chemarea patriei până ce nu înghiţim arsenic. Pentru asta, lotofagii din Odiseea cunoşteau floarea unui lotus…

Iuri a rămas în celula noastră doar vreo trei săptămâni. Toate aceste trei săptămâni le-am petrecut numai în controverse. Eu susţineam că revoluţia noastră a fost minunată şi justă, oribilă a fost doar denaturarea ei din 1929. El se uita la mine cu milă, strângându-şi buzele nervoase: înainte de a face revoluţie, ar fi trebuit să se stârpească ploşniţele din ţară! (Aici se întâlnea într-un fel, în mod straniu, cu Fastenko, deşi amândoi porneau din puncte de plecare diferite. Eu susţineam că multă vreme ţara sovietică a fost condusă numai de oameni animaţi de intenţii nobile şi plini de abnegaţie. El zicea că toţi, laolaltă cu Stalin, au fost o apă şi un pământ chiar de la început. (Că Stalin era un bandit, eram amândoi de acord.) Eu îl preamăream pe Gorki: ce om inteligent! ce punct de vedere just! ce artist mare! El mă combătea: o nulitate extrem de plictisitoare! S-a născocit pe sine, şi-a născocit personajele, toate cărţile lui sunt plăsmuite de la un capăt la celălalt! Lev Tolstoi – iată cine este regele literaturii noastre!

Din pricinia acestor dispute zilnice, purtate cu toată vehemenţa tinereţii, nu am izbutit să devenim mai apropiaţi şi să vedem unul în celălalt mai mult decât ceea ce combăteam.

A fost luat din celula noastră, şi de atunci, oricât am întrebat printre deţi-nuţi, n-am mai aflat nimic despre el: nimeni nu l-a întâlnit la Butârki ori la vreuna din închisorile de tranzit. Chiar vlasoviştii de rând au dispărut cu toţii undeva fără urmă, mai exact – sub pământ, iar Bălţii nici astăzi nu au actele necesare ca să părăsească pustietăţile nordului. În compara-ţie cu ei, destinul lui Iuri

Evtuhovici nu era unul dintre destinele de rând.

Aici şi în continuare folosesc cuvântul „vlasovist” în acel sens nebulos, dar statornic, cum a apărut şi s-a încetăţenit în limba sovietică, căruia.

În 1974 („Russkaia mist” – „Ideea rusă”, 27 iunie), un fost zek a adeverit că Iuri a primit douăzeci şi cinci de ani lagăr pe care i-a efectuat în Sahalin, pe şantierul 505.

nu i s-a dat niciodată o definiţie exactă. Pentru persoane neoficiale, căutarea acestei definiţii era periculoasă, pentru cele neoficiale nu era dorită: „vlasovistul” era, în general, orice om sovietic care a trecut cu arma în mână de partea inamicului în acest război. Este nevoie de ani şi de cărţi pentru ca această noţiune să fie analizată, să fie separate categoriile diferite, şi, atunci, drept rezultat, vor rămâne „vlasoviştii” în sens propriu, adică, adepţii direcţi ori subordonaţii generalului Vlasov chiar din perioada când acesta, aflându-se în captivitate germană, şi-a oferit numele mişcării antibolşevice. În unele luni ale războiului, aceşti adepţi nu erau mai mulţi de câteva sute, iar armata vlasovistă, cu subordonare centrală, în general, n-a izbutit să fie creată în realitate. Dar în decembrie 1942, nemţii au făcut uz de un truc propagandistic: au difuzat un comunicatdespre „adunarea de constituire” a „Comitetului rus”, care a avut loc (niciodată n-a avut loc) la Smolensk şi care ba pretindea să fie un simulacru de guvern rus, ba nu pretindea. Comunicatul păstraincer titudinea, şi în plus s-au dat numele generalului locotenent Vlasov şi al generalului maior Malîşkin. Nemţii îşi puteau permite o astfel de iniţiativă: să dea un comunicat, pe urmă să-l contramandeze, pe urmă – în pofida contramandării – să acţioneze, însă manifestele au fost lansate din avioane, au căzut în zona poziţiilor noastre, s-au aşternut în memoria noastră. Dincolo de comitetul „vlasovist” s-a creat, firește, imaginea de mişcare, de forţe armate, şi când de partea

armatei germane au început să lupte, contra noastră, compatrioţi de-ai noştri – ruşi sau formaţii naţionale –, anume lor li s-a ataşat cuvântul cunoscut: „vlasovişti” şi politrucii noştri n-au avut nimic împotrivă. Astfel, în mod convenţional, dar statornic s-a legat întreaga mişcare de numele lui Vlasov.

Şi oare câţi au fost aceşti compatrioţi ai noştri care au ridicat arma împotriva patriei lor? „Nu mai puţin de opt sute de mii de cetăţeni sovietici au intrat în organizaţiile combatante al căror scop era lupta împotriva statu-lui sovietic”, adevereşte un cercetător (Thorwald, Wen sie verderben wollen... Stuttgart, 1952). Cam la fel apreciază şi alţii (de pildă, Sven Steenberg, Wlasow – Verrător oder Patriot?, Köln, 1968). Dificultatea stabilirii unor cifre exacte constă şi în faptul că în administraţia germană şi conducerea militară se dădea o luptă între diferitele categorii, şi instanţelor inferioare, realiste în cursul războiului, li se cerea să micşoreze această cifră, pentru a nu speria vârfurile cu creşterea forţei anti-bolşevice care, totuşi, nu era progermană. Toate acestea se întâmplau cu mult înainte de crearea aparte, la sfârşitul anului 1944, a Armatei Ruse de Eliberare.

* * *

În sfârşit, sosea şi prânzul la Lubianka. Cu mult înainte pe coridor răsuna zăngănitul voios, apoi fiecăruia i se aducea pe tavă, ca la restaurant, două farfurii de aluminiu (nu castroane): una cu un polonic de supă şi cealaltă cu un polonic de caşă subţire, fără pic de grăsime.

La început, tulburat de nelinişti, inculpatul nu poate înghiţi nimic, câte unul nu se atinge nici de pâine timp de câteva zile, nu ştie ce ar putea face cu ea. Treptat însă pofta îi revine, pe urmă cunoaşte starea de foame continuă, care se transformă în nesaţ. Apoi, dacă izbuteşte să se tempereze, stomacul i se strânge, se adaptează la mâncare puţină, şi hrana mizerabilă de aici devine numai

bine suficientă. Pentru asta e nevoie de autoeducare, să te dezobişnuieşti de a te holba cu invidie la cei ce mănâncă o bucată în plus, să-ţi interzici discuţiile despre mâncare periculoase pentru stomac, şi să te ridici cât mai mult cu putinţă în sfere-le înalte. La Lubianka acest lucru este înlesnit de cele două ore de re-paus îngăduite după masa de prânz – minune întâlnită doar la casa de odihnă. Ne întindem pe pat cu spatele la vizor, aşezăm la vedere cărţile deschise şi picotim. În realitate, dormitul este interzis, şi gardienii observă cartea căreia multă vreme nu i se întorc paginile, însă de obicei la această oră nu bat în uşă. (Această omenie îşi are explicaţia în faptul că toţi cei care nu trebuiau să doarmă se aflau la ora aceea la interoga-toriul de zi. Pentru îndărătnicii care nu semnau procesele-verbale contrastul era chiar mai puternic: când reveneau în celulă, ora de repaus tocmai lua sfârşit!)

Somnul este singurul leac împotriva foamei şi împotriva tristeţii: organismul nu arde, iar creierul nu mai prefiră iarăşi şi iarăşi greşelile săvârşite.

Curând va fi adusă şi cina: încă un polonic de casă subţire. Viaţa dă zor să-şi etaleze toate darurile în faţa ta. De acum, timp de cinci-şase ore până la stingere n-o să mai pui nimic în gură, dar asta nu te mai înspăimântă, pentru că seara te obişnuieşti mai uşor să nu-ţi fie foame. Este un lucru de mult cunoscut şi în medicina militară, în regimentele de rezervă seara, nu se dă mâncare.

Iată că vine şi clipa pentru a-ţi face nevoile de seară, pe care, fără îndoială, ai aşteptat-o cu febrilitate toată ziua. Ce simplă, ce uşoară devine dintr-odată lumea întreagă! Şi dintr-odată toate marile probleme se simplifică! Ai simţit şi tu, nu-i aşa?

Ah, acele seri imponderabile de la Lubianka! (De fapt, imponderabile numai dacă nu aştepţi un interogatoriu de noapte.) Trupul tău uşor a fost îndestulat cu caşă doar atât cât sufletul să nu-i simtă greutatea. Câte gânduri îţi

trec libere, nestingherite prin minte! Parcă ne-am fi aflat pe înălţimile Sinaiului, şi acolo, ţâşnind dintr-o vâlvătaie, ni se arată adevărul. Oare nu la aşa ceva visa şi Puşkin:

Vreau să trăiesc, să pot să cuget şi să sufăr!

Iată că noi suferim şi cugetăm deopotrivă, şi nimic altceva nu există în viaţa noastră. Şi cât de uşor a fost să atingi acest ideal…

Şi seara, fireşte, ne antrenăm în discuţii aprinse, renunţând la partida de şah cu Susi şi la cărţi. Bineînţeles, cele mai incendiare erau controversele mele cu Evtuhovici, pentru că problemele abordate erau toate explozive, ca, de pildă, cea privind sfârşitul războiului. Între timp, gardianul, fără să scoată o vorbă, fără vreo expresie pe faţă, a intrat în celulă şi a coborât la fereastră storul albastru de camuflaj. Acum, acolo, dinco-lo de storuri, Moscova, peste care s-a lăsat vălul înserării, începe slobozirea salvelor de salut. Aşa cum nu vedeam cerul luminat de aurorele focurilor de artificii, tot astfel nu vedem nici harta Europei, dar încercăm să ne-o imaginăm cu de-amănuntul şi să ghicim ce oraşe au mai fost e cucerite. Pe Iuri, aceste salve de salut şi focuri de artificii îl scoteau cel mai mult din sărite. Chemând destinul să-i îndrepte greşelile făcute, el ne încredinţează că războiul nu se va sfârşi câtuşi de puţin, că acum Armata Roşie şi anglo-americană se vor năpusti una asupra celeilalte, şi de-abia atunci va începe adevăratul război. Celula primeşte această prezicere cu cel mai viu interes. Şi cum se va sfârşi? Cu înfrângerea uşoară a Armatei Roşii – ne asigură Iuri (şi, deci, cu eliberarea noastră? ori cu executarea noastră?). Aici mă încăpăţânez eu, şi discuţia devine tot mai înverşunată! Argumentele lui: armata noastră este istovită, vlă-guită, prost echipată şi, lucrul cel mai important, împotriva aliaţilor ea nu va mai lupta cu aceeaşi tărie. Aducând exemplul unităţilor pe care le cunoşteam, eu susţin că armata nu este istovită, ci a căpătat experienţă, acum este puternică şi plină de ură, şi

în acest caz îi va căsăpi pe aliaţi şi mai abitir decât pe nemţi.

— Niciodată! strigă Iuri (dar în şoaptă).

— Dar Ardenii? strig eu (în şoaptă). Intervine Fastenko şi ne ia în râs, zicând că niciunul dintre noi nu înţelege Occidentul, că acum absolut nimeni nu poate sili trupele aliate să lupte împotriva noastră.

Totuşi, seara, nu prea avem chef de discuţii, mai degrabă am asculta o istorioară interesantă şi chiar, liniştitoare, şi conversaţia să fie paşnică.

Una dintre conversaţiile cele mai îndrăgite era aceea despre tradiţiile închisorilor, despre cum era odinioară la închisoare. Noi îl avem pe Fastenko şi, astfel, ascultăm aceste povestiri din sursă directă. Cel mai mult ne emoţiona faptul că, înainte, a fi deţinut politic nu era considerat o ruşine, ci, dimpotrivă, un motiv de mândrie, că rudele lor adevărate nu îi renegau, iar fete necunoscute se dădeau drept logodnice numai pentru ca să îi viziteze la închisoare. Ori vechea tradiţie, universală, a pachetelor trimise deţinuţilor de sărbători? Nimeni în Rusia nu se aşeza la masă după postul marilor sărbători, până nu ducea un pachet deţinuţilor anonimi la cazanul comun al închisorii. La Crăciun duceau jambon de porc, prăjituri, plăcinte, cozonaci. Chiar şi câte o bătrână săracă aducea de Paşti zece ouă roşii şi îşi simţea inima uşurată. Dar unde a dispărut această bunătate rusească? Ea a fost înlocuită de conştiinţă! Cât de cumplit a fost speriat poporul nostru şi dezvăţat de a purta de gri

În zorul revoluţiei din februarie, ziaristul radical Ei. Peciorski („Rannce utro” –… Zorile”. 7 martie 1917) se lăuda că aflându-se la Secţia poliţiei secrete din Moscova, urmărea zi de zi din celulă prin vizor toată viaţa din secţie. El este cel care ne speria cu grozăviile poliţiei secrete şi, luaţi aminte, vizorul nu era prevăzut pe dinafară cu un căpăcel.

jă celor aflaţi în suferinţă! Astăzi acest lucru ar părea o absurditate. Astăzi, dacă ai propune, în indiferent ce instituţie, să se organizeze în preajma unei sărbători o colectă în beneficiul deţinuţilor din închisoarea locală, acest lucru ar fi considerat de către apărătorii ordinii drept o revoltă antisovietică! Ca să vedeţi cât de cruzi am putut să devenim.

Dar ce reprezentau aceste daruri sărbătoreşti pentru deţinuţi? Oare numai o mâncare gustoasă? Ele zămisleau sentimentul cald că acolo, în libertate, oamenii se gândesc la tine, îţi poartă de grijă.

Fastenko ne povesteşte că şi în perioada sovietică a existat o Cruce Roşie politică. Aici nu pot spune că nu îl credem, dar, nu ştiu cum, ne este imposibil să ne închipuim aşa ceva. Ne spune că E.P. Peşkova, folosindu-se de inviolabilitatea personală, mergea în străinătate, acolo strângea bani (la noi nu prea eşti liber să strângi), iar pe urmă, aici, se cumpărau alimente pentru deţinuţii politici care nu aveau rude. Pentru toţi politicii? Şi iată, aici, ni se lămureşte: nu, nu pentru toţi. Pentru kaeri (KR), adică pentru contrarevoluţionari, nu (deci pentru cei încadraţi la articolul Cincizeci şi Opt), ci doar pentru membrii fostelor partide socia-liste. A-a-a, păi spuneţi aşa!… Da, şi de altfel, pe urmă, însăşi această Cruce Roşie, toată conducerea ei, cu excepţia E.P. Peşkova, a fost întemniţată…

Alt subiect plăcut pentru conversaţiile de seară, când nu aşteptai să fii chemat la interogatoriu, era eliberarea. Da, cică există asemenea cazuri uluitoare când careva este eliberat. De pildă, pe Z-v I-au luat din celula noastră „cu lucruri cu tot” – poate l-au eliberat? Căci ancheta nu putea să se sfârşească atât de repede. (Peste zece zile s-a întors – fusese dus la Lefortovo. Acolo, probabil, a semnat repede tot ce i s-a cerut, şi l-au adus din nou la noi.) Dacă te eliberează, – ascultă-mă, doar ai fost închis pentru un fleac, tu însuţi ai spus – făgăduieşte-mi că te duci la soţia

mea şi ca semn de confirmare să-mi pună în pachet, să zicem, două mere…

— Mere, acum, nu se găsesc pe nicăieri.

— Atunci trei covrigi.

— S-ar putea întâmpla ca în Moscova să nu se găsească nici covrigi.

— Bine, bine, atunci patru cartofi. (Aşa se învoiesc şi pe urmă, într-adevăr, N este luat cu lucruri cu tot, iar M primeşte în pachet cei patru cartofi. Este extraordinar, este uluitor! L-au eliberat, şi cazul lui a fost mult mai grav decât al meu! Atunci, poate că şi pe mine, în curând… Dar poate cel de-al cincilea cartof a căzut în sacoşa soţiei lui M, iar N se află în cala vaporului în drum spre Kolîma.)

Uite aşa ne luăm cu vorba despre câte-n lună şi-n stele, ne aducem aminte despre întâmplări nostime. Şi eşti voios, şi te simţi bine printre aceşti oameni interesanţi, care au avut o altă viaţă şi o altă experienţă decât ale tale. Între timp a trecut şi inspecţia silenţioasă de seară, au luat şi ochelarii, şi, iată, becul a clipit de trei ori. Asta înseamnă că peste cinci minute sună stingerea!

Iute, iute! Punem mâna pe pături. La fel cum pe front nu ştii dacă lângă tine, acum, peste un minut, nu se va prăvăli o ploaie de obuze, tot astfel nici aici nu ştim ce ne va aduce noaptea fatală cu interogatoriile ei. Ne culcăm, scoatem o mână peste pătură, ne străduim să alungăm din minte vântul gândurilor. Să dormim!

Într-o asemenea clipă, odată, într-o seară de aprilie, la scurtă vreme după ce ne luaserăm bun rămas de la Evtuhovici, a răsunat cheia în broasca de la celula noastră. Am fost cuprinşi de fiori: pe cine? Numaidecât se va auzi şuierătura gardianului: „Cel cu Şi!” „Cel cu Zi!” Dar gardianul n-a şuierat: lângă uşă se afla un novice: slăbuţ, tânăr, îmbrăcat într-un costum albastru simplu şi, pe cap, cu o şapcă albastră. Nu avea nimic în mână, niciun fel de lucruri. Privea în jur dezorientat.

— Ce număr are celula asta? a întrebat el neliniştit.

— Cincizeci şi trei. A tresărit.

— Din lumea oamenilor liberi? l-am întrebat noi.

— Nu-u-u… a clătinat ci din cap cu o expresie de suferinţă.

— Când ai fost arestat?

— Ieri dimineaţă.

Am izbucnit cu toţii în râs. Avea o faţă cam prostuţă, blândă, sprâncenele aproape albe.

— Pentru ce?

(Aceasta nu-i o întrebare cinstită, nu poţi să aştepţi un răspuns.) – Păi, nu ştiu… Ia, nişte fleacuri acolo…

Aşa răspund toţi. Toţi sunt arestaţi pentru fleacuri. Fiecare inculpat socoteşte că, mai cu seamă, cazul său este un fleac.

— Ei, totuşi?

— Păi… am scris o proclamaţie. Către poporul rus.

— Ce e-e??? (Astfel de „fleacuri” nu mai întâlniserăm!)

— O să mă împuşte? a întrebat el şi faţa i s-a alungit. Trăgea întruna de cozorocul şepcii pe care nu şi-o scosese de pe cap.

— Nu, vezi-ţi de treabă, l-am liniştit noi. Acum nu mai împuşcă pe nimeni. O să primeşti zece ani ca popa.

— Dumneata eşti muncitor? Funcţionar? a întrebat social-democratul, fidel principiului de clasă.

— Muncitor.

Fastenko a întins mâna şi a exclamat triumfător către mine:

— Iată, A. L, ia aminte la starea de spirit a clasei muncitoare!

Şi s-a întors să se culce, socotind că mai departe nu mai are unde merge şi nu mai are ce asculta. Dar s-a înşelat.

— Cum aşa? O proclamaţie nitam-nisam? În numele

cui?

— Al meu propriu.

— Dar cine eşti dumneata? Novicele a zâmbit cu un aer vinovat:

— Împăratul, împăratul Mihail.

Parcă ne-ar fi străpuns un fulger. Ne-am ridicat în capul oaselor şi ne-am uitat unul la altul. Nu, faţa lui sfioasă, de om simplu, nu semăna câtuşi de puţin cu faţa lui Mihail Romanov. Apoi, chiar şi vârsta…

— Mâine, mâine, acum să dormim! a spus Susi cu asprime.

Am adormit presimţind cu plăcere că, mâine, cele două ore până la raţia de pânie nu vor fi plictisitoare.

I-au adus şi împăratului patul şi aşternutul, şi s-a culcat liniştit lângă hâr-dău.

* * *

În anul o mie nouă sute şaisprezece, în casa mecanicului de locomotivă Belov din Moscova a intrat un moşneag necunoscut, trupeş, cu barba bălaie, şi i-a spus evlavioasei neveste a acestuia: „Pelagheia! Tu ai un fecior de un an. Ai grijă de el, pentru Domnie! Când va bate ceasul, am să vin din nou”. Şi a plecat.

Pelagheia nu ştia cine era acest moşneag, însă el a grăit atât de clar şi ameninţător, încât vorbele lui au subjugat inima ei de mamă. Şi l-a îngrijit pe acest copil ca pe ochii din cap. Viktor a crescut cuminte, ascultător şi evlavios. Deseori i se năzăreau vedenii cu îngeri şi cu Maica Domnului. Pe urmă mai rar. Moşneagul nu s-a mai arătat. Viktor a învăţat meseria de şofer. În 1936 a fost luat la armată şi dus în Birobidjan într-o companie de motorizate. El nu se purta deloc cu dezinvoltură, dar poate tocmai prin această fire blândă şi liniştită, neobişnuită la un şofer, a fermecat o fată dintre angajaţii civili, barând astfel calea comandantului său de pluton care încerca şi el s-o cucerească. În acest timp, mareşalul Blicher (26)

venise să asiste la manevrele lor, şi, cum şoferul lui personal s-a îmbolnăvit grav, a ordonat comandantului companiei să-i trimită pe cel mai bun şofer. Comandantul de companie l-a chemat pe comandantul de pluton, iar acesta a avut ideea să-i arunce mareşalului pe rivalul său Belov. (În armată se întâmplă adesea astfel: nu-l promovezi pe cel care merită, ci pe acela de care vrei să te descotoroseşti.) În plus, Belov era băiat muncitor, nu se dădea în vânt după băutură, astfel încât n-o să le facă neplăceri.

Belov i-a plăcut lui Blicher şi a rămas la el. Curând, sub un motiv plauzibil, Blicher a fost chemat la Moscova (astfel, înainte de arestare, mareşalul a fost rupt de Extremul Orient, care îi era supus). Şi-a luat cu el şi şoferul. Pierzându-şi protectorul, Belov a nimerit la garajul Kremlinului şi a început să-i care când pe Mihailov (27) (LKSM), când pe Lozovski (28), apoi încă pe cineva şi, în sfârşit pe Hruşciov (29). Aici, Belov a putut contempla din plin (ne-a povestit şi nouă multă vreme) ospeţele, moravurile, precauţiile din acest mediu. Ca reprezentant al proletariatului de rând din Moscova, a asistat atunci şi la procesul lui Buharin ce se desfăşura la Casa Sindicatelor. Dintre toţi stăpânii lui, numai despre Hruşciov vorbea cu căldură: numai în casa lui, şoferul era aşezat la masă cu întreaga familie, şi nu separat, la bucătărie; doar aici se mai păstra în acei ani simplitatea muncitorească. Mereu voiosul Hruşciov s-a legat şi el de Viktor Alexeevici şi, plecând în 1938 în Ucraina, a insistat foarte mult să meargă cu el. „N-aş fi plecat niciodată de la Hruşciov”, zicea Viktor Alexeevici. Însă ceva îl reţinea la Moscova.

În anul 1941, cu puţin înainte de începutul războiului, a avut oântreru pere în serviciu, n-a mai lucrat la garajul guvernului, şi astfel, fără nicio protecţie, a fost numaidecât mobilizat de comisariatul militar. Totuşi, datorită sănătăţii sale şubrede, nu l-au trimis pe front, ci într-un batalion de muncă: mai întâi l-au dus pe jos până la

Inza (30) iar acolo l-au pus să sape tranşee şi să construiască drumuri. După viaţa îndestulată şi lipsită de griji din ultimii ani, acum nu-i venea deloc uşor. Primise o lovitură dureroasă. A sorbit până la fund cupa mizeriei şi a necazurilor şi a văzut în jurul său că poporul nu numai că nu trăia mai bine la începutul războiului, ci, dimpotrivă, sărăcise cu totul. Scăpând cu greu, eliberat pe caz de boală, Belov s-a întors la Moscova şi aici chipurile se aranjase din nou: a fost şoferul lui Şcerbakov. Apoi a condus maşina lui Sedin, comisarul poporului pentru industria petrolului. Sedin însă a delapidat (în total 35 de milioane). A fost înlăturat fără prea mult zgomot, iar Belov, nu se ştie de ce, şi-a pierdut din nou serviciul pe lângă conducători. Şi s-a angajat şofer la o autobază, făcând în orele libere curse până la Krasnaia Pahra (31).

Gândurile lui însă erau în altă parte. În 1943 se afla la mama lui. Aceeaşi a spăla rufe şi a ieşit cu căldările la pompa de apă. În vremea asta uşa s-a deschis şi în casă a intrat un moşneag necunoscut trupeş, cu barba colilie. S-a închinat la icoană, l-a privit sever pe Belov şi a grăit: „Bună ziua, Mihail! Dumnezeu să te binecuvânteze!” „Pe mine mă cheamă Viktor”, a răspuns Belov. „Dar vei fi Mihail, împăratul Sfintei Rusii!” a continuat moşneagul. Atunci a intrat mama lui Belov şi, de spaimă, a căzut, vărsând căldările: era acelaşi moşneag, care venise cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. Încărunţise, dar era el. „Dumnezeu să te mântuie, Pelagheia, că ţi-ai ocrotit feciorul”, a grăit moşneagul. Şi s-a retras cu viitorul împărat, precum un patriarh care îl aşază pe tron. I-a destăinuit tânărului năucit că în anul 1953 se va schimba regimul (iată de ce numărul 53 al celulei l-a uluit întratât!), şi el va fi împăratul a toată Rusia**, iar pentru asta, în anul 1948, trebuie să înceapă să strângă forte, dar ce să facă mai departe, cum să strângă acele forţe, bătrânul nu l-a mai învăţat, a plecat. Iar Viktor Alexeevici nu s-a

încumetat să-l întrebe.

De acum înainte, liniştea şi simplitatea vieţii erau pierdute! Altcineva

Povestea că obezul Şcerbakov, când venea la Informbiuro (Biroul de informaţii) nu suporta să vadă oamenii, şi din încăperile pe unde trebuia să treacă dispărea tot personalul. Gâfâind din cauza grăsimii, se apleca şi îndoia colţul covorului. Şi era vai de întregul Informbiuro dacă descoperea vreun fir de praf.

Cu excepţia unei erori neînsemnate, că a confundat şoferul cu un călător, bătrânul profet nu s-a înşelat aproape deloc!

poate că ar fi dat înapoi de la un astfel de proiect covârşitor. Dar Viktor tocmai se frecase de vârfurile cele mai înalte, îi văzuse pe toţi aceşti Mihailovi, Şcerbakovi, Sedini, a auzit şi de la alţi şoferi şi a înţeles că aici nu este nevoie de nimic excepţional, ba chiar dimpotrivă.

Noul ţar de curând încoronat, blând, conştiincios, sensibil precum Fiodor Iovannovici (32), ultimul dintre Râurikovici, a simţit cum îl apasă povara grea a căciulii Monomahului (33). Sărăcia şi nenorocirile din jur, pentru care până aici nu era răspunzător, acum se aşezaseră pe umerii lui, şi el era vinovat că ele tot mai continuă. I s-a părut ciudat să aştepte până în anul 1948, şi în toamna lui 1943 a scris primul său manifest adresat poporului rus şi l-a citit în faţa a patru lucrători de la garajul comisariatului poporului pentru industria petrolului…

…De dimineaţă ne-am aşezat în jurul lui Viktor Alexeevici, şi el ne-a povestit blajin toate acestea. Noi încă nu ne dădeam seama că el era credul ca un copil, eram captivaţi de povestirea lui neobişnuită şi-a fost vina noastră! – n-am avut timp să-l avertizăm cu privire la „cloşcă”. Nouă nici prin cap nu ne trecea că din cele povestite aici cu atâta naivitate an-chetatorul nu cunoştea decât o parte!… Când povestirea a luat sfârşit,

Kramarenko s-a cerut să meargă ori „la şeful închisorii după tutun”, ori la doctor, însă, oricum, curând a fost chemat. Acolo i-a înfundat pe cei patru lucrători de la comisariatul poporului pentru industria petrolului, de care n-ar fi aflat cineva vreodată… (A doua zi, întorcându-se de la interogatoriu, Belov se mira de unde a aflat anchetatroul de ei. În acea clipă ne-am dat seama…) „Petroliştii” au citit manifestul, l-au aprobat şi niciunul nu l-a denunţat pe împărat! Însă el însuşi a simţit că este prea de-vreme, prea devreme! Şi a ars manifestul.

A trecut un an. Viktor Alexeevici lucra ca mecanic la o autobază. În toamna lui 1944 a scris din nou un manifest şi l-a dat la zece oameni – şoferi, lăcătuşi – să-l citească. Toţi l-au aprobat. Şi niciunul nu I-a trădat! (Din zece oameni – niciunul, în anii când delaţiunea era în floare, acesta este un fenomen rar! Fastenko nu s-a înşelat când s-a referit la „starea de spirit a clasei muncitoare”). Este drept că împăratul, cu acest prilej, recurgea la şiretlicuri nevinovate: lăsa să se înţeleagă că are un susţinător puternic în guvern; le-a făgăduit adepţilor săi deplasări în interes de serviciu pentru unirea forţelor monarhiste din provincie.

Au trecut câteva luni. Împăratul s-a destăinuit încă la două fete de la garaj. De data aceasta nu a existat o lovitură greşită: fetele s-au dovedit la un înalt nivel ideologic! Numaidecât, inima lui Viktor a fost străpunsă de un fior, presimţind o nenorocire. În duminica de după Blagoveştenie se plimba prin piaţă, având manifestul asupra lui. S-a întâlnit cu un muncitor bătrân, unul din adepţii lui, care i-a spus: „Viktor! Ai face bine să arzi deocamdată hârtia aia, ce zici?” Şi Viktor a simţit cu toată acuitatea: da, a scris manifestul prea devreme! Trebuie să-l ardă! „Mă duc să-l ard fără întârziere, aşa este!” Şi a pornit spre casă ca să-l ardă. Însă doi tineri prezentabili l-au strigat chiar acolo, în piaţă: „Viktor Alexeevici! Veniţi cu

noi!” L-au urcat într-un automobil şi l-au dus la Lubianka. Aici toţi erau atât de grăbiţi şi agitaţi, încât au uitat să-l percheziţioneze după ritualul obişnuit, şi a existat un moment când împăratul era gata să distrugă manifestul la toaletă. Dar s-a gândit că îl vor strânge şi mai tare uşa: unde este, unde este? Şi numaidecât l-au urcat în lift şi l-au dus la un general şi la un colonel, şi generalul i-a smuls cu mâna lui manifestul din buzunarul umflat.

Nu a fost însă nevoie decât de un interogatoriu pentru ca Marea Lubian-ka să răsfule uşurată: toate acestea nu prezentau niciun pericol. S-au operat zece arestări la garajul autobazei. Apoi patru la garajul comisariatului poporului pentru industria petrolului. Ancheta a fost încredinţată acum unui locotenent colonel, care se prăpădea de râs, analizând proclamaţia:

— Majestatea voastră, ia uitaţi-vă ce scrieţi aici: „Ministrului meu de la agricultură o să-i dau indicaţii să desfiinţeze colhozurile chiar din cea dintâi primăvară”. Dar cum o să împartă inventarul? Aici nu este prevăzut… Pe urmă scrieţi: „Voi dezvolta construcţiile de locuinţe şi voi instala pe fiecare în apropierea locului de muncă… voi mări salariile muncitorilor…” Din ce fonduri, majestatea voastră? Va trebui să tipăriţi bani, nu-i aşa? Fiindcă desfiinţaţi împrumuturile!… Apoi iată: „Voi şterge Kremlinul de pe faţa pământului”. Atunci unde veţi instala guvernul propriu? De pildă, v-ar conveni clădirea Marii Lubianka? Nu vreţi să mergeţi s-o vizitaţi?…

Veneau să râdă de împăratul a toată Rusia şi anchetatorii tineri. Ei nu vedeau aici decât un prilej de râs.

Nici noi, cei din celulă, nu ne puteam reţine întotdeauna zâmbetul. „Sper că nu ne veţi uita în 53?” spunea Z-v şi ne făcea cu ochiul.

Toţi râdeau de el…

Viktor Alexeevici, omul cu sprâncene albe, faţă naivă şi mâini bătătorite, primind cartofi fierţi de la nefericita lui

mamă Pelagheia, ne poftea pe toţi să mâncăm: „Ospătaţi-vă, ospătaţi-vă, tovarăşi…”

Zâmbea cu sfială, înţelegea perfect că este demodat şi ridicol să fii împăratul a toată Rusia. Dar ce să-i faci, dacă opţiunea lui Dumnezeu s-a oprit asupra lui?!

Curând a fost luat din celula noastră.

* * *

În ajun de 1 mai au dat jos de la fereastră perdeaua de camuflaj. Răz

Când, în 1962, am făcut cunoştinţă cu Hruşciov, îmi sta pe limbă să-i spun: „Nikita Sergheevici! Ştiţi că avem o cunoştinţă comună?” Însă i-am spus o altă frază, mult mai importantă, din partea foştilor deţinuţi.

boiul se apropia în mod vizibil de sfârşit.

În acea seară, la Lubianka, domnea o linişte neobişnuită, era aproape a doua zi de Paşti, sărbătorile se suprapuneau. Toţi anchetatorii petreceau în Moscova, nimeni nu era dus la interogatoriu. Şi în această linişte s-a auzit cum cineva a început nu se ştie de ce să protesteze. A fost scos din celulă şi dus într-o boxă (după auz, cunoşteam dispoziţia tuturor uşilor) unde l-au bătut îndelung în faţa uşii deschise. În liniştea care se lăsase se auzea clar fiecare buşitură în ceva moale şi într-o gură care se îneca în hohote de plâns.

Pe doi mai, în Moscova s-au tras treizeci de salve de tun. Asta însemna că mai căzuse o capitală europeană. Mai rămăseseră necucerite două – Praga şi Berlin. Trebuia să ghicim una din două.

Pe nouă mai, odată cu prânzul, ne-au adus şi cina, cum la Lubianka se obişnuia numai de 1 mai şi de 7 noiembrie.

Numai după asta ne-am dat seama că războiul a luat sfârşit.

Seara au mai tras o serie de treizeci de salve. Nu mai rămăsese nicio capitală necucerită. Şi tot în aceeaşi seară

s-a mai tras încă o serie, mi se pare că au fost patruzeci de salve de artilerie, era, cu adevărat, sfârşitul sfârşiturilor.

Pe deasupra botniţei de la fereastra noastră şi de la alte celule din Lubi-anka, de la toate ferestrele închisorilor din Moscova, contemplam şi noi, foştii prizonieri şi foştii combatanţi, cerul Moscovei zugrăvit de focurile de artificii şi împânzit de raze.

Boris Gammerov, un tânăr soldat dintr-o baterie de tunuri antitanc, demobilizat pe caz de invaliditate (o leziune incurabilă la plămâni), arestat cu un grup de studenţi, se afla în seara aceea într-o celulă foarte aglomerată de la Butârki, unde jumătate dintre deţinuţi erau prizonieri şi combatanţi de pe front. Aceste ultime salve de salut le-a evocat, zgârcit, într-o strofă de opt versuri, care mai de care mai banale: cum s-au culcat pe priciurile de lemn, acoperindu-se cu mantalele; cum s-au trezit de zgomot; şi-au ridicat capetele, mijindu-şi ochii spre botniţă: a, salve şi focuri de artificii; s-au culcat la loc.

„Şi iar s-au învelit cu mantalele”.

Cu aceleaşi mantale îmbibate de noroiul tranşeelor, de cenuşa focurilor, ferfeniţite de schijele nemţeşti.

Nu era pentru noi Victoria aceea. Şi nici primăvara aceea…

Capitolul 6

(I) PRIMĂVARA ACEEA

În IUNIE 1945, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, în ferestrele închisorii Butârki răsunau sunetele de aramă ale unor orchestre aflate undeva prin apropiere: pe strada Lesnaia sau pe Navoslobodskaia. Erau marşuri, reluate la nesfârşit.

Noi stăteam lângă ferestrele larg deschise ale închisorii, care însă nu lăsau aerul să circule dincolo de botniţele verzui din sticlă armată, şi ascultam. Oare mărşăluiau unităţi militare? Ori muncitorii îşi consacrau cu plăcere acestui sport timpul lor liber? Nu ştiam, dar

zvonurile ajunseseră şi la noi: cică se pregătea o mare paradă a Victoriei, care urma să aibă loc în Piaţa Roşie într-o duminică din iunie, pentru a marca patru ani de la începutul războiului.

Pietrelor puse la temelie le este dat să geamă şi să fie bătute în pământ, nu ele vor încorona edificiul. Dar chiar şi un loc de onoare la temelie le-a fost refuzat celor care, abandonaţi într-un mod stupid, au primit drept în faţă primele lovituri ale acestui război, preîntâmpinând o victorie străină.

Ce-i pentru un trădător al fericirii son? (1)

Primăvara aceea din anul 1945, în puşcăriile noastre, a fost cu precădere primăvara prizonierilor ruşi. Ei se deplasau prin închisorile Uniunii în uriaşe bancuri cenuşii, compacte, precum scrumbiile în ocean. Pentru mine, primul vârf al unui astfel de banc a fost Iuri Evtuhovici. Iar acum eram copleşit pe de-a-ntregul, din toate părţile, de mişcarea lor plină de unitate şi de siguranţă, care parcă îşi cunoştea direcţia.

Nu numai prizonierii au trecut prin acele celule: se revărsa valul tuturor celor care au trăit o perioadă în Europa: şi emigranţii din timpul războiului civil; şi oslarbeiterii din războiul cel nou cu Germania; şi ofiţerii Armatei Roşii, prea categorici şi prea cutezători în concluziile lor, astfel încât Stalin putea să se teamă că nu cumva ei să aducă din campania europeană libertatea europeană, aşa cum o făcuseră alţii cu o sută douăzeci de ani înaintea lor. Însă, cei mai mulţi erau totuşi prizonierii. Iar între prizonierii de vârste diferite, majoritatea erau cei de o vârstă cu mine şi nici chiar ei, ci aceia de o vârstă cu Revoluţia din Octombrie, cei care s-au născut odată cu revoluţia, care în 1937, de nimic tulburaţi, au dat năvală la demonstraţiile organizate cu prilejul celei de a douăzecea aniversări şi al căror leat la începutul războiului alcătuia tocmai armata activă, risipită în câteva săptămâni.

Astfel, acea chinuitoare primăvară, petrecută la închisoare în sunetele marşurilor Victoriei, a devenit primăvara ispăşirii generaţiei mele.

Noi suntem cei cărora li s-a cântat deasupra leagănului: „Toată puterea Sovietelor!” Noi întindeam mânuţa bronzată de copil spre trompeta de pionier şi la strigătul „Fiţi gata!” răspundeam salutând: „Întotdeauna gata!” Noi suntem cei care la Buchenwald am introdus arme şi am intrat în partidul comunist. Şi tot noi suntem cei care ne-am trezit printre oile negre numai pentru că am rămas în viaţă. (Deţinuţii de la Buchenwald care au rămas în viaţă tocmai pentru asta au fos azvârliţi în lagărele noastre: cum ai reuşit să scapi cu viaţă într-un lagăr de exterminare? Aici nu e ceva curat!)

Încă de când am tăiat în două Prusia Orientală, am văzut coloanele abătute ale prizonierilor care se întorceau. Singurii cu sufletele triste când toată lumea din jur era voioasă, şi încă de pe atunci tristeţea lor m-a impresionat, cu toate că nu-i înţelegeam cauzele. Săream jos, mă apropiam de aceste coloane formate în mod spontan (de ce coloane? de ce se formau? Căci nimeni nu îi obliga. Prizonierii de altă naţie se întorceau în debandadă! Însă ai noştri voiau să se întoarcă arătându-se cât mai docili cu putinţă…) Acolo eu aveam epoleţi de căpitan, şi când porţi aşa ceva şi trebuie să-ţi urmezi drumul, nu poţi să nu afli de ce sunt toţi atât de trişti. Iată însă că destinul m-a aruncat şi pe mine pe urmele acestor prizonieri, am mers împreună cu ei de la serviciul de contrain-formaţii al armatei la cel al frontului. Acolo am ascultat primele lor povestiri, încă neclare pentru mine. Pe urmă toate acestea mi-au fost lămurite de Iuri Evtuhovici, iar acum, sub cupolele castelului Butârki de culoare roşu-cărămizie, am simţit că această poveste a celor câtorva milioane de prizonieri ruşi mă ţintuieşte pentru totdeauna, cum ţintuieşte acul un gândac. Povestea propriei mele intrări la

închisoare mi s-a părut neînsemnată, am uitat să-mi mai jelesc epoleţii rupţi. Doar întâmplarea a făcut să nu fiu şi eu acolo unde au fost cei de o vârstă cu mine. Am înţeles că datoria mea este să pun şi eu umărul sub un colţ al poverii lor comune şi să o duc până la ultima picătură de putere, până voi cădea şi mă va strivi. Acum aveam senzaţia că odată cu aceşti băieţi şi eu căzusem prizonier la traversarea de la Soloviovka, în încercuirea de la Harkov, în carierele de piatră de la Kerci. Şi, cu mâinile la spate, îmi purtam mândri-a sovietică dincolo de sârma ghimpată a lagărului de concentrare. Şi stăteam ceasuri întregi în ger la coadă pentru un polonic de kawa (surogat de cafea) rece, şi mă prăvăleam mort la pământ înainte de a ajunge la cazan; în oflag (Suwaâki) am săpat cu mâinile şi cu capacul gamelei o groapă în formă de clopot (deasupra mai îngustă) ca să nu iernez în câmp deschis. Şi când eram aproape mort, un prizonier turbat s-a târât spre mine să-mi ronţăie carnea de lângă cot care nu se răcise încă. Şi cu fiecare zi nouă, cu conştiinţa ascuţită de foame, în baraca bolnavilor de tifos şi lângă gardul de sârmă ghimpată a lagărului englezilor din vecinătate, în creierul meu muribund se înfiripa un gând clar: că Rusia Sovietică s-a lepădat de copiii ei aflaţi în pragul morţii. „Fiii cei mândri ai Rusiei”. Ea a avut nevoie de ei numai până ce s-au culcat sub tancuri, până ce încă mai erau buni de trimis la atac. Dar să se îngrijească de hrana lor în captivitate? Nicidecum. Nişte guri în plus. Şi nişte martori ai înfrângerilor ruşinoase.

Uneori vrem să minţim, însă limba nu ne îngăduie. Aceşti oameni au fost declaraţi trădători, dar toţi – şi anchetatorii, şi procurorii, şi judecătorii, au făcut o curioasă greşeală de limbă. Şi apoi osândiţii înşişi, şi poporul întreg, şi ziarele au repetat şi au consolidat această greşeală, scoţând, involuntar, adevărul la lumină: s-a dorit să fie declaraţi trădători de patrie, însă nimeni nu

scria, nici chiar în materialele judiciare, şi nu spunea altfel decât „trădătorii patriei”.

Tu ai spus-o! Ei nu erau cei care au trădat-o pe ea, ci, dimpotrivă, cei trădaţi de ea. Nu ei, nenorociţii, au trădat Patria, ci prevăzătoarea Patrie i-a trădat pe ci, şi încă de trei ori.

Prima oară i-a trădat, prin nepricepere, pe câmpul de luptă, când guvernul drag al patriei făcea tot ce putea ca să piardă războiul: a distrus linii-le de fortificaţii, a supus aviaţia nimicirii, a demontat tancurile şi artileria, a eliminat generalii capabili şi a interzis armatelor să opună rezistenţă. Prizonierii de război au fost aceia care cu trupurile lor au primit lovitura de şoc şi au oprit Wehrmachtul.

A doua oară Patria i-a trădat fără milă atunci când i-a lăsat să crape în prizonierat.

Şi, acum, i-a trădat fără scrupule, ademenindu-i cu dragostea maternă („Patria v-a iertat! Patria vă cheamă!”) şi aruncându-le încă de la frontieră laţul de gât.

Oare nu este aceasta o ticăloşie de ordinul multor milioane: să-ţi trădezi proprii ostaşi şi tot pe ei să-i declari trădători?!

Şi cât de uşor i-am exclus din calculul nostru! Au trădat? Ruşine! Să fie trecuţi la pierderi! Da, Tătucul i-a trecut la pierderi înaintea noastră: a aruncat floarea intelectualităţii din Moscova în abatorul de la Viazma, înarmată cu puşti tip Berdan fabricate în 1866, şi acelea – una la cinci. (Care Lev Tolstoi va evoca acest Borodino?) Şi, printr-o mişcare scurtă a degetului bont şi gras, Marele Strateg a trecut peste strâmtoarea Kerci în decembrie 1941 – în mod absurd, doar de dragul unui comunicat de efect cu prilejul Anului Nou – o sută douăzeci de mii de ostaşi, aproape tot atâţia câţi ruşi s-au aflat la Borodino, şi pe toţi i-a predat fără luptă nemţilor.

Şi cu toate acestea de ce nu este el trădător, ci ei?

Şi cât de uşor ne lăsăm cuceriţi de aceste porecle preconcepute, cât de uşor am convenit să-i socotim pe aceşti oameni devotaţi-trădători! Într-o

Curând se vor înmulţi cărţile cinstite despre acel război, şi nimeni nu va numi guvernul lui Stalin altfel decât guvernul nebuniei şi al trădării.

Unul dintre principalii criminali de război, fostul şef al Direcţiei Serviciilor de Informaţii ale Armatei Roşii, general-colonelul Golikov, se ocupa acum cu ademenirea şi prăpădirea celor ce se repatriaţi.

celulă de la Butârki se afla în primăvara aceea un bătrân pe nume Lebe-dev, metalurgist, având titlul de profesor, dar o înfăţişare de meseriaş voinic din secolul al nouăsprezecelea sau chiar al optsprezecelea de la uzinele Demidov.

Avea umeri largi, frunte lată, barbă model Pugaciov (2), iar palmele lui erau bune să apuce o oală de turnătorie în greutate de patru puduri. În celulă purta chiar peste lenjeria de corp un halat de lucru decolorat. Era neîngrijit. Putea fi luat drept unul dintre muncitorii auxiliari din închisoare, până în clipa când se aşeza să citească şi obişnuita poză autori-tară a gândului îi lumina chipul. Ne strângeam deseori în jurul lui. Vorbea mai puţin de metalurgie, cu vocea lui de bas profund ne tâlcuia că Stalin este un câine la fel de mare ca şi Ivan cel Groaznic: „Împuşcă! Sugrumă! Fără milă!” Că Gorki este un om de nimic şi un palavragiu, apolo-getul călăilor. Eram entuziasmat de acest Lebedev: parcă întreg poporul rus se întrupase dinaintea mea într-un corp masiv cu acest cap inteligent, cu aceste mâini şi picioare de plugar. Era un gânditor cu experienţă, de la el am învăţat să înţeleg lumea! Dar într-o zi, pe neaşteptate, tăind aerul cu mâna-i uriaşă, a decretat cu glasul lui bubuitor că

„Unu-be” sunt trădători de patrie şi nu trebuie iertaţi. Şi priciul celulei era ticsit cu deţinuţi încadraţi la

„unu-be”. Ah, cât de tare i-a jignit pe băieţi! Bătrânul predica foarte sigur pe el în numele Rusiei agricole şi muncitoare, şi lor le era greu, şi le era ruşine să se apere şi din această direcţie nouă. Eu şi încă doi băieţi încadraţi la „paragraful zece” ne-am încumetat să le luăm apărarea şi să intrăm în controversă cu bătrânul. Însă ce grad de întunecare atinge oare minciuna monotonă a statului! Chiar şi aceia dintre noi care dispun de spiritul cel mai larg sunt în stare să cuprindă numai acea parte a adevărului de care s-au izbit cu nasul lor propriu.

Despre aceasta, la un mod mai general, scrie Vitkovski (referindu-se la anii ’30): este de mirare că pseudosabotorii, ştiind că ei înşişi nu sunt câtuşi de puţin sabotori, se pronunţau că militarii şi preoţii sunt scuturaţi pe bună dreptate. Militarii, ştiind despre sine că nu au lucrat pentru serviciile de informaţii străine şi nu au distrus Armata Roşie, credeau cu plăcere că inginerii sunt sabotori, iar preoţii sunt vrednici să fie nimiciţi. Omul sovietic aflat în închisoare raţiona astfel: eu personal sunt nevinovat, însă pentru ei, pentru duşmani, toate metodele sunt bune. Lecţia anchetei şi lecţia celulei nu i-au luminat pe aceşti oameni, ei şi condamnaţi continuau să rămână orbi, precum în libertate: credeau în comploturi, otrăviri, sabotaje, spionaj – toate, la scară generală.

Câte războaie n-a purtat Rusia (era bine să fi fost mai puţine…), dar cât de mulţi trădători au existat în toate acele războaie? Oare s-a remarcat ca trădarea să se fi înrădăcinat în spiritul ostaşului rus? Iată însă că în orânduirea cea mai dreaptă din lume a izbucnit războiul cel mai drept şi, brusc, au apărut milioane de trădători din rândurile cele mai simple ale poporului. Cum să înţelegi aşa ceva? Cum să explici?

Alături de noi a luptat împotriva lui Hitler Anglia capitalistă, unde mizeria şi suferinţele clasei muncitoare au fost descrise atât de grăitor de către Marx, şi de ce la

englezi în acest război nu s-a găsit decât un singur trădător – comerciantul „Lord Haw-Haw”? Iar la noi- milioane?

Îţi este şi frică să deschizi gura, însă poate că chestiunea ţine totuşi de orânduirea de stat?

Un vechi proverb rusesc justifica prizonieratul: „Prizonierul strigă, dar mortul niciodată”. Pe vremea ţarului Alexei Mihailovici pentru suferinţele îndurate în captivitate foştii prizonieri erau înnobilaţi! În timpul tuturor războaielor care au urmat, îndatorirea societăţii era să realizeze schimbul de prizonieri, apoi să-i îngrijească şi să-i ocrotească. Fiecare evadare din captivitate era glorificată ca un act de eroism suprem. Pe toată durata primului război mondial în Rusia s-a desfăşurat campania de strângere a fondurilor pentru ajutorarea prizonierilor noştri, şi surorilor noastre de caritate li se permitea să meargă în Germania să-i viziteze pe prizonierii ruşi şi fiecare număr de ziar amintea cititorilor că prizonierii ruşi, compatrioţii lor, lâncezesc în captivitatea nemiloasă. Toate popoarele occidentale au făcut acest lucru şi în ultimul război: trimiteau pachete, scrisori, tot felul de ajutoare, care circulau liber prin intermediul ţărilor neutre. Prizonierii de război occidentali nu se umileau aşteptând să le vină rândul la cazanul nemţilor, ei discutau dispreţuitor cu gardienii germani. Guvernele occidentale le socoteau ostaşilor lor căzuţi prizonieri anii de vechime, le asigurau avansarea în grad şi chiar solda.

Numai ostaşul incomparabilei Armate Roşii nu se constituie prizonier! Aşa scria la regulament („Ivan prizonier nicht”, strigau nemţii din tranşeele lor), dar cine şi-ar fi închipuit tot ce putea să însemne asta?! Există război, există moarte, dar nu există prizonierat! Ce descoperire! Asta înseamnă: du-te şi mori, căci noi rămânem să trăim. Dacă însă tu, după ce ţi-ai pierdut

amândouă picioarele, te întorci din prizonierat viu, în cârje (leningrădeanul Ivanov, comandantul unui pluton de mitraliere în războiul cu Finlanda, pe urmă deţinut în lagărul de la Ust-Vâm), noi o să te judecăm.

Numai ostaşul nostru, abandonat de patrie şi cel mai prăpădit în ochii inamicului şi ai aliaţilor, făcea coadă pentru lăturile adunate prin curţile din dos ale celui de-al Treilea Reich. Doar lui i-a fost definitiv barată calea de întoarcere acasă, deşi sufletele tinere se străduiau să nu crea-dă în existenţa unui articol 58 – lb. şi în virtutea lui, în timp de război, nu e pedeapsă mai uşoară decât execuţia prin împuşcare. Pentru faptul că ostaşul nu a vrut să moară de glonţul german, el trebuie să moară, întors din prizonierat, de cel sovietic! Alţii mor de gloanţe străine, dar noi – de gloanţele proprii.

(De altminteri, ar fi o naivitate să spui că guvernele din toate timpurile nu au fost câtuşi de puţin moraliste. Ele nu au întemniţat şi nu au executat oameni pentru ceva anume. Ele au osândit şi au executat pentru ca să nu! Fireşte, toţi aceşti prizonieri au fost băgaţi la închisoare nu pentru trădare de patrie, căci şi un idiot înţelegea că numai vlasoviştii pot fi judecaţi pentru trădare. Toţi oamenii aceştia au fost condamnaţi pentru ca să nu vorbească de Europa când se vor întâlni cu consătenii lor. Ce nu vezi, nici nu visezi…

Aşadar, ce căi se deschideau în faţa prizonierilor de război ruşi? Legală – doar una singură: să te culci la pământ şi să te laşi strivit în picioare. Fiecare firicel de iarbă se strecoară prin stratul de pământ cu tulpiniţa lui fragilă ca să trăiască. Tu, însă, culcă-te la pământ şi lasă-te strivit. Deşi cu întârziere – mori acum, dacă n-ai fost în stare să mori pe câmpul de luptă, şi atunci n-o să te mai judece nimeni.

Dorm soldaţii. Ei şi-au rostit cuvântul. Şi au de-a pururea dreptate.

Toate celelalte căi pe care le poate născoci creierul tău disperat duc, nesmintit, la conflictul cu Legea.

Evadarea şi fuga în patrie, prin gardurile de sârmă ghimpată alelagăr ului, prin jumătate de Germanie, apoi prin Polonia sau Balcani, ducea la SMERŞ şi pe banca acuzaţilor: cum ai fugit, când alţii nu pot să fugă? Aici nu este lucru curat! Spune, canalie, cu ce misiune te-au trimis (Mihail Burnaţev, Pavel Bondarenko şi mulţi alţii).

În critica noastră literară s-a încetăţenit obiceiul să se scrie că Şolo-hov (3), în nemuritoarea lui povestire Soarta unui om, a exprimat „adevărul amar" despre „această latură a vieţii noastre", „a descoperit" problema. Suntem siliţi să răspundem, că în această povestire, în general foarte slabă, unde paginile despre război sunt palide şi neconvingătoare (este evident că autorul nu cunoaşte ultimul război), unde descrierea nemţilor este stereotipă şi de un prost gust ce frizează ridicolul (numai soţia eroului este reuşită, însă ea este creştină veritabilă ieşită din Dostoievski), deci, în această povestire despre soarta unui prizonier de război adevărata problemă a captivităţii este disimulată ori denaturată:

1. A fost ales cazul cel mai puţin criminal de captivitate: eroul cade prizonier în momentul când este lipsit de cunoştinţă, este leşinat, pentru a-l face „incontestabil", pentru a evita întreaga acuitate a problemei. (Şi dacă s-ar fi predat în deplină cunoştinţă, cum s-a întâmplat cu majoritatea, atunci ce era?)

2. Aici, problema principală a prizonieratului nu constă în faptul că patria ne-a părăsit, s-a lepădat de noi, ne-a afurisit (despre asta, la Şolohov, în genere niciun cuvânt) şi tocmai aceasta creează impasul, ci în faptul că acolo printre noi se descoperă trădători. (Apoi dacă aceasta este principalul, atunci du-te şi scormoneşte, şi explică de unde şi cum au apărut ei peste un sfert de veac de la revoluţia susţinută de întregul popor?)

3. Autorul a născocit o evadare fantastică, precum în romanele poliţiste, cu o mulţime de comentarii trase de păr, pentru a evita procedura obligatorie, inevitabilă a primirii celui ce s-a întors din prizonierat: SMERŞ-ul şi Lagărul de verificare şi filtrare. Sokolov nu numai că nu este trimis în spatele gardului de sârmă ghimpată, cum ordonă instrucţiunile, dar – ce glumă! – el mai primeşte de la colonel şi o lună de concediu! (Adică răgazul de a îndeplini „misiunea" serviciului de spionaj fascist? Tot într-acolo bate şi colonelul!)

Evadarea şi fuga la partizanii din Occident, la forţele Rezistenţei, nu făceau altceva decât să amâne clipa când vei da pe deplin socoteală în faţa tribunalului, însă acum ai devenit şi mai primejdios: trăind liber printre europeni puteai să te molipseşti de un spirit foarte dăunător. Iar dacă nu ţi-a fost frică să evadezi şi apoi să lupţi înseamnă că eşti un om dârz şi, deci, de două ori primejdios pentru patrie.

Să supravieţuieşti în lagăr pe seama compatrioţilor şi tovarăşilor tăi? Să devii poliţai în interiorul lagărului, administrator, ajutorul nemţilor şi al morţii? Pentru asta, legea lui Stalin nu era cu nimic mai aspră decât pentru participarea la Rezistenţă: acelaşi articol, aceeaşi pedeapsă (şi se poate ghici de ce un astfel de om este mai puţin primejdios!). Însă legea interioară, răsădită în noi inexplicabil, interzicea calea asta tuturor, cu excepţia lepădăturilor.

Excluzând cele patru căi, prea dificile ori inacceptabile, mai rămânea o a cincea: să aştepţi agenţii de recrutare, să aştepţi propunerile lor.

Uneori, din fericire, veneau împuterniciţii cantoanelor săteşti, care recrutau argaţi pentru bauerii; cei de la firme îşi alegeau ingineri şi muncitori. Conform înaltelor imperative ale lui Stalin, tu şi aici trebuia să negi că eşti inginer, să ascunzi că eşti muncitor calificat.

Constructor ori electrician, tu îţi păstrai puritatea patriotică numai dacă rămâneai în lagăr să sapi pământul, să putrezeşti şi să scormoneşti în groapa de gunoi. Atunci, pentru o trădare de patrie imaculată, tu puteai, cu capul sus, să contezi că nu ai să primeşti decât zece ani plus cinci de botniţă (4). Acum, însă, pentru trădarea de patrie agravată de munca în serviciul inamicului, primeai cu capul plecat... zece ani plus cinci de botniţă!

Aceasta era fineţea de bijutier a hipopotamului, atât de caracteristică lui Stalin!

Uneori veneau agenţi de recrutare de o cu totul altă factură: ruşi, de obicei foşti până nu demult politruci în Armata Roşie. Albgardiştii nu practicau o astfel de muncă. Aceşti agenţi organizau un miting în lagăr, ponegreau Puterea Sovietică şi chemau prizonierii să se înscrie în şcolile de spionaj ori în unităţile vlasoviste.

Cel care nu a flămânzit ca prizonierii noştri de război, nu a mâncat liliecii care zburau prin lagăr, nu a fiert pingele vechi, este puţin probabil că va înţelege ce forţă materială de nebiruit capătă orice chemare, orice argument, dacă în spatele lor, dincolo de porţile lagărului, se înalţă fumul unei bucătării de campanie şi fiecare dintre cei care şi-au dat acordul este hrănit pe săturate, fie chiar şi o singură dată! Chiar şi numai o singură dată în viaţă!

Dar pe deasupra mâncării aburinde, în chemările agentului de recrutare se întrezărea fantasma libertăţii şi a vieţii adevărate, indiferent încotro te chemau ei! În batalioanele lui Vlasov, în regimentele de cazaci ale lui Krasnov, în batalioanele de muncă la betonarea viitorului baraj de la Atlantic, în fiordurile norvegiene, în nisipurile din Libia. Ca „hiwi” – Hilfswillige – colaboratori susţinători voluntari ai Wehrmachtului (în fiecare companie germană erau incluşi 12 hiwi). În sfârşit, sau ca poliţai sătesc, să hărţuieşti şi să prinzi partizani (de mulţi dintre ei Patria se va lepăda de asemenea). Nu conta unde te chema, îţi era

totuna, numai să nu crapi aici ca o vită uitată.

Pe omul pe care I-au adus în stare să mănânce lilieci, noi înşine l-am eliberat de orice datorie nu numai faţă de patrie, dar chiar şi faţă de umanitate!

Şi acei băieţi ai noştri care din lagărele de prizonieri de război erau recrutaţi ca spioni de scurtă durată încă nu trăgeau concluzii extreme din faptul că fuseseră abandonaţi, încă mai acţionau călăuziţi de un patriotism extraordinar. Ei vedeau în aceasta mijlocul cel mai puţin împovărător de a scăpa din lagăr. Toţi, aproape în masă, îşi închipuiau că îndată ce germanii o să-i paraşuteze pe teritoriul sovietic ei o să se prezinte neîntârziat autorităţilor, vor preda echipamentul şi instrucţiunile şi împreună cu comandanţii cei cumsecade vor râde în hohote de nemţii cei proşti, vor îmbrăca uniforma Armatei Roşii şi se vor întoarce plini de însufleţire în rândurile luptătorilor. Spuneţi, omeneşte cine ar fi putut să se aştepte la altceva? Cum ar fi putut să fie altfel? Erau cu toţii băieţi sinceri, – i-am cunoscut pe mulţi dintre ei – cu feţe rotunde, simple, cu accentul lor fermecător din Viatka ori din Vladimir. Ei s-au angajat cu însufleţire ca spioni, având patru-cinci clase de şcoală sătească şi niciun fel de deprinderi în a folosi o busolă sau o hartă.

Astfel, s-ar părea că ei considerau soluţia lor ca fiind singura valabilă. Astfel, s-ar părea că această iniţiativă a guvernului german era stupidă şi costisitoare. Nicidecum! Hitler cânta la unison cu fratele lui în ale tiraniei! Spionomania era una din trăsăturile de bază ale nebuniei staliniste. Stalin avea impresia că ţara mişună de spioni. Toţi chinezii care trăiau în Extremul Orient sovietic au fost condamnaţi pentru spionaj în virtutea articolului 58 – 6, au fost duşi în lagărele din nord, unde au şi murit. Aceeaşi soartă au avut-o şi chinezii care au participat la războiul civil, dacă nu şi-au luat tălpăşiţa la timp. Câteva sute de mii de coreeni au fost deportaţi în Kazahstan, fiind bănuiţi

în bloc de acelaşi lucru. Toţi sovieticii care au fost cândva în străinătate, care cândva şi-au încetinit pasul lângă hotelul „Inturist”, care au fost cândva fotografiaţi alături de o fizionomie străină ori au fotografiat ei înşişi un edificiu din oraş (Poarta de Aur din Vladimir), erau acuzaţi de acelaşi lucru. Cei care se holbau prea mult la o linie de cale ferată, la un pod de pe şosea, la un coş de fabrică, erau acuzaţi de acelaşi lucru. Toţi comuniştii străini foarte numeroşi – care s-au împotmolit în URSS, toţi activiştii mari şi mici ai Kominternului, fără a se face distincţii individuale, erau acuzaţi în primul rând de spionaj. Şi puşcaşii letoni, baionetele cele mai de nădejde de la începutul revoluţiei, când au fost condamnaţi în masă în 1937, au fost acuzaţi tot de spionaj. S-ar zice că Stalin a întors pe dos şi a multiplicat celebrul dicton al Ecaterinei: el preferă să ucidă nouă sute nouăzeci şi nouă de nevinovaţi decât să scape un spion adevărat. Deci, cum puteau să fie crezuţi ostaşii ruşi care au trecut într-adevăr prin mâinile serviciilor germane de informaţii?! Şi ce uşurare pentru călăii de la MGB că solda-ţii care veneau cu miile din Europa nici nu ascundeau că ei sunt spioni înrolaţi voluntar! Ce confirmare frapantă a prognozelor Celui mai înţelept dintre înţelepţi! Veniţi, veniţi, idioţilor! Pentru voi au fost demultpre gătite articolul şi recompensa!

Dar este cazul să întrebăm: oare au fost şi dintre aceia care nu s-au lăsat recrutaţi; şi nu au lucrat nicăieri la nemţi ca specialişti şi nu au fost poliţai sau altceva în lagăr; şi tot războiul au rămas în lagărul de prizonieri fără să-şi scoată nasul afară; şi totuşi nu au murit, deşi acest lucru pare neverosimil?! De pildă, confecţionau brichete din deşeuri metalice, precum inginerii electricieni Nikolai Andreevici Semionov şi Fiodor Fio-dorovici Karpov, şi în felul acesta îşi procurau un supliment de bucate. Oare nici pe ei nu i-a iertat Patria că s-au constituit prizonieri?

Nu, nu i-a iertat! Pe Semionov şi pe Karpov i-am cunoscut la Butârki, când îşi primiseră osânda legală… Cât? Un cititor perspicace ştie deja: zece ani plus cinci de botniţă. Fiind ingineri străluciţi, ei au respins propunerea germanilor de a lucra ca specialişti! În anul 1941, sublocote-nentul Semionov a plecat pe front ca voluntar, în anul 1942, el încă mai avea un toc gol în loc de pistol (anchetatorul nu înţelegea de ce nu s-a împuşcat cu tocul). A evadat de trei ori din lagărul de prizonieri. În 1945, după eliberarea din lagărul de concentrare, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un batalion disciplinar, a fost urcat pe unul din tancurile noastre (ca desant) şi a participat la cucerirea Berlinului. A primit ordinul Steaua Roşie şi doar după aceasta a fost întemniţat definitiv şi condam-nat. Aceasta este oglinda zeiţei Nemesis a noastră…

Puţini dintre prizonierii de război au trecut frontiera sovietică în chip de oameni liberi, iar dacă, profitând de zăpăceală, s-au strecurat, au fost luaţi pe urmă, chiar şi în 1946 – 1947. Pe unii îi arestau la punctele de adunare din Germania. Pe alţii, chipurile, nicinu-i arestau, dar de la-graniţă îi urcau în vagoane de marfă şi îi duceau sub escortă într-unul

Iosip Tito s-a eschivat cu greu de la aceeaşi soartă, însă Popov şi Tanev tovarăşii lui Dimitrov (5) implicaţi şi ei în procesul de la Leipzig, au fost condamnaţi amândoi. Lui Dimitrov Stalin i-a pregătit o altă soartă.

din numeroasele Lagăre de Verificare şi Filtrare (PFL), care împânzeau toată ţara. Aceste lagăre nu se deosebeau cu nimic de Lagărele de Reeducare prin Muncă în afară de faptul că cei instalaţi în ele încă nu aveau condamnarea şi trebuiau s-o primească aici, în lagăr. Toţi aceşti PFL erau de asemenea puşi să muncească: fie la o uzină, fie într-o mină, fie pe un şantier, şi foştii prizonieri de război, văzând patria redobândită prin aceeaşi sârmă ghimpată cum văzuseră şi Germania, nu le-a fost greu să

se deprindă cu ziua de lucru de zece ore. În orele de răgaz, seara şi noaptea, erau duşi la interogatoriu. Din această pricină, PFL-ul deborda de agenţi de securitate şi anchetatori. Ca întotdeauna ancheta pornea de la principiul că tu eşti vinovat cu bună ştiinţă. Şi tu, fără să ieşi dincolo de sârma ghimpată, trebuia să demonstrezi că nu eşti vinovat. În acest scop puteai invoca martori alţi prizonieri de război, care se întâmpla să nu nimerească în acelaşi PFL, ci într-unul aflat peste nouă mări, şi iată că agenţii din Kemerovo trimiteau întrebările la agenţii din Solikansk, aceştia îi interogau pe martori şi expediau răspunsurile lor şi alte întrebări, şi pe tine te interogau acum din nou, ca martor. E drept că pentru elucidarea sorţii tale uneori era nevoie de un an sau chiar de doi, dar Patria nu pierdea nimic, fiindcă tu scoteai zilnic cărbune din mină. Dacă însă vreunul dintre martori nu depunea aşa cum trebuie ori martorii nu mai erau în viaţă, tu însuţi eşti de vină, erai categorisit ca trădător de patrie, şi sesiunea specială a tribunalului aflat în deplasare pe teren îţi ştampila condamnarea – zece ani. Iar dacă, oricum ar fi întors-o, reieşea că într-adevăr n-ai lucrat pentru nemţi şi – lucrul cel mai important – nu ai avut prilejul să-i vezi pe americani şi pe englezi (dacă eliberarea din lagărul de prizonieri nu era efectuată de ai noştri, ci de ei, acest lucru constituia o circumstanţă foarte agravantă), atunci, agenţii operativi ai securităţii decideau gradul de izolare pe care îl meri-tai. Unora le prescriau schimbarea domiciliului (aceasta rupe întotdeauna relaţiile omului cu anturajul, îl face mai vulnerabil). Altora le propuneau cu mărinimie să lucreze în Vohra, adică în garda militară a lagărului: rămânând, chipurile, liber, omul îşi pierdea toată libertatea personală şi era trimis în locuri uitate de lume. Celor din a treia categorie le strângeau mâna şi, cu toate că pentru simplul fapt că se predaseră inamicului aceşti oameni oricum meritau să fie împuşcaţi, erau lăsaţi să plece acasă

din pură omenie, dar se bucurau prea devreme! Cu mult înaintea lor, prin canalele secrete ale serviciilor speciale erau trimise în localităţile de baştină dosarele lor. Oamenii aceştia încetaseră oricum să mai fie de-ai noştri şi cu prilejul primelor arestări în masă, cum au fost cele din anii 1948 – 1949, erau întemniţaţi în virtutea paragrafului privind propaganda sau în virtutea altuia mai potrivit. Am cunoscut mulţi dintre aceştia.

„Ah, dacă ştiam!…” era refrenul cel mai răspândit în primăvara aceea prin celulele închisorii. Dacă ştiam că mă vor primi astfel! Că mă vor înşela! Că mă aşteaptă o astfel de soartă! M-aş mai fi întors eu în patri-e? Pentru nimic în lume!! Mi-aş fi croit drum spre Elveţia, spre Franţa! Aş fi traversat marea, oceanul, m-aş fi dus până la capătul Pământului!

Cu toate acestea, chiar şi în cazul când prizonierii ştiau, adesea proce dau în acelaşi fel. Vasili Alexandrov a căzut prizonier în Finlanda. Acolo a fost descoperit de un bătrân negustor din Petersburg, care, după ce s-a prezentat i-a zis: „Din anul 1917 datorez tatălui dumneavoastră o mare sumă de bani, mi-a fost peste mână să i-o înapoiez. Binevoiţi dar şi primiţi-o dumneavoastră!” O datorie veche, ce chilipir! După război Alexandrov a fost primit în cercul emigranţilor ruşi, acolo şi-a găsit o logodnică pe care a iubit-o cu adevărat. Viitorul socru i-a dat să citească, pentru informarea lui, toată colecţia ziarului „Pravda”, din 1918 până în 1941, aşa cum era, fără neteziri şi fără corecturi. Concomitent îi rela-ta, să zicem, istoria valurilor, aşa cum apare în capitolul al doilea. Şi cu toate acestea… Alexandrov şi-a părăsit logodnica, a renunţat la bună-stare, s-a întors în URSS şi a căpătat, cum e uşor de presupus, zece ani plus cinci de botniţă. În anul 1953, era bucuros că ajunsese şef de brigadă în lagărul special unde se afla…

Cei mai cu judecată rectificau: greşeala s-a făcut mai

demult! Ce nevoie aveam, în 1941, să ne vârâm în prima linie? De-ar şti omul ce-ar păţi, dinainte s-ar păzi! Trebuia să ne aranjăm chiar de la început în spatele frontului, am fi dus o viaţă liniştită. Cei care au procedat aşa acum sunt eroi. Dar cel mai bine era să dezertăm: ne salvam pielea, iar pentru dezertare nu se dau zece ani, ci doar vreo opt, ori şapte; apoi, în lagăr, nu eşti îndepărtat de la nicio funcţie (6), căci dezertorul nu este duşman, nu e trădător, nu e politic, este de-al nostru, drept comun.

Numaidecât erau contrazişi cu vehemenţă: perfect, dar dezertorii trebuie să-şi execute toată condamnarea, să putrezească în lagăr, ei nu vor fi iertaţi. Noi însă vom fi amnistiaţi curând, vom fi eliberaţi cu toţii. (Atunci încă nu era cunoscut privilegiul principal al dezertorilor!…)

Cei care fuseseră luaţi, în virtutea paragrafului 10, din locuinţa proprie ori din Armata Roşie, adesea îi invidiaţi pe prizonierii de război: dracu' ştie, pentru aceiaşi bani (pentru aceiaşi zece ani) puteam şi noi, precum băieţii ăştia, să fi văzut atâtea lucruri interesante, să călătoreşti în atâtea locuri! Noi o să crăpăm aici, în lagăr, fără să vedem nimic altceva decât scara noastră puturoasă. (De altminteri, aceştia, încadraţi la 58 – 10, de-abia îşi puteau ascunde presimţirea care îi făcea să jubileze: că ei vor fi amnistiaţi cei dintâi!)

Singurii care nu oftau, regretând „ah, dacă ştiam" (pentru că ştiau la ce se hazardau), şi nu aşteptau cruţare, nu aşteptau amnistie erau doar vlasoviştii.

* * *

Eu aflasem despre ei şi eram nedumerit cu mult înainte de întâlnirea noastră întâmplătoare pe priciul de lemn al închisorii.

Mai întâi au fost nişte manifeste plouate de multe ori şi de multe ori uscate, rătăcite printre ierburile înalte, necosite de trei ani, din zona frontului aproape de oraşul Oriol. Manifestul reproducea fotografia şi biografia

generalului Vlasov. Fotografia neclară prezenta chipul îmbui-bat al unui om ajuns, cum au toţi generalii noştri de formaţie nouă. (În realitate, însă, Vlasov era înalt şi subţire, iar în pozele unde era fotografiat de aproape părea mai curând că este un ţăran cu carte, care şi-a pus ochelari cu ramă de baga.) Biografia lui confirmă parcă faptul că era un om norocos, care reuşise în viaţă: în perioada arestărilor generale el a fost consilier militar al lui Cian Kai-şi. Care însă dintre frazele acelei biografii din manifest erau demne de încredere?

Andrei Andreevici Vlasov s-a născut în anul 1900 în familia unui ţăran din gubernia Nijni-Novgorod. Sub tutela fratelui său, învăţător de ţară, a absolvit şcoala teologică din Nijni-Novgorod, dar seminarul n-a apucat să-l termine: a izbucnit revoluţia. În primăvara anului 1919 a fost mobilizat în Armata Roşie, la sfârşitul anului fiind comandant de pluton şi luptând împotriva forţelor lui Denikin (7). A terminat războiul civil în calitate de comandant de companie şi a rămas în cadrul armatei. În 1928 a absolvit cursurile „Vârstrel” („împuşcătura”), după care lucrează ca ofiţer de stat-major. Din 1930 devine membru al partidului comunist, ceea ce i-a deschis calea avansărilor ulterioare. În 1938, având gradul de comandant de regiment, a fost trimis consilier militar în China. Neavând legături cu cercurile militare şi de partid superioare, Vlasov făcea parte din „cel de al doilea eşalon” stalinist, care a fost promovat în locul comandanţilor de armată, de divizie, de brigadă nimiciţi. Din 1939 a devenit comandant de divizie, în 1940, când s-au acordat pentru prima oară „noile” (vechile) grade militare, este avansat general-maior. Din activitatea ulterioară se poate trage concluzia că printre generalii din această promoţie, dintre care mulţi erau incapabili şi fără experienţă, Vlasov s-a dovedit unul dintre cei mai înzestraţi. Divizia 99 de infanterie, până atunci cea mai înapoiată din toată Armata

Roşie, era acum dată ca exemplu şi decorată cu „Steaua roşie”, iar la începutul războiului nu a fost surprinsă de agresiunea hitleristă, dimpotrivă: în timpul reculului nostru general, spre est, ea a pornit spre vest, a recucerit Przemyśl şi l-a menţinut şase zile. Pentru scurtă vreme comandantul unui corp de armată, în 1941, lângă Kiev, Vlasov era deja comandantul armatei a 37-a. A străpuns marea încercuire de la Kiev, din care a scăpat cu un detaşament numeros. În noiembrie, Stalin i-a încredinţat armata a 20-a; Vlasov a intrat în luptă dincolo de Himki, a contraatacat într-una până la Rjev şi a devenit unul dintre salvatorii Moscovei, (în comunicatul Informbiuroului din 12 decembrie, generalii sunt enumeraţi în următoarea ordine: Jukov (8), Leliuşeuko (9), Kuzneţov (10), Vlasov, Rokossov-ski (11) … Cu impetuozitatea specifică acelor luni, el a reuşit să devină adjunctul comandantului frontului de pe râul Volhov – Meretkov (12), iar în martie, când a fost încercuită armata a 2-a de şoc, care pornise o ofensivă nechibzuită pentru a străpunge blocada Leningradului, a preluat comanda acesteia chiar în încercuire. Se mai păstrau încă ultimele drumuri de iarnă, dar Stalin a interzis retragerea şi, dimpotrivă, a ordo-nat armatei care avansase în mod periculos, să înainteze şi mai departe pe un teren desfundat şi mlăştinos, fără provizii, fără armament, fără sprijin din aer. După două luni de foamete şi de epuizare (soldaţii din această armată mi-au povestit pe urmă în celulele de la Butârki că răzu-iau copitele cailor morţi care începeau să putrezească, fierbeau răzuiala şi o mâncau), la 14 mai 1942, a început ofensiva germană concentrată împotriva armatei încercuite (şi în aer, fireşte, numai că acolo se aflau avioanele nemţilor). Şi doar atunci, ca o batjocură, s-a primit permisiunea lui Stalin de a trece de partea cealaltă a râului Volhov. Şi au mai fost încercări de a străpunge încercuirea! Până la începutul lui iulie!

Astfel (parcă repetând soarta armatei a 2-a ruse a lui Samsonov (13), care fusese aruncată cu aceeaşi dementă în încercuire) a pierit Armata a 2-a de şoc a lui Vlasov.

Fireşte, aici a fost trădare de patrie. Fireşte, aici a fost o trădare cumplită! Însă ea aparţine lui Stalin. Trădarea nu înseamnă neapărat vânzare. Ignoranţa şi neglijenţa în pregătirea războiului, confuzia şi laşitatea de la începutul lui, sacrificiile absurde ale armatelor şi corpurilor de armată numai ca să-i salveze mundirul de mareşal, – ce trădare mai amară poate să existe din partea unui comandant suprem?

Spre deosebire de Samsonov, Vlasov nu şi-a pus capăt zilelor, a mai rătăcit prin păduri şi mlaştini, şi la 12 iulie, în zona râului Siverskaia, s-a predat nemţilor. Curând a ajuns la Vinniţa, într-un lagăr special pentru ofiţeri superiori, organizat de contele Stauphenberg, viitorul conspirator împotriva lui Hitler. Această protecţie a cercurilor opoziţioniste ale arma-tei (mulţi dintre ei au fost daţi în vileag şi au pierit în complotul antihitlerist) l-a însoţit pe Vlasov în următorii doi ani. Chiar din primele săptămâni, împreună cu colonelul Boiarski, comandantul diviziei a 41-a de gardă, el a redactat un raport: că majoritatea populaţiei şi armatei sovi-etice ar saluta răsturnarea guvernului sovietic dacă Germania ar recunoaşte noua Rusie ca egală. (Poate că la această hotărâre rapidă a contribuit şi experienţa personală a lui Vlasov: părinţii soţiei lui au fost „deschiaburiţi”, ea aparent s-a dezis de ei, dar în taină îi ajuta. Acum şi ea, şi fiul lor au fost sacrificaţi de noua atitudine a generalului în captivitate: în nu ştiu ce zi, au dispărut în gura nesăţioasă a NKVD-ului.)

Ţinând în mână acest manifest, îţi venea cu greu să crezi că, iată, acesta este un om remarcabil, ori că, iată, acest om care a servit cu credinţă statul sovietic toată viaţa lui suferă profund şi demult pentru Rusia. Însă

manifestele ulterioare care anunţau crearea ROA – „armata rusă de eliberare”, nu numai că erau scrise într-o limbă rusă stricată, dar şi într-un spirit străin, evident german, şi chiar fără să fie interesat de obiectul propriu-zis, care în schimb lăuda în mod grosolan hrana abundentă şi moralul ridicat al soldaţilor. Nu-ţi venea să crezi în armata asta, şi chiar dacă, într-adevăr, exista, de unde au mai scos şi moralul ei ridicat? Asemenea minciuni numai nemţii sunt în stare să scornească.

În realitate nu a existat nicio ROA aproape până la sfârşitul războiului. Pe toată perioada au existat doar câteva sute de mii de susţinători voluntari – Hiifswillige, răspândiţi prin toate unităţile germane, cu drepturi ostăşeşti depline ori parţiale. Da, au existat formaţiuni antisovietice de voluntari, alcătuite din foşti, până de curând, cetăţeni sovietici, dar cu ofiţeri germani. Cei dintâi care i-au sprijinit pe nemţi au fost lituanienii (ne-am răfuit crunt cu ei într-un an de zile!). Apoi din rândul ucrainenilor s-a constituit o divizie de voluntari SS, din estonieni-detaşamente SS. În Bielorusia – miliţia populară împotriva partizanilor (şi ajunsese la aproape o sută de mii de oameni!). Batalionul din Turkestan. În Crime-ea – batalionul tătarilor. (Şi toate acestea au fost semănate chiar de Soviete. De pildă în Crimeea: prin prigonirea stupidă a moscheilor, în vreme ce Ecaterina, cuceritoarea vizionară, a alocat fonduri din visteria statului pentru construirea altora noi şi dezvoltarea celor vechi. Hitle-ristii, când au venit, şi-au dat seama că trebuie să procedeze la ocrotirea moscheilor.) Când nemţii au cucerit sudul nostru, numărul batalioanelor de voluntari a crescut şi mai mult cu cel georgian, armenesc, nord-cau-cazian şi cele 16 calmuce. (La sud aproape că nu au existat detaşamente de partizani sovietici.) În timpul retragerii de pe Don, împreună cu nemţii a plecat un convoi căzăcesc de vreo cincisprezece mii de oameni, jumătate dintre ei

capabili să ţină o armă în mână. Lângă Lokot (regiunea Briansk), în 1941, înainte de venirea nemţilor, populaţia locală a dizolvat colhozurile, s-a înarmatăm potriva partizanilor sovietici şi a creat, până în 1943, o regiune autonomă (în frunte cu inginerul K.P. Voskoboinikov), cu o brigadă înarmată de douăzeci de mii de oameni (drapel cu Sfântul Gheorghe Biruitorul), care s-a numit RONA – Armata populară rusă de eliberare. Cu toate acestea o armată panrusă autentică nu a fost creată, deşi au existat visuri şi încercări de a o crea atât din partea ruşilor înşişi, care ardeau de dorinţa să pună mâna pe armă şi să-şi elibereze ţara, cât şi din partea unui grup de militari germani cu influenţă limitată, poziţie medie ca serviciu, dar, având o viziune reală, că numai cu deşănţata politică hitleristă de colonizare nu se poate câştiga războiul împotriva URSS. Printre acei militari se aflau mulţi nemţi din Ţările Baltice, inclusiv cei care făcuseră serviciul în vechea Rusie, care simţeau cu acuitate deosebită situaţia din Rusia, precum căpitanul Strick-Strickfeldt. Acest grup a încercat zadarnic să convingă vârfurile hitleriste de necesitatea unei alianţe germano-ruse. În fanteziile lor plăs-muiseră şi denumirea armatei, şi viitorul regulament, şi ecusonul cu însemnele Sfântului Andrei pe mânecă, aplicat pe uniforma germană. În orăşelul Osintorf de lângă Orşa, în 1942, cu ajutorul câtorva emigranţi ruşi (Ivanov, Kromiadi, Igor Saharov, Grigori Lamsdorf) a fost creată din prizonieri de război sovietici „unitatea de încercare”, cu uniforme sovieti-ce, cu arme sovietice, dar cu epoleţii vechi şi cu cocardă naţională. Spre sfârşitul anului 1942, această formaţiune era alcătuită din şapte mii de oameni, patru batalioane, ce aveau să fie dezvoltate în regimente, şi care se autoconsidera ca începutul RNNA – armata naţională populară rusă. Voluntari erau mai mulţi decât putea să primească unitatea. Dar nu exista certitudine: din pricină că nu exista încredere în nemţi, şi pe bună

dreptate, în decembrie 1942, unitatea a primit ordinul de desfiinţare: în batalioane separate, cu uniforme germane şi în componenţa unor unităţi germane. Chiar în aceeaşi noapte trei sute de oameni au fugit la partizani.

În toamna lui 1942, Vlasov şi-a oferit numele pentru unirea tuturor formaţiunilor antibolşevice. În aceeaşi toamnă Cartierul General al armatei hitleriste a respins încercările cercurilor medii ale armatei de a face Germania să renunţe la planurile de colonizare a răsăritului şi să le schimbe cu crearea forţelor naţionale ruse. Când abia se hotărâse să facă alegerea fatală, când abia făcuse primul pas pe această cale, Vla-sov nu mai era necesar decât pentru propagandă. Şi aşa – până la sfârşit. Cercurile militare sub protecţia cărora se afla, crezând că îşi vor consolida proiectul după felul cum vor merge lucrurile, s-au hotărât să lanseze proclamaţia „Comitetului din Smolensk" (a fost aruncată în zona frontului sovietic la 13 ianuarie 1943), cu promisiunea tuturor libertăţilor democratice, cu desfiinţarea colhozurilor şi a muncii forţate. (Şi tot în ianuarie 1943 au fost interzise unităţile ruseşti mai mari decât batalio-nul...) În pofida interzicerii, proclamaţia a fost răspândită şi în regiunile ocupate de nemţi, stârnind mari agitaţii şi aşteptări. Partizanii veneau cu demascarea, spunând că nu există niciun comitet de la Smolensk şi nicio Armată Rusă de Eliberare, totul nu este decât o minciună germană. O iniţiativă a atras după sine pe următoarea: călătoriile de propagandă ale lui Vlasov în teritoriile ocupate (din nou ilegale, fără ştirea şi aprobarea Cartierului General şi a lui Hitler. Conştiinţa noastră educată sub totali-tarism nu poate să-şi închipuie un asemenea abuz, la noi nu se poate face niciun pas important fără aprobarea supremă; dar la noi şi sistemul este incomparabil mai solid, decât cel nazist, noi ne-am statornicit de un sfert de secol, iar naziştii doar de zece ani), într-o manta cusută de mână, neaparţinând nici unei

armate, de culoare cafenie cu revere roşii şi fără semne distinctive. Vlasov a săvârşit prima călătorie de acest fel în martie 1943 (Smolensk-Moghiliov-Bobruisk) şi cea de a doua în aprilie (Riga-Peciorî-Pskov-Gdov-Luga). Aceste vizite au însufleţit populaţia rusă, ele creau aparenţa directă că mişcarea rusă de independenţă ia naştere, că Rusia independentă poate reînvia. Vlasov a vorbit în săli-le arhipline ale teatrelor din Smolensk şi din Pskov, a vorbit despre scopurile mişcării de eliberare, spunând totodată că pentru Rusia naţional-socialismul este inacceptabil, dar nici bolşevismul nu poate fi răsturnat fără nemţi. La fel de deschis l-au întrebat şi pe el: este adevărat că germanii intenţionează să transforme Rusia în colonie, iar poporul rus în vite de povară? De ce până acum nu a spus nimeni ce va fi cu Rusia după război? De ce nemţii nu permit autoconducerea rusească în teritoriile ocupate? De ce voluntarii împotriva lui Stalin sunt numai sub comandă germană? (Vlasov răspundea stingherit, mai optimist decât el însuşi putea spera în acea perioadă, însă Cartierul General al armatei germane a reacţionat prin ordinul feldmareşalului Keitel: „Având în vedere declaraţiile deşănţate şi necalificate ale generalului Vlasov, prizonier de război rus, făcute în timpul vizitei la Grupul de nord al trupelor, care s-a efectuat fără ştirea Führerului şi a mea, să fie trimis de urgenţă într-un lagăr de prizonieri”. Era permis ca numele generalului să fie folosit numai în scopuri propagandistice, însă dacă el va mai apă-rea personal încă o dată în public, trebuie să fie predat (gestapoului şi făcut inofensiv).

Se scurgeau ultimele luni când milioane de oameni sovietici rămâneau încă în afara puterii lui Stalin, încă mai puteau să ia arma în mână ca să pornească împotriva robiei bolşevice şi erau în stare să-şi orânduiască viaţa independentă, însă conducerea germană nu a lăsat nicio îndoială: tocmai la 8 iunie 1943, înainte de bătălia de la

Kursk-Oriol, Hitler a confirmat că armata rusă independentă nu va fi creată niciodată şi că ruşii îi sunt necesari Germaniei doar ca muncitori. Hitler nu pricepea că unica posibilitate istorică de a răsturna regimul comunist consta în acţiunea populaţiei însăşi, răzvrătirea poporului vlăguit. De o astfel de Rusi-e şi de o astfel de victorie Hitler se temea mai mult decât de o înfrângere.

Şi nici după Stalingrad şi după ce a pierdut Caucazul Hitler nu a observat nimic nou. În timp ce Stalin îşi aroga rolul de apărător suprem al Patriei, restabilea vechii epoleţi ruşi, Biserica ortodoxă şi dizolva Komin-ternul, Hitler îl ajuta şi el cum putea; în septembrie 1943 a ordonat să fie dezarmate toate unităţile de voluntari şi trimise în minele de cărbuni, apoi a schimbat: unităţile de voluntari să fie transferate la Barajul Atlan-ticului, împotriva aliaţilor. Acesta a fost, de fapt, sfârşitul proiectului privind armata rusă independentă. Dar ce a făcut Vlasov? În parte el nici nu ştia cât de prost stau lucrurile (nu ştia că după deplasările lui este considerat din nou prizonier de război şi se află în primejdie), în parte, a pornit irevocabil pe drumul fără întoarcere al speranţelor şi înţelegerilor cu Fiara, în timp ce cu fiarele apocaliptice salvatoare este doar tenacitatea, din prima şi până în ultima clipă. De altfel, oare a avut o asemenea clipă Mişcarea de Eliberare a cetăţenilor ruşi? De la începutul începuturilor ea a fost sortită pieirii ca o jertfă suplimentară pe altarul cald încă al anului 1917. Cea dintâi iarnă de război din 1941/1942, care a nimicit câteva milioane de prizonieri sovietici, a prelungit lanţul de oase al acestor victime, început încă din vară de detaşamentele de apărare, alcătu-ite din oameni neînarmaţi pentru salvarea bolşevismului.

Aici este oportun să-l comparăm pe Vlasov cu general-maiorul Mihail Lukin, comandantul armatei a 19-a, care încă din 1941 a consimţit să lupte împotriva regimului

stalinist, dar a solicitat să i se garanteze independenţa naţională a Rusiei fără comunişti, şi, neprimind astfel de garanţii, nu a făcut niciun pas în afara lagărului de prizonieri. Vlasov însă a cedat speranţelor fără garanţii, şi pe acest drum a înclinat de multe ori spre argumentele liniştitoare ale consilierilor săi. El a început să se oprească, să abandoneze, să renunţe, dar mereu se găseau argumente: „Vor dezarma unităţile de voluntari", „se va înrăutăţi situaţia ostarbeiterilor", adică a muncitorilor ruşi din Germania. Şi, prins în cursa acestor argumente, Vlasov a semnat, în octombrie 1943, scrisoarea deschisă adresată voluntarilor transferaţi pe frontul din Occident, în care se referea la caracterul vremelnic al acestei măsuri şi la necesitatea de a se supune…

Astfel se pierdea şi dispărea ultimul sens al acestui voluntariat amar: erau trimişi drept carne de tun împotriva aliaţilor şi împotriva Rezistenţei franceze, împotriva acelora faţă de care ruşii din Germania nutreau o simpatie sinceră, căci ei încercaseră pe pielea lor cruzimea germană şi autoproslăvirea germană. Era zdruncinată astfel şi speranţa secretă în anglo-americani pe care o nutreau toţi cei din anturajul lui Vlasov: că o dată ce aliaţii îi susţin pe comunişti, oare nu vor susţine ei, împotriva lui Hitler, Rusia democrată şi ne comunistă?… Mai cu seamă în cazul căderii celui de al Treilea Reich, când devenea mai mult decât evidentă presiunea sovieticilor de a-şi extinde regimul peste întreaga Europă şi peste întreaga lume şi oare Occidentul va continua să susţină dictatura bolşevică? Aici se afla nepotrivirea dintre mentalitatea rusească şi cea occidentală, care nu a fost depăşită nici până astăzi. Occidentul ducea război numai cu Hitler şi în acest scop considera că toate mijloacele şi toţi aliaţii sunt bineveniţi, mai cu seamă Sovietele. Occidentul nu că n-ar fi putut, dar nici n-a vrut, pentru el ar fi fost jenant şi de neînţeles să admită că popoarele URSS ar putea să aibă şi obiective

proprii, care să nu corespundă, cu ţelurile guvernului comunist. Este tragicomic, dar printre batalioanele de voluntari antibolşevici, mutate pe frontul din Occident, aliaţii au împrăştiat manifeste în care se spunea că dezertorilor li se făgăduieşte trimiterea neîntârziată în Uniunea Sovietică!…

Anturajul lui Vlasov, în visurile şi speranţele lui, se închipuia ca o „a treia forţă”, adică în afară de Stalin şi Hitler, dar şi Stalin, şi Hitler, şi Occidentul doborau de sub ei astfel de proptele: pentru Occident ei nu erau decât o categorie bizară de sprijinitori ai naziştilor, cu nimic mai remarcabilă.

Că există ruşi care într-adevăr luptă împotriva noastră şi că se bat mai abitir decât orice SS-işti am aflat-o curând. În iulie 1943, lângă Oriol, un pluton de ruşi în uniforme germane apăra, de pildă, satul Sobakinskie Vâselki. S-au bătut cu atâta disperare, de parcă ei construiseră acest sat. Unul a fost nevoit să se retragă într-un beci. Au aruncat asupra lui grenade de mână, a tăcut, dar îndată ce ei încercau să coboare – acesta îi secera din nou cu automatul. Numai când au făcut să explodeze o grenadă antitanc au aflat că în beci mai exista o groapă în care el se ferea de grenadele de infanterie. Este greu să-ţi închipui cât era de buimăcit, contuzionat şi disperat şi în starea asta continua să se lupte.

Apărau, de pildă, câmpul de operaţii de lângă Nipru, mai la sud de Tursk. Acesta era de necucerit, de două săptămâni se dădeau lupte inutile pentru sute de metri, şi luptele erau înverşunate, şi gerurile la fel (decembrie 1943). În această bătălie de iarnă care ţinea de multe zile, încât ni se făcuse lehamite, şi noi, şi ei purtam halate de camuflaj, care ne ascundeau mantaua şi căciula, şi lângă Malie Kozlovici s-a petrecut, după cum mi s-a povestit, următoarea întâmplare. Înaintând în salturi printre pini, doi inşi s-au rătăcit şi s-au trezit alături, trăgând fără să

ştie exact în cine şi încotro. Amândoi aveau automate sovietice. Şi-au împărţit cartuşele, se felicitau unul pe celălalt, înjurau unsoarea care îngheţase pe automat, în sfârşit, nu mai puteau trage. Au hotărât să-şi aprindă câte o ţigară. Şi-au coborât glugile albe de pe cap şi atunci amândoi au văzut, unul la celălalt, vulturul şi respectiv steaua de pe căciulă. Au sărit în picioare! Automatele nu mai funcţionează! Le-au înhăţat şi mânuindu-le ca pe nişte bâte, au început să se alerge unul pe celălalt. Aici, nu mai era vorba de politică şi nici de patria-mumă, ci de sentimentul simplu de neîncredere moştenit de pe vremea cavernelor: dacă eu îl cruţ, el mă ucide.

În Prusia Orientală, la câţiva paşi de mine, treceau sub escortă trei prizonieri vlasovişti. Tocmai atunci, pe şosea a apărut huruind un tanc T-34. Pe neaşteptate, unul dintre prizonieri s-a întors, a sărit şi s-a aruncat sub tanc. Tancul a încercat să-l evite, dar tot l-a strivit cu marginea şenilei. Trupul strivit a continuat să se zvârcolească, pe buze i-a apărut o spumă roşie. Era de înţeles! A preferat să moară ca un soldat, decât să fie spânzurat în puşcărie.

Lor nu li s-a lăsat nicio posibilitate de alegere. Nu puteau să se bată altfel. Lor nu li s-a oferit eventualitatea de a se lupta cumva mai cu chibzuinţă în ceea ce îi priveşte. Dacă simpla captivitate la noi era asimilată cu trădarea de patrie, pentru care nu există iertare, atunci ce să mai spunem de cei care au luat arma în mână şi au luptat alături de duşman?

Iată cum explica propaganda noastră necioplită conduita acestor oameni: 1. prin trădare (biologică, genetică?) şi 2. prin laşitate. Pardon – numai prin laşitate nu! Laşul caută să se oploşească acolo unde există indulgenţă, îngăduinţă. Dar în detaşamentele „vlasoviste” ale Wehrmachtului îi împingea numai o situaţie extremă, o disperare fără margini, neputinţa de a trage mai departe sub regimul bolşevic şi dispreţul pentru protecţia proprie.

Fiindcă ştiau: aici, pentru ei nu există cruţare! În lagărele noastre de prizonieri erau împuşcaţi pe loc îndată ce articu-lau primul cuvânt în limba rusă: (Lângă Bobruisk am izbutit să opresc un grup şi să-i avertizez, să se îmbrace în straie ţărăneşti şi să se împrăştie prin sate. În lagărele ruseşti de prizonieri, ca şi în cele germane, cel mai rău o duceau ruşii.

Acest război ne-a revelat că lucrul cel mai rău de pe pământ este să fii rus.

Îmi amintesc cu ruşine cum în timpul asimilării (adică al jefuirii) zonei încercuite de la Bobruisk mergeam pe şosea printre maşini nemţeşti distruse şi răsturnate, printre grămezi de trofee de război, când, din vâl-ceaua unde se împotmoliseră căruţe şi maşini, rătăceau cai de povară şi ardeau grămezi de trofee, am auzit deodată un strigăt de ajutor: „Domnule căpitan! Domnule căpitan!” Striga într-o rusă neaoşă, cerându-mi ajutor, un om în pantaloni nemţeşti, gol de la brâu în sus, fiind tot numai sânge: faţa, pieptul, umerii, spatele. Un sergent de la serviciile speciale, călare pe cal îl mâna înainte, biciuindu-l şi împingându-l cu calul, îl şfichiuia cu biciul pe corpul gol, nelăsându-l să se întoarcă ori să strige după ajutor, îl gonea şi îl lovea, brăzdându-i pielea cu noi julituri însângerate.

Acesta nu era războiul punic şi nici cel dintre greci şi perşi! Orice ofiţer care dispunea de putere, orice ofiţer al oricărei armate de pe pământ ar fi trebuit să oprească acest supliciu samavolnic. Al oricărei armate – da, dar al armatei noastre?... Cu această împărţire feroce şi absolută a umanităţii, care se face la noi? (Dacă nu eşti cu noi, nu eşti de-al nostru etc. Şi atunci nu eşti demn decât să fii dispreţuit şi nimicit.) Ei bine, mie mi-a fost frică să iau apărarea vlasovistului în faţa agentului de la serviciile speciale, n-am zis şi n-am făcut nimic, am trecut pe alături ca şi când n-aş fi auzit, pentru ca să nu mă molipsesc de

această ciumă recunoscută de toţi (şi dacă acest vlasovist este într-adevăr un supercri-minal?... Şi dacă agentul de la speciale o să creadă că eu?... Şi dacă?...) Pentru cine cunoaşte atmosfera care domnea atunci în armată este mai simplu de înţeles: oare acest agent de la serviciile speciale ar fi dat ascultare unui căpitan de armată?

Şi cu o figură de fiară, sergentul continua să-l biciuiască şi să-l gonească pe acel om fără apărare, ca pe o vită.

Acest tablou mi-a rămas pentru totdeauna în minte. Căci este aproape simbolul Arhipelagului, poate fi imprimat pe coperta cărţii.

Ei presimţeau, ştiau totul dinainte şi, cu toate acestea, şi-au cusut pe mâneca stângă a uniformei germane scutul cu însemnele Sfântului Andrei şi sigla ROA.

Brigada lui Kamiński din Lokot, regiunea Briansk, se compunea din cinci regimente de infanterie, un divizion de artilerie, un batalion de tancuri. O parte a fost deplasată pe frontul de lângă Dmitrovsk-Oriol, în iulie 1943. În toamnă, unul dintre regimentele ei a apărat Sevskul şi în această operaţie a fost nimicit definitiv: trupele sovietice ucideau şi răniţii, iar pe comandantul regimentului l-au legat de un tanc şi l-au târât până şi-a dat sufletul. Din ţinutul său de la Lokot, brigada s-a retras cu familiile, în convoaie, peste cincizeci de mii de oameni. (Vă puteţi închipui cum a mai pieptănat pe urmă NKVD-ul acest raion autonom, antiso-vietic!) Dincolo de hotarele Brianskului îi aştepta o călătorie chinuitoare, o staţionare umilitoare lângă Lepel, folosirea lor împotriva partizanilor, pe urmă retragerea în Silezia Superioară, unde Kamiński a primit ordinul să înăbuşe răscoala din Varşovia şi nu putea să nu se ducă. A luat 1700 de oameni, nefamilişti, în uniforme sovietice şi cu banderole galbene. Astfel, germanii înţelegeau toate aceste cocarde tricolore, drapelul

Sfântului Andrei şi cel al Sfântului Gheorghe Biruitorul. Limbile rusă şi germană erau intraductibile una pentru cealaltă, inexpresive, incompatibile.

Batalioanele unităţii din Osintorf, care fusese dizolvată, au fost şi ele sortite să meargă împotriva partizanilor ori să fie aruncate pe frontul din Occident. Lângă Pskov (în Stremutka) staţiona în 1943 „brigada de gardă ROA", alcătuită din câteva sute de oameni. Ea era în contact cu populaţia rusă din împrejurimi, dar dezvoltarea ei a fost stăvilită de comandamentul german.

Nişte ziare prăpădite ale unităţilor de voluntari erau elaborate, de tesacul cenzurii germane. Vlasoviştilor nu le rămânea altceva decât să se bată pe viaţă şi pe moarte, iar în clipele de răgaz – vodca şi iar vodca. Condamnare – aşa se putea numi existenţa lor în toţi anii de război şi străinătate, şi nicio ieşire, nicăieri.

Hiller şi anturajul său, care se retrăgeau de pretutindeni şi se aflau în ajunul dezastrului, tot nu puteau să-şi înfrângă neîncrederea lor fermă faţă de anumite formaţiuni ruseşti şi să se decidă să admită umbra unei Rusii independente, nesubordonate lor. Doar în trosnetul ultimei prăbuşiri din septembrie 1944, Himmler şi-a dat acordul pentru crearea ROA din divizii ruseşti întregi, chiar cu puţina lor aviaţie, iar în noiembrie 1944 a fost încuviinţat un spectacol tardiv: convocarea Comitetului pentru Eliberarea Popoarelor Rusiei. De-abia în toamna anului 1944 generalului Vlasov i s-a oferit cea dintâi posibilitate, chipurile reală, ca să acţioneze: era cu bună ştiinţă tardivă. Principiul federalist n-a atras prea mulţi: Bandera, eliberat de nemţi din închisoare (tot în 1944) s-a eschi-vat de la alianţa cu Vlasov; unităţile naţionale separatiste vedeau în Vlasov un imperialist rus şi nu voiau să ajungă sub controlul lui; pentru cazaci a refuzat generalul Krasnov, şi doar cu zece zile înainte de sfârşitul întregii Germanii – la 28 aprilie 1945 – Himmler şi-a dat

consimţământul să-i fie subordonat lui Vlasov corpul de cazaci. În conducerea nazistă se instaurase haosul: unii şefi aprobau concentrarea unităţilor de voluntari în ROA, alţii se opuneau. În mod real era greu să smulgi din linia întâi toate detaşamentele acestea care se aflau în luptă, ca de altfel şi pe ostarhciterii care doreau să intre în ROA, nu era uşor să-i smulgi de la muncile lor din spatele frontului, însă nemţii nu se grăbeau nici cu eliberarea prizonierilor de război pentru armata lui Vlasov. Pentru această eliberare maşina nu fusese pusă în funcţiune. Totuşi spre februarie 1945 prima divizie ROA (pe jumătate – brigada din Lokot) era alcătuită şi a început formarea celei de a 2-a. Acum era prea târziu chiar să presupui că aceste divizii vor avea parte să acţioneze în alianţă cu Germania. Şi speranţa de mult tăinuită într-un conflict între aliaţi acum s-a aprins în conducerea vlasovistă. Acest lucru a fost menţionat şi în raportul ministerului german al propagandei (februarie 1945): „Mişcarea lui Vlasov nu se consideră legată pe viaţă şi pe moarte de Germania. În ea se manifestă puternice simpatii filoengleze şi se fac simţite gânduri privind schimbarea cursului. Mişcarea nu este naţional-socialistă şi nu recunoaşte problema evreiască”.

Ambiguitatea situaţiei s-a reflectat şi în Manifestul Comitetului pentru Eliberarea Popoarelor Rusiei, publicat la Praga (să fie pe pământ slav), la 14 noiembrie 1944. Nu s-a putut evita să nu se pomenească „despre forţele imperialismului în frunte cu plutocraţii Angliei şi SUA, a căror măreţie se clădeşte pe exploatarea altor ţări şi popoare” şi care „îşi ascund scopurile lor criminale cu lozinci despre apărarea democraţiei, culturii şi civilizaţiei”, dar nu a existat nicio plecăciune directă la adresa naţional-socialismului, antisemitismului ori Germaniei Mari, ci doar au fost numiţi „popoare iubitoare de libertate” toţi duşmanii aliaţilor. Era salutat „ajutorul acordat Germaniei în condiţii care nu atingeau onoarea şi independenţa

patriei noastre” şi se aştepta „o pace onorabilă cu Germania”, de bună seamă nu mai rea decât cea de la Brest (14). În ceea ce priveşte situaţia, ar fi fost chiar superioară, dar oricum supusă schimbării inconf ormitate cu pacea general europeană. În Manifest se făceau multe încercări de a se proclama democraţi, federalişti (cu libertatea de separare a naţiunilor), şi cu paşi precauţi îşi făcea loc, pe atunci încă nu îndeajuns de coaptă, încă nu prea sigură pe ea, o anumită gândire socială în manieră sovietică: şi „orânduirea ţaristă vetustă”, şi înapoierea economică şi culturală a vechii Rusii, şi „revoluţia populară din anul 1917”…Numai antibolşevismul era consecvent.

Toate acestea se sărbătoreau la Praga, potrivit unui program minimal, cu reprezentanţii „Protectoratului Boemiei”, adică împreună cu funcţionari germani de mâna a treia. Tot manifestul şi emisiunile care îl însoţeau le-am auzit atunci pe front la radio, şi toate acestea mi-au lăsat impresia că spectacolul este inoportun şi de condamnat. În lumea occidentală, manifestul n-a fost câtuşi de puţin remarcat, n-a adăugat niciodată înţelegere nici cât negru sub unghie, dar a avut succes printre ostarbeiteri: se spune că a existat un val de cereri de intrare în ROA (Swen Steenberg scrie – trei sute de mii), asta în lunile disperate când era clar că Germania se prăbuşea şi aceşti oameni sovietici, nenorociţi şi abandonaţi, puteau să conteze – împotriva avalanşei Armatei Roşii – numai pe forţa repulsiei lor împotriva bolşevismului.

Care puteau fi planurile armatei în curs de formare? După cât se părea: să se strecoare în Iugoslavia, să se unească acolo cu cazacii, cu corpul emigranţilor şi cu Mihailovici (15) şi să apere Iugoslavia de comunism. Dar înainte de asta: oare putea conducerea germană, în lunile sale cele mai grele, să permită ca în spatele frontului ei să se formeze o armată rusă separată? Şi nerăbdători îi împingeau pe frontul de răsărit: ba detaşamentul antitanc

(L Saharov-Lamsdorf) în Pomerania, ba întreaga divizie întâi pe Oder. Dar Vlasov ce zicea? Ceda cu smerenie, conform legii universale potrivit căreia, odată pornit pe linia concesiilor, nu te mai opreşti, deşi prin cedarea deocamdată a unicei divizii îşi pierdea sensul întregul plan de creare a armatei. Argumentele sunt servite întotdeauna cu amabilitate: „Germanii nu au încredere în noi. Divizia întâi, prin operaţiile de luptă, o să-i convingă, şi atunci organizarea ROA o să meargă mai repede”. Dar a mers mai prost. Divizia a 2-a şi brigada de rezervă, laolaltă cu douăzeci de mii de oameni, au rămas până în mai 1945 o masă neînarmată, nu doar fără artilerie, dar aproape şi fără armament de infanterie şi chiar fără echipament corespunzător. Divizia întâi (şaisprezece mii) fusese desemnată pentru o operaţie disperată şi mortală, şi numai haosul general din Germania a permis comandantului Buniacenko să o retragă cu de la sine putere din linia întâi şi, înfruntând opoziţia generalilor, să pătrundă în Cehia, (în drum au eliberat prizonieri sovietici, şi aceştia li s-au alăturat, „ca ruşii să fie împreună”.) Au ajuns în apropiere de Praga la începutul lui mai. Aici, le-au cerut ajutorul cehii, care declanşaseră în capitală insurecţia de la 5 mai. La 6 mai divizia lui Buniacenko a intrat în Praga şi, într-o luptă înverşunată, la 7 mai a salvat insurecţia şi oraşul. Parcă în bătaie de joc, pentru a confirma clarviziunea celor mai neclarvăzători dintre germani, prima divizie vlasovistă, cu prima şi ultima sa acţiune independentă a dat o lovitură tocmai germanilor, s-a eliberat de toată înverşunarea şi amărăciunea pe care piepturile ruseşti aservite le strânseseră împotriva nemţilor în toţi aceşti trei ani de harababură. (Cehii i-au întâmpinat pe ruşi cu flori, în zilele acelea îşi dădeau seama, dar oare, pe urmă, le-o fi rămas în memorie care ruşi le-au salvat oraşul? La noi astăzi se consideră că Praga a fost eliberată de trupele sovietice, şi, într-adevăr, la dorinţa lui Stalin, în acele zile

Churchill nu s-a grăbit să dea arme praghezilor, iar americanii au zăbovit cu înaintarea, ca să permită sovieticilor să ia Praga. Josef Smrkovski, un comunist important din Praga în acele zile, fără să întrevadă viitorul îndepărtat, îi ponegrea pe trădătorii vlasovişti şi dorea cu ardoare ca Praga să fie eliberată numai de ruşi.)

În toate aceste săptămâni, Vlasov nu se manifestă ca un comandant, ci se află într-o stare de descumpănire, de înţepeneală continuă. El nu trimite divizia întâi să participe la operaţia de la Praga, lasă într-o stare de incertitudine divizia a 2-a şi unităţile mai mici, şi, în acest timp care trecea cu iuţeală, nimeni nu găseşte forţe pentru proiectata unire cu cazacii. Vlasov refuză în mod consecvent să se salveze prin fugă (avea pregătit un avion să-l ducă în Spania) şi, evident, cu voinţa paralizată, aştepta sfârşitul. Unica lui activitate din aceste ultime săptămâni a fost să trimită delegaţii secrete în căutarea de contacte cu anglo-americanii. Alţi membri ai statului-major (generalii Truhin, Meandrov, Boiarski) făceau acelaşi lucru.

Doar gândul că acum, la sfârşit, vor fi de folos aliaţilor îi mai consola pe vlasovişti, găsind astfel un sens îndelungii lor şederi în juvăţul german. Tot mai licărea, nu, acum ardea în toată regula, speranţa că, iată, va veni timpul ca puternicii anglo-americani să-i ceară lui Stalin să schimbe politica internă, iată, se vor apropia armatele de la Apus şi cele de la Răsărit şi se vor înfrunta deasupra Germaniei zdrobite! Şi în acest caz nu-i în avantajul Occidentului să ne păstreze şi să ne folosească? Fiindcă, de bună seamă, înţeleg şi ei că bolşevismul este inamicul întregii umanităţi, nu-i aşa?

Nu, n-au înţeles câtuşi de puţin! O, cât de obtuză poate fi democraţia occidentală! Cum? Spuneţi că dumneavoastră sunteţi opoziţia politică? Dar parcă la dumneavoastră există opoziţie? De ce nu s-a manifestat în

mod public? Dacă sunteţi nemulţumiţi de Stalin, întoarceţi-vă în patrie şi în prima campanie electorală realegeţi-l, aceasta va fi o cale cinstită. De ce însă a fost nevoie să puneţi mâna pe armă, şi încă germană? Nu, acum noi suntem siliţi să vă predăm, altfel ar fi necuviincios şi ne stricăm relaţiile cu un aliat glorios.

În cel de al doilea război mondial, Occidentul şi-a apărat libertatea proprie şi a apărat-o pentru sine, iar pe noi (şi Europa de Răsărit) ne-a bă-gat în robie şi mai adânc.

Ultima încercare a lui Vlasov a fost declaraţia că întreaga conducere a ROA este gata să se prezinte în faţa tribunalului internaţional, însă predarea armatei autorităţilor sovietice la moarte sigură contravine dreptului internaţional, în sensul că ar fi predată mişcarea de opoziţie. Nimeni însă nu a auzit acest ţipăt, ba majoritatea comandanţilor militari americani au aflat chiar cu uimire despre existenţa a încă nişte ruşi, dar nu sovietici, astfel încât era normal să-i predea sovieticilor, după apartenenţă.

ROA n-a capitulat pur şi simplu în faţa americanilor, ci i-a implorat să primească ei capitularea, numai să-i dea garanţia că nu va fi predată Sovietelor. Şi ofiţerii americani – grade mijlocii – care habar nu aveau ce înseamnă marea politică, ajungeau uneori, din naivitate, să facă promisiuni. (Toate promisiunile acestea au fost pe urmă încălcate, prizonierii au fost înşelaţi.) Însă întreaga divizie întâi (11 mai, lângă Plzeň) şi aproape şi a 2-a toată, americanii le-au întâmpinat cu un zid înarmat: au refuzat să-i ia prizonieri, au refuzat să-i primească în zona lor: la Ialta, Churchill şi Roosevelt au semnat documentul privind repatrierea tuturor cetăţenilor sovietici, în special a militarilor, iar de liberul consimţământ ori de silnicia repatrierii nu s-a pomenit nimic, fiindcă unde s-a mai pomenit pe pământ, în care ţară, ca fiii ei să nu dorească să se întoarcă de bunăvoie? Toată miopia Occidentului s-a condensat în

stilourile de la Ialta.

Americanii nu i-au primit pe capitulanţi, iar tancurile sovietice parcur-geau ultimii kilometri. Acum rămânea ori să se arunce în lupta cea din urmă, ori... Buniacenko şi Zverev (divizia a 2-a) au dat aceleaşi ordine: nu s-a dat nicio luptă. (Şi acest mod de a proceda este tot în spiritul caracterului rus: şi dacă?... Totuşi sunt de-ai noştri... Din povestirile auzite în închisoare cunosc multe asemenea cazuri de predare alor noştri.) La 12 mai, divizia întâi înarmată şi cu efectivul complet a primit, în pădure, ordinul: „Rupeţi rândurile!" S-au îmbrăcat în haine civile, şi-au descusut decoraţiile, şi-au ars actele, s-au împuşcat. Noaptea au început raziile trupelor sovietice. Aproximativ zece mii au fost ucişi şi luaţi prizonieri, ceilalţi au răzbit în zona americanilor, dar şi dintre ei o mare parte a fost predată trupelor sovietice, precum cei din divizia a-2-a, din aviaţie, din alte detaşamente separate. Pentru unii şederea în lagărele americane s-a lungit pe multe luni (grupul lui Meandrov). Asta era fie din neglijenţa americanilor, fie li se făcea o aluzie: „Împrăştiaţi-vă singuri", însă îi ţineau şi flămânzi, ca şi nemţii mai înainte, îi şi loveau cu picioarele şi îi băteau cu patul armelor, dar îi păzeau slab. Unii dintre ei au fugit, însă o mare parte au rămas! Încrederea în America? Nu puteau concepe că americanii îi vor trăda? Au rămas să îşi aştepte soarta cumplită, dezbinaţi şi de agitatorii sovietici, şi de autoacuzări, şi de moralul scăzut. Şi grup după grup, generali, ofiţeri, soldaţi, în anii 1945 şi 1946 au fost predaţi spre reprimare Uniunii Sovietice. (La 2 august 1946, ziarele sovietice au publicat comunicatul Colegiului Militar al Tribunalului Suprem privind condamnarea lui Vlasov şi a încă unsprezece dintre apropiaţii lui: moarte prin spânzurătoare.)

Tot în mai 1945, în Austria, un pas la fel de loial (din obişnuita modestie, la noi nu i s-a făcut nicio publicitate) a făcut şi un alt aliat – Anglia: ea a predat comandamentului

sovietic corpul de armată al cazacilor (40 – 45 mii de oameni), care îşi croise drum din Iugoslavia. Această predare a avut un caracter perfid, în spiritul diplomaţiei engleze tradiţiona-le. Cazacii erau hotărâţi să se bată pe viaţă şi pe moarte ori să plece peste ocean, chiar şi în Paraguay, chiar şi în Inidochina, numai să nu se predea vii. Englezii i-au trecut pe cazaci la raţie de hrană intensivă, le-au distribuit echipament englezesc excelent, le-au promis servicii în armata engleză, au organizat chiar parăzi şi treceri în revistă. În felul acesta nu a părut nimic suspect când au propus cazacilor să predea armamentul sub pretextul unificării lui. În 28 mai, toţi ofiţerii, de la loco-tenenţi la generali (peste două mii de oameni), au fost convocaţi, separat de soldaţi, în oraşul Judenburg, chipurile la o consfătuire cu feld-mareşalul Alexander privind destinul ulterior al armatei. Pe drum, ofiţerii au fost înşelaţi, puşi sub pază puternică (englezii i-au bătut până la sânge), coloana de autobuze a fost treptat încercuită de tancuri sovietice, apoi, în Judenburg, a intrat într-un semicerc de autodube, lângă care se afla deja escorta cu listele în mână. Nu aveau nici măcar cu ce să se împuşte, ori să se înjunghie, căci toate armele le fuseseră luate. S-au aruncat de la înălţimea viaductului pe stânci şi în apă. Dintre generalii predaţi, majoritatea o formau emigranţii, aliaţii aceloraşi englezi în primul război mondial. În timpul războiului civil, englezii nu izbutiseră să le mulţumească, abia acum le înapoiau datoria. În ultimele zile englezii, tot prin înşelăciune, i-au predat la fel şi pe soldaţii de rând, în trenuri înfăşurate-n reţele de sârmă ghimpată. (La 17 ianuarie 1947 ziarele sovietice au publicat comunicatul privind executarea prin spânzurătoare a generalilor de cazaci Piotr Krasnov, Şkuro şi încă alţi câţiva.)

Între timp sosise din Italia convoiul „Tabăra cazacilor”, numărând treizeci şi cinci de mii de oameni, şi

s-a oprit în valea Lienz, pe râul Drava. În tabără erau şi luptători, însă şi mulţi bătrâni, copii şi femei, şi cu toate acestea, nu voiau să se întoarcă pe râurile natale căzăceşti. Însă nu s-au înfiorat inimile englezilor şi nu s-a întunecat raţiunea lor democratică. Comandantul englez, maiorul Davis, al cărui nume va intra acum cu siguranţă cel puţin în istoria Rusiei, copleşitor de amabil ori necruţător – după împrejurări – după ce i-a scos prin înşelăciune pe ofiţeri, a anunţat deschis că la 1 iunie se va face predarea forţată. l s-a răspuns cu strigăte din mii de piepturi: „Nu ne ducem!” Deasupra lagărului de refugiaţi, în biserica de campanie se ţineau slujbe neîntrerupte: slujbe de îngropăciune, deşi erau încă vii!... Englezii au adus tancuri şi soldaţi. Prin megafoane au ordonat tuturor să urce în camioane. Mulţimea cânta slujba de îngropăciune, preoţii ridicau crucile, tinerii au făcut cerc în jurul bătrânilor, femeilor şi copiilor. Englezii loveau cu patul armelor şi cu bâte, îi înhăţau pe oameni şi îi aruncau ca pe nişte baloturi în camioane. La fel procedau şi cu răniţii. Sub presiunea celor care se retrăgeau s-a prăbuşit podiumul pentru preoţi, apoi şi împrejmuirea taberei, mulţimea s-a repezit pe podul de peste Drava, tancurile engleze le-au tăiat calea, unii dintre cazaci s-au aruncat în râu cu familii cu tot, prin împrejurimi, o unitate englezească prindea fugarii şi îi împuşca. (Cimitirul celor ucişi şi striviţi se păstrează în Lienz.)

În aceleaşi zile şi la fel de perfid şi necruţător, englezii au predat şi comuniştilor iugoslavi mii de inamici ai regimului lor (pe aliaţii lor din anul 1941!) să fie împuşcaţi şi exterminaţi fără nicio judecată.

Iar Marea Britanie, ţară liberă, cu presă independentă, nici până în ziua de astăzi, nimeni după 25 de ani nu s-a învrednicit să relateze despre această trădare, n-a sunat alarma în societate. (În ţările lor, Roosevelt şi Churchill sunt consideraţi ca etaloane ale

înţelepciunii politice, şi, cu timpul, Anglia se poate umple cu monumentele ridicate în memoria marelui bărbat. Nouă însă, în discuţiile purtate în închisorile ruseşti, miopia lor sistematică şi chiar prostia amândurora, ne săreau în ochi în mod izbitor. Cum au putut, pornind din anul 1941 până în 1945 să nu asigure niciun fel de garanţii pentru independenţa Europei de Răsărit? Cum au putut, pentru jucăria ridicolă a Berlinului împărţit în patru zone, – care va fi pentru ei un călcâi al lui Ahile – să cedeze vastele provincii ale Saxoniei şi Thuringiei? Şi ce raţiune militară ori politică a avut pentru ei predarea în mâinile lui Stalin, pentru o moarte sigură a câtorva sute de mii de cetăţeni sovietici, care nu doreau să se predea nici în ruptul capului? Se spune că prin asta au plătit pentru participarea garantată a lui Stalin la războiul japonez. Având deja bomba atomică, îi plăteau lui Stalin ca să nu refuze să ocupe Manciuria, să-l consolideze în China pe Mao-Tzedun, iar într-o jumătate a Coreei pe Kim Ir Sen!… Oare nu este grăitoare mediocritatea planurilor lor politice? Când apoi l-au înlăturat pe Mikołajczyk, când au dispărut Beneš (16) şi Masaryk (17), când a fost supus blocadei Berlinul, când s-a aprins şi s-a stins Budapesta, când fumega Coreea, iar conservatorii şi-au luat tălpăşiţa de la Suez, oare nici atunci aceia dintre ei care erau înzestraţi cu o memorie remarcabilă nu şi-au amintit măcar episodul cu predarea cazacilor?)

Şi acesta nu a fost decât începutul. Pe întreg parcursul anilor 1946 şi 1947, aliaţii occidentali fideli lui Stalin au continuat fără întrerupere să-i predea pentru răfuială pe cetăţenii sovietici, împotriva voinţei lor, şi foşti militari, şi civili pur şi simplu, numai să se descotorosească mai iute de această zăpăceală omenească. Au predat sovietici din Austria, Germania, Italia, Franţa, Danemarca, Norvegia, Suedia, din zonele americane. În zonele engleze, în aceşti ani au funcţionat şi lagăre de concentrare, care se

prea poate să nu fi fost mai prejos de cele hitleriste. (De pildă, lagărul Wolfsberg: femeilor li se poruncea să se aplece, dar să nu se lase pe vine, şi să taie cu forfecuţa câte un singur fir de iarbă. Când au tăiat unsprezece – să le lege în „snop" cu cel de al doisprezecelea, şi astfel ceasuri în şir. Că aşa ceva se poate concepe, cu toată tradiţia parlamentară britanică, ne face să ne gândim foarte serios la grosimea obrazului civilizaţiei noastre.) Mulţi ruşi au trăit mulţi ani după război în Occident, cu acte false, cu frica apăsătoare că vor fi predaţi în URSS, temându-se de administraţia anglo-americană, cum se temeau odinioară de NKVD. Iar unde nu erau predaţi, acolo mişunau nestingheriţi şi acţio-nau în număr mare şi fără greş agenţii sovietici şi ziua-n amiaza mare

Acest lagăr este descris în cartea Ariadnei Delianici Wolfsberg-373. Ea însăşi a fost deţinută acolo. (Cartea a fost tipărită la San Francisco în tipografia… Russkaia Jizn" – „Viaţa rusă".)

răpeau oameni vii chiar de pe străzile capitalelor occidentale.

În afară de ROA, spre anul 1945, multe subunităţi ruse continuau să mucegăiască în adâncurile armatei germane, în uniforme care nu se deosebeau de cele ale soldaţilor germani. Ei au încheiat războiul în diferite sectoare şi în diferite maniere.

Cu câteva zile înainte de arestarea mea am nimerit şi eu sub gloanţele vlasoviştilor. Ruşii se aflau şi în zona încercuită de noi din Prusia Orientală. Într-o noapte de la sfârşitul lui ianuarie, una dintre unităţile lor a încercat să efectueze o breşă spre apus, trecând peste dispozitivul nostru în tăcere, fără pregătire de artilerie. Cum nu exista un front compact, ei au pătruns repede şi au prins în cleşte bateria mea de reperaj sonor plasată prea în faţă şi de-abia am izbutit să o scot pe ultimul drum care mai exista. Pe urmă însă m-am întors după maşina lovită şi înainte de

revărsatul zorilor i-am văzut adunându-se pe zăpadă în halate de camu-flaj şi apoi, brusc, cu strigăte de „ura” s-au aruncat asupra poziţiilor de foc ale divizionului de 152 milimetri lângă Adlig Schwenkitten şi au aruncat peste douăsprezece tunuri grele o ploaie de grenade, fără că ai noştri să tragă un foc. Sub gloanţele lor trasoare, ultimul nostru grup a alergat trei kilometri prin zăpada virgină până la podul peste pârâul Passarge. Acolo i-au oprit.

Curând am fost arestat, şi, iată, înainte de parada Victoriei şedeam împreună pe priciul de la Butârki, eu trăgeam după ei şi ei după mine din aceeaşi ţigară, şi împreună cu careva căram hârdăul de tablă de şase vedre.

Mulţi „vlasovişti”, ca şi „spionii pentru o oră”, erau tineri, născuţi cam între anii 1915 şi 1922, acea „necunoscută, junǎ generaţie”, pe care, în numele lui Puşkin, s-a grăbit să o salute agitatul Lunacearski.

Majoritatea lor a nimerit în formaţiunile militare pe acelaşi val al întâmplării, pe care în lagărul vecin camarazii lor au nimerit la şcoala de spioni – depindea de agentul de recrutare.

Agenţii de recrutare le explicau în zeflemea – în zeflemea dacă n-ar fi fost adevărat: „Stalin a renunţat la voi!” „Lui Stalin puţin îi pasă de voi!”

Legea sovietică îi scosese în afara sa, înainte ca aceştia să se pună în afara ei.

Şi ei s-au înscris… Unii numai pentru a se smulge din lagărul morţii. Alţii cu gândul de a trece la partizani (şi au trecut, şi pe urmă au luptat la partizani, însă, după criteriul lui Stalin, asta nu le îndulcea câtuşi de puţin condamnarea!). Însă erau şi unii pe care îi durea sufletul pentru ruşino-sul an Patruzeci şi Unu, acea zguduitoare înfrângere după mulţi ani de lăudăroşenie; iar alţii considerau că primul vinovat pentru aceste lagăre crâncene era Stalin. Şi iată că au vrut să se afle despre ei, despre experienţa lor cumplită: că şi ei sunt crâmpeie ale

Rusiei şi doresc să influenţeze asupra viitorului ei, nu să fie jucăria greşelilor altora.

Cuvântul „vlasovist” la noi sună precum cuvântul „scârnăvie”, şi parcă ne murdărim gura numai cu pronunţarea lui. Iată de ce nimeni nu îndrăzneşte să rostească două trei propoziţii cu subiectul „vlasovist”.

Dar istoria nu se scrie aşa. Acum, după un sfert de secol, când majoritatea au pierit în lagăre, iar cei care au scăpat teferi îşi trăiesc restul zilelor în Extremul Nord, am vrut să amintesc prin aceste pagini că acest fenomen este destul de neobişnuit pentru istoria mondială: câteva sute de mii de tineri în vârstă de la douăzeci la treizeci de ani să ridice arma împotriva propriei Patrii în alianţă cu cel mai înverşunat duşman al ei. Că, poate, trebuie să stăm şi să cugetăm: cine este mai vinovat – acest tineret ori Patria căruntă? Că nu poţi explica acest fapt printr-o predispoziţie biologică la trădare, că aici trebuie să fie nişte cauze sociale.

Fiindcă un vechi proverb glăsuieşte astfel: caii n-o iau rama de sătui.

Tabloul ar arăta cam aşa: un câmp pe care cutreieră aiurea nişte cai ne-îngrijiţi, înnebuniţi de foame.

* * *

În primăvara aceea se mai aflau în celulele închisorilor şi mulţi emigranţi ruşi.

Era aproape ca într-un vis: întoarcerea istoriei dispărute. De mult se terminaseră de scris şi fuseseră închise tomurile războiului civil, problemele lui fuseseră rezolvate, evenimentele lui fuseseră de mult introduse în cronologiile manualelor. Reprezentanţii mişcării albgardiste nu mai erau contemporanii noştri pe pământ, ci doar nişte fantome ale unui trecut dispărut. Emigraţia rusă, împrăştiată mai crunt decât neamurile lui Israel, chiar dacă îşi mai ducea veacul pe undeva, în concepţia noastră sovietică nu puteau fi decât nişte pianişti în

restaurante murdare, lachei, spălătorese, cerşetori, morfinomani, cocainomani, nişte cadavre în descompunere. Înainte de războiul din 1941, în ziarele noastre, în marea beletristică, în critica de artă nu găseai niciun indiciu după care să-ţi dai seama (şi maeştrii noştri ghiftuiţi nu ne-au ajutat să aflăm) că Diaspora rusească înseamnă o mare lume spirituală, că acolo se dezvolta filosofia rusă, că acolo se află Bulgakov (18), Berdiaev, Frank (19), Losski (20), că arta rusă cucereşte lumea, acolo se află Rahmaninov (21), Şalia-pin (22), Benois (23), Diaghilev (24), Pavlova (25), corul de cazaci al lui Jarov, se elaborează studii de mare profunzime despre Dostoievski (în vremea aceea, la noi, cu totul anatemizat), că există remarcabilul scriitor Nabokov-Sirin, că mai trăieşte Bunin şi toţi aceşti douăzeci de ani el a continuat să scrie, că se editează reviste de literatură şi artă, se montează spectacole, că asociaţiile emigranţilor (după locul de baştină) ţin congrese, unde răsună limba rusă, şi că emigranţii bărbaţi nu şi-au pierdut capacitatea de a se însura cu emigrantele femei, iar acestea – de a naşte prunci, deci pe aceia de o vârstă cu noi.

În ţara noastră despre emigranţi s-a format o imagine atât de falsă, încât oamenii sovietici n-ar fi putut crede niciodată că au fost emigranţi care au luptat în Spania, nu de partea lui Franco, ci a republicanilor; că în Franţa, Merejkovski şi Hippius (26) s-au trezit complet izolaţi şi ocoliţi de emigraţia rusă pentru că nu s-au lepădat de Hitler. Şi ca o anecdotă, ba chiar dimpotrivă: Denikin a încercat să se ducă să lupte pentru Uniunea Sovietică împotriva lui Hitler, şi pe Stalin o vreme chiar l-a bătut gândul să-l readucă în ţară (fireşte, nu ca forţă militară, ci ca simbol al unităţii naţionale). Ca şi întregul Occident, tot astfel şi emigraţia rusă după douăzeci şi cinci de ani era lipsită de experienţa sovietică vie pentru a putea înţelege lucid evenimentele. Tocmai de aceea înăuntrul emigraţiei a

apărut fenomenul de tulburare a minţilor, ca de pildă: „Oare poţi să întinzi mâna unui vlasovist?” (unii – pentru că sunt „întotdeauna pentru Rusia”, alţii – pentru că sunt „întotdeauna pentru democraţie”). Între emigranţii de mai înainte şi cei noi, cei din epoca sovietică, au izbucnit numeroase divergenţe şi neînţelegeri: şi în timpul războiului, la nemţi, şi pe urmă, după război, în lagărele aliaţilor. Este adevărat că s-a alcătuit un corp de infanterie din voluntari emigranţi pentru a fi trimis pe Frontul de Răsărit (cincisprezece mii de oameni), însă nemţii l-au trimis împotriva lui Tito, şi nu au mai mers pe front, şi-au păstrat poziţia neutră de neamestec. În timpul ocupaţiei Franţei, numeroşi emigranţi ruşi, bătrâni şi tineri, au aderat la mişcarea de Rezistenţă, iar după eliberarea Parisului au năvălit la ambasada sovietică să depună cereri de întoarcere în ţară. Oricum o fi ea, Rusia, tot Rusia rămâne! Aceasta era lozinca lor, şi în felul acesta adevereau că nici înainte n-au minţit când spuneau că o iubesc, (în închisoare, în anii 1945 – 1946, ei erau aproape fericiţi că aceste gratii şi aceşti gardieni sunt de aici, din Rusia. Priveau miraţi cum băieţii sovietici se scărpinau la ceafă: „Spuneţi că de ce dracu’ ne-am întors? Că n-aveam destul loc în Europa?”)

Însă conform logicii staliniste potrivit căreia trebuia să fie aruncat în lagăr orice om sovietic care a trăit în străinătate, oare cum ar fi putut emigranţii să se sustragă acestei ursite? În Balcani, în Europa Centrală, în Harbin au fost arestaţi îndată după sosirea trupelor sovietice. I-au arestat de acasă ori de pe stradă, ca şi cum ar fi fost vorba de ai noştri. Deocamdată erau luaţi numai bărbaţii şi nu toţi, ci doar aceia care, într-un fel sau altul, se manifestaseră pe plan politic. (Familiile unora au fost aduse mai târziu, sub escortă, la locurile unde urmau să-şi petreacă exilul, iar ale altora au fost lăsate în Bulgaria, în Cehoslovacia.) În Franţa li s-a acordat, cu onoruri şi flori,

cetăţenia sovietică, au fost transportaţi în patrie cu tot confortul, iar aici au fost arestaţi. Mult mai încet au mers lucrurile cu emigranţii din Şanhai. Oraşul nu ne era la îndemână în anul 1945. Însă aici a venit un împuternicit al guvernului sovietic care a adus la cunoştinţă Decretul Prezidiului Sovietului Suprem: toţi emigranţii au fost iertaţi! Cum să nu crezi? Guvernul nu poate minţi! (Fie că a existat sau nu acest decret în realitate, el, oricum, nu constituia un obstacol pentru Organe.) Emigranţii din Şanhai au fost cuprinşi de entuziasm. Li s-a propus să ia cu ei orice şi în orice cantitate (unii şi-au luat şi automobilele, patriei o să-i folosească), să se stabilească în Uniune acolo unde doresc; şi să lucreze, fireşte, în orice specializate. Din Şanhai au fost luaţi cu vapoarele. Soarta vapoarelor era diferită: pe unele dintre ele, nu se ştie din ce motiv nu le-au dat nimic de mâncare. O soartă diferită au avut şi după ce au ajuns în portul Nahodka (unul din principalele puncte de transbordare ale GULAG-ului). Aproape toţi au fost încărcaţi în garnituri de tren formate din vagoane de marfă, precum deţinuţii, cu diferenţa că nu aveau o escortă prea severă şi câini. Pe unii îi duceau în zone locuite, în oraşe, şi, într-adevăr, pentru doi-trei ani îi lăsau să trăiască în voie. Pe alţii i-au dus direct într-un lagăr, undeva dincolo de Volga, şi i-au descărcat într-o pădure de pe un taluz înalt odată cu pianele albe şi cu jardinierele de flori. În perioada anilor 1948 – 1949, re-emigranţii din Extremul Orient care scăpaseră au fost prinşi toţi unul câte unul, şi aruncaţi în lagăre.

Când eram băiat de nouă ani, citeam cu mai mare plăcere cărţuliile albastre al lui V.V. Şulghin (27), care se vindeau în pace la chioşcurile noastre de cărţi, decât pe Jules Verne. Era o voce dintr-o lume atât de neîndoielnic trecută, încât nici cea mai extravagantă fantezie n-ar fi putut presupune că nu vor trece nici douăzeci de ani şi paşii autorului şi ai mei se vor intersecta printr-o invizibilă

linie punctată pe coridoarele tăcute ale Marii Lubianka. E drept că nu l-am întâlnit atunci, ci cu douăzeci de ani mai târziu, însă în primăvara anului 1945 am avut timp să-i observ pe mulţi dintre emigranţi, tineri şi bătrâni.

Pe rotmistrul Borşci şi pe colonelul Mariuşkin am avut prilejul să-i cunosc când am fost la vizita medicală, şi înfăţişarea jalnică a corpurilor lor goale, zbârcite, de culoare galben-închis, care nici nu mai erau corpuri, ci nişte moaşte, mi-a rămas pentru totdeauna în minte. Au fost arestaţi cu cinci minute înainte de mormânt, i-au adus la Moscova, cale de câteva mii de kilometri, şi aici, în anul 1945, în modul cel mai serios cu putinţă au fost anchetaţi cu privire la... lupta lor împotriva puterii sovi-etice în anul 1919!

Ne-am obişnuit într-atât cu nedreptăţile acumulate pe parcursul anchetelor judiciare, încât am încetat să le mai observăm gradele. Acest rot-mistru şi acest colonel au fost militari activi în armata ţaristă. Aveau amândoi peste patruzeci de ani, iar în armată serveau de peste douăzeci, când telegraful le-a adus vestea că la Petrograd împăratul a fost detronat. Douăzeci de ani ei slujiseră sub puterea jurământului făcut ţarului. Acum, cu inima strânsă (şi, poate, mormăind în sinea lor: „Ptiu, piei, drace!”), au jurat Guvernului provizoriu. Nimeni nu le-a mai propus să mai jure cuiva, pentru că întreaga armată s-a destrămat. Nu le-a plăcut acel regim care le rupea epoleţii şi îi omora pe ofiţeri, şi, în mod firesc, s-au unit cu alţi ofiţeri, ca să lupte împotriva acestui regim. Era firesc ca Armata Roşie să se lupte cu ei şi să-i împingă în mare. Însă, într-o ţară unde există chiar şi numai nişte germeni de gândire juridică, pe ce temeiuri să fie judecaţi, şi încă după un sfert de secol? * (În tot acest timp ei au trăit ca persoane particulare: Mariuşkin până în clipa arestării, Borşci e drept, se afla în convoiul cazacilor din Austria, însă nu printre cei înarmaţi, ci printre bătrâni şi femei.)

Cu toate acestea, în anul 1945, în centrul jurisdicţiei noastre, ei au fost acuzaţi de acte având ca scop răsturnarea puterii sovietelor de deputaţi ai muncitorilor şi ţăranilor; de invazie armată a teritoriului sovietic (adică de faptul că nu au plecat neîntârziat din Rusia, care, de la Petrograd, a fost declarată sovietică); de sprijinire a burgheziei internaţionale (pe care ei nici în vis n-o văzuseră); de a se fi aflat în serviciul guvernelor contrarevoluţionare (adică al generalilor, cărora o viaţă întreagă le fuseseră subordonaţi). Şi toate aceste paragrafe (1 – 2 – 4 – 13 ale articolului 58 aparţineau codului penal adoptat... în anul 1926, adică după 6 – 7 ani de la sfârşitul războiului civil! (Un exemplu clasic şi necinstit de acţiune retroactivă a legii!) În afară de aceasta, articolul al doilea al codului preciza că el se extinde doar asupra cetăţenilor reţinuţi pe teritoriul RSFSR. Însă braţul drept al GB-ului se întindea tocmai asupra ne-cetăţenilor, care trăiau în toate ţările Europei şi Asiei. Cât despre prescripţie – nici nu mai vorbim: referitor la prescripţie, se prevedea cu supleţe că nu se aplică la articolul 58. Prescripţia se aplică numai călă-ilor autohtoni, care au exterminat mult mai mulţi compatrioţi decât au pierit în războiul civil.

Mariuşkin îşi amintea totul foarte clar, povestea cu de-amănuntul despre evacuarea din Novorossiisk. Borşci însă parcă dăduse în mintea copiilor şi bâiguia cu naivitate cum a prăznuit el Paştele la Lubianka: toată săptămâna Floriilor şi toată Săptămâna Mare a mâncat numai jumătate de raţie, pe cealaltă punând-o deoparte şi schimbând treptat pe cele vechi cu cele proaspete. Astfel, de sărbători acumulase şapte tainuri şi în cele trei zile de Paşti a petrecut grozav!

Faptul că au fost acuzaţi şi judecaţi acum nu dovedeşte nicidecum vinovăţia lor reală chiar în trecut, ci doar răzbunarea statului sovietic pentru că s-au opus

comunismului eu un sfert de veac în urmă, deşi de atunci au trăit ca nişte proscrişi fără adăpost şi fără căpătâi.

Colonelul Konstantin Konstantinovici lasevici se deosebea de mumiile acestor emigranţi neputincioşi. Pentru el lupta împotriva bolşevismului nu s-a sfârşit odată cu războiul civil. Cu ce putea el lupta acolo, unde şi cum – nu mi-a povestit. Dar sentimentul că şi acum se află la datorie nu îl părăsise nici în celulă. În harababura de noţiuni, de puncte de vedere care urmau linii confuze sau frânte, cum era în capul celor mai mulţi din

În felul acesta niciun preşedinte african nu poate avea garanţia că peste zece ani noi nu vom emite o lege în virtutea căreia să-l judecăm pentru actele săvârşite în prezent.

tre' noi, el avea, în mod cert, o concepţie clară şi precisă despre lumea înconjurătoare, iar poziţia clară de viaţă conferea corpului său tărie, supleţe şi energie permanentă. Nu avea mai puţin de şaizeci de ani, avea capul complet chel, fără un fir de păr, ancheta lui luase sfârşit (aştepta sentinţa, ca şi noi toţi) şi, firește, nu primea niciun ajutor de nicăieri. Cu toate acestea îşi păstrase o piele tânără, rozalie. Din toată celula numai el făcea dimineaţa gimnastică de înviorare şi se stropea cu apă rece de la robinet (noi, toţi ceilalţi ne păstram caloriile ce le căpătăm din raţia închisorii). El nu pierdea timpul, când trecerea dintre priciuri se elibera, îşi începea plimbarea, cu paşi apăsaţi, cu profil statuar, cu mâinile încrucişate la piept, cu ochii lui tineri şi limpezi privind dincolo de pereţi.

Şi tocmai pentru că noi toţi ne miram de ceea ce se petrecea cu noi, iar pentru el nimic din ceea ce ne înconjura nu era contrar aşteptărilor lui, el era absolut singur în celulă.

Comportamentul lui din închisoare l-am evaluat peste un an: mă aflam din nou la Butârki şi într-una din aceleaşi şaptezeci de celule am întâlnit camarazi mai tineri de-ai lui

lasevici, condamnaţi pentru aceleaşi fapte, care îşi primiseră sentinţa de zece şi cincisprezece ani. Nu ştiu cum se făcea că ei se aflau în posesia textului sentinţei, bătut la maşină pe foiţă. În capul listei figura lasevici, sentinţa lui: condamnat la moarte. Iată dar ce vedea, ce prevedea el scrutând cu privirea dincolo de pereţi cu ochii lui ce nu îmbătrâniseră, măsurând celula de la masă la uşă şi îndă-răt! Dar conştiinţa non-regretului pentru că a rămas fidel drumului pe care şi l-a ales în viaţă îi dădea o forţă neobişnuită.

Printre emigranţi se alia şi leatul meu Igor Tronko. Mă împrietenisem cu el. Amândoi eram vlăguiţi, veştejiţi, doar pielea şi osul, o piele galben-cenuşie (într-adevăr, de ce om fi rezistat atât de puţin? Cred că din pricina tulburării morale), slabi, lungi, clătinaţi de rafalele vântului de vară în curtea de plimbare de la Butârki, păşeam unul lângă celălalt cu mers precaut de bătrâni şi discutam de vieţile noastre, vieţi paralele. Ne născuserăm amândoi în acelaşi an, în sudul Rusiei, încă mai sugeam la sânul mamei când soarta a căutat în sacul ei jerpelit şi mi-a dat mie un pai scurt, iar lui unul lung. Şi iată că ghemul vieţii lui a fost azvârlit peste mări, cu toate că tatăl lui „albgardistul” nu era decât un simplu telegrafist fără niciun fel de avere.

Pentru mine era extrem de interesant ca prin viaţa lui să-mi pot reprezenta întreaga generaţie a compatrioţilor mei care au ajuns în emigra-ţie. Ei au crescut cu o bună supraveghere părintească în condiţii foarte modeste, chiar sărăcăcioase. Au primit o educaţie excelentă şi în măsu-ra posibilităţilor, o bună instrucţie. Au crescut fără să cunoască teama şi persecuţia, deşi o oarecare apăsare a organizaţiilor albgardiste plutea deasupra lor până se maturizau. Au crescut fără să fie atinşi de viciile secolului de care suferea întregul tineret european (atitudinea frivolă faţă de viaţă, dezinteresul faţă de profunzimea

gândurilor, viaţa destră-bălată, criminalitatea sporită). Aceasta pentru că ei au crescut într-un fel la umbra nenorocirii de neuitat a familiilor lor. În toate ţările unde au crescut, doar Rusia era patria lor. Educaţia lor spirituală se făcea pe baza literaturii ruse, cu atât mai iubită, cu cât patria încetase să mai existe odată cu ea, cu cât în spatele ei patria lor primară încetase să mai aibă o existenţă fizică. Slova tipărită le era accesibilă într-o proporţie mult mai largă decât nouă, însă tocmai publicaţiile sovietice ajungeau rar la ei, şi acest neajuns îl resimţeau tot mai acut, li se părea că tocmai din această cauză nu pot să înţeleagă esenţialul, ceea ce era mai nobil şi mai frumos despre Rusia Sovietică, iar ceea ce ajungea la ei erau numai deformări, minciună, lucruri incomplete. Reprezentările lor despre adevărata noastră viaţă erau foarte palide, însă dorul de patrie era atât de mare, încât, dacă în 1941 ar fi fost chemaţi, ar fi dat năvală cu toţii în Armata Roşie, şi pentru ei ar fi fost chiar mai plăcut să moară, decât să supravieţuiască. La douăzeci şi cinci – douăzeci şi şapte de ani, acest tineret avea punctul său de vedere şi îl apăra cu fermitate. Astfel, toţi cei din grupul lui Igor se pronunţau împotriva apriorismului. Ei susţineau că, neîmpărţind cu patria toate dificultăţile complexe ale deceniilor trecute, nimeni nu are dreptul să hotărască aprioric ceva legat de viitorul Rusiei, nici măcar să propună ceva, ci doar să meargă şi să-şi pună toate forţele în slujba a ceea ce va hotărî poporul.

Multă vreme am stat întinşi unul lângă altul pe priciul de lemn. Pătrundeam cât puteam în lumea lui, şi această întâlnire mi-a revelat (pe urmă altele mi-au confirmat) ideea că scurgerea unei părţi importante a forţelor spirituale, care a avut loc în timpul războiului civil, a dus cu ea o mare şi importantă ramură a culturii ruse. Şi toţi cei care o iubesc cu adevărat vor năzui spre unirea celor două ramuri: cea din metropolă şi cea din emigraţie.

Numai atunci ea va atinge întreaga plenitudine, numai atunci va descoperi capacitatea de a se dezvolta fără prejudicii.

Visez să apuc şi eu ziua aceea.

* * *

Slab este omul, slab. În final, şi cei mai îndărătnici dintre noi doreau în primăvara aceea să fie iertaţi. Circula următoarea glumă: „Inculpat, ultimul dumitale cuvânt!” – „Vă rog să mă trimiteţi unde vreţi, însă acolo să fie puterea sovietică! Şi să fie soare!” Nu eram ameninţaţi să fim privaţi de soare… Nimeni nu dorea să ajungă dincolo de Cercul Polar, unde îi aştepta scorbutul şi distrofia. Şi nu ştiu cum se explică circulaţia tot mai intensă prin celule a legendei despre Altai. Acei puţini care au fost cândva acolo, dar mai ales cei care n-au fost, vânturau colegilor de celulă visuri feerice; ce meleaguri încântătoare sunt în Altai! Şi vastele întinderi siberiene, şi clima blândă! Râuri de miere cu maluri de turtă dulce. Stepă şi munţi. Turme de oi, vânat, peşte. Sate bogate cu oameni mulţi…

Oare visurile deţinuţilor nu reluau vechile visuri despre Altai ale ţăranilor? În Altai se aflau aşa-numitele pământuri ale Cabinetului Majestăţii Sale, iată de ce multă vreme a fost închis pentru colonizare, spre deosebire de restul Siberiei. Însă tocmai aici doreau ţăranii să se instaleze (şi se instalau). Oare nu aici îşi are obârşia această legendă stăruitoare?

Ah, dacă ai putea să te cufunzi în această linişte. Să auzi cântecul răsunător şi curat al cocoşului în aerul nepoluat! Să mângâi botul blând şi serios al calului! Şi să fie blestemate toate marile probleme, n-are decât să-şi spargă capul cu ele altul mai prost. Să te odihneşti acolo de înjurăturile anchetatorilor şi de derularea anostă a vieţii tale întregi, de zgomotul cheilor în încuietorile uşilor, de duhoarea înăbuşitoare a celulelor. Ni s-a dat o singură viaţă, atât de scurtă, iar noi, ca nişte criminali o aruncăm

în faţa unor mitraliere ori ne vâram cu ea, neprihănită, în groapa de gunoi a politicii! Cred că acolo, în Altai, aş trăi într-o cocioabă mică şi întunecată de la marginea satului, lângă pădure. M-aş duce în pădure nu după vreascuri ori după ciuperci, ci aşa pur şi simplu aş intra şi aş îmbrăţişa doi copaci: dragii mei, nu-mi mai trebuie nimic altceva!…

Şi primăvara aceea îndemna ea însăşi la realitate: primăvara când s-a isprăvit un război atât de mare! Am văzut că noi, deţinuţii, zăceam cu milioanele prin închisori, că şi mai multe milioane ne vor întâmpina în lagăre. Nu este cu putinţă ca atâţia oameni să fie lăsaţi în temniţă după cea mai mare victorie din lume! Acum ne ţin doar ca să ne sperie, ca să ţinem minte. Fireşte, va veni amnistia cea mare şi tuturor ne vor da drumul. Câte unul se jura că a citit cu ochii lui în ziar că Stalin, răspunzând unui corespondent american (Cum îl cheamă? Nu-mi amintesc…), a spus că la noi, după război, va urma o amnistie cum nu s-a mai văzut în lume.

Altora însuşi anchetatorul le-a spus cu siguranţă că în curând va fi o amnistie generală. (Anchetatorilor le conveneau aceste zvonuri, ele ne slăbeau voinţa: să-l ia naiba, vom semna procesul-verbal, oricum, nu mai durează mult.)

Dar pentru clemenţă este nevoie de raţiune. Nu-i credeam pe aceia dintre noi care erau lucizi, că într-un sfert de secol nu s-a pomenit de nicio amnistie pentru politici şi nici că se va pomeni vreodată. (Unul care le ştia pe toate, turnătorul celulei, răspundea sărind în sus: „În anul 1927, când s-au împlinit zece ani de la Revoluţia din Octombrie, toate închisorile erau pustii, deasupra lor fluturau steaguri albe!” Această viziune zguduitoare a steagurilor albe fluturând deasupra închisorilor – de ce albe? – impresiona în mod deosebit inimile.) Nu-i luam în seamă

Volumul De la închisori la instituţiile de reeducare

menţionează (la p. 396) cifra următoare: în anul 1927 au fost amnistiaţi 7, 3% deţinuţi. Este o afirmaţie credibilă. Cifra este cam subţirică pentru aniversarea unui deceniu. Dintre politici au eliberat femeile cu copii şi pe cei care mai aveau doar câteva luni. La închisoarea din Verhne-Uralsk, de pildă, din două sute de deţinuţi, au eliberat o duzină. Dar pe parcurs le-a părut rău şi de această amnistie zgârcită şi au început s-o frâneze: unii au fost reţinuţi, altora, în loc de eliberare „pură", li s-a dat „minus", adică restricţie privind domiciliul.

pe cei mai chibzuiţi dintre noi, care ne explicau că tocmai de aceea am fost închişi cu milioanele, fiindcă s-a sfârşit războiul, pe front, nu mai au nevoie de noi, în spatele frontului suntem periculoşi, iar pe şantierele îndepărtate fără noi nu se pune nicio cărămidă. (Noi nu aveam atâta spirit de sacrificiu să pătrundem tâlcul calculelor lui Stalin, făcute din câinoşenie ori din simple raţiuni economice: cine ar fi vrut acum, după mobilizare să-şi părăsească familia, casa şi să plece în Kolîma, în Vorkuta ori în Siberia, unde nu există încă nici drumuri, nici case? Aceasta era într-un fel sarcina celor de la Gosplan: să furnizeze MVD-ului cifrele de control, câţi să aresteze.) Amnistia! Aşteptam şi doream cu ardoare larga şi mărinimoasa amnistie! Cică, în Anglia, chiar de ziua încoronării, adică în fiecare an, se dă câte o amnistie!

Au fost amnistiaţi numeroşi deţinuţi politici şi când s-au sărbătorit trei sute de ani de la instaurară domniei Romanovilor (28). Este oare posibil ca acum, când a repurtat o victorie de proporţiile secolului şi chiar mai mare, guvernul stalinist să fie atât de meschin răzbunător, să poarte ranchiună pentru fiecare pas greşit, pentru fiecare alunecare a celor mai neînsemnaţi dintre supuşii săi?...

Un adevăr simplu, dar şi el trebuie obţinut prin suferinţă: în războaie nu sunt binecuvântate biruinţele, ci

înfrângerile! Biruinţele sunt necesare guvernelor, înfrângerile – popoarelor. După o victorie sunt dorite alte victorii, după înfrângere oamenii doresc libertate şi, de obicei, o obţin. Înfrângerile sunt necesare popoarelor aşa cum unui individ îi sunt necesare suferinţele şi necazurile: ele te obligă să-ţi adânceşti viaţa interioară, să te înalţi spiritual.

Victoria de la Poltava (29) a fost o nenorocire pentru Rusia: ea a atras după sine două secole de mari tensiuni, distrugeri, aservire şi alte, şi alte războaie. Înfrângerea de la Poltava a fost salvatoare pentru suedezi: pierzându-şi pofta de a mai lupta, ei au devenit poporul cel mai înfloritor şi mai liber din Europa.

Ne-am obişnuit să ne mândrim într-atât cu victoria noastră asupra lui Napoleon, încât scăpăm din vedere că tocmai datorită ei eliberarea ţăranilor nu s-a produs cu o jumătate de secol mai înainte (iar ocupaţia franceză nu a fost o realitate pentru Rusia), însă Războiul Crimeii ne-a adus libertatea.

În primăvara aceea credeam în amnistie, dar în aceasta nu eram cu nimic originali. Discutând cu deţinuţii mai vechi, încet-încet îţi dai seama că această sete de clemenţă şi această credinţă în clemenţă nu vor părăsi niciodată pereţii cenuşii ai închisorilor. Decenii după decenii, diferite valuri de deţinuţi au aşteptat întotdeauna şi au crezut întotdeauna:

— Poate doar în secolul al XX-lea, dacă ar fi să credem cele ce se povestesc, opulenţa lor îndelungată le-a cauzat suferinţe morale.

ba într-o amnistie, ba într-un Cod nou, ba într-o revizuire generală a cazurilor aflate pe rol (şi zvonurile erau întotdeauna întreţinute cu o precauţie abilă de către Organe). La oricare aniversare rotundă a Revoluţiei din Octombrie, la aniversările lui Lenin şi de ziua Victoriei, de ziua Armatei Roşii ori de ziua Comunei din Paris, la orice

nouă sesiune a VŢIK, la sfârşitul fiecărui cincinal, la fiecare plenară a Tribunalului Suprem – cu ce nu potrivea imaginaţia deţinuţilor această pogorâre a îngerului eliberării! Şi cu cât mai absurzi erau deţinuţii, mai homeric şi mai frenetic volumul valurilor de condamnaţi, cu atât mai mult ele nu generau luciditate, ci credinţa în amnistie!

Toate sursele de lumină, într-o măsură mai mare sau mai mică pot fi comparate cu Soarele. Soarele însă nu poate fi comparat cu nimic. Astfel şi toate aşteptările din lume pot fi comparate cu aşteptarea amnistiei, dar aşteptările amnistiei nu pot fi comparate cu nimic.

În primăvara anului 1945, fiecare novice adus în celulă era întrebat în primul rând ce a auzit despre amnistie? Iar dacă doi-trei erau luaţi din celulă cu lucrurile, atotştiutorii celulelor comparau numaidecât cazurile lor şi trăgeau concluzia că acestea sunt cele mai uşoare şi băieţii au fost, fireşte, luaţi ca să fie eliberaţi. A început! La toaletă şi la baie – oficiile poştale ale deţinuţilor, pretutindeni activiştii noştri căutau urme şi însemnări despre amnistie. Şi deodată, în vestitul vestibul violet de la ieşirea din baia închisorii Butârki, la începutul lui iulie, am citit marea prorocire scrisă cu săpunul pe placa violetă smălţuită mult mai sus decât capetele noastre (s-au urcat unul pe umerii altuia ca să nu fie ştearsă prea repede):

„Ura!!! Pe 17 iulie – amnistia!” *

Câtă bucurie pe capul nostru! („Dacă nu ar fi ştiut precis, n-ar fi scris!”) Tot ceea ce bătea, pulsa, curgea în corp se oprea sub şocul bucuriei că, iată, se va deschide uşa…

Dar pentru clemenţă este nevoie de raţiune…

Pe la mijlocul lui iulie gardianul de coridor l-a trimis pe un bătrân din celula noastră să spele toaleta şi acolo, între patru ochi (faţă de martori n-ar fi îndrăznit), l-a întrebat, privind compătimitor capul lui cărunt: „Ce articol

ai, tăicuţule?” „Cincizeci şi opt!” s-a bucurat bătrânul, pe care, acasă, îl plângeau trei generaţii. „Nu te încadrezi…” a oftat gardianul. Prostii! au decis cei din celulă, gardianul este pur şi simplu analfabet.

În celula aceea era şi un tânăr din Kiev, Valentin (nu-mi mai aduc aminte numele de familie), cu nişte ochi mari şi frumoşi, parcă erau de femeie, tare speriat de anchetă. Era fără îndoială un prezicător, poate doar în starea de excitaţie în care se afla atunci. De multe ori se învârtea prin

Şi nu au greşit, netrebnicii, decât cu un bastonaş! mai detaliat despre marea amnistie stalinistă din 7 iulie 1945 vezi Partea a Treia, capitolul 6.

celulă şi spunea: astăzi te vor lua pe tine şi pe tine, am visat eu. Şi îi lu-au! Tocmai pe aceia! De altfel sufletul deţinutului este atât de înclinat spre misticism, încât receptează previziunea fără pic de mirare.

Pe 27 iulie, Valentin s-a apropiat de mine: „Alexandr! Astăzi – eu şi cu tine!” Şi mi-a povestit un vis cu toate atributele visurilor din închisoare: o punte peste un pârâiaş tulbure, o cruce. Am început să-mi strâng lucrurile şi nu degeaba: după ce ne-au adus apa fierbinte de dimineaţă, eu şi el am fost chemaţi. Celula ne-a condus cu urări de bine zgomotoase, mulţi ne încredinţau că mergem în libertate (din compararea „cazurilor noastre uşoare” aşa reieşea).

Poţi în mod sincer să nu crezi aşa ceva, poţi să-ţi interzici să crezi, poţi să te aperi cu ironii, dar un cleşte incandescent cum nu mai există altul pe lume îţi strânge deodată, îţi strânge deodată inima: dar dacă este adevărat?

Eram vreo douăzeci de oameni adunaţi din celule diferite şi ne-au dus mai întâi la baie (în fiece moment crucial din viaţă, deţinutul trebuie întâi şi-ntâi să treacă pe la baie). Am avut timp, vreun ceas şi jumătate, să ne lăsăm

în voia presupunerilor şi a reflecţiilor. Pe urmă, relaxaţi şi bine dispuşi, am traversat grădiniţa de smarald din curtea interioară de la Butârki, unde păsările cântau asurzitor (mai degrabă erau numai vrăbii), iar pentru ochiul dezobişnuit verdeaţa copacilor părea insuportabil de stridentă. Ochiul meu n-a receptat niciodată atât de intens verdele frunzelor ca în primăvara aceea! Şi nimic în viaţă n-am văzut care să semene mai mult cu raiul divin decât această grădiniţă de la Butârki, a cărei traversare pe aleile de asfalt nu lua niciodată mai mult de treizeci de secunde!”

Ne-au dus la gara Butârki (locul de recepţie şi de expediere a deţinuţilor; denumire foarte potrivită, mai ales că şi holul principal semăna cu cel al unei gări frumoase), ne-au băgat într-o boxă mare şi spaţioasă. Era cufundată în semiîntuneric; aerul era proaspăt şi curat: singura ferestruică se afla sus, aproape de tavan, şi nu era prevăzută cu botniţă. Ea dădea înspre aceeaşi grădiniţă însorită, şi prin oberlihtul deschis pătrundea ciripitul asurzitor al păsărilor, şi în dreptul oberlihtului se legăna o rămurică de un verde sclipitor, care ne făgăduia liberatea şi casa. (Poftim! într-o boxă atât de grozavă n-am stat niciodată! Nu-i întâmplător!)

Toţi eram trecuţi la OSO. Şi astfel reieşea că noi eram închişi pentru o

O grădiniţă asemănătoare, doar mai mică, însă mai intimă, am văzut cu mulţi ani mai târziu ca excursionist la bastionul Trubetkoi din fortăreaţa Petropavlovskaia. Vizitatorii se mirau întruna de întuneciuinea coridoarelor şi celulelor, eu mă gândeam că, având o asemenea grădiniţă pentru plimbare, prizonierii bastionului Trubetkoi nu erau nişte oameni pierduţi. Pe noi ne scoteau mereu la plimbare în nişte puţuri moarte de piatră.

nimica toată.

Trei ore nu ne-a deranjat nimeni, nimeni n-a deschis

uşa. Măsurăm fără întrerupere boxa în lung şi în lat, iar când oboseam ne aşezam pe băncile făcute din lespezi. Iar rămurica se legăna mereu dincolo de fereastră, iar vrăbiile ciripeau pe întrecute.

Deodată uşa s-a deschis cu zgomot, şi l-au strigat pe unul dintre noi, un contabil liniştit de vreo treizeci şi cinci de ani. El a ieşit. Uşa s-a închis. Am început să umblăm şi mai abitir încolo şi încoace prin lada noastră, stăteam ca pe jăratic.

Din nou zgomotul uşii. Au strigat pe un alt deţinut, l-au adus îndărăt pe contabil. Ne-am repezit asupra lui. Dar nu mai era el! Faţa lui parcă nu mai avea pic de viaţă. Ochii larg deschişi parcă erau orbi. Cu paşi nesiguri, s-a îndreptat spre celălalt capăt al boxei, clătinându-se pe pardoseala netedă. Era contuzionat? îl pocniseră cu scândura de călcat în cap?

— Ei, ce este? Ce este? l-am întrebat noi cu inima strânsă. (Dacă nu venea de pe scaunul electric, atunci cu siguranţă că i se anunţase condamnarea la moarte.) Cu o voce care parcă vestea sfârşitul Universului, contabilul a articulat cu greu:

— Cinci ani!! Cinci ani!!

Şi iarăşi s-a auzit uşa. Se întorceau atât de repede, ca şi cum îi duceau la toaletă pentru o mică nevoie fiziologică. Acesta s-a întors cu faţa radioasă. Evident a fost eliberat.

— Ei, ei? ne-am înghesuit noi în jurul lui cu speranţa renăscută. El a dat din mână, înecându-se de râs:

— Cincisprezece ani!

Era prea absurd, pentru a putea crede numaidecât.

Capitolul 7

(II) SALA MAŞINILOR

În BOXA vecină a „gării” Butârki, vestita boxă de percheziţie (aici erau percheziţionaţi deţinuţii nou veniţi, şi spaţiul suficient îngăduia ca cinci-şase gardieni să prelucreze până la douăzeci de zekiîntro serie), acum nu

era nimeni, mesele de percheziţie erau pustii, şi doar într-o parte, sub un bec, la un mic birou improvizat, şedea un maior de la NKVD cu părul negru şi ţinută îngrijită. Pe faţa lui nu se citea nimic altceva decât o plictiseală răbdătoare. El pierdea timpul degeaba până ce zeki erau aduşi şi conduşi îndărăt unul câte unul. Ar fi putut strânge semnăturile mult mai repede.

Mi-a indicat taburetul din faţa lui, de partea cealaltă a mesei, apoi m-a întrebat cum mă cheamă. La stânga şi la dreapta călimării cu cerneală, dinaintea lui, se aflau două mici teancuri de hârtii albe, identice, de mărimea unei jumătăţi de coală pentru maşina de scris. Aveau formatul adeverinţelor pentru combustibil care se dau la administraţia clădirii, sau al procurilor pentru cumpărarea rechizitelor de birou. Frunzărind teancul din dreapta, maiorul a găsit hârtia care mă privea. A scos-o, a citit-o cu foarte mare iuţeală (am înţeles că mi-au dat opt ani) şi numaidecât a început să scrie pe verso cu stiloul că textul mi-a fost adus la cunoştinţă pe data de cutare.

Inima mea nu a zvâcnit nici măcar cu o jumătate de bătaie în plus, atât mi s-a părut de obişnuit! Oare aceasta era condamnarea mea? Punctul crucial din viaţa mea? Aş fi vrut să fiu emoţionat, să resimt acest moment, dar nu puteam nicicum. Iar maiorul îmi şi întinsese foaia pe verse. Tocul şcolăresc de şapte copeici, cu peniţă proastă ce avea o scamă în vârf, pescuită din călimară, se afla dinaintea mea.

— Nu, trebuie s-o citesc şi eu.

— Credeţi că v-aş minţi? a replicat maiorul alene. Poftim, citiţi.

Şi mi-a întins hârtia în silă. Eu am întors-o şi am început s-o examinez înadins cât mai încet, nici măcar pe cuvinte, ci pe litere. Era bătută la maşină, însă ceea ce ţineam eu în mână nu era primul exemplar, ci o copie:

Extras din hotărârea OSO de pe lângă NKVD din 7

iulie 1945*

Nr…

Pe urmă totul era subliniat cu linie punctată şi tot cu o linie punctată – despărţit în două:

S-a examinat:

Acuzarea lui cutare

Şedinţa comisiei a avut loc chiar în ziua amnistiei: munca nu aşteaptă.

(numele şi prenumele, data naşterii, locul naşterii)

S-a hotărât:

Să se aplice lui cutare (numele şi prenumele), pentru propagandă antisovietică şi încercarea de a crea o organizaţie antisovietică, 8 (opt) ani într-un lagăr de reeducare prin muncă.

Secretar

Copia conformă cu originalul

Oare trebuia să semnez pur şi simplu şi să plec fără să scot un cuvânt? M-am uitat la maior: oare n-o să-mi spună el ceva, să mă lămurească? Nu, nu avea de gând. Îi şi făcuse semn gardianului din uşă să-l pregătească pe următorul.

Şi pentru ca măcar puţintel să dau importanţă momentului, l-am întrebat cu voce tragică:

— Dar asta-i îngrozitor! Opt ani! Pentru ce!

Mi-am dat seama că şi în propriile-mi urechi cuvintele rostite sunau fals: nici eu, nici el n-am simţit că ar fi vorba de ceva îngrozitor.

— Aici! mi-a arătat încă o dată maiorul unde să semnez.

Am semnat. Pur şi simplu nu-mi dădeam seama ce aş mai putea face.

— Atunci vă rog să-mi permiteţi să scriu aici, la dumneavoastră, cere-rea de recurs. Sentinţa este nedreaptă.

— Totul potrivit normelor în vigoare, a aprobat

maiorul în mod automat, aşezând hârtiuţa mea în teancul din stânga.

— Urmaţi-mă! mi-a ordonat gardianul. Şi l-am urmat.

(Nu am avut prezenţă de spirit. Gheorghi Termo, care a primit o hârtie cu douăzeci şi cinci de ani, le-a răspuns: „Păi asta-i condamnare pe viaţă! Odinioară, când omul era condamnat pe viaţă, puneau de se băteau tobele, adunau mulţimea. Dar aici parcă ai semnat pentru o bucată de săpun: douăzeci şi cinci şi, gata, şterge-o!”

Arnold Rappoport a luat tocul şi a scris pe dosul hârtiei: „Protestez categoric împotriva sentinţei teroriste ilegale şi cer eliberarea neîntârziată”. Ofiţerul însărcinat cu anunţarea a aşteptat cu răbdare, însă când a citit, s-a mâniat foc şi a rupt în bucăţi hârtia cu extrasul. Nicio pagubă, condamnarea rămânea valabilă, asta nu era decât o copie.

Mare a fost bucuria Verei Korneeva, care se aştepta la cincisprezece ani, când a văzut că pe hârtia ei scria doar cinci: A început să râdă cu râsul ei zglobiu şi s-a grăbit să semneze, ca nu cumva să le treacă prin cap să se răzgândească. Ofiţerul avea îndoieli: „Aţi înţeles ce v-am citit?” „Da, da, mulţumesc frumos! Cinci ani într-un lagăr de reeducare prin muncă!”

Ungurului János Rozsas i-au citit sentinţa de zece ani pe coridor în limba rusă şi nu i-au tradus. Când a semnat, el nu ştia că ăsta era verdictul, şi multă vreme pe urmă a aşteptat judecata. Mai târziu, în lagăr, şi-a amintit vag această întâmplare şi a înţeles.)

M-am întors în boxă zâmbind. Ciudat, cu fiecare clipă deveneam tot mai vesel şi mai uşurat. Toţi se întorceau cu condamnări de zece ani, Va-lentin de asemenea. Termenul cel mai scurt din grupul nostru de astăzi îl primise acel contabil care se scrântise (nici acum nu-şi revenise din starea de inconştienţă).

În stropii soarelui, bătută de acel vântuleţ de iulie,

continua să se legene voioasă rămurica de dincolo de fereastră. Noi trăncăneam cuînsu fleţire. Ici-colo, în boxă, tot mai des răsunau hohote de râs. Râdeam că totul trecuse fără probleme; râdeam de contabilul care suferise un şoc; râdeam de speranţele noastre din dimineaţa aceea şi cum ne-au condus camarazii din celule, comandând pachete cu semnele stabilite: patru cartofi, doi covrigi!

— Dar o să fie o amnistie! susţineau unii. Acum ne sperie doar aşa, de formă, ca să ţinem bine minte. Stalin i-a spus unui corespondent american…

— Da cum se numea corespondentul…

— Nu-i ştiu numele…

Pe urmă ne-au poruncit să ne luăm lucrurile, ne-am aliniat câte doi şi din nou ne-au condus prin aceeaşi grădiniţă încântătoare invadată de vară. Unde credeţi? Din nou la baie!

Acum am izbucnit în hohote nestăpânite de râs. Nătărăii! Râzând întruna, ne-am dezbrăcat, ne-am atârnat hainele în aceleaşi cârlige şi le-am bă-gat în aceleaşi etuve, ca şi de dimineaţă, la dezinfectat. Râzând întruna, am primit câte o coajă de săpun puturos şi am intrat în sala spaţioasă şi răsunătoare să ne spălăm de păcatele tinereţilor. Aici ne-am bălăcit şi ne-am stropit cu apă fierbinte şi curată şi ne-am zbenguit de parcă eram nişte şcolari care veniseră la baie după ultimul examen. Acest râs purificator, acest râs despovărător, nu era, cred eu, dăunător, ci un scut viu pentru salvarea organismului.

Valentin, ştergându-se, îmi spunea liniştitor şi reconfortant.

— Nu-i nimic, suntem încă tineri, mai avem timp să trăim. Important este să nu ne poticnim acum. Când vom ajunge în lagăr, n-o să vorbim cu nimeni, niciun cuvânt, să nu ne încalţe cu alte condamnări. O să muncim cinstit şi o să tăcem…

Credea atât de mult în acest program, spera atât de

mult acest grăuncior printre pietrele de moară staliniste! Aş fi vrut să fiu de acord cu el, să-mi ispăşesc condamnarea în mod plăcut, iar apoi să şterg din memorie cele trăite.

Dar începeam să simt în mine: dacă pentru a trăi trebuie să nu trăiesc, atunci la ce bun?...

* * *

Nu se poate spune că OSO a fost inventat după revoluţie. Atunci când Ecaterina a II-a i-a dat ziaristului Novikov (1), devenit indezirabil, cincisprezece ani, se poate spune că prin intermediul OSO, fiindcă nu l-a chemat în judecată. Şi toţi împăraţii au început părinteşte să-i exileze fără judecată pe toţi cei care căzeau în dizgraţie. În deceniul al şaptelea al secolului al XIX-lea s-a înfăptuit o reformă judiciară radicală. S-ar putea spune că începuse să se contureze atât la suverani, cât şi la supuşi un fel de concepţie juridică asupra societăţii. Cu toate acestea, în deceniile al optulea şi al nouălea, Korolenko menţionează cazuri de represiune administrativă în loc de condamnare judiciară. El însuşi, în 1876, împreună cu încă doi studenţi, a fost exilat, fără să fie anchetat şi judecat, din ordinul ministrului adjunct al patrimoniului de stat (caz tipic de OSO). Altă dată, tot fără judecată, a fost exilat în oraşul Glazov, împreună cu fratele său. Korolenko menţionează cazul lui Fiodor Bogdan, delegat al obştei satului, care a ajuns până la ţar şi apoi a fost exilat; apoi al lui Piankov, achitat de tribunal, dar exilat din porunca împăratului; şi al altor câţiva oameni.

Aşadar tradiţia exista, dar nu era statornicită. Şi apoi această lipsă de răspundere personală: totuşi cine era OSO? Ba ţarul, ba guvernatorul, ba adjunctul ministrului. Şi pe urmă, să-mi fie cu iertare, dar asta nu se poate numi amploare dacă pot fi enumerate nume şi cazuri.

Amploarea a început din anii ’20, când, pentru a exercita o presiune permanentă asupra tribunalelor, au

fost create faimoasele troica, şi ele cu funcţionare permanentă. La început, acestea erau chiar evidenţiate cu mândrie: Troica GPU-ului! Iar numele asesorilor nu numai că nu era trecut sub tăcere, ci, dimpotrivă, era popularizat! Cine, în Solovki, nu cunoştea celebra troică din Moscova: Gleb Boki, Vul şi Vasiliev? Şi, într-adevăr, ce cuvânt potrivit – troica! El aminteşte puţin şi de zurgălăii săniilor, de chefurile din săptămâna brânzei şi de lăsata secului, dar totodată şi ceva misterios: de ce „troica”, ce înseamnă asta? Căci nici tribunalul nu are patru judecători! Iar troica nu este un tribunal! Însă caracterul enigmatic consta în faptul că ea judecă în lipsă, fără ca acuzatul să fie prezent. El nu a fost acolo, nu a văzut nimic, i se dă numai o hârtie: semnează! Troica a devenit şi mai teribilă decât tribunalul revoluţionar. Ulterior, ea s-a izolat, s-a încotoşmănat, s-a încuiat într-o cameră separată, iar numele judecătorilor au fost declarate secrete. Şi, astfel, ne-am obişnuit că membrii troicii nu beau, nu mănâncă şi nu se deplasează printre oameni. Şi, de când s-au retras o dată să delibereze, au dispărut pentru totdeauna şi dau semne de viaţă numai când ne trimit sentinţele prin intermediul dactilografelor. (Cu obligaţia de a le înapoia, un astfel de document nu poate rămâne în păstrarea noastră.)

Troicile acestea (pentru orice eventualitate folosim pluralul, ca şi în cazul unei divinităţi – nu ştii niciodată unde hălăduieşte) răspundeau unei necesităţi noi şi imperioase: o dată arestaţi, oamenii nu mai trebuiau puşi în libertate (un fel de secţie de control tehnic pe lângă GPU, ca să nu existe rebuturi). Şi dacă vreunul este nevinovat şi nu poate fi judecat nicidecum, ei bine, atunci, prin intermediul Troicii, să-şi primească cele „minus treizeci şi două” (oraşe guberniale, în care le era interzis să se stabilească) cuvenite ori o mică deportare pentru doi-trei ani, şi astfel va fi însemnat pentru totdeauna, şi data

viitoare va fi „reci-divist”.

(Cerem iertare cititorului, fiindcă ne-am abătut din nou spre acel oportunism de dreapta: conceptul de „vină”, opoziţia vinovat-nevinovat. Căci ni s-a explicat că nu e vorba de vina personală, ci de pericolul social: şi un nevinovat poate fi condamnat dacă din punct de vedere social este străin, iar un vinovat poate fi eliberat dacă socialmente este apropiat. Însă noi, cei fără studii juridice, putem fi scuzaţi, dacă însuşi Codul din anul 1926, după care am trăit, frate, douăzeci şi cinci de ani, a fost criticat pentru „abordarea burgheză inadmisibilă”, pentru „abodarea insuficientă de pe poziţii de clasă”, pentru „cântărirea pedepsei în raport cu gravitatea faptei comise”.

Din păcate, nu ne va reveni nouă misiunea de a scrie istoria captivantă a acestui Organ. Oare mereu, de la începutul existenţei sale, Troica GPU-ului, în condamnările sale în contumacie, a avut dreptul să dea şi pedeapsa cu moartea (precum cunoscutului prinţ-cadet Pavel Dolgo-ruki (2) în 1927, precum lui Placiński, von Meck şi Veliciko în 1929)? Oare troicile erau folosite doar în cazul când nu existau probe suficiente, dar individul era neîndoielnic socialmente periculos? Sau şi în alte cazuri? Şi pe urmă, în 1934, când s-a petrecut trista rebotezare a OGPU-ului în NKVD, cum a început Troica din Capitală să se cheme Comisie Specială, iar troicile din regiuni – colegii speciale ale tribunalelor regionale, alcătuite adică din cei trei reprezentanţi permanenţi, fără ase-sori populari şi întotdeauna închise? Iar din vara lui 1937, în regiunile şi în republicile autonome au mai adăugat nişte troici, alcătuite din secretarul comitetului regional de partid, şeful NKVD-ului regional şi procurorul regiunii. (Iar deasupra tuturor acestor troici noi se afla un Duo la Moscova, format din comisarul poporului pentru afacerile interne şi procurorul general al URSS. Trebuie să fiţi de acord că ar fi fost

nepoliticos ca Iosif Vissarionovici să fie al treilea!). Însă de la sfârşitul anului 1938 nu ştiu cum au dispărut pe neobservate şi troicile, şi acest Duo (căci şi Nikolai Ejov fusese ras), dar s-a consolidat draga noastră OSO, care şi-a însuşit dreptul de a condamna în contumacie şi fără judecată, mai întâi până la zece ani, apoi mai sus şi pe urmă chiar la moarte. Şi a prosperat drăguţa OSO până hăt în anul 1953, când s-a retras şi Beria, binefăcătorul nostru.

A existat timp de nouăsprezece ani, însă dacă vei întreba: care dintre marii şi mândrii noştri activişti au făcut parte din ea; de câte ori se întru

Volumul De la închisori la instituţiile de reeducare, Ed. „Sovetskoe zakonodatel-stvo", Moscova, 1934.

ne-au şi cât de lungi le erau şedinţele; cu ceai ori fără ceai şi ce se mai servea la ceai; şi cum decurgea această deliberare, discutau ori nici nu discutau între ei… Nu noi o să scriem această istorie, fiindcă nu ştim… Ştim doar din auzite că esenţa ei era constituită dintr-o triadă, şi cu toate că astăzi ne este imposibil să-i numim pe membrii ei plini de râvnă, sunt cunoscute însă cele trei organe care îşi aveau acolo delegaţii lor permanenţi: comitetul central al partidului, MVD-ul şi procuratura, însă nu ar fi de mirare dacă vreodată vom afla că n-au existat niciun fel de şedinţe deliberative ale OSO, ci doar un birou cu dactilografe experimentate, care compuneau extrase din procese-verbale inexistente, şi un şef de birou care le dirija pe dactilografe. Nu încape vorbă însă că dactilografe au existat negreşit, pentru asta garantăm!

Fără să fie pomenită undeva, nici în constituţie, nici în cod, OSO, însă, s-a dovedit cea mai avantajoasă maşină de tocat: deloc îndărătnică, nepretenţioasă şi care nu avea nevoie să fie unsă cu legi. Codul era de sine stătător şi OSO, de asemenea, se învârtea uşor fără toate cele do-uă sute cinci articole ale lui. fără să le folosească şi fără să le

amintească.

Deţinuţilor din lagăr le plăcea să glumească: De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere, dar cere… Comisia Specială.

Fireşte, pentru mai multă comoditate, avea şi ea nevoie de un cod uzual, însă în acest scop ea şi-a elaborat singură articole-siglă, care înlesneau foarte mult lucrul (nu trebuie să-ţi baţi capul să potriveşti totul în conformitate cu formulările Codului), iar ca număr erau accesibile memoriei unui copil (o parte dintre ele le-am mai amintit):

— AŞA – Agitaţie Antisovietică;

— NPGG – Trecerea Ilegală a Frontierei de Stat;

— KRD – Activitate Contra Revoluţionară;

— KRTD – Activitate Contra Revoluţionară Troţkistă (această insignifiantă literă „t” făcea foarte dificilă viaţa în lagăr a unui zek);

— PE – Suspectară de Spionaj (dacă spionajul depăşea limitele suspectării, cazul era trimis la tribunal):

— SVPŞ – Relaţii care conduc (!) la Suspectarea de Spionaj;

— KRM – Gândire Contra Revoluţionară;

— VAS – Stare de Spirit Anti-Sovietică;

— SOE – Element Socialmente Periculos;

— SVE – Element Socialmente Dăunător;

— PD – Activitate Criminală (se acorda cu uşurinţă foştilor deţinuţi în lagăr când nu se mai găsea altceva); şi, în sfârşit, foarte cuprinzătorul

— CIS – Membru de Familie (al unui condamnat în virtutea vreune-ia din siglele precedente).

Să nu uităm că aceste sigle nu erau distribuite în mod uniform pe oameni şi ani, ci, aidoma articolelor Codului şi paragrafelor Decretelor, se manifestau ca nişte epidemii instantanee.

Şi încă o menţiune: OSO nu pretindea câtuşi de puţin că dă omului un verdict! Ea nu dădea verdicte! Ea aplica o sancţiune administrativă, şi nimic mai mult. Era deci firesc

să aibă libertate juridică.

Însă deşi sancţiunea nu avea pretenţia să devină o sentinţă judiciară, ea putea ajunge până la douăzeci şi cinci de ani, pedeapsa cu moartea şi să includă:

— Privarea de titluri şi decoraţii;

— Confiscarea întregii averi;

— Detenţiune cu regim de celulă;

— Suprimarea dreptului la corespsondenţă, şi omul dispărea de pe faţa pământului mult mai sigur decât printr-o primitivă sentinţă judiciară.

Încă un avantaj important al OSO era acela că hotărârile ei nu puteau fi contestate, nu aveai unde să te plângi: nu exista nicio instanţă, fie ea superioară ori inferioară. Era subordonată doar ministerului afacerilor interne, lui Stalin şi Satanei.

O mare calitate a OSO era şi rapiditatea, ale cărei limite erau impuse numai de tehnicile dactilografiei.

În sfârşit, OSO nu avea câtuşi de puţin nevoie să-l vadă pe inculpat la faţă (în felul acesta descongestiona transportul interpenitenciar), dar nu numai atât – nici măcar nu-i cerea fotografia. În perioadele de mare aglomeraţie a închisorilor oferea şi avantajul că deţinutul, când ancheta s-a încheiat, putea să nu mai ocupe un loc pe pardoseala închisorii, să nu mai mănânce pâinea degeaba, ci să fie trimis numaidecât în lagăr şi să muncească cinstit. Putea să citească şi mai târziu copia extrasului.

În cazurile privilegiate, deţinuţii erau descărcaţi din vagoane în gara de destinaţie; chiar acolo, lângă terasament, li se ordona să îngenuncheze (asta ca să nu fugă, însă părea că pentru a-şi face rugăciunea către OSO) şi numaidecât li se citeau condamnările. Se întâmpla şi altfel: convoaiele deţinuţilor care soseau la Pereborî în 1938, nu ştiau nici articolele în temeiul cărora fuseseră condamnaţi, nici sentinţele, însă con-ţopistul care îi aştepta ştia şi îi găsea repede în liste: SVE – cinci ani!

Alţii însă lucrau multe luni în lagăr fără să-şi cunoască verdictele. Când a venit sorocul (povesteşte I. Dobriak) au fost aliniaţi în mod festiv, nu oricând, ci în ziua de 1 mai 1938, când fluturau steagurile roşii, şi li s-au adus la cunoştinţă condamnările hotărâte de troica pentru regiunea Sta-lino: de la zece la douăzeci de ani fiecăruia. Iar şeful meu de brigadă din lagăr, Sinebriuhov, în acelaşi an 1938, laolaltă cu un eşalon întreg de necondamnaţi, a fost trimis din Celiabinssk la Cerepoveţ. Lunile treceau, zeki lucrau. Brusc, iarna, într-o zi de duminică (observaţi ce zile erau alese, oare OSO câştiga ceva din asta?), pe un ger de crăpau pietrele, au fost scoşi în curte, aliniaţi, a apărut un locotenent de curând sosit, s-a prezentat, spunându-le că a fost trimis să le aducă la cunoştinţă hotărârile OSO. Însă băiatul s-a dovedit cumsecade şi, uitându-se la încălţările lor prăpădite şi la soarele parcă înconjurat de stâlpi îngheţaţi, a spus:

— De altfel, băieţii, ce să mai îngheţaţi aici? Ştiţi, OSO v-a dat la toţi câte zece ani, foarte rar cui i-a dat opt. Aţi înţeles? Rupeţi rândurile!…

* * *

Dar la ce mai era nevoie de tribunale, când Comisia Specială prezenta un automatism atât de franc? Ce nevoie mai este de tramvaiul cu cai, când există tramvaiul modern, silenţios, din care nu poţi sări? Ca să le dea şi judecătorilor o pâine?

Poate că pur şi simplu este jenant ca statul să nu aibă deloc tribunale. În anul 1919, cel de al VIII-lea congres al partidului a înscris în programul său: să se depună eforturi pentru ca toată populaţia muncitoare să fie atrasă la îndeplinirea atribuţiilor judiciare. Pe „toată” n-au izbutit s-o atragă, fiindcă justiţia este o treabă delicată, şi încă nu rămaserăm fără tribunale!

De altminteri, tribunalele noastre politice – colegiile speciale ale tribunalelor regionale, tribunalele militare ale

districtelor şi apoi toate tribunale-le supreme – toate tind să urmeze exemplul OSO, nici ele nu s-au împotmolit în proceduri judiciare publice şi în susţineri ale părţilor.

Prima şi principala lor trăsătură este caracterul uşilor închise. Recurg la şedinţele cu uşile închise pentru comoditatea lor.

Noi ne-am obişnuit într-atât cu faptul că milioane şi milioane de oameni sunt condamnaţi în şedinţe închise, ne-am familiarizat într-atât cu aceste lucruri, încât un fiu cu mintea tulburată, un frate ori un nepot îţi trânteşte cu convingere: „Dar cum ai fi vrut? Cazul lui interesează... Vor afla duş-manii! Nu se poate..."

Astfel, temându-ne că „vor afla duşmanii", ne vârâm capul între genunchi. Cine, în afara şoarecilor de bibliotecă, îşi mai aminteşte acum la noi că lui Karakozov (3), care a tras în ţar, i s-a dat un apărător? Că Jeliabov (4) şi întreg guvernul de la Narodnaia Volia (5) au fost judecaţi în public, fără să-i fie cuiva teamă „că vor afla turcii"? Că Vera Zasulici (6), care a tras, dacă am traduce în termenii de astăzi, în şeful direcţiei din Moscova al afacerilor interne (şi pe care l-a rănit aproape mortal, nu l-a nimerit cum trebuie, căci a tras cu un glonţ pentru urşi), nu doar că nu a fost suprimată în camerele de tortură, nu doar că nu a fost judecată cu uşile închise, dar, într-un proces public, a fost achitată de juraţi (nu de o troică): şi, aclamată de mulţime, a plecat cu trăsura?

Prin aceste comparaţii nu vreau să spun că odinioară, în Rusia, a existat o justiţie perfectă. De bună seamă că o justiţie destoinică este rodul cel mai târziu al celei mai mature societăţi, ori este necesar un rege Solomon. Vladimir Dahl menţionează că în Rusia dinaintea reformei „nu exista niciun proverb care să laude organele de justiţie!" Asta înseamnă ceva. Nu s-a compus niciun proverb de laudă nici pentru şeful zem-stvei. Totuşi reforma judiciară din anul 1864 a îndreptat măcar partea

urbană a societăţii noastre pe drumul ce ducea spre modelele engleze.

Spunând toate acestea, nu uit nici opiniile lui Dostoievski, îndreptate împotriva curţilor noastre cu juri (Jurnalul scriitorului). Aceste opinii se refereau la abuzul de elocinţă („Domnilor juraţi! Ce femeie ar mai fi dânsa dacă nu şi-ar fi înjunghiat rivala?... Domnilor juraţi! Cine dintre dumneavoastră n-ar fi aruncat pruncul pe fereastră? ...”), la faptul că, la juraţi, un impuls de o clipă, poate precumpăni asupra răspunderii civice, însă Dostoievski nu se temea de ceea ce ar fi trebuit să se teamă! El considera că procesul cu public este o cucerire pentru eternitate!... (Care dintre contemporanii lui ar fi putut crede în existenţa OSO?...) În altă parte scrie, de asemenea, că „mai bine să greşeşti prin clemenţă, decât prin osândă. O, da, da!

Abuzul de elocinţă nu este doar o meteahnă a unui sistem judiciar în devenire, dar, pe un plan mai larg, şi al unei democraţii maturizate (maturizate, dar care a reuşit să-şi uite obiectivele morale). Tot Anglia ne oferă exemple: pentru a obţine un avantaj pentru partidul său, liderul opoziţiei nu se sfieşte să impute guvernului o situaţie mai rea decât este în realitate.

Abuzul de elocinţă este un rău. Ce cuvânt însă poate fi folosit pentru abuzurile uşilor închise? Dostoievski visa la un sistem judiciar în care procurorul va expune toate cele necesare pentru apărarea inculpatului. Dar câte secole mai trebuie să aşteptăm? Deocamdată, experienţa noastră socială ne-a îmbogăţit incomensurabil cu astfel de avocaţi care îl acuză pe inculpat („ca om sovietic cinstit, ca patriot adevărat, nu pot să nu simt un sentiment de repulsie, examinând aceste fărădelegi...”).

Ce bine este însă într-o şedinţă cu uşile închise! Nu ai nevoie de robă, poţi să-ţi sufleci şi mânecile. Ce uşor merge treaba! Nici microfoane, nici corespondenţi de

presă, nici public. (Ba nu, public există, dar este format din anchetatori. De pildă, la tribunalul regional din Leningrad, veneau ziua să vadă cum se comportă elevii lor, iar noaptea vizitau în temniţă pe cei care trebuiau îndrumaţi spre bine.) **

Cea de a doua trăsătură importantă a tribunalelor noastre politice este precizia în muncă. Adică predeterminarea condamnărilor.

Aceeaşi culegere „De la închisori la instituţiile de reeducare" ne furnizează material: predeterminarea condamnărilor este o treabă veche, şi în perioada 1924 – 1929 verdictele tribunalelor erau reglementate de considerente economico-administrative unitare. Începând din anul 1924, din pricina şomajului, tribunalele din ţară au micşorat numărul condamnărilor la reeducare prin muncă fără detenţie (deţinutul rămâne la domi

În prezent, uneori, observăm acest lucru în Occident şi nu putem spune că suntem încântaţi. Tocmai de acest lucru se temea Dostoievski. depăşind mult cu spiritul viaţa noastră de atunci.

Grupul lui Ci-n.

ciliu) şi au înmulţit condamnările la detenţie pe termen scurt (fireşte, aceasta se referea la deţinuţii de drept comun). Din această cauză s-a produs aglomerarea închisorilor cu condamnaţii pe termen scurt (până la şase luni, şi utilizarea lor insuficientă în coloniile de muncă. La începutul anului 1929, Comisariatul Poporului pentru Justiţie, prin circulara nr. 5, a înfierat sistemul condamnărilor pe termen scurt, iar la 6 noiembrie 1929 (în ajunul celei de a douăsprezecea aniversări a Revoluţiei din Octombrie şi odată cu începutul construirii socialismului), prin hotărârea Comitetului Executiv Central şi a Sovnarkomului, s-a interzis pur şi simplu să se mai acorde pedepse sub un an!

Judecătorul ştie dinainte – fie din dosarul tău concret,

fie din instrucţiuni generale – ce condamnare este de dorit. (De obicei, în sala de judecată, există şi telefon!) După exemplul OSO, există chiar şi sentinţe dinainte dactilografiate, pe urmă se adaugă doar numele cu mâna. Şi dacă vreun Strahovici oarecare va striga în timpul procesului: „Da nu puteam să fiu recrutat de Ignatovski când aveam numai zece ani!”, preşedintele completului de judecată striga numaidecât la el: „Să nu calomniezi serviciul sovietic de informaţii!” Totul este hotărât dinainte: pentru întreg grupul lui Ignatovski – moartea. În grup fusese amestecat din întâmplare un oarecare Lipov: nimeni din grup nu-l cunoştea, şi nici el nu cunoştea pe nimeni. Bine, atunci lui Lipov zece ani!

Ah, cât de mult uşurează predeterminarea sentinţelor viaţa spinoasă a judecătorului! Aceasta nu este o uşurare a minţii – trebuie să gândeşti, ci mai degrabă o uşurare morală: nu te mai chinui că o să greşeşti sentinţa şi o să-i laşi orfani pe propriii tăi copii. Chiar şi pe un judecător şi ucigaş zelos ca Ulrich (7) – ce condamnare la moarte importantă nu a fost rostită de gura lui? – predeterminarea îl predispune la blajinătate. În anul 1945, de pildă, Colegiul Militar cercetează cazul „separatiştilor estoni”. Preşedintele este blajinul Ulrich cel scund şi robust. El nu scapă niciun prilej ca să glumească nu doar cu colegii, dar şi cu deţinuţii (iată ce înseamnă omenia, o trăsătură nouă, unde s-a mai pomenit?). Aflând că Susi este avocat, i-a spus zâmbind: „Iată că v-a prins bine profesia dumneavoastră!” De fapt, ce au de împărţit? De ce să se înfurie? Judecata se desfăşoară după un program plăcut: la masa judecătorilor se fumează, în momentul cel mai plăcut – o bună pauză de prânz. Apoi vine seara, trebuie să meargă să delibereze. Dar cine deliberează noaptea? Deţinuţii au fost lăsaţi să stea în sală toată noaptea, iar ei au plecat pe la casele lor. A doua zi, la nouă dimineaţa, au venit proaspeţi, bărbieriţi: „Ridicaţi-vă! Soseşte curtea!” Şi

tuturor – câte zece ani.

În sfârşit, cea de a treia trăsătură a tribunalelor noastre este dialectica (înainte erau comparate cam grosolan cu „un proţap, îl îndrepţi în direcţia în care vrei să mergi”). Codul nu trebuie să fie o piatră de neclintit în calea judecătorului. Articolele codului au o vârstă de zece, cincisprezece, douăzeci de ani, viaţa lor trece repede şi, cum spunea Faust:

Lumea se schimbă-ntruna, se duce înainte, Iar eu să-mi calc cuvântul nu cutez?

Toate articolele au fost năpădite de interpretări, indicaţii, instrucţiuni. Dacă fapta inculpatului nu se regăseşte în cod, el mai poate fi judecat:

— Prin analoagie (câte posibilităţi!);

— Pur şi simplu, pentru originea socială (7 – 35, apartenenţa la un mediu social periculos);

— Pentru legături cu persoane periculoase* (iată ce câmp larg de desfăşurare! Ce persoană este periculoasă şi în ce constau relaţiile numai judecătorul ştie!).

Numai că nu trebuie să cauţi nod în papură legilor emise.

La 13 ianuarie 1950, de pildă, a ieşit decretul privind restabilirea pedepsei cu moartea (se poate crede că din subsolurile lui Beria ea nici nu a ieşit vreodată). El glăsuia: pot fi executaţi diversionistii şi atentatorii. Ce înseamnă asta? Nu se spune. Lui Iosif Vissarionovici nu-i place să spună lucrurilor pe nume, ci doar să facă aluzii. Aici intră oare doar cei care aruncă în aer şinele de cale ferată cu dinamită? Nu scrie. „Diversionist” sau sabotor ştim mai de mult că este acela care produce marfă de proastă calitate. Dar atentatorii cine sunt? De exemplu, dacă un ins discută în tramvai, a atentat la autoritatea guvernului? Sau, dacă o fată s-a măritat cu un străin, asta înseamnă că a atentat la măreţia patriei noastre?...

Dar nu judecătorul este cel care judeca, el doar

primeşte leafă. Instrucţiunile judecă! Instrucţiunile din anul 1937: zece ani, douăzeci de ani, moarte prin împuşcare. Instrucţiunile anului 1943: douăzeci de ani de ocnă, moarte prin spânzurătoare. Instrucţiunile din 1945: tuturor, fără excepţie, zece ani plus cinci ani privare de drepturi (forţă de muncă pentru trei cincinale). Instrucţiunile lui 1949: tuturor douăzeci şi cinci fără excepţie. (Şi astfel, un spion adevărat – Schulz, Berlin 1948 – a fost condamnat doar la zece ani, în timp de Glinther Waschkau – douăzeci şi cinci. Pentru că el venise cu valul anului 1949.)

Maşina ştampilează. Odată arestat, eşti lipsit de toate drepturile chiar de când ţi se taie nasturii în pragul GB-ului şi n-ai cum să eviţi condamnarea. Şi lucrătorii din justiţie s-au obişnuit într-atât cu aceasta, încât în anul 1958 s-au făcut de râs: au publicat în ziare proiectul noilor Baze ale procedurii penale în URSS, uitând să introducă un paragraf privind o eventuală sentinţă de achitare! Ziarul guvernamental („Izvestia", 10 septembrie 1958) i-a mustrat cu blândeţe: „Se poate crea impresia că tribu

Acest lucru nu l-am ştiut, despre aşa ceva am citit într-un număr din ziarul „Izvestia" din iulie 1957.

Babaev e adevărat – un drept comun, le-a strigat: „Puteţi să-mi puneţi botniţă şi trei sute de ani de-acum încolo! Până la moarte n-o să ridic mâna pentru voi, binefăcătorilor!" (Aici, „botniţă" – privare de drepturi politice.)

nalele noastre nu pronunţă decât sentinţe de condamnare".

Dar să ne punem în locul juriştilor: de ce de fapt, tribunalul trebuie să aibă două soluţii, când alegerile generale se fac cu un singur candidat? Păi sentinţa de achitare este o absurditate din punct de vedere economic! Căci asta înseamnă că şi informatorii, şi agenţii operativi, şi anchetatorii, şi procurorii, şi gardienii, şi soldaţii din

escortă au lucrat în van!

Iată un exemplu tipic de cum lucrează un tribunal. În anul 1941, secţiile cekiste operative ale trupelor noastre inactive, staţionate în Mongolia, trebuiau să manifeste vigilenţă şi să dea dovadă de spirit activ. Felcerul militar Lozovski, căruia nu ştiu ce femeie îi dăduse motive să fie gelos pe locotenentul Pavel Ciulpeniov, şi-a dat seama de acest lucru. Odată, când erau între patru ochi, i-a pus lui Ciulpeniov trei întrebări: 1. Ce crezi, de ce ne retragem din faţa nemţilor? (Ciulpeniov: Au tehnică mai multă şi au făcut mobilizarea din timp. Lozovski: Nu, asta-i manevră, noi îi ademenim.) 2. Crezi în ajutorul aliaţilor? (Ciulpeniov: Cred că ne vor ajuta, dar nu dezinteresat. Lozovski: Ne vor înşela, nu ne vor ajuta câtuşi de puţin.) 3. De ce l-au trimis pe Varoşilov să comande Frontul de Nord-Vest?

Ciulpeniov a răspuns şi a uitat. Dar Lozovski a făcut un denunţ. Ciulpeniov este chemat la secţia politică a diviziei şi exclus din comso-mol pentru stare de spirit defetistă, pentru elogierea tehnicii de luptă a nemţilor, pentru desconsiderarea strategiei comandamentului nostru. Cu acest prilej, cel mai înfocat perorează organizatorul de comsomol Kaliaghin (la Halhin-Gol a dat dovadă de laşitate, fiind şi Ciulpeniov de faţă, şi acum profită de ocazie ca să-şi îndepărteze martorul).

Arestarea. O singură confruntare cu Lozovski. Anchetatorul nici nu adu-ce în discuţie convorbirea lor anterioară. Doar o întrebare: îl cunoaşteţi pe acest om?

— Da.

— Martor, puteţi să plecaţi. (Anchetatorul se teme că acuzarea ar putea să eşueze.) *

Doborât de şederea, timp de o lună, într-o groapă, Ciulpeniov compare în faţa tribunalului diviziei 36 motorizate. Sunt prezenţi: Lebedev, comi-sarul diviziei, şi şeful secţiei politice Slesarev. Martorul Lozovski nici nu a fost chemat la judecată. (Totuşi, pentru legalizarea

falselor mărturii, după proces, vor lua semnături şi de la Lozovski, şi de la comisarul Se-rioghin.) Întrebările tribunalului: Aţi avut o discuţie cu Lozovski? Ce v-a întrebat? Ce i-aţi răspuns? Ciulpeniov răspunde cu sinceritate, el încă nu vede cu ce ar fi vinovat. „Dar mulţi discută!" exclamă el cu naivitate. Tribunalul reacţionează prompt: „Cine anume? Numiţi-i". Dar Ciulpeniov nu este din rasa lor! I se acordă ultimul cuvânt. „Rog tribunalul să verifice încă o dată patriotismul meu, să-mi dea o misiune care se poate

Lozovski este acum candidat în ştiinţe medicale, locuieşte la Moscova şi îi merge bine. Ciulpeniov este şofer de troleibuz.

sfârşi cu moartea!" Şi adaugă voinicul cel naiv: „Mie şi celui care m-a ponegrit, amândurora!"

A, nu, aceste apucături cavalereşti avem sarcina să le stârpim în popor. Lozovski trebuie să ne dea doctorii, Serioghin trebuie să se ocupe de educaţia soldaţilor. Parcă important este dacă tu mori sau nu mori? Important este că noi am stat de strajă. Judecătorii au ieşit, au fumat o ţigară, s-au întors: zece ani plus trei privare de drepturi civile.

Astfel de procese, în fiecare divizie, n-au fost doar zece în toţi anii de război (altfel costa cam scump întreţinerea unui tribunal). Câte divizii sunt în total – poate să socotească cititorul.

...Şedinţele tribunalelor se aseamănă între ele deprimant de mult. Deprimant de serbezi şi insensibili sunt judecătorii, ca nişte mănuşi de cauciuc. Sentinţele vin pe bandă rulantă.

Toţi au mină serioasă, dar îşi dau seama că totul este o mascaradă, şi cel mai clar – bărbaţii din escortă, oameni simpli. La închisoarea de tranzit din Novosibirsk, în 1945, şeful escortei preia deţinuţii, făcând apelul pe articolele unde erau încadraţi. „Cutare, 58-la, douăzeci şi cinci de

ani”. Şeful escortei se interesează: „Pentru ce ţi i-au dat?” „Pentru nimic”. „Braşoave. Pentru nimic se dau zece!”

Când tribunalul se grăbeşte, „deliberarea” nu durează mai mult de un minut, cât a intra şi a ieşi. Când ziua de lucru a tribunalului se prelungeşte la şaisprezece ore, prin uşa camerei pentru deliberări se vede o masă încărcată, platouri cu fructe. Dacă nu se grăbesc prea tare, le place să citească sentinţa, imprimând un efect psihologic: „… să fie condamnat la pedeapsa capitală!…”

Pauză. Judecătorii îl privesc pe osândat în ochi: interesant, cum reacţionează? Ce simte el acum? „… Dar, luând în consideraţie căinţa sinceră…”

Pereţii sălii de aşteptare a tribunalului sunt zgâriaţi cu creioane şi cuie: „Am fost condamnat la moarte”, „am fost condamnat la douăzeci şi cinci de ani”, „… la zece ani”. Inscripţiile nu sunt şterse, ele sunt instructive. Teme-te, înclină-te şi să nu crezi că poţi schimba ceva prin atitudinea ta. Chiar de vei rosti în apărarea ta o filipică à la Demostene, într-o sală goală, în faţa câtorva judecători (Olga Sliozberg la Tribunalul Suprem, 1938), asta nu te va ajuta câtuşi de puţin. Dar să schimbi zece ani cu plutonul de execuţie, da, asta poţi; dacă le strigi, de pildă: „Sunteţi nişte fascişti! Mi-e ruşine că am fost membru al partidului vostru!” (Nikolai Semionovici Daskal în faţa colegiului special al ţinutului Azov-Marea Neagră, preşedintele Helik, Maikop, 1937) – atunci îţi vor pune pe rol un alt proces şi eşti pierdut.

Serioghin Viktor Andreevici se află în prezent la Moscova, lucrează la o unitate de servicii comunale de pe lângă Sovietul din Moscova. Trăieşte bine.

Ceavdarov povesteşte o întâmplare când, la proces, toţi inculpaţii au negat brusc toate falsele depoziţii făcute în timpul anchetei. Şi? Chiar dacă a fost o întrerupere pentru un schimb de priviri, ea n-a durat decât două-trei clipe. Procurorul a cerut o pauză, fără să explice pentru ce.

De la închisoarea preventivă au venit în graba mare anchetatorii şi ajutoarele lor – schingiuitorii. Toţi inculpaţii au fost separaţi pe boxe şi bă-tuţi bine, făgăduindu-li-se încă pe atât în pauza a doua. Pauza a luat sfârşit. Judecătorul i-a chestionat din nou – acum toţi au mărturisit.

De o abilitate remarcabilă a dat dovadă Alexandr Grigorievici Karetnikov, directorul unui institut de cercerări ştiinţifice în domeniul textilelor. Cu puţin înainte de a se deschide şedinţa Colegiului Militar al Tribunalului Suprem (dar de ce tribunalul şi Colegiul Militar pentru civili, care nu se aflau în serviciu militar, am încetat să ne mai mirăm, nu mai întrebăm), el a transmis prin gardian că vrea să facă depoziţii suplimentare. Bineînţeles, acest lucru a stârnit interes. A fost primit de procuror. Karetnikov şi-a dezgolit umărul şi i-a arătat clavicula pe care anchetatorul i-a rupt-o, lovindu-l cu taburetul, apoi a spus: „Am semnat totul sub tortură”. Procurorul s-a căit amarnic de lăcomia lui pentru depoziţiile „suplimentare”, însă era prea târziu. Fiecare dintre ei este temerar doar câtă vreme este numai o mică rotiţă în ansamblul mecanismului. Dar îndată ce asupra lui s-a abătut răspunderea personală, raza de lumină s-a oprit asupra lui, păleşte, îşi dă seama că şi el este un nimic şi poate să alunece pe orice coajă. Astfel l-a încolţit Karetnikov pe procuror, şi acela nu s-a hotărât să muşamalizeze problema. A început şedinţa Colegiului Militar, şi Karetnikov a repetat totul şi aici: Şi iată – Colegiul Militar s-a retras să delibereze de-adevăratelea! Dar nu putea da decât o sentinţă de achitare şi, deci, să-l elibereze numaidecât pe Karetnikov. Şi din această cauză… nu a dat niciuna!

Ca şi când nu s-a întâmplat nimic, Karetnikov a fost dus din nou la închisoare, a fost vindecat şi ţinut încă trei luni. A venit un anchetator nou, foarte politicos, a eliberat un nou mandat de arestare (dacă însă Colegiul n-ar fi

procedat strâmb, Karetnikov ar fi putut măcar aceste trei luni să se plimbe în libertate!), i-a pus din nou întrebările formulate şi de primul anchetator.

Karetnikov, presimţind că se apropie ziua eliberării, s-a ţinut ferm şi nu s-a recunoscut vinovat de nimic. Ei bine, prin intermediul OSO a primit opt ani!… Acest exemplu demonstrează suficient posibilităţile deţinutului şi posibilităţile OSO. Iar Derjavin (8) scria următoarele:

Un tribunal nedrept mai rău e decât lotrul.
Şi unde legea doarme, duşman îl ai pe jude:
Sărmanul cetăţean este pierdut cu totul.
S-aştepte ocrotire, nu are de unde.

Însă rareori i se întâmplau Colegiului Militar al Tribunalului Suprem astfel de neplăceri, şi, în genere, rareori îşi deschidea ochii tulburi să se uite la un prăpădit de arestat. A.D. Romanov, inginer electrician, în 1937, a fost târât în goană pe scară de doi gardieni, până la etajul al treilea (liftul probabil funcţiona, însă cum deţinuţii erau într-un necontenit du-te-vino lucrătorii închisorii nu l-ar mai fi putut folosi). Trecând pe lângă un deţinut care tocmai îşi primise condamnarea, au intrat în sală. Judecătorii care formau Colegiul Militar se grăbeau atât de tare, încât nici nu se aşezaseră pe scaune, stăteau toţi trei în picioare. Gâfâind din greu (ancheta lungă îl epuizase), a rostit numele şi prenumele. Judecătorii au mormăit ceva, au schimbat priviri între ei, şi Ulrich – iar el! – a pronunţat: „Douăzeci de ani!” Şi pe Romanov l-au scos în fugă afară, şi tot în fugă l-au introdus pe următorul.

S-a întâmplat ca într-un vis: în februarie 1963, am avut prilejul să urc şi eu pe aceeaşi scară (am refuzat înadins liftul ca să pot examina scara), dar în compania politicoasă a unui colonel, secretarul organizaţiei de partid. Din întreg Arhipelagul doar mie mi-a hărăzit destinul această fericire! Şi în sala înconjurată de o colonadă rotundă, unde, se spune, au loc şedinţele plenare

ale Tribunalului Suprem al Uniunii, cu o masă uriaşă în formă de potcoavă şi cu încă una rotundă şi şapte scaune vechi la mijloc, m-au ascultat şaptezeci de colaboratori ai Colegiului Militar, acela care i-a judecat cândva pe Karetnikov, Romanov şi alţii, şi alţii… Şi le-am spus lor: „Ce zi memorabilă! Cât am fost condamnat, mai întâi la detenţie în lagăr, apoi la exil permanent, n-am văzut niciodată cum arată la faţă un judecător. Şi acum, iată, vă văd pe toţi adunaţi laolaltă!” (Ei, de asemenea, vedeau tot pentru prima oară cu ochii deschişi un zek în carne şi oase.)

Dar s-a adeverit că aceştia nu erau ei! Da. Ei spuneau acum că aceştia nu erau ei. Mă asigurau că aceia nu mai sunt. Unii au ieşit la onorabila pensie, alţii au fost destituiţi. (Ulrich, unul dintre călăii de marcă, a fost destituit, se pare, încă de pe vremea lui Stalin, în anul 1950, pentru… inconsecvenţă!) Unii (număraţi pe degete) au fost judecaţi în timpul lui Hruşciov, şi, de pe banca acuzaţilor, aceştia ameninţau: „Astăzi ne judeci tu pe noi, însă mâine – noi pe tine, ia seama!” Dar ca toate iniţiativele lui Hruşciov, această mişcare, foarte energică la început, a fost curând uitată de el şi abandonată, şi n-a atins punctul ireversibilului, şi, deci, a rămas în limitele dinainte.

Acum, veteranii jurisprudenţei îşi depănau pe mai multe voci amintirile, furnizându-mi fără să vrea material pentru acest capitol. (Dar dacă s-ar apuca să-şi aducă aminte şi să publice? Anii însă trec, iată, au mai trecut cinci, dar nu s-a făcut mai multă lumină. *)

Şi-au amintit, cum la consfătuirile magistraţilor, judecătorii se mândreau de la tribună cu faptul că au izbutit să nu aplice articolul 51 al Codului

Au trecut încă zece şi, din nou, beznă de nepătruns! (1978).

Penal privind circumstanţele atenuante şi în felul

acesta au putut să dea douăzeci şi cinci de ani în loc de zece! Sau cât de umilitor erau subor-donate tribunalele Organelor! Un judecător a primit un caz pentru jude-care: un cetăţean, care se întorsese din Statele Unite, susţinea în mod denigrator că acolo există şosele bune. Şi nimic altceva. Şi la dosar nimic altceva! Judecătorul a cutezat să trimită dosarul înapoi pentru o anchetă suplimentară în scopul obţinerii unui „material antisovietic imbatabil", adică acest deţinut să fie bătut şi torturat Dar intenţia nobilă a judecătorului nu a fost luată în seamă şi i s-a răspuns cu mânie: „Cum, dumneavoastră nu aveţi încredere în Organele noastre?" Şi judecătorul a fost... surghiunit secretar de tribunal în Sahalin! (Sub Hruşciov era mai multă blândeţe: pe judecătorii care „greşeau" îi expediau... unde credeţi?... să practice avocatura! * La fel se înclina în faţa Organelor şi procuratura. Când în anul 1942 au ieşit la iveală abuzurile strigătoare la cer ale lui Riumin în cadrul serviciului de contrainformaţii al Hotei de nord, procuratura n-a vrut să se implice cu autoritatea ei, ci doar i-a raportat respectuoasă lui Abakumov că băieţii lui fac ştrengării. Abaku-mov avea motiv să considere că Organele sunt sarea pământului! (Atunci l-a chemat pe Riumin şi l-a promovat spre propria sa nenorocire.)

Nu mai aveam timp, altfel mi-ar fi povestit de zece ori mai mult. Dar şi numai atâta este de ajuns ca să te pună pe gânduri. Dacă şi justiţia şi procuratura nu au fost decât nişte pioni ai ministrului securităţii de stat, atunci poate că nu merită să fie prezentate într-un capitol separat.

Îmi povesteau care mai de care, eu îi priveam şi nu-mi puteam stăpâni uimirea: păi ăştia sunt oameni! Oameni pe de-a-ntregul! lată-i că ştiu să şi zâmbească! Şi explică sincer că n-au vrut decât binele. Dar dacă lucrurile se vor schimba din nou, vor trebui din nou să mă judece? Uite în sala asta (îmi arătau sala principală).

Desigur, şi mă vor condamna.

Cine se află la origini, găina sau oul? Oamenii sau sistemul?

De câteva secole la noi circulă un proverb: să nu te temi de lege, teme-te de judecător.

Mie însă mi se pare că Legea le-a luat-o oamenilor înainte, oamenii au fost depăşiţi în cruzime. Şi este timpul să răsturnăm proverbul: să nu te temi de judecător, teme-te de lege.

Legea lui Abakumov, desigur.

lată-i urcându-se la tribună să se pronunţe despre Ivan Denisovici. lată-i declarând bucuroşi că această carte le-a despovărat conştiinţa (chiar

*" Izvestia" din 9.6.1964. Aici este o concepţie interesantă privitoare la apărare!... În 1918 însă V.I. Lenin cerea ca judecătorii care dădeau sentinţe prea blânde să fie excluşi din partid.

aşa au spus...). Ei recunosc că am prezentat un tablou în culori atenuate, că fiecare dintre ei cunosc lagăre cu mult mai crunte. (Deci ei ştiau?...) Dintre cei şaptezeci de oameni care şedeau la masa în formă de potcoavă, câţiva care au luat cuvântul sunt cunoscători în ale literaturii, chiar cititori ai revistei... Novîi mir (9), sunt doritori de reforme, discută cu însufleţire despre plăgile noastre sociale, despre starea de paragină în care se află satul...

Stau şi mă gândesc: dacă prima picătură mică-mică de adevăr a explo-dat ca o bombă psihologică, ce va fi în ţara noastră când Adevărul se va prăvăli în cascade?

Şi se va prăvăli, în mod inevitabil.

Capitolul 8

(III) LEGEA-COPIL

NOI UITĂM TOTUL. Memoria noastră nu păstrează evenimentul real, istoria, ci numai acea linie punctată stereotipă pe care au vrut să ne-o întipărească în minte prin repetare necontenită.

Nu ştiu dacă aceasta este o particularitate a întregii umanităţi, dar a poporului nostru – cu siguranţă o particularitate supărătoare. Poate că provine din bunătate, însă este supărătoate. Ea face din noi prada mincinoşilor.

Astfel, dacă nu trebuie să ţinem minte nici măcar procesele judiciare publice, noi nu le ţinem minte. S-a vorbit cu voce tare, s-a scris în ziare, dar nu ne-au bătut la cap până ce ni se face o găurică în creier şi, deci, nu ţinem minte. (Găurică în creier numai pentru că zilnic se transmite la radio.) Nu mă refer la tineret, el nu ştie, bineînţeles, mă refer la contemporanii acelor procese. Rugaţi-l pe un om mediu să vă enumere procesele răsunătoare – o să-şi amintească pe cel al lui Buharin şi pe cel al lui Zinoviev (1). Apoi, încreţindu-şi fruntea, şi pe cel al Partidului industri-al. Atât, alte pocesc deschise n-au mai fost.

Ce să mai zicem atunci despre cele închise?... Încă din 1918, câte tribunale nu erau anunţate cu surle şi tobe? Când nu existau încă nici legi, nici coduri, şi judecătorii nu puteau să facă referiri decât la necesităţile puterii muncitorilor şi ţăranilor. Oare va scrie cineva, vreodată, istoria lor amănunţită?

Însă de o mică trecere în revistă nu ne putem lipsi nici noi. Suntem totuşi obligaţi să pipăim şi în acea negură matinală, gingaşă şi trandafirie, câteva ruine carbonizate.

În acei ani plini de dinamism nu ruginiseră în teacă săbiile războiului şi nici revolverele pedepsei nu se răciseră în tocurile lor. Mai târziu au născocit să ascundă execuţiile în bezna nopţilor şi în beciuri, şi să tragă în ceafă. Dar în 1918, vestitul cekist din Riazan, Stelmah, împuşca ziua, în curte, astfel încât condamnaţii la moarte care aşteptau să le vină rândul puteau să contemple totul de la ferestrele închisorii.

Atunci era în circulaţie un termen oficial: represiune extrajudiciară. Nu pentru că nu ar fi existat tribunale, ci

pentru că exista CEKA.

Acest puişor, al cărui cioc se întărea pe zi ce trece, a fost încălzit la sânul său de către Troţki: „Intimidarea constituie un instrument puternic al politicii, şi trebuie să fii fariseu ca să nu înţelegi acest lucru”. Iar Zino-viev, neprevăzându-şi încă sfârşitul, jubila: „Literele GPU, ca şi literele VCEKA, sunt cele mai populare la scară mondială”.

Extrajudiciară, pentru că astfel era mai eficientă. Tribunale existau şi judecau, şi executau, dar trebuie să nu uităm că paralel cu ele şi independent de ele funcţiona represiunea extrajudiciară de-sine-stătatoare. Oare cum am putea să ne reprezentăm dimensiunile ei? M. Laţis, în lucrarea sa despre activitatea CEKA*, ne furnizează cifre numai pentru un an şi jumătate (1918 şi jumătate din 1919) şi doar pentru douăzeci de gubernii din Rusia centrală („cifrele prezentate aici nu sunt nici pe departe complete”, în parte poate şi datorită modestiei cekiste). iată-le: împuşcaţi de către CEKA (adică fără judecată şi în afara tribunalelor) – 8 389 de persoane (opt mii trei sute optzeci şi nouă), organizaţii contrarevoluţionare descoperite – 412 (o cifră fantastică, cunoscând incapacitatea noastră de organizare dintotdeauna, apoi lipsa de coeziune şi starea de descurajare din acei ani), total arestaţi – 87.000. (Această cifră pare a fi diminuată.)

Cu ce am putea compara pentru apreciere? În 1907, un grup de activişti pe tărâm social a editat culegerea de articole împotriva pedepsei cu moartea (sub redacţia lui Ghemet (2)), unde este reprodusă lista nominală a tuturor celor condamnaţi la moarte începând din 1826 până în 1906. Autorii culegerii menţionează că această listă este incompletă (însă nu mai imperfectă decât datele lui Laţis, culese în timpul războiului civil). Această listă înregistrează 1 397 de nume, de unde trebuie excluşi 233 de oameni, cărora li s-a comutat pedeapsa, şi 270 care nu au fost găsiţi (în cea mai mare parte insurgenţi polonezi,

fugiţi în Occident). Mai rămân 894 de oameni. Această cifră, pentru o perioadă de optzeci de ani, este de 255 ori mai mică decât a cekiştilor! Iar aceasta nu este decât din mai puţin de jumătate de gubernii (execuţiile abundente din Caucazul de Nord, Volga Inferioară n-au intrat aici). Este adevărat că autorii culegerii dau şi altă statistică prezumtivă (şi trasă, mai degrabă, în direcţia dorită) conform căreia numai în anul 1906 au fost condamnaţi la moarte 1 310 oameni, dar poate nu toţi executaţi, căci au fost multe graţieri). Asta se întâmpla tocmai în toiul mult trâmbiţatei reacţiuni stolî-piniste (ca răspuns la valul terorismului revoluţionar), referitor la care se mai citează o cifră: 950 de execuţii în şase luni. (De fapt, doar şase luni au funcţionat curţile marţiale ale lui Stolîpin.) Sună sinistru, dar pentru nervii noştri căliţi, nici această cifră nu este impresionantă: cifrele cekiste recalculate pentru o jumătate de an ne dau oricum de trei ori mai mult, şi asta numai în douăzeci de gubernii, şi nepunând la socoteală judecătoriile şi tot felul de tribunale.

Dar instanţele judecătoreşti?

Bineînţeles! La o lună după Revoluţia din Octombrie au fost create şi instanţele judecătoreşti, în primul rând judecătoriile populare, alese în mod liber de către muncitori şi ţărani, însă cu condiţia ca judecătorii să

M.I. Laţis (Sudrabs). Doi ani de luptă pe frontul intern, Editura de Stat. Moscova. 1920, pp. 74 – 76.)

** Revista „Bâloe” (Trecutul), n r 2/14, S-Petersburg, 1907. p. 80.

aibă neapărat „vechime politică în organizaţiile proletare ale partidului şi după o „verificare prealabilă amănunţită că pretendenţii corespund funcţiei în care vor fi numiţi”, verificare efectuată de comitetele executive ale sovietelor raionale, de care puteau fi revocaţi în orice moment. (Decretul nr. 1 privind justiţia, 24 noiembrie 1917, articolele 12 şi 13) Foarte curând însă, judecătorii

populari au început să nu mai fie aleşi în mod public, ci să fie numiţi de comitetele executive ale Sovietelor, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, deoarece, cum se ştie, Sovietele exprimă interesele maselor muncitoare.

În al doilea rând, ba chiar încă o dată în primul rând, prin acelaşi decret din 24 noiembrie 1917 au fost constituite Tribunalele Revoluţionare ale muncitorilor şi ţăranilor, începând cu cele de plasă şi judeţene. Acestea au fost concepute ca organe ale dictaturii proletariatului şi, nu ştiu cum s-a întâmplat dar, Tribunalele Revoluţionare au apărut într-o clipă pretutindeni, în timp ce judecătoriile populare multe luni după aceea nu apăruseră încă, mai ales în colţurile de ţară îndepărtate, uitate de lume. Astfel, tribunalele revoluţionare şi-au asumat toate procesele, inclusiv cele penale.

Dar să nu ne alarmăm, fiindcă diferenţa dintre judecătoriile populare şi tribunale nu era prea mare: când mai târziu, în 1919, se vor pune bazele dreptului penal al RSFSR, acolo caracterizarea lor va fi aproape identică, nici unele, nici altele nu au limite în aplicarea pedepselor, şi unele şi celelalte trebuie să aibă necondiţionat mâinile libere: legea nu stabileşte niciun fel de sancţiuni represive şi instanţele au libertate deplină în ale-gerea lor, dreptul nelimitat de a le aplica (dacă e vorba de privare de libertate, aceasta poate fi acordată pe termen nedeterminat, adică până la dispoziţii speciale). Judecătoria populară, ca şi tribunalul revoluţionar, se călăuzeşte numai după spiritul de dreptate revoluţionar, după conştiinţa revoluţionară. Sentinţele, şi ale unora, şi ale celorlalte, sunt definitive şi nu pot fi atacate în nicio instanţă. Judecătoriile populare, ca şi Tribunalele Revoluţionare, nu sunt legate în activitatea lor de niciun fel de condiţii formale, unicul criteriu de aprecire fiind gradul prejudiciului pe care faptele inculpatului l-au adus intereselor luptei revoluţionare, verdictul este determinat

de oportunitatea în interesele apărării şi a construcţiei muncitoreşti. (La început, tribunalele revoluţionare aveau chiar şi asesori, desemnaţi de sovietele locale, dar pe urmă au căpătat formă mai precisă de triadă permanentă, cu condiţia însă ca unul dintre membri triadei să fie delegat de colegiul local al organului gubernial al CEKA, şi astfel se realiza la toate nivelele o coeziune vie între tribunalele revoluţionare şi CEKA.)

La 4 mai 1918 a fost emis decretul privind crearea Tribunalului Revoluţionar Suprem de pe lângă Comitetul Executiv Central din Rusia, şi atunci s-a considerat că prin aceasta lua sfârşit operaţia de organizare a sistemului judecătoresc. O, dar cât de departe era încă până acolo!

S-a dovedit că pentru susţinerea activităţii căilor ferate este necesar să se creeze sistemul, unic pentru întreaga ţară, al Tribunalelor Revoluţionare ale căilor ferate.

Apoi sistemul unic al Tribunalelor Revoluţionare ale Trupelor de Pază Internă.

În 1918 toate aceste sisteme acţionau în bună înţelegere, nelăsând, pe teritoriul RSFSR, nicio şansă crimei şi delictului împotriva luptei revoluţionare a maselor.

Totuşi ochiul vigilent al tovarăşului Troţki a observat o imperfecţiune a acestei plenitudini şi, la 14 octombrie 1918, el a semnat ordinul privind organizarea noului sistem al Tribunalelor Militare Revoluţionare.

Absorbit cu totul de grijile Consiliului Militar Revoluţionar al Republicii şi de salvarea Republicii de inamicii externi, acest conducător şi inspirator al nostru nu a adăugat şi o elaborare mai amănunţită a proiectului său. În schimb l-a ales cum nu se poate mai bine pe preşedintele Tribunalului Militar Revoluţionar central al Republicii în persoana tovarăşului Danişevski, care nu doar că a creat în mod strălucit şi a dezvoltat întreg

sistemul acestor tribunale noi, dar a scris şi o argumentare teoretică a lor, în formă de broşură separată. * Un exemplar al broşurii s-a păstrat printr-o minune şi a ajuns şi în mâinile noastre. Este drept că pe broşură este aplicată parafa „secret”, însă pentru că au trecut atâţia ani poate voi fi iertat că am divulgat câte ceva din ea (cele spuse mai sus despre instanţele judecătoreşti au fost luate de acolo).

La scurtă vreme după Octombrie, în spiritul lozincilor lui şi aşa cum se stabilise în armată încă din Februarie, se presupunea că în Armata Roşie vor funcţiona tribunalele de regiment şi de divizie, care vor fi ale-se, însă nu le-a fost hărăzit să delecteze lumea cu activitatea lor: curând s-a renunţat la ele. Oricum, pretutindeni apăreau cu de la sine putere curţi marţiale, troici, apoi acţionau (împuşcau) de sine stătător. Organe-le contrainformaţiilor, predecesorii Secţiilor Speciale, în acele momente crunte pentru Republică, atunci când tovarăşul Troţki a spus la VŢIK: „Noi, fiii clasei muncitoare, am încheiat un contract cu moartea, prin urmare, şi cu victoria”, se cerea să-i determini pe toţi până la unul să se ridice şi să-şi îndeplinească datoria.

„Tribunalele Militare Revoluţionare sunt, în primul rând, organe de nimicire, izolare, neutralizare şi terorizare a duşmanilor Patriei muncitorilor şi ţăranilor şi doar în al doilea rând sunt instanţe care stabilesc gradul de culpabilitate al subiectului respectiv” (p.5). „Tribunalele Militare Revoluţi-onare au un caracter şi mai extraordinar decât tribunalele revoluţionare, care au pătruns cu repeziciune în sistemul general, armonios, al insian

K.H. Danişevski, Revoliutionnie Voennie Tribunal? (Tribunalele Militare Revoluţionare). Editura Tribunalului Militar Revoluţionar al Republicii, Moscova, 1920.

ţelor judecătoreşti populare” (p.6).

Oare e cu putinţă – „şi mai extaordinar”? Îţi stă inima

în loc, la început nici nu-ţi vine să crezi: ce poate fi mai extraordinar decât tribunalul revoluţionar? Liderul lor emerit, curatorul multor condamnări din acei ani, ne lămureşte:

„Alături de organele judiciare trebuie să existe Organele, dacă vreţi, de represiune judiciară” (p.8).

Acum, cititorul realizează deosebirea? Pe de o parte CEKA – represiunea extrajudiciara. Pe de altă parte – tribunalul revoluţionar, foarte simplificat, extrem de neîndurător, totuşi, într-o oarecare măsură parcă instanţă judecătorească. Iar între ele? Nu ghiciţi? Între ele lipseşte tocmai organul represiunii judiciare, care nu este altul decât Tribunalul Militar Revoluţionar!

„Din prima zi a existenţei lor, Tribunalele Militare Revoluţionare au fost organe de luptă ale puterii revoluţionare… S-a adoptat numaidecât un anumit ton şi un anumit curs, care nu permite nicio ezitare… A trebuit să folosim cu iscusinţă experienţa acumulată de tribunalele revoluţi-onare şi să o dezvoltăm mai departe” (p. 13) – şi asta încă înainte de primele instrucţiuni, editate doar în ianuarie 1919. De asemenea, în vederea apropierii de CEKA, a fost preluată şi experienţa ca unul dintre membrii tribunalului militar revoluţionar să fie numit de Secţia Specială a frontului. Fronturile, însă, aveau o existenţă limitată, dar când ele dispăreau nu dispăreau şi tribunalele militare revoluţionare, ei se instituiau în regiuni şi districte „pentru luptă şi represiune nemijlocită în timpul răscoalelor” (p. 19).

Tribunalele militare revoluţionare judecau pentru „dezertarea de la muncă”, dezertare care „în împrejurările date este tot un act contrarevoluţionar, la fel ca răscoala înarmată împotriva muncitorilor şi ţăranilor” (p.21). Oare cine era acela atât de numeros încât să se răscoale şi împotriva muncitorilor şi împotriva ţăranilor? Judecau chiar şi pentru „atitudine grosolană faţă de subordonaţi,

pentru îndeplinirea neglijentă a obligaţiilor de serviciu, indolentă în muncă, necunoaştere a drepturilor proprii…” (p.23) etc., etc. Tribunalele militare revoluţionare nu erau câtuşi de puţin doar pentru militari, ci şi pentru toţi civilii care locuiau în zona frontului. Ele sunt organul luptei de clasă a poporului muncitor. Pentru a nu avea discuţii cu tribunalele revoluţionare care acţionau alături, au stabilit următoarea departajare: indiferent cine are un caz în cercetare, acela îl şi judecă, sentinţa va fi definitivă şi fără drept de apel. Sentinţele erau reglementate în funcţie de situaţia de pe front: după victoria din Sud din primăvara anului 1920, tribunalele militare revoluţionare au primit directiva de a împuţina condamnările la moarte. Şi, într-adevăr, în primul semestru n-au fost decât 1 426 (nepunând la socoteală tribunalele revoluţionare, nici tribunalele căilor ferate, nici tribunalele VOHRA, nici CEKA, nici Secţiile Speciale! Să ne amintim apoi şi cifra lui Stolîpin – 950 – care a pus capăt anarhiei asasinatelor în toată Rusia, să ne amintim şi de cei 894 de oameni în optzeci de ani ai Rusiei). În vara lui 1920 a început războiul polonez, şi numai în iulie-august tribunalele militare revoluţionare (nemaipunând la socoteală nici… nici… nici…) au pronunţat 1976 condamnări la moarte prin împuşcare (p.43, pentru lunile următoare nu sunt date cifre).

Tribunalele militare revoluţionare aveau dreptul de represiune imediată şi nemijlocită a dezertorilor şi a celor ce făceau agitaţie împotriva războiului civil (adică pacifiştii – p.37). Trebuiau să deosebească asasinatul de drept comun (care nu se pedepsea cu moartea) de asasinatul politic (pedeapsa capitală, – p.38); furtul din avutul unei persoane particulare („tribunalele trebuie să fie înţelegătoare şi blânde”, fiindcă bogăţiile burgheze îi împing pe oameni la hoţie) şi furtul din avutul poporului („pedeapsa revoluţionară cea mai gravă”). „Este imposibil

şi ar fi absurd să se alcătuiască un Cod al Pedepselor”, însă „nu te poţi lipsi de instrucţiuni şi directive” (p.39). „Foarte adesea Tribunalele Militare revoluţionare sunt nevoite să acţioneze în împrejurări când este greu de stabilit dacă Tribunalul acţionează ca atare sau pur şi simplu în calitate de detaşament de luptă. Deseori… activitatea Tribunalului se desfăşoară paralel în sala de şedinţe şi în stradă”, împuşcarea „nu poate fi socotită pedeapsă, ea este doar simpla distrugere fizică a duşmanului clasei muncitoare” şi „poate fi aplicată în scopul intimidării (tortura) unor astfel de criminali” (p.40). „Pedeapsa nu este osânda pentru «culpă», nu constituie ispăşirea culpei…” Tribunalul „face lumină în privinţa persoanei criminalului atât… cât este cu putinţă pe baza felului de viaţă al acestuia şi trecutului” (p.44)

În tribunalele militare revoluţionare, „sensul dreptului de apel, instituit de burghezie, îşi pierde valabilitatea… în orânduirea sovietică nimeni nu are nevoie de această birocraţie” (p.46). „Este absolut nepermis să se instaureze practica apelului”, „nu se recunoaşte dreptul de a depune cerere de recurs” (p, 49). „Sentinţa trebuie pusă în aplicare aproape imediat, pentru ca efectul represiunii să fie cât mai puternic” (p.50), „este indispensabil să li se ia criminalilor orice speranţă de anulare ori schimbare a sentinţei Tribunalului Militar Revoluţionar” (p.50). „Tribunalul Militar Revoluţionar este organul necesar şi devotat al Dictaturii Proletariatului, care trebuie să conducă clasa muncitoare, prin distrugerile de neînchipuit, prin oceane de sânge şi lacrimi… în lumea muncii libere, a fericirii muncitorilor şi a frumuseţii” (p.59).

Am putea să mai citǎm multă vreme, dar este de ajuns! Să lăsămprivir ea să scormonească în acel trecut şi să alunec pe harta, cuprinsă atunci de flăcări, a ţării, să ne închipuim acele localităţi umane reale, care nu au fost

pomenite în broşura tribunalelor. Fiecare cucerire de oraş în timpul războiului civil era marcată nu doar de fumul carabinelor din curtea CEKA, ci şi prin şedinţele interminabile ale tribunalului. Şi ca să primeşti acel glonţ, nu era neapărat nevoie să fii ofiţer alb, senator, moşier, călugăr, cadet ori eser. Pentru o condamnare la moarte prin împuşcare erau prea de ajuns doar nişte mâini albe şi moi, fără bătături. Este însă uşor de ghicit că în Ijevsk sau Votcinsk, Iaroslavl sau Murom, Kozlov sau Tambov revoltele nu au costat mai ieftin nici mâinile nodu-roase şi cu bătături. Ceea ce ne va mira cel mai mult în acele rulouri – ale represiunii extrajudiciare şi al celei judiciare-dacă ele vor cădea vreodată dinaintea noastră, va fi numărul ţăranilor simpli. Pentru că nenumărate au fost tulburările şi răscoalele ţărăneşti, începând din anul 1918 până în anul 1921, deşi ele n-au împodobit, ca ilustraţii color, Istoria războiului civil, nimeni nu a fotografiat şi nu a filmat aceste mulţimi agitate, care au pornit cu pari, furci şi topoare împotriva mitralierelor, care, pe urmă, cu mâinile legate – zece pentru unul! – au fost aliniaţi în şiruri pentru a fi împuşcaţi. Răscoala din Sapojok o ţin minte doar locuitorii din Sapojok, cea din Pitelino – doar cei din Pitelino. Din aceeaşi lucrare a lui Laţis, tot pentru un an şi jumătate în cele douăzeci de gubernii, aflăm şi numărul răcoalelor înăbuşite – 344. Încă din 1918 răscoalele ţărăneşti au fost calificate „chiabureşti”, căci doar nu puteau ţăranii să se răscoale împotriva puterii muncitorilor şi ţăranilor! Dar cum se explică faptul că de fiecare dată nu se răsculau trei case din sat, ci satul întreg? De ce mulţimea săracilor, cu furcile şi topoarele lor, nu-i ucideau pe „chiaburii” răsculaţi, ci mergeau alături de ei împotriva mitra-lierelor? Laţis: chiaburul, „cu promisiuni, calomnii şi ameninţări, îi silea pe ceilalţi ţărani să participe la aceste răscoale. Dar ce era mai promiţător decât lozincile comitetelor săracilor?! Ce era mai ameninţător decât

mitralierele celor de la CEON?!

Şi câţi oameni nevinovaţi au fost atraşi între acele pietre de moară, victime absolut întâmplătoare, a căror exterminare constituie jumătatea inevitabilă a oricărei revoluţii înarmate?

Iată, de pildă, cazul unui adept al lui Tolstoi, I. E-v, din 1919, povestit de el însuşi în zilele noastre.

Când a fost declarată mobilizarea generală obligatorie în Armata Roşie (la un an după: „Jos războiul! Baionetele în pământ! Să mergem acasă!”), doar în gubernia Riazan, până în septembrie 1919, „au fost prinşi şi trimişi pe front 54 697 dezertorr * * (şi câţi au mai fi fost împuşcaţi pe loc drept exemplu!). E-v nu dezertase, ci refuzase deschis să facă serviciul militar din considerente religioase. A fost mobilizat forţat, dar la cazarmă nu pune mâna pe armă, nu merge la instrucţie. Indignat, comisarul unităţii îl predă la CEKA cu specificarea: „Nu recunoaşte pu

M.I. Laţis, Doi ani de luptă pe frontul intern, Editura de Stat. Moscova. 1920, p.75.

** M.I. Laţis, Ibidem, p.70

* * * M.I. Laţis. Ibidem, p 74.

terea sovietică”. Interogatoriul. La masă şed trei, în faţa fiecăruia se află câte un revolver tip Nagan. „Am mai văzut noi asemenea eroi, îndată o să cazi în genunchi! Dacă nu accepţi să lupţi, te împuşcă, pe loc!” Dar E-v este ferm: el nu poate să lupte, el este adeptul creştinismului liber. Cazul lui este transmis la tribunalul revoluţionar orăşenesc din Riazan.

Şedinţă deschisă, în sală – vreo sută de oameni. Un avocat bătrânel amabil. Acuzatorul Nikolski (cuvântul procuror a fost interzis până în 1922), om cult, el de asemenea jurist cu experienţă. Unul dintre asesori încearcă să se edifice cu privire la concepţiile inculpatului („Cum poţi dumneata, reprezentant al poporului muncitor,

să împărtăşeşti vederile unui aristocrat – contele Tolstoi?”), preşedintele tribunalului îi întrerupe şi nu-i lasă să se lămurească. Se ceartă.

Asesorul: Dumneata nu vrei să ucizi oameni şi îi convingi şi pe alţii să facă la fel. Dar albii au început războiul, iar dumneata ne împiedici să ne apărăm. Uite, o să te trimitem la Kolceak să propovăduieşti acolo nonviolenţa ta!

E-v: Unde mă trimiteţi, acolo mă duc.

Acuzatorul: Tribunalul nu trebuie să se ocupe de toate infracţiunile de drept comun, ci doar cu cele contrarevoluţionare. Date fiind elementele constitutive ale delictului cer să se transfere acest caz judecătoriei populare.

Preşedintele: Ha! Infracţiune! Ia te uită unde era apărătorul legilor! Noi nu ne călăuzim după legi, ci după conştiinţa noastră revoluţionară!

Acuzatorul: Insist să se treacă cererea mea în procesul verbal.

Apărătorul: Sunt de acord cu acuzatorul. Cazul trebuie audiat de un tribunal obişnuit.

Preşedintele: Pe neghiobul ăsta bătrân de unde l-aţi mai luat?

Apărătorul: De patruzeci de ani lucrez ca avocat, dar nimeni nu mi-a adus o astfel de insultă. Vă rog să treceţi în procesul verbal.

Preşedintele (râzând în hohote): Trecem, trecem!

În sală răsună râsete. Curtea se retrage pentru deliberare. Din camera de delibarare se aud strigăte de ceartă. S-au întors cu verdictul: moarte prin împuşcare!

În sală zgomot şi vociferări de indignare.

Acuzatorul: Protestez împotriva sentinţei şi mă voi plânge la comisariatul justiţiei!

Apărătorul: Sunt de acord cu acuzatorul!

Preşedintele: Evacuaţi sala!!!

Conducându-l pe E-v la închisoare, soldaţii din escortă i-au zis: „Ehei, frăţioare, ce bine-ar fi dacă toţi ar fi ca tine! N-ar mai fi niciun război, nu ar mai fi nici albi, nici roşii!” Când au ajuns la cazarmă, au convocat o adunare a ostaşilor din Armata Roşie. Adunarea a condamnat sentinţa. Au scris un protest şi l-au expediat la Moscova.

Treizeci şi şapte de zile a petrecut E-v aşteptând în fiece zi moartea, urmărind cu ochii lui, de la fereastră, execuţiile din curtea închisorii. În sfârşit, a sosit ordinul de comutare: cincisprezece ani de izolare cu regim sever.

Un exemplu instructiv. Legalitatea revoluţionară, în parte a învins, dar câte eforturi a trebuit să facă preşedintele tribunalului! Câtă dezordine, câtă indisciplină, câtă lipsă de conştiinţă! Acuzarea făcând cauză comună cu apărarea, soldaţii din escortă care se vâră unde nu le fierbe oala şi trimit o rezoluţie de protest. Ah, nu le este deloc uşor Dictaturii Prole-tariatului şi instanţelor justiţiei noi! Fireşte, nu la toate procesele întâlneşti atâta dezordine, dar nici cele ca acesta nu sunt puţine! Câţi ani vor trebui să mai treacă până ce va apărea, se va contura şi consolida linia necesară, până ce apărarea va face cauză comună cu procurorul şi cu tribunalul, iar cu ei va face cauză comună însuşi inculpatul şi toate rezoluţiile maselor!

Este sarcina nobilă a istoricului să studieze acest drum întins pe parcur-sul multor ani. Dar noi? Cum să ne deplasăm în acea negură trandafirie? Pe cine să interogăm? Cei împuşcaţi nu vor vorbi, ca de altfel nici cei împrăştiaţi. Şi chiar dacă mai sunt în viaţă vreunii dintre inculpaţi, avocaţi, oameni din escortă ori spectatori, nu ni se dă permisiunea să-i căutăm.

Şi, de bună seamă, că nu poate să ne ajute decât acuzarea.

Mulţumită unor binevoitori, ne-a căzut în mână un exemplar salvat de la distrugere al volumului de

rechizitorii al revoluţionarului frenetic, primul comisar al poporului pentru justiţie (i se pregătea postul personal de Tribun, dar Lenin a suprimat acest termen*), renumitul acuzator în cele mai mari procese, ulterior duşmanul înverşunat, în sfârşit demascat, al poporului-N.V. Krîlenko. Şi dacă totuşi vrem să realizăm o trecere în revistă a proceselor publice, dacă nu rezistăm ispitei de a respira aerul tribunalelor din primii ani postrevoluţionari – trebuie să izbutim să citim această carte.

N-avem altă cale. Iar ceea ce lipseşte şi ceea ce se referă la provincie trebuie să le reconstituim în minte.

Fireşte, am fi preferat să consultăm stenogramele acelor procese, să auzim de dincolo de mormânt vocile dramatice ale acelor primi inculpaţi, ale acelor primi avocaţi, când încă nimeni nu putea să prevadă în ce înşiruire inexorabilă totul va fi înghiţit laolaltă cu aceste tribunale revoluţionare.

Însă, ne explică Krîlenko, editarea stenogramelor „ar fi incomodă dintr-o serie de considerente de ordin tehnic" (p.4), dar sunt comode rechizito

— Lenin. Ed. cit., vol 36. p. 21 (1

** N.V. Krîlenko, Za piat let (în cinci ani). 19181922. Rechizitorii rostite la cele mai mari procese, judecate la Tribunalul Revoluţionar din Moscova şi la Tribunalul Revoluţionar Suprem. GIZ, Moscova – Petrograd, 1923.

riile lui şi sentinţele tribunalelor, care încă de pe atunci coincideau pe deplin cu cerinţele acuzatorului.

Cică arhivele Tribunalului Revoluţionar din Moscova şi ale Tribunalului Suprem nu erau (în 1923) „câtuşi de puţin în ordine... Stenogramele unei întregi serii de procese... erau scrise atât de ininteligibil, încât trebuia ori să tai pagini întregi, ori să reconstitui textul din memorie" (!), iar „o serie de procese dintre cele mai mari" (inclusiv procesul în problema revoltei eserilor de stânga, procesul amiralului Şceastnîi, al ambasadorului englez Lockhart) „s-

au desfăşurat fără a fi stenografiate” (p. 4 – 5).

Ciudat. Condamnarea eserilor de stânga n-a fost un fleac. După Fe-bruarie şi Octombrie, acesta era cel de-al treilea punct crucial al istoriei noastre, trecerea la sistemul partidului unic în stat. Şi au fost împuşcaţi cu duiumul. Dar nu s-a stenografiat nimic.

„Complotul militar” din anul 1919 „a fost lichidat de către VCEKA în ca-drul represiunii extrajudiciare” (p. 7), şi astfel, tocmai prin aceasta „s-a demonstrat existenţa lui” (p. 44). (în total au fost arestaţi peste o mie de oameni. Oare puteau fi toţi trimişi în judecată?)

Poftim, apucă-te şi povesteşte fluent şi în ordine despre procesele judiciare din acei ani…

Totuşi principiile importante le vom afla. De pildă, acuzatorul suprem ne anunţă că VŢIK are dreptul să se amestece în orice proces judiciar. „VŢIK are dreptul să graţieze şi să aplice pedeapsa cu moartea nelimitat, după cum crede de cuviinţă (p. 13, sublinierea noastră – A. S.). De pildă, o condamnare de şase luni a schimbat-o cu zece ani (şi, după cum cititorul îşi dă bine seama, pentru asta nu se convoca plenara întregului VŢIK, ci sentinţa era corectată să zicem de Sverdlov (3) în cabinetul său). Toate acestea, explică Krîlenko „deosebesc în mod avantajos sistemul nostru de teoria falsă a separării puterilor” (p. 14), teoria privind autonomia puterii judiciare. (Exact, spunea şi Sverdlov: „Este bine că la noi puterea legislativă şi cea executivă nu sunt separate, ca în Occident, printr-un zid compact. Toate problemele pot fi rezolvate repede”. Mai ales la telefon.)

În discursurile rostite la tribunal, Krîlenko formulează, şi mai deschis, şi mai exact, obiectivele generale ale justiţiei sovietice, într-o vreme când tribunalul era „concomitent şi creator de drept (sublinierea lui Krîlenko) … şi instrument al politicii” (p. 3, sublinierea mea – A. S.).

Creator de drept – pentru că patru ani nu au existat niciun fel de coduri: cele ţariste fuseseră aruncate, cele proprii nu fuseseră alcătuite. „Şi nimeni să nu-mi spună că justiţia noastră penală trebuie să acţioneze, sprijinindu-se exclusiv pe normele scrise existente. Noi trăim în procesul Revoluţiei…” (p. 407). „Tribunalul nu este acea instanţă judecăto

Laţis, Op. cit., p. 46.

rească în care trebuie să renască subtilităţile şi speculaţiile juridice… Noi creăm un drept nou şi norme etice noi” (p. 22, sublinierea mea – A. S.). „Oricât de mult s-ar vorbi aici despre legea eternă a dreptului, a dreptăţii şi aşa mai departe, noi ştim… cât de scump ne-au costat” (p. 505, sublinierea mea – A. S.).

(Dacă pedepsele voastre ar fi comparate cu ale noastre, poate că nu ar fi chiar atât de scump? Poate cu dreptatea eternă ar fi mai confortabil?…)

Subtilităţile juridice nu sunt necesare pentru că nu trebuie să elucidezi dacă inculpatul este vinovat sau nevinovat: în prezent conceptul de culpabilitate, acest vechi concept burghez, a fost stârpit (p. 318).

Aşadar, am auzit de la tovarăşul Krîlenko că tribunalul revoluţionar nu este un tribunal ca toate tribunalele! Altă dată o să ne spună că tribunalul în genere nu este tribunal: „Tribunalul este organul luptei de clasă a muncitorilor îndreptat împotriva duşmanilor lor” şi trebuie să acţioneze „în conformitate cu interesele Revoluţiei… având în vedere rezultatele cele mai de dorit pentru masele muncitorilor şi ţăranilor” (p. 73).

Oamenii nu sunt oameni, ci „purtători determinaţi ai unor idei determina-te”. „Oricare ar fi calităţile individuale (ale inculpatului), lui i se poate aplica un singur criteriu de apreciere: aprecierea din punctul de vedere al oportunităţii de clasă” (p.79).

Adică tu poţi să exişti numai dacă acest lucru este

oportun pentru clasa muncitoare. Iar „dacă această oportunitate ar cere ca sabia pedepsei să se abată asupra capetelor inculpaţilor, atunci niciun fel de… persu-asiune verbală nu va fi de ajutor” (p. 81), adică argumentele avocaţilor etc. „În justiţia noastră revoluţionară nu ne călăuzim după articole şi nici după gradul circumstanţelor atenuante; la Tribunal trebuie să pornim de la considerente de oportunitate” (p. 524).

În anii aceia se întâmpla ca nişte oameni care trăiau liniştiţi aflau deodată că existenţa lor este inoportună.

Trebuie să înţelegem că nu povara celor ce a făptuit acuzatul apasă asupra lui, ci ceea ce el ar putea să facă, numai dacă nu va fi împuşcat numaidecât. „Noi ne apărăm nu doar de trecut, ci şi de viitor” (p. 82).

Declaraţiile tovarăşului Krîlenko sunt clare şi generale. Ele ne reconstituie perioada aceea judiciară în tot relieful ei. Prin aburul de primăvară răzbeşte brusc transparenţa autumnală. Şi poate că nu mai trebuie să frunzărim mai departe proces după proces? Căci aceste declaraţii vor fi aplicate neabătut.

Doar închizând ochii să-ţi închipui o mică sală de judecată, în care încă nu există podoabe aurite. Membrii tribunalului iubitori de adevăr îmbrăcaţi în tunici simple, uscăţivi, încă nu aveau obrajii durdulii. Iar autoritatea acuzatoare (aşa îi place lui Krîlenko să-şi spună) poartă un veston civil descheiat la toţi nasturii şi în tăietura gulerului se vede un colţişor al tricoului marinăresc.

În limba rusă, acuzatorul suprem se exprimă astfel: „pe mine mă interesează chestiunea faptului!”; „concretizaţi momentul tendinţei!”; „noi sperăm în planul analizei adevărului obiectiv”. Uneori, pe neaşteptate, fulgeră cu un dicton latinesc (este drept că de la proces la proces dictonul este acelaşi, doar peste vreo câţiva ani va apărea un altul). Trebuie să spunem că în vâltoarea evenimentelor revoluţionare a absolvit două facultăţi. Ceea

ce îi atrage simpatia este felul cum se exprimă despre acuzaţii din adâncul sufletului: „Ticăloşi de profesie!” Şi nu este deloc ipocrit. Dacă nu-i place surâsul unei inculpate, el îi trânteşte ameninţător, încă înainte de a se pronunţa vreo sentinţă: „Iar pe dumneata, cetă-ţeană Ivanova, cu surâsul dumitale, o să te apreciem aşa cum trebuie şi o să găsim posibilitatea să facem astfel încât să nu mai râzi niciodată!” (p. 296, sublinierea mea – A. S.).

Aşadar începem?…

PROCESUL ZIARULUI „RUSSKIE VEDOMOSTI” (Buletinul rus). Acest proces, unul dintre primele şi cele mai timpurii, este un proces al cuvântului. La 24 martie 1918, acest cunoscut ziar „profesoral” a tipărit articolul lui Savinkov (4) Din călătorie. Ar fi fost mai bucuroşi să-l înhaţe pe Savinkov în persoană dacă nu era blestemata de călătorie, dar de unde să-l iei? Au suprimat ziarul şi au târât pe banca acuzaţilor pe redactorul şef P.V. Egorov, un om de vârstă foarte înaintată şi i-au cerut să explice: cum a îndrăznit? Căci trecuseră patru luni din Era cea Nouă, era timpul să se obişnuiască!

Egorov se justifică naiv că acesta este articolul unui „remarcabil om politic, ale cărui opinii prezintă interes general indiferent dacă sunt sau nu împărtăşite de redacţie”. În continuare, el nu vedea nicio calomnie în afirmaţia lui Savinkov: „Să nu uităm că Lenin, Natanson et Comp au venit în Rusia prin Berlin, adică autorităţile germane i-au ajutat să se întoarcă în patrie”. Pentru că, într-adevăr, aşa a fost. Aflată în război, Germania Kaiserului l-a ajutat pe tovarăşul Lenin să se întoarcă.

Krîlenko exclamă că el nu va acuza ziarul de calomnie (de ce oare?), ci pentru încercarea de a influenţa spiritele! (Dar oare îndrăzneşte ziarul să-şi propună un astfel de obiectiv?!)

Nu este pusă în vina ziarului nici următoarea frază a lui Savinkov: „Trebuie să fii nebun şi criminal ca să susţii

că proletariatul internaţional ne sprijină", pentru că el ne sprijină încă...

Pentru încercarea de a influenţa spiritele s-a pronunţat sentinţa: ziarul, editat din anul 1864, care a suportat reacţiunile cele mai incredibile: Uvarov (5), Pobedonosţev (6), Stolîpin, Kasso (7) şi alţii, să fie suprimat pentru totdeauna! (Pentru un singur articol – suprimat pe vecie! Uite-aşa trebuie să procedeze puterea!) Redactorul Egorov a fost condamnat... mi-e ruşine să spun, ca într-o oarecare Grecie... la trei luni de izolare cu regim sever. (Nu chiar atât de ruşine, dacă ne gândim că nu era decât anul 1918! Căci bătrânul, dacă va supravieţui, va fi întemniţat din nou, şi încă de câte ori!)

Oricât ar părea de bizar, dar în acei ani fulminanţi se dădea şi se primea mită cu tot atâta duioşie ca de când lumea în Rusia, şi apoi în Uniune. Donaţiile acestea erau dirijate chiar, şi mai ales spre organele judiciare. Şi, ne sfiim să adăugăm, spre CEKA. Tomurile istoriei, legate între coperţi roşii imprimate cu litere de aur, păstrează tăcerea, dar bătrânii care au fost martori îşi amintesc că, spre deosebire de perioada stalinistă, soarta arestaţilor politici din primii ani postrevoluţionari depindea serios de mită: era primită fără jenă şi, în schimb, persoana în cauză era eliberată în mod cinstit. Şi iată, Krîlenko, care timp de cinci ani nu şi-a ales decât o duzină de procese, ne informează despre două dintre acestea. Vai, atât tribunalul din Moscova, cât şi tribunalul suprem, în aspiraţia lor spre perfecţiune, nu îşi alegeau drumul cel drept, ci deseori se înglodau în necuviinţă.

PROCESUL CELOR TREI ANCHETATORI PENALI DE LA TRIBUNA-LUL REVOLUŢIONAR DIN MOSCOVA (aprilie 1918). În martie 1918 a fost arestat un anume Beridze care făcea trafic cu lingouri de aur. Soţia lui, cum se obişnuia, a început să caute calea pentru a-şi răscumpăra soţul. Ea a izbutit să găsească un lanţ de

cunoştinţe care ducea la unul dintre anchetatori. Acela a mai atras încă doi şi la întâlnirea secretă i-au cerut două sute cincizeci de mii. După ce s-au târguit, au convenit la şaizeci de mii, dintre care jumătate predaţi înainte prin mijlocirea avocatului Grin. Totul ar fi rămas necunoscut, cum s-a întâmplat cu sute de asemenea tranzacţii, şi cazul n-ar fi ajuns în letopiseţul lui Krîlenko şi al nostru (şi chiar în şedinţa Sovnarkonului!), dacă soţia lui Beridze nu s-ar fi zgârcit cu banii: nu i-a adus lui Grin decât cincisprezece mii avans în loc de treizeci, şi – iar acesta a fost lucrul cel mai important – dacă, într-un moment de agitaţie şi îndoială femeiască, n-ar fi hotărât peste noapte că avocatul nu este om de nădejde, ducându-se, dimineaţa, la altul – lakulov. Nu se spune cine anume, însă pesemne că lakulov s-a hotărât să-i dea în gât pe anchetatori.

Interesant în acest proces este faptul că toţi martorii, începând cu soţia ghinionistă, încearcă să facă depoziţii în favoarea inculpaţilor şi să mini-malizeze faptele de care erau acuzaţi (ceea ce este imposibil la un proces politic!). Krîlenko explică astfel: acest lucru se întâmplă din considerente mic-burgheze. Ei se simt străini de Tribunalul nostru revoluţionar. (Noi îndrăznim în spirit mic-burghez să facem presupunerea: oare n-au învăţat martorii să se teamă în timpul celor şase luni de dictatură a proletariatului? Căci este nevoie de mare cutezanţă ca să înfunzi pe anchetatorii tribunalului revoluţionar. Ce se va întâmplă cu tine pe urmă?...)

Este interesantă şi argumentaţia acuzatorului. Doar cu o lună în urmă, inculpaţii erau tovarăşii lui de luptă, camarazii de arme, susţinătorii lui, erau oameni pe de-a-ntregul devotaţi intereselor revoluţiei, iar unul dintre ei, Leist, era chiar „un acuzator sever, capabil să arunce tunete şi fulgere asupra oricui ar atenta la bazele orânduirii”. Şi ce să spui despre ei în prezent? Unde să cauţi probe pentru a-i discredita? (Fiindcă mita în sine nu

este suficientă pentru discreditare.) Da, e limpede unde: în trecutul lor! Chestionarul cu datele personale!

„Dacă ne vom uita mai atent" la acest Leist, „vom afla despre el informaţii extrem de interesante". Suntem intrigaţi: este un aventurier notoriu? Nu, dar este fiul unui profesor de la Universitatea din Moscova! Şi nu un profesor oarecare, ci unul care a rezistat douăzeci de ani trecând prin toate reacţiunile datorită faptului că nu îl interesa activitatea politică! (în pofida regimului reacţionar, Krîlenko a fost admis la universitate ca extern…) Atunci de ce să ne mirăm de făţărnicia fiului său?

Podgaiski era fiul unui funcţionar din justiţie, cu siguranţă membru al Sutelor Negre (8), altfel cum ar fi reuşit să lucreze douăzeci de ani în ca-drul organelor judiciare? Iar odrasla lui se pregătea şi el pentru cariera judiciară. Dar a venit revoluţia, şi el s-a aciuat la tribunalul revoluţionar. Ceea ce până mai ieri părea nobil şi frumos, astăzi arăta dezgustător!

Cel mai ticălos dintre toţi era, firește, Gugel. Fusese editor, şi ce credeţi că propunea muncitorilor şi ţăranilor drept hrană spirituală? El „hrănea masele largi cu literatură de proastă calitate", nu cu Marx, ci cu lucrările unor profesori burghezi de renume mondial (pe acei profesori îi vom întâlni şi noi pe banca acuzaţilor).

Krîlenko se înfurie şi se miră: ce stârpituri de oameni s-au strecurat în sânul tribunalului? (Noi, de asemenea, suntem nedumeriţi: din cine sunt alcătuite tribunalele muncitorilor şi ţăranilor? De ce proletariatul a încredinţat sarcina de a-i răpune pe duşmanii săi tocmai unor astfel de inşi?)

În ceea ce îl priveşte pe avocatul Grin, „omul casei" la colegiul de anchetă, individul care poate elibera pe cine pofteşti, acesta era „reprezentantul tipic al acelei specii a rasei umane pe care Marx a numit-o lipitorile orânduirii capitaliste" şi din care fac parte jandarmii, preoţii şi…

notarii, în afară, bineînţeles, de toţi avocaţii.

Se pare că Krîlenko nu şi-a precupeţit puterile, cerând o sentinţă crudă şi necruţătoare, fără a lua în consideraţie „nuanţele individuale ale culpei”, însă veşnic vigurosul tribunal parcă fusese cuprins de un soi de moleşeală vâscoasă, de amorţeală, şi de-abia a bâiguit: anchetatorilor câte şase luni de închisoare, iar avocatului – amendă în bani. (Numai recurgând la dreptul VŢIK „de a condamna fără limită”, Krîlenko a obţinut la Metropol (9) ca anchetatorii să primească zece ani, iar lipitoarea de avocat – cinci ani şi confiscarea tuturor bunurilor. Krîlenko a făcut mare vâlvă cu vigilenţa sa şi era gata-gata să-şi mească titlul de Tribun).

Noi recunoaştem că acest proces nu putea să nu zdruncine, atât în rândul maselor revoluţionare de atunci, cât şi în rândul cititorilor noştri de astăzi, credinţa în sacralitatea tribunalului. Şi cu atât mai multă sfială să trecem la următorul proces, având în centru o instituţie şi mai înaltă.

PROCESUL LUI KOSÂREV (15 februarie 1919). F.M. Kosârev şi amicii lui Libert, Rottenberg şi Soloviov au lucrat înainte în comisia de aprovi-zionare a Frontului de Est (împotriva trupelor Adunării Constituante, înainte de Kolceak). S-a stabilit că acolo ei găseau mijloace de a primi dintr-odată de la 70.000 la un milion de ruble, călăreau trăpaşi de cur-se, făceau chefuri cu surori de caritate. Comisia lor şi-a procurat un sediu, un automobil, administratorul lor chefuia la „Iar” (10). (Nu eram obişnuiţi să ne închipuim astfel anul 1918, dar aceasta e mărturia tribunalului revoluţionar.)

Totuşi nu acesta este fondul chestiunii: niciunul dintre ei nu a fost judecat pentru faptele săvârşite pe Frontul de Est, ba chiar li s-a iertat totul. Dar minune mare! Nu trecuse mult de când comisia lor de aprovizionare fusese desfiinţată şi, într-o zi, toţi patru plus

Nazarenko, un fost vagabond siberian, amicul lui Kosârev din vremea când îşi ispăşea condamnarea la ocnă ca deţinut de drept comun, au primit invitaţia să constituie… colegiul de revizie şi control al VCEKA!

Iată ce reprezenta acest Colegiu: era împuternicit să verifice legalitatea acţiunilor tuturor celorlalale organe ale VCEKA, dreptul de a cere şi examina orice dosar în orice stadiu de procedură şi de a anula hotărârile tuturor celorlalte organe ale VCEKA, în afară numai de prezidiul VCEKA!!! (p. 507). Nu era deloc puţin! Cea de a doua putere în VCEKA după Prezidiu. Rândul al doilea după Dzerjinski, Uritki (11), Peters (12), Laţis, Menjiński, lagoda!

Felul de viaţă al copărtaşilor rămăsese însă cel dinainte, ei nu umblau cu nasul pe sus şi nu-şi dădeau aere. Împreună cu un ştiu care Maxi-mâci, Lionka, Rafailski şi Mariupolski, „care nu aveau nicio legătură cu organizaţia comunistă", aranjează, în apartamente particulare şi la hotelul Savoy, „o ambianţă luxoasă… cu jocuri de cărţi (banca are un fond de o mie de ruble), cu băuturi şi cu dame". Kosârev şi-a procurat mobilier scump (70.000) şi nu se dă în lături să sustragă de la VCEKA lingurile de argint, ceştile de argint (dar VCEKA de unde le are?…), ba chiar şi, pur şi simplu, pahare. „Iată încotro, nu în direcţia ideologică, se îndreaptă atenţia lui, iată ce ia pentru sine de la mişcarea revoluţionară". (Negând acum sumele primite drept mită, acest cekist de marcă minte fără să clipească măcar că are… o moştenire de 200.000 de ruble la banca din Chicago!… Această situaţie, el, evident şi-o închipuie în mod real alături de revoluţia mondială.)

Oare cum poţi să-ţi foloseşti acest drept suprauman de a aresta pe cine vrei şi de a elibera pe cine îţi convine? Evident, trebuie să ocheşti peştele cu icre de aur, şi dintr-acesta, în 1918, căzuse mult în plase. (Căci revoluţia s-a

făcut într-o prea mare grabă, multe lucruri le-au scăpat din vedere, şi câte pietre preţioase, coliere, brăţări, inele, cercei au izbutit să ascundă femeiuştile burgheze.) Pe urmă să cauţi contacte cu rudele arestaţilor prin mijlocirea unui om de paie.

Asemenea figuri se perindă, de asemenea, prin faţa noastră la proces. De pildă, tânăra Uspenskaia, 22 de ani, a absolvit liceul la Petersburg, însă n-a intrat la facultate. Numaidecât s-a instaurat puterea Sovietică, şi, în primăvara anului 1918, Uspenskaia s-a prezentat la VCEKA, oferindu-şi serviciile în calitate de informatoare. Ca înfăţişare corespundea, şi au angajat-o.

Referitor la turnătorie şi turnători (pe atunci colaboratori secreţi), Krî-lenko face următorul comentariu: pentru sine „noi nu vedem în asta nimic ruşinos, o socotim ca pe o datorie;... nu faptul în sine al muncii este ruşinos; dacă un om recunoaşte că această muncă este necesară intereselor revoluţiei, el trebuie să nu ezite" (p. 512, sublinierea mea – A. S.), însă, vai, Uspenskaia nu are un crez politic, iată ce este groaznic! Ea spune sincer: „Am acceptat pentru ca să-mi plătească un anumit procentaj" de fiecare caz descoperit şi, în plus, „să împart pe jumătate" câştigul cu cineva pe care Tribunalul îl trece sub tăcere, ordonându-i să nu-i spună numele. După spusele lui Krîlenko, Uspenskaia „nu făcea parte din personalul VCEKA, ci lucra în acord" (p. 507). De altfel, trebuie omeneşte s-o înţelegem, ne explică acuzatorul: era obişnuită să cheltuiască fără să se uite la bani şi ce însemnau pentru ea acei 500 de ruble prăpădiţi, salariul ei de la VSNH, când o singură extorcare (să intervină pentru desigilarea prăvăliei unui negustor) îi aducea 5.000 de ruble, iar alta – de la Meşcerskaia-Grews, al cărei soţ fusese băgat la închisoare – 17.000. De altfel, Uspenskaia a rămas puţină vreme simplă colaboratare secretă. După câteva luni, cu ajutorul unor cekişti de vază, era comunistă

şi anchetatoare penală.

Totuşi încă n-am răzbit la miezul chestiunii. A.P. Meşcerski, un mare industriaş, a fost arestat pentru rigiditate în tratativele economice cu guvernul sovietic (L Larin (13). Pe soţia lui, E. L, care era bănuită că ascunde bijuterii şi bani, au început s-o şantajeze cekişti. Veneau chiar ei la ea acasă, prezentându-i situaţia soţului din ce în ce mai gravă şi cerând sume din ce în ce mai mari pentru răscumpărare. Ajunsă la disperare, Meşcerskaia-Grews a denunţat chiar ea şantajul (prin intermediul aceluiaşi avocat lakulov, care îi înfundase şi pe ce trei anchetatori-şperţari şi probabil că nutrea ură de clasă faţă de întreg sistemul procedurii judiciare şi extrajudiciare proletare). Preşedintele tribunalului a săvârşit şi el o greşeală de clasă: în loc să-l prevină pur şi simplu pe tovarăşul Dzerjinski şi să aranjeze totul în familie, a ordonat să i se dea soţiei lui Meşcerski pentru mită bancnote numerotate, şi să ascundă, în locuinţa ei, după o draperie, o stenografă. Şi a venit un anume Gode-liuk, prieten intim cu Kosârev, pentru a se înţelege în privinţa preţului răscumpărării (a cerut 600.000 de ruble!). Şi au fost stenografiate toate referinţele lui Godeliuk la Kosârev, Soloviov şi la alţi comisari, povestirile lui despre toţi cei de la CEKA, cine şi câte mii ia, apoi primindu-şi avansul convenit, i-a înmânat E. L Meşcerskaia permisele de intrare la CEKA, eliberate de colegiul de revizie şi control şi semnate de Libert şi Rottenberg (acolo, la CEKA, trebuia să continue tocmeala). Când să plece, a fost demascat! Pierzându-şi cumpătul, a mărturisit. (Meşcer-skaia a izbutit să meargă la colegiul de revizie şi control, şi acolo fusese deja cerut pentru verificare dosarul soţului ei.)

Dar daţi-mi voie! Păi o astfel de demascare pătează veşmintele celeste ale CEKA! Oare acest preşedinte al Tribunalului Revoluţionar din Moscova este în toate minţile? Nu cumva îşi bagă nasul undenu-i fierbe oala?

Dar se pare că acesta era imperativul momentului, moment ascuns nouă cu desăvârşire în faldurile istoriei noastre măreţe! Se pare că primul an de activitate a CEKA a produs întrucâtva o impresie de repulsie chiar şi asupra partidului proletariatului, încă neobişnuit cu aşa ceva. Trecuse doar primul an, fusese făcut doar primul pas pe drumul glorios al CEKA şi deja, cum scrie Krîlenko nu prea desluşit, a apărut „o dispută între tribunal, cu funcţiile lui, şi funcţiile extrajudiciare ale CEKA… dispută care împărţea în vremea aceea partidul şi raioanele muncitoreşti în două tabere” (p. 14). Aşa a fost posibil ca afacerea Kosî-rev să fie pusă pe rol (înainte toţi rămâneau nepedepsiţi) şi să aibă ecou la nivelul cel mai înalt al statului.

CEKA trebuia salvată! Salvaţi CEKA! Soloviov roagă Tribunalul să-i dea permis de intrare la închisoarea Taganka (vai, nu la Lubianka!), ca să stea de vorbă cu Godeliuk. Tribunalul refuză. Atunci, Soloviov pătrunde în celula lui Godeliuk şi fără permisul tribunalului. Şi să vedeţi ce coincidenţă: tocmai atunci Godeliuk se îmbolnăveşte grav, da. („Nu se poate spune că Soloviov ar fi dat dovadă de rea-voinţă”, spune Krîlenko linguşitor.) Şi simţind brusc că i se apropie moartea, Godeliuk se căieş-te emoţionat că a putut să calomnieze CEKA. Cere să i se dea hârtie şi compune o declaraţie de negare: nu e nimic adevărat din toate câte le-a îndrugat despre Kosârev şi alţi comisari ai CEKA, şi tot ce a fost steno-grafiat de după draperie este la fel de neadevărat!

O, câte subiecte! O, unde este Shakespeare? Soloviov a trecut prin zid, umbre firave saltă prin celulă, Godeliuk retractează cu o mână tremurândă… iar nouă, la teatru şi la cinematograf, ni se evocă anii revoluţiei doar prin Varşovianca…

„Dar cine i-a eliberat permisele?” insistă Krîlenko. Permisele pentru Meşcerskaia doar n-au picat din cer? Nu,

acuzatorul „nu vrea să spună că Soloviov ar avea vreun amestec, pentru că… nu există probe suficiente”, însă el presupune că „nişe cetăţeni rămaşi în libertate cu pufuşor pe botişor” puteau să-l trimită pe Soloviov la Taganka.

Acum era momentul cel mai nimerit să fie interogaţi Libert şi Rottenberg. Au fost chemaţi, dar nu s-au prezentat! Uite aşa, pur şi simplu, nu s-au prezentat, s-au eschivat. Atunci, daţi-mi voie, să fie interogată Meşcerskaia! Închipuiţi-vă că nici această aristocrată decăzută n-a avut curajul să se prezinte la Tribunalul Revoluţionar!

După încasarea mitei, Meşcerski a fost eliberat pe chezăşia lui lakulov şi, împreună cu soţia, a fugit în Finlanda. În schimb, pe lakulov, în preaj-mă judecării lui Kosârev, l-au pus sub stare de arest, poate tocmai pentru acele chezăşii, ori tocmai ca pe un şarpe veninos. La judecată l-au adus sub escortă ca să depună mărturie, şi, curând, trebuie să credem, a fost împuşcat. (Şi acum ne mirăm: cum s-a ajuns la nesocotirea legii, de ce nimeni nu s-a luptat?)

Iar Godeliuk a retractat şi moare. Iar Kosârev nu este vinovat de nimic! Şi nu mai poţi să interoghezi pe nimeni…

În schimb, ce mai martori au venit la Tribunal de bunăvoie! Tovarăşul Peters, vicepreşedintele VCEKA şi chiar însuşi Felix Edmundovici a venit alarmat. Faţa lui prelungă şi aprinsă de ascet este îndreptată spre judecătorii încremeniţi, şi el depune mărturie în apărarea nevinovatului Kosârev, în apărarea înaltelor lui calităţi morale, revoluţionare şi profesionale. Această depoziţie, vai, n-a mai ajuns până la noi, însă Krîlenko relatează următoarele: „Soloviov şi Dzerjinski au prezentat în cele mai grozave culori minunatele calităţi ale lui Kosârev” (p. 522). (Ah, sublocotenent nesăbuit! Peste douăzeci de ani, la Lubianka, îţi vor adu-ce aminte de acest proces!) Se poate ghici cu uşurinţă ce putea să spună Dzerjinski:

Kosârev este un cekist de fier, necruţător faţă de duşmani, este un tovarăş bun. Inimă fierbinte, minte lucidă, mâini curate.

Şi din haosul calomniei se înalţă în faţa noastră cavalerul de bronz Kosârev. De fapt şi biografia lui îi scoate în evidenţă voinţa remarcabilă. Înainte de revoluţie a fost judecat de câteva ori, de cele mai multe ori pentru crimă: mai întâi, pentru că (la Kostroma), intrând prin înşelăciune, ca să jefuiască, în locuinţa bătrânei Smirnova, a sugrumat-o cu propriile ei mâini. Apoi pentru încercarea de a-şi ucide propriul tată şi pentru uciderea unui tovarăş al acestuia cu intenţia de a-i folosi actul de identitate, în celelalte cazuri, Kosârev a fost judecat pentru escrocherii, şi, în general, a petrecut mulţi ani la ocnă (este de înţeles năzuinţa lui pentru lux!), şi numai amnistiile ţarului l-au mai scăpat de acolo.

Aici, vocile severe şi drepte ale celor mai importanţi cekişti l-au întrerupt pe acuzator, arătându-i că toate condamnările anterioare au fost pronunţate de organe judecătoreşti burghezo-moşiereşti şi nu pot fi luate în consideraţie de societatea noastră nouă. Dar ce se întâmplă? De la tribuna acuzatorului Tribunalului revoluţionar, sublocotenentul, întrecând orice măsură, trânteşte, drept răspuns, o tiradă atât de greşită din punct de vedere ideologic, încât ni se pare că introducerea ei aici, în expunerea armonioasă a proceselor vremii, ar fi chiar distonantă:

„Dacă în sistemul judiciar ţarist exista ceva bun, în care puteam avea încredere, aceasta nu era decât curtea cu juri… În hotărârea juraţilor puteai întotdeauna să ai încredere, ei săvârşeau foarte puţine erori judiciare” (p. 522).

Este cu atât mai neplăcut să auzi aşa ceva din gura tovarăşului Krî-lenko, deoarece, cu trei luni în urmă, la procesul provocatorului Roman Malinovski, favoritul lui

Lenin, care, în pofida celor patru condamnări din trecut pentru infracţiuni de drept comun, a fost cooptat în Comitetul Central şi trimis în Dumă, Autoritatea Acuzatoare s-a situat pe o poziţie de clasă ireproşabilă:

„Pentru noi fiecare crimă este produsul sistemului social respectiv, şi în acest sens o condamnare de drept comun anterioară, în virtutea legilor societăţii capitaliste şi ale epocii ţariste, nu constituie în ochii noştri un fapt care aşterne o dată pentru totdeauna o pată de neşters… Noi cunoaştem multe exemple când în rândurile noastre s-au aflat oameni în al căror trecut se întâlneau astfel de fapte, dar noi n-am tras niciodată de aici concluzia că trebuie să-i eliminăm din mediul nostru. Omul care cunoaşte principiile noastre, nu se poate speria că existenţa unei condamnări în trecut îl ameninţă cu scoaterea din rândurile revoluţionarilor…” (p. 337, sublinierea mea – A.S.).

Iată cât de partinic ştia să vorbească tovarăşul Krîlenko! Însă aici, datorită raţionamentului său eronat, s-a întunecat figura cavalerului Kosârev! Şi în tribunal s-a creat o astfel de atmosferă, încât tovarăşul Dzerjinski a fost nevoit să spună: „Pentru o clipă (ei, doar pentru o clipă! – A.S.) m-a fulgerat ideea dacă nu cumva cetăţeanul Kosârev a căzut victimă a pasiunilor politice, care în ultima vreme s-au dezlănţuit în jurul Comisiei Extraordinare?” (CEKA).

Krîlenko şi-a dat seama: „Eu nu vreau şi n-am vrut niciodată ca prezentul proces al lui Kosârev şi Uspenskaia să devină procesul CEKA. Aşa ceva nu numai că nu pot să vreau, ci trebuie să lupt din toate puterile împotriva acestui lucru!”… „În fruntea Comisiei Extraordinare au fost puşi tovarăşi cu cel mai acut spirit de răspundere, dintre cei mai cinstiţi şi principiali, care şi-au asumat povara îndatoririi de a-i strivi pe duşmani, chiar şi cu riscul de a săvârşi greşeli… Pentru aceasta, revoluţia este

obligată să le mulţumească… Subliniez această latură pentru ca nimeni să nu-mi poată spune pe urmă: «El a fost instrumentul unei trădări politice»” (p. 509 – 510, sublinierea mea – A.S.). (Vor spune!…)

Iată pe ce muchie de cuţit se afla Acuzatorul Suprem! Dar se vede că avea nişte relaţii, încă din clandestinitate (cercuri destul de apropiate lui Lenin), de unde afla ce întorsătură vor lua lucrurile mâine. Aceasta se observă din câteva procese, chiar şi din acesta. Se simţeau în aer noi tendinţe la începutul anului 1919. Gata! E timpul ca VCEKA să fie înfrânată! Acel moment a fost „splendid exprimat în articolul lui Buharin, când acesta spune că în locul spiritului revoluţionar legal trebuie să se instaureze legalitatea revoluţionară”.

Dialectică, orice ai zice! Şi Krîlenko lasă să-i scape: „Tribunalulrevoluţi onar este chemat să preia locul comisiilor extraordinare”. (Să preia locul??…) De altminteri, „el trebuie să nu fie mai puţin năprasnic, în sensul realizării sistemului de intimidare, teroare şi ameninţare, decât a fost Comisia Extraordinară” (p. 511).

A fost?… Prin urmare, el a şi înmormântat-o?!… Daţi-mi voie, dumneavoastră spuneţi să preia locul, dar cu cekiştii ce se va întâmpla? Cumplite zile! Atunci este explicabil că şeful cel mare, în mantaua-i lungă până la călcâie, s-a grăbit să compară în calitate de martor.

Dar poate că sursele dumitale, tovarăşe Krîlenko, sunt false?

Da, în acele zile s-a întunecat cerul deasupra Lubiankăi. Şi cartea aceasta putea s-o apuce pe alt făgaş, însă eu presupun că Felix cel tare ca fierul s-a dus la Vladimir Ilici să discute, să-i explice. Şi totul s-a înseninat Deşi, peste două zile, la 17 februarie 1919, prin hotărârea specială a VŢIK, CEKA a fost privată de drepturile ei judiciare (dar cele extrajudiciare au rămas?), „e drept pentru scurtă vreme” (p. 14)!

Singura zi de dezbateri s-a complicat şi prin faptul că secătura de Uspenskaia s-a comportat dezgustător. Chiar şi de pe banca acuzaţilor ea „a împroşcat cu noroi” şi pe alţi cekişti de seamă, care n-au fost implicaţi în proces, şi chiar pe însuşi tovarăşul Peters! (S-a dovedit că ea folosea numele lui nepătat în operaţiile de şantaj; ea stătea pur şi simplu în cabinetul lui Peters când acesta discuta cu alţi agenţi de informaţii.) Acum face aluzie la trecutul dubios dinaintea revoluţiei al tovarăşului Peters, când se afla la Riga. Iată în ce şarpe s-a transformat în numai opt luni, cu toate că în aceste opt luni ea s-a aflat printre cekişti! Ce-i de făcut cu una ca ea? Aici Krîlenko s-a potrivit întru totul cu părerea cekiştilor: „Câtă vreme regimul nu se va consolida pe deplin, şi este încă departe până acolo (oare?) … în interesul apărării revoluţiei… pentru cetăţeanca Uspenskaia nu există şi nu poate exista altă sentinţă decât lichidarea ei”. Nu a spus moartea prin împuşcare, ci lichidare! Cetăţene Krîlenko, fata este încă tânără! Daţi-i acolo zece ani, poftim, douăzeci şi cinci, până atunci regimul se va consolida pe deplin? Dar vai:

„Alt răspuns nu există şi nu poate exista în interesul societăţii şi al Revoluţiei şi chestiunea nu poate fi pusă altfel. Niciun fel de izolare în cazul de faţă nu va da roade” (p. 515)!

A sărit peste cal fetiţa… înseamnă că ştie multe…

Kosârev, de asemenea, a trebuit să fie sacrificat. A fost împuşcat. Ca să fie alţii salvaţi.

Oare vom ajunge vreodată să citim vechile arhive de la Lubianka? Nu, le vor arde. Le-au şi ars.

Cum bine vede cititorul, acesta a fost un proces de mică importanţă, puteam nici să nu zăbovim asupra lui. Iată însă că:

PROCESUL „CLERICILOR” (11 – 16 ianuarie 1920) va ocupa după opinia lui Krîlenko „un loc corespunzător în analele revoluţiei ruse”. Chiar în anale, nici mai mult, nici

mai puţin! Pe Kosârev l-au dat gata într-o singură zi, iar pe aceştia i-au scărmănat cinci zile.

Iată inculpaţii principali: A.D. Samarin, personalitate cunoscută în Rusia, fost procuror superior al Sinodului, militant stăruitor pentru eliberarea bisericii de sub autoritatea ţarismului, duşmanul lui Rasputin şi înlăturat de acesta din funcţie (acuzatorul însă consideră: ce mi-e să-marin, ce mi-e Rasputin, nu-i totuna?); Kuzneţov, profesor de drept bisericesc la Universitatea din Moscova; protoiereii Uspenski şi Tvetkov din Moscova. (Despre Tvetkov, acuzatorul însuşi spunea că este „un reprezentant de seamă al vieţii sociale, poate cel mai bun dintre aceia care puteau să iasă din sânul clerului, filantrop”.)

Iată care era vina lor: au creat „Consiliul Parohiilor Unite din Moscova”, care, la rândul lui, a alcătuit (din voluntari credincioşi de vârstă între patruzeci şi optzeci de ani) garda patriarhului (fireşte, neînarmată), instituind la reşedinţa acestuia serviciul de strajă permanent, ziua şi noaptea, care avea următoarea misiune: în caz că pe patriarh îl păştea vreun pericol din partea autorităţilor – să strângă poporul, prin telefon şi bătând clopotul în dungă, apoi cu toată mulţimea să meargă în urma patriarhului, oriunde îl vor duce, şi să roage Sovnarkomul (iată unde se afla contrarevoluţia!) să-l elibereze pe patriarh!

Era o iniţiativă care amintea o tradiţie sfântă cu origini în vremurile Rusi-ei Vechi; oamenii se adunau când clopotul se bătea în dungă şi porneau cu tot puhoiul să ducă jalba celor puternici!…

Acuzatorul se arată mirat: ce primejdie îl paşte pe patriarh? De ce v-aţi gândit să-l apăraţi?

Chiar aşa. Numai că, iată, de doi ani, CEKA aplică represiunea extraju-diciară împotriva celor indezirabili. Numai că, de curând, la Kiev, patru soldaţi din Armata Roşie l-au ucis pe mitropolit. Numai că dosarul patriarhului „este încheiat şi poate fi trimis oricând la

Tribunalul revoluţionar”, şi „doar din grija faţă de masele largi ale muncitorilor şi ţăranilor, aflate încă sub influenţa propagandei bisericeşti, îi lăsăm deocamdată în pace pe aceşti duşmani de clasă” (p. 67). Şi de ce sunt neliniştiţi pravo-slavnicii de soarta patriarhului? Căci în toţi aceşti doi ani, patriarhul Tihon n-a tăcut o clipă: a adresat proclamaţii comisarilor poporului, şi preoţimii, şi enoriaşilor; proclamaţiile lui (iată unde se afla cel dintâi Samizdat! (15)), respinse de tipografii, erau dactilografiate. În ele înfiera exterminarea unor oameni nevinovaţi, devastarea ţării… Şi acum de ce atâta îngrijorare pentru viaţa patriarhului?

Iată şi cea de a doua culpă a acuzaţilor: în toată ţara se face seches-trarea şi rechiziţia averilor bisericeşti (aceasta pe lângă închiderea mănăstirilor, pe lângă confiscarea pământurilor şi bunurilor agricole, acum este vorba de platouri, potire şi policandre), iar Consiliul parohiilor a răspândit un manifest printre mireni, prin care erau îndemnaţi să se opună rechiziţiilor şi să bată clopotele în dungă. (Da, e firesc! Păi şi de tătari tot astfel apărau bisericile!)

Şi cea de a treia acuzare: valul necontenit şi insolent de reclamaţii trimis la Sovnarkom privind batjocorirea bisericii de către activiştii locali, sacrilegiile şi încălcările grosolane ale legii libertăţii de conştiinţă. Aceste reclamaţii, deşi nu erau satisfăcute (depoziţiile lui Bonci-Bruevici (16), şeful cancelariei Sovnarkomului) duceau la discreditarea activiştilor locali.

Trecând în revistă toate acuzaţiile de care se făcuseră vinovaţi inculpaţii, ce pedeapsă se poate cere pentru aceste crime abominabile? Oare conştiinţa revoluţionară nu-i sugerează nimic cititorului? Pedeapsa cu moartea, nimic altceva! Cum a cerut şi Krîlenko (pentru Samarin şi Kuzneţov).

Dar până ce s-au ocupat cu blestemata de legalitate

şi au ascultat pledoariile prea multor avocaţi burghezi (pe care nu-i menţionăm din considerente de ordin tehnic), s-a aflat vestea că… a fost abrogată pedeapsa cu moartea! Na-ţi-o bună! Nu se poate, cum aşa? Cum s-a văzut, Dzerjinski a dat o dispoziţie referitoare la VCEKA (CEKA fără execuţii prin împuşcare?…) Şi Sovnarkomul a extins această dispoziţie şi asupra tribunalelor? Încă nu. Krîlenko a prins din nou aripi. Şi a continuat să ceară pedeapsa cu moartea, argumentând astfel:

„Chiar dacă am presupune că situaţia Republicii, în stare de fortificare crescândă, înlătură pericolul nemijlocit pe care îl prezintă asemenea persoane, totuşi mie mi se pare neîndoielnic că în această perioadă de muncă creatoare… epurarea… acestor vechi cameleoni… constituie o cerinţă a necesităţii revoluţionare”. „Puterea Sovietică se mândreşte cu hotărârea VCEKA privind abolirea pedepsei cu moartea”. Dar: aceasta „încă nu ne obligă să considerăm că problema abrogării pedepsei cu moartea este rezolvată o dată pentru totdeauna… în toate perioadele Puterii Sovietice” (p. 80 – 81).

Ce profeţie! Pedeapsa cu moartea va reveni, va reveni, şi foarte curând! Pentru că există încă un şir imens de duşmani care trebuie suprimaţi! (chiar şi Krîlenko însuşi, şi mulţi fraţi de clasă ai lui…)

Ce să-i faci, tribunalul l-a ascultat, i-a condamnat pe Samarin şi pe Kuzneţov la moarte, punându-i însă sub incidenţa amnistiei: lagăr de concentrare până la victoria definitivă împotriva imperialismului mondial! (Ar mai fi stat şi astăzi acolo…), iar „celui mai bun dintre aceia care puteau să iasă din sânul clerului” – cincisprezece ani, pedeapsă comutată în cinci ani.

Au existat şi alţi inculpaţi ataşaţi la proces, pentru ca acuzarea lor să aibă cât de cât o motivaţie reală: călugări şi învăţători din Zvenigorod, implicaţi în cazul Zvenigorod din vara anului 1918, dar care, nu se ştie de ce, nu au fost

judecaţi vreme de un an şi jumătate (ori, poate, au fost judecaţi o dată, iar acum încă o dată, pentru că este oportun). În vara aceea, la Mănăstirea din Zvenigorod, la stareţul Iona*, au venit activiştii sovietici şi i-au poruncit („umblă mai repede!”) să le dea moaştele prea-cuviosului Savva. Activiştii sovietici, în această vreme, nu numai că fumau în biserică (evident, şi în altar) şi, bineînţeles, nu şi-au scos că-ciulile, însă cel care a luat în mână ţeasta Sfântului Savva, a început să scuipe în ea, subliniind caracterul imaginar al acestei sfinţenii. Au săvârşit şi alte scrilegii. Asta i-a determinat pe oameni să bată clopotele. Mulţimea s-a revoltat, iar unul dintre activişti a fost omorât. Ulterior, ceilalţi au tăgăduit că ar fi profanat şi scuipat, şi declaraţiile lor i-au fost de ajuns lui Krîlenko.

Cine nu-şi aminteşte aceste scene? Iată prima impresie din toată viaţa mea, cred că aveam vreo trei-patru ani: în biserica din Kislovodsk intră capetele ţuguiate (cekişti în budionovei (17)), îşi croiesc drum prin mulţimea încremenită şi mută a credincioşilor şi, fără să-şi scoată coifurile ţuguiate, întrerupând sfânta slujbă, pătrund în altar.

Iar acum îi judecau şi pe aceşti... activişti sovietici? Nicidecum – pe aceşti călugări.

Îi rugăm pe cititori să aibă în vedere că din 1918 s-a stabilit următoarea uzanţă judiciară: fiecare proces care avea loc la Moscova (bineînţeles, cu excepţia procesului nedrept împotriva CEKA) nu constituia o judecată a împrejurărilor reunite în mod întâmplător, nu: era un indice al politicii judiciare; era un model de vitrină, după care se expediază marfa comandată pentru provincie; este un tip, o rezolvare model, plasată la începutul unei culegeri de probleme, după care şcolarii le rezolvă apoi pe celelalte.

Astfel încât, dacă s-a spus „procesul clericilor”, trebuie să înţelegem la numărul plural. De altfel, însuşi

Acuzatorul suprem ne lămureşte cu plăcere: „aproape toate tribunalele Republicii aveau pe rol procese similare” (p. 61). Nu de mult s-au judecat la tribunalele din Severodvinsk, Tver, Riazan, în Saratov, Kazan, Ufa, Solvâcegodsk Ţariovokokşaisk. Erau judecaţi preoţi, dascăli şi enoriaşi activi, reprezentanţi ai ingratei „biserici ortodoxe, eliberate de Revoluţia din octombrie”.

Cititorului i se va părea că aici este o contradicţie: de ce multe dintre aceste procese au avut loc înainte de modelul moscovit? Acesta nu este decât un cusur al expunerii noastre. Prigoana judiciară şi extrajudici-ară a bisericii eliberate a început încă din 1918 şi, judecând după cazul din Zvenigorod, încă de pe atunci atinsese punctul critic. În octombrie 1918, patriarhul Tihon scria în proclamaţia către Sovnarkom că nu există libertatea de propovăduire, că „mulţi dintre propovăduitorii cutezători

Fostul ofiţer în cavaleria de gardă Friguf, care, pe urmă a suferit o regenerare spirituală, a împărţit totul săracilor şi s-a călugărit. Cu toate acestea, eu nu ştiu dacă împărţeala s-a efectuat într-adevăr. Da, căci dacă admitem regenerările spirituale, atunci ce mai rămâne din teoria de clasă?

ai bisericii au plătit cu sânge de mucenici… Aţi atentat la patrimoniul bisericesc, strâns de generaţii întregi de credincioşi şi nu aţi ezitat să încălcaţi voia lor postumă”. (Fireşte, comisarii poporului nu citeau proclamaţiile, iar şefii secretariatelor se prăpădeau de râs: a găsit cu ce să ne mustre – voia postumă! Facem ceva pe strămoşii noştri, noi lucrăm pentru urmaşi!) „Sunt executaţi episcopi, preoţi, călugări şi călugăriţe fără nicio vină, acuzaţi în bloc de nu ştiu ce vagă, nebuloasă atitudine contrarevoluţionară”. Este adevărat, când se apropiau trupele lui Denikin şi Kolceak, s-au oprit, ca să înlesnească pravoslavnicilor apărarea revoluţiei. Însă îndată ce intensitatea războiului civil a început să scadă s-

au apucat din nou de biserică, târând-o prin tribunale. În anul 1920, au lovit şi în mănăstirea Troiţe-Sergheieva (18), au răzbit la moaştele preacuviosului fanatic Serghi Radonejski (19) şi le-au mutat la muzeul din Moscova.

Patriarhul îl citează pe Kliucevski (20): „Porţile lavrei se vor închide şi candelele se vor stinge deasupra mormântului său numai atunci când noi vom irosi până la ultima picătură întregul fond spiritual şi moral pe care ni l-au lăsat cu limbă de moarte marii ziditori ai Pământului rusesc, cum a făcut-o Preacuviosul Serghi”. Nu s-a gândit Kliucevski că această iro-sire se va săvârşi aproape în timpul vieţii lui.

Patriarhul a cerut să fie primit de Preşedintele Consiliului Comisarilor Poporului, pentru a-l convinge să nu se atingă de lavră şi de moaşte, căci doar Biserica era acum separată de Stat! I s-a răspuns că Preşedintele, tovarăşul Lenin, este ocupat cu discutarea unor treburi importante şi întâlnirea nu poate avea loc în zilele următoare.

Dar nici mai târziu.

Comisariatul Poporului pentru Justiţie a emis (la 25 august 1920) circulara privind lichidarea, în general, a tuturor moaştelor sfinte, pentru că ele, anume, obstrucţionează înaintarea noastră spre o nouă şi mai dreaptă societate.

Urmând în continuare selecţia lui Krîlenko, să aruncăm o privire şi asupra cazului judecat de Tribsup (le place mult să folosească între ei pres-curtarea de la Tribunalul Suprem, iar pentru noi, ca pentru nişte gâze ce suntem, răcnesc din toate puterile: Ridicaţi-vă! Intră Curtea!):

PROCESUL „CENTRULUI TACTIC” (16 – 20 august 1920): 28 de inculpaţi şi încă vreo câţiva judecaţi în contumacie.

Cu o voce încă nerăguşită la începutul discursului

pătimaş, iluminat cu totul de analiza de clasă, Acuzatorul Suprem ne informează că, în afară de moşieri şi capitalişti, „a existat şi continuă să existe încă o pătură socială, a cărei existenţă constituie de mult obiectul reflecţiei reprezentanţilor socialismului revoluţionar... Este aşa-numita intelectualitate... În acest proces vom vedea cum activitatea intelectualităţii ruse este suprapusă judecăţii istoriei" şi judecăţii revoluţiei (p. 34).

Caracterul special îngust al studiului nostru nu ne lasă posibilitatea să vedem cum anume reflectau reprezentanţii socialismului revoluţionar la soarta aşa-numitei intelectualităţi şi ce anume au hotărât pentru ea? Însă ne consolează faptul că aceste materiale au fost publicate, sunt accesibile oricui şi pot fi selectate cu toate amănuntele. Iată de ce, numai pentru clarificarea situaţiei din Republică, menţionăm părerea Preşedintelui Consiliului Comisarilor Poporului din acei ani, când aveau loc toate aceste dezbateri ale tribunalelor.

În scrisoarea din 15 septembrie 1919 către Gorki (am mai citat-o o dată), Vladimir Ilici răspunde la demersurile întreprinse de Gorki cu prilejul arestărilor efectuate în rândurile intelectualilor şi, referindu-se la marea masă a intelectualităţii ruse contemporane (care „gravita în jurul cadeţilor"), scrie: „De fapt ea nu este creierul naţiunii, ci un căcat". Altă dată îi spune lui Gorki: „Va fi vina ei [a intelectualităţii], dacă noi vom sparge prea multe oale... Dacă ea caută dreptatea, de ce nu vine la noi?... Intelectualitatea a tras în mine" ** (Kaplan (21), adică).

Iată cum se exprima el când vorbea despre intelectualitate: putregai liberal; că e „cucernică"; „atitudine de nepăsare atât de obişnuită oamenilor «culţi»". Considera că nu chibzuieşte lucrurile în profunzime, că „a trădat cauza muncitorilor". (Dar când a jurat ea credinţă cauzei muncitorilor?)

Această bătaie de joc, acest dispreţ faţă de

intelectualitate au fost preluate de publiciştii din deceniul al treilea şi de ziarele din deceniul al trei-lea, şi de viaţa de toate zilele, şi, în sfârşit, de intelectualii înşişi, care şi-au blestemat veşnica neputinţă de a chibzui totul până la capăt, veşnica dualitate, veşnica lipsă a coloanei vertebrale şi veşnicul blestem de a se târî cu deznădejde în urma epocii.

Şi pe bună dreptate! Iată însă că sub bolţile Tribunalului Suprem răsună bubuitor glasul Autorităţii Acuzatoare şi ne readuce în sala de judecată:

„Această pătură socială... a fost supusă în aceşti ani la proba reconsiderării generale". Reconsiderare era un cuvânt foarte des folosit atunci. Şi cum s-a făcut această reconsiderare? Iată cum: „Intelectualitatea rusă, intrând în creuzetul Revoluţiei cu lozincidespre suveranitatea poporului, a ieşit din el aliatul generalilor negri (nici măcar al celor albi!), agentul năimit (!) şi supus al imperialismului european. Intelectualitatea şi-a călcat stindardele în picioare şi le-a împroşcat cu noroi" (Krîlenko, p. 54).

Şi „nu este nevoie să-i exterminăm pe reprezentanţii ei separaţi" numai pentru că „acest grup social şi-a trăit traiul".

În zorii secolului al XX-lea! Câtă putere de previziune! O, revoluţionari

Lenin, Ed. cit., vol. 51 p. 48.

V.I. Lenin i A.M. Gorki (V.I. Lenin şi AM. Gorki), Editura Academiei de Ştiinţe. Moscova. 1961, p. 263.

ştiinţifici! (Totuşi a fost nevoie să-i extermine. În tot deceniul al treilea n-au făcut altceva decât să extermine.)

Ne uităm cu repulsie la cele douăzeci şi opt de chipuri ale aliaţilor generalilor negri, ale năimiţilor imperialismului european.

Şi ne mai dezgustă în mod deosebit acest Centru: aici intră şi Centrul Tactic, şi Centrul National, şi Centrul de Dreapta (din procesele celor două decenii, în memorie se

strecoară mereu Centre, Centre şi iar Centre, ba inginereşti, ba menşevice, ba troţkisto-zinovieviste, ba buhariniste de dreapta, şi toate au fost distruse, şi numai de aceea eu şi dumneavoastră suntem încă în viaţă). Pentru că unde este un Centru, acolo cu siguranţă acţionează mâna imperialismului.

Este adevărat că, oarecum, ni se mai ia o piatră de pe inimă când auzim în continuare că Centrul Tactic care se judecă astăzi nu a fost organiza-ţie, că el nu a avut: 1. statut; 2. program; 3. cotizaţii de membru. Dar ce a avut? Iată ce: se întâlneau! (Te cuprind fiorii!) Şi, întâlnindu-se, îşi împărtăşeau unul altuia punctele de vedere! (Te ia cu frig de gheaţă.)

Acuzaţiile sunt foarte grave şi susţinute cu probe materiale: la douăzeci şi opt de acuzaţi – 2 (două) probe materiale (p. 38). Este vorba de două scrisori ale unor reprezentanţi care lipseau (se aflau în străinătate): Miakotin (22) şi Fiodorov. Lipseau, însă înainte de Octombrie făceau parte din aceleaşi comitete ca şi cei prezenţi, şi aceasta ne dă dreptul să-i identificăm pe cei absenţi cu cei prezenţi. Iar scrisorile se refereau la divergenţele dintre ei şi Denikin privind nişte probleme mărunte, cum ar fi chestiunea ţărănească (nouă nu ni se spune, însă este evident: îl sfătuiesc pe Denikin să dea pământul ţăranilor), cea evreiască, cea naţională şi federală, a administraţiei de stat (democraţie, nu dictatură) şi altele. Şi ce concluzie furnizează probele? Una foarte simplă: prin aceasta se dovedeşte existenţa corespondenţei şi unitatea celor prezenţi cu Denikin! (Br-r-i... ham-ham!)

Există însă şi acuzaţii directe la adresa celor prezenţi: schimbul de informaţii cu acei cunoscuţi ai lor care domiciliază în regiunile periferice (în Kiev, de pildă), nesubordonate puterii sovietice centrale! Adică, înainte era Rusia, dar pe urmă, în interesul revoluţiei mondiale am

cedat această parte Germaniei, iar oamenii continuă să-şi trimită bileţele: cum o mai duceţi pe-acolo, Ivan Ivanîci?... Noi – uite-aşa... Şi N.M. Kişkin (membru al Comitetului Central al cadeţilor), chiar şi de pe banca acuzaţilor se justifică insolent: „Omul nu vrea să fie orb şi se străduieşte să afle tot ce se întâmplă pretutindeni".

Să afle tot ce se întâmplă pretutindeni... Nu vrea să fie orb?... Atunci, acuzatorul are dreptate să califice acţiunile lor drept trădare! Trădare faţă de Puterea Sovietică!

Iată însă care erau actele lor cele mai cumplite: în toiul războiului civil, ei... scriau lucrări, alcătuiau memorii, proiecte. Da, „experţi în dreptul de stat, în ştiinţe financiare, în relaţii economice, în probleme judiciare şi învăţământul public", ei scriau lucrări! (Şi, cum nu e greu de ghicit, fără să apeleze câtuşi de puţin la lucrările precedente ale lui Lenin, Troţki şi Buharin...) Profesorul S.A. Kotliarevski – despre structura federală a Rusiei, V.I. Stempkovski – chestiunea agrară (şi, probabil, fără colectivizare...), V.S. Muralevici despre învăţământul public în Rusia viitoare, profesorul Kartaşov – proiect de lege privind cultele. Iar biologul (mare) N.K. Kolţov (23) (care n-a cunoscut nimic de la patrie decât prigoană şi, în final, execuţia) le îngăduia acestor granguri burghezi să se adune la el în institut. (Aici a nimerit şi N.D. Kondratiev, care în 1931 va fi judecat definitiv ca activist al TKP.)

Inima noastră acuzatoare sare din piept, devansând verdictul. Spuneţi, ce pedeapsă, ce pedeapsă merită aceşti acoliţi de generali? Una singură – moartea prin împuşcare! Dar aceasta nu este cererea acuzatorului, este sentinţa tribunalului! (Din fericire, au atenuat-o ulterior: lagăr de concentrare până la sfârşitul războiului civil.)

Vina acuzaţiilor constă în faptul că n-au stat cuminţi în colţul lor, ronţăindu-şi codrul de pâine, „ei au căzut de acord cu privire la orânduirea de stat ce ar trebui să

urmeze după căderea celei sovietice”.

În limbajul ştiinţific contemporan asta se traduce: ei au studiat o posibilitate alternativă.

Vocea acuzatorului bubuie, dar surprindem în ea o mică fisură; parcă aleargă cu ochii pe pupitru, mai caută o hârtie? Un citat? O clipă! îi este servit cu cea mai slugarnică promptitudine. Nu-i ăsta, Nikolai Vasili-evici? Poftiţi:

„Pentru noi… noţiunea de tortură consistă în faptul însuşi al ţinerii deţi-nuţilor politici în închisori…”

Aşa deci? A-i ţine pe deţinuţii politici în puşcărie înseamnă tortură! Şi asta o spune acuzatorul! Ce vederi largi! Se ivesc zorile unei justiţii noi! mai departe.

„Lupta cu guvernul ţarist era cea de a doua natură a lor [a politicilor] şi ei nu puteau să nu lupte cu ţarismul!” (p. 17).

Cum nu puteau să studieze posibilităţile alternative? … Poate că a gândi este chiar prima natură a intelectualului?

Ah, din neatenţie nu i-au dat citatul necesar, acesta-i din alt proces. Ce încurcătură!… Dar Nikolai Vasilievici era din nou stăpân pe situaţie:

„Chiar dacă acuzaţii de aici, din Moscova, n-au mişcat nici măcar un deget – (se pare că aşa a şi fost…) – n-are importanţă: …Într-un astfel de moment chiar şi discuţiile la o ceaşcă de ceai privind orânduirea ce va să vină în locul Puterii Sovietice, care, chipurile, va cădea, constituie un act contrarevoluţionar… În timpul războiului civil nu doar acţiunea (împotriva puterii sovietice), dar chiar şi inacţiunea este considerată o crimă…” (p. 39).

Poftim, acum totul e limpede. Vor fi condamnaţi la împuşcare pentru lipsa oricărei acţiuni. Pentru o ceaşcă de ceai.

De pildă, intelectualii din Petrograd au decis ca, în cazul venirii lui ludenici, „în primul rând să se îngrijească

de convocarea dumei municipale democratice” (adică să o apere de dictatura generalului).

Krîlenko: Aş fi vrut să le strig: „Eraţi obligaţi să vă gândiţi mai întâi cum să vă lăsaţi oasele pe câmpul de luptă şi să nu-l lăsaţi pe ludenici să intre în oraş!!”

Dar ei nu şi le-au lăsat.

(De altfel, nici Nikolai Vasilievici.)

Mai sunt şi inculpaţi care au fost informaţi şi au tăcut („Ai ştiut şi n-ai spus”, cum ne exprimăm noi.)

Iată însă nu o lipsă de acţiune, ci o acţiune criminală activă: prin intermediul în Hruşciova, membră a Crucii Roşii politice (este şi ea aici, pe bancă), alţi inculpaţi i-au ajutat pe deţinuţii de la Butârki cu bani (vă puteţi închipui acest val de capitaluri la chioşcul de alimente al închisorii?) şi cu îmbrăcăminte (şi, luaţi seama, de lână!).

Fărădelegile lor nu cunosc măsura! Atunci nici pedeapsa proletară să nu cunoască nicio măsură!

Ca o cameră de filmat în cădere, prin faţa noastră se perindă, ca o peliculă piezişă, indescifrabilă, douăzeci şi opt de chipuri de bărbaţi şi femei dinainte de revoluţie. N-am observat ce expresie aveau! Sunt speriate? Dispreţuitoare? Mândre?

Căci răspunsurile lor nu există! Nici ultimul cuvânt ca acuzat! Fireşte, din considerente de ordin tehnic… Suplinind acest neajuns, acuzatorul ne fredonează: „Am asistat la autoflagelare continuă şi căinţă pentru greşelile săvârşite… Inconsecvenţa politică şi natura intermediară a intelectualităţii… – (da, da, chiar aşa: natura intermediară!) – … în acest caz a justificat întru totul aprecierea marxistă pe care bolşevicii au dat-o întotdeauna intelectualităţii” (p. 8)

Dar cine este această femeie tânără care a apărut pentru o clipă în faţa noastră?

Este fiica lui Tolstoi, Alexandra Lvovna. Şi a întrebat Krîlenko: Ce făcea ea la aceste întruniri? Răspunsul:

„Pregăteam samovarul!” – Trei ani lagăr de concentrare!

Revista „Na ciujoi storone” (Pe meleaguri străine, care apărea în străinătate) *, ne dă posibilitatea să stabilim ce a fost în realitate.

Încă din vara lui 1917, sub Guvernul provizoriu, a luat fiinţă Uniunea reprezentanţilor vieţii publice, având ca obiectiv: să sprijine continuarea războiului până la victoria finală şi să se împotrivească curentelor socia

*” Na ciujoi storone”, culegeri istorico-literare, sub redacţia lui S.P. Melgunov, Berlin – Praga;

S. P. Melgunov, Judecata istoriei asupra intelectualităţii, III, 1923;

S. A. Kotliarevski, „Centrul naţional” din Moscova în anul 1918, VIII, 1924.

liste, mai cu seamă eserilor. După Revoluţia din Octombrie mulţi dintre membrii de vază au emigrat, alţii au rămas. Acum nu mai puteau să organizeze congrese, să desfăşoare o activitate sistematică, dar intelectualii erau obişnuiţi să gândească, să aprecieze evenimentele, să facă schimb de idei, şi le venea greu să renunţe brusc la acest obicei. Faptul că erau apropiaţi de lumea academică le permitea să lase impresia că întrunirile lor nu sunt decât nişte conferinţe ştiinţifice. Pe vremea aceea erau multe lucruri de discutat: pacea de la Brest-Litovsk, ieşirea din război cu preţul pierderii unor teritorii uriaşe, noile relaţii cu foştii aliaţi şi cu foştii duşmani câtă vreme în Europa războiul continua. Unii – în numele libertăţii şi democraţiei, precum şi în numele datoriei faţă de ali-aţi – considerau că Rusia trebuie să continue ajutorul pentru aliaţi, iar pacea de la Brest a fost încheiată de oameni care nu aveau împuterniciri de la ţară. Unii nădăjduiau că, îndată ce Armata Roşie se va consolida, puterea sovietică va rupe, relaţiile cu nemţii. Alţii, dimpotrivă, îşi puneau speranţa în nemţi, că devenind, conform tratatului, stăpânii unei jumătăţi din Rusia, acum îi vor înlătura pe

bolşevici. (Iar nemţii considerau că a acţiona în interesul cadeţilor înseamnă să acţioneze pentru englezi, şi oricare alt guvern, cu excepţia celui sovietic, va relua războiul cu Germania.)

Pe temeiul acestor divergenţe în vara lui 1918, din Uniunea reprezentanţilor vieţii publice s-a desprins Centrul Naţional, care în realitate nu era decât un simplu cerc de orientare în favoarea aliaţilor, cadet prin componenţă, care se temea însă ca de foc să reînnoiască forma de partid, lucru interzis categoric de bolşevici. Acest cerc n-a făcut nimic, cu excepţia câtorva adunări camuflate la institutul profesorului Kolţov. Uneori îşi trimitea pe unii dintre membri în Kuban pentru informaţii, însă aceia îşi pierdeau urma pe acolo, uitând de cei de la Moscova. (De altminteri, nici aliaţii nu manifestau cine ştie ce interes pentru Armata de Voluntari.) Însă Centrul Naţional s-a concentrat cel mai mult asupra ela-borării unor proiecte de legi pentru viitoarea Rusie.

Concomitent cu Centrul Naţional şi mai la stânga lui a fost creată Alianţa Renaşterii (în principal de orientare socialist revoluţionară, n-ar fi fost potrivit să se asocieze cu cadeţii, se reînnoiau orientările şi ideile de partid obişnuite): lupta împotriva nemţilor şi împotriva bolşevicilor. Dar şi această luptă li se părea imposibilă pe teritoriul bolşevicilor şi se redu-cea la trimiterea oamenilor în sud. Însă şi raioanele Armatei de Volun-tari îi respingeau prin reacţionarismul lor.

Sufocându-se în vidul comunismului de război, în primăvara anului 1919, toate trei: Uniunea reprezentanţilor vieţii publice, Centrul Naţional şi Alianţa Renaşterii, au decis să întreţină o coordonare sistematică, şi în acest scop au desemnat câte doi oameni. Sextetul alcătuit s-a întrunit când şi când, în cursul lui 1919, apoi şi-a încetat existenţa. Arestările lor însă au început de-abia în anul 1920. Sextetul a fost denumit pompos „Centrul

tactic”.

Arestările s-au efectuat în urma denunţului făcut de N.N. Vinogradski, unul dintre membrii neînsemnaţi ai Centrului Naţional. Ulterior a continuat cu succes slujba de „cloşcă” într-una din celulele Secţiei Speciale, prin care se scurgeau mulţi participanţi. Aceştia, cu naivitatea specifică acelor ani, povesteau deschis în celulă tot ce voiau să ascundă de anchetator.

Cunoscutul istoric rus S.P. Melgunov, care. de asemenea se afla printre acuzaţi, unul dintre cei principali (membru al sextetului), a scris fără nicio plăcere în emigraţie amintirile despre acest proces. Poate nici nu le-ar fi scris dacă nu s-ar fi publicat cartea lui Krîlenko, cu acel rechizi-toriu răsunător. Şi Melgunov, înciudat pe sine şi pe copărtaşii lui, ne înfăţişează tabloul cunoscut al anchetei sovietice: ancheta n-a dispus de nicio probă materială, „la dosar nu s-a aflat niciun document. Tot materialul acuzator a fost extras din depoziţiile acuzaţilor înşişi... Toţi viitorii participanţi la proces, în timpul anchetei preliminare, nu au adoptat tactica tăcerii... Se credea că prin păstrarea tăcerii din principiu îmi agravez, fără a mai fi nevoie, soarta şi, poate, chiar soarta altora... Când te afli în faţa posibilităţii de a fi împuşcat nu te mai gândeşti la istorie”.

În Cartea roşie a VCEKA (vol. H, Moscova 1922), multe dintre depoziţiile inculpaţilor sunt reproduse cuvânt cu cuvânt şi, ele, vai, sunt jalnice.

Melgunov îi reproşează fără umor anchetatorului Iakov Agranov (care i-a îmbrobodit pe toţi) faptul că, împreună cu alţi inculpaţi, a fost victima înşelăciunii, a fost prostit cu abilitate. „O mai mare batjocură n-am suferit în viaţa mea”, spune el, mai cumplită decât o maltratare fizică. Şi Melgunov, care a explicat cu atâta perspicacitate numeroase personalităţi ale revoluţiei ruse, aici s-a lăsat cu uşurinţă prins în cursă: confirmă participarea la Alianţa

Renaşterii a acelor persoane care, chipurile, clarificaseră acest lucru în depoziţiile scrise, ce îi fuseseră arătate. Şi „a început să facă depoziţii mai mult sau mai puţin coerente”, ca o povestire, fără evidenţierea întrebărilor anchetatorului. (Aceste depoziţii i-au uimit şi copleşit pe copărtaşi, când li s-au arătat la rândul lor: parcă povestea cu plăcere, nestăvilită, din proprie iniţiativă.)

Agranov i-a „îmbrobodit” pe toţi, spunându-le că aceasta „ţine de trecut”, toate aceste centre nu se mai întrunesc de mult, încât pe inculpaţi nu-i paşte niciun pericol. CEKA face aceste clarificări numai din interes istoric. Pe mulţi i-a vrăjit Iakov Saulovici prin amabilitate. Altora le-a pus categoric dinainte egalitatea dintre puterea sovietică şi Rusia şi, prin urmare, este o crimă să lupţi împotriva celei dintâi, dacă o iubeşti pe cea de a doua. Şi astfel a obţinut de la unii depoziţii într-adevăr înjositoare şi linguşitoare. (În special, articolul lui Kotliarevski, menţionat în notă, a fost elaborat de arestat din însărcinarea lui Agranov.)

Iar la judecată? Melgunov: „Tradiţia revoluţionară [a intelectualităţii] cerea un anumit eroism, dar din suflet lipsea patosul necesar pentru acest eroism. Să transformi procesul într-o demonstraţie de protest, însemna agravarea conştientă nu doar a situaţiei proprii, ci şi a altora”.

Cât de uşor a căzut în plasa cekiştilor şi s-a predat, şi a pierit intelectualitatea rusă, ea, cea iubitoare de libertate, cea atât de intransigentă, de dârză pe vremea ţarului, când nu se lua nimeni de ea.

Şi mai grăitoare, şi mai cumplită însă este altă izbândă a lui Agranov: „afacerea Taganţev” din 1921 (deşi, nu intră la acest capitol, pentru că nu s-a judecat în proces). Profesorul Taganţev, timp de patruzeci şi cinci de zile a păstrat eroic tăcerea la anchetă. Pe urmă, însă, Agranov l-a convins să semneze împreună un acord:

„Eu, Taganţev, în mod conştient încep să fac depoziţii despre organizaţia noastră, fără să ascund nimic… nu voi tăinui nicio persoană implicată în grupul nostru. Fac toate acestea pentru a uşura soarta tuturor copărtaşilor la procesul nostru.

Eu, Iakov Saulovici Agranov, împuternicitul VCEKA, cu ajutorul cetăţeanului Taganţev, mă oblig să închei neîntârziat ancheta, după care să o prezint pentru judecare în proces public… Mă oblig ca nici unuia dintre acuzaţi să nu i se aplice pedeapsa capitală”. Şi în procesul Taganţev, CEKA a executat optzeci şi şapte de oameni.

Aşa a răsărit soarele libertăţii noastre. Legea noastră octombristă a crescut ca un ştrengar dolofan şi năbădăios.

Acum nu ne mai aducem aminte nimic din toate câte au fost.

Capitolul 9

(IV) LEGEA SE MATURIZEAZĂ

PRIVIREA NOASTRĂ de ansamblu s-a cam lungit. Şi, de fapt, încă nu am început. Procesele importante, procesele celebre sunt încă înainte, însă liniile principale se conturează încă de pe acum.

Să însoţim dar legea noastră şi la vârsta pionieratului.

Să scoatem din îndelunga uitare

PROCESUL DIRECŢIEI PENTRU COMBUSTIBIL, mai 1921 (un proces câtuşi de puţin politic), pentru că îi privea pe ingineri, sau pe specialişti, speţi, cum li se spunea atunci.

Trecuse cea mai cruntă dintre cele patru ierni ale războiului civil, când nu mai era pic de combustibil, şi trenurile nu mai ajungeau în gări, şi în cele două capitale era frig şi foamete, şi valul grevelor din uzine (acum şterse din istorie). Celebra întrebare: cine-i de vină? (1)

Bineînţeles, nu Conducerea Generală. Ba nici chiar cea locală! Este foarte important. Dacă „tovarăşii, care

adesea veneau din afară” (conducătorii comunişti), nu aveau o idee corectă despre treaba încredinţată, în locul lor speţi trebuiau „să traseze calea corectă de abordare a problemei!” * înseamnă, deci, că „nu conducătorii sunt vinovaţi… vinovaţi sunt cei care au calculat, răscalculat şi au alcătuit planul (cum să hrănească şi să încălzească cu zerouri). Vinovat nu este cel care a impus planul, ci cel care l-a compus! Şi dacă planificarea s-a transformat în exagerare, vinovaţi sunt, desigur, speţi. Şi dacă cifrele nu se potrivesc, „este vina aceloraşi speţi, nu a Consiliului Muncii şi Apărării”, nici măcar „a conducătorilor responsabili de la Direcţia pentru combustibil”. Şi dacă nu există nici cărbune, nici lemne, nici petrol, asta se întâmplă din cauză că speţi „au creat o situaţie haotică, încurcată”. Şi tot a lor este vina că nu au rezistat şi au dat curs telefonogramelor urgente ale lui Rîkov (2), repartizând şi eliberând unora în afara planului.

De toate erau vinovaţi speţi! Însă justiţia proletară nu este neîndurătoare cu ei, sentinţele sunt blânde. Fireşte, proletarii nutresc o repulsie lăuntrică faţă de aceşti specialişti blestemaţi, însă fără ei nu te descurci, totul e la pământ. Şi tribunalul nu-i hăituieşte, şi chiar Krîlenko spune că din anul 1920 „nici vorbă de sabotaje”. Da, speţi sunt vinovaţi, dar nu din răutate, ci pur şi simplu pentru că sunt nişte încurcă-lume, nu sunt capabili de mai bine, n-au învăţat să lucreze în capitalism, ori sunt pur şi simplu egoişti şi sperţari.

Astfel, la începutul perioadei de reconstrucţie se trasează uimitoarea linie punctată a îngăduinţei faţă de ingineri.

N. V. Krîlenko, Op. cit., p. 381.

Bogat a fost în procese publice anul 1922, primul an de pace. Atât de bogat, încât acest capitol al nostru îi va fi dedicat în totalitate. (Unii se vor mira: chiar după ce s-a isprăvit războiul se produce o asemenea recrudescenţă a

proceselor judiciare? Dar şi în 1945, şi în 1948 Drago-nul a cunoscut o extraordinară perioadă de înviorare. Oare aici nu funcţionează o anume legitate, fie ea şi cea mai simplă?)

Deşi în decembrie 1921, cel de al IX-lea Congres al Sovietelor a hotărât „să restrângă competenţele VCEKA” *, şi în acest sens ea a fost restructurată şi rebotezată în GPU, însă chiar în octombrie 1922 drepturile GPU au fost din nou lărgite, iar în decembrie, Dzerjinski declara corespondentului „Pravdei” (17 decembrie 1922): „Acum trebuie să supraveghem cu deosebită vigilenţă grupările şi orientările antisovietice. GPU şi-a redus aparatul, dar şi l-a consolidat din punct de vedere calitativ”.

La începutul acelui an şi nu lăsăm să ne scape PROCESUL SINUCIDERII INGINERULUI OLDENBORGER (Tribunalul Suprem, februarie 1922). Un proces de care nimeni nu-şi mai aduce aminte, fără importanţă şi întru totul necaracteristic. Necaracteristic deoarece volumul lui reprezintă doar o singură viaţă de om, şi care era deja sfârşită. Dacă nu s-ar fi sfârşit, acel inginer şi laolaltă cu el vreo zece oameni, formând un centru, s-ar fi aflat acum în faţa Tribunalului Suprem şi atunci procesul ar fi fost pe deplin caracteristic. Iar acum, pe bancă se află tovarăşul Sedelnikov, membru de seamă al partidului, doi lucrători de la Rabkrin şi doi sindicalişti.

Dar precum struna care se rupe în depărtare la Cehov (3), ceva apăsător, sfâşietor, se simte în acest proces al predecesorului timpuriu al inculpaţilor din Şahti şi al „Partidului industrial”.

V. V. Oldenborger a lucrat treizeci de ani la reţeaua de alimentare cu apă din Moscova şi a devenit inginer şef încă de la începutul secolului. Trecuse Veacul de Argint (4) în artă, trecuseră patru Dume de Stat, trei războaie, trei revoluţii şi întreaga Moscovă băuse apa lui Oldenborger. Akmeiştii (5), futuriştii, reacţionarii şi revoluţionarii,

iuncherii şi ostaşii Armatei Roşii, Sovnarkomul, CEKA şi RKI au băut apa curată şi rece a lui Oldenborger. Nu a fost însurat şi nu a avut copii. În toată viaţa lui n-a existat decât această reţea de alimentare cu apă. În 1905 n-a permis să fie aduşi soldaţi de pază, „pentru că soldaţii, din stângăcie ori nebăgare de seamă, pot să strice conductele sau maşinile”. (Atunci, nimeni nu i-a împiedicat pe lucrătorii de la reţeaua de apă să facă grevă, în 1905 ar fi lăsat Moscova şi fără apă, dar poate că Oldenborger ar fi închis-o?)

A doua zi după revoluţia din februarie le-a spus muncitorilor săi că revoluţia a luat sfârşit, gata, toată lumea la locul său, apa trebuie să curgă. În

Culegere de legi ale RSFSR, 1922, nr. 4, p. 42.

timpul luptelor din octombrie n-a avut decât o grijă: să salveze reţeaua de apă.

Colaboratorii lui au declarat grevă, ca protest la revoluţia bolşevicilor. L-au chemat şi pe el. Le-a răspuns: „Din punct de vedere tehnic, vă rog să mă iertaţi, eu nu fac grevă. Dar în rest… în rest, da, fireşte…” A primit banii pentru greviştii de la comitetul de grevă, a semnat o chitanţă, apoi însă a dat fuga să facă rost de un manşon pentru o conductă stricată.

Şi cu toate acestea el este duşman! Iată ce i-a spus unui muncitor: „Puterea Sovietică nu va rezista nici două săptămâni”. Se simte o orientare nouă în zilele dinaintea lansării NEP-ului. Krîlenko îşi permite să se destăinuiască Tribunalului Suprem: „Atunci gândeau aşa nu numai spe-ţi, aşa am gândit şi noi de multe ori” (p. 439, sublinierea mea – A.S.).

Şi cu toate acestea e duşman! Cum ne-a spus tovarăşul Lenin: pentru supravegherea specialiştilor burghezi avem nevoie de dulăii de pază ai RKI.

Doi asemenea dulăi de pază au fost detaşaţi pe lângă Oldenborger. (Unul dintre ei, Makarov-Zemliański, un

potlogar, fost funcţionar la re-ţeaua de apă, concediat pentru „fapte reprobabile”, s-a angajat la RKI, „pentru că acolo plătesc mai bine”, apoi a urcat până la un Narkomat central, pentru că „acolo leafa e mai bună”, şi de acolo a venit să-l controleze pe fostul lui şef, să se răzbune din toată inima pentru ofensele de odinioară.) Apoi, fireşte, nu dormea nici comitetul sindical, cel mai bun apărător al intereselor muncitorilor. Apoi, fireşte comuniştii au trecut la conducerea reţelei de apă. „La noi doar muncitorii trebuie să stea în frunte, numai comuniştii trebuie să posede total conducerea, justeţea acestei poziţii a fost confirmată şi de prezentul proces” (p. 433).

Desigur, nici organizaţia de partid din Moscova nu scăpa din ochi reţeaua de apă. (Şi, în plus, din spatele ei – CEKA.) „Călăuziţi de sentimentul sănătos al urii de clasă am creat, la vremea ei, brava noastră armată; şi tot în numele acestei un nu încredinţăm niciun post de răspundere unor oameni care nu fac parte din tabăra noastră fără a pune pe lângă ei… un comisar” (p. 434). Şi au început numaidecât să-l corecteze pe inginerul şef, să-l dirijeze, să-i dea lecţii şi fără ştirea lui să mute personalul tehnic („au destrămat cuibul afaceriştilor”).

Însă, oricum, reţeaua de apă nu a fost salvată! Treaba n-a început să meargă mai bine, ci mai rău! Aşa a izbutit banda inginerilor să-şi pună pe ascuns în aplicare planurile monstruoase. Mai mult: depăşindu-şi natura intermediară de intelectual, din pricina căreia niciodată în viaţă nu s-a exprimat tăios, Oldenborger a avut îndrăzneala să numească acţiunile noului şef Zeniuk („figură absolut simpatică” pentru Krîlenko, „prin structura ei interioară”) – despotism!

Atunci a fost limpede că „inginerul Oldenborger trădează în mod conştient interesele muncitorilor şi este un adversar direct şi deschis al dictaturii clasei muncitoare”. Au început să cheme comisii de control, însă

comisiile decideau că totul este în ordine şi apa curge normal. Inspectorii de la Rabkrin nu s-au mulţumit cu asta, ci au început să bombarde-ze RKI cu rapoarte. Oldenborger voia pur şi simplu „să distrugă, să strice, să lichideze reţeaua de distribuire a apei în scopuri politice”, dar n-a izbutit s-o facă. L-au împiedicat cum au putut: s-au opus reparaţiilor costisitoare ale cazanelor ori înlocuirii rezervoarelor de lemn cu cele de beton. Căpeteniile muncitorilor au început să vorbească deschis la adunări că inginerul şef este „sufletul sabotajului tehnic organizat”, lui nu trebuie să i se acorde încredere, ci, dimpotrivă, să i se opună pe toate planurile.

Nici acum treburile nu s-au îndreptat, ba au început să meargă mai rău!…

Dar ceea ce rănea în mod deosebit „psihologia proletară ereditară a celor de la Rabkrin şi a sindicaliştilor era faptul că majoritatea muncitorilor de la staţiile de pompare, „molipsiţi de psihologia mic-burgheză”, erau de partea lui Oldenborger şi nu sesizau sabotajul lui. Tot atunci se organizau alegerile pentru Mossovietul din Moscova, şi de la reţeaua de distribuire a apei muncitorii au propus candidatura lui Oldenborger, căreia, firește, celula de partid i-a opus o candidatură partinică, însă aceasta nu avea nicio speranţă din pricina falsei autorităţi a inginerului şef în rândul muncitorilor. Asta însă n-a împiedicat celula de partid să trimită la comitetul raional, la toate instanţele şi să prezinte în adunarea generală rezoluţia sa: „Oldenborger este centrul şi sufletul sabotajului, în Mossoviet el va fi duşmanul nostru politic!” Muncitorii au răspuns cu larmă şi cu strigăte: „Nu-i adevărat! Minciuni!” Atunci, secretarul comitetului de partid, tovarăşul Sedelnikov, a strigat în faţă celor o mie de capete ale proletariatului: „Cu astfel de agenţi ai Sutelor Negre nici nu vreau să vorbesc!” O să vorbim, adică, altundeva.

Au fost luate măsuri pe linie de partid: inginerul şef a fost exclus din colegiul de conducere al reţelei de distribuţie a apei, au creat în jurul lui o atmosferă de anchetă judiciară permanentă: era chemat întruna la tot felul de comisii şi subcomisii, era interogat şi i se dădeau însărcinări ce trebuiau îndeplinite cu maximă urgenţă. Ori de câte ori nu se prezenta, se menţiona într-un proces-verbal „în eventualitatea unui viitor proces”. Prin intermediul Consiliului pentru Muncă şi Apărare (preşedinte – tovarăşul Lenin) s-a obţinut ca la reţeaua de distribuţie a apei să fie numită „Troica Extraordinară” (Rabkrin, Consiliul Sindicatelor şi tovarăşul Kuibî-şev (6).

Iar apa continua, de patru ani, să curgă prin conducte, locuitorii Moscov ei o beau fără să observe nimic…

Atunci, tovarăşul Sedelnikov a scris un articol în „Viaţa economică”: „Având în vedere zvonurile care tulbură opinia publică privind starea catastrofală a reţelei de distribuire a apei”, el făcea cunoscute multe alte zvonuri alarmante şi chiar: că reţeaua pompează apă sub pământ şi „erodează în mod conştient temeliile Moscovei” (puse încă de Ivan Kali-ta (7). A fost chemată o comisie de la Mossoviet. Ea a constatat că „starea reţelei de distribuire a apei este satisfăcătoare, conducerea tehnică este raţională”. Oidenborger a combătut toate acuzaţiile. Atunci, Sedelnikov a declarat cu seninătate: „Eu mi-am propus să stârnesc lar-mă în jurul problemei, este treaba specialiştilor să lămurească această chestiune”.

Ce le mai rămăsese de făcut căpeteniilor muncitorimii? Care eramiji ocul cel din urmă, dar şi cel mai sigur? Un denunţ la VCEKA! Ceea ce Sedelnikov a şi făcut! El „vede cu ochii lui cum Oldenborger distruge în mod conştient reţeaua de distribuire a apei”, pentru el nu încape nicio îndoială că „la reţeaua de distribuire a apei, în inima Moscovei Roşii, acţionează o organizaţie

contrarevoluţionară”. Ca să nu mai vorbim de starea catastrofală în care se află turnul Rubliov!

Aici însă Oldenborger a făcut o greşeală lipsită de tact, o ieşire de intelectual intermediar şi fără coloană vertebrală: când i s-a respins comanda pentru cazane noi din străinătate (cele vechi nu mai puteau fi repa-rate în Rusia), el nu găseşte altceva de făcut decât să se sinucidă. (Era prea mult pentru unul singur, oamenii nici măcar nu erau antrenaţi.)

Însă cazului i s-a dat curs mai departe, organizaţia contrarevoluţionară poate fi găsită şi fără el, lucrătorii de la Rabkrin se angajează s-o descopere. Timp de două luni au loc nişte manevre surde, însă spiritul de la începuturile NEP-ului cerea „să se dea o lecţie şi unora, şi altora”. Şi iată procesul de la Tribunalul Suprem. Krîlenko este sever cu măsură. Este necruţător cu măsură. El înţelege că: „Muncitorul rus avea dreptate când în toţi care nu erau cu el vedea mai curând un duşman decât un prieten”, dar: „ţinând seama de schimbările ce intervin în politica noastră practică şi generală, poate va trebui să recurgem la concesii mari, să ne retragem şi să navigam printre obstacole; poate că partidul va fi nevoit să aleagă o tactică, împotriva căreia se va ridica logica primitivă a luptătorilor cinstiţi, plini de abnegaţie” (p. 458).

Este adevărat că pe muncitorii care depuneau împotriva tovarăşului Sedelnikov şi celor de la Rabkrin tribunalul „i-a tratat cu superficialitate”. Şi inculpatul Sedelnikov răspundea imperturbabil la ameninţările acuzatorului: „Tovarăşe Krîlenko! Eu cunosc aceste articole; dar aici nu sunt judecaţi duşmanii de clasă, iar aceste articole se referă la duşmanii de clasă”.

Dar şi Krîlenko exagerează cu vioiciune. Sunt cunoscute denunţurile mincinoase făcute la nişte instituţii de stat... cu circumstanţe agravante (ura personală, răzbunarea) ... faptul de a abuza de poziţia la serviciu...

iresponsabilitatea politică... abuzul de putere, de autoritate al activiştilor şi membrilor RKP (b) ... dezorganizarea procesului de muncă la reţeaua de distribuire a apei... prejudiciul adus Mossovietului şi Rusiei Sovietice, pentru că astfel de specialişti sunt puţini... este imposibil să fie înlocuiţi... „Ca să nu mai vorbim de pierderea personală, ca individ... Astăzi, când lupta reprezintă conţinutul principal al vieţii noastre, ne-am obişnuit într-un fel să nu prea ţinem cont de aceste pierderi irecuperabile... (p. 458). Tribunalul Revoluţionar Suprem trebuie să-şi spună cuvântul său plin de greutate... Pedeapsa prevăzută de lege trebuie să fie administrată cu toată severitatea!... N-am venit aici să glumim!..."

Vai, Doamne, după asta ce pedeapsă au să primească? Nu cumva...? Cititorul meu s-a obişnuit şi-mi şopteşte: toţi vor fi ex...

Perfect adevărat. Toţi vor fi expuşi... oprobriului public, în semn de sinceră căinţă!

Două adevăruri...

Sedelnikov a primit, parcă, un an de închisoare.

Îngăduiţi-mi să nu cred.

O, barzi ai deceniului al treilea, care ni-l prezentaţi ca pe un clocot luminos de bucurie! Chiar dacă l-ai cunoscut puţin şi doar cu ochii copilărieinu poate fi uitat. Aceste mutre, aceste rituri care i-au persecutat pe ingineri în deceniul al treilea s-au ghiftuit şi s-au îngrăşat. Dar să vedem ce a fost începând din 1918...

* * *

În următoarele două procese îl vom părăsi puţin pe dragul nostru acuzator suprem: este ocupat cu pregătirea marelui proces al eserilor. (în provincie au avut loc şi înainte procese ale eserilor, ca, de exemplu, cel de la Saratov, în 1919.) Acest proces grandios stârnise anticipat nelinişte în Europa, şi Comisariatul poporului pentru justiţie şi-a dat seama că: judecăm de patru ani şi nu avem

niciun fel de cod penal, nici vechi, nici nou. Probabil că grija pentru cod nu-l lăsa indiferent nici pe Krîlenko: trebuia pus totul de acord din vreme.

În ceea ce priveşte procesele ecleziastice, care tocmai aşteptau să înceapă, ele constituiau probleme interne, nu interesau Europa progresistă şi puteau fi abordate şi fără cod penal.

Am văzut că separarea Bisericii de stat era înţeleasă de acesta în sen-sul că toate lăcaşurile sfinte şi tot ce era atârnat, aşezat ori pictat în ele trece la stat, iar bisericii îi rămâne doar acea biserică ce sălăşluieşte în inimă, cum spune Sfânta Scriptură. Şi în anul 1918, când victoria părea câştigată, mai repede şi mai uşor decât se aştepta, au trecut la confiscarea bunurilor bisericeşti. Însă acest atac a stârnit o indignare neaşteptat de mare în popor. În condiţiile declanşării războiului civil n-ar fi fost deloc înţelept să mai deschidă un front intern, acela al credincioşilor. Dialogul dintre comunişti şi creştini trebuia deocamdată amânat.

La sfârşitul războiului civil, ca o consecinţă firească a lui, o foamete ne-maiîntâlnită s-a abătut asupra ţinuturilor din bazinul Volgăi. Şi deoarece nu stă frumos în cununa învingătorilor din acest război, despre ea, la noi, nu s-au mormăit mai mult de două rânduri. Foametea aceasta a fost cruntă până la canibalism, părinţii ajunseseră să-şi mănânce proprii copii, aşa cum nu s-a cunoscut în Rusia, nici în Vremurile de Restrişte (8) (fiindcă atunci, după cum atestă cronicarii, recoltele de grâne rezis-tau câţiva ani sub zăpadă şi gheaţă fără să fie strânse în hambare). Un film despre această foamete ar fi pus într-o lumină absolut nouă tot ce am văzut şi tot ce ştim despre revoluţie şi despre războiul civil, însă nu există nici filme, nici romane, nici studii-statistice. Toate acestea trebuie uitate, ele nu înfrumuseţează imaginea. În plus, ne-am obişnuit să aruncăm cauzele oricărei foamete în seama chiaburilor,

dar când moartea devenise o condiţie generală, unde erau chiaburii? V.G. Korolenko în Scrisori către Lunacearskr (în ciuda promisiunii celui din urmă, la noi nu s-au editat niciodată) ne explică motivele foametei şi sărăcirii generale a ţării: este vorba de prăbuşirea productivităţii (braţele de muncă trebuiau să ţină armele) şi de faptul că ţăranii îşi pierduseră orice încredere şi orice speranţă că măcar o mică părticică din recoltă le va rămâne lor. Şi cândva, cineva, poate va socoti şi acele livrări de produse alimentare care, conform păcii de la Brest, se scurgeau de multe luni, în nenumărate vagoane, din Rusia, lipsită de grai ca să mai protesteze, şi chiar din regiunile ce vor fi bântuite de foamete, spre Germania Kaiserului, care dădea ultimele bătălii pe frontul de vest.

Un mic lanţ cauzal drept şi scurt: locuitorii de pe Volga îşi mâncau copiii pentru că bolşevicii au cucerit puterea prin violenţă şi au dezlănţuit războiul civil.

Genialitatea unui politician constă şi în ştiinţa de a obţine un succes şi dintr-o năpastă a poporului. Aceasta este precum o revelaţie – dintr-o singură lovitură, trei bile sunt introduse în punga mesei de biliard: acum să hrănească popii oamenii înfometaţi de pe Volga! Căci doar sunt creştini, sunt buni la suflet!

1. Dacă refuză – îi vom face pe ei răspunzători de foamete şi vom distruge biserica;

2. Dacă vor accepta – vom curăţa bisericile;

3. În ambele cazuri – ne vom întregi rezervele valutare.

Este foarte probabil că această idee a fost inspirată chiar de acţiunile bisericii. După cum mărturiseşte patriarhul Tihon, încă din august 1921, la începutul foametei, biserica a creat comitete eparhiale şi panruse pentru ajutorarea celor înfometaţi, au început să strângă bani. Însă admiterea ajutorului direct al bisericii însemna subminarea dictaturii proletariatului. Comitetele au fost

interzise, iar banii au fost confiscaţi pentru vistierie. Patriarhul s-a adresat pentru ajutor Papei de la Roma şi arhiepiscopului de Canterbury, dar şi aici i s-a închis gura, explicându-i-se că numai Puterea Sovietică este împuternicită să ducă tratative cu străinii. Şi pe urmă de ce să ne alarmăm, de ce să facem atâta caz: s-a

*” Zadruga”. Paris. 1922 şi Samizdat, 1967.

scris în ziare că Puterea dispune de toate mijloacele ca să facă singură faţă foametei.

Iar oamenii de pe Volga mâncau iarbă, pingele şi rodeau tocul uşilor. În sfârşit, în decembrie 1921, Pomgol (comitetul de stat pentru ajutorarea victimelor foametei) a propus bisericii: să sacrifice pentru cei înfometaţi odoarele bisericeşti, nu toate, doar cele care nu aveau regim de folosire canonică în serviciul de cult. Patriarhul a fost de acord, Pomgol a ela-borat instrucţiunile: toate ofrandele vor fi doar benevole! La 19 februarie, 1922, Patriarhul a difuzat o epistolă: se permite consiliilor eparhiale să sacrifice obiectele care nu au importanţă pentru serviciul divin.

Dar apărea din nou riscul pulverizării în compromis şi, în consecinţă, al amorţirii voinţei proletariatului.

O idee – o lovitură de trăsnet! O idee – un decret! Decretul VŢIK din 27 februarie: să se confişte din biserici toate obiectele de preţ în beneficiul victimelor foametei!

Patriarhul i-a scris lui Kalinin (9). Acesta n-a răspuns. Atunci, la 28 februarie, Patriarhul a difuzat o proclamaţie nouă, nefastă: un asemenea act, din punctul de vedere al Bisericii este o blasfemie, şi noi nu puteam aproba confiscările.

Acum, din perspectiva unei jumătăţi de secol, este uşor să faci imputări Patriarhului. De bună seamă, conducătorii unei Biserici creştine nu trebuiau să se cramponeze atâta de nişte idei precum: oare Puterea Sovietică nu are alte resurse? Sau: cine i-a adus pe locuitorii de

pe Volga în stare de foamete? Şi n-ar fi trebuit, de asemenea, să se agaţe atât de acele obiecte de preţ, căci nu ele erau hotărâtoare în renaşterea credinţei. Dar trebuie să ne închipuim situaţia în care se afla acest Patriarh nefericit, ales după Revoluţia din Octombrie şi care puţini ani a păstorit Biserica încredinţată lui spre îngrijire, mereu persecutată, prigonită, împuşcată.

Şi numaidecât, în ziare, s-a dezlănţuit prigoana, cu câştig asigurat, împotriva Patriarhului şi împotriva înaltelor cinuri bisericeşti, care sugrumau locuitorii de pe Volga cu braţul descărnat al foametei! Şi cu cât Patriar-hul se îndârjea mai tare, poziţia lui devenea tot mai şubredă. În martie a început o mişcare în rândul preoţimii: să cedeze obiectele preţioase şi să facă pace cu puterea. Temerile care existau au fost expuse lui Kali-nin de către episcopul Antonin Granovski, care intrase în Comitetul Central al Pomgolului: „Credincioşii sunt îngrijoraţi de faptul că odoarele bisericeşti pot fi folosite în alte scopuri, străine inimii lor". (Cunoscând principiile generale ale învăţăturii înaintate, cititorul avizat va conveni că acest lucru era foarte probabil. Căci nevoile Kominternlui şi ale Orientului angajat pe făgaşul eliberării nu erau mai puţin acute decât ale locuitorilor din bazinul Volgăi.)

Mitropolitul Petrogradului Veniamin era de asemenea animat de un elan neîndoielnic: „Toate acestea aparţin lui Dumnezeu, şi noi le dăm de bunăvoie". Dar să nu fie confiscate, ci să constituie o ofrandă benevolă. Şi el voia controlul preoţimii şi al credincioşilor: valorile bisericeşti să fie însoţite până în momentul când se vor preschimba în pâine pentru înfo-metaţi. Era torturat în toate acestea şi de gândul ca nu cumva să treacă peste voinţa de osândire a Patriarhului.

La Petrograd toate, parcă, s-au aranjat în mod paşnic. La şedinţa din 5 martie 1922 a Pomgolului din Petrograd, după spusele unui martor, se crease chiar o

atmosferă de cordialitate. Veniamin a declarat: „Biserica ortodoxă este gata să dea totul pentru ajutorul celor înfometaţi” şi doar confiscarea prin violenţă se consideră blasfemie. Dar astfel nu va mai fi nevoie de confiscare! Kanatcikov, preşedintele Pomgolului din Petrograd, a dat asigurarea că această acţiune va atrage atitudinea binevoitoare a Puterii sovietice faţă de Biserică. (Nici vorbă!) Într-un elan de entuziasm, toţi s-au ridicat în picioare. Mitropolitul a spus: „Povara cea mai grea sunt discordia şi ura. Dar va veni o vreme şi ruşii vor fi iarăşi fraţi. Eu însumi mă voi duce, în fruntea mulţimii de credincioşi, şi voi scoate ferecătura icoanei Maicii Domnului din Kazan, o voi plânge cu lacrimi de fericire şi o voi dărui”. I-a blagoslovit pe bolşevicii-membri în Pomgol, şi aceştia cu capetele descoperite l-au petrecut până la ieşire. Ziarul „Pravda Petrogradului” din 8, 9 şi 10 martie* confirmă încheierea paşnică şi cu succes a tratativelor şi scrie cu bunăvoinţă despre mitro-polit. La Smolnîi (10) au convenit că potirele bisericeşti, ferecăturile, în prezenţa credincioşilor, vor fi retopite în lingouri”.

Şi din nou iese la iveală cine ştie ce compromis! Emanaţiile veninoase ale creştinismului otrăvesc voinţa revoluţionară, înfometaţii de pe Volga nu au nevoie de o asemenea unire şi de o asemenea predare a obiectelor preţioase! Electivul lipsit de coloană vertebrală al Pomgolului din Petrograd este schimbat, ziarele încep să-i latre pe „păstorii procleţi” şi pe „prinţii bisericii”, şi reprezentanţilor bisericeşti li se aduce la cunoştinţă: nu avem nevoie de ofrandele voastre! Nu mai vrem tratative cu voi! Totul aparţine puterii, şi ea va lua tot ce consideră necesar!

Şi la Petrograd, ca de altminteri pretutindeni, a început confiscarea forţată, cu ciocniri.

Acum existau temeluri legale pentru declanşarea „proceselor ecleziasti-ce”.

PROCESUL ECLEZIASTIC DE LA MOSCOVA (26 aprilie – 7 mai 1922), la Muzeul politehnic, Tribunalul Revoluţionar din Moscova, preşedinte Bek, procurori Lunin şi Longhinov. Şaptesprezece acuzaţi, protoierei şi mireni, învinuiţi de răspândirea manifestului patriarhal. Această acuzare este mai importantă decât predarea ori nepredarea obiectelor de preţ. Protoiereul A.N. Zaoziorski a predat obiectele preţi

Articolele Biserica şi foametea, Cum vor fi confiscate odoarele bisericeşti.

oase din biserica sa, dar în principiu sprijină manifestul Patriarhului, considerând confiscarea forţată blasfemie, şi a devenit figura centrală a procesului, iar acum va fi condamnat la moarte prin împuşcare. (Ceea ce demonstrează că important nu este să fie hrăniţi cei înfometaţi, ci să fie desfiinţată Biserica la momentul potrivit.)

La 5 mai, patriarhul Tihon este chemat la Tribunal ca martor. Deşi publicul din sală fusese selectat şi aşezat (în aceasta anul 1922 nu se deosebeşte prea mult de 1937 şi 1968), fermentul Rusiei era atât de bine înrădăcinat, iar al Sovietelor atât de slab, încât la intrarea Patriarhului mai mult de jumătate din cei prezenţi s-au ridicat ca să-i primească binecuvântarea.

Patriarhul îşi asumă întreaga vină pentru elaborarea şi difuzarea manifestului. Preşedintele încearcă să-l descoase: asta nu se poate! Cu mâna dumneavoastră, rând cu rând? Probabil că numai l-aţi semnat, dar cine l-a scris? Cine vă sunt consilierii? Şi pe urmă: De ce pomeniţi în manifest de prigoana pe care ziarele au declanşat-o împotriva dumneavoastră? * (Căci vă prigonesc pe dumneavoastră, de ce să auzim noi despre asta?...) Ce voiaţi să spuneţi?

Patriarhul: Trebuie să-i întrebaţi pe cei care au declanşat prigoana ce scopuri urmăresc.

Preşedintele: Dar asta nu are nimic comun cu religia!

Patriarhul: Aceasta are un caracter istoric.

Preşedintele: Nu dumneavoastră aţi folosit expresia că, în timp ce purtaţi tratative cu Pomgolul, „în spatele dumneavoastră" a fost emis de-cretul?

Patriarhul: Ba da.

Preşedintele: În felul acesta, dumneavoastră consideraţi că Puterea Sovietică a procedat incorect?

Un argument zdrobitor! De milioane de ori ni-l vor repeta în birourile de anchetă nocturnă! Şi noi nu vom îndrăzni vreodată să răspundem atât de simplu ca

Patriarhul: Da.

Preşedintele: Legile care există acum în stat le consideraţi obligatorii pentru dumneavoastră ori nu?

Patriarhul: Da, le recunosc ca atare, întrucât ele nu contrazic regulile credinţei.

(Ei, dacă toţi ar fi răspuns aşa! Alta ar fi fost istoria noastră!)

Urmează o serie de întrebări referitoare la normele canonice. Patriarhul explică: dacă biserica predă ea însăşi obiectele preţioase, asta nu con

Materialele le-am extras din Schiţă de istorie a răzvrătirilor ecleziastice de Anatoli Krasnov-Levitin, Parteal, Samizdat. 1962, şi din Stenograma interogatoriului patriarhului Tihon, vol. V al Dosarului Judiciar.

stituie blasfemie, este blasfemie numai când sunt luate împotriva voinţei ei. În manifest nu se spune să nu se dea în general, ci doar se osân-deşte predarea forţată.

Preşedintele, tovarăşul Dek, este uluit: La urma urmelor, ce este mai important pentru dumneavoastră, canoanele bisericeşti sau punctul de vedere al guvernului sovietic?

(Răspunsul aşteptat: … al guvernului sovietic.)

— Bine, fie blasfemie conform canoanelor, exclamă

acuzatorul, însă din punctul de vedere al milosârdiei?!!

(Pentru prima şi ultima oară în aceşti cincizeci de ani este pomenită această sărmană milosârdie…)

Se procedează şi la o analiză filologică. Sviatotatstro (blasfemie) este compus din sviato (simt) şi tat (hoţ).

Acuzatorul: Care va să zică, noi, reprezentanţii Puterii Sovietice suntem hoţi de lucruri sfinte?

(Rumoare îndelungă în sală. Pauză. Oamenii gărzii îşi fac treaba.)

Acuzatorul: Aşadar, dumneavoastră îi numiţi hoţi pe reprezentanţii Puterii Sovietice, ai VŢIK?

Patriarhul: Păi nu citez decât canoanele.

Mai departe se discută termenul „profanare”. Când au fost confiscate obiectele din biserica Sfântul Vasile din Cesareea, o ferecătură de icoană nu încăpea în ladă, şi atunci au jucat-o cu picioarele. Păi Patriarhul n-a fost şi el acolo?

Acuzatorul: De unde ştiţi? Spuneţi numele acelui preot care v-a povestit! (= Îl vom întemniţa neîntârziat!)

Patriarhul nu-l spune.

Deci: minciună!

Acuzatorul insistă triumfător: Haideţi, spuneţi cine a răspândit această calomnie infamă?

Preşedintele: Spuneţi numele celor care au călcat ferecătura cu picioarele! (Că doar îşi lăsaseră cărţile de vizită!) Altfel Tribunalul nu vă poate crede!

Patriarhul nu poate să spună.

Preşedintele: Prin urmare afirmaţiile dumneavoastră sunt nefondate!

Mai rămâne să se demonstreze că Patriarhul a vrut să răstoarne Putere a Sovietică. Iată cum se demonstrează asta: „Propaganda este o încercare de a pregăti starea de spirit, cu intenţia de a pregăti ulterior răsturnarea”.

Tribunalul hotărăşte să deschidă acţiune penală împotriva Patriarhului.

La 7 mai se pronunţă verdictul: dintre cei şaptesprezece acuzaţi, unsprezece au fost condamnaţi la moarte. (Au fost executaţi cinci.)

Cum spunea Krîlenko, n-am venit aici să glumim.

Peste o săptămână, Patriarhul era destituit şi arestat. (Dar acesta nu este încă sfârşitul. Deocamdată va fi dus la Mănăstirea Donskoi, unde îl vor ţine închis cu regim celular până ce credincioşii se vor obişnui cu ab-senţa lui. Vă amintiţi cum se mira încă nu demult Krîlenko: dar ce pericol îl paşte pe patriarh?... Când primejdia vine pe furiş, nu sunt de niciun folos nici clopotul, nici telefonul.)

Peste încă două săptămâni este arestat la Petrograd şi mitropolitul Veni-amin. El nu era un mare demnitar al Bisericii, nu era nici măcar numit cum sunt toţi mitropoliţii. În primăvara lui 1917, pentru prima oară din timpurile vechiului Novgorod, au fost aleşi mitropolitul de Moscova (Tihon) şi cel de Petrograd (Veniamin). Extrem de accesibil, blând, oaspete frecvent în uzine şi fabrici, era foarte popular printre oamenii simpli şi preoţimea de rând. Cu voturile lor a fost ales Veniamin. Neînţelegându-şi epoca, el îşi vedea misiunea în a elibera Biserica de politică, „fiindcă în trecut a suferit mult din pricina acesteia”. Şi pe acest mitro-polit l-au citat să se prezinte la

PROCESUL ECLEZIASTIC DIN PETROGRAD (9 iunie – 5 iulie 1922). Acuzaţi (de împotrivire la predarea obiectelor de preţ ale bisericii) erau câteva zeci de oameni, inclusiv profesori de teologie, de drept bisericesc, arhimandriţi, preoţi şi mireni. Preşedintele tribunalului, Semio-nov, are vârsta de douăzeci şi cinci de ani (circula zvonul că fusese franzelar). Acuzatorul principal, P.A. Krasikov (11), membru al colegiului Comisariatului poporului pentru justiţie, era prietenul lui Lenin (aveau aceeaşi vârstă), tovarăş de exil (Krasnoiarsk), apoi şi de emigraţie. Lui Vladimir Ilici îi plăcea tare mult să-l asculte cântând la vioară.

Încă de pe Nevski Prospekt şi până la cotitura de pe Nevski, zi de zi, aştepta mulţimea, iar când era adus mitropolitul mulţi îngenuncheau şi cântau: „Mântuieşte, Doamne, poporul tău!” (Se înţelege de la sine că credincioşii prea zeloşi erau arestaţi chiar acolo, în stradă, dar şi în clădirea tribunalului.) În sală, cea mai mare parte a publicului o formau soldaţii din Armata Roşie, dar şi aceştia se ridicau în picioare ori de câte ori intra mitropolitul cu comănacul alb. Iar acuzatorul şi tribunalul îl numeau duşman al poporului. (Să luăm aminte că expresia exista încă de pe atunci.)

De la un proces la altul, situaţia avocaţilor devenea tot mai incomodă, mai dificilă. Krîlenko nu ne-a relatat nimic, dar iată ce ne povesteşte un martor ocular. Tribunalul a ameninţat că Bobrişcev-Puşkin, avocatul principal, va fi el însuşi arestat, şi acest lucru era atât de obişnuit în vremea aceea, atât de real, încât Bobrişcev-Puşkin s-a grăbit să-i strecoare avocatului Gurovici ceasul de aur şi portofelul cu bani… Iar profesorul Egorov, unul dintre martori, tribunalul a decis să fie pus sub escortă numaidecât pentru depoziţia în favoarea mitropolitului. Egorov însă era pregătit pentru aşa ceva: avea cu el o geantă groasă, iar în ea – mâncare, rufe şi chiar o pătură.

Cititorul observă cum judecata capătă treptat formele pe care le cunoaştem.

Mitropolitul Veniamin este acuzat că a intrat cu rea intenţie în tratative cu… Puterea Sovietică, obţinând în felul acesta atenuarea decretului privind confiscarea obiectelor de preţ. El a difuzat cu rea intenţie în popor apelul său adresat Pomgolului (Samizdat!) Şi a acţionat în bună înţelegere cu burghezia mondială!

Preotul Krasnitki, unul dintre reprezentanţii principali ai „bisericii vii” (12) şi colaborator al GPU-ului, în depoziţia sa a declarat că, profitând de foamete, preoţimea a pus la cale o răscoală împotriva puterii

sovietice.

Au fost audiaţi doar martorii acuzării, martorilor apărării nu li s-a permis să depună mărturie (Vai, câtă asemănare!... Din ce în ce mai mare...)

Acuzatorul Smirnov a cerut „şaisprezece capete". Acuzatorul Krasikov a exclamat: „Întreaga biserică ortodoxă constituie o organizaţie contrarevoluţionară. De fapt, toată Biserica ar trebui întemniţată!"

(Program cât se poate de real, nu peste multă vreme aproape înfăptuit şi o bază excelentă pentru Dialogul dintre comunişti şi creştini.)

Să ne folosim de ocazia rară de a cita câteva fraze ale avocatului care l-a apărat pe mitropolit (S. I. Gurovici):

„Nu există probe de vinovăţie, nu există fapte, nu există motiv de acuzare... Ce va spune istoria? (Vai, i-a speriat! Dar îi va uita şi nu va spune nimic!) Confiscarea valorilor bisericeşti a descurs la Petrograd în deplină linişte, însă preoţimea oraşului se află pe banca de acuzare, şi mâinile nu ştiu cui o împing spre moarte. Criteriul principal, subliniat chiar de dumneavoastră, era beneficiul Puterii Sovietice. Dar să nu uitaţi că pe sângele mucenicilor creşte Biserica. (Dar la noi n-o să crească!) Nu mai am nimic de zis, însă mi-e greu să mă despart de cuvânt. Cât mai durează deliberările, acuzaţii sunt încă în viaţă. Când se vor isprăvi, şi viaţa se va isprăvi..."

Tribunalul a condamnat la moarte pe zece dintre inculpaţi. Şi-au aşteptat moartea mai bine de o lună, până la sfârşitul procesului eserilor (de parcă îi pregăteau să-i execute odată cu eserii). După aceea VŢIK a graţiat şase, iar patru (mitropolitul Veniamin; arhimandritul Serghi, fost membru al Dumei de Stat; I.P. Novitki, profesor de drept; şi avocatul Kovşarov) au fost împuşcaţi în noapea de 12 spre 13 august.

Îl rugăm foarte mult pe cititor să nu uite principiul multiplicării provincia-le. Acolo unde nu au fost decât două

procese ecleziastice, acolo au fost douăzeci şi două.

* * *

În preajma procesului eserilor îi dădeau zor cu codul penal: era timpul să aşeze blocurile de piatră la temelia Legii! La 12 mai, cum era convenit, s-a deschis sesiunea VŢIK, dar proiectul codului nu era încă pus la punct. De-abia fusese trimis lui Vladimir Ilici la Gorki (13) pentru observaţii. Şase dintre articolele codului prevedeau, ca măsură supremă, pedeapsa cu moartea. Acest lucru nu l-a mulţumit pe Lenin. La 15 mai, pe marginile proiectului, Ilici a adăugat încă şase articole, conform cărora se impuneau de asemenea pedeapsa capitală (inclusiv articolul 69: propaganda şi agitaţia... în special îndemnul la rezistenţă pasivă faţă de guvern, la refuzul în masă al satisfacerii serviciului militar ori al îndeplinirii obligaţiilor fiscale (14)). Şi încă un caz: pentru întoarcerea din străinătate fără permisiune (da, cum hoinăreau toţi socialiştii înainte de colo-colo). Şi încă o pedeapsă egală cu moartea: surghiunul în străinătate. (Vladimir Ilici prevedea acea perioadă nu prea îndepărtată, când vom fi asaltaţi de cei care ard de dorinţa de a trece din Europa la noi, dar nimeni nu va putea fi constrâns să plece de la noi benevol în Occident) Iată cum îi explica Ilici concluzia principală comisarului poporului pentru justiţie:

„Tovarăşe Kurski! După opinia mea, trebuie lărgită aria de aplicare a pedepsei cu moartea... (care poate fi comutată în expulzarea din ţară) spre toate genurile de activitate a menşevicilor, eserilor ş.a; să se găsească o formulare care să pună toate aceste acţiuni în legătură cu burghezia internaţională” (sublinierea lui Lenin).

Trebuie lărgită aria de aplicare a pedepsei cu moartea! Ce este aici de neînţeles? (Oare mulţi au fost expulzaţi în străinătate?) Teroarea este un mijloc de convingere**, mi se pare clar!

Kurski însă n-a înţeles totuşi până la capăt. Pesemne

că nu îşi dădea seama cum să plăsmuiască acea formulare, cum să ticluiască acea legătură. Şi a doua zi s-a prezentat la preşedintele Sovnarkomului după lămuriri. Această discuţie nu ne este cunoscută. Dar la 17 mai, Lenin a trimis de urgenţă o a doua scrisoare:

„Tovarăşe Kurski! Ca o completare la discuţia noastră vă trimit ciorna unui paragraf suplimentar al Codului Penal... Sper că ideea principală este clară, cu toate neajunsurile ciornei: să se evidenţieze în mod deschis teza principală şi justă din punct de vedere politic (şi nu numai în sens juridic îngust), care motivează esenţa şi justificarea terorii, necesitatea şi limitele ei. Tribunalul nu trebuie să elimine teroarea; a promite acest lucru ar fi o autoamăgire, sau amăgire. Ea trebuie argumentată şi legiferată în principiu, clar, firesc şi fără înfloriturі. Formularea trebuie să fie cât mai largă cu putinţă, fiindcă numai simţul revoluţionar ai dreptăţii şi conştiinţa revoluţionară vor hotărî condiţiile de aplicare, mai mult sau mai puţin largă, în practică.

Cu salutări comuniste, Lenin* * *

Ne abţinem de la comentariul acestui document important. Este mai potrivit să păstrăm liniştea şi să dăm drum liber meditaţiei.

Ca în Manifestul din Vîborg, pentru care guvernul ţarist i-a condamnat pe semnatarii lui la trei luni de închisoare.

Lenin, Op. cit., vol. 45, p. 189.

* * * Ibidem, vol. 39. p. 404 – 405.

Documentul e cu atât mai important, cu cât este una dintre ultimele dispoziţii pământeşti ale unui Lenin încă nedoborât de boală, partea importantă a testamentului său politic. La nouă zile după această scrisoare va suferi primul atac, de la care îşi va reveni doar în parte şi pentru scurtă vreme în lunile de toamnă ale anului 1922. Poate că ambele scrisori către Kurski au fost scrise în acel luminos

buduar-cabinet de marmură albă din colţul etajului întâi unde se afla şi aştepta patul de moarte al conducătorului.

Şi apoi a fost anexată ciorna aceea, două variante ale paragrafului suplimentar, din care peste câţiva ani vor răsări articolul 58 – 4 şi, maica noastră a tuturor, întregul Articol 58. Citeşti şi te minunezi: iată ce înseamnă să formulezi cât mai larg cu putinţă! Iată ce înseamnă aplicarea mai largă în practică! Citeşti şi îţi aminteşti cât de larg, cât de cuprinzător era dragul de el…

„… propagandă ori agitaţie, ori participare la o organizaţie, ori sprijinire (sprijinire reală sau doar posibilă) … a unor organizaţii ori persoane, a căror activitate are un caracter…”

Păi, aduceţi-l aici pe Fericitul Augustin şi o să-l încadrez numaidecât în acest articol!

Totul a fost introdus aşa cum trebuie, redacţilografiat, pedeapsa cu moartea lărgită, şi, la 20 mai, sesiunea VŢIK a adoptat Codul penal şi a hotărât să intre în vigoare de la 1 iunie 1922.

Şi acum, pe temelurile cele mai legale, a început

PROCESUL ESERILOR, care a ţinut două luni (8 iunie-7 august 1922). Tribunalul Suprem. Preşedintele obişnuit, tovarăşul Karklin (frumos nume pentru un judecător (15), în vederea acestui proces de mare răspundere a fost înlocuit cu mult mai abilul Gheorghi Piatakov (16).

Dacă noi şi cititorul nu am şti bine că în orice proces judiciar importantă nu este aşa-numita „culpă”, ci oportunitatea, poate că nu am fi acceptat numaidecât cu sufletul deschis acest proces. Dar oportunitatea acţionează fără greş: spre deosebire de menşevici, eserii au fost socotiţi şi mai periculoşi, căci încă nu fuseseră spulberaţi, exterminaţi, iar pentru trăinicia dictaturii nou create (a proletariatului) era oportun să fie suprimaţi definitiv.

Necunoscând acest principiu, ar fi posibil ca întregul

proces să fie receptat în mod eronat ca o răzbunare de partid.

Fără să vrei, începi să meditezi la acuzaţiile pronunţate în acest proces, transferându-le asupra îndelungatei istorii, ce se continuă şi astăzi, a statelor. Cu excepţia unor puţine democraţii parlamentare în puţine decenii, întreaga istorie a statelor nu este altceva decât istoria unor

Lenin, Op. cit., vol. 45, p. 190.

revoluţii, lovituri de stat, istorie a cuceririi puterii. Şi cel care este mai abil şi izbuteşte să dea lovitura şi să se instaleze temeinic la putere din această clipă îmbracă mantia luminoasă a Justiţiei, şi fiecare pas al lui, trecut şi viitor, este legal şi demn de a fi proslăvit în ode, iar fiecare pas, trecut şi viitor, al duşmanilor lui ghinionişti este nelegiuit şi este pasibil de judecată şi de o pedeapsă legală.

Nu a trecut decât o săptămână de când a fost adoptat Codul penal, dar iată că toată istoria celor cinci ani de existenţă postrevoluţionară este îndesată în el. Şi cu douăzeci, şi cu zece, şi cu cinci ani în urmă, eserii au fost al doilea partid care a dus la răsturnarea ţarismului, care şi-a asumat (datorită particularităţilor tacticii terorismului) povara cea mai grea a anilor de ocnă, în vreme ce bolşevicii n-au prea cunoscut-o.

Iată acum şi prima acuzaţie împotriva lor: eserii sunt iniţiatorii războiului civil! Da, ei l-au început! Sunt acuzaţi că în zilele revoluţiei din octombri-e s-au împotrivit cu arma în mână. Când Guvernul provizoriu, susţinut de ei şi în parte alcătuit de ei, a fost măturat în mod legitim de focul mitrali-erelor marinarilor, eserii au încercat, absolut nelegitim, să-l apere. (Este altă treabă că încercarea lor a fost destul de slabă, că au existat ezitări, că au existat renunţări. Dar vina lor nu este câtuşi de puţin mai mică.) Şi chiar la rafale de împuşcături răspundeau cu rafale, şi i-

au mobilizat, chiar şi pe iuncherii aflaţi în slujba acelui guvern ce trebuia înlăturat.

Înfrânţi în bătălia cu armele, ei nu s-au căit nici din punct de vedere politic. N-au îngenuncheat în faţa Sovnarkomului, care s-a declarat guvern. Ei au continuat să susţină cu îndărătnicie că singurul legal a fost guvernul precedent. Nu au recunoscut numaidecât falimentul liniei lor politice, pe care o urmau de douăzeci de ani (şi falimentul a existat, deşi n-a fost sesizat cu promptitudine), n-au cerut să fie iertaţi, dizolvaţi, să nu mai fie socotiţi partid, (în virtutea aceloraşi principii erau ilegale toate guvernele locale şi din regiunile periferice: din Arhanghelsk, Samara, Ufa sau Omsk, din Ucraina, Kuban sau de pe Don, din Ural sau Transcaucazia, întrucât ele s-au proclamat guverne ulterior Sovnarkomului.)

Iată şi cea de a doua acuzaţie: au adâncit prăpastia războiului civil prin faptul că la 5 şi 6 ianuarie 1918 au apărut ca demonstranţi şi astfel ca rebeli împotriva puterii legale a guvernului muncitorilor şi ţăranilor: ei au susţinut Adunarea lor Constituantă (aleasă prin vot universal, liber, egal, secret şi direct) împotriva marinarilor şi soldaţilor Armatei Roşii, care au împrăştiat în mod legitim şi acea Adunare, şi pe acei demonstranţi. Tocmai de aceea a început războiul civil, pentru că nu toţi locuitorii s-au supus cu smerenie şi în acelaşi timp decretelor legitime ale Sovnarkomului.

Cea de a treia acuzaţie: nu au recunoscut pacea de la Brest, acea pace legală şi salvatoare, care nu a tăiat capul Rusiei, ci doar o parte din trunchi. În felul acesta, cum a stabilit rechizitoriul, avem în faţă „toate indiciile de înaltă trădare şi ale unor acte criminale, orientate spre atragerea ţării în război”.

Înaltă trădare! Are şi ea felurite feţe, cum o întorci…

De aici decurge şi cea de a patra acuzaţie gravă: în vara şi în toamna anului 1918, când Germania Kaiserului

de-abia îşi mai ducea ultimele luni şi săptămâni împotriva aliaţilor, iar guvernul sovietic, credincios tratatului de la Brest, susţinea Germania în această luptă dificilă cu trenuri de produse alimentare şi cu un tribut lunar în aur, eserii se pregăteau în mod perfid (nici măcar nu se pregăteau, ci, în stilul lor, mai mult discutau: ce-ar fi dacă...) să arunce în aer calea ferată înaintea unuia dintre aceste trenuri, ca să rămână aurul în ţară, adică ei „se pregăteau să distrugă în mod criminal avutul nostru naţional – căile ferate". (Atunci încă nu se ruşinau şi nu ascundeau că – da, aurul rusesc era cărat în viitorul imperiu al lui Hitler, şi lui Krîlenko, cu cele două facultăţi ale lui, istorie şi drept, nu i-a trecut prin minte şi nici nu i-a şoptit nimeni că dacă şinele de oţel sunt avutul poporului, atunci, poate că şi lingourile de aur?...)

Cea de a patra acuzaţie atrage în mod implacabil pe cea de a cincea: mijloacele tehnice pentru această aruncare în aer. Eserii intenţionau să le procure pe banii primiţi de la reprezentanţii aliaţilor (pentru a nu da aurul lui Wilhelm, ei au vrut să ia bani de la Antantă), iar aceasta constituie culmea trădării! (pentru orice eventualitate, Krîlenko a mormăit că eserii au avut legături şi cu statul-major al lui Lüdendorff, dar nu şi-au găsit omul, şi au renunţat.)

De aici este foarte aproape până la acuzaţia a şasea: în anul 1918, eserii au fost spionii Antantei! Ieri revoluţionari, astăzi spioni! În vremea aceea, pesemne, cuvântul avea o rezonanţă explozivă. Dar după atâtea procese câte au trecut de atunci – ţi se face lehamite.

Apoi cea de a şaptea, a zecea acuzaţie: colaborarea cu Savinkov, ori cu Filonenko, ori cu cadeţii, ori cu Alianţa Renaşterii, ori chiar cu căptuşelile albe – studenţii care purtau uniforme căptuşite cu mătase albă, ori chiar cu albgardiştii.

Acest lanţ de acuzaţii a fost foarte bine întins de

procuror. (Cu prilejul acestui proces i-au redat această denumire.) Rod al meditaţiei de cabinet ori o revelaţie bruscă în timp ce se afla la bară, el găseşte aici acel ton sincer şi compătimitor, amical-acuzator pe care îl va relua în procesele ulterioare cu tot mai multă siguranţă şi forţă, şi care în anul 1937 îi va aduce un succes uluitor. Pentru acest ton trebuie să găseşti legătura care îi uneşte pe judecători cu cei judecaţi împotriva restului lumii.

Această melodie se cântă pe coarda cea mai sensibilă a inculpatului. De la pupitrul acuzării, eserilor li se spune: căci noi şi voi suntem revoluţionari! (Voi şi noi este egal noi!) Oare cum aţi putut să decădeţi într-atât încât să vă uniţi cu cadeţii? (Probabil că vi se sfâşie inima, nu-i aşa?) Cu ofiţerii? Să-i învăţaţi pe studenţii-căptuselile albe strălucita voastră tehnică a conspiraţiei?! (Acesta este caracterul special al revoluţiei din octombrie: să declare război tuturor partidelor deodată şi să le interzică numaidecât să se alieze între ele: „pe tine nu te înhaţă, stai cuminte”.)

Pe unii dintre acuzaţi îi atinge la inimă: oare cum au putut să cadă atât de jos? Căci această compătimire a procurorului, în sala plină de lumină, îl impresionează nespus pe captivul adus dintr-o celulă.

Krîlenko mai găseşte o cărăruie logică (care îi va prinde foarte bine lui Vîşiński împotriva lui Kamenev şi Buharin): intrând în alianţe cu burghezia, aţi primit de la ea ajutoare băneşti. La început aţi acceptat pentru cauză, în niciun caz pentru obiectivele partidului. Dar unde-i hotarul? Cine le desparte? Căci şi cauza poate fi un obiectiv de partid? Aşadar, priviţi cum aţi decăzut: voi, partidul eserilor sunteţi întreţinuţi de burghe-zie?! Unde este mândria voastră revoluţionară?

S-au strâns destule acuzaţii, ba chiar prea destule, şi Tribunalul s-ar putea retrage pentru deliberare şi să-i ardă fiecăruia pedeapsa meritată, dar, iată, după cât se pare

ceva nu este în regulă:

— Toate acuzaţiile aduse aici partidului eserilor se referă la anii 1917 şi 1918;

— În februarie 1919, consiliul partidului eserilor a hotărât să înceteze lup-ta împotriva puterii bolşevice (obosiţi de atâta luptă ori pătrunşi de conştiinţa socialistă). Şi, la 27 februarie 1919, guvernul bolşevic a dat o amnistie pentru eseri, absolvindu-i de întreg trecutul lor. Partidul a fost legalizat, a ieşit din clandestinitate, şi, peste două săptămâni, au început arestările în masă. Au arestat şi întreaga conducere (uite aşa, în stilul nostru!);

— De atunci ei n-au mai luptat în libertate şi cu atât mai mult n-au luptat deloc fiindcă se aflau la închisoare (comitetul central se afla la Butârki şi nu ştiu de ce n-au evadat, cum făceau de obicei pe vremea ţarului), aşa încât, după amnistie, ei n-au mai săvârşit nimic până în anul de graţie 1922.

Cum să iasă din această situaţie?

Şi nu numai că nu mai duc niciun fel de luptă, dar au recunoscut Putere a Sovietelor! (Adică s-au dezis de fostul Guvern provizoriu, precum şi de Adunarea Constituantă.) Ei cer doar să se facă noi alegeri pentru aceste soviete, şi partidele să fie libere să-şi facă propagandă. (Şi chiar aici, la proces, inculpatul Haendelman, membru al comitetului central: „Daţi-ne posibilitatea să ne folosim de toată gama de libertăţi civile, şi noi nu vom încălca legile". Să le daţi, şi încă, „toată gama"!)

Auziţi? Iată unde ţintea botul ostil al fiarei burgheze! Da e posibil aşa ceva? Păi este un moment serios! Suntem înconjuraţi de duşmani! (Şi peste douăzeci, şi peste cincizeci, şi peste o sută de ani va fi tot aşa.) Şi voi, fii de căţea, vreţi campanie de propagandă liberă pentru parti de?!

Drept răspuns, zice Krîlenko, oamenii lucizi din punct de vedere politic nu puteau decât să râdă, ori să ridice din

umeri. Şi pe bună dreptate s-a hotărât: „Prin toate mijloacele de represiune de care dispune statul să se taie acestor partide posibilitatea de-a face propagandă împotriva puterii” (p. 183). Şi iată că întreg comitetul central al eserilor (cei pe care i-au prins) a fost aruncat la închisoare!

Însă ce acuzaţii poţi să le aduci acum? „Această perioadă nu este investigată îndeajuns de ancheta judiciară”, se tânguie procurorul nostru.

Cu toate acestea, exista o acuzaţie sigură: în acelaşi februarie 1919, eserii au adoptat o rezoluţie (dar n-au aplicat-o în practică, însăconf orm noului cod penal asta nu avea nicio importanţă): să desfăşoare în secret o campanie de propagandă în rândurile Armatei Roşii pentru a-i lămuri pe soldaţi să refuze să participe la expediţiile de represalii împotriva ţăranilor.

A abate de la expediţiile de represalii constituia un act josnic şi perfid de trădare a revoluţiei.

Mai puteau fi acuzaţi şi de tot ce vorbea, scria şi făcea (mai mult vorbea şi scria) aşa-numita „Delegaţie din străinătate a comitetului central” al eserilor, cei mai importanţi dintre ei, care şi-au luat tălpăşiţa în Europa.

Toate acestea însă erau cam puţine. Şi iată ce au născocit: „Mulţi dintre inculpaţii care se află aici nu ar fi fost implicaţi în prezentul proces dacă nu ar fi fost acuzaţi de organizarea unor acte teroriste!” Deoarece când s-a proclamat amnistia din anul 1919, „nici unuia dintre capii justiţiei sovietice nu i-a trecut prin minte” că eserii mai organizau şi acte teroriste împotriva reprezentanţilor statului sovietic! (Ei, cui putea, de fapt, să-i treacă aşa ceva prin minte: eseri şi brusc – terorism. Dacă le-ar fi trecut atunci prin cap, trebuiau să-i amnistieze şi pentru terorism. Pur şi simplu a fost un noroc că nu le-a trecut prin cap. Le-a trecut doar când a trebuit – acum!) Fiindcă această acuzaţie nu a căzut sub incidenţa amnistiei (căci a

fost amnistiată doar lupta) şi iată că acum Krîlenko o flutură victorios!

Mai întâi: ce au spus conducătorii eserilor (dar oare ce n-au spus la viaţa lor aceşti zarzavagii!...) încă din primele zile de după lovitura din octombrie? Liderul actual al acuzaţilor, dar şi liderul partidului, Abram Gotz, a spus atunci: „Dacă autocraţii de la Smolnîi vor atenta şi la Adunarea Constituantă... partidul S-I îşi va aduce aminte de vechea lui tactică mult încercată".

De la necruţătorii eseri te puteai aştepta la orice, într-adevăr, este greu de crezut că ei au renunţat la terorism.

„În acest domeniu de cercetare", se plânge Krîlenko, din pricina conspiraţiei n-o să avem prea multe depoziţii ale martorilor". „Astfel, misiunea mea devine extrem de dificilă... în acest domeniu, în unele momente, va trebui să bâjbâim prin întuneric" (p. 236 – ce limbaj!).

Misiunea lui Krîlenko era dificilă deoarece terorismul împotriva Puterii Sovietice fusese de trei ori discutat în comitetul central al eserilor, în 1918, şi de trei ori a fost respins (în ciuda faptului că Adunarea Consti-tuantă fusese dizolvată). Şi acum, după ce au trecut anii, trebuie să demonstrezi că eserii au practicat totuşi terorismul.

Atunci ei au hotărât: nu înainte ca bolşevicii să treacă la executarea socialiştilor. Iar în 1920: dacă bolşevicii vor atenta la viaţa ostaticilor eseri, partidul va pune mâna pe arme. (Pe alţi ostatici n-au decât să-i suprime...)

Aşadar: de ce au pus condiţii? De ce n-au renunţat pur şi simplu? „De ce n-au făcut declaraţii cu caracter absolut negativ?"

Că partidul, în general, n-a practicat terorismul reiese clar din rechizitoriul lui Krîlenko. Dar se adună astfel de fapte: în cazul unuia dintre acuzaţi s-a zămislit planul de a arunca în aer locomotiva de la trenul Sov-narkomului când acesta s-a mutat la sediul din Moscova

(17), deci, comitetul central se face vinovat de terorism. Iar Ivanova, însărcinată cu executarea planului, a străjuit o noapte întreagă în apropierea gării, având cu ea un cartuş de piroxilină, deci – atentat la trenul lui Troţki şi, prin urmare comitetul central se face vinovat de terorism. Sau: un membru al comitetului central, Donskoi, a prevenit-o pe F. Kaplan că va fi exclusă din partid dacă va trage asupra lui Lenin. Destul de puţin!! De ce nu i-au interzis în mod categoric? (Sau: de ce nu au denunţat-o la CEKA?) Totuşi, cazul cu Kaplan se prinde: a fost membră a partidului eserilor.

Tot ce a mai putut Krîlenko să ciugulească de pe un cocoş mort a fost faptul că eserii nu au luat măsuri de încetare a actelor individuale de terorism ale combatanţilor lor, care lâncezeau în inactivitate. (Dar nici acei combatanţi n-au făcut mare lucru. Semionov a îndreptat mâna lui Sergheev, care l-a ucis pe Volodarski (18), dar comitetul central a rămas curat deoparte, s-a dezis chiar în mod public. Pe urmă, acelaşi Semionov şi amica lui Konopliova, cu o solicitudine suspectă, au îmbogăţit cu depoziţiile lor GPU-ul, iar acum tribunalul, şi aceşti combatanţi teribili, aici, într-un tribunal sovietic, nu sunt ţinuţi sub pază, şi între şedinţe se duc să doarmă acasă.)

Despre unul dintre martori Krîlenko spune: „Dacă acest om ar fi vrut să inventeze, este puţin probabil că ar fi putut inventa astfel ca din pură întâmplare să nimerească tocmai la ţintă” (p. 251). (Foarte tare! Asta se poate spune despre orice depoziţie contrafăcută.) Despre Konopliova dimpotrivă: veridicitatea depoziţiei ei rezidă tocmai în faptul că nu mărturiseşte tot ceea ce ar face trebuinţă acuzării, (însă destul pentru ca acuzaţii să fie împuşcaţi.) „Dacă ne punem întrebarea: nu cumva Konopliova inventează toate acestea?... Răspunsul este limpede: dacă inventează, atunci inventează” (el ştie!) – dar ea nu spune

totul, până la capăt. Iată însă şi altceva: „Această întâlnire putea oare să aibă loc? Nu este exclus”. Nu este exclus? Înseamnă că a avut loc!

Apoi – „grupul subversiv”. S-a comentat mult despre el şi brusc: „A fost dizolvat pentru lipsă de activitate”. Atunci de ce ne mai împuiaţi urechile? Au avut loc câteva deturnări de fonduri băneşti din instituţii sovi-etice (eserii nu s-ar fi putut descurca altfel ca să închirieze apartamente, să călătorească dintr-un oraş într-altul). Dar înainte acestea nu erau decât nişte elegante, distinse ex, cum se exprimau toţi revoluţionarii. Dar acum, în faţa tribunalului sovietic? Acest lucru se numea „jaf şi tăinuire a lucrurilor jefuite”.

În materialele procesului, făclia nemişcată a legii aruncă o lumină gălbuie, tulbure asupra istoriei şovăielnice, oscilante, încâlcite de după revoluţie a acestui partid guraliv şi emfatic, dar în esenţă dezorientat, neajutorat şi chiar lipsit de activitate, care n-a rezistat în faţa bolşevicilor. Şi toate hotărârile sau nehotărârile lui, şi toate zvârcolirile lui, avânturi ori recesiuni, acum se preschimbau în culpă, mereu culpă, numai culpă.

Şi dacă în septembrie 1921, cu zece luni înainte de proces, comitetul central închis la Butârki scria comitetului central nou ales că el nu consimte la orice fel de răsturnare a dictaturii bolşevice, ci doar prin unirea maselor muncitoare şi munca de propagandă (cu alte cuvinte, chiar întemniţat fiind, el nu este de acord să fie eliberat nici prin acte de terorism, nici prin complot, nici prin insurecţie armată!), şi acest lucru li se aruncă în spate ca vina cea mai importantă. Aha, înseamnă că sunteţi de acord cu răsturnarea!

Ei, şi dacă totuşi de răsturnare nu sunt vinovaţi, de terorism aproape nevinovaţi, deturnări aproape nu există, şi de toate celelalte au fost iertaţi de mult? Procurorul nostru drag recurge la rezerva tăinuită: „În caz extrem,

nedenunţarea poate fi considerată element constitutiv al delictului, care se aplică tuturor acuzaţilor fără excepţie şi trebuie considerat ca stabilit” (p. 305).

Partidul eserilor este vinovat că nu s-a autodenunţat! Iată ce înseamnă bine ţintit! Aceasta este o descoperire a gândirii juridice în noul cod, este un drum pavat pe care vor expedia necontenit spre Siberia contingentele urmaşilor recunoscători.

Mânios foc, Krîlenko a cuvântat dintr-o răsuflare: „Duşmani înverşunaţi, duşmani pe vecie”, iată cine sunt inculpaţii! Astfel că şi fără proces este limpede ce trebuie făcut cu ei.

Codul este încă prea nou, şi Krîlenko n-a izbutit să memoreze pe numere nici măcar articolele importante privind contrarevoluţia, dar cât de tare loveşte cu aceste numere! Cum le citează şi cât de profund le interpretează, de parcă decenii de-a rândul cuţitul ghilotinei a fost coborât numai de aceste articole! Şi iată ce este deosebit de nou şi de important: distincţia dintre metode şi mijloace, prezentă în vechiul cod ţarist, la noi nu mai figurează! Ele nu au vreo influenţă nici asupra calificării acuzaţiei, nici asupra sancţiunii penale! Pentru noi, intenţia sau acţiunea este totuna! S-a pronunţat o rezoluţie – este de ajuns pentru judecată. Iar faptul „dacă a fost înfăptuită sau nu a fost înfăptuită nu are nicio importanţă esenţială” (p. 185). Fie că i-ai şoptit soţiei în pat că ar fi bine dacă Puterea Sovietică ar fi răsturnată, ori ai făcut propagandă la alegeri, ori ai aruncat o bombă – totuna! Pedeapsa este aceeaşi!

Aşa cum un pictor vizionar din câteva trăsături apăsate de cărbune realizează portretul dorit, tot astfel şi pentru noi, în schiţele anului 1922, se conturează tot mai mult întreaga panoramă a anilor 1937, 1945, 1949.

Este prima încercare de proces public chiar sub ochii Europei întregi şi prima încercare de „indignare a

maselor”. Iar indignarea maselor a fost deosebit de reuşită.

Dar iată cum s-au petrecut lucrurile. Două Internaţionale socialiste – a 2-a şi a 2 1/2 (Internaţionala de la Viena), urmăreau de patru ani, fără prea mult entuziasm, dar cu destul calm, cum bolşevicii, spre slava socialismului, îşi taie, ard, topesc, împuşcă, sugrumă ţara. Totul era receptat ca un experiment social grandios. Dar în primăvara anului 1922, Moscova a declarat că patruzeci şi şapte de eseri sunt deferiţi judecăţii Tribunalului Suprem şi socialiştii de frunte ai Europei au început să fie neliniştiţi şi îngrijoraţi.

La începutul lui aprilie 1922, la Berlin s-a întrunit – pentru stabilirea unui „front unic” împotriva burgheziei – conferinţa celor trei Internaţionale (din partea Kominternului – Buharin şi Radek (19)), şi socialiştii au cerut bol-şevicilor să renunţe la acest proces. „Frontul unic” fiind foarte necesar în interesul revoluţiei mondiale, delegaţia Kominternului şi-a asumat obligaţia: că procesul va fi public; că reprezentanţii tuturor internaţionalelor pot să asiste şi să stenografieze; că vor fi acceptaţi avocaţii pe care îi doresc inculpaţii; şi, lucrul cel mai important, anticipând competenţa tribunalului (pentru comunişti era o nimica toată, dar socialiştii au fost şi ei de acord): la acest proces nu se vor pronunţa condamnări la moarte.

Socialiştii de frunte s-au bucurat: au hotărât pur şi simplu să meargă ei înşişi ca apărători ai acuzaţilor. Lenin însă (care îşi trăia cele din urmă săptămâni înainte de prima paralizie, dar fără să ştie) a avut o intervenţie dură în „Pravda”: Noi am plătit prea mult. Cum au putut să promită că nu vor fi condamnări la moarte şi să permită accesul trădătorilor socialişti la procesul nostru? Ulterior vom constata că şi Troţki a fost pe deplin de acord cu el, ba chiar şi Buharin foarte curând s-a căit. Ziarul comuniştilor germani „Rote Fahne” (20) a fost de părere că

bolşevicii ar fi nişte idioţi dacă ar considera necesar să îndeplinească obligaţiile asumate: dat fiind faptul că „frontul unic” în Germania a eşuat, promisiunile au fost făcute degeaba. Dar comuniştii încă de atunci au început să înţeleagă forţa extraordinară a procedeelor lor istorice. Cu puţin înaintea procesului, în mai, „Pravda” a scris: „Noi ne vom îndeplini obligaţiile. Dar în afara procesului, aceşti domni trebuie să fie puşi în astfel de împrejurări care să ferească ţara noastră de tactica instigatoare a acestor ticăloşi”. Şi, sub acest acompaniament, la sfârşitul lui mai, vestiţii socialişti Vandervelde, Rosenfeld şi Theodor Liebknecht (fratele lui Karl cel ucis) au plecat la Moscova.

Începând de la gara de frontieră şi în toate staţiile, vagonul socialiştilor a fost asaltat de manifestaţiile mânioase ale muncitorilor, care le cereau să dea socoteală pentru intenţiile lor contrarevoluţionare, iar lui Vandervelde – de ce a semnat tratatul de la Versailles? Le-au spart geamurile la vagon şi le-au promis să le stâlcească mutrele. Dar cu cea mai mare pompă au fost întâmpinaţi în gara Vindava din Moscova: peronul era plin de demonstranţi cu steaguri, orchestre, coruri. Pe nişte placarde uriaşe scria: „Domnule ministru regal Vandervelde! Când veţi compărea în faţa Tribunalului Revoluţionar?” „Cain, Cain, unde este fratele tău Karl?” La coborârea străinilor, au izbucnit strigăte, fluierături, mieunaturi, ameninţări, iar corul cânta:

„La noi vine Vandervelde, Bădăran internaţional. Bucuroşi suntem de oaspeţi, dar mai bucuroşi, prieteni, I-am pune şireangul de gât”.

(Şi numaidecât – un moment penibil: Rosenfeld l-a zărit pe însuşi Buha-rin, care, cu degetele vârâte în gură, fluiera plin de voioşie.) În zilele următoare, prin Moscova, în camioane împodobite, colindau echipe de teatru de păpuşi, pe o estradă de lângă monumentul lui Puşkin se reprezenta un spectacol permanent, care înfăţişa trădarea

eserilor şi a apărătorilor lor. Troţki şi alţi oratori cutreierau prin uzine şi, în discursuri incendiare, cereau condamnarea la moarte a eserilor, după care îi puneau să voteze pe toţi muncitorii, membri şi nemembri de partid. (Chiar de atunci se cunoşteau multe posibilităţi: cei care nu votau pentru erau daţi afară din uzină, ca să nu mai vorbim de… CEKA.) Au votat. Apoi au făcut să circule prin uzine nişte petiţii, ziarele erau pline de ele şi de numărul semnăturilor. (Este adevărat că se mai găseau şi dintre cei care nu erau de acord, şi unii au trebuit să fie arestaţi.)

La 8 iunie a început procesul. Erau judecaţi treizeci şi doi de oameni, dintre care doar 22 veneau de la Butârki, ceilalţi zece se căiseră, nu mai erau sub escortă şi erau apăraţi de însuşi Buharin şi de câţiva kominternişti. (Se veselesc şi Buharin, şi Piatakov în aceeaşi comedie de tribunal, fără să simtă ironia sorţii prevăzătoare. Dar soarta le lasă şi vreme de gândire, câte cincisprezece ani de viaţă fiecăruia, la fel şi lui Krîlenko.) Piatakov era dur, nu-i lăsa pe acuzaţi să vorbească.

Acuzarea era susţinută de Lunacearski, Pokrovski (21), Klara Zetkin. (Rechizitoriul a fost semnat şi de soţia lui Krîlenko, care a condus an-cheta – eforturi familiale conjugate.)

În sală era lume multă: o mie două sute de persoane, dintre ele însă doar douăzeci şi două de rude ale celor douăzeci şi doi de acuzaţi, ceilalţi erau toţi comunişti, cekişti deghizaţi, public selectat. Adesea, indivizi din public îi întrerupeau cu strigăte şi pe inculpaţi, şi pe apărători. Traducătorii denaturau pentru apărători sensul procesului, pentru proces – cuvintele apărătorilor, demersurile lor erau respinse în batjocură de către tribunal, martorii apărării n-au fost admişi, stenogramele erau făcute astfel, încât nu-ţi mai puteai recunoaşte propriile cuvinte.

Chiar din prima zi, Piatakov a declarat că tribunalul

refuză examinarea imparţială a cazului şi intenţionează să se călăuzească exclusiv după considerentele privind interesele Puterii Sovietice.

După o săptămână, apărătorii străini au făcut gafa să depună o plângere tribunalului, arătând că se încalcă înţelegerea de la Berlin, la care Tribunalul a răspuns trufaş că el este tribunal şi nu poate fi legat de nicio înţelegere.

Apărătorii socialişti şi-au pierdut cu desăvârşire curajul, prezenţa lor la acest proces nu făcea decât să creeze o iluzie de procedură judiciară normală. Au renunţat la apărare şi acum nu voiau decât să plece la ei în Europa. Dar nu i-au lăsat. Iluştrii oaspeţi au fost nevoiţi să declare gre-va foamei! Numai după aceea, la 19 iunie, li s-a permis să plece. Păcat, fiindcă au pierdut spectacolul cel mai impresionant de la 20 iunie, la ani-versarea uciderii lui Volodarski.

Au adunat coloane muncitoreşti (la unele uzine au încuiat porţile ca să nu plece mai devreme, la altele le-au luat fişele de pontaj, în altă parte, dimpotrivă, le-au oferit o masă la cantină), cu flamuri şi placarde – „Moarte inculpaţilor”, şi, fireşte, coloane militare. Şi în Piaţa Roşie a început mitingul. A vorbit Piatakov, care a făgăduit o pedeapsă aspră, pe urmă Krîlenko, Kamenev, Buharin, Radek, toată floarea oratorilor comunişti. Apoi, manifestanţii au pornit spre clădirea tribunalului, iar Piatakov, care se întorsese mai înainte, a dat ordin ca inculpaţii să fie aduşi la ferestrele deschise, sub care se agita mulţimea dezlănţuită. Ei stăteau copleşiţi sub ploaia de insulte şi batjocuri, Gotz a fost nimerit de o scândură pe care scria: „Moarte eserilor”. Toate acestea la un loc au durat cinci ore. Amurgea (nopţile semialbe de la Moscova). Piatakov a anunţat în sală că o delegaţie a manifestanţilor cere aprobarea să intre.

Krîlenko a explicat că deşi legile nu prevăd aşa ceva, totuşi, în spiritul Puterii Sovietice, este întru totul posibil.

Şi delegaţia a năvălit în sală, şi aici, timp de două ore, a rostit cuvântări pline de insulte şi ameninţări, a cerut pedeapsa cu moartea, iar judecătorii ascultau, le strângeau mâini-le, le mulţumeau şi promiteau să fie necruţători. Atmosfera era atât de incendiară, încât inculpaţii şi rudele lor se aşteptau să fie linşaţi chiar acolo. (Gotz, nepotul unui bogat negustor de ceai, simpatizant al revoluţiei, un terorist norocos pe vremea ţarului, participant la numeroase atentate şi asasinate: Durnoi, Min, Riman, Akimov, Şuvalov, Racikovski, în toată cariera lui de luptă n-a păţit niciodată aşa ceva!) Dar cu aceasta campania mâniei populare s-a încheiat, deşi procesul a continuat încă o lună şi jumătate. Peste o zi se retrăgeau de la proces şi avocaţii sovietici (şi pe ei îi aştepta arestarea şi surghiunul).

Aici pot fi recunoscute multe trăsături viitoare, cunoscute, dar conduita inculpaţilor nu a fost nici pe departe înfrântă şi încă nu au fost siliţi să se autoblameze. Pe ei încă îi mai susţine convingerea tradiţională, înşelătoare, a partidelor de stânga, că sunt apărătorii intereselor muncitorilor.

După anii pierduţi, ani de împăcări şi cedări, acum le-a revenit fermitatea târzie. Inculpatul Berg îi acuză pe bolşevici de a fi tras în demonstranţii care apărau Adunarea Constituantă; inculpatul Liberov declară: „Mă recunosc vinovat de faptul că în anul 1918 n-am făcut totul pentru răsturnarea puterii bolşevicilor” (p. 103). Evghenia Ratner spune acelaşi lucru, iar Berg adaugă: „Mă consider vinovat faţă de Rusia muncitoare că nu am putut să lupt din toate forţele cu aşa-numita putere a muncitorilor şi ţăranilor, dar sper că nu mi-a trecut încă vremea”. (A trecut, drăguţule, a trecut!) întâlnim aici şi vechea pasiune pentru frazele pompoase, dar întâlnim şi fermitate.

Procurorul argumentează: acuzaţii sunt primejdioşi pentru Rusia Sovietică fiindcă socotesc că tot ceea ce au

făcut ei este bine. „Poate că unii dintre acuzaţi îşi găsesc consolarea în gândul că vreodată cronicarii vor elogia conduita lor”.

Inculpatul Hendelman a declarat în cuvântul lui: „Noi nu recunoaştem judecata voastră!…” Şi, el însuşi jurist, a polemizat cu Krîlenko referitor la falsificarea depoziţiilor martorilor, la „metodele speciale de tratare a martorilor înainte de proces” – citeşte: referitor la faptul că au fost neîndoielnic prelucraţi la GPU. (De acum există totul! A mai rămas puţin până a atinge idealul.) Este neîndoielnic că ancheta preliminară s-a desfăşurat sub supravegherea procurorului (Krîlenko) şi astfel au fost eliminate toate neconcordanţele dintre depoziţii.

Desigur, există şi asperităţi. Există şi imperfecţiuni. Dar la urma urmelor „trebuie să spunem cu toată claritatea şi cu sânge rece… că nu ne preocupă chestiunea cum va aprecia judecata istoriei lucrarea noastră” (p. 325).

Deocamdată, schimbând direcţia, Krîlenko – poate pentru prima şi cea din urmă oară în jurisprudenţa sovietică – îşi aduce aminte de prea nchetă. De cercetarea primară, încă înainte de anchetă! Iată ce raţionament iscusit ne oferă: tot ceea ce s-a făcut fără supravegherea procurorului şi dumneavoastră aţi crezut că este anchetă, aceea era prea nchetă. Iar ceea ce consideraţi a fi o re-anchetă sub ochii procurorului când se înnoadă firele şi se strâng şuruburile – tocmai aceasta e ancheta! „Materialele haotice ale organelor prea nchetei, neverificate de anchetă, au o valoare judiciară probantă mult mai mică, decât materialele anchetei” (p. 238), când este condusă cu pricepere.

Este dibaci, nu poţi să zici că bate apa în piuă.

Vorbind din punct de vedere profesional, fireşte lui Krîlenko îi era necaz, pentru că se pregătise o jumătate de an pentru acest proces, apoi două luni lătrase la judecată şi încă cincisprezece ore la prezentarea rechizitoriului,

când toţi aceşti inculpaţi „se aflaseră nu o dată şi nici de două ori în mâinile organelor extraordinare şi în astfel de momente când aceste organe aveau împuterniciri speciale; însă datorită unor împrejurări de tot felul aceştia au izbutit să scape teferi” (p. 322), şi, iată, acum Krîlenko trebuia să-şi bată capul ca să-i aducă legal în faţa plutonului de execuţie.

De bună seamă, „sentinţa nu putea fi decât una singură: condamnarea la moarte pentru toţi, fără excepţie!” Dar Krîlenko menţionează cu mărinimie că, întrucât lumea întreagă este cu ochii pe acest proces, cuvântul procurorului „nu constituie o indicaţie pentru tribunal”, pe care acela „trebuie s-o ia în considerare ori s-o ducă la îndeplinire” (p. 319).

Bun tribunal acela căruia trebuie să i se explice acest lucru!…

După ce procurorul a cerut pedeapsa cu moartea, inculpaţilor li s-a pro –, pus să declare că regretă cele făptuite şi îşi reneagă partidul. Toţi au refuzat.

În verdictul său, tribunalul s-a arătat cutezător: el a pronunţat, într-adevăr, condamnarea la moarte, dar nu „pentru toţi, fără excepţie”, ci doar pentru douăsprezece persoane. Celorlalţi – puşcărie, lagăr, iar pentru încă o sută de persoane executarea pedepsei la locul de muncă.

Şi, desigur, cititorul nu poate să nu-şi amintească: la Tribunalul Suprem „privesc toate celelalte tribunale ale Republicii, [el] le oferă indicaţii călăuzitoare” (p. 407). Verdictul Tribunalului Suprem este folosit „în calitate de directivă pilduitoare” (p. 409). Şi vă puteţi închipui câţi sunt întemniţaţi şi în provincie!

Poate că tot atât cât şi acest proces valorează recursul la Prezidiul VŢIK. Mai întâi, sentinţa a fost prezentată la conferinţa RKP (b). Acolo s-a făcut propunerea ca sentinţa de condamnare la moarte să fie înlocuită cu surghiunul în străinătate, însă Troţki, Stalin şi

Buharin (ce triadă, şi de comun acord!) au propus să li se dea douăzeci şi patru de ore pentru renegare; în acest caz vor primi cinci ani de surghiun, altfel, imediat – plutonul de execuţie. A fost adoptată propunerea lui Kamenev care a devenit hotărâre a VŢIK: să fie validată sentinţa de condamnare la moarte, dar să nu fie pusă în aplicare. Soarta viitoare a osândiţilor va depinde de conduita eserilor rămaşi în libertate (evident – şi cei din străinătate). Dacă socialiştii revoluţionari îşi vor continua activitatea clandestin-conspirativă şi, cu atât mai mult, lupta armată, cei doisprezece vor fi executaţi.

Astfel ei au fost supuşi torturii cu moartea: orice zi putea fi ziua execuţiei. De la Butârki, mai accesibilă, au fost scoşi şi ascunşi la Lubianka. Li s-au interzis vizitele, scrisorile şi pachetele. De altfel şi câteva dintre soţii au fost tot atunci arestate şi exilate din Moscova.

De pe ogoarele Rusiei era strânsă cea de a doua recoltă paşnică. Nică-ieri, în afară de curţile CEKA, nu mai răsunau împuşcături (la Iaroslavl a fost executat Perhurov, la Petrograd – mitropolitul Veniamin; şi alţii, şi alţii, şi alţii). Sub cerul azuriu, pe valurile albastre, au plecat în străinătate primii noştri diplomaţi şi ziarişti. Comitetul Executiv Central al deputaţilor muncitorilor şi ţăranilor păstra în sânul său ostateci pe viaţă.

Membrii partidului aflat la putere au citit atunci şaizeci de numere ale ziarului „Pravda” cu relatări de la proces (toţi citeau ziarele), şi toţi ziceau: da, da, da. Nimeni n-a rostit – nu.

Şi atunci de ce se mai mirau în 1937? De ce se plângeau?... Oare nu fuseseră puse toate fundamentele samavolniciei: mai întâi prinrepresiunea extrajudiciară a CEKA, prin represiunea judiciară a tribunalelor militare revoluţionare şi apoi, iată, cu aceste procese şi cu acest tânăr Cod? Oare 1937 n-a fost şi el oportun (în conformitate cu obiectivele lui Stalin şi, poate, cu ale

Istoriei)?

A fost profetică expresia lui Krîlenko că ei nu judecă trecutul, ci viitorul.

Începutu-i anevoie, urma vine de la sine…

* * *

În jurul datei de 20 august 1924, Boris Viktorovici Savinkov a trecut graniţa sovietică. A fost numaidecât arestat şi dus la Lubianka.

Referitor la această întoarcere s-au făcut numeroase presupuneri. Iată, de curând şi revista sovietică „Neva” (1967, Nr. 11) a confirmat explicaţia dată în 1933 de Burţev (22) (revista „Bâloe” – „Trecutul”, Paris, Serie nouă, II, Biblioteca „Rusia ilustrată”, tomul 47): determinându-i să trădeze pe unii dintre agenţii lui Savinkov, iar pe alţii prostindu-i, GPU-ul a aruncat, prin intermediul lor, o momeală sigură: aici, în Rusia, lâncezeşte o mare organizaţie clandestină, care nu are însă un conducător destoinic! Nu se putea născoci o momeală mai potrivită! Şi nu putea viaţa agitată a lui Savinkov să se sfârşească în pace la Nisa.

Ancheta a constat doar dintr-un singur interogatoriu: depoziţii benevole şi o apreciere asupra activităţii. La 23 august i-a fost înmânat rechizitoriul. (O rapiditate neverosimilă, dar asta a avut efect. Cineva s-a gândit just că a stoarce, prin chinuri, de la Savinkov câteva jalnice depoziţii mincinoase nu ar face decât să strice impresia de veridicitate.)

Rechizitoriul, redactat într-o terminologie abracadabrantă, îi arunca lui Savinkov în spate o sumă copleşitoare de acuzaţii: „duşman consec-vent al ţărănimii celei mai sărace”; „a ajutat burgheziei ruseşti să-şi realizeze năzuinţele imperialiste” (adică, în 1918, a susţinut continuarea războiului cu Germania); „a întreţinut relaţii cu reprezentanţii comandamentului aliaţilor” (aceasta se referă la perioada când s-a aflat la conducerea

ministerului de război!); „a intrat în comitetele de soldaţi cu intenţii provocatoare” (adică a fost ales de către deputaţii soldaţilor); şi, să mori de râs, avea „simpatii monarhice”. Toate acestea sunt însă lucruri vechi. Existau şi acuzaţii noi, nelipsite, de altfel, din toate procesele viitoare: bani primiţi de la imperialişti; spionaj pentru Polonia (Japonia au omis-o!...) şi a vrut să otrăvească Armata Roşie cu cianură de potasiu (dar n-a otrăvit niciun soldat).

La 26 august a început procesul. Preşedinte era Ulrich (îl întâlnim pentru prima oară aici), dar nu exista acuzator, precum nici apărător. Savinkov se apăra puţin şi fără pic de râvnă, n-a avut nicio obiecţie la probele materiale. Şi se pare că aici s-a potrivit foarte bine, l-a tulburat pe incul-pat melodia aceea: căci noi şi dumneavoastră suntem ruşi!...

Dumneavoastră şi noi – egal noi! De bună seamă că iubiţi Rusia, noi vă respectăm iubirea, dar oare noi n-o iubim? Oare, acum, nu suntem noi tăria şi slava Rusiei? Şi dumneavoastră aţi vrut să luptaţi împotriva noastră? Căiţi-vă!...

Dar mai bizară decât orice a fost sentinţa: „Interesele apărării orânduirii revoluţionare nu impun aplicarea pedepsei capitale şi, considerând că conştiinţa maselor proletare nu este călăuzită de motivul răzbunării” – să se comute pedeapsa cu moartea în zece ani închisoare.

Acest lucru a fost senzaţional, a tulburat multe spirite atunci: ce să însemne asta? Dezgheţ? Regenerare? Ulrich, în „Pravda”, s-a scuzat şi a dat explicaţii de ce a fost graţiat Savinkov. Păi, fiindcă în şapte ani Puterea Sovietică a devenit foarte puternică! Nu cumva credeţi că ea se teme de un oarecare Savinkov? (Iată însă că în al 20-lea an va mai slăbi, atunci să nu vă faceţi griji, vom împuşca cu sutele de mii.)

Astfel după cea dintâi enigmă, a întoarcerii, cea de a

doua enigmă a devenit această sentinţă de necondamnare la moarte. (Burţev explică asta prin faptul că, în parte, Savinkov a fost înşelat cu prezenţa, chipurile, în cadrul GPU-ului a unor uneltiri opoziţioniste, îndreptate spre realizarea unei alianţe cu socialiştii; iar el va fi eliberat şi pus să lucreze, – astfel încât a făcut o înţelegere cu anchetatorul.) După proces, lui Savinkov i s-a permis… să trimită scrisori deschise în străinătate, inclusiv lui Bur-ţev, în care el îi asigura pe revoluţionarii emigranţi că puterea bolşevicilor se bizuie pe sprijinul poporului şi este inadmisibil să lupţi împotriva ei.

În mai 1925, celor două enigme li s-a adăugat încă una: Savinkov, într-o stare sufletească deplorabilă, s-a aruncat de la fereastra nezăbrelită în curtea interioară a închisorii Lubianka, şi îngerii lui păzitori n-au izbutit să-l prindă şi să-l salveze. Dar, Savinkov le-a lăsat pentru orice eventualitate un document justificativ (ca să nu aibă neplăceri la slujbă), în care explica logic şi coerent de ce s-a sinucis. Iar scrisoarea era compusă cu atâta fidelitate şi atât de in spiritul, şi atât de in stilul lui Savinkov, încât toată lumea i-a dat crezare: nimeni, în afară de Savinkov, nu putea să scrie această scrisoare, şi el şi-a pus capăt zilelor, dându-şi seama de falimentul lui politic. (La fel şi Burţev cel clarvăzător a pus cele petrecute pe seama apostaziei lui Savinkov, fără ca măcar să se îndoiască de autenticitatea scrisorilor lui şi nici de sinuciderea lui. Perspicacitatea are şi ea limitele ei.)

Iar noi, noi, nătărăii, care am ajuns mai târziu deţinuţi la Lubianka, repetam creduli, ca nişte papagali, că plasele de fier deasupra casei scărilor de la Lubianka au fost instalate de când s-a aruncat Savinkov. Ne lăsăm cuceriţi într-atât de frumoasa legendă, încât uităm că experienţa peni-tenciarelor este internaţională! Fiindcă astfel de plase au existat la închisorile americane încă de la începutul secolului şi cum ar fi fost posibil ca tehnica

sovietică să rămână mai prejos?

Aflat pe patul de moarte într-un lagăr din tirului Kolîmei, fostul cekist Arthur Schrubel i-a povestit unui deţinut din preajma lui că el a fost unul dintre cei patru care l-au aruncat pe Savinkov de la fereastra etajului al patrulea în curtea interioară de la Lubianka! (Şi aceasta nu contrazice relatarea contemporană din revista „Neva”: era un pervaz jos, aproape ca la uşa de la balcon. Au ales bine camera! Doar că la scriitorul sovi-etic îngerii păzitori au dat dovadă de neglijenţă, în vreme ce, după Schrubel – l-au aruncat împreună.)

Astfel, cea de a doua enigmă a verdictului neobişnuit de indulgent este dezlegată de cea de a treia, mai violentă.

Acest zvon îndepărtat a ajuns totuşi până la mine, iar eu l-am transmis în 1967 lui M.P. Iakubovici, iar acesta, cu însufleţire încă tinerească şi cu ochi strălucitori, a exclamat: „Cred! Se potriveşte. Şi eu care nu l-am crezut pe Blumkin? (23), mă gândeam că se laudă”. Totul a devenit clar: la sfârşitul anilor ’20, Blumkin i-a povestit în mare taină lui Iakubovici că el a scris aşa-zisa scrisoare dinainte de moarte a lui Savinkov, din însărcinarea GPU-ului. Într-adevăr, când Savinkov se afla în puşcărie, Blumkin era persoana care avea acces permanent în celula lui, „îi înveselea” serile. (Oare o fi simţit Savinkov că moartea îl vizita atât de des, moartea insinuantă şi prietenoasă în care nu ghiceşti niciodată când îţi vine sfârşitul?) Aceste vizite i-au ajutat lui Blumkin să deprindă maniera de a vorbi şi a gândi a lui Savinkov, de a pătrunde în cercul ultimelor lui gânduri.

Ne întrebăm: de ce l-au aruncat pe fereastră? Nu era mai simplu să-l otrăvească? Probabil că voiau să arate cuiva cadavrul, sau presupuneau că îl vor arăta.

Aici este momentul să continuăm povestea sorţii lui Blumkin, cekistul atotputernic, pe care, cândva, Mandelstam (24) l-a pus la punct fără frică. Ehrenburg a

început la un moment dat să cerceteze cazul lui Blumkin, însă brusc s-a oprit cuprins de jenă. Sunt multe de povestit. După înfrângerea din 1918 a eserilor de stânga, ucigaşul lui Mirbach (25) nu numai că nu a fost pedepsit, nu numai că nu a împărtăşit soarta eserilor de stânga, dar a fost protejat de Dzerjinski (tot aşa a vrut să-l protejeze şi pe Kosârev) şi, aparent, convertit la bolşevism, îl ţineau, fără îndoială, pentru asasinate de importanţă deosebită. Odată, pe la începutul anilor ’30, a călătorit în străinătate pentru a săvârşi un asasinat secret. Spiritul de aventurier sau admiraţia pentru Troţki l-au mânat pe Blumkin în Insulele Marmora: să-l întrebe pe dascălul legiuitor dacă nu are ceva de trimis în URSS? Troţki i-a dat un pachet pentru Radek. Blumkin l-a adus, la înmânat lui Radek, şi vizita lui la Troţki ar fi rămas secretă dacă strălucitorul Radek n-ar fi fost încă de pe atunci turnător.

Radek l-a doborât pe Blumkin, iar acesta a fost înghiţit de monstrul pe care însuşi I-a hrănit din mâna lui cu cel dintâi lapte amestecat cu sânge.

Şi încă nu am ajuns la marile procese, procesele celebre…

Capitolul 10

(V) LEGEA în FLOARE

UNDE sunt oare acele mulţimi înnebunite care se strecoară spre sârma ghimpată de la frontiera noastră dinspre Occident şi pe care ar trebui să le împuşcăm conform articolului 71 din Codul penal pentru întoarcerea neautorizată în RSFSR? În pofida previziunii ştiinţifice, acele mulţimi nu au existat, şi articolul dictat de Lenin s-a dovedit inutil. Singurul năstruşnic din toată Rusia s-a dovedit Savinkov, dar, până la urmă, nici lui nu i-au aplicat acel articol, în schimb, sancţiunea opusă – expulzarea din ţară în loc de împuşcare, a fost încercată din plin şi fără întârziere.

Încă din acele zile când redactarea codului era în toi,

Vladimir Ilici, încă urmărit de ideea sa, scria la 19 mai 1922:

„Tov. Dzerjinski! Apropo de expulzarea în străinătate a scriitorilor şi profesorilor care ajută contrarevoluţia. Trebuie pregătită cu minuţiozitate. Fără pregătire, vom face gafe… Trebuie să punem chestiunea astfel încât aceşti «spioni militari» să fie înhăţaţi încontinuu şi în mod sistema-tic, şi apoi să fie expulzaţi în străinătate. Vă rog să arătaţi această scrisoare, în secret, membrilor Biroului Politic, fără s-o multiplicaţi”.

Caracterul secret firesc era conferit în acest caz de importanţa şi caracterul pilduitor al măsurii. Amplasarea extrem de clară a forţelor de clasă în Rusia Sovietică era stricată de această pată vâscoasă şi fără contur a vechii intelectualităţi burgheze, care în domeniul ideologic a jucat un autentic rol de spion militar, şi nu s-ar putea născoci nimic mai bun decât raderea neîntârziată a acestui chist al gândirii şi aruncarea lui peste graniţă.

Tovarăşul Lenin fusese doborât la pat de boala lui, dar, evident, membrii Biroului Politic au aprobat, şi tovarăşul Dzerjinski a purces la capturare, şi la sfârşitul anului 1922 aproximativ trei sute dintre cei mai de seamă cărturari ruşi au fost îmbarcaţi pe… un şlep?… Nu, pe un vapor şi expediaţi la groapa de gunoi a Europei. (Dintre numele care s-au afirmat şi au devenit celebre acolo au fost filosofii N.O. Losski, S.N. Bulgakov, N.A. Berdiaev, F.A. Stepun (1), B.P. Vâşeslavţev, L.P. Karsavin (2), I.A. Ilin (3), apoi istoricii S.P. Melgunov, V.A. Miakotin, A.A. Kizeve-tter (4), I.I. Lapşin, scriitorii şi publiciştii I. L Aichenwald (5), A.S. Izgoev, M.A. Osorghin (6), A.V. Peşehonov (7). În grupuri mai mici au continuat să expedieze şi la începutul anului 1923, de pildă pe secretarul lui Lev Tolstoi – V.F. Bulgakov (8). Din pricina cunoştinţelor compromise, aici au nimerit şi matematicieni: D.F. Selivanov.

Însă n-au izbutit să înhaţe încontinuu şi în mod

sistematic. Oare din prin

Lenin. Op. cit., vol. 54. pp. 265 – 266.

cina gălăgiei făcute de emigraţie, că asta constituie un „cadou” pentru ea? Oricum, a reieşit că nici această pedeapsă nu este cea mai bună şi au scăpat din mână un material foarte bun de împuşcat, care acolo, în acea groapă de gunoi, putea zămisli flori otrăvitoare. Şi această pedeapsă a fost abandonată. Şi toate epurările ulterioare se făceau fie prin trimiterea la Duhonin (9), fie prin trimiterea în Arhipelag.

Sancţionat în 1926 (în vigoare până în perioada lui Hruşciov), Codul penal îmbunătăţit a împletit toate sforile articolelor politice anterioare în năvodul unic şi trainic al articolului 58, pe care l-a aruncat la pescuitul intelectualităţii. Pescuitul s-a extins repede şi asupra intelectualilor ingineri şi tehnicieni, cu atât mai periculoşi, cu cât ocupau o poziţie solidă în economia naţională, şi erau greu de controlat numai cu ajutorul învăţăturii înaintate. Acum s-a văzut clar că procesul în apărarea lui Oidenborger a fost o greşeală (frumos Centru s-ar fi înjghebat acolo!), iar declaraţia de absolvire a lui Krîlenko*: că „nu poate fi vorba de sabotaje ale inginerilor în anii 1920 – 1921 – a fost pripită. Dacă n-au fost sabotaje, atunci, mai rău, a fost diversiune (acest cuvânt a fost descoperit, se pare, de un simplu anchetator la afacerea Şahti)

Abia s-a înţeles ce trebuia căutat: diversiunea, şi, numaidecât, în pofida caracterului neobişnuit al acestui concept în istoria omenirii, a început să fie cu uşurinţă descoperit în toate ramurile industriei şi în orice întreprindere separată. Dar în aceste descoperiri mărunte nu se regăsea plenitudinea conceptului, nu se regăsea perfecţiunea execuţiei, iar natura lui Stalin şi toată acea parte cercetătoare a justiţiei năzuiau spre ele. Dar, în sfârşit, Legea noastră s-a maturizat, este în floare şi poate

arăta lumii ceva într-adevăr perfect! Un proces unic, mare, bine coordonat, de data aceasta împotriva inginerilor. Şi astfel a fost pus pe rol

PROCESUL ŞAHTI (18 mai – 15 iulie 1928). Sesiune extraordinară a Tribunalului Suprem al URSS, preşedinte A.I. Vîşiński (încă rector al Universiătăţii de Stat din Moscova), acuzator principal N.V. Krîlenko (o întâlnire memorabilă, un fel de predare a ştafetei juridice!) **, 53 de inculpaţi, 56 de martori. Grandios!!!

Dar, vai, grandoarea conţinea şi slăbiciunea acestui proces: dacă fiecare inculpat ar fi mânuit doar cu trei fire, în total ar fi 159, iar Krîlenko are numai zece degete şi Vîşiński tot zece. Fireşte, „acuzaţii s-au străduit să dezvăluie societăţii crimele lor grave”, dar nu toţi, numai şaisprezece.

— N.V. Krîlenko. Op. cit., p. 437.

Membri erau vechii revoluţionari Vasiliev-Iujin şi Antonov-Saratovski. Sonoritatea simplă a numelor lor atrăgea simpatia. Se reţin uşor. Pe neaşteptate, în 1962, în „Izvestia” sunt publicate necrologurile victimelor represiunii. Cine credeţi că le semna? Longevivul Antonov Saratovski! Poate a gustat şi el? Însă de aceştia nu-şi aminteşte.)

Treisprezece „s-au eschivat”. Iar douăzeci şi patru nu s-au recunoscut vinovaţi. Acest lucru introducea o discordanţă inadmisibilă, pe care masele nu puteau s-o înţeleagă. Alături de calităţile (de altfel obţinute în procesele precedente) – neputinţa acuzaţilor şi a apărătorilor, incapacitatea lor de a deplasa ori de a evita povara verdictului – cusururile acestui proces nou săreau în ochi şi oricui puteau fi iertate, dar unui om cu experienţa lui Krîlenko – nu.

În pragul societăţii fără clase eram în sfârşit în stare să realizăm un proces juridic nonconflictual (care să reflecte caracterul nonconflictual al orânduirii noastre

interne), în care să aspire împreună spre un obiectiv unic şi tribunalul, şi procurorul, şi apărarea, şi inculpaţii.

Dar şi proporţiile procesului Şahti – doar industria carboniferă şi din ea numai Donbassul, nu erau pe măsura epocii.

De bună seamă că numaidecât, chiar din ziua când s-a încheiat procesul Şahti, Krîlenko a început să sape o nouă groapă, mai încăpătoare (în ea au căzut chiar doi dintre colegii lui în procesul Şahti: acuzatorii publici Osadcii şi Schein). Se înţelege de la sine cu câtă râvnă şi pricepere a fost ajutat de întregul aparat al OGPU-ului, care fusese preluat de mâinile ferme ale lui Iagoda. Trebuia creată şi demascată o organizaţie de ingineri, care să cuprindă toată ţara. Pentru aceasta era nevoie de câteva figuri puternice de diversionişti care să fie puse în frunte. Şi cine nu cunoaşte o astfel de figură incontestabil puternică, nesuferit de trufa-şă, în mediul ingineresc? Piotr Akimovici Placiński. Inginer de mine re-numit încă de la începutul secolului. În primul război mondial era deja vicepreşedintele Comitetului Industrial de Război, adică dirija eforturile de război ale întregii industrii particulare ruseşti. După Februarie a devenit adjunctul ministrului industriei şi comerţului. Pentru activitatea lui revoluţionară a fost urmărit sub regimul ţarist; după Octombrie a fost întemniţat de trei ori (1917, 1918, 1922). Din 1920 este profesor lalnsti tutul de mine şi consultant al Gosplanului. (Mai amănunţit despre el – vezi Partea a treia, cap. 10.)

Tocmai pe acest Placiński l-au desemnat ca inculpat principal în noul şi grandiosul proces. Dar superficialul Krîlenko, pătrunzând pe tărâmul, nou pentru el, al ingineriei, nu doar că habar nu avea de rezistenţa materialelor, însă nici despre o eventuală rezistenţă a sufletelor nu avea nici cea mai mică idee, în pofida zgomotoasei lui cariere de procuror, care dura de zece ani. Alegerea lui

Krîlenko s-a dovedit greşită. Placiński a rezistat tuturor mijloacelor cunoscute de OGPU – şi nu a cedat, şi a murit, şi nu a semnat nicio tâmpenie. Împreună cu el au suportat încercarea şi evident că nici el nu au cedat, N.K. von Meck şi A.F. Veliciko. Deocamdată nu ştim dacă au murit torturaţi ori împuşcaţi, dar ei au de

*” Pravda”, 24 mai 1928, p. 3.

monstrat că este posibil să te împotriveşti, este posibil să rezişti, şi astfel au lăsat o pată de reproş arzător tuturor inculpaţilor celebri care au urmat.

Ascunzându-şi înfrângerea, lagoda a publicat, la 24 mai 1929, un scurt comunicat al OGPU-ului privind împuşcarea celor trei, pentru o diversiune de proporţii uriaşe, şi condamnarea multor altora nemenţionaţi.

Şi cât timp s-a pierdut în zadar! Aproape un an! Şi câte nopţi de interogatorii! Şi câtă fantezie de anchetator! Şi totul în van! Krîlenko a trebuit să ia totul de la capăt, să caute o figură strălucitoare şi puternică, dar care, în acelaşi timp să fie foarte slabă şi foarte docilă, însă atât de puţin înţelegea el soiul acesta blestemat al inginerilor, că a mai pierdut un an cu încercări nereuşite. Din vara lui 1929 l-a luat în primire pe Hrennikov, dar şi Hrennikov a murit fără să accepte josnicul rol. L-au frânt pe bătrânul Fedotov, dar el era textilist, un domeniu neavantajos! Şi a mai trecut un an. Ţara aştepta un proces de diversiune atotcuprinzător, aştepta to-varăşul Stalin, dar toate încercările lui Krîlenko dădeau greş. Şi de-abia în vara anului 1930, cineva a găsit şi i-a propus: Ramzin, directorul Institutului termotehnic! L-au arestat, şi în trei luni a fost pregătit şi prezentat un spectacol excepţional, perfecţiunea întruchipată a justiţiei noastre şi model pentru justiţia mondială:

PROCESUL „PARTIDULUI INDUSTRIAL” (25 noiembrie – 7 decembrie 1930), sesiunea extraordinară a Tribunalului Suprem, acelaşi Vîşiński, acelaşi Antonov-

Saratovski şi, preferatul nostru, acelaşi Krîlenko.

Acum nu mai apar „motive tehnice, care să ne împiedice să punem la dispoziţia cititorului stenograma completă a procesului: iat-o*”, ori să nu permitem accesul corespondenţilor străini.

Un proiect măreţ: pe banca acuzaţilor se afla toată industria ţării, toate ramurile ei şi organele de planificare. (Numai ochiul regizorului vede fisura pe unde s-a prăvălit industria minieră şi transportul feroviar.) În plus – zgârcenie în utilizarea materialului: numai opt acuzaţi (s-au luat în consideraţie greşelile săvârşite în procesul Şahti).

Veţi exclamă: şi opt oameni pot să reprezinte întreaga industrie? Da, pentru noi sunt chiar prea mulţi! Trei din opt sunt din industria textilă, ca fiind cea mai importantă ramură pentru apărare. Atunci, probabil, aveţi o armată de martori? Şapte oameni, şi ei diversionişti şi, de asemenea, arestaţi. Atunci – teancuri de probe materiale? Desene, proiecte, directive, situaţii, consideraţii, denunţuri, însemnări personale? Nimic! Adică – nicio hârtiuţă! Dar GPU-ul ce-a păzit? A arestat atâţia oameni şi n-a pus mina pe nicio hârtiuţă? „Au fost multe”, dar „toate au fost distru

* „Izvestia”, 24 mai 1929.

Procesul Partidului industria!, Ed. Legislaţia sovietică, Moscova, 1931.

se”. Pentru că: „unde să ţină arhiva?” La proces sunt prezentate doar câteva articolaşe de ziar – de-ale emigranţilor şi de-ale noastre. Dar pe ce temeiuri se va edifica acuzarea?! Păi, se descurcă el, Nikolai Vasilievici Krîlenko. Nu e prima oară: „În toate împrejurările, cea mai bună probă materială este mărturia inculpaţilor.*

Dar ce fel de mărturie? Fără constrângere, sinceră, din suflet, când căinţa smulge din piept monologuri întregi şi ai tot vorbi, şi ai demasca, şi ai biciui!

Bătrânului Fedotov i-au spus să se aşeze, destul. Dar nu, el insistă să mai dea explicaţii şi să mai facă alte comentarii! În cinci şedinţe de audiere neîntrerupte aproape că nici nu-i nevoie să pui întrebări: inculpaţii vorbesc necontenit, explică şi apoi mai cer o dată cuvântul să facă adăugiri. În mod deductiv, ei expun tot ce e necesar pentru acuzare fără niciun fel de întrebări. Ramzin, de pildă, după explicaţii ample, pentru mai multă claritate, mai face şi scurte rezumate, ca pentru nişte studenţi mediocri. Inculpaţii se tem cel mai mult să nu rămână ceva neclarificat, cineva nedemascat, vreun nume nepronunţat, vreo intenţie de diversiune neelucidată. Şi cum se autoblamează! „Sunt un duşman de clasă”, „sunt vândut”, „ideologia noastră burgheză”. Procurorul: „Asta a fost greşeala dumneavoastră?” Cearnovski: „Şi crima mea!” Krîlenko pur şi simplu nu are ce face, de cinci şedinţe bea ceai cu biscuiţi sau ce i se aduce acolo.

Dar cum suportă acuzaţii asemenea explozie emoţională? Înregistrări pe bandă de magnetofon nu există, dar avocatul apărării Oţep relatează: „Cuvintele acuzaţilor curgeau pe un ton serios, rece, potolit – specific profesional”. Na-ţi-o bună! Atâta dorinţă pătimaşă pentru destăinuire şi deodată – serios? rece? Ba mai mult, probabil îşi mormăie atât de încet textul lor monoton, plin de căinţă, că deseori Vîşiński îi pofteşte să vorbească mai tare, fiindcă nu se aude nimic!

Armonia procesului nu este stricată câtuşi de puţin nici de apărare: ea este de acord cu toate propunerile procurorului; rechizitoriul acestuia îl numeşte istoric, iar argumentele ei – slabe şi rostite fără convingere, căci „avocatul sovietic este întâi de toate cetăţean sovietic” şi „laolaltă cu toţi muncitorii trăieşte un sentiment de indignare” faţă de crimele săvârşite de inculpaţi (Procesul Partidului industrial, p. 488). În timpul audierii judiciare, apărarea pune întrebări timide, modeste şi renunţă

numaidecât la ele dacă intervine Vîşiński. De fapt, avocaţii nu apără decât doi textilişti inofensivi şi nu contestă conţinutul infracţiunii, nici calificarea acţiunilor, ci doar întreabă timid: nu s-ar putea oare ca clientul lor să nu fie pus la zid? Ce este mai folositor, tovarăşi judecători, „cadavrul lui ori munca lui”?

Procesul Partidului industrial, p. 453.

Care sunt crimele infecte ale acestor ingineri burghezi? iată-le. S-au planificat ritmuri diminuate de dezvoltare (de exemplu, creşterea anuală a producţiei doar cu 20 – 22%, în vreme ce muncitorii sunt pregătiţi să dea 40 şi 50%). S-au încetinit ritmurile de extragere a combustibililor locali. Kuzbassul nu se dezvolta suficient de repede. Foloseau discuţiile teoretico-economice (oare să alimenteze Donbassul cu electricitate de la Dneproghes, să construiască o super-autostradă Moscova-Don-bass?) pentru întârzierea soluţionării unor probleme importante. (În timp ce inginerii discută, treaba, chipurile, nu merge.) Au întârziat examinarea proiectelor inginereşti (nu le-au aprobat pe loc). În cursurile de rezistenţa materialelor promovau o linie antisovietică. Instalau utilaje înve-chite. Imobilizau capitalurile (le investeau în şantiere costisitoare şi de lungă durată). Efectuau reparaţii inutile! Foloseau metalul cu nechibzuinţă (asortiment incomplet de fler). Creau disproporţii între ateliere, între materia primă şi posibilităţile de a o prelucra (acest lucru s-a văzut mai cu seamă în ramura textilă, unde s-au construit vreo două fabrici în plus decât era nevoie pentru recolta de bumbac). Apoi – se făceau salturi de la planurile minimale la cele maximale. Şi a început o dezvoltare accelerată, evident dăunătoare, a aceleiaşi industrii textile nefericite, însă ceea ce este mai important: s-au pus la cale (dar nu s-au înfăptuit niciodată şi nicăieri) diversiuni în energetică. Astfel, diversiunea nu constă în distrugeri şi stricăciuni, ci îmbracă o formă planificată şioperativă, care trebuia să

ducă la o criză generală şi chiar la o paralizie economică în anul 1930! Dar nu a dus tocmai datorită contra-planurilor industriale şi financiare propuse de mase (dublarea cifrelor!)

— Ne-ne-ne… va replica un cititor sceptic.

Cum? Nu vă e de ajuns? Dar dacă la proces vom repeta şi rumega de şapte-opt ori fiecare punct, atunci va ieşi destul, nu?

— Ne-ne-ne, o va ţine pe a lui cititorul anilor ’60. Dar probabil că toate acestea puteau să se producă tocmai din pricina acelor contra-planuri industriale şi financiare? Să vedeţi ce disproporţii apar dacă orice adunare sindicală, fără să întrebe Gosplanul, poate să răstoarne după bunul plac toate proporţiile.

Of, amară este pâinea procurorului! S-a luat hotărârea să se publice totul în presă, cuvânt cu cuvânt! Prin urmare, vor citi şi inginerii. Ai intrat în horă, trebuie să joci! Şi Krîlenko se lansează neînfricat să întrebe şi să comenteze tot felul de amănunte inginereşti! Şi paginile interioare ale marilor ziare sunt pline cu tot felul de subtilităţi tehnice tipărite cu petit. Conta pe faptul că cititorii vor fi buimăciţi, nu le vor ajunge nici serile, nici zilele de sărbătoare, aşa că n-or să citească totul, ci doar va remarca refrenul ce revenea după câteva paragrafe: au sabotat, au sabotat, au sabotat!

Şi dacă totuşi vor citi? Rând cu rând?

Vor vedea atunci, parcurgând autoacuzaţiile anoste, alcătuite fără îndemânare şi lipsite de inteligenţă, că juvăţul de la Lubianka s-a apucat de o treabă care îl depăşeşte. Că gândirea cu aripi puternice a secolului al XX-lea se va smulge şi va zbura din orice ştreang. Da, aceşti arestaţi au fost închişi, supuşi, reprimaţi, dar gândirea zboară! Chiar limbile speriate şi istovite ale inculpaţilor izbutesc să numească şi să ne spună totul.

Iată în ce ambianţă lucrau ei. Kalinnikov: „La noi s-a

creat un climat de neîncredere pe plan tehnic”. Laricev: „Voiam ori nu voiam, aceste patruzeci şi două de milioane de tone de petrol trebuia să le scoatem (adică aşa s-a poruncit de sus) … fiindcă, oricum, patruzeci şi două de milioane de tone de petrol nu pot fi extrase în niciun fel de condiţii” (Procesul Partidului industrial, p. 325).

Între aceste două imposibilităţi era imobilizată întreaga activitate a acestei generaţii nefericite de ingineri. Institutul termotehnic se mândreş-te cu rezultatele cercetării sale principale: creşterea spectaculară a coeficientului de utilizare a combustibilului; pornind de la aceasta, în planul de perspectivă sunt diminuate necesităţile în extracţia combustibilului. Deci au sabotat, diminuând producţia de combustibil! – în ceea ce priveşte transportul, au trecut în plan reutilarea tuturor vagoanelor cu un dispozitiv de cuplare automată: deci – au sabotat, au imobilizat capitalul! (Dispozitivul de cuplare automată se introduce şi se justifică în termen îndelungat, dar nouă ne trebuie mâine!) – (Pentru folosirea mai avantajoasă a căilor ferate cu o singură linie au hotărât să mărească lo-comotivele şi vagoanele. Asta-i modernizare? Nu, diversiune! Pentru că va trebui să se cheltuiască fonduri pentru consolidarea suprastructurii podurilor şi a liniilor!

— Pornind de la raţionamentul economic profund că în America este ieftin capitalul şi scumpă mâna de lucru, pe când la noi este invers, dar nu trebuie să-i imităm pe americani, Fedotov trage următoarea concluzie: nu are rost să cumpărăm acum maşinile americane scumpe, pentru viitorii zece ani ne este mai avantajos să cumpărăm mai ieftin maşini englezeşti mai puţin perfecţionate şi să folosim mai mulţi muncitori, iar peste zece ani, când oricum vor trebuischim bate, indiferent de care ar fi, vom cumpăra atunci mai scumpe. Diversiune! Sub pretextul unor economii, el nu vrea ca industria sovietică să fie

înzestrată cu maşini perfecţionate! – s-au apucat să construiască fabrici noi din beton armat, în loc de beton simplu, mai ieftin, explicând că cheltuielile sunt justificate pentru cel puţin o sută de ani. Nu-i asta diversiune? Imobilizare de capitaluri, absorbire de armătură, care este deficitară! (oare voiau s-o păstreze pentru proteze dentare?)

Fedotov încuviinţează bucuros de pe banca acuzaţilor:

— Fireşte, dacă astăzi contează fiecare copeică atunci socotiţi că este diversiune. Englezii spun aşa: sunt prea sărac ca să-mi cumpăr lucruri ieftine.

Încearcă să-i explice cu blândeţe procurorului tare de cap:

— Abordările teoretice, de orice fel, au drept rezultat norme care în final sunt (vor fi socotite!) dăunătoare… (p. 365).

Oare un inculpat speriat putea să se exprime mai clar de-atât?… Ceea ce pentru noi este teorie, pentru voi este diversiune! Căci voi vreţi să înhăţaţi lotul astăzi, fără să vă gândiţi câtuşi de puţin la ziua de mâine…

Bătrânul Fedotov încearcă să explice unde se prăpădesc sute de mii şi milioane de ruble din pricina acestei grabe absurde a planului cincinal: bumbacul nu se sortează la locul de recoltare, pentru ca fabricilor să li se livreze sortul corespunzător destinaţiei fiecăreia. El este expediat la nimereală, când un sort, când altul. Dar procurorul nu ascultă! Cu îndă-rătnicia celui greu de cap revine de zece ori în timpul procesului, şi revi-ne, şi revine la problema cea mai concretă, alcătuită din cubuleţe: de ce s-au apucat să construiască „fabrici-palate”, cu etaje înalte, coridoare largi şi ventilaţie prea bună? Oare asta nu e o diversiune evidentă? Căci asta înseamnă imobilizare de capital, nerambursabilă! Diversioniştii burghezi îi explică: ştiţi, Comisariatul Poporului pentru Muncă a vrut, în ţara

proletariatului, să construiască pentru muncitori cât mai spaţios şi aerisit (va să zică şi la Comisariatul Poporului pentru Muncă există diversionişti, notaţi!), medicii au vrut ca înălţimea etajului să fie de nouă metri, Fedotov a scăzut-o la şase… Da' de ce nu la cinci?? Asta-i diversiune! (Dacă ar fi redus-o la patru şi jumătate, asta ar fi fost o diversiune sfruntată: a vrut să creeze pentru muncitorii sovietici liberi condiţiile de coşmar din fabricile capitaliste.) Încearcă să-l lămurească pe Krîlenko că aceasta nu reprezintă decât trei la sută din valoarea totală a fabricii cu echipament cu tot… Nu, din nou şi iar din nou despre înălţimea etajului! Şi: cum aţi îndrăznit să instalaţi ventilatoare atât de puternice? Sunt calculate pentru zilele de vară cele mai călduroase… De ce pentru cele mai călduroase? În zilele cele mai călduroase, muncitorii pot să transpire şi ei puţin!

Or: „Disproporţiile existau de la bun început… O organizaţie de neghiobi a efectuat asta înaintea «Centrului inginerilor»" (p. 204). „Nu este nevo-le de niciun fel de acţiuni diversioniste… Sunt suficiente acţiunile corespunzătoare, şi atunci totul vine de la sine" (p. 202). Cearnovski nu poate să se exprime mai clar! După atâtea luni la Lubianka şi, acum, pe banca acuzaţilor… Sunt de ajuns acţiunile corespunzătoare (adică acelea care corespund celor indicate de neghiobii de sus) şi acel plan de neconceput se va submina de la sine.

— Iată diversiunea lor: „Noi aveam posibilitatea să realizăm, să spunem 1.000 de tone, însă trebuia (conform planului lor stupid) 3.000, şi noi nu am luat măsuri pentru a asigura realizarea acestui indicator".

Pentru o stenogramă oficială din acei ani, revizuită şi purificată, recunoaşteţi că nu e puţin.

De multe ori Krîlenko îşi aduce actorii într-o stare când în vocile lor se simţeau intonaţii de epuizare, din pricina acelor bazaconii pe care îi şi-l eau să le îndruge la

nesfârşit, când ţi se face ruşine pentru dramaturg, însă eşti nevoit să joci pentru un crâmpei de viaţă.

Krîlenko: Sunteţi de acord?

Fedotov: Sunt de acord... deşi în general nu cred... (p. 425).

Krîlenko: Confirmaţi?

Fedotov: La drept vorbind... în unele părţi... în general parcă... da (p. 356).

Pentru ingineri (cei care încă sunt în libertate, încă neîntemniţaţi, care trebuie să lucreze cu însufleţire după discreditarea judiciară a întregii bresle) nu există nicio ieşire. Totul este rău. Rău este da şi rău este nu. Rău înainte, rău înapoi. Dacă s-au grăbit, este o grabă diversionistă, nu s-au grăbit – zădărnicire diversionistă a ritmului. Au dezvoltat o ramură cu prudenţă – întârziere intenţionată, sabotaj; s-au supus unor salturi capricioase înainte – disproporţie diversionistă. Reparaţii, îmbunătăţiri, investiţii capitale – imobilizarea capitalurilor, utilizarea echipamentului până la uzură – diversiune! (Dar toate acestea anchetatorii le vor afla de la ei în felul următor: privare de somn, carceră, – iar acum să adu-ceţi exemple convingătoare de diversiuni săvârşite.)

— Daţi un exemplu elocvent! Un exemplu elocvent al diversiunii dumneavoastră! îi îndemna Krîlenko nerăbdător.

(Vă vor da, vă vor da exemple elocvente! Curând se va găsi cineva să scrie şi istoria tehnicii din aceşti ani! El o să vă dea toate exemplele şi non-exemplele. Va aprecia toate convulsiile epilepticului vostru cincinal în patru ani. Atunci vom afla câte bogăţii naţionale şi forţe s-au prăpădit în zadar. Vom afla cum cele mai bune proiecte au fost, toate, distruse, iar cele mai proaste au fost puse în aplicare, în modul cel mai rău posibil. Da, când hun-m-Wfi-ii (10) dau ordine inginerilor din industria diamantelor, oare ce poate ieşi bun de aici? Diletanţii entuziaşti produc

stricăciuni şi mai mari decât nişte şefi mărginiţi.)

Da, o expunere mai amănunţită nu vă convine. Cu cât sunt mai multe amănunte cu atât sunt mai puţine şanse ca nelegiuirile să atragă condamnarea ia moarte.

Dar aşteptaţi, asta nu-i totul! Crimele cele mai importante n-au fost pomenite încă! Iată-le, iată-le accesibile şi pe înţelesul chiar şi al unui neştiutor de carte! Partidul industrial: 1. a pregătit intervenţia străină; 2. a primit bani de la imperialişti; 3. s-a ocupat cu spionajul; 4. a distribuit portofoliile în viitorul guvern.

Şi asta-i tot! Şi toate gurile au fost închise. Şi toţi cei care obiectau au lăsat capul în jos. Şi se aude doar tropăitul manifestaţiilor şi urletul de dincolo de fereastră: „Moarte! Moarte! Moarte!”

Dar mai amănunţit nu se poate?... La ce bun mai amănunţit?... Prea bine, poftim, doar că va fi şi mai teribil. Toţi erau conduşi de marele stat-major francez. Căci Franţa nu are nici griji, nici dificultăţi, nici lupte între partide, este de ajuns un fluierat şi diviziile se urnesc numaidecât să înceapă intervenţia! Prima dată a fost remarcată în anul 1928. Dar nu s-au înţeles, nu s-au pus de acord. Bun, au transferat-o în 1930. Din nou nu s-au înţeles. Bine, în 1931. De fapt, iată cum stau lucrurile: Franţa, personal, n-o să lupte, ci doar va lua (pentru organizarea generală) o parte a Ucrainei din partea dreaptă a Niprului. Anglia cu atât mai mult nu va lua parte la operaţii, dar, pentru intimidare, promite să-şi trimită flota în Marea Neagră şi în Marea Baltică (pentru asta va primi petrolul din Caucaz). Iată însă cine sunt principalii combatanţi: o sută de mii de emigranţi (ei s-au împrăştiat de mult, dar la un semnal din fluier se vor strânge). Pe urmă Polonia (ea vrea jumătate din Ucraina). România (sunt cunoscute succesele ei strălucite în primul război mondial, este un adversar de temut). Letonia! Şi Estonia! (Aceste două ţărişoare vor lăsa bucuroase deoparte grijile

pentru tinerele lor orânduiri de stat şi vor porni cu mic cu mare să cucerească.) Dar lucrul cel mai cumplit îl constituie direcţia loviturii principale. Cum, o şi cunoaşteţi? Da! Începe din Basarabia şi mai departe, sprijinindu-se pe malul drept al Niprului – drept spre Moscova! * Şi în acest moment fatal, pe toate căile ferate… se vor produce explozii?? – nu, se va bloca circulaţia! Iar în centralele electrice Partidul industrial va deconecta siguranţele, şi întreaga Uniune se va cufunda în beznă, şi toate maşinile se vor opri, inclusiv cele de la fabricile de textile! Se vor dezlănţui şiruri de acte diversioniste. (Atenţie, inculpaţi! Până la şedinţa fără public să nu menţionaţi metodele de diversiune. Să nu pomeniţi uzine şi nici puncte geografice! Să nu citaţi nume de familie, nici străine, nici ruseşti!) Adăugaţi aici lovitura de moarte care va fi dată industriei textile tocmai în preajma acestui moment! Adăugaţi că două-trei fabrici de textile se construiesc, ca o diversiune, în Bielorusia, ele vor servi ca bază de sprijin pentru intervenţionişti (p. 356, nu e deloc o glumă)! Având fabricile de textile, intervenţioniştii se vor năpusti spre Moscova! Dar iată complotul cel mai perfid: au vrut (dar n-au reuşit) să sece bălţile din Kuban, mlaştinile din Polesia (11) şi mlaştinile din jurul lacului Ilmen (Vîşiński interzice să fie numite locuri exacte, dar pe unul dintre martori l-a luat gura pe dinainte) şi atunci intervenţioniştilor li se vor deschide drumurile cele mai scurte şi, fără să-şi ude picioarele şi copitele cailor, vor ajunge la Moscova. (Tătarilor de ce le-a fost greu? Napoleon de ce n-a mai găsit Moscova? Păi din cauza mlaştinilor din Polesia şi Ilmen. Iar dacă ele vor fi secate – Capitala cea Albă (12) va fi descoperită!) Da, şi mai adăugaţi că subformă unor fabrici de cherestea s-au construit (să nu pomeniţi locuri, eşecre t!) hangare, pentru ca avioanele intervenţioniştilor să nu stea în ploa-le, şi să le poată rula acolo. De asemenea s-au construit (nu

pomeniţi

Cine i-o fi desenat lui Krîlenko această săgeată pe pachetul ele ţigări? Oare nu acela care a conceput planul nostru de apărare pentru anul 1941?...

locuri!) clădiri pentru intervenţionişti! (Unde erau încartiruiţi ocupanţii fără adăpost din toate războaiele precedente?...) Toate instrucţiunile, inculpaţii le-au primit de la nişte misterioşi domni străini, K şi R. (să nu pomeniţi nume în ruptul capului! În sfârşit, nici state să nu pomeniţi!) (p. 409). În ultima vreme au purces la „pregătirea unor acţiuni de trădare în cadrul unor unităţi ale Armatei Roşii" (să nu pomeniţi felul armelor! să nu pomeniţi unităţi, nici nume!). În această privinţă n-au făcut nimic, în schimb au avut de gând (tot n-au făcut nimic) să organizeze într-una dintre instituţiile centrale ale armatei o celulă de financiari, foşti ofiţeri în armata albgardistă. (Ah, armata albgardistă? Scrieţi, să fie arestaţi!) Celule ale unor studenţi cu concepţii antisovietice... (Studenţi? Scrieţi, să fie arestaţi!)

(Însă nu-i bine să întinzi prea mult coarda ca nu cumva muncitorii să se descurajeze, să nu creadă că acum totul este pierdut, că puterea sovietică a scăpat frâul din mână. Lămuresc şi această latură: au plănuit multe, dar au făcut puţine! Niciuna dintre ramurile industriei n-a suferit pierderi substanţiale.)

Totuşi de ce n-a avut loc intervenţia? Din motive diferite şi foarte complexe. Ba că Poincaré nu a fost ales în Franţa, ba că emigranţii noştri industriaşi au considerat că fostele lor întreprinderi n-au fost restaurate îndeajuns de bolşevici, lasă-i să mai lucreze puţin! apoi nici cu Polonia şi nici cu România nu s-au putut defel înţelege.

Prea bine, n-a fost intervenţie, a fost însă Partidul industrial! auziţi tropotul? auziţi vacarmul maselor muncitoare: „Moarte! Moarte! Moarte!" Sunt „aceia, care în caz de război vor trebui să plătească cu viaţa, cu

privaţiunile şi suferinţele lor munca acestor oameni” (p. 437 – din discur-sul lui Krîlenko).

(Parcă a avut gura aurită: tocmai cu vieţile, privaţiunile şi suferinţele lor vor răscumpăra, în anul 1941, aceşti demonstranţi creduli munca acestor oameni! Dar încotro aţi îndreptat degetul, tovarăşe procuror? Pe cine arătaţi cu degetul?)

Totuşi de ce „Partidul industrial”? De ce partid şi nu Centrul Inginerilor şi Tehnicienilor?? Noi ne-am obişnuit cu – Centrul!

Da, a fost şi un Centru. Dar au hotărât să se preschimbe în Partid. E mai impunător. Aşa le va fi mai uşor să lupte pentru portofolii în viitorul guvern. Asta „mobilizează masele de ingineri şi tehnicieni în lupta pentru putere”. Dar cu cine să se lupte? Păi – cu alte partide! În primul rând – cu Partidul Ţărănesc al Muncii, căci acolo sunt două sute de mii de oameni! În al doilea rând – cu partidul menşevic! Centru? Păi, iată, aceste trei partide la un loc trebuie să alcătuiască Centrul Unificat. Dar GPU-ul a avut grijă să-i nimicească. Şi este foarte bine că ne-au nimicit! (Inculpaţii sunt cu toţii bucuroşi.)

(Stalin era măgulit să mai lichideze încă trei partide! Cele trei „centre” vor adăuga ceva la gloria lui!)

Şi, dacă există un partid, există, normal, şi un comitet central, da. Comitetul lor central! Este drept că nu s-au organizat niciun fel de conferinţe, nu s-au ţinut niciun fel de alegeri. Cine a vrut, a intrat, vreo cinci persoane. Toţi cedau unul în favoarea celuilalt. Şi locul prezidenţial şi-l cedau unul altuia. N-au existat nici şedinţe – nici la comitetul central (nimeni nu-şi aminteşte, dar Ramzin îşi aminteşte, el va spune!), nici la secţiile pe ramuri. Totuşi pare cam pustiu… Cearnovski: „De fapt, Partidul industrial nu a fost constituit formal”. Câţi membri are? Laricev: „Numărătoarea membrilor este dificilă, efectivul exact nu se cunoaşte”. Şi cum organizau diversiunile? Cum îşi

transmiteau directivele? Uite aşa, cine cu cine se întâlnea la întreprindere îşi transmiteau verbal. Mai departe, fiecare sabota după cum îi dicta conştiinţa. (Ramzin va numi sigur două mii de membri. Iar unde sunt două, vor aresta şi cinci, în URSS, după datele deţinute de tribunal, există în total treizeci-pa-truzeci de mii de ingineri. Deci, fiecare al şaptelea se arestează, cei şase vor fi speriaţi.) – Dar contactele cu Partidul Ţărănesc al Muncii? Păi se întâlnesc la Gosplan sau la VSNH, şi „pun la cale acţiuni sistematice împotriva comuniştilor de la sate”…

Oare unde am mai văzut asta? Da, iată unde: în Aida. Radames este condus la război, orchestra bubuie, opt războinici cu coifuri şi lănci, iar două mii sunt pictaţi pe pânza din fundal.

Aşa este şi Partidul industrial.

Dar nu-i nimic, merge, se poate juca! (Astăzi nici nu-ţi vine să crezi cât de teribil şi serios părea totul atunci, şi cât ne teroriza.) Şi li se vâră în cap cu forţa, prin repetiţii, şi fiecare episod este reluat de câteva ori. Din pricina asta, viziunile apocaliptice se multiplică. Iar ca să nu pară searbăd, monoton, inculpaţii „uită” ceva neînsemnat, „încearcă să se eschi-veze”, şi atunci, numaidecât sunt „puşi sub tirul depoziţiilor încrucişate” şi totul pare veridic, ca într-un spectacol prezentat de MHAT.

Însă Krîlenko a exagerat. S-a gândit să arate Partidul industrial şi din alt unghi – să-i prezinte baza socială. Aici totul se desfăşura pe câmpul stihiei de clasă, analiza nu-l va induce în eroare, şi Krîlenko s-a abătut de la sistemul lui Stanislavski (13), n-a mai împărţit rolurile şi a lăsat în voie improvizaţia: fiecare să-şi povestească viaţa şi să spună ce atitudine a avut faţa de revoluţie şi cum a ajuns să devină diversionist.

Şi această adăugire nechibzuită, un tablou de viaţă omenească, a stricat dintr-odată toate cele cinci acte ale piesei.

Mai întâi aflăm cu uimire că toţi aceşti opt corifei ai intelectualităţii burgheze provin din familii sărace. Fiu de ţăran, fiu al unui funcţionar cu mulţi copii, fiu de meşteşugar, fiu de învăţător sătesc, fiu de negustor ambulant… niciunul dintre cei opt n-a avut bani pentru învăţătură. Pentru a studia au fost nevoiţi să muncească, şi de la ce vârstă? De la doisprezece ani. Unii dădeau meditaţii, alţii lucrau ca fochişti pe locomotivă. Dar iată ce este monstruos: în vremea regimului ţarist, nimeni nu le-a barat drumul spre învăţătură! Toţi au absolvit liceele reale, apoi institutele tehnice de învăţământ superior, au devenit profesori de renume. (Cum aşa? Păi nouă ni s-a spus că… doar copiii de moşieri şi capitalişti…? Calendarele nu pot să mintă…)

Pe când acum, în era sovietică, inginerii întâmpinau mari dificultăţi: aproape nu aveau posibilitatea să-şi trimită copii la studii superioare (căci copiii intelectualilor, să nu uităm, erau cei din urmă…) Tribunalul nu discută. Nici Krîlenko nu discută. (Inculpaţii înşişi se grăbesc să facă menţiunea că, fireşte, pe fundalul victoriilor generale, acest lucru nu are importanţă.)

Începem, puţin câte puţin, să-i deosebim şi pe inculpaţi (până acum au vorbit foarte asemănător). Diferenţa de vârstă care îi desparte constituie şi diferenţa de onorabilitate. Explicaţiile celor care au în jur de şaizeci de ani şi mai mult stârnesc compasiune. Dar sunt combativi şi impertinenţi Ramzin şi Laricev, de patruzeci şi trei de ani, şi Ocikin, de treizeci şi nouă (cel care în 1921 a făcut un denunţ împotriva Direcţiei generale a combustibilului.) Toate depoziţiile mai importante privind Partidul industrial şi intervenţia sunt ale lor. Ramzin era acel soi de om (în pofi-da succeselor remarcabile din tinereţe) căruia nimeni dintre confraţi nu-i întindea mâna. Foarte bine! La tribunal, prindea din zbor toate aluziile lui Krîlenko şi le dădea formulări precise. Toate acuzaţiile se

fundamentează pe memoria lui Ramzin. Dispune de o asemenea stăpânire de sine şi dârzenie că, într-adevăr, ar putea (din însărcinarea GPU, fireşte) să ducă tratative referitoare la intervenţie.

— Nu-l ocolise norocul nici pe Ocikin: la douăzeci şi nouă de arii „se bucura de încrederea nelimitată a celor de la STO şi Sovnarkom".

Nu poţi spune acelaşi lucru despre profesorul Cearnovski, de şaizeci şi doi de ani: studenţi anonimi îl ponegreau la gazeta de perete; după douăzeci şi trei de ani de carieră didactică a fost chemat la adunarea generală a studenţilor „să prezinte un raport despre propria activitate" (nu s-a dus).

Profesorul Kalinnikov, în 1921, s-a aflat în fruntea unei revolte pe faţă împotriva Puterii Sovietice şi anume: greva profesorilor! Să ne amintim de autonomia lor academică. În 1921 profesorii de la MVTU l-au reales pe Kalinnikov rector pentru un nou mandat, dar narkomatul nu l-a agre-al şi a numit pe omul său. Atunci au participat la grevă şi studenţii (căci încă nu erau adevăraţi studenţi proletari), şi profesorii, iar Kalinnikov a fost un an de zile rector împotriva voinţei Puterii Sovietice. (De-abia în 1922 au sucit gâtul autonomiei lor, după multe arestări.)

Fedotov are şaizeci şi şase de ani, iar vechimea lui de inginer de fabrică este cu unsprezece ani mai mare decât vârstă întregului RSDRP.

Partea întâi, capitolul 2. p. 29.

El a lucrat la toate filaturile şi fabricile de textile din Rusia (ce detestabili sunt astfel de oameni, ce bine ar fi să scăpăm mai repede de ei!), în 1905 şi-a părăsit postul de director la întreprinderile Morozov, renunţând la un salariu considerabil, şi a preferat să participe la „funeraliile roşii" ale muncitorilor ucişi de cazaci. Acum este bolnav, nu mai vede bine, şi seara nu mai poate ieşi din casă, nici măcar la teatru.

Şi aceştia pregăteau intervenţia? Dezastrul economic?

II

Mulţi ani la rând, Cearnovski n-a avut nicio seară liberă, atât era de ocupat cu activitatea de profesor şi cu elaborarea noilor ştiinţe (organizarea producţiei, bazele ştiinţifice ale raţionalizării). Mi-au rămas în minte din copilărie inginerii-profesori din acei ani, erau exact aşa: seri de-a rândul erau asaltaţi de studenţi, care îşi pregăteau lucrările de diplomă, ori proiectele, sau de doctoranzi, şi ei nu ajungeau la familiile lor decât după ora unsprezece seara. La începutul cincinalelor nu erau decât treizeci de mii în toată ţara, ar fi trebuit să se bată pe ei!

Şi ei pregăteau criza? Spionau pentru pomană?

O singură frază cinstită a rostit Ramzin la proces: „Calea diversiunii este străină structurii interne a inginerimii”.

Pe parcursul întregului proces, Krîlenko îi sileşte pe inculpaţi să se încovoaie şi să se scuze că ei sunt „ignoranţi”, „analfabeţi” în politică. Fiindcă politica este superioară, cu mult mai grea decât un curs de introducere în metalurgie sau construcţii de turbine! Aici nu te ajută nici capul, nici studiile. Nu, să-mi răspundeţi cu ce sentimente aţi întâmpinat Revoluţia din Octombrie? Cu scepticism? Adică de la început cu ostilitate? Dar de ce? De ce? De ce?

Krîlenko îi aduce la disperare cu întrebările lui teoretice, şi din simple erori de exprimare, nescrise în rol, ni se revelează miezul adevărului, ce a fost în realitate, din ce a fost umflată întreaga băşică.

Primul lucru pe care l-au văzut inginerii în revoluţia din Octombrie a fost haosul şi distrugerea. (Şi, într-adevăr, a început o distrugere pe mulţi ani.) Au mai văzut şi privarea de cele mai elementare libertăţi. (Şi aceste libertăţi nu s-au mai întors niciodată.) Cum puteau

inginerii să recepteze dictatura muncitorilor, subordonaţii lor din industrie, aproape necalificaţi, care nu aveau habar nici de legile fizice, nici de cele economice ale producţiei, dar care, poftim, ocupă posturile importante, ca să-i conducă pe ingineri? De ce inginerii să nu poată să considere mai firească acea structură socială care este guvernată de acei oameni care sunt capabili să dirijeze în mod judicios activitatea ei? (Şi lăsând la o parte doar dirijarea morală a societăţii, oare nu spre aceasta conduce astăzi întreaga cibernetică socială? Oare politicienii de profesie nu sunt nişte furuncule pe gâtul societăţii, care o împiedică să-şi rotească liberă capul şi să-şi mişte mâinile?) Şi de ce inginerii să nu aibă concepţiile lor politice? Căci politica nici măcar nu este o ştiinţă, ci un domeniu empiric ce nu poate fi descrisă printr-o demonstraţie matematică şi, în plus, supusă egoismului uman şi pasiunilor oarbe. (Chiar şi la proces, Cear-novski spune că „politica trebuie într-o anumită măsură să se călăuzească după învăţăturile tehnicii”.)

Presiunea barbară a comunismului de război nu putea decât să-i dezguste pe ingineri, inginerul nu poate să ia parte la inepţii, şi, astfel, până în anul 1920, majoritatea dintre ei sunt lipsiţi de activitate, deşi trăiesc într-o sărăcie cruntă. Când a început NEP-ul, inginerii s-au apucat bucuroşi de treabă: ei au receptat NEP-ul ca pe un simptom conform căruia puteai crede că puterii i-au venit minţile la cap. Însă, vai, condiţiile nu sunt cele dinainte: inginerii sunt consideraţi ca o pătură socială dubioasă, nu au nici măcar dreptul să-şi instruiască proprii copii; inginerii sunt retribuiţi incomparabil mai puţin decât valorează contribuţia lor în producţie; dar, cerându-li-se să asigure succesul producţiei şi disciplina în producţie, au fost lipsiţi de dreptul de a menţine această disciplină. Acum orice muncitor poate nu doar să nu îndeplinească dispoziţiile inginerului, dar poate să-l insulte şi chiar să-l

lovească fără să fie pedepsit, şi, ca reprezentant al clasei conducătoare, muncitorul va avea întotdeauna dreptate.

Krîlenko obiectează: Vă aduceţi aminte de procesul lui Oldenborger? (adică aţi văzut cum l-am apărat?)

Fedotov: Da. Pentru a vă atrage atenţia asupra situaţiei inginerului, a trebuit să-şi piardă viaţa!

Krîlenko (dezamăgit): Nu astfel se punea problema.

Fedotov: El a murit şi nu doar el singur a murit. El a murit de bunăvoie, însă mulţi au fost ucişi. (Procesul Partidului industrial, p. 228.)

Krîlenko tace. Care va să zică este adevărat. (Răsfoiţi încă o dată dosarul procesului lui Oldenborger, închipuiţi-vă hărţuiala aceea. Şi finalul acelei replici: „… mulţi au fost ucişi”.)

Aşadar inginerul este vinovat de toate, fără să se fi făcut vinovat de ceva! Dacă, într-adevăr, greşeşte undeva, căci şi el este om, va fi sfâşiat fără doar şi poate, dacă nu îl vor acoperi colegii. Parcă ei sunt capabili să înţeleagă sinceritatea?… Astfel, uneori, inginerii sunt nevoiţi să mintă în faţa conducerii de partid.

Pentru a restabili autoritatea şi prestigiul inginerilor, ei trebuieîntr-adev ar să se unească şi să se ajute unul pe celălalt: ei sunt cu toţii ameninţaţi, însă pentru o astfel de unire nu este nevoie de nicio conferinţă, de niciun carnet de membru. Ca orice înţelegere reciprocă între oameni inteligenţi, cu gândire limpede, ea se realizează prin câteva cuvinte şoptite, uneori aproape din întâmplare, nu este deloc nevoie de voturi. De rezoluţiile şi de băţul partidului au nevoie doar minţile mărginite. (Iată ceea ce nu poate nicidecum înţelege Stalin şi nu înţeleg nici anchetatorii şi tot anturajul lor! Ei nu au trăit experienţa unor astfel de relaţii umane, aşa ceva ei nu au văzut în istoria partidului!) Unitatea există de mult între inginerii ruşi în această ţară mare şi analfabetă, ea a fost verificată câteva decenii de-a rândul. Dar noua putere a observat-o şi

a fost cuprinsă de îngrijorare.

A sosit şi anul 1927. Unde s-a evaporat înețelepciunea NEP-ului! S-a dovedit însă că întreg NEP-ul n-a fost decât o amăgeală cinică. Sunt lansate proiectele nereale şi smintite ale supra-industrializării galopante, sunt publicate planuri şi sarcini imposibile. În aceste condiţii ce trebuie să facă mintea colectivă a grupului de ingineri, aflat în conducerea Gosplanului şi a VSNH? Să se supună nebuniei? Să se dea la o parte? Pentru ei înşişi asta nu înseamnă nimic, pe hârtie poţi scrie tot felul de cifre, dar „tovarăşilor noştri, cu care lucrează practic, nu le va sta în putere să realizeze aceste sarcini”. Trebuie, va să zică, să se străduiască să modereze aceste planuri, să le regleze în mod raţional, sarcinile de plan exagerate să fie eliminate. Inginerii ar trebui să aibă un Gosplan al lor pentru corectarea prostiei conducătorilor, şi-culmea ironiei în interesul lor! Şi în interesul întregii industrii şi al poporului, fiindcă întotdeauna vor fi respinse hotărârile distrugătoare şi se vor recupera milioanele vărsate şi risipite pe jos. În vacarmul general dezlănţuit de susţinătorii cantităţii, ai planului şi supraplanului trebuie apărată „calitatea – sufletului tehnicii”. În spiritul acesta trebuie educaţi şi studenţii.

Aceasta este ţesătura fină şi gingaşă a adevărului. Aşa cum a fost.

Dar să expui aşa ceva cu glas tare în anul 1930 echivala cu punerea la zid!

Iar pentru furia mulţimii era prea puţin, nu sărea în ochi!

Iată de ce înţelegerea tacită şi salvatoare pentru întreaga ţară a inginerimii trebuie să fie machiată în culorile murdare ale diversiunii şi intervenţiei.

Astfel în acest tablou intercalat ni s-a prezentat o viziune imaterială şi sterilă a adevărului. Munca regizorală s-a dus pe apa sâmbetei, pe Fedotov l-a luat gura pe

dinainte cu privire la nopţile nedormite în decursul celor opt luni de când fusese arestat; la un ştiu ce lucrător important de la GPU, care i-a strâns mâna (?) recent (deci a fost o învo-ială? Jucaţi-vă rolurile, şi GPU-ul îşi va ţine făgăduiala?!). Iată însă că şi martorii, deşi rolurile lor sunt incomparabil mai mici, încep să se poticnească.

Krilenko: Aţi participat la întâlnirile acestui grup?

Martorul Kirpotenko: De două-trei ori, când s-au discutat problemele intervenţiei.

Tocmai ce trebuie!

Krilenko (încurajator}: Continuaţi!

Kirpotenko (pauză): În afară de asta, eu nu ştiu nimic.

Krîlenko îl îndeamnă, îi aduce aminte.

Kirpotenko (tâmp): În afară de intervenţie, eu nu ştiu nimic (p. 354).

Iar la o confruntare cu Kuprianov nici faptele nu concordau. Krîlenko s-a înfuriat şi a început să strige la deţinuţii grei de cap:

— Atunci trebuie să faceţi astfel încât răspunsurile să fie identice! (p. 358).

Iată însă că în antract, în culise, totul este readus la proporţiilestandar d. Toţi inculpaţii sunt din nou pe sfori şi aşteaptă să fie mânuiţi. Şi Krîlenko îi mânuieşte pe toţi opt deodată: iată, industriaşii din emigraţie au publicat un articol, în care se arată că n-au existat niciun fel de convorbiri cu Ramzin şi Laricev, şi ei n-au cunoştinţă de niciun „partid industrial”, iar depoziţiile martorilor au fost smulse mai degrabă prin schingiuiri. Deci, ce spuneţi dumneavoastră de asta?...

Doamne, ce indignaţi sunt inculpaţii! Încălcând orice ordine, cer să li se permită să-şi expună punctul de vedere! Ce s-a ales oare din acel calm chinuit cu care, în urmă cu câteva zile, se umileau pe ei şi pe colegii lor?! Din ei ţâşneşte pur şi simplu indignarea la adresa emigranţilor!

Ard de nerăbdare să facă o declaraţie scrisă pentru ziare, declaraţia colectivă a inculpaţilor în apărarea metodelor GPU! (o adevărată podoabă, un briliant, nu-i aşa?)

Ramzin: Că nu am fost supuşi torturilor şi schingiuirilor o dovedeşte îndeajuns prezenţa noastră aici!

Ce rost ar avea torturile dacă nu te poţi prezenta la judecată!

Fedotov: Şederea la închisoare mi-a folosit, şi nu numai mie... Eu mă simt chiar mai bine la închisoare decât în libertate.

Ocikin: Şi eu, şi eu mă simt mai bine!

Krîlenko şi Vîşiński refuză această scrisoare colectivă datorită inimii lor nobile. Altfel ar fi scris-o! Ar fi semnat-o!

Poate, însă, că mai există persoane care mai au îndoieli? Atunci tovarăşul Krîlenko le oferă din strălucirea logicii sale: „Dacă am admite măcar pentru o clipă că aceşti oameni nu spun adevărul, atunci de ce tocmai ei au fost arestaţi şi de ce aceşti oameni au început brusc să vorbească? (p. 452.)

Iată ce înseamnă forţa gândirii! Nici în mii de ani, acuzatorii nu şi-ar fi dat seama că faptul însuşi al vinovăţiei adevereşte vinovăţia! Dacă inculpaţii ar fi nevinovaţi, de ce i-ar mai fi arestat? Dacă i-au arestat, înseamnă că sunt vinovaţi!

Şi, într-adevăr, de ce au început să vorbească?

„Chestiunea torturii o lăsăm la o parte!... Dar să punem întrebarea din punct de vedere psihologic: de ce mărturisesc? Iar eu întreb! a rândul meu: dar ce le-a mai rămas de făcut?” (p. 454.)

Ce just! Câtă psihologie! Cei care aţi stat în această instituţie, aduceţi-vă aminte: ce mai rămânea de făcut?...

(Ivanov-Razumnik scrie* că în 1938 a stat cu Krîlenko în aceeaşi celulă.

Ivanov-Razunmik, închisori şi surghiunuri, Editura Cehov, New York.

la Butârki, şi locul lui Krîlenko era sub prici. Îmi închipui foarte exact scena (treaba asta am făcut-o şi eu): acolo sunt nişte priciuri atât de joase, că numai pe burtă te poţi târî pe pardoseala de ciment murdară, dar un novice nu-şi dă seama imediat şi încearcă să se vâre în patru labe. Capul şi-l vâră, dar şezutul bombat rămâne afară. Cred că procurorului suprem i-a fost deosebit de greu să se adapteze, şi târţiţa lui încă destul de grasă rămânea în afară îndreptată în sus, spre gloria justiţiei sovietice. Ca un păcătos, îmi închipui cu o bucurie răutăcioasă acel şezut înţepenit între prici şi pardoseală şi, pe parcursul acestei lungi descrieri a proceselor asta mă linişteşte într-un fel.)

Ba mai mult, dezvoltă procurorul, dacă lucrul acesta ar fi adevărat (despre torturi), atunci rămâne de neînţeles ce i-a silit pe toţi, în unanimitate, fără eschivări şi discuţii, să mărturisească în cor?... Unde puteau să realizeze această cârdăşie gigantică? Fiindcă în timpul an-chetei n-au avut posibilitatea să comunice!?

(Peste câteva pagini, un martor care a scăpat teafăr ne va povesti unde.)

Acum este rândul cititorului să-mi explice mie, în ce constă această „faimoasă enigmă a proceselor de la Moscova din anii ’30” (la început „partidul industrial” a stârnit mirare, apoi enigma s-a extins şi la procesele conducătorilor de partid)?

Fiindcă nu era vorba de două mii care erau implicaţi şi n-au adus două-trei sute la proces, ci doar opt oameni. Să dirijezi un cor alcătuit din opt oameni nu este un lucru de neconceput. Iar de ales, Krîlenko putea alege din mii, şi a ales vreme de doi ani. Fiindcă nu s-a dat bătut.

Placiński a fost împuşcat (şi declarat post-mortem „conducător al Partidului industrial”, aşa este numit în depoziţii, deşi de la el n-a rămas niciun cuvinţel). Pe urmă au sperat să smulgă ce aveau nevoie de la Hrennikov, dar nici Hrennikov n-a cedat, şi într-o zi a apărut o notă

tipărită cu petit: „Hrennikov a murit în timpul anchetei”. Să scrieţi pentru proşti cu petit, fiindcă noi ştim, noi vom scrie cu litere de-o şchioapă: SCHINGIUIT ÎN TIMPUL ANCHETEI! (Şi el a fost declarat post-mortem conducător al „Partidului industrial”. Dar măcar un singur fapt, cât de mic să fi rămas de la el, o singură mărturie în corul general. Nu există. Pentru că n-a făcut niciuna!) Şi brusc – o descoperire: Ramzin! Ce energie, ce dârzenie! Şi, ca să trăiască, este în stare de orice. Dar ce talent! A fost arestat la sfârşitul verii, chiar în ajunul procesului, şi nu numai că a intrat în rol, dar parcă el este cel care a scris piesa, şi stăpâneşte o mulţime de material conex, şi îţi serveşte totul cu eleganţă – orice nume şi orice fapt. Uneori manifestă o preţiozitate indolentă: „Activitatea Partidului industrial era atât de ramificată, încât nici chiar într-un proces de unsprezece zile nu ar fi posibil s-o elucidezi în toate amănuntele ei” (prin urmare: căutaţi, căutaţi mai departe!). „Sunt ferm convins că o mică pătură antisovietică s-a mai păstrat în cercurile ingi-nereşti” (haideţi, mai luaţi, mai înhăţaţi!). Şi cât este de înzestrat: ştie că este o enigmă, şi enigma trebuie explicată cu artă. Şi, insensibil ca un lemn, găseşte brusc în el „trăsăturile caracteristice ale crimei ruseşti şi pentru a se purifica este nevoie de pocăinţa generală”.

Ramzin a fost pe nedrept dat uitării. Cred că merita pe deplin să devină tipul trădătorului cinic şi cuceritor. Focul bengal al trădării! Nu era singurul în epocă, dar el se afla în primul plan.

Care va să zică, toată dificultatea, pentru Krîlenko şi GPU, consta în a nu greşi la alegerea persoanelor. Dar riscul nu e mare: rebutul unei anchete poate fi trimis oricând în mormânt. Iar cei care au trecut şi prin ciur, şi prin dârmon – aceia trebuie tămăduiţi, hrăniţi şi apoi scoşi la proces!

Atunci în ce constă enigma? Cum să-i prelucrezi?

Uite aşa: vreţi să trăiţi? (Cel care nu vrea de dragul lui, vrea să trăiască de dragul copiilor, al nepoţilor.) Vă daţi seama că nu costă nimic să fiţi împuşcaţi fără măcar să ieşiţi din curtea GPU-ului? (Aşa este, fără îndoială. Iar cel care nu şi-a dat seama, acela va efectua o cură de slăbire la Lubianka.) Însă şi pentru noi şi pentru dumneavoastră va fi mai avantajos dacă veţi juca un anumit spectacol, al cărui text îl veţi scrie tot dumneavoastră, ca specialişti, iar noi, procurorii, îl vom studia şi ne vom strădui să memorăm termenii tehnici. (La proces, câteodată, Krîlenko se încurcă: osie de vagon, în loc de osie de locomotivă.) N-o să fie plăcut să vorbiţi, o să fie dezonorant, dar trebuie să suportaţi!

Doar viaţa e mai preţioasă!

— Dar ce garanţie avem că pe urmă n-o să ne împuşcaţi?

— Păi de ce să ne răzbunăm pe dumneavoastră? Sunteţi nişte specialişti remarcabili şi nu sunteţi vinovaţi cu nimic, noi vă preţuim. Priviţi câte procese de diversiune, şi pe toţi care s-au comportat onorabil i-am lăsat în viaţă. (A-i cruţa pe inculpaţii docili din procesul precedent era o condiţie importantă pentru succesul procesului următor. Astfel, această speranţă se va transmite în lanţ până hăt la Zinoviev şi Kamenev.) Însă trebuie să îndepliniţi toate condiţiile noastre, până la cea din urmă! Procesul trebuie să acţioneze în folosul societăţii socialis-te!

Şi inculpaţii îndeplinesc toate condiţiile…

Toată fineţea opoziţiei intelectuale a inginerilor este prezentată de ei drept o diversiune murdară, accesibilă înţelegerii ultimului şcolar de la cursurile pentru lichidarea analfabetismului. (Dar încă nu exista sticla pisată, presărată în farfuriile muncitorilor! Asta încă nu fusese născocită de procuratură.)

Apoi, motivul ideologic. S-au apucat de diversiuni?

Asta din pricina ide-ologiei ostile; dar acum mărturisesc cu toţii? Tot din motive ideologice, subjugaţi (în închisoare) de imaginea fierbinte a furnalelor celui de al treilea an al Cincinalului! Deşi în ultimul cuvânt cer îndurare pentru viaţa lor, nu acest lucru este important pentru ei. (Fedotov: „Pentru noi nu există iertare! Acuzatorul are dreptate!”) Pentru aceşti inculpaţi ciudaţi, acum, în pragul morţii, lucrul cel mai important este să convingă poporul şi lumea întreagă de infailibilitatea şi clarviziunea guvernului sovietic.

Ramzin, mai ales, cântă osanale „conştiinţei revoluţionare a maselor proletare şi a conducătorilor lor, care au izbutit să descopere căi incomensurabil mai sigure”, decât oamenii de ştiinţă, şi au calculat mult mai corect ritmurile economiei naţionale. Acum „am înţeles că trebuie să se facă un salt, că trebuie să se ia cu asalt...” (p. 504) etc. Larâcev: „Uniunea Sovietică nu poate fi biruită de lumea capitalistă care şi-a trăit traiul”. Kalinnikov: „Dictatura proletariatului este o necesitate inevitabilă... Interesele poporului şi interesele Puterii Sovietice se contopesc într-o finalitate unică”. Fiindcă veni vorba, şi la sate „linia generală a partidului de lichidare a chiaburimii este justă”. În aşteptarea pedepsei, au destul timp să trăncănească... Şi prin gâtlejul intelectualilor, care au găsit de cuviinţă să se căiască, îşi găseşte loc să treacă şi următoarea profeţie: „Pe măsură ce societatea se dezvoltă, viaţa individuală trebuie să se restrângă... Voinţa colectivă este forma supremă” (p. 510).

Mulţumită eforturilor comune ale celor opt au fost atinse toate obiectivele procesului:

1. Toate neajunsurile din ţară, şi foametea, şi frigul, şi lipsa de îmbrăcăminte, şi haosul, şi prostiile evidente – sunt trecute pe seama inginerimii diversioniste.

2. Poporul este speriat de o intervenţie iminentă şi este pregătit pentru noi jertfe.

3. Solidaritatea inginerească a luat sfârşit, întreaga intelectualitate este înfricoşată şi răzleţită.

Şi ca să nu rămână niciun dubliu, acest obiectiv al procesului este rostit încă o dată răspicat de către Ramzin:

„Vreau, ca rezultat al procesului de faţă al Partidului industrial, pe trecutul întunecat şi ruşinos al intelectualităţii întregi... să se pună cruce o dată pentru totdeauna" (p. 49).

La fel şi Laricev: „Această castă trebuie să fie nimicită... Inginerimea nu este şi nu poate fi loială!..." (p. 508). Şi Ocikin: intelectualiatea „este ca o mâzgă, ea nu are, cum a spus acuzatorul public, coloană vertebrală... Proletariatul are un simţ incomensurabil superior" (p. 509). (Întotdeauna cel mai important lucru al proletariatului este simţul... Totul trece prin nări.)

Şi de ce aceşti oameni plini de zel să fie împuşcaţi?...

La început, pentru cei principali, s-a pronunţat pedeapsa cu moartea, dar a fost numaidecât comutată în câte zece ani. (Şi a plecat Ramzin să aranjeze Saraşka (14) termotehnică.)

Iată cum se vorbea la noi în 1930. când Mao trecea drept un tinerel.

Astfel s-a scris decenii întregi, istoria intelectualităţii noastre – de la ana-tema din anul 1920 (cititorul îşi aminteşte: „nu este creierul naţiunii, ci căcat", „aliatul generalilor negri", „agentul năimit al imperialismului") până la anatema anului 1930.

Şi să ne mai mirăm că acest cuvânt, „intelectualitate", s-a înrădăcinat la noi ca vorbă de ocară?

Iată, deci, cum se fac procesele juridice publice! Gândirea scormonitoare a lui Stalin şi-a atins, în sfârşit, idealul. (Hitler şi Goebbels, aceşti neîndemânateci, vor fi invidioşi, ei se vor acoperi de ruşine cu incendie-rea Reichstagului...)

Standardul a fost atins, şi de acum poate fi menţinut

mulţi ani şi repetat în fiecare stagiune, cum va porunci Regizorul Principal. Principalul însă pofteşte să programeze următorul spectacol peste trei luni. Repetiţiile vor fi cam strânse, dar nu-i nimic. Priviţi şi ascultaţi! Doar la teatrul nostru! În premieră:

PROCESUL BIROULUI UNIONAL AL MENŞEVICILOR (1 – 9 martie 1931). Sesiunea extraordianţă a Tribunalului Suprem, preşedinte, nu se ştie de ce, Şvernik, ceilalţi sunt toţi la locurile lor: Antonov-Saratovski, Krîlenko, Roghiński, adjunctul lui. Regia este sigură pe sine (şi nu mai este material tehnic, ci de partid, material obişnuit) şi a scos în scenă paisprezece inculpaţi.

Şi totul a trecut liniştit, ba chiar năucitor de liniştit.

Aveam atunci doisprezece ani, era al treilea an de când citeam cu atenţie toată politica din marele ziar „Izvestia". Am citit rând cu rând stenogra-mele celor două procese. Încă din procesul „Partidului industrial" inima de copil simţea redundanţa, minciuna, punerea în scenă, dar acolo exista măcar grandoarea decorurilor: intervenţia generală, paralizia întregii industrii, repartizarea portofoliilor ministeriale! La procesul men-şevicilor au fost montate aceleaşi decoruri, dar mai decolorate, iar actorii rosteau replicile moale, şi spectacolul era plictisitor de te apuca som-nul. O reproducere deprimantă, lipsită de har. (Oare Stalin putea să simtă aşa ceva prin pielea lui de rinocer? Cum se explică faptul că a desfiinţat TKP şi câţiva ani n-au mai fost procese?) Ar fi anost să comentăm din nou după stenogramă. Sunt însă în posesia unei relatări proaspete, aparţinând unuia dintre inculpaţii principali la acest proces: Mihail Petrovici Iakubovici, iar demersurile lui pentru reabilitare cu expunerea falsificărilor s-au strecurat la salvatorul nostru Samizdat şi acum oamenii citesc totul aşa cum s-a întâmplat.

Reabilitarea i-a fost refuzată: procesul lor a intrat cu litere de aur în la

Scrisoarea lui M. Iakubovici adresată Procurorului General al URSS, 1967 („Arhiva Samizdatului”, München. nr. AC 150).

blele legii istoriei noastre. Nu se poate mişca nicio piatră ca nu cumva să se dărâme! Lui M.P. Iakubovici îi rămân antecedentele penale, dar, drept consolare, i s-a fixat o pensie personală pentru activitate revoluţionară! Câte monstruozităţi poţi întâlni pe la noi!

Povestirea lui ne explică în mod concret întregul lanţ al proceselor de la Moscova din anii ’30.

Cum s-a constituit acel inexistent „Birou Unional”? GPU-ul avea sarcină de plan: să demonstreze că menşevicii s-au strecurat cu abilitate şi au ocupat, în scopuri contarărevoluţionare, multe posturi de stat importante. Situaţia reală nu coincidea cu această schemă: menşevicii adevăraţi nu ocupau niciun fel de posturi. Dar aceştia nici n-au ajuns la proces.

(Spune lumea că V.K. Ikov făcea într-adevăr parte din biroul menşevicilor din Moscova, care lâncezea liniştit în ilegalitate şi nu avea niciun fel de activitate, dar că la proces nu s-a ştiut acest lucru. Ikov a trecut pe planul al doilea şi a primit opt ani.) GPU avea următoarea schemă: trebuia să fie doi de la VSNH, doi de la Comisariatul Poporului pentru Comerţ, doi de la Banca de Stat, unul de la Uniunea Centrală a Cooperativelor de Consum şi unul de la Gosplan. (Cât de anost şi lipsit de fan-tezie!) Astfel îi luau pe cei cu funcţii asemănătoare. Nimeni nu ştia exact dacă erau sau nu menşevici. S-a nimerit însă ca unii, într-adevăr, să nu fie câtuşi de puţin menşevici, dar li s-a ordonat să se considere menşevici. GPU-ul nu era deloc interesat de adevăratele convingeri politice ale acuzaţilor. Unii dintre ei nici nu se cunoşteau unul eu celălalt. Au scormonit mult ca să găsească martori menşevici. (Ulterior, toţi martorii şi-au primit şi ei, negreşit, condamnările lor.)

Unul dintre ei a fost Kuzma Antonovici Gvozdev, un om cu destin amar. Acel Gvozdev care a fost preşedintele grupului de muncitori de pe lângă Comitetul Militar Industrial, pe care Revoluţia din Februarie mai întâi l-a eliberat din închisoarea Kresti, iar mai târziu l-a făcut ministrul muncii. Gvozdev a devenit unul dintre mucenicii de termen lung ai Gulagului. Prima dată, cekiştii l-au reţinut în 1919, dar a izbutit să le scape (familia lui a fost ţinută multă vreme sub asediu, ca sub arest, iar copiilor nu li s-a permis să meargă la şcoală). Pe urmă ordinul de arestare i-a fost contramandat, dar în 1928 l-au ridicat definitiv, şi de atunci a stat în la-găr fără întrerupere până în 1957. În acel an s-a întors grav bolnav şi, curând, a murit.

Îndatoritor şi foarte locvace a compărut din nou, ca martor, Ramzin. Însă GPU-ul îşi punea toată nădejdea în inculpatul principal – Vladimir Gustavovici Groman (cunoscut membru, de tristă amintire, al Dumei de Stat) şi în provocatorul Petunin.

Să-l prezentăm acum pe M. Iakubovici. Şi-a început foarte devreme cariera de revoluţionar, nici nu terminase liceul. În martie 1917 era preşedintele Sovietului deputaţilor din Smolensk. Sub imperiul convingerii (iar aceasta îl împingea mereu încotrova), era un orator de mare forţă. La congresul Frontului de Apus i-a numit în mod nesăbuit duşmani ai poporului pe acei ziarişti care chemau la continuarea războiului. Asta în aprilie 1917! Era cât pe-aci să fie dat jos de la tribună în baionete, s-a scuzat, şi numaidecât a făcut asemenea manevre în discursul său şi a captivat într-atât auditoriul, încât la sfârşit i-a numit din nou pe acei ziarişti duşmani ai poporului, dar acum însoţit de aplauze furtunoase. A fost ales în delegaţia care urma să fie trimisă la Sovietul din Petrograd. Ajuns acolo, cu uşurinţa acelor vremuri, a fost cooptat în comisia militară a Sovietului din Petrograd,

unde exercita o mare influenţă la numirea comisarilor de armată. În final, a plecat el însuşi comisar de armată pe Frontul de Sud-Vest şi la Bericev l-a arestat personal pe Denikin (după rebeliunea lui Kornilov (15) şi regreta foarte mult (chiar şi la proces) că nu l-au împuşcat pe Denikin atunci, pe loc.

Avea privirea limpede, era întotdeauna foarte sincer şi cu totul subjugat de ideea lui, reală sau nereală. În partidul menşevicilor trecea drept tânăr, dar chiar şi era. Asta însă nu-l împiedica să propună conducerii, cu îndrăzneală şi înflăcărare, proiectele sale, ca, de pildă, cel din primăva-ra anului 1917: să se formeze un guvern social-democrat; sau cel din 1919: menşevicii să intre în Komintern. (Dan (16) şi ceilalţi respingeau de fiecare dată variantele lui). În iulie 1917 a suferit mult şi a socotit o greşeală fatală faptul că sovietul socialist din Petrograd a aprobat hotărârea Guvernului provizoriu de a chema trupele împotriva bolşevicilor, care ieşiseră cu arma în mână. Îndată după lovitura din octombrie, laku-bovici a propus partidului său să-i sprijine întru totul pe bolşevici, şi prin participarea şi contribuţia lor să îmbunătăţească orânduirea de stat creată de aceştia. Până la urmă a fost afurisit de Martov (17), iar în 1920 i-a părăsit definitiv pe menşevici, convingându-se că îi este cu neputinţă să îi îndrepte pe făgaşul bolşevismului.

Am expus toate aceste amănunte să se înţeleagă clar că Iakubovici, în tot timpul revoluţiei, n-a fost menşevic, ci bolşevic, unul dintre cei mai sinceri şi cu totul dezinteresat. În 1920 încă mai era comisar gubernial pentru aprovizionare la Smolensk (singurul ne-bolşevic), remarcat de Comisariatul Poporului pentru Aprovizionare ca fiind cel mai bun! (Dă asigurări că s-a descurcat fără detaşamente de represalii; nu ştiu; la proces a menţionat că a pus oprelişti.) În anii ’20 a fost redactorul şef al „Ziarului comercial”, dar a mai avut şi alte funcţii

importante. L-au arestat în 1930, când, conform planului elaborat de GPU, trebuiau ridicaţi toţi menşevicii care se „fofilaseră” în posturi de răspundere.

Ca toţi ceilalţi a intrat pe mâna anchetatorilor-măcelari, şi aceştia i-au aplicat toată gama: şi carcera „de gheaţă”, şi carcera „de foc”, şi lovituri

A nu se confunda cu colonelul Iakubovici de la marele stat major, care, în acelaşi timp şi la aceleaşi adunări, reprezenta ministerul de război.

peste organele genitale. L-au schingiuit cu atâta bestialitate, încât laku-bovici şi un alt inculpat, Abram Ghinzburg, ajunşi la disperare, şi-au tăiat venele. După vindecare nu i-au mai torturat şi nu i-au mai bătut, doar că au urmat două săptămâni de nesomn. (Zice Iakubovici: „Ah, de-aş putea să dorm! Nimic nu mi-ar mai trebui, nici conştiinţă, nici onoare…”) Apoi confruntările cu alţi inculpaţi, care au cedat şi te îndeamnă să „mărturiseşti”, să îndrugi nerozii. Chiar şi anchetatorul (Alexei Alexeevici Nasedkin): „Ştiu, ştiu că n-a fost nimic din toate astea! Dar aşa ni se cere!”

Într-o zi, când a fost chemat la anchetator, a găsit acolo un arestat epuizat de chinuri. Anchetatorul îi spune, rânjind: „Dumnealui este Moisei Isaevici Teitelbaum, vă roagă să-l primiţi în organizaţia dumneavoastră antisovietică. Discutaţi fără mine, în voie, eu plec”. Şi s-a dus. Într-adevăr Teitelbaum, a început să-l roage: „Tovarăşe Iakubovici! Vă rog mult, primiţi-mă în Biroul Unional al Menşevicilor! Sunt învinuit că «am primit mită de la firme străine», mă ameninţă cu împuşcarea. Dar mai bine să mor ca deţinut politic, decât de drept comun!” (Mai exact: i s-a promis că va fi cruţat ca politic? N-a greşit: a primit o condamnare de copil – cinci ani). Înseamnă că GPU-ul stătea foarte prost cu menşevicii dacă a ajuns să recruteze inculpaţi dintre voluntari!… (Pe Teitelbaum îl aştepta un rol important: legătura cu menşevicii din

străinătate şi cu Internaţionala a doua! Dar conform înţelegerii-cinci ani, cinstit.) Cu avizul anchetatorului, Iakubovici l-a primit pe Teitelbaum în Biroul Unional.

A „înscris" şi pe alţii, care nici n-au cerut ca, de pildă, I.I. Rubin. Acesta, la confruntarea cu Iakubovici, a izbutit să refuze. Pe urmă l-au interogat multă vreme, „I-au anchetat suplimentar" la izolatorul din Suzdal. Acolo s-a întâlnit în aceeaşi celulă cu Iakubovici şi Scher, care depuseseră mărturie împotriva lui (iar când se întorcea în celulă de la carceră, ei îl îngrijeau, îşi împărţeau alimentele cu el). Rubin l-a întrebat pe Iakubovici: „Cum aţi putut născoci că eu aş fi membru al Biroului Unional?" Şi Iakubovici i-a răspuns (un răspuns uluitor, în care găseai un secol de experienţă a intelectualităţii ruse): „Tot poporul suferă, trebuie să suferim şi noi intelectualii".

A fost însă în ancheta lui Iakubovici şi un moment însufleţitor: l-a chemat la interogatoriu însuşi Krîlenko. După cum s-a văzut, ei se cunoşteau foarte bine, căci în aceiaşi ani ai „comunismului de război" (între două procese), în aceeaşi gubernie Smolensk, Krîlenko se ducea să întărească munca de strângere a cotelor obligatorii, şi chiar a dormit în aceeaşi cameră cu Iakubovici. Şi iată ce i-a spus acum Krîlenko:

— Mihail Petrovici, îţi spun deschis: eu te consider comunist! – (Asta l-a înviorat şi îmbărbătat foarte mult pe Iakubovici.) – Nu mă îndoiesc de nevinovăţia dumitale. Dar datoria noastră, a amândurora, faţă de partid este să ducem la bun sfârşit acest proces. – (Lui Krîlenko îi ordonase Stalin, iar lakuhovici s-a înfiorat şi a început să freamăte pentru idee, ca un armăsar înfocat, care se grăbeşte singur să-şi vâre capul în Mu.) – Vă rog să ajutaţi cu tot ce puteţi, să veniţi în întâmpinarea anchetei. La proces, în caz că apare vreo dificultate neprevăzută, în momentul cel mai complicat o să-l rog pe preşedinte să-ţi dea cuvântul.

Şi Iakubovici a promis. Conştient de datoria sa – a promis. De bună seamă că o misiune de o asemenea răspundere nu-i dăduse Puterea Sovi-etică în toţi anii de serviciu.

Cu câteva zile înainte de proces, în biroul anchetatorului principal, Dimi-tri Matveevici Dimitriev, a fost convocată prima şedinţă de organizare a Biroului Unional al menşevicilor: pentru a se pune de acord şi fiecare să-şi înţeleagă rolul cât mai bine. (Tot astfel şi-a ţinut şedinţele şi comitetul central al „Partidului industrial”! Iată unde „se puteau întâlni” inculpaţii, lucru de mirare pentru Krîlenko.) Dar aici era un asemenea ghiveci de minciuni, greu de memorat, pe care participanţii le încurcau, şi a fost nevoie de încă o întâlnire.

Cu ce sentiment s-a prezentat Iakubovici la proces? Pentru toate chi-nurile îndurate, pentru toate minciunile îndesate în pieptul lui – să stârnească la proces un scandal mondial? Da, dar:

1. Asta ar fi o lovitură în spatele Puterii Sovitice! Asta ar însemna negarea temeiului pentru care Iakubovici trăieşte, a acelei căi prin care el s-a smuls din menşevismul greşit şi s-a înrolat în bolşevismul corect;

2. După un astfel de scandal, nu-l vor lăsa să moară, îl vor tortura din nou, acum drept răzbunare, îl vor aduce în stare de nebunie, şi aşa trupul îi este istovit de torturi. Pentru această nouă serie de schingiuiri – unde ar putea să găsească sprijin moral? De unde să mai i-a curaj?

(Am scris aceste argumente sub impresia proaspătă a cuvintelor pline de ardoare: un caz foarte rar de a obţine, într-un fel, o explicaţie „postu-mă” a unui participant la un asemenea proces. Găsesc că asta este la fel ca şi când Buharin sau Rîkov ne-ar explica motivul enigmaticei lor supusenii în cursul procesului: aceeaşi sinceritate, acelaşi devotament faţă de partid, aceeaşi slăbiciune omenească,

aceeaşi lipsă de suport moral pentru a lupta. Şi asta din cauza lipsei unei poziţii proprii.)

Şi la proces, Iakubovici nu numai că a repetat cuminte rumegătura de minciuni cenuşii, mai sus de care nu se ridica nici fantezia lui Stalin, nici a calfelor lui, nici a inculpaţilor schingiuiţi. Şi a interpretat cu multă însufleţire rolul, aşa cum îi făgăduise lui Krîlenko.

Aşa-numita Delegaţie a menşevicilor din străinătate (de fapt – elita comitetului lor central) a publicat în „Vorwärts" (18) un articol prin care se delimita de inculpaţi. Scriau că aceasta este cea mai ruşinoasă comedie judiciară, edificată pe depoziţiile unor provocatori şi ale unor acuzaţi nenorociţi, siliţi prin teroare să facă astfel de mărturisiri. Că majoritatea zdrobitoare a inculpaţilor a ieşit din partid de peste zece ani şi nu s-au reîntors niciodată în rândurile lui. Şi că sumele de bani care s-au vehiculat la proces sunt ridicol de exagerate – de atâţia bani nici întreg partidul n-a dispus vreodată.

Şi Krîlenko, după ce a citit articolul, l-a rugat pe Şvernik să dea cuvântul inculpaţilor (ca şi la „Partidul industrial", sforile erau trase toate deodată). Toţi au luat cuvântul. Şi toţi au apărat metodele GPU-ului împotriva comitetului central menşevic…

Dar ce îşi aminteşte acum Iakubovici despre acel „răspuns" al său, precum şi despre ultimul său cuvânt? Că nu a vorbit câtuşi de puţin conform promisiunii făcute lui Krîlenko, că nu a fost cuprins doar de însufleţire, dar că a fost luat, precum o aşchie, de valul iritării şi al elocinţei. Iritare – pe cine? El, care a cunoscut tortura, şi-a tăiat venele şi nu o dată a văzut moartea cu ochii, clocotea acum de indignare nu împotriva procurorului, nici împotriva GPU-ului! Nu! Împotriva Delegaţiei menşevicilor din străinătate!!! Iată permutarea polilor psihologici! Având siguranţa şi confortul asigurate (şi cea mai mizerabilă emigraţie este, desigur, confort în comparaţie

cu Lubianka), ei, cei de acolo, lipsiţi de scrupule şi plini de sine, cum au putut să nu-i compătimească pe aceştia pentru chinurile şi suferinţele lor? (A rezultat un răspuns impresionant, organizatorii procesului triumfau.)

Chiar când povestea, în 1967, Iakubovici tremura de mânie împotriva Delegaţiei din străinătate, pentru că s-au dezis şi au trădat revoluţia socialistă, cum le-a reproşat încă din 1917.

Când am avut această convorbire nu eram în posesia stenogramei procesului. Mai târziu am făcut rost de ea şi am citit-o: la proces, el a declarat sus şi tare că Delegaţia din străinătate, din însărcinarea Internaţionalei a Doua, le dădea directive să săvârşească acte de diversiune! Şi acum îşi vărsa focul pe ei. Menşevicii din străinătate au scris nu lipsiţi de scrupule şi nici plini de sine, ci, dimpotrivă, compătimeau nefericitele victime ale procesului, însă menţionau că acestea nu mai sunt de mult menşevici – ăsta-i adevărul. Şi pentru ce se mânia atât de stăruitor laku-bovici? Şi cum ar fi putut menşevicii din străinătate să nu îi lase pe inculpaţi în voia sorţii?

Ne place să ne supărăm pe cei care nu pot răspunde, pe cei mai slabi. Asta este în firea omului. Şi argumentele, se pare, dau năvală să ateste cu abilitate că avem dreptate.

În rechizitoriul său, Krîlenko a spus că Iakubovici este un fanatic al ideii contrarevoluţionare, drept pentru care cere – pedeapsa cu moartea!

Şi Iakubovici doar atunci a simţit în colţul ochilor o lacrimă de recunoştinţă, dar până în ziua de azi, după ce s-a târât prin numeroase lagăre şi închisori, chiar şi astăzi îi este recunoscător lui Krîlenko, pentru că nu l-a umilit, nu l-a insultat şi nu l-a batjocorit pe banca acuzaţilor, ci l-a numit pe drept fanatic (chit că al unei idei contrare) şi a cerut simpla şi nobila pedeapsă cu moartea care curmă toate suferinţele. Iakubovici însuşi, rostindu-şi ultimul cuvânt, a fost de acord: crimele pe care le-am recunoscut

(el dă o mare importanţă acestei expresii reuşite „pe care le-am recunoscut” – cel care pricepe trebuie să subînţeleagă: dar pe care nu le-am săvârşit eu!) sunt vrednice de pedeapsa capitală, şi eu nu cer îndurare! Nu cer să-mi lăsaţi viaţa! (Alături, pe bancă, Groman a intrat în panică: „Sunteţi nebun! Nu aveţi dreptul să procedaţi astfel faţă de tovarăşi!”)

Nu-i aşa că este o descoperire pentru procuratură?”

Şi nu îşi găsesc aici explicaţia procesele din perioada anilor 1936 – 1938?

Şi oare nu din exemplul acestui proces a înţeles Stalin şi a avut siguranţa că şi pe duşmanii săi principali, palavragii, îi va putea aduna pe toţi la un loc şi nu-i va fi greu să realizeze un spectacol asemănător?

* * *

Îl rog pe cititorul îngăduitor să mă ierte. Până acum pana mea a alergat neînfricată pe hârtie, inima nu mi s-a strâns, şi noi am alunecat fără grijă, deoarece toţi aceşti cincisprezece ani ne-am aflat sub protecţia sigură când a spiritului revoluţionar legal, când a legalităţii revoluţionare. Mai departe însă va fi dureros: cum prea bine ştie cititorul, cum de zeci de ori ni s-a explicat, începând din perioada lui Hruşciov, „aproximativ din anul 1934 a început încălcarea normelor leniniste ale legalităţii”.

Aşadar cum să pătrundem în această genune a ilegalităţii? Cum să înaintăm prin acest puhoi de amărăciune?

De altfel, datorită celebrităţii numelor inculpaţilor aceste procese, care vor urma, s-au aflat sub ochii întregii lumi. Ele n-au scăpat din centrul atenţiei, despre ele s-a scris, au fost comentate. Şi vor mai fi comentate. Noi ne vom referi puţin doar la enigmele acestor procese.

Să facem o menţiune, nu prea mare: rezumatele publicate ale stenogramelor nu coincid pe deplin cu cele

spuse la procese: Un scriitor, care a avut permis de intrare laolaltă cu publicul selectat, a făcut nişte însemnări fugare şi apoi s-a convins de aceste neconcordanţe. Toţi corespondenţii au observat şi întâmplarea cu Krestiński (19), când a fost nevoie de o pauză, pentru a-l reintroduce pe făgaşul depoziţiilor stabili-te. (Eu îmi închipui că înainte de proces se alcătuia un tabel în cazul unor eventuale accidente: coloana întâi – numele inculpatului, coloana a doua – ce măsură să fie folosită în pauză, dacă în timpul procesului se abate de la textul stabilit, coloana a treia – numele cekistului care răspunde de aplicarea măsurii. Şi dacă Krestiński s-a poticnit brusc, se ştie cine va da fuga la el şi ce are de făcut.)

Şi acest destin fatal, de a-i ajuta în mod sincer şi nesiliţi de nimeni pe călăii noştri, l-a încercat încă o dată pe Iakubovici, acum bătrân, în 1974. În casa invalizilor din Karaganda au venit nişte cekişti, care au obţinut de la el o convorbire, un articol şi chiar un discurs filmat împotriva Arhipelagului... Dar, având şi ei restricţiile lor, cekiştii nu au făcut mare vâlvă cu ele, pentru că Iakubovici rămăsese o figură nedorită. Cu toate acestea, şi în 1978 l-au implicat în minciunile lansate contra mea. (Notă din 1978.)

Însă inexactităţile stenogramei nu schimbă şi nu scuză tabloul. Lumea a vizionat cu uimire trei piese la rând, trei spectacole ample şi scumpe, în care marii conducători ai neînfricatului partid comunist, ce zguduise şi neliniştise întreaga lume, acum arătau ca nişte ţapi anoşti şi supuşi, care behăiau tot ce li se poruncise, scuipau pe ei înşişi şi se umileau pe sine şi convingerile lor, şi recunoşteau crime pe care nicicum nu le puteau săvârşi.

Aşa ceva nu s-a mai pomenit în istorie, care nu dă nimic uitării. Asta uimea mai cu seamă prin contrast cu recentul proces al lui Dimitrov de la Leipzig: ca un leu înfuriat răspundea Dimitrov judecătorilor nazişti, iar aici, tovarăşii lui din aceeaşi cohortă neclintită, în faţa căreia

tremura lumea întreagă, şi cei mai mari dintre ei, care erau numiţi „garda lui Lenin”, apăreau acum în faţa tribunalului cu pantalonii uzi de propria urină.

Cu toate că de atunci multe par a se fi clarificat (în mod remarcabil de Arthur Koestler), totuşi enigma continuă să aibă căutare.

S-a scris de o licoare tibetană care anihilează voinţa, de folosirea hip-nozei. Dacă vrem să ne lămurim, nu trebuie să respingem nimic din toate acestea: dacă toate aceste mijloace s-au aflat în mâinile NKVD-ului, ar fi de neînţeles ce norme morale puteau să-i împiedice să le aplice? De ce n-ar fi recurs la slăbirea şi tulburarea voinţei? Este cunoscut faptul că, în anii ’20, marii hipnotizatori au abandonat spectacolele şi turneele şi au trecut în serviciul GPU-ului. Se ştie cu certitudine că în anii ’30, pe lângă NKVD funcţiona o şcoală de hipnotizatori. Soţia lui Kamenev a obţinut aprobarea să-şi viziteze soţul chiar în ajunul procesului şi l-a găsit într-o stare de totală apatie, parcă nu era el însuşi. (A izbutit să povestească înainte de a fi ea însăşi arestată.)

De ce însă pe Placiński ori pe Hrennikov nu i-au frânt nici cu licoare tibetană, nici prin hipnoză?

Nu, aici n-o poţi scoate la capăt fără o explicaţie superioară, de factură psihologică.

Nedumereşte în mod deosebit faptul că toţi erau vechi revoluţionari, care n-au tremurat în camerele de tortură ţariste, erau luptători încercaţi, căliţi în foc şi aşa mai departe. Dar aici se face o greşeală simplă. Ei nu erau acei vechi revoluţionari, această glorie şi-au însuşit-o prin moştenire, prin învecinare, de la narodnici, eseri şi anarhişti. Aceia, aruncătorii de bombe şi conspiratorii, au cunoscut ocna, au cunoscut condamnările şi soroacele, dar o anchetă veritabilă, neîndurătoare, nu au cunoscut nici ei (pentru că în Rusia pur şi simplu nu exista aşa ceva), însă aceştia n-au cunoscut nici ancheta, nici condamnările cu

soroacele lor. Bolşevicii n-au avut parte nici de „camere de tortură” speciale, nici de vreun Sahalin, nici de ocnele speciale din lakuţia. Se ştie că Dzerjinski a dus-o cel mai greu dintre toţi, că toată viaţa şi-a petrecut-o prin închisori. După criteriile noastre, n-a făcut decât să execute un soroc normal de zece ani, un simplu cervoneţ, ca orice colhoznic din zilele noastre. Este adevărat că dintre acei zece ani, trei i-a făcut în centrala ocnei, dar nici asta nu era ceva nemaivăzut.

Conducătorii partidului, pe care ni i-au arătat la procesele din anii 1936 – 1938, în trecutul lor revoluţionar, aveau la activ doar detenţii scurte şi uşoare, exiluri de scurtă durată, iar ocna nici nu au mirosit-o. Buharin a suferit multe arestări mărunte, dar cu totul neserioase. De bună seamă că nicăieri n-a stat un an întreg, ceva – ceva a stat în exilul de lângă One-ga. Kamenev, cu lunga lui activitate agitatorică şi călătoriile prin toate oraşele Rusiei, a stat doi ani la închisoare şi unul şi jumătate în exil.

Noi, puştanii de şaisprezece ani, primeam dintr-odată cinci ani. Zinoviev – te-apucă râsul! – n-a făcut nici măcar trei luni de închisoare! N-a avut nicio condamnare! În comparaţie cu indigenii de rând ai Arhipelagului nostru ei sunt nişte prunci, ei n-au ştiut ce-i închisoarea. Rîkov şi I.N. Smirnov (20) au fost arestaţi de câteva ori, au stat vreo cinci ani, dar sta-giile lor au trecut destul de uşor, din toate exilurile au fugit fără complicaţii ori au fost amnistiaţi. Înainte de a ajunge la Lubianka, în general ei nu aveau idee ce înseamnă o închisoare adevărată, nici cleştii unei an-chete nedrepte. (Nu există temeiuri să presupunem că Troţki, dacă ni-merea în aceşti cleşti, s-ar fi comportat mai puţin umilitor, că osatura lui vitală s-ar fi dovedit mai rezistentă: nu avea cum. Şi el a cunoscut doar închisori uşoare, nicio anchetă serioasă şi doar doi ani de surghiun în Ust-Kut. Groaza pe care o inspira Troţki ca

preşedinte al Consiliului militar revoluţionar nu-l costase prea scump şi nu-i conferă fermitate autentică: cine a trimis nenumăraţi oameni la moarte îşi pierde curajul când e vorba de propria-i moarte! Fermitatea din primul caz nu are nicio legătură cu fermitatea din cazul al doilea.) Radek era un provocator (şi n-a fost singurul pe parcursul acestor trei procese!). Cât despre lagoda, acesta nu era decât un criminal de drept comun inveterat.

(Acest ucigaş de milioane de oameni nu putea concepe că Asasinul Suprem n-ar fi găsit în inima lui, în ultima clipă, un sentiment de solidaritate. Ca şi când Stalin s-ar fi aflat acolo, în sală, lagoda i-a cerut stăruitor cruţare, adresându-i-se direct lui: „Mă adresez Dumneavoastră! Pentru Dumneavoastră eu am construit două canale grandioase!…” Şi cineva care asista povesteşte că în clipa aceea, în spatele ferestruicii de la etajul întâi al sălii, ca după o perdea de muselină, în amurg, s-a aprins un chibrit şi, vreme de câteva clipe, s-a zărit umbra unei pipe.

— Cel care a fost în Bahcisarai îşi aminteşte, „poate, această distracţie orientală! În sala de şedinţe a consiliului de stat, la nivelul etajului întâi, se înşiruie nişte ferestre acoperite cu foi de tablă în care au fost perforate mici gă

Toate datele de aici au fost extrase din volumul al 41-lea al Dicţionarului enciclopedic „Granat”. În care sunt adunate autobiografiile sau schiţele biografice ale liderilor RKP (b). un Dincolo de ele se află o galerie neluminată. Din sală nu poţi să-ţi dai seama niciodată dacă acolo se află cineva sau nu. Hanul este nevăzut, dar şedinţa consiliului se desfăşopară ca şi cum el ar fi prezent.

Cunoscând caracterul tipic oriental al lui Stalin, sunt foarte sigur că el a urmărit comediile din Sala Octombrie. Nu pot să admit că el şi-ar fi refuzat acest spectacol, această desfătare.)

Toată nedumerirea noastră este legată de credinţa în caracterul neobişnuit al acestor oameni. Când este vorba

de un proces-verbal obişnuit, făcut la ancheta unui om de rând, noi nu ne întrebăm, făcând din asta o enigmă: de ce a spus acolo atâtea lucruri rele despre sine şi despre alţii? Acceptăm asta ca pe un lucru de la sine înţeles: omul e slab, omul cedează. Iată însă că pe Buharin, Zinoviev, Kamenev, Piatakov, I.N. Smirnov îi considerăm anticipat supraoameni, şi, de fapt, de aici apare nedumerirea noastră.

Este adevărat că aici regizorii spectacolului întâmpină mai multe dificultăţi în alegerea interpreţilor decât în procesele anterioare ale inginerilor: acolo au ales din patruzeci de poloboace, aici, însă, trupa e mică, pe interpreţii principali îi cunoaşte toată lumea, şi publicul doreşte să joace ei şi nu altcineva.

Şi totuşi a fost o selecţie! Cei mai clarvăzători şi mai neşovăielnici dintre cei sortiţi pieirii nici măcar nu s-au lăsat prinşi, şi-au pus capăt zilelor înainte de a fi arestaţi (Skrâpnik (21), Tomski (22), Gamarnik (23). S-au lăsat arestaţi cei care au vrut să trăiască. Iar din cel care vrea să trăiască poţi să răsuceşti frânghii!... Dintre aceştia însă unii s-au comportat altfel la anchetă, s-au dezmeticit, s-au opus cu îndârjire şi au pierit neştiuţi de nimeni, dar nedezonoraţi. Te întrebi de ce nu i-au judecat în procese publice pe ştiapnikov, Rudzutak (24), Postâşev (25), Enukidze (26), Ciubăr (27), Kosior (28) ba chiar pe însuşi Krîlenko, deşi numele lor a fost o podoabă pentru proces.

I-au expus pe cei mai obedienţi! Totuşi, a existat o selecţie!

Selecţia a fost restrânsă, în schimb Regizorul cel mustăcios îi cunoaşte bine pe fiecare. Ştia, în general, că erau nişte beisnici, dar cunoştea şi slăbiciunile fiecăruia în parte. În aceasta consta excepţionala, dar şi tenebroasa lui calitate, linia principală a psihologiei lui şi realizarea vieţii sale: în a discerne slăbiciunile oamenilor la nivelul de jos al existenţei.

Şi pe acela care din depărtarea timpului apare drept spiritul cel mai ele-vat şi mai luminos dintre liderii dezonoraţi şi împuşcaţi (şi căruia, de bună seamă, i-a dedicat Koestler lucrarea lui talentată), N.I. Buharin, pe el tot la nivelul de jos, unde se contopeşte omul cu pământul, Stalin l-a cunoscut de parcă ar fi văzut printr-însul, şi l-a ţinut ca într-o menghină de moarte, fără scăpare, şi se juca precum cu un şoarece, slobozindu-l câte puţin. Buharin a scris cuvânt cu cuvânt toată constituţia noastră în vigoare (ne-în-vigoare), o constituţie care suna atât de frumos la ureche. Acolo sus, aproape de nori, el zbura şi credea că l-a păcălit pe Koba (29): i-a strecurat o constituţie care îl va determina pe acesta să-şi îmblânzească dictatura. Iar el se afla deja în gura leului!

Buharin nu-i agrea pe Kamenev şi Zinoviev, şi încă de când au fost judecaţi prima dată, după asasinarea lui Kirov, s-a exprimat faţă de nişte apropiaţi: „Nu trebuie să vă mire! Ar fi în stare. Poate că a fost ceva…” (Formula clasică a micilor burghezi din acei ani: „Probabil că a fost ceva… La noi nu se arestează degeaba”. Asta o spune în 1935 primul teo-retician al partidului.) Când s-a judecat cel de al doilea proces Kamenev-Zinoviev, în vara lui 1936, el se afla în Tian-şan, la vânătoare. N-a ştiut nimic. Coborând din munţi în Frunze (30) a cititdespre condamnarea celor doi la moarte şi articolele din ziare din care reieşea ce depoziţii nimi-citoare au făcut la adresa lui Buharin. Credeţi că s-a repezit să oprească executarea? A adresat partidului o proclamaţie, arătând că se petrece ceva monstruos? Nu, doar a trimis o telegramă lui Koba: să oprească împuşcarea lui Kamenev şi Zinoviev pentru ca… Buharin să fie confruntat cu ei şi să se justifice.

Târziu! Lui Koba îi erau prea de ajuns procesele verbale, la ce bun confruntări cu oameni vii?

Totuşi încă multă vreme nu s-au atins de Buharin. Pierduse „Izvestia”, întreaga activitate, locul în partid, şi,

în locuinţa sa de la Kremlin, în Palatul distracţiilor al lui Petru, a trăit o jumătate de an ca la închisoare. (De altfel, în toamnă, a plecat la vilă, iar santinelele de la Kremlin l-au salutat ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.) Nu venea nimeni în vizită, nu-l suna nimeni la telefon. Şi toate lunile acestea a scris la nesfârşit scrisori: „Dragă Koba!… Dragă Koba!… Dragă Koba!…”, care au rămas fără niciun răspuns.

El încă mai căuta un contact cordial cu Stalin!

Iar dragul Koba, mijindu-şi ochii, făcea repetiţii… De mulţi ani Koba făcuse probele rolurilor şi ştia că Buharcik şi-l va juca pe al său la perfecţie. Căci deja îşi renegase adepţii şi elevii arestaţi şi deportaţi (de altfel, puţini), suportase nimicirea lor. El a suportat nimicirea şi defăimarea propriei linii de gândire, care nici nu se născuse pe de-a-ntregul. Iar acum, încă redactor-şef la „Izvestia”, încă membru supleant al Biroului Politic, a suportat execuţia lui Kamenev şi Zinoviev ca fiind legitimă. Nu şi-a arătat indignarea nici în gura mare, nici în şoaptă. Toate acestea erau probe, încercări ale rolului!

Şi încă mai înainte, demult, când Stalin îl ameninţa că îl va exclude din partid (şi pe toţi ceilalţi, fiecare la rândul său), Buharin (şi ei toţi) s-a dezis de convingerile sale numai să rămână în partid! Aceasta a fost tot o probă de rol! Dacă astfel se comportă când încă sunt în libertate, încă sunt în culmea puterii şi se bucură de respect, atunci când corpul, mân

Doar pe Efim Zeitlin l-a apărat, dar nu pentru multă vreme.

carea şi somnul lor se vor afla în mâinile sufleorului de la Lubianka, ei se vor supune, fără nicio abatere, textului dramei.

Şi în aceste luni dinaintea arestării, care era cea mai mare temere a lui Buharin? Se ştie cu certitudine: teama de a fi exclus din Partid! De a-şi pierde Partidul! De a trăi

în afara Partidului! Pe această coardă (a lor a tuturor!) cânta excelent dragul Koba, din clipa când el însuşi devenise partidul. Buharin (şi ei toţi) nu avea un punct de vedere propriu, ei nu aveau o ideologie proprie de opoziţie pe baza căreia puteau să se separe, să se consolideze. Stalin le-a demascat opoziţia înainte ca ei să devină opoziţie, şi astfel i-a lipsit de orice tărie. Şi ei şi-au concentrat toate eforturile ca să se menţină în Partid. Şi în acelaşi timp să nu aducă prejudicii Partidului!

Prea multe cerinţe pentru a fi independent!

Buharin, de fapt, fusese distribuit în rolul principal, şi nimic nu trebuia tratat cu superficialitate ori scăpat din vedere în munca Regizorului cu el, în acţiunea timpului şi în felul în care el îşi însuşea rolul. Chiar şi călătoria în Europa din iarna trecută pentru manuscrisele lui Marx era nu numai aparent necesară pentru reţeaua de acuzaţii cu privire la relaţiile stabilite, dar libertatea fără scop a vieţii de turneu prezicea şi mai implacabil revenirea pe scena principală. Şi acum, sub norii negri ai acuzaţiilor, nu faptul că de atâta vreme nu fusese arestat, lâncezeala istovitoare de acasă, toate acestea distrugeau mai bine voinţa victoriei decât presiunea directă a Lubiankăi. (Dar va avea parte şi de ea – un an.)

Într-o zi Buharin a fost chemat de Kaganovici, care, în prezenţa unor cekişti cu funcţii importante, i-a aranjat o confruntare cu Sokolnikov (31). Acela a făcut depoziţii privind „Centrul de dreapta paralel” (adică paralel cu cel troţkist), privind activitatea clandestină a lui. Buharin. Kaganovici a condus interogatoriul foarte energic, pe urmă a ordonat să fie luat Sokolnikov şi i-a spus prieteneşte lui Buharin: „Curva asta!... a spus numai minciuni”.

Însă ziarele continuau să publice indignarea maselor. Buharin a sunat la Comitetul Central. Buharin a scris scrisori: „Dragă Koba!...” cu rugămintea de a-l dezvinovăţi în mod public. Atunci a fost publicată o declaraţie confuză

a procuraturii: „Pentru acuzarea lui Buharin nu s-au găsit probe obiective”.

În toamnă l-a sunat Radek, propunându-i să se întâlnească. Buharin s-a eschivat: suntem amândoi acuzaţi, de ce să mai atragem alte bănuieli? Dar vilele lor se învecinau, şi într-o seară Radek şi-a făcut apariţia: „Orice aş spune eu pe urmă, să ştii că nu sunt vinovat cu nimic. De altfel, tu vei scăpa teafăr: tu n-ai avut legături cu troţkiştii”.

Şi Buharin a crezut că va scăpa teafăr, că nu va fi exclus din partid, asta ar fi fost monstruos! Pe troţkişti nu i-a avut niciodată la inimă: iată, s-au pus în afara partidului şi ce a ieşit? Dar trebuie să ne ţinem împreună, dacă e să facem greşeli – să le facem împreună.

La demonstraţia de 7 Noiembrie (despărţirea lui de Piaţa Roşie), folosind legitimaţia de la ziar, a urcat împreună cu soţia la tribuna oaspeţilor. Pe neaşteptate spre el s-a îndreptat un soldat înarmat. I-a sărit inima din piept! Aici? într-un asemenea moment?... Nu, soldatul duce mâna la chipiu: „Tovarăşul Stalin se miră de ce sunteţi aici! Vă roagă să vă ocupaţi locul de la Mausoleu”.

Uite aşa, de la cald la rece, l-au purtat o jumătate de an. La 5 decembrie, în triumf şi entuziasm, a fost adoptată constituţia lui Buharin, dar au botezat-o pentru vecie „stalinistă”. La plenara din decembrie a Comitetului Central l-au adus pe Piatakov fără dinţi, aproape de nerecunoscut. În spatele lui stăteau cekiştii muţi (oamenii lui Iagoda; Iagoda era şi el verificat şi pregătit pentru rol). Piatakov a făcut cele mai mârşa-ve depoziţii împotriva lui Buharin şi Rîkov, aflaţi chiar acolo, printre lideri. Ordjonikidze a dus mâna la ureche (el nu auzea bine): „Spuneţi, dumneavoastră faceţi aceste depoziţii de bunăvoie?” (Formidabilă remarcă! Va primi şi Ordjonikidze un glonţ!) „Absolut de bunăvoie”, a răspuns Piatakov, clătinându-se. În pauză, Rîkov i-a spus lui Buharin: „Tomski

a avut tărie, încă din august a înţeles şi a pus punct. Iar noi doi, proştii, am rămas să trăim”.

Au luat cuvântul, blamând cu vehemenţă, Kaganovici (ah, cât de mult ar fi vrut să creadă în nevinovăţia lui Buharin! Dar…) şi Molotov. Dar Stalin! Vai, ce inimă largă! Şi ce recunoscător! „Eu consider totuşi că vina lui Buharin n-a fost dovedită. Rîkov poate că e vinovat, dar Buharin nu”. (împotriva dorinţei lui, cineva îl acuza pe Buharin!)

De la cald la rece. Aşa se mânuieşte voinţa… Aşa se intră în rolul eroului pierdut.

Au început să-i aducă acasă, fără întrerupere, procesele-verbale de la interogatorii: ale foştilor studenţi de la Institutul Profesoratului Roşu (32), al lui Radek, ale tuturor celorlalţi, şi toţi aduceau probe zdrobitoare ale cruntei trădări de care se făcea vinovat Buharin. I le aduceau acasă nu ca unui acuzat, o nu! Ca unui membru al Comitetului Central, doar pentru informare…

Cel mai adesea, când primea materiale noi, Buharin îi spunea soţiei sale de douăzeci şi doi de ani, care în primăvară tocmai îi născuse un băiat: „Citeşte tu, eu nu pot!”, iar el îşi vâra capul sub pernă. Avea în casă do-uă revolvere (îi dăduse destul timp Stalin!), dar nu şi-a pus capăt zilelor. Oare nu intrase în rolul ce i se hărăzise?…

Şi s-a mai ţinut un proces public, şi au mai împuşcat o serie… Dar pe Buharin îl cruţau, pe Buharin nu-l arestau…

La începutul lui februarie 1937, a hotărât să declare greva foamei la domiciliu: voia astfel să determine Comitetul Central să analizeze situaţia lui şi să-i ridice acuzaţiile. În acest sens i-a scris o scrisoare Dragului Koba, respectându-şi în mod cinstit cuvântul. Atunci a fost convocată plenara Comitetului Centraleu următoarea ordine de zi: 1. Crimele Centrului de Dreapta. 2. Conduita antipartinică a tovarăşului Buharin, exprimată prin greva foamei.

Şi atunci Buharin a fost cuprins de îndoială: poate că, într-adevăr, a supărat Partidul cu ceva?... S-a târât la Plenară nebărbierit, scofâlcit la faţă, arătând deja a deţinut... – „Ce ţi-a trecut prin cap?” l-a întrebat prietenos Dragul Koba. – „Păi cum, când mi se aduc astfel de acuzaţii? Intenţionează să mă excludă din partid...” Stalin s-a strâmbat la auzul unei asemenea absurdităţi: „Vezi-ţi de treabă, nimeni n-o să te excludă din partid!”

Şi Buharin a crezut, s-a înviorat, şi-a făcut autocritica în faţa Plenarei şi a declarat că încetează greva foamei. (Acasă „Taie-mi salam! Koba a spus că n-or să mă excludă!”) Dar în timpul Plenarei, Kaganovici şi Molotov (ce obraznici, nu ţin seama de părerea lui Stalin!) * l-au numit pe Buharin năimit fascist şi au cerut să fie împuşcat! Şi din nou pe Buharin l-a cuprins deznădejdea, şi în ultimele sale zile s-a apucat să compună „scrisoarea către viitorul Comitet Central”. Învăţată pe de rost şi păstrată în felul acesta, recent a devenit cunoscută lumii întregi. Însă nu l-a impresionat. (Nici pe „viitorul Comitet Central”. Şi ce adresă valoroasă! Comitetul Central – mai presus de el nu există altă autoritate morală.) Căci ce a hotărât acest teoretician spiritual şi strălucit să lase posterităţii prin ultimele sale cuvinte? Încă un strigăt de a fi reintegrat în partid (cu câtă dezonoare va plăti el pentru acest devotament!). Şi încă o asigurare că „aprobă întru totul” tot ceea ce s-a petrecut înainte de 1937, inclusiv. Deci nu numai procesele batjocoritoare de mai înainte, ci şi toate valurile pestilenţiale ale marii noastre canalizări penitenciare!

Această recunoaştere îl fac demn să plonjeze în ele...

În sfârşit, este pe deplin pregătit să fie dat pe mâinile sufleorilor şi regizorilor secunzi, el, acest om musculos, vânător şi luptător! (Când se luau în glumă la trântă în faţa membrilor Comitetului Central, de câte ori nu l-a pus pe Koba la pământ! Probabil nici asta nu putea să i-o ierte.)

Pregătit astfel, distrus într-atât, încât acum şi tortura i-ar fi fost de prisos, prin ce era poziţia lui mai puternică decât cea a lui Iakubovici în anul 1931?

Prin ce nu se încadrează el în cele două argumente? Ba este chiar mai slab, fiindcă Iakubovici îşi dorea moartea, pe când Buharin se temea de ea. Mai rămânea doar un dialog uşor cu Vîşiński după schema:

— Este adevărat că orice opoziţie faţă de Partid înseamnă luptă împotriva Partidului?

— În general – da. Efectiv – da.

— Dar lupta împotriva Partidului nu se poate transforma în război contra Partidului?

— Logic – da.

— Deci, potrivit convingerilor opoziţiei, în final ar putea fi comise

Ce bogăţie de mărturii pierdem, menajând nobilele bătrâneţi ale lui Molotov!

orice ticăloşii împotriva Partidului (asasinate, spionaj, vânzare de Patri-e)?

— Daţi-mi voie, dar ele n-au fost comise.

— Dar ar putea?

— Sigur, din punct de vedere teoretic… (doar sunt teoreticieni, nu?!) – Dar pentru dumneavoastră supreme sunt interesele Partidului, nu-i aşa?

— Da, desigur, desigur!

— În felul acesta a mai rămas doar o foarte mică nepotrivire: trebuie să realizăm eventualitatea, în scopul dezaprobării de acum înainte a oricărei ideologii opoziţioniste, trebuie să recunoaştem săvârşit ceea ce doar putea, în mod teoretic, să se săvârşească. Căci putea, nu?

— Putea…

— Atunci trebuie să recunoaştem posibilul drept real, şi nimic mai mult. O simplă conversiune filosofică. De acord?… Da, şi încă ceva! Nu trebuie să vă explic eu dumneavoastră: dacă la judecată negaţi şi veţi spune cu

totul altceva, înţelegeţi că în felul acesta faceţi jocul burgheziei mondiale şi veţi aduce doar prejudicii Partidului. Şi, fireşte, atunci dumneavoastră înşivă nu veţi avea o moarte uşoară. Dacă totul va decurge bine – o să vă lăsăm, desigur, în viaţă: o să vă trimitem în taină pe insula Monte Cristo, şi acolo o să vă ocupaţi de problemele economiei socialismului.

— Dar în procesele precedente se pare că aţi pus destui oameni la zid?

— Ei, cum puteţi să faceţi o astfel de comparaţie: ei şi dumneavoastră! Şi, apoi, pe mulţi i-am lăsat în viaţă, doar ziarele au scris…

Dar poate că această enigmă încâlcită nici nu există?

Aceeaşi melodie invincibilă traversează, în variante diferite, atâtea procese: căci noi şi dumneavoastră suntem, comunişti! Cum aţi putut să comiteţi o greşeală atât de gravă şi să vă ridicaţi împotriva noastră? Căiţi-vă! Căci dumneavoastră şi noi laolaltă este egal noi!

Greu se maturizează în societate o concepţie istorică. Iar când se maturizează – ce simplă este! Nici în 1922, nici în 1924, nici în 1937 acuzaţii nu au fost în stare să-şi consolideze într-atât punctul propriu de vedere, încât la această melodie care hipnotizează şi amorţeşte să se ridice şi să strige cu capul sus:

— Nu, noi nu suntem revoluţionari cu voi!… Nu, noi nu suntem ruşi cu voi!… Nu, noi nu suntem comunişti cu voi!…

Poate că numai de-ar fi strigat, şi decorurile s-ar fi prăvălit, şi ar fi început să curgă straturile de machiaj, ar fi fugit pe scara din dos regizorul, iar sufleorii s-ar fi ascuns în găurile lor de şobolani. Şi afară ar fi fost dintr-odată anii şaizeci.

* * *

Dar şi spectacolele cele mai reuşite erau scumpe şi dădeau mare bătaie de cap. Şi Stalin s-a hotărât să nu mai

recurgă la procesele publice.

Mai exact, în anul 1937, el a plănuit să pună pe rol o reţea vastă de procese publice în raioane, ca să arate maselor sufletul negru al opoziţiei. Dar nu s-au găsit regizori buni, pregătirea se cerea minuţioasă, ceea ce nu era cu putinţă de realizat, şi înşişi inculpaţii nu erau atât de complicaţi. Pe scurt, Stalin a suferit un eşec în această acţiune, numai că sunt puţini cei care ştiu asta. După ce câteva procese au eşuat – au renunţat.

Este potrivit să povestim aici despre un astfel de proces – procesul din Kadâi, ale cărui materiale au început să fie publicate în ziarul regional din Ivanovo.

La sfârşitul anului 1934, într-un colţ îndepărtat al regiunii Ivanovo, la joncţiunea cu actualele regiuni Kostroma şi Nijni-Novgorod, a fost creat un raion nou, al cărui centru a devenit vechiul şi liniştitul sat Kadâi. Noua conducere fusese numită din diferite locuri, s-au cunoscut în Kadâi. Şi ei au descoperit aici un ţinut uitat de lume, trist şi sărac, epuizat de campaniile de strângere a cotelor obligatorii, când de fapt el avea, dimpotrivă, nevoie de ajutor în bani, maşini şi de o bună gospodărire. S-a nimerit ca primul secretar al comitetului raional de partid, Fiodor Ivanovici Smirnov, să fie un om înzestrat cu simţul dreptăţii, şeful sectorului agricol raional Stavrov – mujic neaoş, unul dintre ţăranii „intensivişti”, adică acei ţărani harnici şi cu ştiinţă de carte, care în deceniul al treilea îşi gospodăreau pământul pe baze ştiinţifice (pentru asta au fost încurajaţi de puterea sovietică; atunci încă nu se hotărâse că toţi aceşti „intensivişti” vor trebui „curăţaţi”). Stavrov numai pentru că a intrat în partid nu a fost omorât la deschiaburire (poate a luat şi el parte la această campanie?). La noul loc de muncă, ei au încercat să facă ceva pentru ţărani, dar de sus erau bombardaţi cu directive, şi fiecare era împotriva iniţiativelor lor: ca şi când acolo, sus, născoceau tot felul de chichiţe ca să facă

viaţa ţăranilor mai amară şi mai dură. Şi, într-o zi, cei din Kadâi au scris un memoriu la regiune, arătând că este indispensabil să se reducă planul la colectările de cereale, raionul nu-l poate îndeplini, altfel va trece sub limita de sărăcie. Trebuie să ne amintim atmosfera anilor ’30 (dar numai a anilor ’30), pentru a aprecia ce mare sacrilegiu împotriva Planului şi ce revoltă împotriva puterii însemna acest lucru! Însă după obicelurile acelor vremuri măsurile nu se luau frontal şi de sus, ci se încredinţau iniţiativei locale. Când Smirnov era în concediu, locţiitorul lui, Vasili Fiodorovici Romanov, al doilea secretar, a făcut ca la o şedinţă a comitetului raional să fie adoptată următoarea rezoluţie: „Succesele raionului ar fi mult mai strălucite (?), dacă n-ar fi troţkistul Stavrov”. Astfel a început „cazul personal” al lui Stavrov. (Maniera este interesantă: să desparţi! Deocamdată, Smirnov să fie speriat şi neutralizat, determinat să se dea la o parte, pe urmă vom ajunge şi la el – la scară mai mică, aceasta era tactica aplicată de Stalin în Comitetul Central.) În adunări furtunoase de partid s-a clarificat însă că Stavrov este tot atât de troţkist pe cât este şi iezuit roman. Vasili Grigorievici Vlasov, preşedintele uniunii raionale a cooperaţiei de consum, om care învăţase carte pe apucate şi la întâmplare, dar era înzestrat cu acele însuşiri care uimesc atât de mult la ruşi, cooperator talentat, orator, cu prezenţă de spirit în dispute, care se încingea până la roşu apărând ceea ce socotea că e just, a convins adunarea să-l excludă din partid pe Romanov, secretar al comitetului raional, pentru calomnie! Şi i-au dat un vot de blam lui Romanov. Ultimul cuvânt al lui Romanov este foarte caracteristic pentru aceasta rasă de oameni şi încrederea lor în conjunctura generală: „Deşi aici s-a dovedit că Stavrov nu este troţkist, eu sunt sigur că el este troţkist. Partidul va analiza şi votul meu de blam”. Şi Partidul a analizat: aproape numaidecât NKVD-ul raional l-a arestat

pe Stavrov, peste o lună – şi pe preşedintele comitetului executiv raional, estonianul Univers, iar în locul lui a venit Romanov. Pe Stavrov l-au transferat la NKVD-ul regional, acolo a recunoscut: că este troţkist; că toată viaţa a făcut parte din acelaşi bloc cu eserii; că în raionul său este membru al unei organizaţii clandestine de dreapta (un buchet vrednic de perioada aceea, lipseşte doar legătura directă cu Antanta). Poate că nici n-a recunoscut, dar asta n-o va afla nimeni, niciodată, pentru că a murit în puşcăria NKVD-ului din Ivanovo în timp ce era torturat Dar procesele-verbale erau redactate. Curând l-au arestat şi pe secretarul comitetului raional Smirnov, şeful presupusei organizaţii de dreapta, apoi pe Sabu-rov, şeful secţiei financiare, şi încă pe cineva.

Este interesant cum s-a hotărât soarta lui Vlasov. Pe Romanov, acum noul preşedinte al comitetului executiv raional, îl propusese recent să fie exclus din partid. Am arătat cum l-a jignit de moarte pe procurorul Rusov (capitolul 4). Pe şeful NKVD-ului raional l-a supărat că a luat apărarea şi nu a lăsat să fie arestaţi pentru o diversiune imaginară doi cooperatori de-ai să-i foarte descurcăreţi şi pricepuţi, cu origine socială neclară. (Vlasov angaja întotdeauna „foşti”, ei stăpâneau perfect meseria şi în plus erau harnici; în schimb, parveniţii proletari nu se pricepeau la nimic şi mai ales nu doreau să facă nimic.) Şi totuşi, NKVD-ul era încă dispus să facă pace cu cooperaţia! Sorokin, adjunctul şefului NKVD-ului raional, a venit personal şi i-a propus lui Vlasov: să dea pentru NKVD gratuit („recuperezi cumva pe urmă”), mărfuri în valoare de şapte sute de ruble (cârpe! dar pentru Vlasov asta însemna salariul pe două luni, el nu lua pentru sine niciun cap de aţă fără să plătească).

„Nu-mi daţi – o să regretaţi”. Vlasov l-a dat afară: „Cum îndrăzniţi să propuneţi unui comunist o asemenea afacere?!” A doua zi şi-a făcut apariţia Krîlov, dar ca

reprezentant al comitetului raional de partid (toată mascarada şi toate procedeele constituiau sufletul anului 1937!), şi i-a ordonat să convoace o adunare de partid, având la ordinea de zi: „Cu privire la activitatea diversionistă a lui Smirnov şi Univers în cooperaţia de consum”, raportor – tovarăşul Vlasov. Şi de fiecare dată câte o perlă. Deocamdată nimeni nu-l acuză pe Vlasov! Dar e suficient să-i spui două cuvinte despre activitatea diversionistă a fostului secretar al comitetului raional de partid în domeniul lui, al lui Vlasov, că NKVD-ul intervine: „Dar dumneavoastră unde aţi fost? De ce nu aţi venit din timp la noi?” Într-o astfel de situaţie mulţi s-ar fi pierdut, s-ar fi împotmolit. Dar nu Vlasov! A răspuns: „Eu n-o să fac niciun raport! N-are decât să-l facă Krîlov, căci doar el i-a arestat şi se ocupă de cazul Smirnov-univer!” Krîlov a refuzat: „Eu nu sunt la curent”. Vlasov: „Păi dacă nici dumneavoastră nu sunteţi la curent, atunci ei au fost arestaţi fără motiv!” Şi adunarea pur şi simplu nu s-a ţinut. Deseori însă oamenii au îndrăznit să se apere. (Atmosfera anului 1937 n-ar fi completă, am pierde din vedere încă nişte oameni puternici şi nişte decizii forte, dacă n-am menţio-na că în aceeaşi seară, târziu, în biroul lui Vlasov a intrat contabilul şef T. şi adjunctul lui, N., şi i-au adus zece mii de ruble: „Vasili Grigorievici! Fugiţi! În noaptea asta! În noaptea asta, altfel sunteţi pierdut!” Vlasov însă a considerat că unui comunist nu-i stă bine să fugă.) Dimineaţa, în ziarul raional o notiţă caustică privind activitatea cooperaţiei raionale (căci presa noastră a fost întotdeauna mână în mână cu NKVD-ul), spre seară, lui Vlasov i s-a propus să facă în faţa comitetului raional de partid o dare de seamă (la fiecare pas – acelaşi model folosit pretutindeni în Uniune!).

Era anul 1937, cel de al doilea an al acelui Mikoian (33) – prosperity la Moscova şi în alte oraşe mari. Şi astăzi, uneori, mai întâlneşti la ziarişti şi scriitori amintiri despre

belşugul de atunci. Aceasta a intrat în istorie şi riscă să rămână acolo. Totuşi, în noiembrie 1936, la doi ani după desfiinţarea cartelelor de pâine, în regiunea Ivanovo (şi altele) s-a emis o dispoziţie secretă privind interzicerea comerţului cu făină. În acei ani multe gospodine din localităţi mai mici şi mai ales de la sate, îşi coceau singure pâinea, fiindcă nu existau brutării. Interzicerea comerţului cu făină însemna să nu se mai mănânce pâine! În centrul raional Kadâi s-au format imense cozi la pâine, cum nu se mai văzuseră vreodată (de altfel şi ele au primit o lovitură: în februarie 1937 s-a interzis să se mai coacă pâine neagră în centrele raionale, se cocea numai albă, mai scumpă), în raionul Kadâi nu mai existau alte brutării, în afară de cea raională, şi oamenii de la sate au dat acum năvală aici după pâine neagră. În depozitele cooperaţiei de consum făină era, însă două dispoziţii barau toate căile pe care putea fi dată oamenilor!! Vlasov însă a găsit o soluţie şi, în ciuda perfidelor dispoziţii guvernamentale, a hrănit raionul în acel an: s-a dus prin colhozuri, şi în opt dintre ele a stabilit, că în casele abandonate ale „chiaburilor” să se înfiinţeze brutării obşteşti (adică pur şi simplu vor aduce lemne şi vor pune femeile să facă pâine în cuptoarele ruseşti-obşteşti însă nu particulare), cooperaţia de consum obligându-se să le aprovizioneze cu făină. Ce simplă părea soluţia când a fost descoperită! Fără să construiască brutării (nu dispunea de mijloace), Vlasov le-a creat într-o singură zi. Fără a face comerţ cu făină, el elibera fără întrerupere făină din depozit şi solicita alte cantităţi de la regiune. Fără să vândă la centrul raional pâine neagră, el aproviziona raionul cu pâine neagră. Da, el nu încălca litera dispoziţiilor, el încălca spiritul lor – să se facă economie de făină, iar oamenii să moară de foame. Avea, deci, motive să fie criticat la comitetul raional de partid.

După această critică a mai supravieţuit o noapte, iar a doua zi a fost arestat. Sever şi arţăgos ca un cocoş (mic

de statură, el ţinea întotdeauna capul ridicat, cu bărbia înainte, ceea ce îi dădea un aer întrucâtva înfumurat), el a încercat să nu predea carnetul de partid (ieri, la comitetul raional nu s-a pus problema excluderii lui!) şi legitimaţia de deputat (el a fost ales de popor şi nu există o hotărâre a comitetului executiv al raionului care să-l lipsească de imunitatea deputatului!). Dar miliţienii nu pricepeau aceste formalităţi, s-au repezit şi i le-au luat cu de-a sila. De la sediul cooperaţiei raionale l-au dus la NKVD pe uliţa din Kadâi ziua amiaza mare, şi un tânăr merceolog din serviciul lui, comsomolist, l-a zărit de la fereastra comitetului raional. Atunci încă nu toţi oamenii (mai cu seamă la ţară, căci erau oameni simpli) învăţaseră să nu spună ceea ce gândeau. Merceologul a exclamat: „Canaliile! L-au înhăţat şi pe patronul meu!” Chiar acolo, pe loc, fără să iasă din cameră, l-au exclus şi din comitetul raional, şi din comsomol, şi el s-a rostogolit în groapă pe cărarea cunoscută.

Vlasov fusese luat târziu în comparaţie cu coinculpaţii săi, cazul fusese aproape încheiat fără el şi acum îl aranjau să-l prezinte în proces public. L-au dus la puşcăria NKVD-ului din Ivanovo, dar, cum era ultimul, nu s-au mai ocupat de el cu prea multă silinţă şi pasiune, i-au luat două interogatorii scurte, n-a fost interogat niciun martor, iar dosarul anchetei a fost umplut cu situaţii şi tabele centralizatoare de la cooperaţia de consum şi tăieturi din ziarul raional. Vlasov era acuzat: 1. de crearea cozilor la pâine; 2. că nu a asigurat un minimum suficient al sortimentului de mărfuri (de parcă aceste mărfuri erau disponibile undeva şi cineva le propunea cooperaţiei din Kadâi); 3. de stocarea unui surplus de sare (aceasta era rezerva strategică, „în caz de mobilizare”, căci din timpuri străvechi, în Rusia, în caz de război, oamenii se tem să nu rămână fără sare).

La sfârşitul lui septembrie inculpaţii au fost aduşi

pentru proces public la Kadâi. Era un drum destul de lung (ce ieftine erau OSO şi procesele cu uşile închise!): de la Ivanovo la Kineşma cu vagonul pentru deţinuţi; de la Kineşma la Kadâi – 110 kilometri cu automobilul. Erau peste zece automobile, şi caravana lor neobişnuită care înainta pe vechiul şi pustiul drum, prin sate stârnea mirare, teamă şi presimţirea unui război. Pentru organizarea ireproşabilă şi cu efect de intimidare a întregului proces răspundea Kliughin, şeful secţiei speciale secrete a NKVD-ului regional, care se ocupa cu organizaţiile contrarevoluţionare. Paza era formată din patruzeci de oameni din rezerva miliţiei călare, şi zi de zi, de la 24 la 27 septembrie, inculpaţii erau duşi prin Kadâi, cu săbiile trase din teacă şi cu revolverele scoase, de la NKVD-ul raional până la clubul local a cărui construcţie încă nu era isprăvită, şi înapoi, prin satul unde până nu demult ei erau guvernul. Ferestrele la club fuseseră instalate, scena nu era gata, nu era nici lumină electrică (de fapt nu era nici în Kadâi), şi seara, şedinţele tribunalului se desfăşurau la lumina lămpilor cu gaz. Publicul era adus din colhozuri conform repartizării. A dat năvală şi întreg Kadâiul. Şedeau nu numai pe bănci şi pe ferestre, dar se aşezaseră claie peste grămadă şi pe culoarele dintre rânduri, astfel încât, de fiecare dată, începeau vreo şapte sute de oameni. Rândurile din faţă erau permanent rezervate comuniştilor, ca tribunalul să aibă mereu un sprijin binevoitor.

A fost alcătuită o curte specială a tribunalului regional din vicepreşedintele Şubin şi membrii Bice şi Zaoziorov. Procurorul regional Karasik, absolvent al Universităţii din Deipt, reprezenta acuzarea (inculpaţii refuzaseră să fie apăraţi, totuşi li s-a pus un avocat din oficiu, pentru ca procesul să nu rămână fără procuror). Rechizitoriu!, solemn, ameninţător şi kilometric se reducea la faptul că în raionul Kadâi acţiona un grup clandestin

buharinist de dreapta, dirijat din Ivanovo (prin urmare se vor face şi acolo arestări), care avea drept scop să răstoarne puterea sovietică din satul Kadâi, prin intermediul diversiunilor (pentru început, cei de dreapta nu puteau să găsească un colţ de ţară mai uitat de lume!).

Procurorul a făcut următoarea cerere: deşi Stavrov murise înînchi soare, depoziţiile lui dinaintea morţii să fie citite aici şi să se considere că au fost făcute la proces (toate acuzaţiile aduse grupului erau edificate pe depoziţiile lui Stavrov!). Curtea este de acord: depoziţiile celui răposat să fie incluse ca şi când el ar fi fost în viaţă (cu avantajul că niciunul dintre candidaţi nu-l mai poate contesta).

Dar aceste subtilităţi savante depăşeau înţelegerea ignoranţilor din Ka-dâi, ei aşteptau să vadă ce o să fie mai departe. Se dă citire depoziţiilor făcute de cel ucis la anchetă, care sunt din nou trecute în procesul-verbal. Începe interogarea acuzaţilor, şi – ce moment jenant! – aceştia neagă cu toţii mărturisirile făcute la anchetă.

Nu se ştie cum ar fi procedat în acest caz cei din Sala Octombrie de la Casa Sindicatelor (34), dar cei de aici au hotărât fără ruşine să continue! Judecătorul le reproşează: cum aţi putut să mărturisiţi altceva la anchetă? Univers, slăbit, cu o voce abia auzită: „Sunt comunist şi nu pot să povestesc la un proces cu public despre metodele de a interoga ale NKVD-ului”. (Iată şi modelul de proces à la Buharin! Iată ce îi imobilizează: ei au grijă mai mult ca poporul să nu gândească rău despre partid. Dar judecătorii abandonaseră de mult această grijă.)

În pauză, Kliughin trece prin celulele inculpaţilor. Lui Vlasov: „Ai văzut cum au făcut pe curvele ticăloşii de Smirnov şi Univers? Tu trebuie să te recunoşti vinovat şi să spui tot adevărul!” – „Numai adevărul! consimte Vlasov, care încă nu-şi pierduse puterile. Numai acel adevăr că voi nu vă deosebiţi cu nimic de fasciştii germani!” Kliughin

turbează de furie:

„Ia seama, lepădătură, o să plăteşti cu sânge! * Din clipa asta, Vlasov, care avea unul dintre rolurile secundare, a fost distribuit în rolul principal: inspiratorul ideologic al grupului.

Mulţimea care umplea sala de judecată începe să priceapă când tribunalul se lansează neînfricat să discute problema cozilor la pâine, ceea ce îi durea pe toţi cei de aici (deşi, fireşte, înainte de proces se vânduse pâine cu grămada, şi astăzi n-a fost nicio coadă). Întrebare inculpatului Smirnov: „Cunoaşteţi problema cozilor la pâine în raion?" – „Desigur, se întindeau de la magazin până la sediul comitetului raional". – „Şi ce aţi întreprins?" În ciuda chinurilor îndurate, Smirnov îşi păstrase vocea sonoră şi o încredere calmă în dreptatea sa. Acest om cu părul blond, ciolănos, cu faţa sinceră, nu se grăbeşte, şi sala aude fiece cuvânt: „Deoarece toate intervenţiile noastre la organizaţiile regionale nu s-au soldat cu niciun rezultat, l-am însărcinat pe Vlasov, să scrie un memoriu tovarăşului Stalin". – „De ce nu l-aţi scris dumneavoastră?" (Ei încă nu ştiu!... Au scăpat prilejul!) – „L-am scris împreună, şi eu l-am expediat cu un curier special direct la Comitetul Central, fără a mai trece pe la regiune. Copia se păstrează într-un dosar la comitetul raional".

Sala asculta cu sufletul la gură. Curtea intrase în panică, n-ar mai fi trebuit să se pună întrebări, însă cineva a întrebat totuşi:

— Şi ce a urmat?

Da, această întrebare se afla pe buzele tuturor: „Şi ce a urmat?" Smir-nov nu plânge, nu jeleşte idealul pierdut (iată ce lipseşte proceselor de la Moscova!). El răspunde cu glas răsunător, liniştit:

— Nimic. N-am primit răspuns.

Vocea lui obosită parcă lăsa să se înţeleagă: de fapt mă şi aşteptam la asta.

N-am primit răspuns! Tatăl şi învăţătorul n-a trimis răspuns! Procesul a atins punctul culminant! A arătat maselor lăuntrul negru al Căpcăunului! De acum putea fi încheiat! Dar nu, pentru asta trebuia minte şi tact, şi încă trei zile ei vor bate pasul pe locul… udat.

Procurorul îşi iese din fire: asta-i duplicitate! Deci aşa! Cu o mână aţi să-botat, cu alta aţi îndrăznit să-i scrieţi tovarăşului Stalin! Şi aşteptaţi să vă mai şi răspundă?? Să răspundă inculpatul Vlasov, cum a putut să conceapă o asemenea diversiune de coşmar: să stopeze vânzarea făinii? Să stopeze fabricarea pâinii negre la centrul raional?

Cocoşelul Vlasov nu trebuie invitat a doua oară, se grăbeşte să se ridice de pe bancă şi strigă cu glas tare în toată sala:

— Sunt gata să răspund de asta în faţa tribunalului, dacă dumneavoastră, procuror Karasik, veţi părăsi tribuna acuzatorului şi veţi lua loc ală

Foarte curând va curge al tău propriu! în liota enkavediştilor lui Ejov va fi prins şi Kliughin, fiind spintecat în lagăr de turnătorul Gubaidulin.

turi de mine!

Nu se mai înţelege nimic. Hărmălaie, strigăte. Chemaţi la ordine, ce înseamnă asta?…

Luând cuvântul în felul acesta, Vlasov se apucă să explice pe îndelete:

— Vânzarea făinii şi coacerea pâinii au fost interzise prin hotărârea prezidiului Comitetului Executiv Regional. Procurorul Karasik este membru permanent al prezidiului. Dacă asta este diversiune, de ce n-aţi folosit dreptul de interdicţie al procuraturii? Înseamnă că dumneavoastră sunteţi diversionist înaintea mea!…

Procurorul simte că se sufocă. Curtea, de asemenea, nu se dezmeti-ceşte. Unul dintre judecători bolboroseşte:

— Dacă va fi nevoie (?), o să-l judecăm şi pe procuror.

Astăzi însă vă judecăm pe dumneavoastră

(Cine va avea dreptate? Depinde de rang!)

— Cer să fie dat jos de la tribuna procurorului! loveşte mai departe recalcitrantul Vlasov.

Pauză…

Spuneţi, ce importanţă educativă are pentru mase un asemenea proces? Dar ei o ţin pe-a lor. După interogarea inculpaţilor are loc audierea martorilor. Contabilul N.

— Ce ştiţi despre activitatea diversionistă a lui Vlasov?

— Nimic.

— Cum se poate una ca asta?

— Eu am fost în camera martorilor, n-am auzit ce s-a vorbit aici.

— Nu trebuia să auziţi! Prin mâinile dumneavoastră au trecut multe documente, nu se poate să nu ştiţi.

— Toate documentele erau în ordine.

— Iată aici multe numere din ziarul raional în care se vorbeşte de diversiunea lui Vlasov, iar dumneavoastră nu ştiţi nimic?

— Atunci de ce nu-i interogaţi pe cei care au scris aceste articole?! Responsabila magaziunului de pâine.

— Spuneţi, puterea sovietică are multe cereale?

(Aoleu! Ce poţi răspunde?… Cine îndrăzneşte să spună: n-am numărat?)

— Multe…

— Atunci la dumneavoastră de ce sunt cozi la pâine?

— Nu ştiu…

— De cine depinde asta?

— Nu ştiu…

— Ei, cum nu ştiţi? Cine v-a fost şef?

— Vasili Grigorievici.

— Care, dracu’, Vasili Grigorievici? Inculpatul Vlasov! Care va să zică de el depindea.

Martora tace.

Preşedintele dictează grefierului: „Răspuns: Drept consecinţă a activităţii diversioniste a lui Vlasov s-au creat cozi la pâine, în ciuda rezervelor uriaşe de grâne de care dispune puterea sovietică”.

Stăpânindu-şi propriile temeri, procurorul a rostit un discurs lung, plin de mânie. Avocatul apărării s-a apărat mai ales pe sine, subliniind că interesele patriei îi sunt la fel de scumpe ca oricărui cetăţean cinstit.

În ultimul său cuvânt, Smirnov nu a cerut nimic şi nu s-a căit de nimic. După cât se poate reconstitui acum, acesta era un om ferm şi prea sincer ca să răzbată cu capul teafăr prin aprigul an 1937.

Când Saburov a rugat să fie lăsat în viaţă – „nu pentru mine, ci pentru copilaşii mei”, Vlasov l-a tras înciudat de mânecă: „Eşti un prost!”

Iar Vlasov n-a scăpat ultima ocazie de a le mai zice una de la obraz:

— Eu nu vă consider un tribunal, pentru că nu sunteţi decât nişte come-dianţi care jucaţi un vodevil cu roluri scrise dinainte. Nu sunteţi decât nişte executanţi ai mârşavei provocări a NKVD-ului. Indiferent ce v-aş fi spus, tot m-aţi fi condamnat la moarte! Cred însă că va veni o vreme, şi voi o să ne luaţi locul!…”

De la şapte seara până la unu din noapte curtea a deliberat şi a redactat sentinţa. În sala clubului ardeau lămpile cu gaz. aşteptau inculpaţii sub ameninţarea săbiilor, şi vuia norodul, neînduplecându-se să plece acasă.

Pe cât de mult a durat redactarea, tot pe atât a durat şi lectura sentinţei, în care fuseseră îngrămădite cele mai fantastice acte, legături şi intenţii diversioniste. Smirnov, Univers, Saburov şi Vlasov au fost condamnaţi la moarte, doi – la zece ani şi unui – la opt. În afară de aceasta, concluziile curţii cereau demascarea, în Kadâi, şi a unei organizaţii de comsomol diversioniste (n-au întârziat cu arestarea ei; vă amintiţi de tânărul merceolog?), iar în

Ivanovo – demascarea centrului organizaţiilor clandestine, care la rândul lui, era subordonat Moscovei (începuse subminarea lui Buharin).

După formula solemnă „la moarte!”, judecătorul a făcut o pauză pentru aplauze, dar în sală domnea o tensiune sumbră, nu se auzeau decât suspinele şi plânsetele unor oameni străini, ţipetele şi leşinurile rudelor, încât nici chiar în primele rânduri, unde şedeau membrii de partid, n-au răsunat aplauze, iar asta era deja o necuviinţă. „Vai, Doamne, de ce faceţi asta?” strigau din sală către judecători. Cel mai tare se tânguia soţia lui Univers. Şi în semiîntunericul sălii, în mulţime s-a produs o mişcare. Vlasov a strigat către rândurile din faţă:

— De ce nu aplaudaţi, ticăloşilor? Şi mai ziceţi că sunteţi comunişti!

Politrucul plutonului a venit în fugă şi s-a apucat să-i vâre pistolul în faţă. Vlasov a sărit să-i înhaţe revolverul, s-a apropiat un miliţian şi l-a împins

În general vorbind – este singurul lucru în privinţa căruia s-a înşelat.

la o parte pe politrucul său, care făcuse o greşeală. Comandantul escortei a dat comanda: „La arme!” – şi treizeci de carabine ale gărzii de miliţieni şi pistoalele enkavediştilor locali s-au îndreptat spre inculpaţi şi mulţime (a făcut impresia că se va năpusti să-i elibereze pe osândiţi).

Sala era luminată numai de câteva lămpi şi semăntunericul sporea babilonia generală şi spaima. Mulţimea, definitiv convinsă dacă nu de proces, cel puţin de carabinele îndreptate acum spre ea, strivindu-se, cuprinsă de panică, s-a îndreptat nu numai către uşi, dar şi către ferestre. Pârâit de scânduri rupte, zăngănit de geamuri. Aproape strivită în picioare, fără cunoştinţă, soţia lui Univers a rămas să zacă sub scaune până dimineaţa.

Şi totuşi aplauze n-au fost…

Fie-mi îngăduit ca această mică notă să o închin fetiţei de opt ani – Zo-ia Vlasova. Îşi iubea tatăl ca pe ochii din cap. N-a mai putut să se ducă la şcoală (era tracasată mereu: „tatăl tău este diversionist!” Ea sărea la bătaie: „Tatăl meu este cel mai bun!”). După proces, a mai trăit doar un an (până atunci nu fusese bolnavă). Tot anul acela n-a râs niciodată, mergea mereu cu capul plecat, şi babele îi preziceau: „Se uită în pământ, va muri curând”. A murit de meningită şi înainte de moarte striga mereu: „Unde-i tăticul meu? Daţi-mi-l pe tăticul”.

Când numărăm milioanele celor morţi în lagăre, uităm să înmulţim cu doi, cu trei…

Condamnaţii nu puteau fi executaţi îndată după proces, ei trebuiau însă păziţi şi mai straşnic, fiindcă ei acum nu mai aveau ce pierde, dar trebuiau duşi la reşedinţa regională pentru a fi împuşcaţi.

De prima sarcină – escortarea pe uliţa întunecată până la sediul NKVD-ului – s-au achitat în felul următor: fiecare condamnat era însoţit de cinci persoane. Unul ducea felinarul. Altul mergea înainte cu pistolul ridicat. Doi îl ţineau pe osândit de braţe şi în mâna liberă – pistolul, încă unul mergea în urmă cu revolverul aţintit asupra condamnatului.

Restul miliţienilor erau aşezaţi la distanţe egale pentru a preîntâmpina năvala mulţimii.

Acum fiecare om raţional va fi de acord că niciodată NKVD-ul nu şi-ar fi îndeplinit măreaţa lui sarcină dacă ar fi ţinut-o mai departe cu procesele publice.

Iată de ce procesele politice publice nu s-au statornicit în ţara noastră.

Capitolul 11

PEDEAPSA CAPITALĂ

PEDEAPSA cu moartea în Rusia are o istorie crenelată. În Codicele lui Alexei Mihailovici, pedeapsa cu moartea era aplicată în cincizeci de cazuri, în

regulamentul militar al lui Petru figurau deja două sute de asemenea articole. Elizaveta (1) însă, fără să abolească aceste legi privind pedeapsa cu moartea, nu le-a aplicat nici măcar o dată. Se spune că la urcarea pe tron ea a făcut legământul să nu execute pe nimeni, şi în toţi cei douăzeci de ani de domnie nu a executat pe nimeni. Deşi a participat la Războiul de şapte ani (2), s-a descurcat fără să recurgă la pedeapsa cu moartea! Pentru mijlocul secolului al XVIII-lea, cu o jumătate de secol înainte de ghilotina iacobinilor, este un exemplu uimitor.

Este adevărat că noi ne-am făcut obiceiul să ridiculizăm trecutul; nu recunoaştem niciodată în el nicio faptă şi nicio intenţie bună. Astfel şi Elizaveta poate fi uşor ponegrită: că a înlocuit pedeapsa cu moartea prin loviturile de bici, smulgerea nărilor, aplicarea stigmatului „hoţ" şi surghiun pe viaţă în Siberia. Să spunem însă un cuvânt şi în apărarea împărătesei: cum ar fi putut ea să vireze mai brusc în pofida credinţelor împământenite? Poate însă că şi un condamnat la moarte contemporan, ca soarele să nu apună pentru el, ar alege benevol tot acest complex de pedepse, dar noi, din considerente umanitare, nu i-l propunem? Şi poate că pe parcursul acestei cărţi cititorul se va convinge încă o dată că douăzeci, ba chiar şi zece ani de lagăr în zilele noastre sunt mai grei decât pedepsele Elizavetei.

Folosind terminologia actuală, vom spune că Elizaveta avea o concepţie general umană, iar Ecaterina a II-a – o concepţie de clasă (şi, deci, mai justă). Să nu executi chiar pe nimeni i se părea groaznic, se simţea lipsită de apărare. Şi pentru protecţia ei, a tronului şi a regimului, adică în cazuri de ordin politic (Mirovici (3), răzmeriţa din timpul ciumei de la Moscova (4), Pugaciov), ea a considerat pe deplin oportună pedeapsa cu moartea. Iar pentru infractorii de drept comun, de ce n-ar socoti-o abolită?

Sub Pavel-I (5), abolirea pedepsei cu moartea a fost confirmată. (Războaie au fost multe, dar regimentele nu au ştiut ce sunt tribunalele militare.) În lunga domnie a lui Alexandru I s-a introdus pedeapsa cu moartea doar pentru crime săvârşite de militari în campanie (1812). (Ni se va replica: dar bătaia mortală cu nuiele? Nimic de zis, asasinate săvârşite în secret au existat, dar poţi să faci un om să moară şi într-o adunare sindicală! Şi totuşi, în ţara noastră de la Pugaciov la decembrişti, nu s-a întâmplat să fie luată viaţa dată de Dumnezeu prin votul unor judecători nici măcar criminalilor de stat.)

De la cei cinci decembrişti (6) spânzuraţi, pedeapsa cu moartea pentru crime de stat la noi n-a fost abrogată, ea a fost confirmată de Codurile din 1845 şi 1904, şi a mai fost completată cu codurile penale ale arma-tei şi marinei, dar a fost abrogată pentru toate crimele judecate de tribunalele obişnuite.

Şi oare câţi oameni au fost executaţi în toată vremea asta în Rusia? Am citat (în capitolul 8) statisticile elaborate de nişte militanţi liberali în anii 1905 – 1907: în optzeci de ani, 894 de execuţii, adică în medie câte 11 oameni pe an. Să adăugăm şi cifrele mai exacte ale lui N.S. Taganţev*, cunoscător ai dreptului penal rus. Până în anul 1905, pedeapsa cu moartea a fost în Rusia o măsură excepţională. În treizeci de ani, din 1876 până în 1905 (perioada celor de la „Narodnaia volia” şi a actelor de terorism, nu a unor intenţii exprimate în bucătăria apartamentului comun; perioada grevelor în masă şi a tulburărilor ţărăneşti; perioada când au fost create şi consolidate toate partidele viitoarei revoluţii) au fost executaţi 486 de oameni, adică 17 pe an în toată ţara. (Asta – laolaltă cu execuţiile de drept comun!) ** În anii primei revoluţii şi ai reprimării ei, numărul execuţiilor a crescut brusc, şocând închipuirea ruşilor, stârnind lacrimile lui Tolstoi, indignarea lui Korolenko şi a multor

altora: între 1905 şi 1908 au fost executaţi aproximativ 2 200 de oameni (patruzeci şi cinci pe lună!). Erau executaţi în special pentru terorism, asasinat, tâlhărie. Aceasta a fost epidemia execuţiilor, cum scrie Taganţev. (La scurtă vreme a fost întreruptă.)

Este ciudat să citeşti că, în 1906, când s-au introdus curţile marţiale, una dintre problemele cele mai complicate a fost: cine să execute? (Neapărat în douăzeci şi patru de ore de la pronunţarea verdictului.) Dacă cei care trăgeau erau soldaţi de trupă, acest lucru producea impresie nefa-vorabilă asupra trupelor. Şi deseori nu găseau călăi voluntari. Celor dinaintea revoluţiei nu le-a trecut prin minte că un singur călău, dacă trage în ceafă, poate împuşca mai mulţi dintr-odată.

Încă de la venirea la putere, Guvernul provizoriu a abolit pedeapsa cu moartea. În iulie 1917 a reintrodus-o pentru armata activă şi zonele din apropierea frontului pentru crime săvârşite de militari, asasinate, violuri, tâlhărie şi jaf (care se întâlneau din belşug în zonele respective). A fost una dintre măsurile cele mai nepopulare, care au contribuit la căderea Guvernului provizoriu. Una dintre lozincile bolşevicilor în preajma loviturii de stat a fost: „Jos pedeapsa cu moartea restabilită de Keren-ski!” (7)

Se povesteşte că la Smolnîi, chiar în noaptea de 25 spre 26 octombrie s-a discutat dacă unul dintre primele decrete să nu fie cel privind aboli-rea pe vecie a pedepsei cu moartea. Lenin, atunci, a luat în râs utopis

N. S. Taganţev, Pedeapsa cu moartea. Sankt-Petersburg, 1913. (Cu „cazul Taganţev” am făcut cunoştinţă în capitolul 8.)

** În Schlisselburg, din 1884 până în 1906 au fost executaţi… 13 oameni.

mul tovarăşilor săi. El ştia că fără pedeapsa cu moartea nu vor înainta câtuşi de puţin în direcţia noii

societăţi. Totuşi, alcătuind guvernul de coaliţie cu eserii de stânga, au cedat concepţiilor false ale acestora şi începând din 28 octombrie 1917, pedeapsa cu moartea a fost abolită. Fireşte, din această poziţie „indulgentă” nu putea ieşi nimic bun. (Dar cum au abolit-o? La începutul anului 1918, Troţki a ordonat să fie judecat Alexei Şceastnîi, noul amiral, pentru că a refuzat să scufunde flota din Marea Baltică. Preşedintele Tribunalului Suprem Karklin, în rusa lui stâlcită (8), a citit iute verdictul. „Să fie împuşcat în douăzeci şi patru de ore”. Asistenţa din sală a început să se agite: pedeapsa capitală a fost abolită! Acuzatorul Krîlenko a venit cu explicaţia: „De ce vă agitaţi? A fost abolită pedeapsa capitală. Lui Şceastnîi nu-i aplicăm pedeapsa capitală, îl împuşcăm”. Şi l-au împuşcat.)

Dacă luăm în consideraţie documentele oficiale, pedeapsa cu moartea a fost restabilită în toate drepturile din iunie 1918, adică nu, nu „restabilită”, ci introdusă pentru a inaugura o nouă eră de execuţii. Dacă admitem că Laţis* nu diminuează cifrele, ci doar că nu are date complete, şi că tribunalele revoluţionare au efectuat aceeaşi treabă pe cale judiciară precum CEKA pe cale extrajudiciară, vom constata că în cele douăzeci de gubernii centrale ale Rusiei, în şaisprezece luni (iunie 1918 – octombrie 1919) au fost împuşcaţi peste 16.000 de oameni, adică peste 1.000 pe lună*”. (Cu acest prilej au fost împuşcaţi şi Hrustaliov-Nosar, preşedintele primului Soviet al deputaţilor – Petersburg 1905 –, şi acel pictor care a creat schiţa pentru uniforma, inspirată din legendele ruseşti, a Armatei Roşii şi care a fost purtată tot timpul războiului civil.)

Apoi – tribunalele militare revoluţionare, cu cifrele lor tot de mii pe lună. Şi tribunalele căilor ferate (v. cap. 8, p. 221)

De altminteri, este posibil ca nu prin aceste execuţii singulare, preceda-te sau nu de o sentinţă şi care ulterior

s-au adunat în mii, a cutremurat şi tulburat întreaga Rusie era execuţiilor instaurată în anul 1918.

Şi mai cumplită ni se pare moda părţilor beligerante, apoi a învingătorilor – moda scufundării şlepurilor, încărcate de fiecare dată cu oameni, care nici măcar nu erau număraţi ori înscrişi pe o listă, ori strigaţi la apel, de cele mai multe ori ofiţeri şi alţi ostatici, în Golful Finic, în Marea Albă, în Marea Caspică, în Marea Neagră, chiar şi în lacul Baikal. Asta nu intră în incursiunea noastră, strict juridică, ci în istoria moravurilor, unde îşi au obârşia toate câte s-au întâmplat în continuare. De-a lungul secolelor istoriei noastre, începând chiar de la cel dintâi Râurik, oare a mai existat vreo perioadă cu atâtea cruzimi şi cu atâtea asasinate cu câte

Doi ani de luptă... p. 75

Dacă tot suntem la comparaţii, poftiţi încă una: în cei optzeci de ani de vârf ai Inchiziţiei (1420 – 1498). În toată Spania au fost condamnaţi la ardere pe rug 10.000 de oameni, adică zece oameni pe lună.

bolşevicii au însoţit şi încheiat războiul civil?

Ne-ar scăpa un crenel tipic dacă am omite să spunem că pedeapsa cu moartea a fost abolită... în ianuarie 1920, da! Un cercetător poate rămâne chiar încurcat în faţa acestei credulităţi şi slăbiciuni a dictaturii, care s-a privat de paloşul răzbunător, când Denikin hălăduia încă în Kuban, Vranghel în Crimeea, iar cavaleria poloneză înşeua caii, pregătindu-se de campanie. Dar, în primul rând, acel decret era foarte înţelept: el nu se extindea asupra tribunalelor militare revoluţionare, ci doar asupra CEKA şi tribunalelor din spatele frontului. De aceea, cei hărăziţi împuşcării puteau fi deplasaţi mai aproape de locul unde puteau fi împuşcaţi. Aşa, de pildă, pentru istorie, s-a păstrat ordinul:

„Secret. Circulară.

Preşedinţilor CEKA şi VCEKA pentru secţiile speciale.

În legătură cu desfiinţarea pedepsei cu moartea, propunem ca toate persoanele care prin diferitele crime săvârşite sunt pasibile de pedeapsa capitală, să fie trimise în zona operaţiilor de luptă, ca loc asupra căruia decretul privind desfiinţarea pedepsei cu moartea nu se extinde.

15 aprilie 1920

Nr. 325/16.756

Şeful secţiei speciale a VCEKA /semnătura/

lagoda".

În al doilea rând, decretul a fost pregătit prin curăţirea prealabilă a închisorilor (prin împuşcarea în masă a deţinuţilor pasibili de a intra „sub puterea decretului"). În arhive s-a păstrat declaraţia deţinuţilor de la închisoarea Butârki din 5 mai 1920:

„La noi, în puşcăria Butârki, după semnarea decretului privind abolirea pedepsei cu moartea, noaptea, au fost împuşcaţi 72 de oameni. Această faptă a fost ceva de coşmar prin ticăloşia ei".

Dar, în cel de-al treilea rând, ceea ce este consolator, acţiunea decretului a fost de scurtă durată: patru luni (până ce închisorile s-au umplut din nou). Prin decretul din 28 mai 1920, VCEKA a obţinut iar dreptul de a împuşca.

Revoluţia se grăbeşte să boteze totul din nou, pentru ca fiecare obiect să fie văzut ca nou. Tot aşa şi pedeapsa cu moartea a fost rebotezată în măsura supremă, şi nici măcar „de pedeapsă", ci de protecţie socială. Bazele legislaţiei penale din 1924 ne explică faptul că această măsură supremă a fost introdusă temporar, până la abolirea ei definitivă de către Comitetul Central Executiv.

Şi, în 1927, într-adevăr, au început s-o abolească: au lăsat-o doar pentru crime împotriva statului şi armatei (articolul 58 şi cele din Codul militar), este adevărat, şi pentru banditism de asemenea (dar se ştie cât de largă este interpretarea politică a „banditismului" în acei ani, ba chiar şi astăzi: de la „basmaci" şi până la partizanul din

pădurile Lituaniei, orice naţionalist înarmat care nu recunoaşte puterea centrală este „bandit”, cum să rămânem fără acest articol? Şi rebelul din lagăr, şi participantul la o manifestaţie în oraş sunt tot „bandiţi”). Dar din articolele privind protecţia persoanelor particulare, privind omorurile, jafurile şi violurile, cu prilejul celei de a zecea aniversări a lui Octombrie, pedeapsa cu moartea a fost abolită.

Cu prilejul celei de a cincisprezecea aniversări a lui Octombrie s-a adăugat pedeapsa cu moartea prin legea aşa-numită „şapte a opta”, acea lege foarte importantă a socialismului în ofensivă, care făgăduia cetăţeanului un glonte în cap pentru fiecare fărâmă luată din averea statului.

Cum se întâmplă întotdeauna la început, în 1932 – 1933 s-au năpustit peste această lege, au împuşcat cu deosebită râvnă. În aceste vremuri paşnice (Kirov încă trăia…), doar la închisoarea Kresti din Leningrad, în decembrie 1932, îşi aşteptau ursita concomitent două sute şaizeci şi cinci de condamnaţi la moarte*, şi probabil că într-un an numai la Kresti s-au adunat peste o mie.

Cine erau aceşti nelegiuiţi? De unde s-au adunat atâţia conspiratori şi răzvrătiţi? De pildă, şedeau acolo şase colhoznici de lângă Ţarskoe Selo care iată de ce se făcuseră vinovaţi: după ce au cosit fânul colhozului, s-au dus să cosească pentru vacile lor ce mai rămăsese pe muşuroaie. Toţi aceşti ţărani n-au fost graţiaţi de VŢIK, sentinţa a fost executată!

Care Saltâciha? Care dintre cei mai mârşavi şi odioşi stăpâni de iobagi ar fi putut ucide şase ţărani pentru câteva nenorocite smocuri de iarbă?… Numai dacă i-ar fi bătut cu nuiaua, o singură dată, noi am fi ştiut şi i-am fi blestemat numele la şcoală. Iar acum – n-am văzut, n-am auzit, nici pe-acolo n-am trecut! Nu pot decât să-mi păstrez speranţa că povestirea martorului meu ocular va fi

confirmată de documente. Dacă Stalin n-ar mai fi ucis niciodată pe nimeni, numai pentru aceşti şase ţărani din Ţar-skoe Selo I-aş fi socotit vrednic să fie executat prin tăierea în patru! Şi mai cutează unii să cârâie: „Cum aţi îndrăznit să-l demascaţi?”, „să tulburaţi măreaţa umbră?”, „Stalin aparţine mişcării comuniste universale!” Da. Şi codului penal.

De altfel, Lenin şi Troţki cu ce sunt mai buni? Ei au început!

Să ne întoarcem însă la impasibilitate şi imparţialitate. Fireşte, VŢIK negreşit „ar fi desfiinţat definitiv” pedeapsa capitală o dată ce făgăduise, dar nenorocirea este că în 1936 Tătucul şi învăţătorul „a desfiinţat definitiv” însuşi VŢIK-ul. Iar Sovietul Suprem suna mai degrabă à la Anna Ioanovna (9). Aici şi „măsura supremă” a devenit măsură supremă de

Mărturia lui B., care le ducea condamnaţilor hrana în celulă.

Însă în şcoli nu se ştie că Saltâciha, conform sentinţei date de un tribunal (de clasă), a stat pentru atrocităţile ei unsprezece ani în temniţa subterană de la Mănăstirea Ivanovski din Moscova. (A. S. Prugavin, Monastârskie tiurnii – închisori mănăstireşti – Editura… Posrecinik”, 1906, p. 39).

pedeapsă, ci nu de nu se ştie de care „protecţie”. Execuţiile din anii 1937 – 1938 nici chiar pentru urechea lui Stalin n-ar fi încăput în „protecţie”.

Care jurist, care istoric ai dreptului penal ne va putea oferi o statistică verificată a acestor execuţii? În ce loc se află acele arhive secrete unde am putea să pătrundem şi să obţinem cifrele? Nu există. Nu există şi nu vor exista. Să îndrăznim deci doar să repetăm acele cifre-zvonuri, proaspete, care în 1939 – 1940 circulau pe sub bolţile de la Butârki şi proveneau de la oamenii lui Ejov, mari şi medii, care căzuseră şi care trecuseră nu demult prin acele celule

(ei ştiau deci!). Ei spuneau că în aceşti doi ani au fost executaţi în toată Uniunea o jumătate de milion de „politici" şi 480.000 de deţinuţi de drept comun (articolul 59 – 3, erau exe-cutaţi ca „susţinători ai lui Iagoda"; prin aceasta a fost nimicită „vechea şi nobila seminţie a hoţilor").

Cât sunt de neverosimile aceste cifre? Luând în consideraţie că execuţiile n-au durat doi ani, ci doar unu şi jumătate, trebuie să ne aşteptăm în medie la 28.000 de executaţi pe lună (în virtutea articolului 58). Asta pe toată Uniunea. Şi câte locuri de execuţie au fost? Numărând cu modestie – o sută cincizeci. (Au fost mai multe, desigur. Numai la Pskov, sub multe biserici. În fostele chilii ale pustnicilor, au fost amenajate încăperi de tortură şi execuţie ale NKVD-ului. Nici în 1953, turiştii nu aveau acces în aceste biserici: „arhive"; astfel de „arhive" că nici păianjenii nu erau măturaţi de zece ani. Înainte de a începe lucrările de restaurare, de acolo s-au scos camioane întregi de oseminte.) Deci, într-un singur loc, într-o zi, duceau la execuţie câte şase oameni. Vi se pare o cifră fantastică? Este chiar diminuată! Nişte martori din Krasnodar spun că acolo, în clădirea principală a GPU-ului de pe strada Prole-tarskaia, în 1937 – 1938, în fiecare noapte erau împuşcaţi peste 200 de oameni! (După alte surse, în jurul datei de 1 ianuarie 1939 fuseseră împuşcaţi 1 700.000 de oameni.)

În timpul războiului de apărare a patriei în funcţie de circumstanţe, aplicarea pedepsei cu moartea ba se extindea (de exemplu militarizarea căilor ferate), ba se îmbogăţea în ceea ce priveşte formele (din aprilie 1943 – decretul privind moartea prin spânzurătoare).

Toate aceste evenimente au tărăgănat întrucâtva abolirea făgăduită, to-tală, definitivă şi veşnică, a pedepsei cu moartea, însă poporul nostru, prin răbdarea şi supusenia lui, a meritat-o totuşi: în mai 1947, Iosif

Vissarionovici proba un jabou scrobit în faţa oglinzii, i-a plăcut – şi a dictat prezidiului Sovietului Suprem abolirea pedepsei cu moartea în timp de pace (înlocuită cu douăzeci şi cinci de ani – sfertul).

Poporul nostru însă este ingrat, criminal şi incapabil de a preţui mărinimia. De aceea, doi ani şi jumătate, cârmuitorii s-au tot văitat depedeaps a cu moartea şi la 12 ianuarie 1950 a fost emis un decret contrar: „Ţinând seama de cererile venite din partea republicilor naţionale (Ucraina?...), din partea sindicatelor (drăguţele sindicate, întotdeauna ştiu ele ce trebuie), din partea organizaţiilor ţărăneşti (asta a dictat-o în timp ce dormea, căci toate organizaţiile ţărăneşti fuseseră nimicite de Milostivul încă din anul Marii Cotituri), precum şi din partea oamenilor de cultură" (da, asta este întru totul verosimil), au reintrodus pedeapsa cu moartea pentru „trădătorii de patrie, spionii, sabotorii şi diversionistii, care s-au înmulţit cu nemiluita".

Şi odată reintrodusă obişnuita, vechea noastră ghilotină, au purces mai departe fără eforturi: 1954 – şi pentru omucidere intenţionată; mai 1961 – pentru furt din avutul statului, pentru falsificare de bani şi terorism la locul de detenţie (asta pentru cei care îi ucid pe turnători şi intimidează administraţia lagărului); iulie 1961 – pentru încălcarea regulilor privind operaţiile valutare; februarie 1962 – pentru atentat (un gest din mână) la viaţa miliţienilor şi drujinnicilor (10); şi tot atunci – pentru viol; şi tot atunci – pentru luare de mită.

Toate acestea însă sunt provizorii până la abolirea definitivă. Şi astăzi tot aşa scrie.

Şi rezultă că am rezistat cel mai mult fără pedeapsa cu moartea sub Elizaveta Petrovna.

* * *

În existenţa noastră prosperă şi oarbă ne închipuim că osândiţii la moarte sunt câţiva indivizi izolaţi, năpăstuiţi de fatalitate. În mod instinetiv suntem încredinţaţi că noi

nu am putea ajunge niciodată în celula celor condamnaţi la moarte, că pentru asta este necesară dacă nu o culpă gravă, cel puţin o viaţă de excepţie. Trebuie să facem bine ordine în capul nostru ca să ne putem imagina că în celula condamnaţilor la moarte au locuit nenumăraţi oameni dintre cei mai banali pentru cele mai banale fapte şi – care cum au avut noroc – cel mai adesea ei n-au primit aici graţierea, ci capitala (aşa numesc deţinuţii „pedeapsa capitală”, lor nu le plac cuvintele solemne şi denumesc totul într-un fel mai rudimentar şi mai scurt).

Un agronom raional a fost condamnat la moarte pentru că a greşit analizele grânelor colhozului! (ori poate analizele n-au fost pe placul conducerii?): anul 1937. Melnikov, preşedintele unei cooperative meşteşugăreşti (care producea mosorele de aţă) a fost condamnat la moarte pentru că la atelier a izbucnit un incendiu dintr-o scânteie de la locomobilă! – anul 1937. (Este adevărat că a fost graţiat şi a primit în schimb zece ani.)

În aceeaşi închisoare Kresti, în 1932, îşi aşteptau moartea: Feldman, pentru că a fost prins cu valută; Faitelevici, absolvent de conservator, fiindcă a vândut o foaie de oţel pentru confecţionat peniţe. Comerţul tradiţional al evreului, pâinea şi pasiunea lui, a devenit, de asemenea, vrednic de condamnare la moarte!

Să te mai miri atunci că a primit pedeapsa cu moartea Gheraska, un flăcău dintr-un sat din regiunea Ivanovo: de Sfântul Nicolae de primăvară a chefuit în satul vecin, a băut zdravăn şi a lovit peste dos – pe cine credeţi? Nu pe miliţian, nu! Calul miliţiei! (Este adevărat că, răzbunându-se tot pe miliţie, a smuls o placă de protecţie de la sovietul comunal, precum şi firul telefonului, strigând; „Jos cu sticleţii!”…)

Norocul de a ajunge în celula de condamnat la moarte nu se datorează faptului că ai făcut sau n-ai făcut ceva, el este hotărât de învârtirea roţii celei mari, de

cursul redutabilelor împrejurări exterioare. De pildă, în Leningradul aflat sub blocadă. Ce trebuie să creadă conducătorul lui suprem, tovarăşul Jdanov, dacă printre cazurile GB-ului din Leningrad, în aceste luni cumplite, nu vor figura şi condamnări la moarte? Că Organele trândăvesc, nu-i aşa? Trebuie descoperite marile conspiraţii clandestine dirijate de nemţi din afară. De ce sub Stalin, în 1919, astfel de comploturi au fost descoperite? De ce să nu fie descoperite şi sub Jdanov, în 1942? Zis şi făcut: sunt descoperite câteva comploturi cu rami-ficaţii! Dormi în camera ta neîncălzită din Leningrad, iar mâna cea neagră cu gheare lungi se coboară deasupra ta. Şi de tine nu depinde nimic. Este desemnat cutare – de pildă, general-locotenentul Ignatovski. Ferestrele lui dau spre Neva. Şi-a scos batista albă să-şi sufle nasul – un semnal! Ca inginer, lui Ignatovski îi place să discute cu marinarii despre tehnică. S-a înregistrat! Ignatovski este ridicat. A sosit timpul să dea socoteală. Aşadar numiţi patruzeci de membri ai organizaţiei dumneavoastră! îi numeşte. Astfel, dacă eşti controlor de bilete la Teatrul Alexandriński nu ai prea mari şanse se fii numit, dar dacă eşti profesor la Institutul de tehnologie, atunci da, eşti pe listă. Ce a depins de tine până aici? Şi toţi cei aflaţi pe listă au asigurată pedeapsa cu moartea.

Şi toţi sunt împuşcaţi. Şi doar Konstantin Ivanovici Strahovici, unul dintre marii specialişti ruşi în hidrodinamică, a scăpat cu viaţă. Iată cum: Nu ştiu ce şef superior de la Securitatea Statului este nemulţumit că lista e prea mică şi vor fi împuşcaţi prea puţini. Şi Strahovici este de-semnat să fie centrul potrivit pentru descoperirea unei alte organizaţii. Este chemat de căpitanul Altschuller: „Va să zică, aşa? Înadins aţi mărturisit totul şi aţi hotărât să vă duceţi pe lumea cealaltă ca să ascundeţi guvernul clandestin? Ce eraţi în acel guvern?” Astfel, continuând să stea în celula condamnaţilor la moarte, Strahovici intră

într-un nou ciclu de anchetă! El propune să fie considerat ministru al învăţământului (vrea să se termine totul cât mai repede!), dar pentru Altschuller este puţin.

Ancheta continuă, între timp grupul lui Ignatovici este executat. La unul dintre interogatorii, Strahovici se înfurie: nu că ar vrea să trăiască, dar a obosit să moară şi, lucrul cel mai important, s-a săturat de minciună. Şi, la un interogatoriu încrucişat, în prezenţa unui grangure, bate cu pum-nul în masă: „Pe voi pe toţi or să vă împuşte! Eu nu mai vreau să mint! Şi, de altfel, îmi retrag toate mărturiile!” Şi această explozie ajută! Nu numai că au încetat să-l mai ancheteze, dar l-au uitat în celula osândiţilor la moarte.

Probabil că în această atmosferă de supunere generală o explozie de disperare ajută întotdeauna.

De necrezut câţi au fost împuşcaţi: la început mii, apoi sute de mii. Împărţim, înmulţim, blestemăm. Şi totuşi acestea nu sunt decât cifre. Ele uluiesc mintea, apoi sunt uitate. Dacă vreodată rudele celor împuşcaţi ar trimite la o editură fotografiile celor executaţi şi s-ar edita un album în mai multe volume, frunzărindu-l şi aruncând o ultimă privire în ochii lor stinşi, ce bogăţie de simţăminte am strânge pentru tot restul vieţii. O astfel de lectură, aproape fără cuvinte, s-ar aşterne în inima noastră pentru vecie.

În casa unor cunoscuţi, unde trăiesc foşti zeki, s-a statornicit un ritual: la 5 martie, de Ziua Morţii Ucigaşului Principal, se aşază pe masă fotografiile unor oameni împuşcaţi ori morţi în lagăre, câteva zeci, câte au putut strânge. Şi toată ziua în casă domneşte o atmosferă solemnă de biserică şi, în acelaşi timp, de muzeu. Muzică funebră. Vin prieteni, se uită la fotografii, tac, ascultă, vorbesc în şoaptă, pleacă fără să-şi ia la revedere.

Aşa ar trebui să fie peste tot… Pentru ca măcar o mică cicatrice să ne rămână în inimă din moartea lor.

Pentru ca totuşi moartea lor să nu fi fost în zadar!…

Oare cum se petrece totul? Cum or fi asiepţind oamenii? Ce gândesc ei? Şi la ce hotărâri ajung? Şi oare cum sunt luaţi? Şi ce simt în ultimele clipe? Şi cum anume… asta… cum îi… cum…?

Este firească dorinţa arzătoare a oamenilor de a răzbate dincolo de vidul ultimelor clipe (deşi nimeni dintre noi nu va pătrunde, fireşte, niciodată. Este firesc, de asemenea, că cei care au supravieţuit nu povestesc nimic despre clipele cele mai de pe urmă, fiindcă ei au fost graţiaţi.

Ce se întâmplă mai departe – ştie doar gâdele. Dar gâdele nu va spune niciodată. (Acel vestit nenea Lioşa, de la închisoarea Kresti, carerăsu cea mâinile la spate, punea cătuşele, iar dacă cel dus striga pe coridor în miez de noapte: „Adio, fraţilor!”, îi vâra şi un căluş în gură, de ce ar vrea să povestească? Probabil că şi acum el se plimbă prin Leningrad, bine îmbrăcat. Dacă îl veţi întâlni în vreo berărie pe insulele de agrement de pe Neva ori la vreun meci de fotbal, să-l întrebaţi!)

Însă nici călăul nu ştie totul până la sfârşit. Slobozind fără să audă gloanţele din pistol în ceafa osânditului în acompaniamentul unui zgomot infernal produs de motorul unei maşini, el este condamnat să nu priceapă cele săvârşite. Nici el nu ştie până la sfârşit! Până la sfârşit ştiu doar cei ucişi, cu alte cuvinte nimeni.

Este adevărat că şi un artist, chit că în mod nedesluşit, confuz, ştie totuşi ceva până în clipa contactului cu glonţul ori cu ştreangul.

Cu ajutorul celor graţiaţi şi al unor artişti ne-am format o imagine aproximativă a celulei condamnaţilor la moarte. Ştim, de pildă, că nu dorm noaptea, ci aşteaptă. Că se liniştesc doar spre dimineaţă.

Narokov (Marcenko) (11), în romanul Mărimi imaginare*, puternic viciat de obiectivul ce şi l-a propus autorul: să scrie totul ca Dostoievski, ba să fie chiar mai

înduioşător, mai sfâşietor decât la el, după mine, a descris foarte bine celula osândiţilor şi chiar scena împuşcării. N-ai cum să verifici, dar parcă este verosimil.

Prezumţiile unor scriitori mai vechi, cum e de pildă Leonid Andreev (12), amintesc acum fără voia lor de epoca lui Krîlov (13). Şi care autor de literatură fantastică şi-ar putea imagina, de exemplu, celula condamnaţilor la moarte din anul 1937? Ne-ar conduce negreşit pe firul lui psihologic: cum aşteaptă, cum trag cu urechea?... Cine ar fi putut să prevadă şi să descrie astfel de sentimente ale condamnaţilor la moarte:

1. Condamnaţii suferă de frig. Sunt nevoiţi să doarmă pe pardoseala de ciment, sub fereastră – minus trei grade (Strahovici). Până te duc la execuţie, poţi să îngheţi aici.

2. Condamnaţii suferă de lipsă de spaţiu şi de aer. Într-o celulă de o persoană sunt înghesuiţi şapte (mai puţin – nicidecum), zece, cincisprezece sau douăzeci şi opt de condamnaţi la moarte (Strahovici, Leningrad, 1942). Sunt striviţi astfel săptămâni şi luni întregi! Ce înseamnă pe lângă asta coşmarul celor şapte spânzuraţi?! (14) Oamenii nu se mai gândesc la execuţie, nu se tem de împuşcare, ci iată – cum să-şi întindă picioarele? Cum să se întoarcă? Cum să înghită o gură de aer?

În anul 1937, când în puşcăriile din Ivanovo – cea „Interioară", Nr. 1, Nr. 2 şi KPZ, erau închişi concomitent până la 40.000 de oameni, deşi fuseseră calculate pentru cel mult trei-patru mii. La închisoarea Nr. 2 erau amestecaţi: inculpaţi, condamnaţi la lagăr, condamnaţi la moarte, condamnaţi la moarte şi apoi graţiaţi şi, în plus, hoţi. Şi toţi, timp de câteva zile, stăteau într-o celulă mare umăr lângă umăr într-o asemenea înghesuială, încât le era cu neputinţă să se ridice ori să lase braţele în jos, iar cei aflaţi lângă priciuri puteau să se aleagă cu picioarele rupte. Era iarnă, şi, ca să nu se sufoce, deţinuţii au spart geamurile de la ferestre, (în această celulă îşi aştepta

moartea, fiind deja condamnat, un membru al RSDRP din anul 1898, acum cu părul complet alb, care a părăsit partidul bolşevicilor în 1917, după Tezele din aprilie (15).

3. Condamnaţii la moarte suferă de foame. Unii, după condamnare, aşteaptă atât de mult, încât teama de moarte nu mai contează faţă de chi-nurile foamei: unde să găsească de mâncare? În anul 1941, în puşcăria din Krasnoiarsk, Alexandru Bahici a petrecut în camera condamnaţilor şaptezeci şi cinci de zile şi nopţi! Se împăcase cu soarta irosită. Dar se

Editura Cehov, New York, 1952.

umflase tot din cauza nemâncării când i-au comutat pedeapsa în zece ani, şi în această stare şi-a început viaţa de lagăr. Dar care este recor-dul şederii în celula condamnaţilor la moarte? Cine ştie recordul?... Vsevolod Petrovici Goliţîn, starostele (!) celulei condamnaţilor, a stat aici o sută patruzeci de zile (1938), dar acesta e oare un record? Gloria ştiinţei noastre, academicianul N.I. Vavilov, a aşteptat execuţia câteva luni, dacă nu cumva un an. În stare de condamnat la moarte a fost eva-cuat la închisoarea din Saratov. Acolo a fost închis într-o celulă de la subsol fără ferestre, şi când, în vara lui 1942, graţiat, a fost transferat într-o celulă comună – nu mai putea să meargă, era scos pe braţe la plimbare.

4. Condamnaţii la moarte nu beneficiază de asistenţă medicală. Ohri-menko, în timpul îndelungii şederi în celula condamnaţilor (1938), s-a îmbolnăvit grav. Nu numai că nu l-au dus la spital, dar nu l-a vizitat nici medicul. Când totuşi a venit, nu a intrat în celulă, ci prin gratiile uşii, fără să-l examineze şi fără să-l întrebe ceva, i-a întins nişte prafuri. Stra-hovici s-a îmbolnăvit de hidropizie, i-a explicat gardianului – şi i-au trimis... un dentist.

Când un medic intervine, oare trebuie să-l trateze pe condamnat, adică să-i prelungească aşteptarea morţii? Ori umanismul medicului constă în faptul de a insista pentru

execuţia neîntârziată? Iată din nou o scenă aflată de la Strahovici: intră medicul şi, discutând cu gardianul de serviciu, arată cu degetul spre condamnaţii la moarte: „Răposat!... Răposat!... Răposat!...” (Astfel îi desemnează gardianului pe distrofici, insistând că nu se poate să-i chinuie în felul acesta pe oameni, e timpul să fie executaţi!)

De fapt de ce îi ţineau atât de mult? Nu aveau suficienţi călăi? Trebuie să se ţină seama că multora dintre cei condamnaţi la moarte li se propunea, ba chiar erau rugaţi să semneze cererea de graţiere, iar când aceştia se încăpăţânau – nu mai doreau niciun fel de tranzacţii – cererea era semnată în numele lor. Şi, apoi, circulaţia hârtiilor prin toate compartimentele maşinii avea nevoie de luni întregi.

Eu cred că aici era vorba de impactul dintre două instituţii de stat: cea care avea în sarcină ancheta şi procesele (membrii Colegiului Militar mi-au spus că erau la un loc) alerga să descopere cazuri teribile, de coşmar, şi nu putea să nu acorde criminalilor pedeapsa meritată: moartea prin împuşcare. Dar îndată ce sentinţele erau pronunţate, trecute la activul anchetei şi tribunalului, aceste sperietori numite condamnaţi nu-i mai interesau. În realitate, nu era vorba de nicio conspiraţie, şi nimic în viaţa de stat nu putea să se schimbe dacă aceşti osândiţi rămân în viaţă ori vor muri. Şi astfel erau lăsaţi complet la aprecierea instituţiei peni-tenciarelor. Aceasta, care aparţinea de GULag, îi privea pe deţinuţi din punct de vedere economic. Indicatorii lor nu erau să împuşte cât mai mulţi, ci să trimită cât mai multă forţă de muncă în Arhipelag.

Aşa îl privea Sokolov, comandantul închisorii interioare a Casei Mari, şi pe Strahovici, care, până la urmă, se plictisise în celula condamnaţilor la moarte şi a cerut hârtie şi creion pentru studiile sale ştiinţifice. Mai

întâi a scris caietul Interacţiunea dintre lichid şi corpul solid care circulă prin el, Calculul balistelor, resorturilor şi amortizoarelor, pe urmă Bazele teoriei stabilităţii. A fost transferat într-o celulă individuală, „ştiinţifică”, şi l-au trecut pe un regim de hrană mai bun. Apoi au început să vină comenzi de pe frontul Leningradului. Pentru aceasta a elaborat o lucrare privind tragerea antiaeriană volumetrică. Drept urmare, Jdanov i-a comutat pedeapsa cu moartea în cincisprezece ani (dar poşta de pe Pământul cel Mare mergea foarte încet: curând însă a sosit de la Moscova o graţiere obişnuită şi mult mai generoasă decât a lui Jdanov: numai zece ani).

Toate caietele din închisoare ale lui Strahovici sunt şi acum întregi. Cu aceasta cariera lui ştiinţifică de după gratii de-abia începuse, îi va fi dat să conducă unul dintre primele proiecte sovietice din domeniul turbo-reactoarelor.

Pe N.P., matematician, docent, a decis să-l exploateze în scopuri personale anchetatorul Krujkov (da, da, chiar acel tâlhar). Cum era student la fără frecvenţă, l-a chemat pe N.P. din celula condamnaţilor şi l-a pus să rezolve probleme de teoria funcţiilor de variabilă complexă pentru lucrările lui de control (dar poate nici nu erau ale lui).

Prin urmare, ce înţelegea literatura universală din suferinţele care preced execuţia?

În sfârşit (povestirea lui Ceavdarov), celula condamnaţilor la moarte poate fi utilizată ca element al anchetei, ca mijloc de influenţă. Doi inculpaţi care refuzaseră să mărturisească (Krasnoiarsk) au fost „condamnaţi” la moarte şi transferaţi în celula osândiţilor. (Ceavdarov s-a scăpat cu vorba: „Acestora li s-a înscenat o judecată”. Dar în situaţia când orice judecată este o înscenare, cu ce cuvânt să mai numeşti această pseudojudecată? Scenă în scenă, spectacol montat într-un spectacol?) Acolo i-au lăsat să respire din plin atmosfera dintr-o celulă a condamnaţilor la moarte. Pe urmă le-au

introdus nişte „cloşti”, chipurile tot „condamnaţi”. Şi aceştia au început să se căiască pentru că au fost atât de îndă-rătnici la anchetă şi l-au rugat pe gardian să transmită anchetatorului că sunt gata să semneze totul. Le-au dat să semneze declaraţiile, pe urmă i-au luat din celulă ziua, deci nu i-au dus să-i împuşte.

Dar acei condamnaţi cu adevărat la moarte din această celulă, care au servit drept material pentru jocul anchetatorului, oare vor fi simţit şi ei ceva când acei oameni „s-au căit” şi au fost graţiaţi? Ei, dar astea nu sunt decât accesorii regizorale.

Se spune că pe Konstantin Rokossovski, viitorul mareşal, în 1939, l-au dus de două ori în pădure pentru o execuţie nocturnă fictivă, au îndreptat armele spre el, pe urmă le-au lăsat în jos şi l-au dus la închisoare. Aceasta se cheamă tot pedeapsă capitală aplicată ca procedeu în folosul anchetei. Şi totul s-a terminat cu bine, Rokossovski este bine-mersi, şi nu poartă nimănui ranchiună.

Aproape întotdeauna omul se lasă ucis fără să se împotrivească. De ce condamnarea la moarte hipnotizează în asemenea măsură? De cele mai multe ori cei graţiaţi nu-şi amintesc că vreunul din celula condamnaţilor să se fi împotrivit. Dar există şi astfel de cazuri. În anul 1932, la închisoarea Kresti din Leningrad condamnaţii la moarte au luat gardienilor revolverele şi au tras. După acest incident a fost adoptată următoarea tactică: după ce au depistat prin vizor pe cel care trebuia luat, cinci gardieni neînarmaţi năvăleau în celulă şi se repezeau asupra celui desemnat. În celulă se aflau vreo opt-zece condamnaţi, însă fiecare dintre ei trimisese cerere de graţiere lui Kalinin, fiecare îşi aştepta ierta-rea şi din pricina asta se comportau conform zicalei: „Mori tu astăzi, eu o să mor mâine”. Ei se dădeau la o parte şi priveau nepăsători cum îl răsuceau pe cel sortit pieirii, cum striga el după ajutor, şi i se vâra în gură o minge micuţă de copil. (Privind o minge

de copil, poţi oare să bănuieşti la câte poate ea servi?... Ce bun exemplu pentru o lecţie despre metoda dialectică!)

O, speranţă! Ce aduci tu cu precădere: tărie ori slăbiciune? Dacă în fiecare celulă osândiţii i-ar sugruma împreună pe călăii veniţi după ei, nu ar înceta oare execuţiile cu mult mai sigur decât datorită cererilor de graţiere trimise la VŢIK? Tot eşti pe marginea gropii, de ce să nu te împotriveşti?

Dar oare nu era totul sortit pieirii încă de la arestare? Cu toate acestea, toţi arestaţii, ca şi când aveau picioarele retezate, se târau în genunchi pe tărâmul speranţei.

* * *

Vasili Grigorievici Vlasov îşi aminteşte că în noaptea când îl duceau prin Kadâi şi patru revolvere erau îndreptate spre el din patru părţi, gândul lui era: de n-ar trage acum, provocator, chipurile, pentru încercarea de a fugi. Va să zică, el încă nu credea în condamnarea lui! Spera încă să trăiască...

Acum era ţinut într-o cameră de la miliţie. L-au aşezat pe un birou, iar lângă el stăteau de pază neîntrerupt, la lumina lămpii, doi-trei miliţieni. Vorbeau între ei: „Am ascultat patru zile întruna, dar tot n-am priceput de ce i-au condamnat!” „Nu-i treaba noastră!”

În această cameră Vlasov a rămas cinci zile: aşteptau confirmarea sentinţei pentru a-i executa în Kadâi – era foarte greu să-i escorteze pe condamnaţi mai departe. Cineva a trimis în numele lui o telegramă prin care cerea graţierea: „Nu mă recunosc vinovat, rog să fiu lăsat în viaţă”. N-a venit niciun răspuns. În toate zilele acestea, lui Vlasov îi tremurau atât de tare inimile, încât nu putea duce lingura la gură. Bea cu gura din farfurie. L-a vizitat, ca să-şi bată joc, Kliughin. (La scurtă vreme după procesul din Kadâi urma să fie transferat din Ivanovo la Moscova. În acel an, stelele acestea purpurii răsăreau şi apuneau brusc pe cerul GULAG-ului. Se apropia vremea când trebuiau

aruncaţi la groapă, dar nu ştiau asta.) N-a sosit nici confirmarea, nici graţierea, şi au fost nevoiţi, totuşi, să-i ducă pe cei patru osândiţi la Kineşma. I-au dus cu patru autocamionete, în fiecare câte un condamnat cu şapte miliţieni.

La Kineşma au fost ţinuţi în subsolurile mănăstirii (arhitecturamănăst ireascâ, eliberată de ideologia monahală, ne-a prins foarte bine). Acolo au mai adăugat şi alţi osândiţi la moarte şi i-au transportat cu vagonul puşcăriaşilor la Ivanovo.

La gara de mărfuri din Ivanovo, Saburov, Vlasov şi încă unul din grupul străin au fost separaţi, iar pe ceilalţi i-au dus, care va să zică, la execu-ţie, ca să nu mai aglomereze închisoarea şi aşa arhiplină. Şi astfel, Vla-sov a trebuit să-şi ia adio de la Smirnov.

Pe cei trei care au rămas, i-au lăsat în curtea închisorii nr. 1 şi i-au ţinut patru ceasuri în frigul şi umezeala de octombrie, în timp ce duceau şi aduceau pentru percheziţie alte convoaie. Încă nu existau semne că i-ar executa astăzi. Au fost nevoiţi, aceste patru ceasuri, să mai rămână pe pământ şi să reflecteze! A fost un moment când lui Saburov i s-a părut că îi duc să-i împuşte (dar i-au dus în celulă). El n-a strigat, dar şi-a înfipt mâna în braţul vecinului atât de tare, încât acesta a urlat de durere. Gardienii l-au târât pe Saburov şi l-au împuns cu vârful baionetelor.

În acea închisoare existau patru celule pentru condamnaţi la moarte, pe acelaşi coridor cu cele rezervate copiilor şi bolnavilor! Celulele osândiţilor erau prevăzute ca două uşi: una de lemn, obişnuită, cu vizor, şi alta de fier, zăbrelită, şi fiecare uşă era prevăzută cu două încuietori (cheile se aflau una la gardian şi alta la şeful clădirii, ca să nu poată deschide unul fără celălalt). Celula nr. 43 se afla peste un perete de cabinetul anchetatorului, şi noaptea, când osândiţii aşteaptă să fie duşi la execuţie, strigătelele

celor schingiuiţi le sfâşie urechile.

Vlasov a nimerit în celula nr. 61. Era o celulă individuală: lungă de vreo cinci metri şi lată – ceva mai mult de un metru. Două paturi de fier erau definitiv fixate de pardoseală. În fiecare pat erau întinşi câte doi condamnaţi, unul cu capul la picioarele celuilalt şi încă paisprezece erau aşezaţi de-a curmezişul pe pardoseală.

În aşteptarea morţii, fiecăruia i se lăsase mai puţin de un arşin pătrat!

Cu toate că se ştie de mult că până şi un mort are dreptul la trei arşini de pământ, ceea ce lui Cehov i se părea puţin... (16)

Vlasov a întrebat cât durează până îi împuşcă? „Noi stăm de mult aici şi suntem încă vii..."

Şi a început aşteptarea, aceea pe care o cunoaştem: toată noaptea fără somn, absolut deprimaţi, aşteptând să fie luaţi şi duşi la moarte, ascultând foşnetele de pe coridor (şi din pricina acestei aşteptări prelungite scade capacitatea omului de a se împotrivi). Deosebit de agitată este noaptea care urmează după o zi când cineva a fost graţiat: acesta a plecat cu strigăte de bucurie, iar în celulă s-a instaurat groaza: căci, odată cu graţierea, astăzi trebuie să se fi rostogolit de pe muntele cel înalt şi nişte refuzuri, şi la noapte vor veni să-l ia pe careva...

Uneori, noaptea, zăngăne încuietorile, inimile îngheaţă în piept: pe mine? Nu pe mine! Iar vertuhaiul a deschis uşa pentru cine ştie ce fleac: „Luaţi-vă lucrurile de pe pervazul ferestrei!" Din pricina acestei uşi deschise în toiul nopţii poate că toţi paisprezece s-au apropiat cu un an mai mult de viitoarea lor moarte; poate, dacă ar deschide astfel uşa de vreo cincizeci de ori, n-ar mai fi nevoie să strice gloanţele! Dar cât de recunoscători îi sunt că n-a fost nimic altceva: „Îndată, le luăm îndată, cetă-ţene şef!"

După vizita de dimineaţă la toaletă, eliberaţi de

spaimă, au adormit cu toţii. Pe urmă gardianul le-a adus căzănelul cu zămârcă şi le-a zis: „Bună dimineaţa!” Regulamentul cerea ca uşa a doua, cea zăbrelită, să fie deschisă doar în prezenţa gardianului de serviciu pe închisoare. Dar, cum se ştie, oamenii sunt mai buni şi mai leneşi decât regulamentele şi instrucţiunile lor, şi, deci, gardianul a intrat de dimineaţă în celulă, şi absolut omeneşte, nu, asta-i mai mult decât omeneşte! – le-a spus: „Bună dimineaţa!”

Cui încă pe lume să-i fie mai bună decât lor?! Recunoscători pentru căldura acestui glas şi căldura acestei fierturi acum dormeau până la amiază. (Mâncau numai dimineaţa! Trezindu-se în timpul zilei, mulţi nu puteau mânca. Unii mai primeau pachete – rudele puteau să ştie, dar puteau nici să nu ştie de condamnarea la moarte – pachetele deveneau comune în celulă, dar de cele mai multe ori mâncarea se strica în umi-ditatea aerului îmbâcsit)

Ziua, în celulă, era oarecare însufleţire. Venea la ei şeful de pavilion – fie posomorâtul Tarakanov, fie binevoitorul Makarov – le oferea hârtie pentru cereri, îi întreba dacă nu vor, cei care au bani, să comande ţigări de la chioşc. Astfel de întrebări li se păreau când prea crude, când extrem de omenoase: lăsau impresia că n-ar fi condamnaţi la moarte.

Din dosul cutiilor de chibrituri osândiţii confecţionau un fel de domino şi jucau. Vlasov se destindea povestind când unuia, când altuia despre cooperaţia de consum, şi făcea asta pe un ton cât se poate de comic. (Povestirile lui despre cooperaţie sunt încântătoare şi merită să fie expuse separat.) Iakov Petrovici Kolpakov, preşedintele comitetului executiv raional din Sudogda, bolşevic din primăvara anului 1917, de pe front, şedea zile de-a rândul în aceeaşi poziţie, strângându-şi capul între palme, cu coatele pe genunchi, şi privea la nesfârşit în acelaşi punct

al peretelui. (Cât de veselă şi lipsită de complicaţii trebuie să i se fi părut primăvara anului 1917!... Dar şi atunci erau ucişi oameni – ofiţeri.) Locvacitatea lui Vlasov îl scotea din sărite: „Cum de eşti în stare?” „Da’ tu te pregăteşti pentru rai? rânjea Vlasov, păstrându-şi şi când vorbea repede felul specific de a pronunţa vocala o (17). Un singur lucru am hotărât, să-i spun călăului: doar tu, nici judecătorii, nici procurorii, numai tu eşti vinovat de moartea mea! Cât vei trăi să mă ai pe suflet! Dacă nu aţi fi voi, călăii voluntari, n-ar mai exista nici condamnări la moarte! apoi poate să mă omoare, ticălosul!”

Kolpakov a fost împuşcat. A fost împuşcat şi Konstantin Sergheevici Arkadiev, fost şef al sectorului agricol din Alexandrov (regiunea Vladi-mir). Despărţirea de el a fost deosebit de grea. În miez de noapte, au venit să-l ia şase oameni din gardă. Îl zoreau cu brutalitate, iar el, un om blând, cu educaţie, îşi mototolea întruna căciula în mâini, amânând momentul plecării, al plecării dintre ultimii oameni din viaţa sa. Şi când a rostit cel din urmă „adio” – aproape că nu mai avea glas.

În prima clipă, când victima este indicată, ceilalţi răsuflă uşuraţi („n-am fost eu!”), dar numaidecât după ce condamnatul a fost luat, nu le este deloc mai uşor decât acestuia. Toată ziua următoare, cei rămaşi nu sunt în stare să vorbească ori să mănânce.

Cu toate acestea, Gheraska, cel care a devastat sovietul sătesc, mânca mult şi dormea mult. Ca orice ţăran se adaptase şi aici. Parcă nici nu-i venea să creadă că va fi împuşcat. (Nici nu l-au împuşcat: i s-a comutat în zece ani.)

Unii, sub ochii colegilor de celulă, încărunţeau în trei-patru zile.

Când oamenii aşteaptă moartea de atâta vreme, părul creşte repede, şi celula este dusă la tuns, la spălat. Viaţa din închisoare îşi urmează cur-sul, fără să ţină seama de sentinţe.

Câte unul îşi pierde capacitatea de a gândi şi vorbi coerent, dar oricum rămâne să-şi aştepte ursita tot aici. Cel care a înnebunit în celula condamnaţilor la moarte, este împuşcat nebun.

Soseau destule graţieri. S-a întâmplat că în toamna lui 1937, pentru întâia oară după revoluţie, au introdus pedepse de cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, care au preluat asupra lor multe condamnări la moarte. Se comuta şi pentru zece ani. Chiar şi pentru cinci. În ţara minunilor sunt posibile şi astfel de miracole: ieri, noaptea, erai vrednic să fii executat, astăzi-dimineaţă – primeşti o pedeapsă de copil, eşti considerat un infractor fără importanţă, ai şansa ca în lagăr să nu fii escortat.

În aceeaşi celulă şedea şi V. N Homenko, un sexagenar din Kuban, fost esaul (18), „sufletul celulei", dacă celula osândiţilor poate avea suflet: glumea, zâmbea pe sub mustaţă, nu lăsa să se vadă că îi este greu. După războiul ruso-japonez a fost reformat şi s-a specializat în creşterea cailor, a lucrat la administraţia locală gubernială, iar la începutul anilor '30 a fost „inspector al fondului de cavalerie al Armatei Roşii" de pe lângă direcţia agricolă regională din Ivanovo, adică un fel de observator, care se îngrijea ca armata să fie înzestrată cu cei mai buni cai. A fost închis şi condamnat la moarte, deoarece a recomandat, cu intenţii diversioniste, ca armăsarii să fie castraţi înainte de a împlini vârsta de trei ani, ceea ce „submina capacitatea de luptă a „Armatei Roşii".

— Homenko a făcut cerere de recurs. După cincizeci şi cinci de zile, a venit şeful pavilionului şi i-a arătat că în cerere n-a indicat instanţa care trebuia. Chiar acolo, pe loc, cu creionul şefului, Homenko a tăiat o instituţie şi în locul ei a scris alta, ca şi cum era o cerere pentru un pachet de ţigări. Cu această rectificare destul de neîngrijită, cererea a mai umblat şaizeci de zile, astfel încât Homenko a aşteptat moartea patru luni. (Dacă ar fi

trebuit să aştepte un an sau doi, nu s-ar fi deosebit prea mult de noi, care o aşteptam cu anii pe Doamna-cu-Coasa! Oare lumea noastră toată nu este o celulă de osândiţi la moarte?...) Şi a fost pe deplin reabilitat! (între timp, Voroşilov dăduse indicaţii ca armăsarii să fie castraţi înainte de a împlini trei ani.) Când e albă, când e neagră!

Se primeau destule graţieri, mulţi începuseră să spere tot mai încrezători. Vlasov însă, comparând cazul său cu altele şi, mai ales, luând în consideraţie comportarea de la proces, a ajuns la concluzia că situaţia lui era albastră rău. Şi, apoi, cineva trebuie să fie împuşcat, nu?

Pesemne că jumătate dintre condamnaţi? Şi el credea că va fi împuşcat. Nu dorea decât să aibă putere ca să ţină capul sus. Disperarea, specifică naturii lui, se acumula, producând un efect invers, şi el s-a hotărât să fie insolent până la capăt.

Fireşte, s-a ivit şi prilejul. Vizitând închisoarea, nu se ştie de ce (mai degrabă ca amator de senzaţii tari), Cinguli, şeful secţiei anchete penale de la NKVD-ul din Ivanovo, a ordonat să i se deschidă şi uşile celulei lor.

A discutat nu ştiu ce, apoi a întrebat:

— Cine este aici pentru cazul din Kadâi?

Purta o cămaşă de mătase cu mânecile scurte, model nou, care părea din această pricină că e pentru femei. El, ori cămaşa, răspândea un parfum dulceag. Din toată celula Vlasov a sărit sprinten pe pat şi astrig at cu glas pătrunzător.

— Ce mai ofiţer colonial!! Ieşi afară ucigaşule!! şi l-a scuipat, de sus, cu putere, pe Cinguli drept în faţă.

Şi l-a nimerit!

Acela s-a şters şi s-a retras. Pentru că el avea voie să intre în această celulă doar însoţit de şase gardieni, şi nici aşa nu se ştie dacă avea.

Un mieluşel chibzuit nu trebuia să procedeze astfel.

Dacă tocmai pe biroul acestui Cinguli se află acum dosarul tău şi tocmai de el depinde viza pentru graţiere? Căci nu degeaba o fi întrebat: „Cine este aici pentru cazul din Kadâi?” Pesemne pentru asta o fi şi venit?

Însă ajungi la un prag când nu mai vrei, când îţi repugnă să fii un mielu-şel chibzuit. Când capul mieluşelului este luminat de ideea că toţi mielu-şeii sunt destinaţi să dea carne şi blăniţă şi, prin urmare, câştigul n-ar fi decât o amânare, dar nu viaţa. Când îţi vine să strigi: „Fiţi blestemaţi, împuşcaţi-ne odată!”

După patruzeci şi una de zile de aşteptare a execuţiei, Vlasov simţea că este cuprins tot mai mult de acest sentiment de înverşunare. La închisoarea din Ivanovo i-au propus de două ori să scrie cerere de graţiere, însă a refuzat.

Dar în cea de a patruzeci şi două zi a fost chemat în boxă şi i s-a adus la cunoştinţa că Prezidiul Comitetului Executiv Central al URSS îi înlocuieşte pedeapsa capitală cu douăzeci de ani de detenţie în lagăre de reeducare prin muncă plus încă cinci – privare de drepturi.

Palid, Vlasov a zâmbit strâmb şi chiar şi în acest moment s-a găsit să spună:

— Ciudat. Am fost condamnat pentru că n-am crezut în victoria socialismului într-o singură ţară. Dar oare Kalinin crede, de vreme ce gândeşte că şi peste douăzeci de ani sunt necesare lagărele în ţara noastră?

Atunci acest lucru nu mai părea posibil – peste douăzeci de ani. Ciudat, ele au fost necesare şi după ce au trecut patruzeci de ani.

Capitolul 12

(VI) TIURZAK*

AH, CE FRUMOS este cuvântul rusesc ostrog (temniţă), plin de vigoare cum nu este altul şi cât de bine alcătuit! În el se află însăşi tăria acelor ziduri dintre care este cu neputinţă să scapi. Totul este strâns aici, în aceste

şase sunete: şi severitatea (strogost), şi harponul (ostroga), şi ascuţişul, vârful ascuţit (osirota) – acele de arici înfipte în mutră, acele de zăpadă cu care viforniţa, biciuindu-ţi faţa înlemnită, îţi îngheaţă ochii, vârful ascuţit al parilor zonei dinaintea lagărului, şi tot aici ghimpii sârmei ghimpate – şi prudenţa (ostorojnost) a deţinuţilor se află pe undeva pe aproape. Dar cornul (rog)? Da, cornul este aici, iese în afară, îndreptat spre noi!

Dacă ar fi să aruncăm o privire asupra uzanţelor, obicelurilor legate de temniţa rusească, asupra acestei instituţii pe ultimii – să spunem – nouăzeci de ani, nu vom observa un corn, ci două cornuri: membrii partidului Norodnaia Volia au început cu vârful cornului, acolo unde înţeapă cel mai tare, insuportabil chiar şi în piept, apoi, treptat, vârful a început să se rotunjească, să se tocească, să coboare spre rădăcină până când nu mai este deloc corn, a devenit o mică suprafaţă de piele cu părul ras (la începutul secolului al XX-lea), dar pe urmă (după 1917) a început să se observe protuberanţa celei de a doua tulpini şi, în ciuda durerilor, în ciuda nenumăratelor „nu aveţi dreptul”, acesta a început din nou să crească, să se subţieze, să se aspreească, să devină cornos, şi, în anul 1938, să i se înfigă din nou omului, iată, în această scobitură de deasupra claviculelor, puţin mai jos de gât: cornul denumit tiurzak. Şi numai câte o lovitură pe an, ca dangătul unui clopot de alarmă, departe, în noapte: Ton-n-n!…”*

Dacă urmăreşti această parabolă după evocările puşcăriaşilor de la Schilisselburg (Munca sub sechestru de Vera Figner (1)) la început te cam apucă frica: deţinutul are un număr, şi nimeni nu-l strigă pe nume; jandarmii parcă au fost instruiţi la Lubianka: niciun cuvânt personal. Dacă îţi scapă cumva un „noi…” – te-a şi repezit: „Să nu vorbiţi decât în numele vostru!” Linişte de mormânt. Celula veşnic cufundată în semiîn-tuneric, geamurile

întunecate, pardoseala de ciment. Oberlihtul este deschis doar patruzeci de minute pe zi. Drept hrană – o zeamă chioară şi caşa. Nu primeşti cărţi de ştiinţă de la bibiotecă. Doi ani nu vezi picior de om. Numai după trei ani primeşti câteva foi de hârtie numerotate.

Pe urmă, încetul cu încetul, libertăţile sporesc, regimul se îmblânzeşte:

poftim şi pâine albă, poftim şi ceai cu zahăr; dacă ai bani – poţi să cum

TIUR – emnoe ZAK – liucenie – închisoare (termen oficial).

TON – Tiunna Osobogo Naziuiceniia – închisoare cu Destinaţie Specială.

peri orice; nici fumatul nu este interzis; au pus geamuri transparente, oberlihtul este deschis toată ziua, pereţii au fost zugrăviţi într-o culoare mai luminoasă. Într-o zi vei primi şi cărţi, prin abonament, de la biblioteca din Sankt-Petersburg. Grădinile de zarzavat sunt despărţite prin gratii de fier, poţi să discuţi cu vecinul şi chiar să vă ţineţi lecţii unul altu-ia. Cu timpul, deţinuţii tabără pe închisoare, cerând cu insistenţă: mai daţi-ne, mai daţi-ne pământ! Cele două curţi imense ale închisorii sunt transformate în grădini. Flori şi legume – patru sute cincizeci de soiuri! Iată, au apărut şi colecţii ştiinţifice, un atelier de tâmplărie, altul de fierărie, câştigăm bani, cumpărăm cărţi, chiar şi politice*, ziare şi reviste din străinătate, corespondenţă cu rudele. Plimbare? Dacă vrei – chiar toată ziua.

Şi treptat, povesteşte Vera Figner, „nu mai striga supraveghetorul la noi, ci noi strigam la supraveghetor”. În 1902, acesta a refuzat să-i ex-pedieze o cerere, drept pentru care ea i-a smuls epoleţii supraveghetorului! Consecinţa: a venit un anchetator militar, care nu ştia cum să-şi mai ceară scuze pentru bădăranul de supraveghetor!

Cum oare s-a ajuns la această decădere şi delăsare?

Vera Figner ne oferă două explicaţii: omenia anumitor comandanţi de închisoare şi faptul că „jandarmii se obişnuiseră cu deţinuţii, se înţelegeau bine cu ei”. La aceasta a contribuit destul de mult fermitatea, demnitatea şi felul de a se purta al deţinuţilor. Şi totuşi, eu cred că totul se datoraatmosf erei timpului, acestei reveneli şi prospeţimi generale premergătoare norului furtunii, acestui vânt de libertate care adia peste societate! Fără el ai fi studiat cu jandarmii în fiecare luni cursul de Scurtă Istorie (2) (dar pe atunci nu se putea), întărind disciplina şi strângând şurubul. Şi în locul „muncii sub sechestru”, Vera Nikolaevna ar fi primit, pentru smulgerea epoleţilor, nouă grame de plumb în subsolul închisorii.

Zguduirea şi slăbirea sistemului închisorilor ţariste nu s-au produs de la sine, ci datorită faptului că întreaga societate laolaltă cu revoluţionarii l-a zguduit şi ridiculizat cum a putut. Ţarismul nu şi-a pierdut capul în luptele de stradă din februarie, ci cu vreo câteva decenii mai înainte: când tinerii din familiile înstărite au început să considere că a sta la închisoare este o cinste, iar ofiţerii din armată (chiar şi cei din gardă) – că a strânge mâna unui jandarm este o dezonoare. Şi, pe măsură ce sistemul penitenciar slăbea, se afirma tot mai clar şi triumfător „etica deţinuţilor politici”, şi membrii partidelor revoluţionare deveneau tot mai conştienţi de forţa lor şi a legilor proprii, nu a legilor statului.

Şi astfel a sosit în Rusia Anul 1917, şi pe umerii lui – Anul 1918. De ce trecem dintr-odată la 1918? Obiectul analizei noastre nu ne permite să

P. A. Krasikov (da, cel care îl va condamna la moarte pe mitropolitul Veniamin) citeşte în Fortăreaţa Petropavlovskaia Capitalul (dar numai un an, căci este eliberat).

zăbovim la 1917: din martie toate închisorile politice (ba şi cele de drept comun), pentru condamnări şi

preventive, şi toate ocnele s-au golit. Nu poţi să nu te miri cum au supravieţuit în acest an gardienii şi supraveghetorii ocnelor, probabil mulţumită micilor grădini de zarzavat şi cartofilor. (Din 1918 le-a fost mai uşor, iar la închisoarea de pe strada Şpalernaia din Leningrad, şi în 1928 se mai aflau în serviciul noului regim, ca şi cum nimic nu se întâmplase.)

Începând din ultima lună a anului 1917, a devenit clar că fără închisori nu se poate, că unii nu pot fi ţinuţi decât după gratii (vezi capitolul 2), pur şi simplu pentru că ei nu au loc în noua societate. Aşa au pipăit suprafaţa de la rădăcina coarnelor şi s-au convins că cel de al doilea corn începe să crească.

Fireşte, au declarat numaidecât că nu se vor mai repeta ororile din închisorile ţariste: nu va mai exista „reeducare forţată", nici tăcerea în temniţă, nici regim celular, nici plimbări separate ori în şir indian şi pas cadenţat, şi nici măcar celule încuiate*: poftiţi, dragi oaspeţi, întâlniţi-vă, discutaţi pe săturate, plângeţi-vă unul altuia de bolşevici. Atenţia noilor conduceri ale închisorilor era concentrată asupra pregătirii de luptă a trupelor de grăniceri şi asupra preluării moştenirii ţariste a fondului peni-tenciar (acesta nu era acea maşină de stat care trebuia dărâmată şi construită din nou). Din fericire s-a constatat că războiul civil n-a pricinuit distrugeri tuturor penitenciarelor centrale şi nici închisorilor obişnuite. Era însă absolut indispensabil să elimine vechea terminologie murdară. Acum le-a numit izolatoare politice, subliniind prin această formulă unificatoare că membrii fostelor partide revoluţionare sunt recunoscuţi drept adversari politici. Ea nu atrăgea atenţia asupra caracterului primitiv al gratiilor, ci asupra necesităţii de a-i izola numai (şi, evident, temporar) pe aceşti revoluţionari demodaţi de mersul ascendent al noii societăţi. Numai de asta s-a ţinut seama când bolţile vechilor centrale i-au primit (cea din

Suzdal se pare că încă din vremea războiului civil) pe eseri, pe anarhişti şi social democraţi.

Toţi s-au întors aici fiind conştienţi de drepturile lor de întemniţaţi, pe care ştiau, după o veche şi încercată tradiţie, cum să şi le apere. Ei considerau ca legitime toate drepturile smulse de la ţar şi confirmate de revoluţie: raţia specială pentru politici (inclusiv o jumătate de pachet de ţigări pe zi); cumpărături de la piaţă (brânză de vaci proaspătă, lapte); plimbări libere nelimitate în timp; gardienii să li se adreseze cu „dumneavoastră" (dar ei nu se ridicau în faţa reprezentanţilor conducerii închisorii); soţul, soţia să fie repartizaţi în aceeaşi celulă; să aibă în celulă ziarele, revistele, cărţile, rechizitele de scris, lucrurile personale.

Volumul De la închisori la instituţiile de reeducare, „Legislaţia sovietică", Moscova, 1934.

Inclusiv briciul de bărbierit şi foarfecile; de trei ori pe lună – corespondenţă: trimis şi primit; o dată pe lună – vizită; fireşte, ferestre neacoperite cu nimic (pe atunci nu exista noţiunea de „botniţă"); circulaţia liberă de la o celulă la alta; curţi amenajate pentru plimbare cu verdeaţă şi liliac; liberă alegere a tovarăşului de plimbare şi posibilitatea de a arunca dintr-o curte în alta săculeţele cu scrisori; şi trimiterea în exil a gravidelor*, cu două luni înainte de a naşte.

Însă toate acestea nu erau decât regim politic. Dar deţinuţii politici din anii '20 îşi aminteau bine şi de altceva mai înalt: autoconducerea politicilor, care, în temniţă, le dădea sentimentul că sunt parte dintr-un întreg, veriga unei comunităţi. Autoconducerea (alegerea liberă a starostelui, care reprezenta pe lângă administraţie interesele tuturor deţi-nuţilor) mai slăbea din apăsarea puşcăriei asupra fiecărui individ în parte, fiind acum preluată dintr-odată de umerii tuturor, şi amplifica fiecare protest prin contopirea tuturor vocilor.

Şi ei s-au angajat să apere toate aceste drepturi! Iar autorităţile închisorilor s-au angajat, la rândul lor, să-i priveze de ele! Şi a început o luptă surdă, în care nu explodau obuze de artilerie, doar din când în când răsunau focuri de carabină, iar zgomotul geamurilor sparte nu răzbate mai departe de o jumătate de verstă; se dădea o luptă surdă pentru ultimele rămăşiţe de libertate, pentru ultimele rămăşiţe ale dreptului de a avea o părere proprie, şi s-a dat această luptă aproape douăzeci de ani, dar despre ea nu s-au editat cărţi cu ilustraţii. Toate meandrele ei, evocările biruinţelor şi înfrângerilor ne sunt aproape inaccesibile astăzi, pentru că în Arhipelag nici scriere nu există, iar tradiţia orală se întrerupe odată cu moartea oamenilor. Şi numai stropii întâmplători ai acestei lupte răzbat uneori până la noi, luminaţi de lumina înceţoşată a lunii.

Dar şi noi pe ce culmi ne-am înălţat de atunci! Cunoaştem bătăliile cu tancuri, exploziile atomice. Ce luptă poate să fie aceea când, celulele fiind încuiate, deţinuţii, pentru a-şi exercita dreptul la comunicare, ciocănesc în pereţi fără să se ferească, strigă de la o fereastră la alta, slobozesc fire cu bileţele de la etaj la etaj şi insistă ca măcar responsabilii fracţiunilor politice să poată vizita celulele? Ce luptă poate să fie aceea dacă şeful închisorii Lubianka intră în celulă, iar anarhista Anna G-va (1926) ori socialist-revoluţionara Katia Olitkaia (1931) refuză să se ridice la intrarea lui? (Şi acest barbar găseşte cum să o pedepsească pe cea din urmă: o lipseşte de dreptul… de a ieşi din celulă pentru a merge la toaletă.) Ce luptă, dacă două fete Şura şi Vera (1925), protestând împotriva ordinului dat pe toată Lubianka de a nu vorbi decât în şoaptă, ordin care lezează personalitatea, se apucă să cânte cu glas tare în ce

— Începând din 1918 pe membrele partidului socialist-revoluţionar nu se sfiau să le bage la închisoare

gravide.

lulă (despre liliac şi primăvară – atât), şi atunci şeful închisorii, letonul Dukes, le târăşte de păr pe coridor până la toaletă? Ori dacă (în 1924) în vagonul cu deţinuţi din Leningrad studenţii cântă marşuri revoluţionare, iar şeful escortei îi privează de apă? Ei îi strigă: „Şeful unei escorte ţariste n-ar fi făcut asta!” Iar el îi bate? Ori eserul Kozlov, care în tranzit spre Kem, îi numeşte călăi pe gardienii săi, şi pentru asta este târât şi bătut cu sălbăticie?

Ne-am obişnuit să înţelegem prin eroism numai eroismul militar (ori cel care zboară în cosmos), acela cu pieptul plin de ordine şi medalii. Şi am uitat că mai există şi un altul – eroismul civic, de care, numai de el, are nevoie societatea noastră! Acesta îi lipseşte…

În 1923, la închisoarea din Viatka, eserul Strujiński şi tovarăşii lui (Câţi erau? Cum se numeau? Care era obiectul protestului lor?) s-au barica-dat în celulă, au turnat gaz pe saltele şi şi-au dat foc, absolut în tradiţia Schlisselburgului, ca să nu căutăm mai departe. Ce zarvă ar fi fost atunci, ce s-ar mai fi agitat societatea rusească! Dar acum? N-au aflat nici Viatka, nici Moscova, nici istoria. Şi totuşi a fost carne de om care a ars, trosnind, în foc!

De aici a pornit şi ideea dintâi cu Solovki: iată un loc potrivit, de acolo o jumătate de an nu ai nicio legătură cu lumea din afară. De aici, poţi să strigi cât vrei, nu te aude nimeni, poţi să-ţi dai şi foc! În 1923, deţinuţii socialişti au fost transferaţi aici din Pertominsk (Peninsula Onega) şi i-au împărţit la trei schituri izolate.

Iată Schitul Savvatievski – două clădiri ale fostului hotel pentru pelerini, o parte a locului este cuprinsă în zona lagărului. În primele luni totul pare a fi în ordine: regimul politic, unele rude izbutesc să vină în vizită, trei responsabili de la trei partide poartă toate tratativele cu conducerea lagărului. Iar zona schitului este zona libertăţii, aici deţinuţii pot să discute, să gândească în

voie, nimic nu este interzis.

Însă chiar de atunci, din zorii Arhipelagului, încep să pătrundă nişte zvonuri apăsătoare, insistente: regimul politic va fi lichidat... va fi lichidat regimul politic...

Şi, într-adevăr, aşteptând mijlocul lui decembrie, întreruperea navigaţiei şi a tuturor legăturilor cu lumea, Eichmans*, şeful lagărului din Solovki a anunţat: da, s-au primit instrucţiuni noi, privind regimul. Fireşte nu se suprimă totul, o nu! Se restrânge corespondenţa, şi încă ceva acolo, dar decât toate astea cea mai grea lovitură este următoarea: începând cu 20 decembrie 1923 se interzice ieşirea din clădire la orice oră, se va ieşi numai ziua, până la şase seara.

Fracţiunile hotărăsc să protesteze, dintre eseri şi anarhişti sunt recrutaţi voluntari: chiar din prima zi a interdicţiei să iasă la plimbare anume de

Cât de mult seamănă cu Eichman-nazistul. nu-i aşa?

la şase seara, însă pe Nogtiov, şeful Schitului Savvatievski, tare îl mai mănâncă palmele pe patul armei, încât chiar înainte de ora şase, ora fa-talã (dar poate că ceasurile nu erau potrivite? atunci nu se puteau potrivi după radio), gardienii îşi fac apariţia în zonă şi deschid focul asupra celor care se plimbau în mod legal. Trei salve. Şase morţi şi trei grav răniţi.

A doua zi a venit Eichmans: a fost o regretabilă neînţelegere, Nogtiov va fi demis (transferat şi avansat). La înmormântarea celor ucişi, corul cântă în pustietatea din Solovki:

Voi jertfă-aţi căzut în lupta fatală... (3)

(Oare nu pentru ultima oară s-a permis cântarea acestui cântec pentru cei de curând morţi?) Au pus pe mormânt o piatră mare netezită de valuri şi au cioplit numele celor ucişi.*

Nu putem să afirmăm că presa a trecut sub tăcere acest eveniment, în „Pravda” a apărut o notiţă cu petit:

deţinuţii i-au atacat pe gardieni, au fost ucişi şase oameni. Ziarul „Rote Fahne” a relatat cinstit revolta din Solovki.

Printre socialiştii revoluţionari de la Schitul Savvatievski se afla şi Iun Podbelski. El a strâns documente medico-legale privind masacrul din Solovki, pentru a fi publicate cândva. Dar, peste un an, la percheziţia din tranzitul de la Sverdlovsk, i-au descoperit fundul dublu al geamantanului şi i-au confiscat tot ce ascunsese acolo. Uite aşa se poticneşte Istoria rusească…

Însă regimul pentru politici l-au menţinut! Şi un an întreg nimeni n-a pomenit de schimbarea lui.

Întregul an 1924, da. Însă către sfârşitul lui au început din nou să circule zvonuri insistente că în decembrie se pregătesc iar să introducă un regim nou. Dragonul flămânzise, dorea victime noi.

Cele trei schituri ale socialiştilor: Savvatievski, Troitki şi Muksalmski, cu toate că se aflau pe insule diferite, au izbutit să se înţeleagă în mod conspirativ, şi, în aceeaşi zi, toate fracţiunile de partid din toate cele trei schituri au predat memorii conţinând un ultimatum pentru Moscova şi administraţia din Solovki: să fie scoşi de aici până la sfârşitul navigaţiei, ori să li se păstreze vechiul regim. Termenul ultimatumului – două săptămâni, altfel toate schiturile vor declara greva foamei.

O astfel de solidaritate impunea ascultare. Nu te poţi preface că nu ai auzit un astfel de ultimatum. Cu o zi înainte de expirarea termenului, Eichmans a trecut pe la fiecare schit şi le-a adus la cunoştinţă că Moscova a refuzat. Şi în ziua stabilita, în toate trei schiturile (care acum pierduseră şi legătura) a început greva foamei (continuau însă să bea

În 1925 piatra a fost răsturnată şi inscripţia îngropată. Cei care mergeţi în excursii la Solovki – căutaţi, priviţi şi luaţi aminte!

apă), în Savvatia intraseră în greva foamei peste

două sute de oameni. Pe bolnavi i-au scutit. Un medic dintre deţinuţi făcea zilnic ocolul greviştilor. O grevă a foamei colectivă este întotdeauna mai greu de ţinut decât una individuală: ea se reglementează după cei mai slabi, nu după cei mai puternici. Ea are sens numai în cazul când există o tărie nestră-mutată şi cu condiţia ca fiecare să-i cunoască pe ceilalţi personal şi să fie sigur de ei. Ţinând cont de existenţa unor fracţiuni de partid diferite şi de numărul mare, câteva sute de oameni, sunt inevitabile divergenţele şi suferinţele morale pentru ceilalţi. După cincisprezece zile, în Savvatia au trebuit să recurgă la vot secret (urna era dusă din cameră în cameră): să reziste mai departe ori să înceteze greva?

Moscova, însă, şi Eichmans aşteptau: ei erau sătui şi ziarele din capitală nu leşinau relatând despre greva foamei, iar studenţii nu organizau mitinguri la Catedrala Kazański. Uşile închise etanş modelau cu siguranţă istoria noastră.

Schiturile au încetat greva foamei. N-a fost o victorie. Dar, cum s-a văzut, nicio înfrângere: pe timpul iernii, regimul a rămas neschimbat, s-a adăugat doar participarea la tăiatul lemnelor din pădure, ceea ce avea totuşi o logică. Dar în primăvara lui 1925, dimpotrivă, greva foamei părea o biruinţa: deţinuţii de la cele trei schituri au fost luaţi din Solovki! Au fost duşi pe continent! S-a sfârşit cu noaptea polară şi cu cele şase luni de izolare!

În schimb escorta care i-a preluat era foarte dură, iar raţia de drum foarte subţire. Foarte curând au fost înşelaţi în mod perfid: sub pretextul că responsabilii se cade să meargă cu vagonul „statului major” la un loc cu administraţia, i-au lăsat fără căpetenii – vagonul cu responsabilii a fost decuplat la Viatka şi trimis la „izolatorul” din Tobolsk. Doar acum a devenit limpede că greva foamei din toamna trecută a fost un eşec: au eliminat grupul căpeteniilor pentru a le fi mai uşor să strângă

şurubul celorlalţi. lagoda şi Katanian (4) au condus personal instalarea foştilor „solovceni” în clădirea terminată de mult, dar rămasă goală până acum, a izolatorului din Verhneuralsk, care, în felul acesta, a fost „inaugurat” de ei în primăvara anului 1925 (comandant fiind Dupper) şi căruia i-a fost hărăzit să devină pentru multe decenii o sperietoare de temut.

La noua reşedinţă, foştilor solovceni li s-a luat dreptul la deplasare liberă: celulele au fost încuiate. Au reuşit totuşi să-şi aleagă noi căpetenii, dar aceştia nu mai aveau dreptul să meargă prin celule. S-a interzis schimbul nelimitat de bani, lucruri şi cărţi între celule, ca înainte. Au început să se strige prin ferestre – atunci santinela din turn a tras cu ar-mă în celulă. Drept răspuns – au spart geamurile şi au distrus obiectele de inventar, (în puşcăriile de astăzi stai să te gândeşti înainte de a spar-ge geamurile, căci n-ar fi de mirare să nu le înlocuiască toată iarna. Doar pe vremea ţarului, geamgiul venea numaidecât.) Lupta continua, însă disperată şi în condiţii dezavantajoase.

În anul 1928 (povesteşte Piotr Petrovici Rubin), din nu se ştie ce motiv, a fost organizată o nouă grevă a foamei, generală. Dar acum dispăruse atmosfera solemnă şi gravă de odinioară, nu mai erau nici încurajările prieteneşti, nu mai aveau nici doctorul lor. Într-una din zilele grevei, temnicerii au invadat celulele şi au început pur şi simplu să-i lovească pe bieţii oameni slăbiţi, cu bastoanele şi cu cizmele. I-au lovit – şi greva foamei a luat sfârşit.

* * *

Credinţa naivă în forţa pe care o are greva foamei am moştenit-o din experienţa şi din literatura trecutului. Dar greva foamei este o armă pur morală, ea presupune că temnicerul mai păstrează pe undeva un dram de conştiinţă. Ori că se teme de opinia publică. Doar atunci

greva foamei este puternică.

Temnicerii ţarişti erau încă nişte dulci copii: dacă un deţinut intra în gre-va foamei – se alarmau, se agitau, îl îngrijeau, îl duceau la spital. Exemple există multe, dar nu lor le este dedicată această lucrare. Nici nu-ţi vine să crezi, dar lui Valentinov (5) i-au fost suficiente doar douăsprezece zile de grevă a foamei şi a obţinut nu un oarecare regim preferenţial, ci scoaterea de sub acuzaţie şi eliberarea definitivă (şi a plecat la Lenin în Elveţia). Chiar şi la centrala din Oriol, de fiecare dată greva foamei se sfârşea negreşit prin biruinţă. În 1912 s-a obţinut astfel îndulcirea regimului; iar în 1913 – prelungirea acestui regim, inclusiv plimbarea în comun a tuturor deţinuţilor, care – evident – erau atât de puţin supravegheaţi de gardieni, încât au izbutit să redacteze şi să trimită afară apelul adresat Poporului rus (de către deţinuţii închisorii centrale!), care a fost publicat (Îţi stă mintea în loc! Care dintre noi este nebun?), în 1914, în Nr. 1 al jurnalului „Mesagerul ocnei şi surghiunului” * (formidabil acest „Mesager”! Ce-ar fi să încercăm şi noi să editǎm unul?). În anul 1914, doar cu cinci zile de grevă a foamei, e drept – fără apă, Dzerjinski cu patru tovarăşi au obţinut aprobarea tuturor numeroaselor revendicări (privind viaţa de zi cu zi).

În anii aceia, excluzând suferinţele pe care le produce foamea, greva foamei nu prezenta niciun alt pericol ori dificultate pentru deţinut. El nu putea fi bătut pentru grevă, condamnat a doua oară, nu puteau să-i mărească pedeapsa, ori să-l împuşte, ori să-l transfere. (Toate acestea s-au aliat mai târziu.)

În timpul revoluţiei din 1905 şi în anii care au urmat după ea, deţinuţii se simţeau într-atât stăpânii închisorilor, încât nu se mai oboseau să declare greva foamei, ci fie că distrugeau avutul închisorii (obstrucţie), fie declarau o grevă obişnuită, deşi, pentru deţinuţi, asta părea un

nonsens. Ast

Ghemet, istoria închisorilor ţariste, Moscova. 1963, vol V. cap. 8.

Ibidem.

fel, în oraşul Nikolaev, în anul 1906, cei 197 de prizonieri din închisoarea locală au declarat o „grevă”, fireşte, în acord cu cei de afară. Cei de afară, cu prilejul acestei greve, au difuzat manifeste şi au organizat zilnic mitinguri lângă închisoare. Aceste mitinguri (bineînţeles, deţinuţii le urmăreau de la ferestrele fără botniţe) au silit administraţia să accepte revendicările „greviştilor”. După asta, unii din stradă, alţii de după gratii au cântat cântece revoluţionare. Şi au ţinut-o aşa (nestingheriţi, căci era anul reacţiei postrevoluţionare!) opt zile. În cea de a noua zi, toate revendicările deţinuţilor au fost satisfăcute! Evenimente identice au avut loc atunci şi la Odessa, şi la Herson, şi în Elizavetgrad. Iată cât de uşor se obţinea atunci o victorie.

Ar fi interesant să facem, în treacăt, o comparaţie şi să vedem cum se desfăşura o grevă a foamei în timpul Guvernului provizoriu, însă acei câţiva bolşevici care din iulie şi până la rebeliunea lui Kornilov au fost închişi (Kamenev, Troţki, ceva mai mult Raskolnikov) n-au avut motiv să facă greva foamei.

În deceniul al treilea, tabloul plin de viaţă al grevelor foamei se întunecă (depinde din ce punct de vedere priveşti...). Acest mijloc de luptă atât de vestit şi îndreptăţit prin victoriile glorioase este prelucrat, fireşte, nu doar de către „politicii” recunoscuţi, ci şi de „kaerii” nerecunoscuţi de politici (articolul Cincizeci şi Opt), precum şi de alte feluri de puşcăriaşi, însă aceste săgeţi, atât de pătrunzătoare mai înainte, se cam tociseră, ori erau prinse din zbor de o mână de fier. Este drept, încă se mai primesc declaraţii scrise de greva foamei, şi deocamdată nimeni nu vede în ele ceva subversiv. Dar se

elaborează alte reguli, mai neplăcute: grevistul trebuie să fie izolat într-o celulă specială (la Butârki – în turnul Pugaciov); de grevă nu trebuie să ştie, pe lângă cei de afară cu mitingurile lor, pe lângă celulele vecine, nici măcar locatarii celulei în care grevistul a stat până la declanşarea grevei, fiindcă şi ei constituie tot un fel de opinie publică, de care trebuie izolat. Această măsură se justifică prin faptul că administraţia trebuie să fie convinsă că greva foamei se desfăşoară în mod cinstit şi colocatarii nu-l hrănesc pe grevist. (Dar înainte cum verificau? Pe „cuvânt de onoare?…”)

Totuşi, în această perioadă, cu greva foamei se puteau obţine măcar revendicări personale.

Începând cu deceniul al patrulea se produce o cotitură radicală în concepţia oficială referitor la greva foamei. Chiar şi astfel de greve prizărite, izolate, pe jumătate înăbuşite de fapt, la ce folosesc statului? Nu ar fi ideal ca deţinuţii să nu aibă voinţa lor şi să nu ia hotărâri de capul lor? Pentru ei gândeşte şi decide administraţia! De bună seamă că doar asemenea deţinuţi pot exista în noua societate. Şi iată că începând din deceniul al patrulea au încetat să mai primească cereri legitime pentru greva foamei. „Greva foamei ca mijloc de luptă nu mai există!” au anunţat-o pe Ekaterina Olitkaia, în anul 1932, şi i-au anunţat şi pe alţii. Puterea a interzis greva foamei – şi basta! Dar Olitkaia nu s-a supus şi a început greva foamei. Au lăsat-o să facă greva foamei în celula ei individuală cincisprezece zile. Apoi au dus-o la spital. Pentru a o ispiti i-au pus dinainte lapte şi pesmeţi. Însă ea a rezistat şi în ziua a nouăsprezecea a învins: a obţinut plimbare prelungită, ziare şi pachete de la Crucea Roşie politică. (Iată câtă tevatură pentru a obţine aceste pachete legale!) La drept vorbind – era o victorie derizorie, prea scump plătită. Olitkaia îşi aminteşte de numeroase cazuri de greve lipsite de importanţă: pentru a obţine pachetul ori

schimbarea tovarăşului de plimbare unii stăteau în greva foamei câte douăzeci de zile. Merita oare? Căci într-o închisoare de Tip Nou nu-ţi poţi reface forţele pierdute. Kolosov, un sectant, în a douăzeci şi cincea zi de grevă, a murit. În genere, poţi oare să-ţi permiţi să ţii greva foamei într-o închisoare de Tip Nou? Căci iată de ce mijloace puternice împotriva grevei foamei dispun noii temni-ceri în condiţiile uşilor închise şi când totul e ţinut secret:

1. Tenacitatea administraţiei. (S-a putut constata din exemplele precedente.)

2. Înşelătoria tot datoria secretului. Când fiecare pas îţi este urmărit şi făcut public de ziarişti nu prea poţi să înşeli. Dar la noi? De ce să nu înşeli? În 1933, la închisoarea din Habarovsk, S.A. Cebotariov a stat şaptesprezece zile în greva foamei, cerând să-i fie înştiinţată familia de situaţia lui (de-abia s-au întors de la KVJD şi el „a dispărut" brusc. Era îngrijorat ce crede soţia lui.) În cea de a şaptesprezecea zi au venit la el Zăpadnîi, adjunctul şefului OGPU pe ţinut şi procurorul ţinutului Haba-rovsk (după grad se vede că grevele lungi nu erau prea dese) şi i-au arătat o chitanţă de la telegraf (iată, i-am comunicat soţiei tale!) şi astfel l-au convins să accepte o supă. Însă chitanţa era falsă! (Totuşi de ce s-au neliniştit gradele înalte? Nu pentru viaţa lui Cebotariov, cu siguranţă. Fără îndoială că în prima jumătate a deceniului al patrulea mai exista încă o oarecare răspundere personală a administratorului pentru o grevă de lungă durată.)

3. Alimentarea artificială forţată. Acest procedeu este împrumutat neîndoielnic de la grădina zoologică. Şi poate fi aplicat numai cu uşile închise, în secret. În 1937, alimentarea artificială era aplicată pe scară largă. De pildă, în cazul grevei în grup a socialiştilor închişi la centrala din Iaroslavl, în cea de a cincisprezecea zi li s-a aplicat alimentarea artificială.

Această acţiune are mult dintr-un viol, de fapt chiar este un viol: patru zdrahoni de bărbaţi se năpustesc asupra unei fiinţe slăbite şi trebuie să o priveze de o singură interdicţie, doar o singură dată, apoi ce s-o întâmpla cu ea mai departe n-are importanţă. Ce are în comun cu violul – este frângerea voinţei: n-o să fie cum vrei tu, ci cum vreau eu, stai aşa şi supune-te. Îţi deschid gura cu o plăcuţă, apoi lărgesc deschizătura şi introduc un furtun: „Înghite!” Iar dacă nu înghiţi, îţi vâră furtunul mai adânc, şi lichidul hrănitor ajunge direct în esofag. Apoi îţi masează burta ca nu cumva să încerci să vomiţi. Ce simţi. atunci? O senzaţie de terfelire morală, un gust dulce în gură şi stomacul care absoarbe triumfător, aproape un deliciu.

Ştiinţa nu s-a mulţumit cu atât şi au fost elaborate şi alte procedee de alimentare: clismă prin partea dorsală, picături în nas.

4. O nouă concepţie despre greva foamei: greva foamei este o continuare a activităţii contrarevoluţionare în temniţă şi trebuie pedepsită cu o nouă condamnare. Acest aspect făgăduia să genereze o nouă şi înfloritoare ramură în practica închisorii de Tip Nou, dar a rămas mai mult în stadiul ameninţărilor. Şi, firește, nu simţul umorului l-a oprit, ci mai degrabă lenea: la ce bun toate astea când există răbdare? Răbdare şi încă o dată răbdare, răbdarea celui sătul faţă de cel flămând.

Cam pe la mijlocul anului 1937 s-a primit o nouă directivă: de acum înainte administraţia închisorii nu mai este răspunzătoare pentru cei care mor din pricina grevei foamei! A dispărut şi ultima răspundere personală a temnicerilor! (Acum, procurorul ţinutului nu l-ar mai fi vizitat pe Cebo-tariov.) Mai mult: pentru ca să nu se îngrijoreze nici anchetatorul, s-a propus ca zilele petrecute în greva foamei să fie tăiate din termenul de anchetă, adică să se considere nu numai că greva n-a avut loc, dar şi că deţinuţii s-ar fi aflat într-un fel în libertate!

Singura consecinţă concretă a grevei să nu fie decât epuizarea deţinutului!

Asta voia să zică: Vreţi să crăpaţi? Crăpaţi, nu vă ţine nimeni!

Arnold Rappoport a avut nenorocul să declare greva foamei, la închisoarea din Arhanghelsk, tocmai când a sosit această directivă. Greva părea importantă, fiindcă avea un regim dur – fără apă, şi a ţinut-o treisprezece zile (comparaţi cele cinci zile ale grevei lui Dzerjinski – acelaşi regim dur, însă nu izolat şi – victorie deplină). Şi în aceste treisprezece zile în celula izolată unde îl instalaseră, doar felcerul trecea din când în când. Însă n-a venit nici medicul şi nimeni de la administraţie măcar să se intereseze: ce-o vrea ăsta cu greva lui? Până la urmă, nici nu l-au întrebat. Singura atenţie ce i-au acordat-o organele de supraveghere a fost – să-i percheziţioneze cu mare migală celula şi să-i confişte nişte mahorcă şi câteva chibrituri. Rappoport nu dorea să obţină altceva decât să înceteze batjocurile umilitoare la care era supus în timpul anchetei. Pentru grevă el s-a pregătit în mod ştiinţific: înainte, cum tocmai primise un pachet, n-a mâncat decât unt şi covrigi, pâine neagră nu mai mânca de o săptămână. Slăbise atât de mult, încât palmele îi deveniseră transparente, se vedea lumina prin ele. Îşi aminteşte că se simţea nespus de uşor, parcă plutea, şi avea mintea foarte limpede. Buna şi zâmbitoarea supraveghetoare Marusia a intrat, într-o zi, în celula lui şi i-a şoptit: „Încetaţi greva, nu vă ajută la nimic şi o să muriţi! Trebuia s-o începeţi cu o săptămână mai devreme…” A ascultat-o, a încetat greva fără să obţină nimic. Totuşi a primit vin roşu fierbinte şi o chiflă. După asta, gardienii I-au dus pe braţe în celula comună. După câteva zile au început din nou interogatoriile. (Greva n-a fost totuşi în zadar: anchetatorul a înţeles că Rappopoit are destulă voinţă şi este dispus să moară, astfel încât a mai îmblânzit ancheta „După cum se vede eşti neam de

lup!” i-a spus anchetatorul. „Da, neam de lup, a confirmat Rappoport, şi n-o să fiu niciodată câinele vostru”.)

Pe urmă, Rappoport a mai declarat o dată greva foamei la închisoarea de tranzit din Kotlas, dar aceasta a luat sfârşit într-o tonalitate mai degrabă comică. A declarat că solicită o nouă anchetă şi nu vrea să plece cu convoiul. A treia zi i s-a spus: „Pregăteşte-te de plecare!” „N-aveţi dreptul! Eu sunt în greva foamei!” Atunci patrii namile l-au săltat, l-au dus şi l-au aruncat la baie. După baie, tot pe braţe l-au dus la postul de gardă. Ce să facă, Rappoport s-a sculat şi a pornit după convoi: din spate veneau câinii şi baionetele.

Uite aşa închisoarea de Tip Nou a biruit greva foamei de tip burghez.

Nici chiar un om puternic nu mai avea nicio cale de luptă împotriva maşinii penitenciare, în afară, poate, doar de sinucidere. Dar sinuciderea înseamnă luptă? Nu înseamnă supunere?

Socialist-revoluţiofiara E. Olitkaia consideră că greva foamei ca mijloc de luptă a fost mult demonetizată de către troţkişti şi de comuniştii care au urmat după ei la închisoare: aceştia o declarau cu prea multă uşurinţă şi la fel o şi încetau. Chiar şi I.N. Smirnov, spune ea, conducătorul lor, care a declarat greva foamei înainte de procesul de la Moscova, după patru zile a renunţat. Se spune că înainte de 1936 refuzau din principiu orice grevă a foamei împotriva puterii sovietice şi nu i-au sprijinit niciodată pe eseri şi pe social-democraţi, când declarau greva foamei.

Ei, dimpotrivă, cereau întotdeauna ajutorul eserilor şi social-democraţilor. În anul 1936, când un convoi a fost transferat de la Karaganda în ţinutul Kolîmei, ei i-au numit „trădători şi provocatori” pe cei care au refuzat să semneze telegrama lor de protest adresată lui Kalinin – „împotriva trimiterii avangărzii revoluţiei (adică ei) pe

Kolîma”. (Relatarea lui Makoliński.)

Fie ca istoria să judece cât de drept ori de nedrept este acest reproş. Totuşi, nimeni n-a plătit mai scump pentru greva foamei decât troţkiştii (în Partea a Treia vom reveni asupra grevelor deţinuţilor troţkişti).

Uşurinţa de a declara şi de a înceta o grevă a foamei este în general caracteristică firilor impulsive, foarte iuţi când e vorba să-şi manifeste sentimentele. Însă astfel de firi au existat şi printre vechii revoluţionari ruşi, au existat undeva şi în Italia şi în Franţa, dar nicăieri, nici în Rusia, nici în Italia, nici în Franţa nu i-au putut face pe deţinuţi să fie atât de indiferenţi faţă de greva foamei, ca pe noi, cei din Uniunea Sovietică. Cu siguranţă, greva foamei n-a solicitat în cel de al doilea sfert al secolului nostru mai puţine sacrificii fizice şi tărie morală decât în primul sfert însă în ţară nu mai exista opinie publică! Din pricina asta închisoarea de Tip Nou s-a consolidat şi, în loc de victorii obţinute cu uşurinţă, deţinuţii nu aveau decât înfrângeri scump plătite.

Pe măsură ce deceniile treceau, timpul îşi făcea treaba lui. Greva foamei, ce! dintâi şi cel mai firesc drept al puşcăriaşului, le-a devenit străină şi de neînţeles deţinuţilor înşişi. Se întâlneau din ce în ce mai puţini amatori. Temnicerii o socoteau o prostie sau o infracţiune duşmănoasă.

Când în 1960, Gennadi Smelov, deţinut de drept comun, a declarat gre-va foamei la închisoarea din Leningrad, într-o zi, în celulă a intrat, totuşi, procurorul (poate făcea o vizită obişnuită) şi l-a întrebat: „De ce vă chinuiţi singur?”, Smelov a răspuns:

— Adevărul îmi este mai scump decât viaţa!

Această propoziţie l-a uimit într-atât pe procuror cu lipsa ei de noimă, încât chiar a doua zi Smelov a fost trimis la spitalul special din Leningrad (casa de nebuni) pentru deţinuţi. Medicul i-a spus:

— Sunteţi suspect de schizofrenie.

* * *

La începutul anului 1937, pe spiralele cornului şi deja în partea lui subţire s-au înălţat fostele puşcării-centrale, devenite acum „izolatoare speciale”. Au fost eliminate ultimele puncte slabe, ultimele resturi de aer şi lumină. Şi greva foamei declanşată de socialiştii – mai rari acum şi obosiţi – de la izolatorul disciplinar din Iaroslavl, la începutul anului 1937, a fost una dintre ultimele încercări disperate.

Ei cereau totul ca şi înainte: şi staroste-responsabil, şi comunicare liberă între celule, cereau, dar este puţin probabil că mai şi sperau. Prin cele cincisprezece zile de grevă a foamei, chit că s-a încheiat cu alimentarea prin furtun ei şi-au mai menţinut nişte părţi din vechiul lor regim: plimbarea de un ceas, ziarul regional, caiete pentru însemnări. Acestea şi le-au menţinut, dar numaidecât li s-au confiscat lucrurile personale şi au fost vârâţi în uniforma unică a izolatorului special. În scurt timp le-au tăiat şi jumătate de oră din plimbare. Pe urmă încă cincisprezece minute.

Aceştia erau aceiaşi oameni care au trecut printr-un lung şir de închisori şi surghiunuri după regulile Marii Pasienţe. Unii dintre ei de zece ani, alţii chiar de cincisprezece, nu mai ştiau ce este aceea viaţă normală de om, ci doar mâncarea mizerabilă din închisoare şi greva foamei. Încă nu muriseră toţi cei care înainte de revoluţie se obişnuiseră să-i învingă pe temniceri, însă atunci ei mergeau în alianţă cu timpul şi împotriva unui vrăjmaş slăbit. Dar acum Timpul şi duşmanul, care devenea tot mai puternic, se aliaseră împotriva lor. Brâu printre ei şi tineri, aceia care se recunoscuseră eseri, social-democraţi, anarhişti după ce toate aceste partide fuseseră nimicite, nu mai existau, şi noilor aderenţi le-a fost hărăzit doar să stea la închisoare.

În jurul luptei din închisoare a socialiştilor, an de an tot mai disperată, se strângea necontenit cercul necruţător al izolării. Nu mai era ca pe vremea ţarului: doar să deschizi porţile închisorii şi societatea te va acoperi cu flori. Acum, când deschideau ziarele, vedeau cum erau împroşcaţi cu injurii, chiar cu lături (căci numai socialiştii i se păreau lui Stalin cei mai primejdioşi pentru socialismul lui). Iar poporul tăcea şi nu aveai niciun indiciu că îi mai simpatizează pe întemniţaţi. Apoi şi ziarele au încetat să-i mai terfelească – într-atât de nepericuloşi, neînsemnaţi, chiar inexistenţi erau socotiţi socialiştii ruşi. Cei din libertate îi pomeneau doar la timpul trecut ori mai mult ca perfect, tineretul nici măcar nu-şi putea imagina că undeva ar mai exista eseri şi menşevici în viaţă. Şi, în succesiunea surghiunurilor din Cimkent şi Cerdân, a izolatoarelor din Verh-neuralsk şi Vladimir, cum puteai să nu tresari în celula întunecoasă, acum cu botniţă la fereastră, la gândul că, poate, au greşit atât programul, cât şi conducătorii lor, că şi tactica şi practica nu au fost decât nişte erori? Toată lupta lor începea să pară total lipsită de sens. Şi viaţa lor, închinată doar suferinţelor – o rătăcire fatală.

Umbra izolării s-a întins asupra lor în parte şi pentru că chiar din primii ani postrevoluţionari, primind în mod firesc de la GPU denumirea meri-tată de politici, la fel de firesc au convenit cu GPU-ul că tot ce se află la „dreapta” lor*, începând cu cadeţii, nu sunt politici, ci contrarevoluţionari, kaeri, contra, băligarul istoriei. Şi cei ce sufereau pentru credinţa în Hristos au fost consideraţi tot kaeri. Şi cei care nu cunosc nici „dreapta”, nici „stânga” (ca noi toţi, în viitor!) – tot kaeri. Astfel, în parte vrând, în parte nevrând, izolându-se şi evitând, ei au consfinţit viitorul articol Cincizeci şi Opt, în şanţul căruia se vor prăvăli la rândul lor.

Obiectele şi faptele îşi schimbă în mod decisiv aspectul în funcţie de punctul din care sunt privite. În

acest capitol noi descriem rezistenţa socialiştilor în puşcărie din punctul lor de vedere – şi iată că este luminată de o rază transparentă şi tragică, însă acei kaeri, pe care politicii îi oco-leau la Solovki cu dispreţ, acei kaeri iată ce îşi aduc aminte: „Cine, politicii? Nişte nesuferiţi: dispreţuiau pe toată lumea, se ţineau deoparte în grupurile lor şi tot timpul cereau raţii şi privilegii pentru ei. Şi se certau între ei necontenit”. Şi cum să nu recunoşti că şi aici există un adevăr? apoi – aceste veşnice dispute sterile, până la urmă ridicole. Şi aceste revendicări de raţii suplimentare numai pentru ei, faţă de o mulţime de întemniţaţi chinuiţi de foame şi mizerie? În epoca sovietică acest titlu de onoare al „politicilor” s-a dovedit a fi un dar plin de otravă. Şi brusc apare încă un reproş: de ce socialiştii, mari meşteri în evadări pe vremea ţarismului, s-au potolitdintr-odat ă în puşcăriile sovietice? Unde sunt evadările lor? Căci au avut loc numeroase evadări, dar cine îşi aduce

Nu-mi plac deloc aceste „stânga” şi „dreapta”: sunt convenţionale, permutabile şi nu conţin esenţialul.

aminte ca printre evadaţi să fi fost şi vreun socialist?

Iar deţinuţii care se aflau şi „mai la stânga” socialiştilor – troţkiştii şi comuniştii – la rândul lor, îi evitau pe socialişti pe care îi considerau tot contrarevoluţionari, închizând astfel şanţul circular al izolării.

Troţkiştii şi comuniştii, considerând că linia lor este mai pură şi mai presus de celelalte, îi dispreţuiau şi chiar îi urau pe socialişti (cum de altfel se dispreţuiau şi se urau reciproc), care erau închişi după gratiile aceleiaşi clădiri, care se plimbau în curţile aceloraşi închisori. E. Olitkaia povesteşte că, în 1937, în lagărul de tranzit din golful Vanino, când socialiştii se strigau prin gardul care despărţea zona bărbaţilor de zona femeilor, căutându-şi pe cei apropiaţi şi făcând schimb de informaţii, comunistele Liza Kotik şi Maria Krtitikova erau indignate, considerând

că printr-o astfel de conduită iresponsabilă, socialiştii pot atrage asupra tuturor sancţiunile administraţiei. „Toate nenorocirile noastre se trag de la aceşti ticăloşi de socialişti, spuneau ele. (Ce explicaţie profundă şi ce dialectică!) Ar trebui strânşi de gât!” Iar cele două fete de la Lubinaka în 1925 au cântat despre liliac numai pentru că una dintre ele era socialist-revoluţionară, iar cea de a doua făcea parte din opoziţie, şi ele nu puteau să aibă un cântec politic comun, şi, în general, cea din opoziţie nu trebuia să se alieze cu socialist-revoluţionară în acelaşi protest.

Şi dacă în temniţele ţariste, partidele se aliau adesea pentru a organiza acţiuni comune de luptă (să menţionăm evadarea de la centrala din Sevastopol), în cele sovietice fiecare orientare credea că îşi păstrează puritatea stindardului prin a nu se alia cu celelalte. Troţkiştii luptau separat de socialişti şi comunişti, iar comuniştii în general nu luptau, fiindcă nu-şi puteau îngădui să lupte împotriva puterii şi puşcăriei proprii!

Din pricina asta, comuniştii au fost persecutaţi înaintea altora şi mai aprig decât ceilalţi în izolatoare şi închisori unde se executau pedepse pe termen lung. În 1928, la centrala din Iaroslavl, comunistă Nadejda Surovţeva, mergea la plimbare în „şir indian”, fiindu-i interzis să discute, în vreme ce socialiştii dialogau zgomotos în grupurile lor. Nu-i mai permiteau nici să îngrijească florile din curticică – florile rămăseseră de la deţinuţii dinainte, care luptaseră pentru drepturile lor. Îi interziseseră şi ziarele, (în schimb Secţia Politică Secretă a GPU-ului i-a permis să ţină în celulă operele complete ale lui Marx-Engels, Lenin şi Hegel.) I-au aprobat o întâlnire cu mama ei, care a decurs într-o încăpere aproape întunecată. Deprimată, la scurtă vreme, mama ei a murit (ce putea ea să creadă despre regimul în care era ţinută fata ei?)

Diferenţa îndelungată în ceea ce priveşte comportamentul în închisoare a pătruns adânc mai departe în diferenţa recompenselor: în anii 1937 – 1938 socialiştii erau şi ei în temniţă şi îşi primeau cei zece ani ai lor. Ei însă, de regulă, nu erau siliţi să se autocalomnieze: fiindcă ei nu-şi ascundeau concepţiile deosebite, suficiente pentru a fi condamnaţi. Dar comunistul nu avea niciodată concepţii deosebite, şi pe ce bază să-l condamni, dacă nu printr-o mărturie falsă, o autocalomniere?

* * *

Cu toate că uriaşul Arhipelag s-a întins peste tot, nici închisorile cu regim de ispăşire a pedepsei n-au decăzut. Vechea tradiţie a închisorilor a fost continuată cu râvnă deosebită. Tot ce Arhipelagul aducea nou şi era nepreţuit pentru educaţia maselor nu satisfăcea pe de-an-tregul. Adevărata plenitudine se obţinea prin asocierea închisorilor cu destinaţie specială (TON-urile) şi, în general, a închisorilor cu regim de ispăşire.

Nu toţi cei înghiţiţi de Marea Maşină trebuiau să se amestece cuindige nii Arhipelagului. Străinii notabili, personalităţile marcante şi deţinuţii secreţi, ori cekiştii în dizgraţie nu puteau să apară pe teritoriul lagărelor în văzul tuturor: roabele ce le-ar fi împins n-ar fi justificat deconspirarea şi prejudiciul moral şi politic* adus. Tot astfel şi socialiştii în continuă luptă pentru drepturi nu puteau fi amestecaţi cu mulţimea. Dar tocmai sub pretextul privilegiilor şi drepturilor erau ţinuţi şi sugrumaţi aparte. Mult mai târziu, în anii ’50, după cum vom afla, închisorile cu Destinaţie Specială vor fi necesare şi pentru izolarea rebelilor din lagăre. În ultimii săi ani de viaţă, dezamăgit de „îndreptarea” hoţilor, Stalin va ordona să fie condamnaţi la închisoare (tiurzak) şi „tâlharii” de categorii diferite. Şi, în sfârşit, trebuiau trecuţi la întreţinere pe seama statului şi acei deţinuţi, care, din pricina slăbiciunii, în lagăr mureau numaidecât,

susträgându-se astfel de la ispăşirea pedepsei. Ori aceia care nu se puteau nicidecum adapta la munca de lagăr, precum orbul Kopeikin, un bătrân de şaptezeci de ani, care şedea permanent în piaţa din oraşul Iurieveţ (pe Vol-ga), interpretând tot felul de cântări şi cuplete populare, ceea ce i-a adus zece ani pentru KRD. Însă au fost nevoiţi să-i înlocuiască lagărul cu puşcăria.

Vechiul fond penitenciar, moştenit de la dinastia Romanovilor, la care s-au adăugat mănăstirile, era păstrat, renovat, consolidat şi perfecţionat conform obiectivelor momentului. Unele centrale, precum cea din laro-slavi, au fost atât de solid şi adecvat utilate (uşi ferecate în fier, masă, taburet şi pat fixate în şuruburi), încât se mai cerea doar instalarea botniţelor la ferestre, separarea curţilor de plimbare şi reducerea lor la dimensiuni de celulă (în 1937, în curţile închisorilor au fost tăiaţi toţi arborii, grădiniţele de zarzavat şi suprafeţele cu iarbă au fost săpate şi asfaltate). Altele, precum cea din Suzdal, necesitau reutilarea încăperilor mănăstireşti, dar însăşi închiderea corpului în mănăstire şi închiderea lui de către legile statului în temniţă urmăresc obiective similare din punct de vedere fizic, iată de ce clădirile se adaptează întotdeauna cu

Există o astfel de expresie!... Culoarea albastru-mlăştinos.

uşurinţă. Astfel a fost transformat urgent în închisoare unul dintre corpurile mmăstirii Suhanov, fiindcă trebuiau completate pierderile pe care fondul le suferise: introducerea fortăreţelor Petropav-ovskaia şi Schlis-selburg în circuitul turistic. Centrala din Vladimir s-a extins şi terminat de construit (un corp nou, de mari dimensiuni în perioada lui Ejov). Ea a fost folosită din plin şi a absorbit din plin în aceste decenii. S-a menţionat că funcţiona centrala din Tobolsk, iar în 1925 a fost inaugurată şi folosită din plin centrala din Verhneuralsk.

(Izolatoarele, spre nenorocirea noastră, există şi funcţionează şi în clipa când se scriu aceste rânduri.) Din poemul lui Tvardovski (6) ” Din zare-n zare” se poate deduce că sub Stalin n-a fost pustie deloc nici centrala din Alexandrovsk. Avem mai puţine informaţii despre cea din Oriol: există temeri că a suferit distrugeri în timpul războiului de apărare a patriei. Dar este completată întotdeauna cu închisoarea bine utilată din Dmitrovsk-Orlovski, aflat în vecinătate.

În deceniul al treilea, în izolatoarele politice (sihăstrii! e politice, cum le numesc deţinuţii), hrana era destul de convenabilă: la prânz – întotdeauna carne, se gătea cu legume proaspete, de la bufet se putea cumpăra lapte. Mâncarea s-a înrăutăţit brusc în anii 1931 – 1933, dar atunci n-o duceau mai bine nici cei din libertate. În această perioadă, scorbutul şi ameţelile de foame nu erau o raritate în Izolatoarele politice. Mai târziu, mâncarea a revenit, dar nu mai era aceeaşi. În anul 1947, în TON-ul din Vladimir, I. Korneev avea continuu senzaţia de foame: 450 de grame de pâine, două bucăţele de zahăr, de două ori pe zi – o fiertură caldă, care însă nu potolea deloc foamea, şi numai apă fiartă „pe săturate” (din nou ni se va reproşa că nu este un an caracteristic, fiindcă şi cei din libertate sufereau de foame; în schimb, în acest an, au permis cu mărinimie celor din libertate să-i hrănească pe cei din închisori: pachetele nu erau limitate). Lumina în celule a fost întotdeauna raţională – şi în anii ’30, şi în anii ’40: botniţele şi geamurile armate opace creau în celule un semiîntuneric permanent (întunericul este un factor deprimant important). Iar peste botniţă deseori se întindea şi o plasă, care iarna se acoperea cu zăpadă, închizând orice acces luminii. Lectura nu însemna decât vătămare a ochilor. În TON-ul din Vladimir, această lipsă de lumină era compensată noaptea: toată noaptea ardea un bec puternic, care te împiedica să dormi. Iar la închisoarea din

Dmitrovsk (N. A. Kozîrev), în 1938, seara şi noaptea, ardea o lampă primitivă cu gaz, aşezată pe o policioară sub tavan, care consuma ultimele înghiţituri de aer. În anul 1939 au apărut nişte becuri cu filamentul de-abia înroşit. Aerul era şi el porţionat, oberlihturile erau încuiate cu lacăt şi se deschideau doar când deţinuţii mergeau la toaletă (îşi amintesc foşti întemniţaţi la Dmitrovsk şi la Iaroslavl). (E. Ghinsburg: de dimineaţă şi până la prânz, pâinea se acoperea cu mucegai, aşternuturile erau umede, pereţii verzi.) La Vladi-mir însă, în 1948, nu duceau lipsă de aer, oberlihtul era deschis permanent. Plimbarea, la închisori diferite şi în ani diferiţi, varia de la cincisprezece minute la patruzeci şi cinci. Nicio legătură cu pământul, precum la Schlisselburg şi Solovki, tot ce răsare şi creşte este smuls, strivit sub picioare, betonat ori asfaltat. La plimbare era interzis să ridici capul spre cer: „Priviţi doar la picioare!” îşi amintesc şi Kozîrev, şi Adamova (închisoarea din Kazan). Vizitele rudelor au fost interzise în 1937 şi nu au mai fost reintroduse. Scrisori – de două ori pe lună, numai rudelor apropiate. A fost permis să primeşti de la de aproape în toţii anii (dar, la Kazan: după ce ai citit-o – s-o înapoiezi gardianului în douăzeci şi patru de ore), de asemenea, şi cumpărăturile de la bufet pe banii primiţi în număr limitat. O parte nu lipsită de importantă a regimului era şi mobili-erul. Adamova scrie foarte sugestiv despre bucuria – după paturi rabatabile şi scaune fixate în pardoseală cu şuruburi – de a vedea şi a pipăi în celulă (Suzdal) un pat simplu de lemn cu un sac de paie pe el, o masă simplă de lemn. În TON-ul din Vladimir, I. Korneev a cunoscut două feluri de regim: unul (1947 – 1948) când din camere nu-ţi luau lucrurile personale, puteai să stai întins pe pat ziua, iar vertuhaiul se uita rareori prin vizor; altul (1949 – 1953), când celula avea două încuietori (o cheie la vertuhai, cealaltă la gardianul de serviciu), era interzis să stai întins pe pat, să vorbeşti cu glas tare (la Kazan doar în

şoaptă!), lucrurile personale confiscate, primind în schimbul lor o uniformă din pânză de sac văr-gată; corespondenţa – de două ori pe an şi doar în zilele desemnate pe neaşteptate de comandamentul închisorii (dacă ai scăpat ziua respectivă, nu mai poţi să scrii), şi numai pe o bucată de hârtie de două ori mai mică decât cea poştală, normală. S-au înmulţit percheziţiile violente, când te scoteau afară din celulă şi te puneau să te dezbraci la pielea goală. Comunicaţiile între celule erau urmăriteîntratât, încât, după fiecare ieşire la toaletă, gardienii o cercetau apoi cu un bec portabil şi luminau fiecare gaură de closet. Pentru o inscripţie pe perete, întreaga celulă era pedepsită cu carceră. Carcera era pacostea închisorilor cu Desti-naţie Specială. La carceră puteai ajunge pentru tuşit („Acoperiţi-vă ca-pul cu pătura, numai atunci să tuşiţi!); pentru umblat prin celulă (Kozî-rev: te socoteau „turbulent”); pentru zgomotul produs de încălţăminte (la Kazan, femeilor li se dăduseră bocanci bărbăteşti numărul 44). De altfel, Ghinsburg conchide just: carcera nu se dădea pentru vreo faptă, ci după un grafic: toţi, rând pe rând, trebuiau să treacă pe acolo ca să ştie ce-i asta. În regulament figura şi acest paragraf de largă cuprindere: „În cazul când în carceră au loc manifestări de indisciplină, şeful închisorii are dreptul să prelungească şederea până la douăzeci de zile”. Dar ce este „indisciplina”?... Iată cum a păţit-o Kozîrev (descrierea carcerei şi a regimului în general coincide la toţi, încât se simte peste tot amprenta acestui regim). Pentru că a umblat prin celulă, i s-au dat cinci zile de carceră. E toamnă, încăperea carcerei nu este încălzită, e foarte frig. Te dezbracă de haine, lăsându-ţi doar lenjeria de corp, te descalţă. Pardoseala – pământ, praf (se întâmplă să fie şi noroi, la închisoarea din Kazan – apă). Kozîrev avea un taburet (Ghinsburg nu a avut). A crezut că va îngheţa şi va muri. Dar, puţin câte puţin, a început să simtă un fel de

misterioasă căldură interioară, care l-a salvat. A învăţat să doarmă pe taburet. De trei ori pe zi i se aducea câte o cană de apă fierbinte, care îl îmbăta, în raţia de pâine (trei sute de grame) un gardian i-a strecurat, nu ştiu cum, clandestin o bucăţică de zahăr. După raţia de pâine şi lumina de la o ferestruică a labirintului, Kozîrev ţinea socoteala timpului. Iată că s-au terminat cele cinci zile, însă nu l-au scos. Ciulind urechea, a auzit nişte şoapte pe coridor, din care a desluşit parcă – ziua a şasea ori şase zile. Aici era o provocare: aşteptau ca el să le spună că au trecut cinci zile şi e timpul să-l elibereze, şi pentru această indisciplină să-i prelungească şederea la carceră. El însă a mai stat cuminte şi tăcut încă o zi şi o noapte, apoi l-au eliberat ca şi când nu s-a întâmplat nimic. (Poate că şeful închisorii îi încerca astfel pe rând, să vadă cât sunt de supuşi. Carcera este pentru cei care încă nu se resemnaseră.) După carceră, celula părea un palat. O jumătate de an Kozîrev a fost surd şi a început să aibă abcese în gât. Din pricina deselor şederi la carceră, tovarăşul lui de celulă a înnebunit, şi Kozîrev a stat împreună cu nebunul mai bine de un an. (Nadejda Surovţeva îşi aminteşte multe cazuri de nebunie în izolatoarele politice, nu mai puţine de câte a numărat Novortisski în registrele Schlisselburgului.)

Nu crede acum cititorul că încet-încet am ajuns în vârful celui de al doilea corn, mult mai lung şi mai ascuţit decât primul?

Însă părerile sunt împărţite. Deţinuţii cu vechime în lagăre recunosc într-un glas că TON-ul din Vladimir este o staţiune de odihnă. Aşa l-au găsit Vladimir Borisovici Zeldovici, trimis aici din lagărul de la Abez, şi Anna Petrovna Skripnikova, care a ajuns aici (1956), venind din lagărele din regiunea Kemerovo. Skripnikova a fost în mod deosebit impresionată de expedierea cu regularitate, odată la zece zile, a memoriilor (ea începuse să scrie la… ONU) şi de biblioteca excelentă, având şi literatură în limbi

străine: catalogul ţi se aduce în celulă şi poţi să faci comandă pe un an întreg.

Dar să nu uităm de supleţea Legii noastre: mii de femei („soţii”) au fost condamnate la recluziune, la tiurzak. Deodată, a răsunat un fluierat: să li se schimbe condamnarea în lagăr (în Kolîma nu ajungeau braţele pentru spălatul aurului). Şi au schimbat-o. Fără nicio judecată.

Şi te întrebi: oare mai există acele paşcăn-tiurzak? Ori ele nu sunt decât anticamera lagărelor?

Aici, numai aici, ar fi trebuit să înceapă acest capitol al nostru. El ar fi trebuit să examineze acea lumină licăritoare, pe care, cu timpul, ca nim-bul unui sfânt, o degajă sufletul unui deţinut izolat, cu regim celular. Smuls definitiv din forfota vieţii cotidiene, într-un mod atât de absolut, încât chiar numărătoarea minutelor care trec îi îngăduie comunicarea intimă cu Universul, deţinutul izolat trebuie să se purifice de toate imper-fecţiunile care îl chinuiau în viaţa anterioară şi îl împiedicau să atingă transparenţa. Cu câtă eleganţă se întind degetele lui să afâneze pământul grădinii de zarzavat (care de fapt e ciment!...). Cum se înalţă capul lui spre Cerul Veşnic (de fapt este interzis!...). Cât de mult îl înduioşează micuţa pasăre ce ţopăie pe pervazul ferestrei (de fapt fereastra e prevăzută cu botniţă şi plasă, iar oberlihtul este încuiat cu lacătul...). Şi ce idei limpezi, ce concluzii extraordinare notează el pe hârtia care i s-a dat (de fapt, numai dacă procuri de la chioşc, şi, pe urmă, după ce ai scris-o pe de-a-ntregul, s-o predai pentru totdeauna la cancelaria închisorii...).

Aceste reticenţe ursuze ne cam derutează. Planul capitolului trosneşte şi se face praf, şi nici nu mai ştim dacă într-o închisoare de Tip Nou, într-o închisoare cu Destinaţie Specială (care anume?), sufletul omului se purifică ori piere definitiv?

Dacă în fiecare dimineaţă, primul lucru pe care îl vezi sunt ochii tovarăşului de celulă care şi-a pierdut minţile, cum mai poţi să te salvezi pe tine însuţi în ziua care începe? Nikolai Alexandrovici Kozîrev, a cărui carieră strălucită de astronom a fost întreruptă de arestare, se salva meditând la veşnicie şi la infinit: ordinea universală şi Spiritul ei Suprem; astrele; alcătuirea lor interioară; ce este Timpul şi curgerea Timpului.

Şi astfel a descoperit o nouă latură a fizicii. Numai astfel a supravieţuit în puşcăria din Dmitrovsk. Dar, în raţionamentele lui, s-a poticnit de cifrele uitate. Nu putea clădi mai departe, avea nevoie de foarte multe cifre. De unde să le iei în această celulă solitară cu lampă de gaz, unde nicio păsărică nu poate intra în zbor? Şi omul de ştiinţă a înălţat o rugă fierbinte: Doamne! Eu am făcut tot ce am putut. Ajută-mă, te rog! Ajută-mă şi mai departe.

Atunci, o dată la zece zile, avea dreptul la o carte (era deja singur în celulă). În biblioteaca săracă a închisorii se aflau câteva ediţii din Concertul roşu al lui Demian Bednîi (7), care revenea la nesfârşit în celulă. Trecuse o jumătate de oră de la rugăciunea lui când au venit să-i schimbe cartea, şi ca întotdeauna, fără să întrebe nimic, i-au azvârlit – Cursul de astrofizică! De unde a apărut? Nu ţi-ar fi venit să crezi că există aşa ceva în bibliotecă! Parcă presimţind că întâlnirea cu această carte nu va fi prea lungă, Nikolai Alexandrovici s-a repezit asupra ei şi a început să memoreze, să memoreze tot de ce avea nevoie astăzi şi ce putea să-i folosească mâine. Nu trecuseră decât două zile, mai avea încă opt să studieze cartea, când, pe neaşteptate, comandantul închisorii şi-a făcut apariţia în inspecţie. Ochiul lui vigilent a observat numaidecât. „Dumneata nu eşti de profesie astronom?” – „Da”. – „Să i se ia această carte!” – însă apariţia ei miraculoasă i-a deblocat calea pentru munca lui, pe care a continuat-o în lagărul din Norilsk.

Aşadar, acum trebuie să începem capitolul despre opoziţia dintre suflet şi zăbrele.

Dar ce-i asta?... în uşă răsună insolentă cheia gardianului, în prag apare figura mohorâtă a şefului de pavilion, ţinând o listă lungă: „Numele, prenumele şi patronimicul? Anul naşterii? Articolul? Ce condamnare? Când expiră condamnarea?... Pregătiţi-vă, cu lucruri, cu tot, repede!”

Fraţilor, plecăm! în convoi!... Plecăm încotrova! Binecuvântează-ne, Doamne! Oare pe-acolo ne-or rămâne ciolanele?...

Dacă dă Dumnezeu şi scăpăm, vom continua povestirea noastră altă dată, în Partea a Patra. Dacă o să mai trăim...

Sfârşitul Părţii întâi

Partea a DOUA

(VII) PERPETUUM MOBILE

Roţile nu stau, nu se opresc.

Roţile... Se învârtesc, dansează pietrile de moară.

Se învârtesc...

W. Müller.

Capitolul 1

(VIII) CORĂBIILE ARHIPELAGULUI

MIILE DE INSULE ale Arhipelagului fermecat sunt risipite de la strâmtoarea Bering până aproape de Bosfor. Sunt invizibile, dar ele există, şi de pe o insulă pe alta, tot aşa de invizibil, însă permanent, trebuie transportaţi captivii invizibili, care au însă trup, volum şi greutate.

Dar cum o să-i transportaţi? Şi cu ce?

Pentru aceasta există nişte porturi mari: închisorile de tranzit, şi nişte porturi mai mici: punctele de tranzit ale lagărelor. Pentru aceasta există nişte nave de oţel închise – aşa-numitele vagon-zak-uri. În rade, în loc de şalupe şi cutere, ele sunt întâmpinate de nişte dube ingenioase tot din oţel. Vagon-zak-urile circulă după orar. La nevoie, se

mai expediază din port în port, pe diagonalele Arhipelagului, caravane întregi – garnituri de vagoane roşii folosite la transportul vitelor.

Este un sistem bine pus la punct! El a fost creat decenii de-a rândul – şi nu în grabă. L-au creat nişte oameni bine hrăniţi, bine îmbrăcaţi şi care nu se grăbeau câtuşi de puţin. În zilele fără soţ, la orele 17.00, escorta din Kineşma preia la Gara de Nord din Moscova convoaiele descărcate din dubele închisorilor Butârki, Presnia şi Taganka. Escorta din Ivanovo, trebuie să vină la gară în zilele cu soţ, la şase dimineaţa, să ia în primire deţinuţii care trebuie transbordaţi la Nerenta, Bejetk, Bologoe.

Toate acestea se petrec lângă dumneavoastră, chiar alături, însă nu vedeţi nimic (dar se pot închide şi ochii). În gările mari, îmbarcarea şi de-barcarea nespălaţilor se întâmplă departe de peroanele de pasageri, pot să le vadă numai acarii şi revizorii de cale. În gările mai mici, există, de asemenea, o ulicioară preferată, între două depozite de mărfuri, unde dubele sunt trase treaptă la treaptă lângă vagon-zak. Deţinutul n-are când să privească spre gară, să se uite la dumneavoastră şi de-a lungul trenului. El izbuteşte doar să observe treptele (uneori cea de jos îi vine la brâu, n-are putere să se caţăre), iar soldaţii din escortă, care au blocat spaţiul îngust dintre dubă şi vagon, mârâie, urlă: „Iute! Iute!... Hai! Hai!”... Ba mai ameninţă şi cu baionetele.

Iar voi, care vă grăbiţi pe peron cu copii, geamantane şi sacoşe, nu aveţi răgaz să vă uitaţi: de ce au ataşat la tren un al doilea vagon de bagaje? Nu scrie nimic pe el, şi seamănă tare mult cu un vagon de ba-gaje: aceleaşi zăbrele oblice şi întunericul de dincolo de ele. Însă de ce se află în el soldaţi, apărătorii patriei, şi la toate opririle, doi dintre ei, flu-ierând, se plimbă pe o parte şi pe alta şi se uită pe sub vagon?

Trenul se urneşte, şi o sută de puşcăriaşi, o sută de

destine compri-mate, de inimi chinuite, pornesc pe aceleaşi şine şerpuitoare, în urma aceluiaşi fum, pe lângă aceleaşi câmpii, stâlpi de telegraf şi stoguri de fân, şi doar cu câteva secunde, înaintea voastră. Însă dincolo de geamurile voastre, în aer, vor rămâne şi mai puţine urme ale nenorocirii care a trecut, decât lasă degetele voastre pe suprafaţa unei ape. Şi în atmosfera binecunoscută de tren, cu pachetul de lenjerie pentru pat, cu ceaiul turnat în pahare, aţi putea oare să vă închipuiţi ce spaimă grea a trecut cu trei secunde înaintea voastră prin aceeaşi dimensiune a spaţiului eu-clidian. Nemulţumiţi că în compartimentul vostru sunteţi patru şi este înghesuială, aţi putea oare să credeţi că într-un compartiment identic cu puţin înaintea voastră au trecut paisprezece oameni? Dar dacă erau douăzeci şi cinci? Sau treizeci?…

Vagon-zak – ce prescurtare infamă! De fapt ca toate prescurtările născocite de călăi. Vor să spună că acesta este un vagon pentru deţi-nuţi. Nicăieri însă, în afară de hârţoagele închisorilor, acest cuvânt nu s-a păstrat. Deţinuţii s-au obişnuit să numească acest vagon „stolâpinist” sau pur şi simplu „stolâpin” (1).

Pe măsură ce transportul pe calea ferată a fost introdus în ţara noastră, s-a modificat şi modul de a se deplasa al convoaielor deţinuţilor. Înainte de anii 1890 convoaiele siberiene se deplasau pe jos ori călare. Dar încă din anul 1896, Lenin călătorea spre exilul din Siberia într-un vagon obişnuit de clasa a treia (laolaltă cu oamenii liberi) şi striga la personalul trenului că este o înghesuială insuportabilă. Cunoscutul tablou al lui laroşenko (2) Pretutindeni viaţă ne arată o transformare naivă a unui vagon de clasa a patra într-unul pentru deţinuţi: totul a fost lăsat cum era, şi deţinuţii călătoreau ca toţi oamenii, doar că la ferestre au fost instalate zăbrele de ambele părţi. Aceste vagoane au circulat vreme îndelungată pe drumurile de fier ale Rusiei. Unii îşi amintesc că şi în 1927

au călătorit cu un astfel de vagon, cu singura diferenţă că acum au separat bărbaţii de femei. Pe de altă parte, eserul Truşin mărturisea că şi pe vremea ţarului a fost transportat într-un „stolâpin”, însă într-un compartiment călătoreau – iarăşi ca în vremurile de odinioară – şase oameni.

Iată care este istoria vagonului. Într-adevăr, prima dată el a fost pus în circulaţie sub Stolîpin: a fost construit în anul 1908, însă pentru coloniştii regiunilor din Orientul ţării, când mişcarea de colonizare a luat o mare amploare şi nu exista suficient material rulant. Acest tip de va-gon era mai scund decât cel obişnuit, de pasageri, dar cu mult mai înalt decât cel de marfă, avea şi dependinţe pentru obiectele din gospodărie ori pentru păsări (actualele „jumătăţi” de compartimente – carcere), dar nu avea niciun fel de gratii, nici înăuntru, nici la ferestre. Gratiile le-a instalat o minte inventivă, şi eu înclin să cred că era bolşevică. Şi vagonului i-a fost sortit să se numească stolâpinist… Ministrul, care a provocat la duel un deputat pentru expresia „cravata lui Stolîpin” (3), această defăimare postumă n-a mai putut-o opri.

Nu poţi să învinuieşti conducerea GUL – agovistă că ar fi folositäenu mirea de „stolâpin”. Nu, ei foloseau mereu „vagon-zak”. Noi, zeki, din spirit de contradicţie faţă de denumirea oficială, numai ca să dăm o de – numire a noastră şi cât mai grosolană, ne-am lăsat atraşi în mod amă-gitor de poreclă, care ne-a fost strecurată de deţinuţii generaţiilor precedente. Cum e uşor de calculat – cei din deceniul al treilea Cine puteau fi autorii poreclei? În orice caz, nu cei care făceau parte din „contra”, ei nu puteau realiza o astfel de asociaţie: primul ministru ţarist – şi cekiştii! Fără îndoială, aceştia puteau să fie numai „revoluţionarii” atraşi, pe neaşteptate pentru ei, în maşina de tocat a cekiştilor: ori eserii, ori anarhiştii (dacă porecla a apărut la începutul anilor ’20), ori troţkiştii (spre

sfârşitul anilor ’20). Ucigându-l odată printr-o muşcătură de viperă pe marele om de stat al Rusiei, printr-o mârşavă muşcătură postumă i-au pângărit şi memoria.

Dar întrucât vagonul acesta a fost preferat doar în anii ’20, însă şi-a aflat aplicarea universală şi exclusivă începând din anii ’30, când totul în viaţa societăţii noastre devenea uniform (şi, probabil, atunci au mai construit multe), ar fi mai drept să-l numim nu „stolâpin”, ci „stalin”.

Vagon-zak-ul este un vagon cu compartiment obişnuit, însă din nouă doar cinci erau repartizate deţinuţilor (şi aici, ca peste tot în Arhipelag, jumătate se rezervă personalului de serviciu!). Ele nu sunt separate de coridor printr-un paravan compact, ci printr-un grilaj care lasă compartimentul liber la vedere. Acest grilaj este confecţionat din nişte tije oblice încrucişate, cum sunt şi la grădiniţele din gări, pe toată înălţimea vagonului, până sus, şi astfel, nişele pentru bagaje, care ies din compartiment deasupra coridorului, au fost desfiinţate. Ferestrele dinspre coridor sunt obişnuite, dar zăbrelite din afară. În compartimentul deţinuţilor nu există fereastră, doar o mică deschizătură oarbă, de asemenea zăbrelită, la nivelul patului de deasupra (şi astfel, fără ferestre, vagonul seamănă cu cel de bagaje). Uşa compartimentului este glisantă: o ramă de fier, bineînţeles, cu zăbrele.

Totul văzut din coridor seamănă foarte mult cu o menajerie: dincolo de grilaj, pe pardoseală şi pe cuşete stau răsucite nişte făpturi jalnice, semănând a om, şi te privesc cu ochi rugători să le dai mâncare şi apă. Dar la menajerie animalele nu sunt înghesuite într-un asemenea hal.

Conform calculelor făcute de inginerii din libertate, într-un compartiment stalinist şase inşi pot şedea jos, trei – întinşi pe cuşeta de la mijloc (care se împreună ca să formeze un singur pat, fiind lăsată doar o scobitură lângă uşă pentru urcat şi coborât), şi dacă pe lângă cei din

compartiment vor mai fi înghesuiţi încă unsprezece (pe ultimii, ca să se închidă uşa, gardienii trebuie să îi împingă cu picioarele), se va realiza încărcătura normală a compartimentului stalinist. Câte doi se vor chirci pe poliţele pentru bagaje, cinci se vor întinde pe cuşeta de la mijloc (ei sunt cei mai fericiţi, aceste locuri sunt ocupate prin luptă, iar dacă în compartiment se află şi hoţi, cu siguranţă ei vor sta acolo), iar jos vor rămâne treisprezece oameni: câte cinci aşezaţi pe bănci, şi trei în spaţiul de trecere dintre picioarele lor. Undeva, de-a valma cu oamenii, peste oameni şi sub ei – lucrurile lor.

Nu, asta nu se face special pentru a-i chinui pe oameni! Condamnatul este un soldat pe câmpul muncii socialiste, de ce să fie chinuit, el trebuie folosit la construcţie, însă trebuie să recunoaşteţi că doar nu merge în vizită la mama soacră, şi nu trebuie să-i creăm condiţii pentru care să fie pizmuit de cei din libertate. Avem greutăţi cu transportul: o să ajungă, nu crapă.

Începând din anii ’50, când trenurile au început să circule după orar normal, deţinuţii nu mai călătoreau zile întregi: o zi şi jumătate, două cel mult. În timpul războiului şi anii de după război a fost mai rău: de la Petropavlovsk (Kazahstan) până la Karaganda, călătoria cu vagon-zak-ul putea să dureze şapte zile (cu douăzeci şi cinci de oameni în compartiment!), de la Karaganda la Sverdlovsk – opt zile (în compartiment – douăzeci şi şase). Chiar şi de la Kuibîşev la Celiabinsk, în august 1945, Susi a călătorit cu vagonul lui Stalin câteva zile, şi în compartiment se aflau treizeci şi cinci de oameni, întinşi pur şi simplu unul peste celălalt, se zvârcoleau şi se luptau. Iar în toamna lui 1946, N.V. Timofeev-Res-sovski a călătorit de la Petropavlovsk la Moscova într-un compartiment cu treizeci şi şase de persoane! Câteva zile şi nopţi el a spânzurat între oameni fără să atingă pardoseala cu picioarele. Pe urmă au mai început să moară – îi trăgeau dintre picioarele celorlalţi

(ce-i drept, nu imediat, ci după două zile. Toată călătoria până la Moscova a durat trei săptămâni. (La Moscova însă, conform legilor din ţara minunilor, Timofeev-Ressovski a fost luat pe braţe de ofiţeri şi transportat cu automobilul: mergea să propulseze ştiinţa!)

Treizeci şi şase – este oare limita? Nu avem dovezi pentru treizeci şi şapte, dar conducându-ne după unica metodă ştiinţifică şi educaţi în lup-ta cu „limitatorii", trebuie să răspundem: nu şi nu! Nu este limită! Poate în altă parte da, însă nu la noi! Câtă vreme în compartiment mai rămân, fie sub banchete, fie între umeri, picioare şi capete, câţiva decimetri cubi de aer neeliminat, el este gata să primească deţinuţi suplimentari! În mod convenţional se poate socoti drept limită numărul cadavrelor care ar începea, bine stivuite, în volumul total al compartimentului.

V. A. Korneeva a mers de la Moscova într-un compartiment unde erau treizeci de femei, majoritatea dintre ele babe neputincioase, trimise în surghiun pentru credinţa lor (la sosire, toate aceste femei, în afară de două, au fost numaidecât spitalizate). În compartimentul lor n-au fost decese, pentru că vreo câteva dintre ele erau tinere, fete frumoase, cultivate, condamnate „pentru străini". Aceste fete au început să-i ruşineze pe cei din escortă: „Cum de nu vă este ruşine să le transportaţi în condiţiile astea? Căci ar putea să vă fie mame!" Nu atât argumentele

Asta spre satisfacţia celor care se miră şi reproşează: de ce nu luptau?

morale ale fetelor, ci mai degrabă înfăţişarea lor atrăgătoare a avut ecou în grupul celor din escortă, şi câteva băbuţe au fost transferate... la carceră. „Carcera" însă în vagon-zak nu este o pedeapsă, ci o fericire. Dintre cele cinci compartimente destinate deţinuţilor, doar patru sunt pe post de celule comune, cea de a cincea este împărţită în două jumătăţi: două semicompartimente

înguste, cu o cuşetă sus, cum au însoţitorii de vagon. Aceste carcere sunt folosite pentru izolare; pentru trei-patru inşi este o plăcere să călătorească în ele: spaţiu, confort.

Nu, nu pentru a-i chinui înadins pe deţinuţi cu setea în aceste zile de epuizare şi înghesuială îi hrănesc, în vagon, numai cu scrumbie sărată ori voblă (4) uscată, în loc de fiertura obişnuită (aşa a fost mereu, şi în anii ’30, şi în anii ’50, vara şi iarna, în Siberia şi în Ucraina, nici nu mai trebuie să căutăm exemple). Nu pentru a-i chinui cu setea, dar vă rog să-mi spuneţi – cu ce puteau să-i hrănească pe aceşti netrebnici la drum? Regulamentul nu prevede fiertură caldă (e drept că într-unul din compartimentele vagon-zak-ului este instalată o bucătărie, dar numai pentru escortă), crupe uscate nu poţi să le dai, trescă (5) proaspătă nu poţi să le dai, conserve de carne – n-ar fi un lux prea mare? Scrumbie, nimic mai bun, şi o bucată de pâine, ce altceva?

Tu ia-ţi jumătatea ta de scrumbie, ia-o până ce ţi-o dau şi bucură-te! Dacă eşti isteţ – n-o mănânci, rabzi, o bagi în buzunar, o s-o înfuleci la tranzit, unde este apă. Este mai rău când primeşti hamsie de Azov ume-dă, presărată cu sare grunjoasă, în buzunar n-o poţi băga, pune-o în pulpana hainei, în batistă, în palmă – şi mănânc-o. Hamsia o împart pe scurta vreunuia dintre deţinuţi, vobla soldatul o răstoarnă direct pe pardoseală şi o împart pe banchetă şi pe genunchi.

P. F. Lakubovici (6) (în lumea celor oropsiţi, Moscova, 1964, vol. 1) scrie despre anii ’90 ai veacului trecut că în acea perioadă cruntă, în convoa-iele ce porneau spre Siberia, pentru hrană se alocau zece copeici pe zi de fiecare om, când o pâine mare, rotundă – vreo trei kilograme? – costa cinci copeici, o oală de lapte – vreo doi litri? – trei copeici. „Deţinuţii erau îndestulaţi”, scrie el. Iată însă că în gubernia Irkutsk preţurile sunt mai mari.

Un funt de carne costă zece copeici şi „deţinuţii trăiau în mizerie”. Un funt de carne pe zi nu echivalează cu o jumătate de scrum-bie?...

Dacă însă ţi-au dat peşte, o să-ţi dea şi pâine şi poate chiar puţintel zahăr. Este mai rău când soldatul vine şi anunţă: astăzi nu vă dăm mâncare, nu aţi fost trecuţi în porţie. Şi, într-adevăr, poate să fie aşa: la cine ştie ce contabilitate de închisoare au încurcat cifrele. Dar poate să fie şi astfel – că porţiile s-au dat, dar nici celor din escortă nu le ajung raţiile (nici ei nu sunt sătui din cale-afară) şi au decis să facă economie la pâine; şi să le dea numai jumătatea de scrumbie ar fi suspect.

Fireşte, nu pentru a-i chinui pe deţinuţi nu li se dă după scrumbie nici apă fiartă (asta niciodată), nici măcar apă chioară. Trebuie să înţelegem: personalul escortei este limitat. Unii fac de gardă pe coridor, pe platforma de la capătul vagonului, în gări se vâră sub vagon, se urcă pe acoperiş să vadă dacă n-a apărut cumva vreo gaură. Alţii curăţă arme-le, apoi mai sunt şi lecţiile de învăţământ politic, şi prelucrarea regulamentului de luptă. Iar schimbul trei doarme, opt ore, este lege, căci războiul s-a terminat. Apoi: să cari apă cu căldările – este prea departe şi, în plus, este jignitor: de ce un ostaş sovietic trebuie să care apă, ca un măgar, pentru duşmanii poporului? Uneori pentru triere sau pentru a-l ataşa la altă garnitură, vagon-zak-vă este tras pentru vreo douăsprezece ore mai departe de gară (mai departe de vedere), încât nu ai de unde să aduci apă nici pentru bucătăria ostaşilor Armatei Roşii. Este drept – există o ieşire: pentru zeki să scoţi apă din tenderul locomotivei, o apă gălbuie, tulbure, uleioasă. Ei o beau cu plăcere. Nu-i nimic, în semiobscuritatea compartimentului nici nu se vede: fereastră nu există, bec de asemenea, doar lumina de pe culoare. Şi încă ceva: ca să distribui apa asta îţi ia o groază de timp. Deţinuţii nu au cănile lor, celor care au avut li s-au confiscat, deci dă-le să

bea din două căni ale administraţiei, şi până beau toţi tu stai lângă ei, scoţi întruna apă cu cana şi le dai. (Ba se mai şi gâlcevesc între ei: cică să le dai mai întâi să bea celor sănătoşi, apoi tuberculoşilor şi abia pe urmă sifiliticilor! ca şi cum în compartimentul vecin nu ar fi fost la fel: mai întâi cei sănătoşi…)

Dar toate astea soldaţii din escortă le-ar suporta, ar căra şi apă, le-ar da să bea, dacă pe urmă porcii ăştia, după ce au băut, nu s-ar cere la budă. Şi dacă nu le dai să bea o zi şi o noapte, nu se cer nici la budă; le dai să bea o dată – o dată şi la closet, le dai de două ori – de două ori şi la budă. Cel mai simplu – să nu le dai deloc.

Şi nu că ţi-ar părea rău de toaletă, ci pentru că este vorba de o operaţie de răspundere, s-ar putea spune – o operaţie de luptă: pentru că, multă vreme, vor fi ocupaţi un caporal şi doi soldaţi. Se instalează două santinele: una la uşa toaletei, alta la capătul celălalt al coridorului (ca să nu se năpustească într-acolo), iar caporalul trebuie să deschidă şi să închidă întruna uşa compartimentului, mai întâi ca să intre cel care se întoarce, apoi ca să iasă cel care urmează. Regulamentul nu îngăduie să iasă decât unul, ca să nu producă vreo busculadă, vreun început de răzmeriţă. Şi reise că acest deţinut slobozit la toaletă ţine alţi treizeci în compartiment şi o sută douăzeci în tot vagonul, plus oamenii din escortă! Astfel încât: „Haide! Haide! mai iute! mai iute!” îl zoresc pe drum şi caporalul, şi soldatul, şi el se grăbeşte, se poticneşte, de parcă fură de la stat această gaură de closet. În 1949, în „stalinul” Moscova – Kui-bâşev, Schulz, un neamţ şchiop, de acum înţelegând îndemnurile ruseşti, ţopăia într-un singur picior spre toaletă şi îndărăt, iar soldatul râdea să se prăpădească, cerându-i să ţopăie şi mai repede. Într-o zi soldatul l-a îmbrâncit în faţa toaletei, şi Schulz a căzut. Soldatul s-a înfuriat şi a început să-l lovească. Cum nu se putea ridica din cauza loviturilor, Schulz s-a târât pe brânci

în toaleta mizerabilă. Soldaţii din escortă râdeau în hohote.

Pentru ca în secundele pe care le petrece la toaletă deţinutul să nu evadeze, cât şi pentru accelerarea operaţiei, uşa toaletei nu se închide şi, urmărind procesul uşurării, soldatul de pe platformă încurajează: „Hai-hai!… Ei, gata, ţi-ajunge, gata!” Uneori, chiar de la început se dă comanda: „Numai treaba mică!” Căci altfel soldatul de la uşă nu-ţi permite. Fireşte, mâinile nu şi le spală niciodată: nu ajunge apa din rezervor şi nu au timp. Doar să atingă deţinutul robinetul chiuvetei, că soldatul mârâie numaidecât de pe platformă: „Nu te-atinge! Gata, ieşi!” (Chiar dacă vreunul are în sacul lui săpun ori prosop, nu-l scoate de ruşine: numai fraierii ar face aşa ceva.) Buda este infectă, n-ai unde călca de mizerie. Mai iute, mai iute! şi, luând murdăria lichidă pe încălţăminte, deţinutul se strecoară în compartiment şi, sprijinindu-se pe mâini şi pe umeri, se caţără sus. Pe urmă bocancii lui murdari atârnă deasupra cuşetei de la mijloc şi din ei picură murdărie…

Când femeile merg să-şi facă nevoile, regulamentul serviciului de gardă şi bunul-simţ cer de asemenea să nu se închidă uşa la toaletă, dar nu toţi cei din escortă insistă. Unii se arată îngăduitori: bine, închideţi uşa. (Pe urmă tot o femeie va spăla toaleta după toate şi trebuie să stai şi lângă ea ca să nu fugă.)

Chiar într-un ritm atât de rapid, pentru ca o sută douăzeci de oameni să îşi facă nevoile sunt necesare peste două ore, mai mult de un sfert din timpul de serviciu al celor trei militari din escortă! Şi tot nu-i mulţumeşti pe toţi! Şi, oricum, vreun moş cu piatră la rinichi se va plânge din nou peste o jumătate de oră şi va cere să meargă la toaletă. Fireşte că nu i se permite, şi el va face chiar în compartiment, şi iar va avea de lucru caporalul: să-l pună să adune totul cu mâinile lui şi să-l ducă.

Deci: cât mai puţine ieşiri la toaletă! Iar asta înseamnă mai puţină apă. Şi mai puţină mâncare: şi nu se

vor mai plânge de diaree, şi nici aerul nu or să-l mai otrăvească, fiindcă, vezi bine, în vagon nu se poate respira!

Mai puţină apă! Dar să se dea scrumbia cuvenită! Nedistribuirea apei este o măsură judicioasă, nedistribuirea scumbiei – un delict de serviciu.

Nimeni, nimeni nu şi-a pus drept scop să ne chinuie! Felul de a proceda al escortei este întru totul justificat! Dar, precum cei dintâi creştini, noi stăm în cuşcă şi pe limbile însângerate ni se presară sare.

Tot aşa cum militarii din escortă nu urmăresc niciun scop (câteodată urmăresc) când amestecă în acelaşi compartiment articolul Cincizeci şi Opt, cu hoţii şi infractorii de drept comun. Pur şi simplu: sunt prea mulţi deţinuţi, vagoane puţine, iar timpul presează – când să te mai ocupi de toţi? Un compartiment este rezervat pentru femei; în celelalte trei, o

Asta cred că se cheamă „cultul personalităţii lui Stalin”, nu-i aşa?

sortare ar fi posibilă numai după criteriul gării de destinaţie, să fie mai uşor la descărcat.

Credeţi că Hristos a fost răstignit între tâlhari fiindcă Pilat a vrut să-l umi-lească? Câtuşi de puţin. Aşa s-a nimerit în ziua aceea: trebuia răstignit, Golgota era una singură, timpul era măsurat. Şi a fost pus în rând cu răufăcătorii.

* * *

Mi-e şi frică să mă gândesc ce ar fi trebuit să îndur dacă m-aş fi aflat în situaţia de simplu deţinut… Escorta şi ofiţerii convoiului ne tratau, pe mine şi pe tovarăşii mei, cu politeţe prevenitoare… Ca deţinut politic călătoreai spre ocnă în condiţii de relativ confort: în locurile de popas beneficiam de o încăpere separată, aveam o căruţă, şi bagajul meu în greutate de un pud mergea în căruţă…

…N-am mai pus acest paragraf între ghilimele, pentru ca lectorul să poată aprofunda. Fără ghilimele,

paragraful sună, într-un fel, neobişnuit, nu-i aşa?

Acestea le scrie P.F. Iakubovici despre anii ’90 ai secolului trecut. Cartea a fost reeditată acum spre luare-aminte despre acele vremuri sum-bre. Aflăm că şi pe şlep deţinuţii politici aveau o cameră separată, şi pe punte – o despărţitură specială pentru plimbare. (La fel şi în romanul învierea de Tolstoi, prinţul Nehliudov poate să vină la politici pentru conversaţie.) Şi numai fiindcă în listă uitaseră să adauge în dreptul numelui de familie al lui Iakubovici „cuvântul magic – politic” (aşa scrie el). La Ust-Kara a fost „întâmpinat de către inspectorul ocnei… ca un deţinut obişnuit, de drept comun: cu grosolănie, aroganţă, impertinenţă”. De altminteri, neînţelegerea s-a rezolvat în mod fericit.

Ce vremuri neverosimile! Să amesteci politicii cu dreptul comun era considerat aproape o crimă! Pe deţinuţii de drept comun îi mânau la gară în coloană, mărşăluind pe caldarâm, cei politici puteau să meargă cu trăsura (bolşevicul Olmiński, 1899) (7). Politicii nu erau hrăniţi de la cazanul comun, ei primeau bani pentru mâncare şi comandau mesele la un birt. Bolşevicul Olmiński n-a vrut să accepte nici măcar raţia din spital, i s-a părut ordinară. Comandantul unuia dintre corpurile închisorii Butârki şi-a cerut scuze pentru un gardian, fiindcă acela i s-a adresat lui Olmiński cu „tu”: la noi, ştiţi rareori sunt aduşi politici, gardianul n-a şti-ut…

La Butârki rareori sunt aduşi politici!… Ce-i asta, un vis? Dar unde sunt duşi? Căci Lubianka şi Lefortovo încă nu existau!…

Pe Radişcev l-au trimis în convoi ferecat în lanţuri şi, fiindcă se răcise vremea, i-au aruncat pe umeri „un cojoc spurcat”, luat de la un paznic.

E adevărat că pentru toate acestea masa puşcăriaşilor de drept comun îi numea pe revoluţionarii de profesie „boiernaşi răpănoşi” (P. F. Iakubovici).

Însă Ecaterina a trimis neîntârziat din urmă poruncă: să i se scoată lanţurile şi să i se procure toate cele de trebuinţă pentru drum. Doar pe Anna Skripnikova, în noiembrie 1927, au trimis-o cu convoiul din Butârki spre Solovki într-o rochie de vară şi cu pălărie de paie (cum fusese arestată în vară. Pe urmă camera ei a fost sigiliată şi nimeni n-a vrut să îi permită să-şi ia lucrurile de iarnă).

A-i deosebi pe politici de dreptul comun înseamnă a-i respecta ca pe nişte rivali egali, înseamnă să recunoşti că oamenii pot să aibă păreri. În felul acesta deţinutul politic îşi simte chiar libertatea politică!

Însă de când toţi suntem „kaeri”, iar socialiştii n-au izbutit să se menţină „politici”, nu putem decât să stârnim râsul deţinuţilor şi nedumerirea gardi-anului, protestând fiindcă tu, politic, ai fost amestecat cu criminalii. „La noi toţi sunt criminali”, ţi-ar răspunde sincer, gardienii.

Acest amestec, această primă întâlnire şocantă are loc fie în dubă, fie în vagon-zak. Până acum, oricât te-ar fi oprimat, torturat, chinuit la anchetă, totul venea din partea chipielor albastre, pe care nu le puneai la un loc cu omenirea. Tu nu vedeai în ei decât pe slujbaşul insolent. În schimb, colegii de celulă, oricât s-ar fi deosebit de tine prin experienţă şi prin nivelul de evoluţie, deşi te controversai cu ei, deşi te turnau, totuşi făceau parte din aceeaşi obişnuită şi păcătoasă umanitate, în mijlocul căreia ţi-ai petrecut toată viaţa.

Când eşti îmbrâncit în compartimentul stalinist, te aştepţi să întâlneşti şi aici doar tovarăşi de năpastă. Toţi duşmanii şi opresorii tăi au rămas de partea cealaltă a gratiilor, aici nu îi aştepţi. Şi deodată îţi ridici capul spre tăietura pătrată din cuşeta de la mijloc, spre acest unic cer aflat deasupra ta, şi vezi acolo trei-patru – nu, nu feţe! Nu, nici chipuri de maimuţă, chipul maimuţei este mai blând şi mai gânditor! Nici altă poci-tanie! Vei vedea nişte mutre dezgustătoare, hâde, cu o expresie de lăcomie şi bătaie de

joc. Fiecare te priveşte precum un păianjen musca picată în plasă. Pânza lor este acest grilaj, şi tu ai fost prins! îşi strâmbă gurile de parcă se pregătesc să te muşte dintr-o parte. Când vorbesc şuieră, delectându-se cu acest şuierat mai mult decât cu vocalele şi con-soanele vorbirii, şi însăşi vorbirea lor aminteşte de vorbirea rusă doar prin terminaţiile verbelor şi substantivelor, este o galimaţie.

Aceşti goriloizi ciudaţi sunt cel mai adesea în maiouri: în compartiment e zăpuşeală, gâturile lor vânoase stacojii, umerii lor rotunzi ca nişte sfere, piepturile lor măslinii pline de tatuaje n-au ştiut ce-i aceea epuizarea din închisoare. Cine sunt ei? De unde vin? Deodată, observi că de unul din aceste gâturi atârnă o cruciuliţă! Da, o cruciuliţă de aluminiu, agăţată de o sforicică. Te uiţi cu uimire şi puţin uşurat: ce înduioşător, printre ei sunt şi credincioşi; deci nu se va întâmpla nimic groaznic, însă tocmai acest „credincios” începe deodată să înjure şi de cruce, şi de toate cele sfinte (parţial, înjurăturile sunt în rusă) şi îţi vâră două degete făcute crăcană drept în ochi, fără să te ameninţe, ci începând imediat să-ţi scoată ochii. În acest gest: „Îţi scot ochii, scârnăvie!” constă întreaga lor filosofie şi credinţă! Dacă sunt în stare să-ţi strivească ochiul ca pe o moluscă, crezi că vor cruţa ceea ce ai pe tine ori lângă tine? Cruciuliţa se leagănă la gât, tu priveşti cu ochii încă nescoşi la această mascaradă fioroasă şi nu poţi să-ţi dai seama: care dintre voi a înnebunit? Care mai urmează să înnebunească?

Într-o singură clipă trosnesc şi se fac praf toate obişnuinţele relaţiilor umane cu care ai trăit o viaţă întreagă. În viaţa ta dinainte – în special înainte de arestare, ba chiar şi după arestare, ba chiar, parţial, şi la anchetă – te-ai adresat celorlalţi oameni prin cuvinte şi ei îţi răspundeau prin cuvinte, şi aceste cuvinte produceau un efect, puteau să convingă, ori să respingă, ori să consimtă. Îţi aminteşti felurite genuri de relaţii umane: rugămintea,

porunca, mulţumirea, dar ceea ce s-a abătut asupra ta aici este în afara acestor cuvinte şi în afara acestor relaţii. Cineva coboară în calitate de trimis al mutrelor, cel mai adesea un puştan jigărit, ale cărui dezinvolutră şi obrăznicie sunt de trei ori mai dezgustătoare, şi acest drac împieliţat îţi dezleagă sacul şi îţi bagă mâinile în buzunare, nu ca pentru percheziţie, ci ca şi când ar fi ale lui! Din această clipă, nimic din ce era al tău nu mai este al tău, iar tu însuţi nu eşti decât un manechin de gutapercă pe care au fost întinse nişte lucruri de prisos, lucruri ce pot fi luate însă. Şi nici acestui dihor mic şi rău, nici mutrelor de sus nu poţi să le explici nimic prin cuvinte, nici să le refuzi, nici să le interzici, nici să le adresezi rugăminţi! Ei nu sunt oameni, asta ţi s-a explicat într-o singură clipă! Ăstora nu poţi decât să le poceşti mutra! Fără să mai aştepţi altceva, fără să-ţi mai pierzi timpul ca să dai din gură, să-i loveşti, ori pe acest copil, ori pe acele creaturi ticăloase de sus!

Cum însă o să-i loveşti pe cei trei de jos în sus? Iar pe băiat, deşi e un dihor împuţit, parcă tot nu-ţi vine să-l pocneşti! Poţi numai să-l respingi uşurel?… Nu poţi nici să-l respingi, pentru că o să te muşte numaidecât de nas ori cei de sus îţi vor crăpa capul (au şi cuţite, numai că nu le vor scoate să le murdărească pe tine).

Te uiţi la vecini, la tovarăşii tăi – haideţi ori să ne opunem, ori să protestăm! Însă toţi camarazii tăi, tot articolul Cincizeci şi Opt, jefuiţi unul câte unul înainte de sosirea ta, şed cuminţi, gârboviţi, şi nici măcar nu-ţi ocolesc privirea, nici măcar nu te privesc ţintă, se uită indiferenţi, ca şi cum n-ar fi vorba de un act de violenţă, de un jaf, ci de un fenomen natural: iarba care creşte ori ploaia.

Şi asta pentru că aţi pierdut ocazia, domnilor, tovarăşi şi fârtaţi! Trebuia să vă daţi seama cine sunteţi voi atunci când Strujiński şi-a dat foc în celula din Viatka, şi chiar mai înainte – când aţi fost declaraţi „kaeri”.

Aşadar te laşi dezbrăcat de palton, în veston a fost depistată şi smulsă cu stofă cu tot bancnota de douăzeci de ruble pe care o cuseseşi acolo, sacul a fost aruncat sus, controlat, şi tot ce îţi pregătise soţia sentimen-tală după condamnare pentru lunga călătorie a rămas sus, şi în sac nu mai găseşti decât periuţa de dinţi…

Dar nu toţi s-au supus aşa în anii ’30 şi ’40, doar nouăzeci şi nouă la sută. (Mi s-au povestit puţine cazuri, printre care şi acela când trei tineri voinici s-au unit să reziste hoţilor, dar nu ca să apere dreptatea în general, ori pe cei jefuiţi alături, ci doar pe ei – neutralitate armată.) Cum s-a putut oare ajunge aici? Bărbaţi! Ofiţeri! Soldaţi! Combatanţi!

Pentru a se bate cu dârzenie, omul trebuie să fie pregătit de luptă, să o aştepte, să-i înţeleagă rostul. Aici însă erau încălcate toate condiţiile: necunoscând câtuşi de puţin mediul hoţilor, omul nu se aştepta la această luptă şi, mai ales, nu-i înţelege deloc rostul, până acum închipuindu-şi (fals) că inamicii lui sunt numai chipiele albastre. El trebuie să mai înve-te până va înţelege că piepturile tatuate nu sunt decât târţiţele caschetelor albastre, sunt acea revelare, pe care epoleţii nu o vor rosti cu glas tare: „Mori tu astăzi, că eu mor mâine!” Un deţinut novice vrea să se considere politic, adică: el este pentru popor, iar statul este împotriva lor. Dar pe neaşteptate, din spate şi dintr-o parte, este atacat de o puzderie de lepădături abile, şi toate diferenţierile se amestecă, şi de claritate se alege praful. (Şi deţinutul nu-şi dă prea curând seama că pleava aceea este mână în mână cu temnicerii.)

Pentru ca să lupte cu bărbăţie, omul trebuie să ştie că are spatele asigurat, că este sprijinit din flancuri, să simtă pământul sub picioare. Toate aceste condiţii sunt irealizabile pentru Cincizeci şi Opt. Trecând prin mă-şina de tocat a anchetei politice, omul este distrus din punct de vedere fizic: a îndurat foame, nesomn, a îngheţat în

carceră, a zăcut zdrobit în bătăi. Şi dacă ar fi distrus doar fiziceşte! El este doborât şi sufleteşte. I s-a explicat şi demonstrat că toate convingerile lui, conduita de viaţă şi relaţiile cu oamenii – toate au fost false, pentru că te-au condus la înfrângere. În acel bulgăre aruncat din sala de maşini a tribunalului direct în convoiul pentru lagăr n-a mai rămas decât setea de a trăi şi o totală lipsă de înţelegere. Distrugere şi izolare definitivă – aceasta este misiunea anchetei celor încadraţi la articolul 58. Osândiţii trebuie să priceapă că vina lor cea mai mare din perioada libertăţii a fost încercarea de a comunica şi de a se asocia unii cu alţii fără ştirea organizatorului de partid, a responsabilului sindical şi a administraţiei. În temniţă asta se transformă în teama pentru orice acţiuni colective: prezentarea pe două voci a unei plângeri sau semnarea unei hârtii de către două persoane. Pierindu-le pentru multă vreme cheful de a se mai asocia în vreun fel, pseudopoliticii nu sunt pregătiţi acum nici pentru a se uni împotriva hoţilor, la fel cum nu le trece prin minte să aibă cu ei, pentru vagon sau tranzit o armă: un cuţit sau o măciucă. În primul rând – pentru ce? Împotriva cui? În al doilea rând, dacă o foloseşti, tu, care te afli subpo vara articolului 58, la rejudecare poţi să primeşti şi pedeapsa cu moartea. În al treilea rând, chiar mai înainte, la percheziţie, pentru cuţit nu te vor pedepsi ca pe un hoţ: cuţitul pentru el înseamnă joacă, tradiţie, inconştienţă, pentru tine – un posibil act de terorism.

În sfârşit, majoritatea celor întemniţaţi datorită articolului 58 sunt oameni paşnici (adesea şi bătrâni, şi bolnavi), care toată viaţa s-au folosit de cuvinte, nu de pumni, şi nu ştiu să-i folosească acum, cum n-au ştiut nici altă dată.

Hoţii însă n-au trecut printr-o astfel de anchetă. Toată ancheta lor: două interogatorii, o judecată uşoară, o pedeapsă uşoară, şi nici această pedeapsă uşoară nu şi-o

ispăşesc, sunt eliberaţi mai devreme: fie că sunt amnistiaţi, fie că evadează. Nimeni nu l-a lipsit pe hoţ, nici chiar în timpul anchetei, de pachetele legale, pachete consistente din partea tovarăşilor de hoţie care au rămas în libertate. Hoţul n-a slăbit nici măcar o singură zi, şi acum, iată, pe drum se hrăneşte pe seama fraierilor. Articolele care se aplică tagmei hoţilor şi bandiţilor nu-l oprimă deloc pe hoţ, şi el este mândru de ele, iar în această mândrie este susţinut de toţi şefii cu epoleţi albaştri ori cu găitane albastre: „Foarte bine, deşi eşti un bandit şi un ucigaş, tu nu eşti trădător de ţară, tu eşti omul nostru, o să te îndrepţi”. Articolele care se aplică hoţilor şi bandiţilor nu cuprind şi Paragraful 11, privind organizarea. Hoţilor şi bandiţilor nu le este interzisă organizarea. De ce oare? Să contribuie la educarea sentimentelor colectivismului, atât de necesare omului din societatea noastră.

Confiscarea armelor la ei este o joacă, pentru deţinere de armă nu sunt pedepsiţi, este respectată legea lor („ei nu pot altfel”). Şi un nou asasinat în celulă nu măreşte pedeapsa ucigaşului, ci doar îl împodobeşte cu lauri.

(Toate acestea există de foarte multă vreme. Marx condamnă lumpen-proletariatul doar pentru o oarecare impulsivitate, inconstanţă a stării de spirit. Stalin a avut întotdeauna o slăbiciune pentru hoţi şi bandiţi: cine jefuia băncile pentru el? Încă în anul 1901 el a fost învinuit de tovarăşii de partid şi închisoare de folosirea criminalilor împotriva adversarilor politici. Din anii ’20 a apărut şi termenul îndatoritor: socialmente apropiaţi. Makarenko (8) îşi însuşeşte acest punct de vedere: aceştia pot fi îndreptaţi. După el, obârşia tuturor crimelor se află în activitatea „organizaţiilor contrarevoluţionare clandestine”. Aceia sunt irecuperabili: inginerii, preoţii, micii burghezi, menşevicii.)

De ce să nu fure dacă n-are cine să-i pună la respect?

Trei-patruband îţi uniţi şi obraznici domină câteva zeci de pseudopolitici speriaţi şi terorizaţi.

Cu aprobarea şefilor. Pe baza Teoriei înaintate.

V. I. Ivanov (acum, la Unta) a fost condamnat de nouă ori în virtutea articolului 162 (hoţie), de cinci ori în virtutea articolului 82 (evadare), în total – 37 de ani, pe care i-a „ispăşit" în cinci-şase ani.

** Fraierul nu este hoţ, adică „Om" (cu literă mare). Fraierii sunt pur şi simplu restul omenirii, care nu se ocupă cu hoţia.

Dacă însă nu opun rezistenţă cu pumnii, de ce atunci victimele nu se plâng, nu reclamă? Căci fiecare sunet se aude pe coridor, iar soldatul din escortă, iată-l, se plimbă încet dincolo de gratii.

Da, este o întrebare. Cel mai mic zgomot şi orice horcăit jalnic de auzit se aud, dar soldatul se plimbă nepăsător – de ce nu intervine? La un metru de el, în peştera întunecoasă a compartimentului un om este je-fuit: de ce nu-i sare în apărare ostaşul apărător al securităţii statului?

Tocmai de aceea! Pentru că i s-a sugerat şi lui.

Şi mai mult: după ani de favorizare, escorta a început să încline în partea hoţilor. Militarii din escortă au devenit ei înşişi hoţi.

De la mijlocul anilor ’30 până la mijlocul anilor ’40, în acest deceniu de culme a dezmăţului hoţilor şi a oprimării politicilor, nimeni nu-şi aminteş-te vreun caz când militarul din escortă să fi oprit jefuirea unui deţinut politic în celulă, în vagon ori dubă. Însă vă vor relata numeroase cazuri când acesta a primit de la hoţi lucrurile jefuite şi Le-a adus în schimb vodcă, mâncare (mai gustoasă decât raţia), tutun. Aceste exemple au devenit deja antologice.

Fiindcă nici sergentul din escortă nu are nimic: arma, mantaua în bandulieră, gamela, raţia de soldat. Ar fi o cruzime să-i ceri să escorteze pe un duşman al poporului

îmbrăcat într-o haină de blană scumpă ori încălţat cu cizme de box, ori cu keşerul (rucsacul) plin de lucruri scumpe de la oraş, iar el să se împace cu această inegalitate. Deoarece a-l deposeda de acest lux este tot o formă a luptei de clasă, nu? Există alte norme?

În anii 1945 – 1946, când deţinuţii nu veneau de altundeva, ci din Europa, văzând lucrurile europeneşti nemaivăzute cu care erau îmbrăcaţi ori pe care le aveau în raniţe, n-au mai rezistat nici ofiţerii din escorte. Desti-nul serviciului, care i-a ferit de front, la sfârşitul războiului i-a ferit şi de culegerea trofeelor – păi este oare drept?

Astfel că nu întâmplător, nu din grabă şi nici din lipsă de locuri, ci din interes propriu îi amesteca escorta pe hoţi şi bandiţi cu politicii în fiecare compartiment al vagon-zak-lui. Şi hoţii nu-i trăgeau pe sfoară: lucrurile prădate de la biberr poposeau în geamantanele celor din escortă.

Ce se întâmplă însă dacă „biberii" au fost încărcaţi în vagon, şi trenul a pornit, dar nici picior de hoţ, astăzi pur şi simplu nu expediază nicio gară? Sunt cunoscute şi astfel de cazuri.

În anul 1947 de la Moscova la Vladimir au expediat pentru a-şi ispăşi condamnarea în centrala din oraş un grup de străini. Aceştia deţineau lucruri de valoare. Se vedea îndată ce deschideau geamantanele.

Atunci escorta a început singură trierea sistematică a lucrurilor. Pentru a nu scăpa nimic, deţinuţii au fost dezbrăcaţi la pielea goală şi aşezaţi

Zeki bogaţi, cu „catrafuse" şi bacili, adică grăsimi.

jos, pe culoar, lângă toaletă, iar în vremea asta escorta a trecut la examinarea şi sortarea lucrurilor. Dar n-au ţinut seama că acest grup nu-l duceau în lagăr, ci într-o închisoare serioasă. La sosire, I.A. Korneev a făcut o reclamaţie scrisă, relatând totul. Oamenii din escorta respectivă au fost găsiţi şi percheziţionaţi. O parte din lucruri au fost recuperate şi înapoiate, ce nu s-a restituit a

fost plătit cu bani păgubaşilor. Se spunea că militarii din escortă au fost condamnaţi la zece şi cincisprezece ani.

Acest lucru însă nu poate fi verificat, şi apoi era un articol pentru hoţi, au scăpat uşor.

Acesta este un caz de excepţie, şi dacă şeful convoiului şi-ar fi temperat lăcomia la timp, şi-ar fi dat seama că aici ar fi mai bine să nu se ba-ge. Iată însă un caz mai simplu, care ne dă speranţa să credem că n-a fost doar unul singur. În august 1945, în vagon-zak-ul Moscova – Novo-sibirsk (în el a călătorit A. Susi) s-a întâmplat de asemenea să nu fie hoţi. Şi aveau de străbătut un drum lung, trenurile atunci mergeau încet. Fără să se grăbească, şeful escortei a anunţat percheziţie: individual, cu lucrurile, pe culoar. Cei strigaţi erau dezbrăcaţi după regulile din închisoare, dar nu aici se ascundea tâlcul percheziţiei, pentru că deţinuţii percheziţionaţi se întorceau în celula lor ticsită şi orice cuţit, orice lucru interzis se putea transmite din mână în mână. Adevărata percheziţie consta din cercetarea tuturor lucrurilor personale, pe care le purta deţinutul, ori se aflau în rucsacul lui. Aici, lângă rucsacuri, a stat fără să se plictisească, arogant şi distant, şeful escortei, un ofiţer, şi adjunctul lui, un sergent. Lăcomia lor păcătoasă sărea în ochi, dar ofiţerul şi-o stăpânea, afişând o indiferenţă prefăcută. Era în situaţia unui bătrân desfrânat, care priveşte nişte fete tinere, dar se ruşinează de cei din jur, însă şi de fete totodată, nu ştie cum să procedeze. Ce bine i-ar fi prins câţiva hoţi! Dar nu avea hoţi în convoi.

În convoi nu erau hoţi, însă erau dintre aceia pe care i-a atins suflarea hoţiei din închisoare şi i-a molipsit. Căci exemplul hoţilor este instructiv şi provoacă imitaţia: el adevereşte că în închisoare există şi o cale uşoară de a trăi. Într-unul din compartimente călătoreau doi până de curând foşti ofiţeri, Senin (marinar) şi Merejkov. Amândoi aveau articolul 58, dar îşi schimbaseră convingerile. Senin,

susţinut de Merejkov, s-a declarat responsabilul compartimentului şi a cerut să fie primit de şeful escortei (ghicise ce se ascundea sub aroganţa lui, nevoia de a avea un mijlocitor!) Un caz nemaiîntâlnit, dar Senin a fost chemat şi, undeva, a avut loc o discuţie. Urmând exemplul lui, a cerut să fie primit şi unul din alt compartiment. A fost primit şi el.

În dimineaţa următoare nu li s-a distribuit cinci sute cincizeci de grame de pâine, cât era atunci raţia, ci doar două sute cincizeci.

După ce s-au distribuit toate raţiile, s-a pornit un uşor murmur de nemulţumire. Murmur, dar temându-se de „acţiuni colective”, aceşti politici nu s-au manifestat. S-a găsit doar unul care l-a întrebat cu voce tare pe distribuitor:

— Cetăţene şef! Cât cântăreşte raţia asta?

— Cât se cuvine! i s-a răspuns.

— Cer să fie cântărită din nou, altfel n-o primesc! a declarat hotărât disperatul.

În tot vagonul s-a lăsat linişte. Mulţi n-au început să mănânce, aşteptând că poate o să le cântărească şi lor. Şi numaidecât şi-a făcut apariţia, în toată neprihănirea lui, ofiţerul. Toţi tăceau, şi cuvintele lui au izbit parcă mai greu şi mai inevitabil:

— Cine s-a ridicat aici împotriva Puterii Sovietice?

Au îngheţat. (Mi se va obiecta că acesta e un procedeu general, ca şi în libertate orice şei se proclamă putere sovietică şi – poftim să discuţi cu el! Însă pentru nişte oameni speriaţi, de-abia condamnaţi pentru activitate antisovietică, acest lucru este cumplit.)

— Cine a iscat răzmeriţă din cauza raţiei? a insistat ofiţerul. i

— Cetăţene locotenent, am vrut doar… a început să se justifice rebelul vinovat.

— Ah, tu erai canalie? Ţie nu-ţi place Puterea

Sovietică?

(De ce să te revolţi? De ce să mai discuţi? Nu e mai uşor să mănânci această raţie mică, să rabzi, să taci?… Acum ai dat de dracu'…).

— …Holt împuţit! Kontra! Trebuia să fii spânzurat şi mai vrei să cântăreşti raţia?! Canalie, Puterea Sovietică îţi dă să mănânci – să bei, şi tu eşti nemulţumit? Ştii ce-o să păţeşti pentru asta?

O comandă pentru soldatul de serviciu: „Luaţi-l!" Zăngănitul încuietorii. „Ieşi afară, mâinile la spate!" Şi nenorocitul este dus.

— Cine mai este nemulţumit? Cine mai vrea să-i cântărim pâinea încă o dată?

(Ca şi cum ai putea să dovedeşti ceva! Ca şi cum te-ai plânge undeva că au fost două sute cincizeci de grame, şi pe tine te cred, iar pe loco-tenent, care spune că au fost exact cinci sute cincizeci, nu-l cred.)

Câinelui bătut e de ajuns să-i arăţi biciul. Toţi ceilalţi s-au arătat mulţumiţi, şi, astfel, raţia de pedeapsă s-a statornicit pentru tot restul zilelor lungii călătorii. Nici zahăr nu le-au mai dat, îl lua escorta.

(Asta se întâmpla în vara a două mari Victorii: asupra Germaniei şi asupra Japoniei, victorii care vor ridica în slăvi istoria patriei noastre, şi nepoţii şi strănepoţii vor învăţa despre ele.)

Au flămânzit o zi, au flămânzit două, le-a mai venit mintea la cap, şi să-nin a spus celor din compartimentul său: „Iată ce este, băieţi, aşa ne ducem pe copcă. Haideţi, cei care aveţi lucruri bune, daţi-le-ncoace, o să vă aduc haleală". Cu mare siguranţă, Senin a început să aleagă lucrurile, unele le lua, altele le dădea deoparte (nu toţi au consimţit să dea, dar nici nu i-a silit nimeni!) Pe urmă s-a cerut să iasă împreună cu Merejkov şi, ciudat, soldatul i-a lăsat. Ei au ieşit cu lucrurile, îndreptându-se spre compartimentul escortei şi s-au întors cu pâini tăiate felii

şi cu mahorcă. Erau acele pâini din cele şapte kilograme reduse din raţia compartimentului pe o zi, doar că acum nu erau destinate tuturor, în mod egal, ci doar celor care au dat lucruri.

Şi aşa era drept: fiindcă toţi recunoscuseră că sunt mulţumiţi cu raţia micşorată. Şi era drept pentru că lucrurile valorau ceva, trebuiau plătite. Era drept şi dacă priveai în perspectivă: acestea erau lucruri prea bune pentru lagăr, acolo oricum erau condamnate să fie confiscate ori furate.

Iar mahorca aparţinea escortei. Soldaţii împărţeau cu deţinuţii tutunul lor vital, dar şi asta era drept, fiindcă şi ei mâncau pâinea şi zahărul deţi-nuţilor, prea bun pentru duşmani. Şi, în sfârşit, era drept că Senin şi Merejkov, fără să dea vreun lucru, şi-au făcut o parte mai mare decât a celor care au oferit lucruri, pentru că fără ei nu s-ar fi aranjat toate astea.

Aşadar, şedeau înghesuiţi în semiîntuneric, şi unii mâncau bucăţile de pâine ce aparţineau vecinilor, iar aceştia se uitau la ei. În privinţa fuma-tului-escorta nu permitea să se fumeze individual, ci toţi, o dată la două ore, şi întreg vagonul se învăluia în fum de parcă ardea ceva. Celor care la început s-au zgârcit cu lucrurile acum le părea rău că nu i-au dat şi ei lui Senin şi l-au rugat acum să ia şi de la ei, însă el le-a spus că pe urmă.

Această operaţie nu s-ar fi desfăşurat atât de bine şi până la capăt dacă n-ar fi existat întârzierile trenurilor din anii de după război, când vagon-zak-urile erau decuplate şi recuplate, ţinute prin gări ore întregi; iar fără condiţiile din anii de după război, n-ar fi existat nici acele lucruri atât de jinduite. Până la Kuibîşev au făcut o săptămână, şi toată săptămâna au primit de la stat doar două sute cincizeci de grame de pâine (de altfel dublul raţiei din Leningradul aflat sub blocadă), voblă uscată şi apă. Restul de pâine trebuia cumpărat cu lucrurile proprii. Curând

oferta a depăşit cererea, şi escorta cu mare greutate primea lucruri şi doar pe ale-se.

La Kuibîşev, i-au dus la închisoarea de tranzit, i-au spălat şi i-au dus înapoi în acelaşi efectiv la acelaşi vagon. Au fost preluaţi de altă escortă, căreia i s-a predat ştafeta: i s-a explicat cum să intre în posesia lucrurilor, şi până la Novosibirsk a fost reînnoită regula de a-ţi cumpăra propria raţie. (Nu este greu să-ţi închipui că această practicămolipsitoare a fost imitată cu uşurinţă în toate divizioanele de escortă.

Când la Novosibirsk i-au dat jos din vagon printre linii, şi un alt ofiţer a venit şi i-a întrebat: „Există reclamaţii împotriva escortei?" toţi s-au pierdut cu firea şi nimeni nu i-a răspuns.

A apreciat just acel prim şef de escortă.

* * *

Pasagerii vagon-zak-ului se mai deosebeau de pasagerii unui tren obişnuit şi prin faptul că nu ştiu încotro merge trenul şi la ce garătrebui e să coboare: ei nu au nici bilete şi nici nu au posibilitatea să citească tăbliţele cu itinerarul. La Moscova sunt încărcaţi în vagon la o distanţă atât de mare de peron, încât nici moscoviţii nu pot să-şi dea seama la care gară, dintre cele opt, se află. Deţinuţii stau câteva ceasuri în du-hoare şi înghesuială, aşteptând locomotiva de manevră. În sfârşit, vine, duce vagon-zak-ul ca să fie cuplat la o garnitură formată. Dacă e vară, se aud difuzoarele din, gară: „Moscova – Ufa pleacă de la linia a treia... La peronul întâi continuă îmbarcarea pentru Moscova – Taşkent..." înseamnă că este gara Kazan, şi cei care cunosc geografia Arhipe-lagului şi a traseelor lui, acum explică tovarăşilor: Vorkuta şi Peciora cad, pentru ele se pleacă din gara Iaroslavl; cad şi lagărele Kirov, şi lagărele Gorki.

Astfel nimereşte neghina în recolta gloriei. Dar oare e vorba de neghină? Căci nu există lagăre Puşkin, lagăre

Gogol, lagăre Tolstoi, însă lagăre Gorki există, şi încă ce mai cuib! Şi separat o mină cu regim de lagăr purtând „numele lui Maxim Gorki” (la patruzeci de kilometri de Elghen)! Da, Alexei Maximâci… prin inima voastră, tovarăşe, în numele vostru… dacă vrăjmaşul nu se predă… Ţi-a scăpat un cuvânt răutăcios şi – gata, nu mai eşti în literatură…

Moscova nu expediază niciodată în Bielorusia, în Ucraina, în Caucaz, acolo nu ştiu ce să mai facă cu ai lor. Ascultăm mai departe. Au dat plecarea celui de Ufa – al nostru nu s-a mişcat. A pornit şi cel de Taşkent – noi stăm. „Până la plecarea trenului Moscova – Novosibirsk… Persoanele care au însoţit pe călători sunt rugaţi… biletele călătorilor…” A pornit. Este al nostru! Ce dovedeşte asta? Deocamdată nimic. Poate să fie şi Volga de Mijloc, şi Uralul de Sud. Poate să fie Kazahstanul, cu minele de cupru din Djezkazgan. Poate să fie şi Taişetul, cu fabrica de impregnare a traverselor (unde se spune că creozotul pătrunde prin piele în oase, şi când aburii saturează plămânii – gata, asta-i moartea). Poate fi toată Siberia până la Sovetskaia Găvan. Poate fi şi Kolîma. Şi Norilskul poate fi.

Dacă este iarnă, vagonul este închis ermetic şi difuzoarele nu se aud. Dacă echipa de escortă respectă regulamentul, nici de la ei nu scoţi o vorbă despre itinerar. Şi pornim. Adormim în împletitura de trupuri, în ţăcănitul roţilor şi nu ştiu dacă mâine, pe fereastră, se vor vedea păduri ori întinderi de stepă. Prin fereastra din culoar, de pe cuşeta din mijloc prin grilaj, coridor, două geamuri şi încă un grilaj se văd totuşi nişte linii într-o gară şi o bucăţică de spaţiu care aleargă pe lângă tren. Dacă geamurile n-au îngheţat, uneori se poate citi şi numele gării, vreun Avsiutino sau Undol. Pe unde să fie aceste gări?… Nimeni din compartiment nu ştie. Uneori, după soare, poţi să-ţi dai seama dacă te duc spre nord ori spre

răsărit. Este posibil ca în vreun anume Tufanovo să îmbrâncească în compartimentul vostru un delincvent de drept comun jegos, care vă povesteşte că este dus la tribunalul din Danilov şi se teme să nu-l încalţe cu vreo doi ani. Aşa aflaţi că, noaptea, aţi trecut prin Iaroslavl şi, prin urmare, primul punct de tranzit din drum este Vologda. Şi, negreşit, în compartiment se vor găsi câţiva cunoscători care să savureze cu un aer sumbru, rostind apăsat toate „o”-urile neac-centuate din formula: „Ese Ortei din VOIO – gda nu-i place să glumească!

Dar aflând direcţia n-aţi aflat nimic: numeroasele puncte de tranzit sunt ca nişte noduri pe firul vostru, din oricare se poate schimba direcţia. Nu te atrage să mergi nici în Unta, nici înînta, nici în Vorkuta, crezi ca la şantierul 501 este mult mai bine: cale ferată prin tundră, prin noroiul Siberiei. Numai ea face cât toate.

La vreo cinci ani după război, când valurile deţinuţilor au intrat totuşi pe un făgaş (ori MVD-ul şi-a înmulţit personalul), la minister au izbutit să pună ordine în milioanele de dosare şi de acum fiecare condamnat era însoţit de un plic sigilat în care se afla dosarul lui de închisoare. În acest plic era decupată o fâşie unde se scria pentru escortă itinerariul (mai mult de atât nu trebuiau să ştie, conţinutul dosarelor putea să aibă o influenţă corupătoare). Şi dacă stai lungit pe cuşeta din mijloc, şi sergentul se opreşte din întâmplare tocmai lângă tine, şi tu te pricepi să citeşti pe dos, atunci poate izbuteşti să desluşeşti că pe cutare îl duc la Kniaj-Pogost, iar pe tine în lagărul de la Kargopol.

Acum alte emoţii, şi mai mari! Cum o fi acest lagăr din Kargopol? Cine a auzit de el?... Ce fel de munci comune (există munci comune ucigătoare, există şi mai uşoare.) Acolo îţi rămân oasele nu-i aşa?

Şi cum, cum, în zorul plecării, n-ai dat niciun semn de viaţă celor de acasă? Ei te mai cred încă în lagărul de la

Stalinogorsk, lângă Tuia. Dacă eşti foarte nervos şi descurcăreţ, poate vei izbuti să rezolvi şi această problemă: vei găsi la careva o bucăţică de un centimetru dintr-o mină de creion, la altcineva o bucată de hârtie mototolită. Ferindu-te să nu te vadă soldatul de pe culoar (nu poţi să te întinzi cu picioarele spre ieşire, doar cu capul), chircit şi răsucit, între zdruncinăturile vagonului, scrii celor dragi că te-au luat pe neaşteptate din locul vechi şi acum nu ştii unde te duc, că de acolo vei trimite doar o scrisoare la un an – să fie pregătiţi, împăturită în triunghi, scrisoarea trebuie s-o iei cu tine la toaletă, la noroc: poate se întâmplă să te ducă acolo când trenul se apropie de o gară sau când pleacă din gară. Poate că escorta de pe platforma vagonului nu va fi atentă şi atunci, repede, apeşi pe pedală, se deschide orificiul de evacuare a murdăriei şi, făcând paravan din propriul corp, arunci scrisoarea în acest orificiu! Ea se va umezi, se va murdări, dar poate să alunece şi să cadă între şine. S-ar putea chiar să scape uscată, curentul dintre roţi o va antrena, ea se va lăsa dusă de vârtej, va nimeri sub roţi ori le va ocoli şi se va coborî lin pe taluzul terasamentului. Poate scapă întreagă, înainte de a cădea peste ea ploaia ori ninsoarea, şi este ridicată de mâna unui om. Şi dacă acesta nu este un îndoctrinat, va îndrepta adresa, va mai întări literele sau o va pune într-un alt plic şi, să nu spui vorbă mare, scrisoarea dumitale va ajunge la destinaţie. Da, uneori asemenea scrisori ajung – nefrancate, decolorate, spălate, mototolite, dar din ele răzbate foarte desluşit suferinţa…

* * *

Cel mai bine ar fi să încetezi cât mai repede să mai fi acel fraier, un novice ridicol, pradă şi victimă. Există nouăzeci şi cinci la sută şanse ca scrisoarea ta să nu ajungă la destinaţie, însă, chiar dacă ajunge, nu aduce nicio bucurie în casă. Şi ce înseamnă această răsuflare scurtă: pe ore, pe zile, când ai intrat într-o ţară de epos?

Timpul care desparte sosirile de plecări se măsoară aici cu deceniile, cu sfertul de secol. N-o să te întorci niciodată în lumea de odinioară! Cu cât te dezobişnuieşti mai iute de cei de acasă, şi ei se dezobişnuiesc de tine – e cu atât mai bine. Şi mai uşor!

Şi pe cât posibil – să ai cât mai puţine lucruri, ca să nu tremuri pentru ele! Să nu ai geamantan, ca să nu ţi-l distrugă escorta la urcarea în vagon (când în compartiment sunt câte douăzeci şi cinci de oameni, ce-ai face în locul lor?). Şi să nu ai cizme noi, şi să nu ai pantofi la modă, nici costum de lână să nu ai: oricum îţi vor fi furate, luate cu forţa, smulse, schimbate fie că eşti în vagon-zak, în dubă sau în camera de primire la închisoarea de tranzit. Cedează-le fără luptă, chit că umilinţa îţi va chinui inima. Dacă ţi le iau cu forţa, te mai alegi şi cu gura însângerată.

Sunt detestabile aceste mutre obraznice, apucăturile lor batjocoritoare, aceste otrepe bipede – dar, având un lucru al tău şi tremurând pentru el, oare nu pierzi posibilitatea rară de a contempla şi înţelege? Crezi că piraţii şi corsarii, marii căpitani idealizaţi de Kipling şi Gumiliov n-au fost şi ei nişte hoţi şi bandiţi? Erau de aceeaşi speţă… Atrăgători în tablourile romantice, de ce aici dezgustă?

Trebuie să-i înţelegi. Puşcăria este pentru ei precum casa părintească. Oricât îi mângâie stăpânirea, oricât le îmblânzeşte pedepsele, oricât îi amnistiază – o fatalitate interioară îi aduce iarăşi şi iarăşi aici… într-o vreme, la noi, dreptul la proprietate a fost prigonit cu mare succes şi în libertate (pe urmă, prigonitorilor înşişi le-a plăcut să aibă) – de ce ar trebui să fie tolerat în închisoare? Ai uitat gura căscată, nu ţi-ai mâncat la timp slănina, nu ţi-ai împărţit cu amicii zahărul şi tutunul – acum hoţii şi bandiţii îţi cotrobăie în sacul cu merinde ca să corecteze greşeala ta morală. Dându-ţi nişte scâlcieturi de pantofi în schimbul

cizmelor tale de box, o haină pătată, în locul puloverului tău, nici ei nu vor stăpâni multă vreme aceste lucruri: cizmele tale sunt un motiv de a le pierde la cărţi de cinci ori şi de a le recâştiga, iar puloverul îl vor schimba mâine pe un litru de vodcă şi un rotocol de cârnat. Peste o zi nu mai au nimic, ca şi tine. Acesta e cel de al doilea principiu al termodinamicii: nivelurile trebuie să se egalizeze…

Să nu aveţi! Să nu aveţi nimic! Ne-au învăţat Buddha şi Hristos, stoicii, cinicii. Oare de ce nu ascultăm, noi cei atât de lacomi, această poruncă simplă? Nu înţelegem că prin avere ne pierdem sufletul?

Mă rog, scrumbia poate să se încălzească în buzunarul tău până la punctul de tranzit, ca să nu cerşeşti apă. Dar pâinea şi zahărul care ţi le-au dat pentru două zile – să le mănânci toate o dată. Astfel nu ţi le va fura nimeni. Şi nu mai ai nicio grijă! Şi eşti liber ca pasărea cerului!

Să ai numai ceea ce poţi să duci întotdeauna cu tine: să ştii limbistrăin e, să cunoşti ţări, să cunoşti oameni. Iar sacul tău de călătorie să fie memoria ta. Memorează! Memorează! Poate că doar aceste seminţe amare vor răsări cândva.

Priveşte: în jurul tău sunt oameni. Poate pe unul dintre ei o să ţi-l aminteşti pe urmă toată viaţa şi o să-ţi muşti degetele că nu l-ai întrebat nimic. Să vorbeşti cât mai puţin şi să asculţi cât mai mult. De la o insulă la alta ale Arhipelagului se întind şuviţele vieţilor de oameni. Ele se răsucesc, se ating, una de alta într-o singură noapte, iată, ca în acest vagon care ţăcăne, pe urmă se despart din nou pentru totdeauna, dar tu apleacă-ţi urechea şi ascultă zumzetul lor uşor şi ţăcănitul uniform de sub vagon. Acesta-i zgomotul pe care-l iscă vârtelniţa vieţii!

Câte poveşti neobişnuite vei auzi aici, şi cât o să mai râzi!

Iată, acest francez micuţ de lângă zăbrele: ce se tot

învârte? De ce se tot miră? Ce nu poate să înţeleagă? Să-i explicăm! Dar apoi să-l şi întrebăm: cum a nimerit aici? S-a găsit cineva care ştia limba franceză şi aflăm astfel ca Max Santerre este un soldat francez. Tot aşa vioi şi curi-os era şi în libertate, în a sa douce France. I s-a spus cu binele să nu se mai învârtă pe lângă punctul de tranzit pentru ruşii care se repatriau, dar el a continuat să dea târcoale. Atunci sovieticii l-au invitat să bea, şi de la un moment dat el nu-şi mai aminteşte nimic. S-a trezit în avion, pe pardoseală. A văzut că era îmbrăcat în tunică şi pantaloni de soldat al Armatei Roşii, iar deasupra lui – cizmele soldatului din escortă. Acum i-au dat zece ani de lagăr, dar, fireşte, asta e o glumă proastă, totul se va lămuri nu-i aşa… O, da, se va lămuri, drăguţule, aşteaptă! (va mai primi o condamnare şi în lagăr: douăzeci şi cinci de ani, şi din lagărul Oziornîi nu va fi eliberat decât în 1957.) Cu astfel de cazuri, în anii 1945 – 1946, nu impresionai pe nimeni.

Aceasta a fost o istorioară franco-rusă, iată însă una ruso-franceza. Ba nu, este pur rusească, pentru că cine, în afară de un rus, ar putea avea în viaţă un drum atât de întortocheat? În toate timpurile la noi au crescut oameni care nu încap, debordează, ca Menşikov (9) în izba din Beriozo-vo cum l-a pictat Surikov (10). Să-l luăm, de pildă, pe Ivan Kovercenko: este şi subţirel, şi statură mijlocie, dar tot nu încape. Pentru că este o mândreţe de băiat, cu sânge clocotitor, în care dracu’ a mai adăugat şi nişte horilcă. Povesteşte cu plăcere despre el, şi, bineînţeles, râzând. Asemenea povestiri sunt o comoară, să tot asculţi. E drept, multă vreme nu poţi să ghiceşti: de ce l-au arestat şi de ce este un politic, însă din calificativul „politic” nu trebuie să faci o insignă de festival. Nu-i totu-na cu ce greblă ne-au adunat?

Cum bine ştie toată lumea, nemţii au fost cei care pregăteau pe ascuns războiul chimic, nu noi. Din această

pricină, la retragerea noastră din Kuban, a fost foarte neplăcut că din vina unor gură-cască de la aprovi-zionarea cu muniţii am abandonat pe un aerodrom stive întregi de bombe chimice, şi nemţii puteau să însceneze un scandal internaţional. Atunci, douăzeci de paraşutişti, sub comanda locotenentului major Ko-vercenko, originar din Krasnodar, au fost lansaţi în spatele liniilor germane, ca să îngroape în pământ aceste bombe atât de periculoase. (Ascultătorii au început să caşte, căci au ghicit ce a urmat: el a căzut prizonier, iar acum este trădător de patrie. Câtuşi de puţin!) Kovercenko şi-a îndeplinit în mod strălucit misiunea, a trecut îndărăt linia frontului cu cei douăzeci de ostaşi, fără pierderi, şi a fost propus să fie făcut Erou al Uniunii Sovietice.

Formalităţile însă durează uneori o lună, chiar şi două, dar dacă tu nu încapi în acest Erou? „Eroul" este acordat unor băieţi cuminţi, cei dintâi la pregătirea de luptă şi politică. Dar dacă ţie îţi arde sufletul să bei ceva şi n-ai ce? Dacă eşti Erou al întregii Uniuni, atunci de ce, ticăloşii, se zgârcesc şi nu-ţi dau în plus un litru de vodcă? Ivan Kovercenko a încă-lecat şi, fără să ştie nimic de Caligula, a urcat cu calul la etajul întâi de la comisariatul militar orăşenesc, la comandant: dă-mi, zice, un bon pentru vodcă! (A crezut că aşa va fi mai impunător, va semăna mai mult cu un erou, şi nu va putea fi refuzat.) Pentru asta l-au arestat?

— Nu, nicidecum! Pentru asta a fost retrogradat de la Erou la Drapelul Roşu.

Kocervenko avea mare poftă de băut, dar nu găsea întotdeauna şi trebuia să-şi pună mintea la contribuţie. În Polonia i-a împiedicat pe nemţi să arunce în aer un pod, şi a avut sentimentul că acest pod ar fi al lui şi până la venirea comandamentului nostru a instituit pentru polonezi taxă de trecere – pentru persoane şi vehicule: dacă nu eram eu, acum nu-l mai aveaţi, păcătoşilor!

Douăzeci şi patru de ore a încasat această taxă (pentru vodcă), dar s-a plictisit, apoi – cât putea să stea acolo? Aşa că le-a propus polonezilor localnici o soluţie dreaptă: să le vândă lor podul. (Şi pentru asta l-au băgat la închisoare?

— Nu-u!) Nu cerea preţ mare, dar polonezii erau nişte zgârciţi, au refuzat. Şi pan căpitanul Kovercenko a renunţat la pod, să vă ia dracu', traversaţi gratis!

În anul 1949 se afla în Polotk, şef al statului major al unui regiment de paraşutişti. Aici, cei de la secţia politică a diviziei nu-l aveau deloc la inimă pe maiorul Kovercenko, pentru că desconsidera educaţia politică. Odată le-a cerut o caracterizare ca să intre la Academia Militară, dar când i-au dat-o, după ce a parcurs-o dintr-o privire, le-a azvârlit-o pe masă. „Cu această caracterizare pot să mă duc la banderovişti, nu la Academie!" (Pentru asta?…

— Pentru asta ar fi putut încasa zece ani, dar a scăpat) Aici s-a mai adăugat şi faptul că a acordat ilegal o permisie unui soldat. Şi că a condus beat o camionetă şi a distrus-o. Şi i-au dat ze-ce… zile de arest. Dar era păzit de ostaşii lui, care îl iubeau ea pe Dumnezeu, şi ei îl lăsau să-şi petreacă noaptea în sat. Ar fi suportat arestul, dar secţia politică a început să-l ameninţe cu tribunalul! Această ameninţare l-a tulburat profund şi l-a jignit crunt pe Kovercenko: va să zică aşa merge treaba – eşti bun să le îngropi bombele, dar pentru o prăpădită de camionetă, treci la zdup, Ivane! Noaptea, a ieşit pe fereastră, a mers pe Dvina, unde ştia că un amic al său are ascunsă o barcă cu motor şi – dus a fost.

S-a dovedit că nu era un beţivan cu memorie scurtă: pentru tot ce-i făcuse secţia politică voia acum să se răzbune; în Lituania a abandonat barca, s-a dus la lituanieni şi i-a rugat: „Fraţilor, duceţi-mă la partizani! Primiţi-mă, n-o să vă pară rău, o să le arătăm noi lor!" Dar lituanienii au crezut că este un agent provocator.

Ivan avea la el un acreditiv. Şi-a cumpărat un bilet

pentru Kuban, însă pe când se apropia de Moscova s-a îmbătat criţă la vagonul restaurant. Ieşind din gară, a aruncat o privire spre Moscova şi i-a poruncit unui taximetrist: „Du-mă la ambasadă!” – „La care?” – „Să le ia dracu’, la oricare”. Şi şoferul l-a dus

— „Ce ambasadă?” – „Franceză”. „Foarte bine”.

Poate că ideea lui cu ambasada se schimbase, şi intenţiile lui erau acum altele, dar vigorarea şi îndemânarea nu-i slăbiseră deloc: nu l-a speriat pe miliţianul de la poartă, a dat colţul într-o străduţă şi a sărit gardul de două ori mai înalt decât el. În curtea ambasadei a mers mai uşor: nimeni nu l-a zărit şi nu la reţinut, a trecut printr-o cameră, prin alta, şi a dat peste o masă întinsă. Erau multe bunătăţi pe masă, dar cel mai mult l-au impresionat perele. I se făcuse dor de pere, şi a început să îndese prin toate buzunarele. Atunci au intrat stăpânii să se aşeze la cină. „Hei. francezilor! a atacat primul Kovercenko şi a început să strige la ei. Nu ştiu de ce i se părea lui că Franţa nu făcuse nimic bun în ultima sută de ani.

— Voi de ce nu faceţi revoluţie? De ce vreţi să-l aduceţi la putere pe de Gaulle? Iar noi vă aprovizionăm cu grâu din Kuban! Dar gata, nu mai ţine!!” – „Dar cine eşti dumneata? De unde ai apărut?” au întrebat francezii uimiţi. Kovercenko nu s-a pierdut cu firea şi a răspuns pe un ton plin de siguranţă. „Maior al MGB-ului”. Francezii s-au arătat îngrijoraţi: „Oricum, nu era nevoie să intraţi cu forţa în ce problemă?” „Să mă pupaţi în...!!” le-a spus-o verde-n faţă Kovercenko, din tot sufletul.

Şi s-a mai grozăvit puţin în faţa lor, dar a observat că din camera vecină, cineva telefonează în legătură cu el. Şi a fost îndeajuns de treaz să înceapă retragerea, dar perele au început să-i cadă din buzunare, şi un hohot de râs infamant a răsunat în spatele lui!...

A avut puteri nu numai să plece de la ambasadă

întreg şi nevătămat, dar să ajungă chiar ceva mai departe. A doua zi, de dimineaţă, s-a trezit la gara Kiev (nu cumva se pregătea să plece în Ucraina Occidentală?) Şi numaidecât l-au şi înhăţat.

La anchetă l-a bătut însuşi ministrul Abakumov, tot spatele îi era o rană. Fireşte, ministrul nu l-a bătut pentru pere, şi nici pentru reproşul just adresat francezilor, ci încerca să afle cine şi când l-a recrutat. I-au dat douăzeci şi cinci de ani…

Multe asemenea povestiri se pot auzi, dar, ca orice alt vagon, vagon-zak-ul se liniştеşte odată cu noaptea. Noaptea nu aduce nimic, nici peşte, nici apă, nici învoire la toaletă.

Şi atunci, ca orice alt vagon, este năpădit de zgomotul uniform al roţilor, care nu deranjează câtuşi de puţin liniştea în acel moment. Dacă şi escorta a plecat din coridor, din compartimentul al treilea de bărbaţi se poate vorbi cu cel de al patrulea al femeilor.

Conversaţia cu o femeie în puşcărie este un lucru cu totul deosebit. Ea conţine ceva solemn, chiar dacă discuţi despre articole şi condamnări.

O astfel de conversaţie a durat o noapte întreagă, şi iată în ceîmpre jurări. Era în iulie 1950. Compartimentul femeilor ducea lipsă de pasa-gere, în el nu se afla decât o tânără, fiica unui doctor din Moscova, care primise 58 – 10. În compartimentele bărbaţilor s-a stârnit zarvă: escorta s-a apucat să înghesuie toţi zeki din trei compartimente în două (greu de spus câţi îngrămădiseră acum într-un compartiment). Pe urmă, au introdus un infractor care nu semăna câtuşi de puţin cu un deţinut. Mai întâi că nu era tuns: părul lui blond-auriu ondulat, tot numai cârlionţi, părea o provocare pe capul lui mare, rasat. Era tânăr, chipeş, purta uniformă militară engleză. A fost condus pe coridor cu o nuanţă de respect (escorta se fâstâcise, citind instrucţiunile de pe plicul cu dosarul lui), şi fata a izbutit

să remarce toate acestea. El însă nu a văzut-o (şi ce rău i-a părut pe urmă!). După zgomot şi tevatură şi-a dat seama că pentru el s-a eliberat un compartiment special, alături de ea E clar că nu trebuie să comunice cu nimeni. Cu toate acestea ea dorea să vorbească cu el. Din compartiment nu te poţi vedea unul cu altul, dar te poţi auzi dacă este linişte. Seara, târziu, când totul se potolise, fata l-a chemat încetişor (sau poate mai întâi a cântat încetişor. Pentru asta escorta trebuia s-o pedepsească, dar se liniştiseră cu toţii, pe culoar nu mai era nimeni). Necunoscutul a auzit-o şi, învăţat de ea, s-a aşezat la fel. Şedeau acum spate în spate, rezemându-se de aceeaşi scândură groasă de trei centimetri, dar vorbeau prin grilaj, încet, făcând înconjurul acestei scânduri. Capetele şi buzele lor se aflau atât de aproape, de parcă se sărutau, dar numai că nu se puteau atinge unul pe celălalt – nici nu se puteau vedea.

Eric Arvid Andersen înţelegea ruseşte acceptabil, vorbea cu multe greşeli, însă finalmente izbutea să transmită ideea. I-a povestit fetei uluitoarea lui poveste (o s-o ascultăm la punctul de tranzit), iar ea lui – povestea simplă a unei studente din Moscova, condamnată în virtutea articolului 58 – 10. Arvid însă era captivat, a început s-o întrebe de tineretul sovietic, de viaţa oamenilor sovietici, şi a aflat cu totul altceva decât ştia înainte din ziarele occidentale de stânga şi din vizita lui oficială aici.

Au vorbit toată noaptea, şi toate s-au potrivit în noaptea asta pentru Ar-vid: neobişnuitul vagon pentru deţinuţi într-o ţară străină; şi ţăcănitul nocturn, armonios, al trenului, care găseşte mereu ecou în inima noastră; şi vocea melodioasă, murmurul, răsuflarea fetei lângă urechea lui, atât de aproape, iar el nici nu putea s-o vadă! (De fapt, de un an şi jumătate nu mai auzise o voce de femeie.) Şi contopit cu această fată nevăzută (şi probabil, şi desigur, şi negreşit frumoasă), el a putut pentru prima dată să vadă Rusia, şi glasul Rusiei i-a spus toată noaptea

adevărul. Se poate şi astfel cunoaşte o ţară pentru prima dată… (Dimineaţa avea să vadă prin fereastră acoperişurile ei negre, de paie, în timp ce asculta murmurul trist al tainicei călăuze.)

Căci toate acestea sunt Rusia: şi deţinuţii pe şine, care au refuzat să facă plângere, şi fata din spatele compartimentului stalinist; şi escorta care s-a dus la culcare; perele, căzând din buzunar, bombele îngropate şi calul cocoţat la etajul întâi…

* * *

— Jandarmii! Jandarmii! strigau deţinuţii cu bucurie. Se bucurau că mai departe vor fi însoţiţi de jandarmii mai cumsecade, nu de escortă.

Iar am uitat să pun ghilimelele. Acestea ni le povesteşte însuşi Koro-lenko. Este drept că nouă nu ne făcea nicio plăcere vederea chipielor albastre.

Însă, dacă ţi-a bătut sorocul în vagon-zak, eşti bucuros să vezi pe ori-cine.

Într-o haltă mică, unui pasager obişnuit îi este greu să urce în tren, dar să coboare – deloc, arunci bagajul şi sari. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu deţinutul. Dacă garda închisorii locale sau miliţia nu vin după el ori întârzie cu două minute – salutare! – trenul a pornit, şi acum acest deţinut păcătos este cărat până la următorul punct de tranzit. Şi este bine să fie până la următorul punct de tranzit – acolo îţi vor da să mănânci. Altfel, eşti dus până la sfârşitul rutei vagonului, vreo optsprezece ore în compartimentul gol, apoi vei porni îndărăt cu o încărcătură nouă, şi din nou poate că nu vin după tine, şi din nou mergi până la capăt! Şi în timpul ăsta nu primeşti de mâncare! Fiindcă ţi s-a dat raţia până la primul punct de recepţie. Contabilitatea nu are nicio vină că închisoarea n-a trimis după tine. Acum figurezi în listele Tulunului. Şi escorta nu este obligată să-ţi dea din pâinea ei. Şi te plimbă aşa de şase ori (au fost cazuri!):

Povestea contemporanului meu, în Opere, Moscova, 1955, vol. II, p. 166.

Irkutsk – Krasnoiarsk, Krasnoiarsk – Irkutsk, Irkutsk – Krasnoiarsk, şi când pe peronul Tulunului zăreşti chipiul albastru eşti gata să-i sari de gât: mulţumesc, scumpule, că m-ai scos din încurcătură!

Chiar şi numai în două zile de mers în vagon-zak eşti istovit, asfixiat, topit, încât, înainte de a ajunge într-un oraş mare, nu ştii cum să procedezi: să te mai chinui puţin, dar să ajungi mai repede, ori să te coboare la un punct de tranzit ca să te mai dezmorţeşti puţin?

Iată însă că escorta se agită, aleargă. Au ieşit îmbrăcaţi în mantale, lovesc cu patul armelor, înseamnă că descarcă întregul vagon.

La început, escorta se aşază în cerc lângă treptele vagonului şi de-abia te-ai rostogolit, ai alunecat, te-ai prăbuşit că încep cu toţii să strige la tine asurzitor din toate părţile: „Stai jos! Stai jos! Stai jos!” Este foarte eficient când strigă la tine câteva glasuri şi nu-ţi lasă timp să ridici ochii. Ca şi cum te-ai afla sub o canonadă, te chirceşti, te grăbeşti (de ce să te grăbeşti?), te lipeşti de pământ şi te aşezi când ai ajuns lângă cei care au coborât înainte.

„Stai jos” este o comandă foarte clară, însă dacă eşti un deţinut începător, tu încă n-o înţelegi. La Ivanovo, pe liniile de garaj, la această comandă, cu geamantanul în braţe (dacă geamantanul nu a fost confecţionat în lagăr, ci cumpărat când erai în libertate, întotdeauna i se rupe minerul, şi întotdeauna în momentul cel mai nepotrivit), am făcut câţiva paşi, l-am aşezat jos în cap, şi, fără să mă uit cum şedeau cei din faţă, m-am aşezat pe geamantan. Nu puteam, în mantaua mea de ofiţer, încă nu prea murdară, cu poalele încă netăiate, nu puteam, deci, să mă aşez direct pe traverse, pe nisipul îmbibat cu păcură! Şeful escortei, cu o faţă rumenă, buhăită, faţă de rus cumsecade,

s-a îndreptat în fugă spre mine. N-am izbutit să pricep ce voia. Probabil – să mă izbească în spate cu sfânta cizmă, dar, pesemne, ceva l-a reţinut, şi, nefiindu-i milă de vârful lustruit al cizmei, a lovit în capul geamantanului, străpungându-l. „Stai-jos!” mi-a explicat el răspicat. Şi abia atunci mi-am dat seama că eu arătam ca un turn printre zeki din jurul meu. Fără să mai întreb: „Dar cum să stau?” am înţeles cum. Şi m-am aşezat pe mantaua pe care am vrut s-o cruţ ca toţi oamenii, aşa cum şed câinii la poartă şi pisicile la uşă.

(Mai păstrez şi acum acel geamantan, şi câteodată îmi trec degetele peste gaura făcută de vârful cizmei şefului escortei. Ea nu se poate cicatriza, precum o rană pe corp sau în inimă. Lucrurile au o memorie mai bună decât noi.)

Dar şi aşezarea în această poziţie este bine gândită. Dacă şezi cufundul pe pământ şi genunchii ţi se ridică în faţă, centrul de greutate se află înapoi, ţi-e greu să te ridici, iar să sari în sus – imposibil. Apoi, ne aşază cât mai strâns unul lângă altul, ca să ne stingherim unul pe celălalt. Dacă am vrea să ne aruncăm toţi deodată asupra escortei, până să ne mişcăm ne-au şi împuşcat, pe toţi.

Ne aşază ca să aşteptăm duba (ne cară în grupuri, fiindcă nu încap toţi o dată) sau până se dă plecarea pe jos. Se străduiesc să ne aşeze într-un loc mai ferit, să ne vadă cât mai puţin oamenii din libertate, dar uneori n-au cum şi ne aşază chiar pe peron, pe o platformă deschisă (la Kuibîşev este aşa). Asta înseamnă o încercare pentru oamenii liberi: noi avem dreptul deplin să-i privim cu ochii larg deschişi, în mod cinstit, dar ei, ei cum ne privesc? Cu ură? Nu-i lasă conştiinţa (doar scriitorii şi ziariştii sovietici cred că oamenii sunt băgaţi la închisoare pentru că au „săvârşit ceva”). Cu compătimire? Cu milă?

Dacă li se notează numele? Pentru condamnare formele sunt uşor de făcut. Şi cetăţenii noştri liberi şi

mândri („Citiţi, invidiaţi, sunt cetăţean al Uniunii Sovietice” (11)) îşi pleacă în jos capetele vinovate şi se străduiesc să nu ne vadă, ca şi când locul ar fi gol. Mai curajoase decât alţii sunt bătrânele: ele nu mai pot fi alterate, cred în Dumnezeu, şi rupând din pâinea lor sărmană ne aruncă o bucată. De asemenea nu se tem foştii deţinuţi, de drept comun fireşte, care au cunoscut lagărul. Căci ei ştiu: „Cine n-a fost, într-o zi va ajunge, cine a fost, acela nu va uita”, şi, iată, ne aruncă un pachet de ţigări pentru ca şi alţii să le arunce lor la următoarea condamnare. Pâinea azvârlită de mâna slabă a bătrânei nu ajunge până la noi, cade pe pământ, pachetul de ţigări se învârte prin aer şi cade în mijlocul nostru, dar escorta clănţăne închizătorul armei, îndreptând-o împotriva bătrânei, împotriva bunătăţii şi pâinii: „Vezi-ţi de drum, bunicuţo!”

Şi pâinea cea sfântă, ruptă, rămâne în ţărână, până vom fi mânaţi de acolo.

În general, aceste minute, când stăm jos, pe pământ, în gară, sunt dintre cele mai plăcute. Ţin minte, la Omsk, ne-au aşezat pe traverse între două garnituri lungi de vagoane de marfă. Prin locul acesta nu trecea nimeni (pesemne, postaseră la ambele capete câte un soldat: „Trecerea oprită!” Iar omul sovietic este educat şi în libertate să se supună omului în uniformă militară). Amurgea. Era în august. Pietrişul unsuros din gară încă mai păstra căldura soarelui de peste zi şi ne încălzea la şale. Gara nu se vedea, dar se afla undeva foarte aproape, dincolo de trenuri. Un patefon difuza o muzică sprinţară, care se combina cu zumzetul compact al mulţimii. Şi nu ştiu de ce nu părea deloc umilitor să stai într-un grup murdar, pe pământ, ca într-un ţarc; nu ne simţeam batjocoriţi ascultând dansurile unui tineret străin, dansuri pe care noi n-o să le dansăm niciodată; nici când ne închipuiam că, poate, acum, cineva aşteaptă pe altcineva,

probabil cu flori, să meargă la plimbare. Au fost douăzeci de minute de cvasilibertate. Se întunecase de-a binelea. Se aprinseseră cele dintâi stele, luminile roşii şi verzi deasupra liniilor, cânta muzica. Viaţa continuă şi fără noi – nici măcar nu-ţi este necaz.

Să te bucuri de asemenea momente, şi închisoarea va deveni mai uşoară. Altfel vei exploda de furie.

Dacă e periculos să ajungi cu zeki la dubă – în jur sunt drumuri şi oameni – există încă o comandă în regulamentul escortei: „Luaţi-vă de braţ!” Nu e nimic umilitor în a te lua de braţ! Bătrâni cu băieţandri, fete cu bătrâne, sănătoşi cu schilozi. Dacă o mână îţi este ocupată cu ba-gajul, atunci altcineva te ia de braţ, iar tu iei pe altcineva cu cealaltă mână… Acum sunteţi de două ori mai strânşi decât în formaţie obişnuită. Dintr-odată v-aţi mai îngreunat, aţi început să şchiopătaţi din pricină că bagajul vă dezechilibrează, vă incomodează şi vă clatină pe toţi. Nişte făpturi murdare, cenuşii, stupide, mergeţi precum orbii, cu aparenţă soli-citudine unul faţă de celălalt: caricatură a umanităţii!

Dar poate că duba închisorii nu vine deloc. Şi poate că şeful escortei este un fricos, se teme că nu izbuteşte să vă ducă până la capăt cu bine, şi astfel, îngreunaţi, clătinându-vă din mers, lovindu-vă de bagaje, vă târâţi prin oraş până la închisoare.

Mai există o comandă – caricatură a cârdului de gâşte: „Luaţi-vă de călcâie!” Asta înseamnă că aceia care au mâinile libere, să se apuce cu fiecare mână de glezna piciorului. Şi – „înainte marş!” (acum, cititorul este rugat să lase cartea şi să meargă astfel prin cameră!… Cum este? Ce viteză aveţi? Ce vedeţi în jur? Ce părere aveţi despre încercarea de a fugi?) închipuiţi-vă un cârd de vreo treizeci-patruzeci de asemenea gâşte! (Kiev, 1940).

Afară însă se poate prea bine să nu fie august, poate să fie decembrie 1946, şi sunteţi duşi, fără dubă, pe un ger

de minus patruzeci de grade, până la închisoarea de tranzit din Petropavlovsk. Cum e uşor de bănuit, escorta vagonului nu s-a obosit să vă scoată la toaletă să zicem cu o oră înainte de a sosi în oraş. Nu voia să se murdărească. Slăbiţi de anchetă, înţepeniţi de ger, acum aproape că nu vă mai puteţi stăpâni, mai ales femeile. Ce-i de făcut?! Numai caii trebuie opriţi ca să se slobozească, numai câinele se dă la o parte ca să ridice piciorul lângă gard. Dar voi, oamenii, puteţi şi din mers, nu trebuie să ne ruşinăm de nimeni în ţara noastră. La închisoarea de tranzit se va usca... Vera Korneeva s-a aplecat să-şi aranjeze gheata A rămas în urmă cu un pas. Militarul din escortă a asmuţit câinele asupra ei, şi câinele, prin îmbrăcămintea de iarnă, a muşcat-o de fesă. Ţine pasul! Să nu rămâi în urmă. Uzbecul a căzut şi s-au pus să-l piseze cu cizmele şi cu patul armelor.

Nu-i nicio nenorocire că nu s-a fotografiat pentru „Daily Express”. Iar pe şeful escortei, până la adânci bătrâneţi, n-o să-l judece nimeni niciodată.

* * *

Dubele vin şi ele tot din istorie. Careta închisorii descrisă de Balzac – nu este şi ea tot o dubă? Doar că se deplasează ceva mai încet şi nu este ticsită până la refuz.

Este drept că în anii ’20 deţinuţii, încolonaţi, străbăteau oraşul pe jos, chiar şi în Leningrad, şi la răspântii opreau circulaţia. („V-aţi săturat de furat?” îi apostrofa lumea de pe trotuare. Nimeni nu cunoştea încă mă-rele proiect al canalizării...)

Dar, receptiv la noutăţile tehnicii, Arhipelagul n-a întârziat să adopte du-ba neagră, mai pe scurt – duba. Pe străzile noastre încă pavate cu piatră, primele dube au ieşit odată cu primele camioane. Aveau amorti-zoare proaste, în ele te scutura zdravăn, dar nici deţinuţii nu erau de cristal, în schimb, încă de pe atunci, din 1927, etanşeizarea era bună: nicio fisură, niciun bec electric

înăuntru: nu puteai nici să vezi, nici să respiri. Şi încă de pe atunci dubele erau încărcate până la refuz cu deţi-nuţi în picioare. Nu pentru că ar fi făcut-o intenţionat, dar – nu aveau roţi de ajuns.

Mulţi ani, prin culoarea lor cenuşie, ca oţelul, dubele închisorilor îşi mărturiseau deschis apartenenţa. După război însă şi-au dat seama în capitale şi au început să le vopsească în culori mai vesele şi să scrie sus: „Pâine” (deţinuţii erau pâinea şantierelor), „Carne” (pentru mai multă exactitate trebuiau să scrie – „oase”), ba chiar şi „Beţi şampanie sovietică!”

În interior, duba poate fi o simplă ladă blindată – o cuşcă goală. Poate avea bănci de o parte şi de alta a pereţilor. Asta nu înseamnă că sunt mai comode, este chiar mai rău, pentru că înghesuie în ea atâţia oameni câţi încap în picioare, însă deja unul peste altul, ca bagajele, ca baloturile. Dubele pot să aibă în partea din spate şi o boxă: un dulap îngust de oţel, pentru o persoană. Şi pot să fie în întregime numai boxe: pe partea dreaptă şi pe partea stângă, iar coridorul pentru vertuhai.

Nici nu poţi să-ţi închipui o alcătuire atât de complexă, precum un stup de albine, privind fata care râde, cu o cupă în mână: „Beţi şampanie sovietică!”

În dubă sunteţi încărcaţi cu aceleaşi strigăte din toate părţile ale escortei: „Hai! Hai! mai iute!”, ca să nu ai timp să te uiţi în jur şi să încerci să fugi. Te înghiontesc, te îmbrâncesc ca să rămâi agăţat cu sacul în uşa îngustă, să te loveşti cu capul de pragul de sus. Cu greu se închide uşa de oţel din spate. Gata, la drum!

Desigur, cu duba rareori te cară ore întregi, cel mult douăzeci-treizeci de minute. Dar în această jumătate de oră te scutură, te zguduie, te trânteşte, încât nu ştii dacă mai ai ceva nevătămat în tine, iar dacă eşti înalt, stai cu capul aplecat, amintindu-ţi, poate, de comodul vagon-zak.

Duba mai înseamnă şi o altă aşezare, alte întâlniri,

dintre care cele mai memorabile sunt cu hoţii şi bandiţii. Poate nu aţi avut prilejul să fiţi cu ei în acelaşi compartiment, poate nici la închisoarea de tranzit nu vă repartizează în aceeaşi celulă, însă aici sunteţi lăsaţi la mâna lor.

Uneori, înghesuiala este atât de mare, încât nici hoţilor nu le este la îndemână să opereze. Picioarele şi mâinile voastre parcă sunt prinse în butuci între trupurile şi bagajele vecinilor. Numai la hopuri, când te scuturǎ atât de zdravăn, încât crezi că îţi dislocă ficatul, abia atunci vă puteţi schimba poziţia mâinilor şi picioarelor.

Uneori este mai multă lărgime, hoţii izbutesc în jumătate de oră să controleze conţinutul tuturor bagajelor, să confişte bacilii şi cele mai bune catrafuse. Şi dacă renunţi să te baţi cu ei, o faci numai din considerente sugerate de frică şi de înţelepciune (şi, uite aşa, puţin câte puţin, începeţi să vă pierdeţi sufletul nemuritor, crezând mereu că duşmanii principali şi treburile importante sunt încă undeva înainte şi trebuie să te păstrezi pentru ele). Şi, dacă opui rezistenţă, poate te trezeşti cu un cuţit între coaste. (N-o să fie nicio anchetă, iar dacă o să fie, pe hoţi nu-i paşte niciun pericol: vor întârzia puţin în punctul de tranzit, nu vor mai pleca într-un lagăr mai îndepărtat. Recunoaşteţi căîntro încăierare dintre un socialmente apropiat şi un socialmente străin, statul nu poate să ţină parte celui din urmă.)

În 1946, într-o celulă de la Butârki, Lunin, colonel în rezervă, unperson ai important de la Osoaviahim, a povestit cum în faţa lui, în ziua de 8 martie, într-o dubă din Moscova, care efectua un transport de la tribunalul orăşenesc la închisoarea Taganka, borfaşii au violat pe rând o tânără fată (sub ochii nepăsători ai tuturor celorlalţi din dubă). În dimineaţa aceleiaşi zile, fata, îmbrăcându-se cât mai îngrijit, venise la tribunal ca persoană liberă (era judecată pentru părăsirea cu de la sine putere a locului de

muncă, faptă determinată cu mârşăvie de către şeful ei pentru că refuzase să trăiască cu el). Cu o jumătate de oră înainte de dubă, fata fusese condamnată la cinci ani. Conform regulamentului, au îmbrâncit-o în dubă, şi, iată, ziua amiaza mare pe străzile Moscovei („Beţi şampanie sovietică!"), a fost transformată în prostituată de lagăr. Poţi să zici că erau vinovaţi hoţii? Nu temnicerii şi fostul ei şef?

Câtă delicateţe în sufletele hoţilor! După ce că au violat fata, au mai şi jefuit-o! I-au luat pantofii de sărbătoare, cu care ea credea că o să-i impresioneze pe judecători, şi bluza, obiecte pe care le-au transmis soldaţilor din escortă. Aceştia au oprit duba, au coborât, au cumpărat vodcă şi au dat-o bandiţilor, care au mai şi băut pe seama fetei.

Când au ajuns de la tribunal la închisoarea Taganka, fata, plângând în hohote, a povestit unui ofiţer cele întâmplate. Acesta a ascultat-o, a căscat şi i-a spus:

— Statul nu poate să vă asigure la toţi mijloace de transport individuale. Nu avem asemenea posibilităţi.

Da, dubele sunt „partea slabă" a Arhipelagului. Dacă în vagon-zak-uri nu există posibilitatea de a-i separa pe politici de criminali, în dube nu există posibilitatea de a-i separa pe bărbaţi de femei. Altfel cum ar putea bandiţii, între două închisori, „să trăiască din plin"?

Dar dacă nu există bandiţi, atunci trebuie să mulţumim dubelor pentru aceste scurte întâlniri cu femeile! Unde altundeva în viaţa de puşcărie să le mai vezi, să le auzi şi să le atingi, dacă nu aici?

Odată, în 1950, eram duşi de la Butârki la gară. Era mult spaţiu în dubă, iar noi – doar vreo paisprezece oameni aşezaţi pe bănci. Deodată, în ultima clipă, au mai îmbrâncit o femeie. Una singură. S-a aşezat chiar la margine, lângă uşă. Se temea – cu paisprezece bărbaţi într-o ladă întunecată nu ai cum să te aperi, însă din câteva cuvinte

ne-am lămurit că toţi eram de-ai noştri, articolul Cincizeci şi Opt.

Ea s-a recomandat: Repina, soţie de colonel, au arestat-o la scurtă vreme după el. Şi deodată, un militar tăcut, atât de tânăr şi slăbuţ, că nu putea fi decât locotenent, a întrebat-o: „Spune-ţi, n-aţi stat cumva cu Antonina Ivanova?” – „Cum? Dumneata eşti soţul ei? Oleg?” – „Da” – „Locotenent-colonelul Ivanov?... De la Academia Frunze??” (12) – „Da!”

Ce fel de „da” era acesta! El ieşea dintr-un gâtlej în care se ridicase un nod, şi conţinea mai multă teamă de a afla decât bucurie. S-a aşezat lângă ea. Prin cele două mici gratii de la uşile din spate răzbăteau petele difuze ale amurgului zilei de vară şi, în salturile dubei, alunecau, alune-cau mereu pe faţa femeii şi a locotenent-colonelului. „Am stat cu ea în timpul anchetei. Patru luni, în aceeaşi celulă”. – „Unde se află acum?” – „În tot acest timp n-a trăit decât cu gândul la dumneata! Nu se temea pentru ea, ci pentru dumneata. Mai întâi – să nu te aresteze. Apoi – să nu-ţi dea o pedeapsă prea grea”. – „Dar ce face acum?” – „Zicea că doar ea e vinovată de arestarea dumitale. I-a fost atât de greu!” – „Unde se află acum?” – „Să nu te sperii. Repina i-a pus mâinile pe piept ca unui om apropiat N-a mai suportat tensiunea asta Au luat-o de la noi. Ştii, ea... mintea ei... puţin... s-a tulburat... înţelegi...?”

Şi această furtună minusculă, învăluită în foile de oţel trece atât de paşnic printre maşinile care circulă pe şase benzi, oprindu-se la semafoare şi semnalând virajele...

Cu acest Oleg Ivanov numai ce făcusem cunoştinţă la Butârki şi iată cum. Ne-au adunat într-o boxă la gară şi ne-au adus lucrurile de la camera de bagaje. Am fost chemat la uşă odată cu el. Prin uşa deschisă, am văzut în coridor cum o supraveghetoare în halat cenuşiu, răscolind conţinutul geamantanului lui, a scăpat pe jos un epolet auriu de loco-tenent-colonel, care cine ştie cum se păstrase

până acum. Ea n-a observat şi a călcat cu piciorul peste stelele lui mari.

Şi tot călca pe el cu gheata, ca într-o secvenţă de film.

I-am arătat: „Fiţi atent, tovarăşe locotenent-colonel!”

Ivanov s-a posomorât, în el încă mai stăruia noţiunea – serviciu ireproşabil.

Iar acum – povestea soţiei!

Şi toate acestea a trebuit să le suporte într-un interval de un ceas.

Capitolul 2

Articol IV. PORTURILE ARHIPELAGULUI

DESFĂŞURAŢI pe o masă încăpătoare o hartă mare a Patriei nostre. Marcaţi cu puncte negre, grase, toate oraşele-centre de regiuni, toate nodurile de cale ferată, toate punctele de tranzit, unde şinele iau sfârşit şi începe un fluviu sau fluviul face un cot şi începe o cărăruie de picior. Dar ce-i asta? Harta a fost pictată de muşte dezgustătoare? Nu, în felul acesta am obţinut harta măreaţă a porturilor Arhipelagului.

E drept, nu sunt acele porturi feerice prin care ne-a purtat Alexandr Grin (1), unde marinarii beau rom în taverne şi fac curte fetelor frumoase. Şi n-ai să întâlneşti aici marea caldă şi albastră (apă de scăldat aici – un litru de căciulă, şi ca să te speli mai comod – patru litri la patru persoane într-un lighean şi spălaţi-vă toţi deodată!), în rest, tot ceea ce alcătuieşte romantismul porturilor: murdărie, insecte, înjurături, tevatură, amestecătură de limbi şi bătăi, întâlneşti aici cu prisosinţă.

Rareori întâlneşti un zek care să nu fi trecut prin trei-patru-cinci închisori de tranzit, mulţi pomenesc de zece, iar fiii GULAG-ului vor număra cu uşurinţă cincizeci. Numai că toate se încurcă în memorie prin tot ce au asemănător: escorta analfabetă; apelul anapoda al deţinuţilor în ordinea dosarelor; aşteptarea îndelungată în

arşiţa soarelui sau în frigul toamnei; o şi mai lungă aşteptare la percheziţia cu dezbrăcare; tunsoarea în condiţii infecte; băile reci şi alunecoase; closetele împuţite; coridoarele cu aer îmbâcsit; celulele întotdeauna strâmte, sufocante, aproape veşnic întunecoase şi umede; căldura cărnii umane emanată din două părţi fie că stai pe pardoseală, fie pe priciul de lemn; pâinea crudă, aproape lichidă; zămârca, fiartă parcă din furaje.

Cine are o memorie ordonată şi amintirile se deapănă separat una de alta, acela acum nu mai trebuie să călătorească prin ţară, toată geograf ia lui este ordonată foarte bine după închisorile-tranzit. Novosibirsk? Ştim, am fost. Nişte barăci durabile, făcute din bârne groase. Irkutsk? Ăsta vine acolo unde au astupat de câteva ori ferestrele cu cărămizi. Se vede cum erau pe vremea ţarului, şi fiecare zidărie separat, şi ce răsuflători au rămas. Vologda? Da, o clădire veche cu turnuri. Closetele sunt unul peste altul, acoperişurile de lemn au putrezit, şi de sus curge peste cele de jos. Usman. Cum să nu. O puşcărie împuţită şi plină de păduchi, construcţie veche, cu bolţi. Şi o îndeasă atât de tare, încât, când încep să scoată deţinuţii ca să-i pornească în convoi mai departe, nici nu-ţi vine să crezi unde au încăput atâţia – o coadă lungă cât jumătate de oraş.

Pe un astfel de cunoscător să nu-l necăjiţi, spunându-i că ştiţi un oraş fără închisoare de tranzit. El o să vă demonstreze cu preciziecă-a seme nea oraşe nu există şi va avea dreptate. Salsk? Acolo îi ţin pe depor-taţi în KPZ, la un loc cu inculpaţii aflaţi în anchetă. Şi în fiecare centru raional este aşa, cu ce se deosebesc de tranzit? În Solletk? Există tranzit! În Râbinsk? Păi, închisoarea nr. 2, fosta mănăstire! Ehei, ce liniş-te e acolo, curţile pavate sunt pustii, lespezile vechi au fost năpădite de muşchi, la baie – găleţi de lemn curate. La Cita? Închisoarea nr. 1. În Nauşki? Acolo nu este închisoare, ci un lagăr de tranzit –

totuna, în Torjok? Păi – sus pe deal, tot la mănăstire.

Da înţelege odată, omule dragă, nu poate exista oraş fără tranzit! Căci tribunale sunt pretutindeni! Cum vrei să ajungă în lagăr? Prin văzduh?

Fireşte sunt tranzite şi tranzite. Dar care sunt mai bune şi care mai rele, uite, aici, nu există un punct de vedere comun. Când se adună trei-patru zeki, fiecare negreşit, îşi laudă „tranzitul” lui.

— Închisoarea de tranzit din Ivanovo nu este renumită ca altele, dar să-i întrebi pe cei care au stat acolo în iarna 1937 – 1938. În primul rând, nu era încălzită. Deţinuţii nu numai că nu îngheţau, dar cei de pepri ciurile de sus stăteau dezbrăcaţi. Spărgeau geamurile de la ferestre ca să nu se sufoce. În celula 21, în loc să fie doar douăzeci şi cinci de oameni, se aflau trei sute douăzeci şi trei! Sub priciuri era apă, şi întinseseră scânduri peste apă, şi pe ele şedeau întinşi deţinuţii. Iar din geamurile sparte tocmai acolo trăgea un curent de te îngheţa. De fapt, sub priciuri, era curată noapte polară: niciun fel de lumină, orice lumină o acopereau cei care stăteau pe priciuri şi între priciuri. Ca să te duci la hâr-dău pe culoar era imposibil; trebuia s-o iei pe marginea priciurilor. Mâncarea nu se dădea individual, ci pentru zece. Dacă vreunul dintre cei zece moare, este băgat sub prici şi este ţinut acolo până se împute. Şi primesc şi raţia lui. Toate astea încă se mai puteau suporta, dar gardienii parcă erau mânjiţi cu terebentină la fund – îi alergau pe bieţii oameni din celulă în celulă. De-abia te aşezai, că-l şi auzeai: „Drepţi! Treci în altă celulă!” Şi din nou trebuia să-ţi cauţi un loc. De ce credeţi că era atâta aglomeraţie? Pentru că trei luni de zile nu i-au dus pe deţi-nuţi la baie, s-au umplut de păduchi, de la păduchi – râie pe picioare şi tifos. Din cauza tifosului au instituit carantină şi patru luni n-au expediat niciun convoi.

— Ei, băieţi, aici nu contează că era închisoarea din

Ivanovo sau alta, aici contează anul. În 1937 – 1938 în închisorile de tranzit până şi pietrele gemeau nu numai zeki. Închisoarea din Irkutsk nu este nici ea renumită, dar în 1938, doctorii nu îndrăzneau să deschidă uşa unei celule, mergeau doar pe coridor, iar vertuhaiul striga: „Cei care au leşinat să iasă afară!

— În 1937, băieţi, convoaie întregi străbăteau Siberia spre Kolîma şi ajungeau până la Marea Ohotsk şi Vladivostok. Pe Kolîma, vapoarele iz-buteau să care numai treizeci de mii pe lună, iar din Moscova trimiteau întruna, fără număr. Ce să zic, s-au adunat o sută de mii, ai înţeles?

— Dar cine i-a numărat?

— Cei care trebuiau să-i numere.

— Dacă-i vorba de tranzitul din Vladivostok, în februarie 1937 acolo nu erau mai mulţi de patruzeci de mii.

— Luni întregi rămâneau împotmoliţi acolo. Ploşniţele mişunau ca lăcustele! Apă – o jumătate de căniţă pe zi: nu există, n-are cine să aducă! Era o zonă întreagă numai cu coreeni: au murit toţi de dizenterie, toţi! Din zona noastră, în fiecare dimineaţă erau scoşi câte o sută de morţi. Au construit o morgă, şi zeki s-au înhămat la căruţe ca să care piatră. Astăzi cari piatră, mâine te cară pe tine la morgă, în toamnă ne-am pricopsit şi cu un tifos exantematic. Şi noi la fel: nu dădeam morţii până nu începeau să pută – primeam şi raţia lor. Medicamente – ioc. Ne ducem la zonă – daţi-ne medicamente! Soldaţii din turnurile de pază trăgeau în noi. Pe urmă, pe cei bolnavi de tifos i-au strâns într-o baracă separată. Nu reuşeau să-i ducă pe toţi acolo, dar şi de acolo puţini mai ieşeau vii. Priciurile erau cu etaj. Dacă vreunul de pe priciul de sus are temperatură şi nu poate să iasă la closet – curge pe cei de jos! Au zăcut acolo vreo mie cinci sute. Infirmieri erau hoţii, smulgeau dinţii de aur din gura morţilor. Nu se sfiau să-i smulgă nici celor vii…

— Ce tot îi daţi cu Treizeci şi Şapte în sus şi treizeci şi şapte în jos? Dar Patruzeci şi Nouă în golful Vanino, în zona a 5-a nu vreţi? Treizeci şi cinci de mii! Şi câteva luni de zile! Din nou nu mai pridideau să-i transporte pe Kolîma. În fiecare noapte nu ştiu ce aveau de ne fugăreau dintr-o baracă într-alta, dintr-o zonă într-alta. Ca la fascişti: fluierături, strigăte! „Toată lumea afară, mai puţin ultimul!” (2) Şi tot timpul în pas alergător! Numai pas alergător. La pâine trimit o sută – pas alergător! După ciorbă – pas alergător! Vase nu aveam de niciun fel! Zămârca poţi s-o iei în ce pofteşti – în poale, în palme! Apa o aduceau cu cisternele, dar în ce s-o torni? O slobozeau în jeturi. Cine deschidea gura şi se nimerea sub jet – bea. Dacă se încăierau lângă cisternă, din turnul de pază – foc! Exact ca la fascişti. A venit în inspecţie generalul maior Derevianko, şeful USVITL-ului. În faţa lui a ieşit la raport un pilot de război care şi-a sfâşiat tunica la piept: „Eu am şapte decoraţii de luptă! Cine v-a dat dreptul să trageţi asupra noastră?” Derevianko zice: „Am tras şi o să mai tragem până veţi învăţa să vă purtaţi”.

— Nu, băieţi, astea nu-s închisori de tranzit închisoarea de tranzit este cea din Kirov! Să nu luăm un an special, să luăm anul 1947: la închisoarea din Kirov, doi gardieni împingeau oamenii în celulă cu cizmele, numai aşa puteau închide uşa. În luna septembrie, pe priciurile cu două etaje (şi Viatka nu se afla la Marea Neagră), toţi şedeau în pielea goală

USVITL: Upravlenie Severo-Vostocinân Iprav [itelnân] rând [ovân] Lagherei (Administraţia lagărelor de reeducare prin muncă din nord-est), adică din ţinutul Kolîmei.

** Hei, unde este Tribunalul Crimelor de Război al lui Bertrand Russel? De ce nu vine să culeagă probe materiale? Sau asta nu-i treaba lui?

din cauza căldurii, şedeau în capul oaselor, fiindcă n-

aveau loc să stea întinşi: un rând şedea la cap, celălalt la picioare. Pe culoarul dintre priciuri, pe pardoseală, şedeau aşezaţi pe două rânduri, alţii şedeau printre ei în picioare, pe urmă se schimbau; săculeţele cu lucruri le ţineau în mână ori pe genunchi, nu aveau unde să le pună. Numai bandiţii, pe locurile lor legitime: etajul întâi al priciurilor de la fereastră, stăteau lungiţi confortabil. Erau atâtea ploşniţe, că te mâncau şi ziua. Îşi dădeau drumul în picaj de pe tavan. Uite aşa suferi câte o săptămână, câte o lună.

Aş vrea să mă amestec şi eu, să povestesc despre Krasnaia Presnia în august 1945, în vara Victoriei, însă mă jenez: totuşi, noaptea, noi puteam să ne întindem picioarele cât de cât, şi ploşniţele erau moderate; toată noaptea, la lumina unor becuri puternice, şedeam goi din cauza căldurii şi transpiraţiei, iar muştele ne pişcau în voie. Dar asta nu suferă comparaţie şi îmi este ruşine să mă laud. Asudam la fiece mişcare, iar după ce mâncam, sudoarea curgea de pe noi şiroaie. Într-o celulă ceva mai mare decât o cameră de locuit, încăpeau o sută de oameni, lipiţi unul de altul că n-aveai unde să calci cu piciorul. Două ferestruici erau acoperite cu botniţe din tabla de fier, în partea de sud, şi nu numai că nu lăsau aerul să circule, dar se încingeau de la soare şi răspândeau dogoarea în celulă.

Moscoviţii nu prea cunosc această închisoare de tranzit ce poartă un nume revoluţionar glorios (3), căci nu se fac excursii. Dar ce excursii când ea încă funcţionează! Ar fi comod de vizitat, fără să te duci prea departe: la doi paşi de Şoseaua Novohoroşevskoe pe calea ferată de centură.

Pe cât de absurde sunt închisorile de tranzit, la fel sunt şi discuţiile despre ele, astfel că şi acest capitol va fi şi el absurd: nu ştii la ce să te opreşti mai întâi, despre care să povesteşti, ce merită să scoţi în prim-plan. Şi cu cât se adună mai mulţi oameni în tranzit, închisoarea

aceasta este cu atât mai absurdă. Pentru om este insuportabilă, pentru GULag – neconvenabilă, şi totuşi aici oamenii zac cu lunile. Şi închisoarea de tranzit devine o adevărată fabrică: raţiile de pâine sunt cărate cu top-tanul pe targă, precum cărămizile pe un şantier de construcţii. Zămârca aburindă este adusă în nişte căldări de şase vedre, ridicate cu ranga de toartă.

Închisoarea de tranzit din Kotlas era mai încordată şi mai puţin tăinuită decât multe altele. Încordată pentru că de aici porneau toate drumurile spre nord-estul european al Rusiei, mai puţin tăinuită – pentru că se afla în adâncul Arhipelagului şi nu avea de cine să se ferească. Era o simplă bucată de pământ, împărţită de garduri în cuşti, şi cuştile erau toate încuiate. Deşi aici au fost deportaţi, în 1930, numeroşi ţărani (ai putea crede că n-au avut niciodată acoperişuri, dar acum nu mai are cine povesti), totuşi nici în 1938 n-au încăput nici pe departe toţi deţinuţii în barăcile şubrede, făcute din lătunoaie, acoperite cu… prelate. Când ningea, toamna, şi dădea îngheţul, oamenii trăiau aici pe pământul gol, sub cerul liber. E drept că nu îi lăsau să înţepenească nemişcaţi, îi numărau tot timpul, îi înviorau prin controale (permanent se aflau acolo douăzeci de mii de oameni) sau percheziţii nocturne inopinate.

— Mai târziu, în aceste cuşti au instalat corturi, în altele au ridicat barăci din bârne, înalte de două etaje, dar, pentru a ieftini în mod raţional construcţia, între parter şi etaj nu construiau planşee, ci ridicau direct priciuri pe şase nivele cu scări verticale pe margini, pe care deţinuţii sleiţi de puteri trebuiau să se caţere precum marinarii (instalaţie mai potrivită unei nave, decât unui port). În iarna 1944 – 1945, când toate aveau acoperiş, adăposteau numai şapte mii cinci sute de persoane. Dintre aceştia zilnic mureau câte cincizeci, şi tărgile cu care erau căraţi la morgă nu aveau odihnă. (Mi se va demonstra că este pe

deplin suportabil, mortalitate sub unu la sută pe zi, iar în acest ritm un om poate rezista până la cinci luni. Aşa este, dar doamna-cu-coasa – care sunt muncile din lagăr – încă nu şi-a început lucrarea. Această diminuare cu două treimi dintr-un procent pe zi constituie o pierdere netă prin uscare, şi acest scăzământ nu este admis în toate depozitele de legume.)

Cu cât pătrunzi mai adânc în Arhipelag te izbeşte faptul că porturile construite în beton sunt tot mai mult înlocuite cu debarcadere construite pe stâlpi de lemn.

Karabas, un lagăr de tranzit lângă Karaganda (Kazahstan). Acest toponimic a devenit nume comun: în câţiva ani a trecut prin el o jumătate de milion de oameni (Luri Karbe, în 1942, a fost înregistrat la numărul 433.000). Era alcătuit din barăci scunde construite din chirpici, cu pământ pe jos. Iată una din distracţiile zilnice: toţi deţinuţii erau scoşi afară cu lucruri cu tot, pe urmă, pictorii văruiau pardoseala şi chiar desenau pe ea covoraşe. Seara zeki se culcau, ştergând cu coapsele lor şi văruiala, şi covoraşele.

Dintre toate punctele de tranzit, Karabasul era cel mai vrednic să devină muzeu, dar, vai, nu mai există: pe locul lui s-a construit o fabrică de produse din beton armat.

Punctul de tranzit Kniaj-Pogost (63° latitudine nordică) era alcătuit din colibe construite într-o mlaştină! O carcasă din prăjini, acoperită cu o prelată ruptă, care nu ajungea până la pământ. Înăuntrul colibei se aflau priciuiri duble tot din prăjini (prost curăţate de ramuri). Pe culoarul dintre ele – o pardoseală din prăjini. Ziua, prin pardoseală plescăia noroiul lichid, noaptea – acesta îngheţa. Dintr-un loc într-altul al zonei se circula tot pe prăjini şubrede, care se şi clătinau în sus şi în jos, şi oamenii, neîndemânatici din pricina slăbiciunii, din loc în loc, cădeau în apă şi smârc. În anul 1938, dădeau întotdeauna acelaşi fel de

mâncare: crupe fierte cu oase de peşte. Era comod, pentru că punctul de tranzit nu avea străchini, nici căni şi nici linguri, deţinuţii cu atât mai puţin. Îi mânau cu zecile la cazan şi le turnau cu polonicul în chipie, în căciuli, în poala hainelor. În punctul de tranzit Vogvozdino (la câţiva kilometri de Ust-Vâm) unde se aflau în acelaşi timp cinci mii de oameni (cine mai auzise de Vogvozdino înainte de a citi aceste rânduri? Câte asemenea puncte de tranzit necunoscute or fi existând? Înmulţiţi-le cu cinci mii!) – deci, în Vogvozdino găteau şi zămârcă, însă nici aici nu aveau castroane, dar s-au descurcat (ce nu te învaţă nevoia!): distribuiau fiertura în lighene de baie pentru zece oameni deodată, oferindu-le prilejul să soarbă pe întrecute. (Tot aşa procedau şi la Kotlas.)

Este adevărat că la Vogvozdino nimeni nu rămânea mai mult de un an. (Un an rămâneau cei prăpădiţi de tot, pe care îi refuzau toate lagărele.)

Fantezia scriitorilor este săracă în comparaţie cu realitatea existenţei indigenilor din Arhipelag. Când vor să scrie ceva de rău, denigrator, despre închisoare, se leagă întotdeauna de hârdăul care ţine loc de closet. Acesta a devenit în literatură simbolul închisorii, simbolul umilinţei şi al putorii. O, câtă superficialitate! Păi oare hârdăul este un rău pentru deţi-nut? Este invenţia cea mai caritabilă a temnicerilor. Toată groaza începe din clipa când hârdăul lipseşte din celulă.

În anul 1937 în unele închisori din Siberia nu existau hârdaie, nu se găseau îndeajuns. Nu fuseseră confecţionate dinainte, industria siberiana nu putea ţine pasul cu anvergura pe care o cunoştea invadarea închisorilor. Pentru celulele nou construite nu existau hârdaie la magazie, în celulele vechi erau, dar – hârbuite, mici, şi acum au socotit că-i mai înţelept să le scoată, pentru că nu mai făceau faţă invaziei deţinuţilor. Astfel, dacă închisoarea veche din Minusinsk a fost construită

pentru cinci sute de persoane (Vladimir Ilici n-a stat în ea, avea regim de om liber), iar acum în ea au băgat zece mii, înseamnă că fiecare hârdău trebuie mărit de douăzeci de ori! Dar nu s-a mărit...

Condeiele noastre ruseşti scriu gros, noi am trăit o sumedenie de lucruri. Totuşi nu s-a descris şi nu s-a spus aproape nimic. Dar pentru autorii occidentali, care examinează cu lupa fiecare celulă a existenţei, care agită eprubeta farmacistului în fasciculul unui proiector, pentru ei asta ar fi o epopee, ar fi încă zece volume din „În căutarea timpului pierdut": să povesteşti despre tulburarea ce cuprinde spiritul uman când în celulă deţinuţii s-au înmulţit de douăzeci de ori şi nu există hârdău, iar la closet eşti scos o dată la douăzeci şi patru de ore! Fireşte, există multe procedee pe care ei nu le cunosc: lor nu le va trece prin cap să se urineze într-o glugă de foaie de cort şi nu vor înţelege câtuşi de puţin sfatul vecinului de a se urina în cizmă! Cu toate acestea sfatul este foarte înţelept, şi nu înseamnă că îţi vei distruge cizma ori că o vei coborî la condiţia de găleată pentru spurcăciuni. Asta presupune să-ţi scoţi cizma, s-o întorci cu talpa în sus, apoi să-i răsfrângi carâmbul, şi astfel să obţii un vas în formă de jgheab, vasul atât de mult dorit. În schimb cu câte întorsături psihologice şi-ar îmbogăţi autorii occidentali literatura (fără riscul de a-i repeta în mod banal pe maeştrii celebri) numai dacă ar cunoaşte regimul şi obicelurile aceleiaşi închisori din Minu-sinsk: pentru primirea hranei se dă un singur castron la patru inşi, iar apă de băut se dă o cană pentru fiecare (căni au). Şi unul dintre cei patru este nevoit să folosească strachina comună pentru satisfacerea unei nevoi presante, dar, înainte de prânz, refuză să dea rezerva lui de apă pentru spălarea castronului. Ce conflict! Ce înfruntare între patru caractere! Ce nuanţe! (Eu nu glumesc. Acesta-i un prilej când omul îşi dă arama pe faţă. Însă condeiele ruseşti nu

au răgazul necesar ca să descrie aşa ceva, iar ochii ruşilor n-au timp ca să citească. Nu glumesc, pentru că numai medicii pot să spună cum câteva luni petrecute într-o astfel de celulă distrug pentru toată viaţa sănătatea unui om chiar dacă acesta nu ar fi fost împuşcat sub Ejov şi ar fi fost reabilitat sub Hruşciov.

Şi noi care visam să ne odihnim şi să ne dezmorţim la sosirea în port! După ce am stat zile întregi înghesuiţi şi ghemuiţi în compartimentul vagon-zak-ului – cât de mult visam să ajungem la închisoarea de tranzit! Gândeam că aici ne vom putea întinde, ne vom îndrepta oasele. Că aici vom merge să ne uşurăm în tihnă. Că aici vom bea după pofta inimii şi apă rece şi apă clocotită. Că aici nu ne vor sili să ne cumpărăm raţia cu preţul lucrurilor proprii. Că aici ne vor da să mâncăm o fiertură caldă. Şi, în sfârşit, că ne vom duce la baie, ne vom spăla cu apă fierbinte şi n-o să ne mai scărpinam. Şi când în dubă eram zdruncinaţi şi azvârliţi dintr-o margine într-alta, şi când ţi se striga „Luaţi-vă de braţ!”, „Luaţi-vă de călcâie!” – noi ne făceam curaj: nu-i nimic, curând ajungem la tranzit, şi acolo…

Şi, acolo, chiar dacă vreunul dintre visurile noastre se împlineşte, până la urmă tot intervine ceva care îl strică.

Ce ne aşteaptă la baie? Nu poţi să ştii niciodată. Pe neaşteptate, se pun să tundă femeile la zero (Krasnaia Presnia, 1950 noiembrie). Sau pe noi, bărbaţii, ne duc în coloană goi-puşcă să ne tundă frizeriţele. La baia de aburi din Vologda, trupeşa mătuşă Molia strigă: „Alinierea, bărbaţi!” şi împroşcă tot şirul cu abur dintr-un furtun. Închisoarea de tranziţie din Irkutsk, dimpotrivă, consideră că este mai firesc ca personalul de serviciu al băii să fie alcătuit din bărbaţi, şi cel care le ungea pe femei cu o soluţie dezinfectantă între picioare era un bărbat. Sau, la închisoarea din Novosibirsk, în camera de săpunire iarna, din robinete nu curge decât apă rece. Deţinuţii se hotărăsc

să cheme conducerea; vine un căpitan care nu se dă în lături să pună mâna sub robinet: „Iar eu vă spun că apa este fierbinte, s-a-nţeles?” E plictisitor să tot repet că există băi unde apa nu curge deloc; că la etuvă lucrurile sunt arse; că după baie sunteţi siliţi să alergaţi goi şi desculţi prin zăpadă să vă luaţi lucrurile (contrainformaţiile Frontului 2 Bielorus la Brodnica, în Polonia, 1945, am alergat şi eu).

Chiar de la primii paşi pe care îi faci prin închisoarea de tranzit, îţi dai seama că cei care te vor ţine sub puterea lor nu sunt gardienii, nu sunt epoleţii şi uniformele, care totuşi, ori ce-ar fi, respectă cât de cât legea scrisă. Aici te afli sub puterea „slujbaşilor” – puşcăriaşi care îndeplinesc funcţii în administraţia închisorii. Acel băiaş posac care vă întâmpină încă de la sosire: „Haideţi să vă spălaţi, domnilor fascişti!”; şi acel dispecer-distribuitor de munci cu tăbliţa lui de placaj, care scormoneşte cu privirea printre rândurile noastre şi ne zoreşte la treabă; şi acel educator cu un moţ pe craniul bărbierit, care se loveşte peste picior cu un ziar făcut sul şi aruncă priviri spre bagajele noastre; şi încă alţii pe care nu-i cunoaşteţi şi se uită la bagajele voastre cu ochi de aparate Röntgen. Cât de mult se aseamănă unul cu altul! Oare unde i-aţi mai văzut în timpul deplasării voastre spre închisoarea de tranzit? Nu atât de curaţi, nu atât de spălaţi, dar cu aceleaşi mutre de animale răpitoare, cu acelaşi rânjet fioros?

Nu-u-u! Păi ăştia sunt tot hoţi şi bandiţi! Aceiaşi borfaşi din cântecele lui Utiosov (4). Aceiaşi Jenka Jogol, Serioja-Fiara, Dimka-Maţe-Fripte, doar că nu se află după gratii, s-au spălat, s-au costumat în persoane de încredere ale statului şi, cu un aer de falsă importanţă, supraveghează disciplina – de acum a noastră. Dacă te uiţi cu atenţie la aceste mutre poţi chiar să-ţi închipui că ei sunt de spiţă rusească, că au fost cândva nişte băieţi de ţară, şi taţii lor se numeau Klim, Prohor, Guri, şi că au o

constituţie asemănătoare cu a noastră: două nări, două cerculeţe luminoase în ochi, o limbă trandafirie ca să înghită hrana şi să pronunţe unele sunete ruseşti, aranjate însă în alt soi de cuvinte.

Toţi şefii de închisori-tranzit îşi dau seama că salariile pentru toate muncile plătite pot fi încasate de rudele lor, care stau acasă, sau împărţite între cei din conducerea închisorii. Iar ca să execute aceste munci se găsesc nenumăraţi amatori printre cei socialmente apropiaţi, care vor da năvală la cel dintâi fluierat, numai ca să acosteze la închisoarea-tranzit, să nu meargă în subterane, în taiga. Toţi aceşti dispeceri, conţopişti, contabili, educatori, băiaşi, frizeri, magazionieri, bucătari, spălători de vase, spălători de rufe, croitori pentru cârpit lenjerie sunt veşnic în tranzit, ei primesc raţia de închisoare şi figurează în celule, restul şi-l pescuiesc singuri, şi fără sprijinul conducerii, din cazanul comun sau din sacii de merinde ai zekilor aflaţi în tranzit. Toţi aceşti „slujbaşi” ai închisorilor de tranzit consideră pe bună dreptate că în niciun lagăr nu le va fi mai bine. Când ajungem în tranzit, nu suntem complet jumuliţi, şi ei ne înşală după pofta inimii. Aici, în locul gardienilor, ne percheziţionează ei. Înainte de percheziţie ne propun să le dăm lor banii spre păstrare, şi întocmesc în mod serios o listă, pe care n-o s-o mai vedem niciodată, la fel ca şi banii noştri. „Am dat banii noştri!” – „Cui?” se miră un ofiţer. – „Păi unuia care era pe aici!” – „Cine anume?” „Slujbaşii” n-au văzut, desigur, nimic… – „De ce i-aţi dat banii?” – „Ne-am gândit că…” – „Curcanul s-a gândit! Gândiţi mai puţin!” Şi cu asta – gata.

— Ne propun să lăsăm lucrurile în tinda băii: „N-o să vi le ia nimeni! Cine are nevoie de ele?!” Le lăsăm. Oricum, nici în baie nu le putem lua. La întoarcere: puloverele au dispărut, mănuşile îmblănite la fel; „Ce fel de pulover era?” – „Cenuşiu…” – „înseamnă că s-a dus să se spele!” Ei ne curăţă de lucruri şi în mod cinstit: ca să ne primească

geamantanul în păstrare la magazia de bagaje; ca să ne repartizeze în celule fără hoţi şi bandiţi; ca să ne trimită spre lagăr cu primele convoaie; ca să ne ţină cât mai mult în tranzit. Numai că nu ne jefuiesc pe faţă.

„Ăştia nu sunt hoţi! ne explică cei mai cunoscători dintre noi. Ăştia sunt câini, care vin să intre în serviciu. Ăştia sunt duşmanii hoţilor cinstiţi. Ho-ţii cinstiţi stau în celule", însă minţile noastre de iepuri fricoşi pricep anevoie. Căci au aceleaşi apucături, aceleaşi tatuaje. S-ar putea să fie duş-manii acelora, dar nici nouă nu ne sunt prieteni, asta e…

Ne-au aşezat în curte, chiar sub ferestrele celulelor. Ferestrele au botniţe, nu poţi să vezi nimic, însă dintr-acolo ni se trimit sfaturi rostite cu voci răguşite, binevoitoare: „Hei, bărbaţi! Ştiţi care-s obiceiurile pe aici? La percheziţie vă confiscă ceaiul şi tutunul. Cei care aveţi, azvârliţi-le încoace la noi, pe fereastră, o să vi le înapoiem pe urmă". Ce ştim noi? Noi suntem nişte fraieri şi iepuri fricoşi. S-ar putea să fie adevărat ce spun ei, că ne confiscă zahărul şi tutunul. Am citit şi noi în marea literatură despre puternica solidaritate dintre puşcăriaşi, nu se înşală unul pe altul! Şi ni s-au adresat drăguţ: „Bărbaţi!" Le aruncam pungile cu tutun. Hoţii pur sânge le prind şi râd de noi: „Ah, ce fascişti nătângi!"

Iată cu ce lozinci suntem întâmpinaţi în tranzit, deşi nu sunt agăţate pe pereţi: „Aici să nu cauţi adevărul!" „Tot ce ai, va trebui să dai!" Va trebui să dai tot! Îţi repetă asta şi gardienii, şi cei din escortă, şi hoţii. Tu eşti copleşit de povara condamnării, nu ştii ce să faci ca să mai răsufli puţin, iar toţi cei din jur se gândesc cum să te jefuiască. Toate îşi dau mâna spre a-l oprima pe cel politic, şi aşa năpăstuit şi părăsit de soartă. „Va trebui să dai tot…" şi gardianul de la închisoarea de tranzit din Gorki clatină din cap, nelăsându-ţi nicio speranţă. Iar Hans Bernstein îi oferă uşurat mantaua de ofiţer superior, nu pur şi simplu,

ci în schimbul a do-uă căpăţâni de ceapă. De ce să te mai plângi de hoţi, când toţi gardienii de la Krasnaia Presnia umblă în cizme de box, cu care nu i-a înzestrat nimeni de la magazia unităţii? Toate le-au şparlit hoţii din celule şi pe urmă le-au plasat gardienilor. De ce să te plângi de bandiţi, dacă „educatorul" de la KVC* este unul dintre aceştia şi face caracterizări pentru politici (punctul de tranzit din Kemerovo)? Cum să cauţi dreptate împotriva bandiţilor de la tranzitul din Rostov, când ei se poartă aici ca pe moşia lor?

Se spune că în 1942, la închisoarea de tranzit din Gorki, nişte deţinuţi

Kulturno-Vospitatelnaia Ceast (secţia cultural-educativă), secţie a administraţiei lagărelor.

ofiţeri (Gavrilov, tehnicianul militar Şcebetin ş.a.) s-au ridicat totuşi, i-au bătut pe hoţi şi i-au silit să se astâmpere. Întotdeauna însă aceasta e considerată ca o legendă: să se astâmpere într-o singură celulă? Şi pentru câtă vreme? Şi ce făceau caschetele albastre când „străinii" îi băteau pe cei „apropiaţi"? Când însă se povesteşte că în 1940, la tranzitul din Kotlas, bandiţii de drept comun au încercat să ia banii politicilor aşezaţi la coadă la chioşcul cu alimente, aceştia i-au bătut cu atâta sete, că nu mai puteau fi opriţi şi atunci, în apărarea bandiţilor, garda a intrat în zonă cu mitralierele – de asta nu te mai îndoieşti, seamănă leit!

O, neamuri nesăbuite! Se zbuciumă acolo, în libertate, împrumută bani (pentru că nu au atâţia bani acasă) şi-ţi trimit nişte lucruri, îţi trimit nişte alimente – ultimul dar al săracului, însă un dar otrăvit, pentru că dintr-un flămând, dar liber, te face neliniştit şi fricos, el te privează de acea seninătate care începea să se producă în tine, de acea fermitate de neclintit, care doar ele îţi sunt necesare înainte de coborârea în infern. O, câtă înţelepciune în parabola cu cămila şi urechile acului!

Aceste lucruri nu te vor lăsa să pătrunzi în împărăţia cerească a spiritului eliberat. Şi observi că şi ceilalţi, care au venit cu tine în dubă, au săculeţe la fel, cu lucruri şi cu alimente. „Cuib de canalii!” bombăneau, privindu-ne, hoţii în dubă, dar nu erau decât doi, iar noi – cincizeci şi deocamdată nu îndrăzneau să ne atingă. Acum stăm de două zile la gara din Presnia, aşezaţi pe pardoseala murdară, cu picioarele vârâte sub noi din pricina înghesuielii, însă niciunul dintre noi nu poate să observe viaţa, toţi au o grijă: cum să-şi predea bagajele la camera de păstrare. Şi cu toate că acesta e dreptul nostru, dispecerii ni-l cedează numai fiindcă închisoarea este din Moscova, iar noi încă nu ne-am pierdut înfăţişarea de moscoviţi.

Ce uşurare! Lucrurile au fost predate (înseamnă că n-o să le dăm în acest tranzit, ci mai departe). Doar bocceluţele cu nefericitele alimente se mai leagănă în mâinile noastre. Noi, biberii, ne-am adunat prea mulţi la un loc. Începe repartizarea pe celule. Împreună cu acel Valentin cu care am semnat în aceeaşi zi condamnarea hotărâtă de OSO şi care propunea cu atâta înduioşare să începem o viaţă nouă în lagăr, am fost îmbrânciţi într-o celulă. Nu era plină până la refuz: culoarul de trecere era liber, iar sub prici era loc berechet. Conform regulii clasice, nivelul al doilea este ocupat de bandiţi: cei mai marcanţi – chiar lângă fereastră, cei mai mici – ceva mai departe. La nivelul inferior – o masă cenuşie şi neutră. Nimeni nu se repede asupra noastră. Fără să ne uităm în jur, fără să chibzuim, lipsiţi de experienţă, ne târâm pe pardoseala de ciment sub prici, crezând că va fi plăcut acolo. Priciul este foarte scund, şi bărbaţii voinici trebuie să se târască pe brânci, lipiţi de pardoseală, în sfârşit. O să stăm întinşi şi o să discutăm în tihnă. Ba bine că nu! În semiântunericul de aici, foşnind încetişor, în patru labe, ca nişte şobolani uriaşi, spre noi se furişează din toate părţile

minorii. Aceştia sunt încă nişte copilandri, unii chiar de doisprezece ani, dar codul îi acceptă şi pe ei. Au fost condamnaţi pentru hoţie, şi acum, aici, îşi continuă ucenicia pe lângă hoţii cu experienţă. I-au asmuţit împotriva noastră! Ne cotropesc din toate părţile şi cu o duzină de mâini trag şi smulg de pe noi şi de sub noi tot ce avem mai bun. Şi totul fără a scoate un cuvânt, nu se auzea decât răsuflarea lor haină! Suntem prinşi în cursă: nu ne putem mişca, nu ne putem ridica. Nu a trecut niciun minut, ne-au smuls săculeţele cu merinde – slănină, zahăr şi pâine – şi s-au făcut nevăzuţi, iar noi stăm lungiţi, cuprinşi de un sentiment stupid. Le-am dat merindele fără să opunem rezistenţă, acum am putea să stăm întinşi mai departe, dar nu mai este posibil. Dând caraghios din picioare, ieşim cu fundul în sus de sub pat.

Oare sunt eu un laş? Aveam impresia că nu. Odată am ieşit direct sub bombardament în stepa deschisă. N-am ezitat să iau hotărârea de a merge pe un drum de ţară, ştiind că este plantat cu mine antitanc. Mi-am păstrat pe deplin sângele rece când mi-am scos bateria din încercuire şi m-am reîntors pentru a recupera „gazik”-ul (5) avariat. Şi acum de ce nu îl apuc pe unul dintre aceşti oameni-şobolan şi să-l izbesc cu mutra lui trandafirie de asfaltul negru? E mic? Atunci pocneşte-i pe cei mari. Nu… Pe front ne fortifică un fel de conştiinţă suplimentară (poate întru totul falsă). Conştiinţa solidarităţii noastre ostăşeşti? Că ai un rost al tău? Conştiinţa datoriei? Pe când aici nu ai nimic din toate acestea, nu există regulament şi trebuie să descoperi totul pe pipăite.

Ridicându-mă în picioare, mă întorc spre şeful lor, vătaful. Pe patul de la nivelul al doilea, chiar lângă fereastră, toate alimentele luate de la noi se aflau în faţa lui: şobolanii minori nu puseseră în gură nicio firimitură; la ei există disciplină. Acea parte a capului care la bipede se numeşte faţă, acestui vătaf i-o modelase natura cu dezgust

şi neplăcere, sau poate din cauza vieţii de animal de pradă devenise astfel: strâmbă şi lăsată în jos, cu fruntea îngustă, cu o cicatrice primitivă şi coroane moderne de oţel la dinţii din faţă. Cu nişte ochi mici, doar cât să vadă întotdeauna obiectele cunoscute şi să nu se mire de frumuseţile lumii, mă priveşte cum priveşte mistreţul un cerb, ştiind că poate oricând să mă doboare.

Aşteaptă. Iar eu ce fac? Sar sus ca să-i trântesc măcar un pumn în mutră, cu riscul de a cădea jos, în culoarul de trecere? Din păcate, nu.

Sunt oare un ticălos? Până acum nu mi s-a părut că aş fi. Iată însă că îmi este necaz, după ce am fost jefuit şi umilit, să mă târăsc din nou pe burtă sub pal şi, indignat, îi zic vătafului că, după ce ne-a luat merin-dele, ar putea să ne dea măcar loc pe pat. (Oare pentru un orăşean, pentru un ofiţer, nu era o cerere firească?)

Şi ce credeţi? Vătaful se învoieşte. În felul acesta eu îi dau slănina; şi îi recunosc autoritatea; şi constat asemănarea de concepţii: şi el i-ar fi iz-gonit pe cei mai slabi. El porunceşte unor neutri cenuşii să ne cedeze nouă cele două locuri pe patul de jos, la fereastră. Cei doi pleacă fără împotrivire. Ne întindem pe nişte locuri excelente. O vreme ne mai gândim cu ciudă la pierderile suferite (pantalonii mei bufanţinu-i interesează pe hoţi, nu fac parte din uniforma lor, dar unul dintre ei pipăie pantalonii din stofă de lână ai lui Valentin, se vede că-i plac). Şi doar spre seară ajung şi la urechile noastre şoaptele mustrătoare ale vecinilor: cum am putut cere ocrotire de la hoţi şi să-i trimitem pe doi dintre ai noştri sub pat? Şi numai atunci am simţit înţepătura conştiinţei tică-loşiei săvârşite, şi m-am înroşit tot (şi mulţi ani o să mă mai înroşesc, ori de câte ori îmi voi aduce aminte). Căci deţinuţii cenuşii de pe paturile de jos sunt fraţii mei, articolul 58-lb, prizonierii. Oare trecuse mult de când mă jurasem să împart cu ei aceeaşi soartă? Şi, acum, îi trimit

să se înghesuie sub pat? E drept că nici ei nu ne-au luat apărarea împotriva hoţilor, dar de ce trebuiau ei să se bată pentru slănina noastră, dacă nici noi n-am făcut-o? Destul de multe lupte cumplite încă din prizonierat i-au făcut să nu mai creadă în ceea ce se cheamă nobleţe. Cu toate acestea nu-mi făcuseră niciun rău, pe când eu le-am făcut lor.

Astfel ne izbim unul de celălalt, cap în cap şi bot în bot, pentru ca măcar cu trecerea anilor să devenim oameni… Să devenim oameni…

* * *

Închisoarea de tranzit îi este necesară chiar şi unui novice. Cu toate că îl jumuleşte şi îl jupoaie, îi este foarte necesară! Ea îi gradează trecerea spre lagăr. Inima omului n-ar putea suporta o trecere bruscă, dintr-un singur salt. Conştiinţa lui n-ar putea rezista dintr-odată la atâta bătaie de cap. Trebuie să se obişnuiască treptat.

Apoi, închisoarea de tranzit îi creează o aparenţă de legătură cu cei de acasă. De aici scrie el cea dintâi scrisoare legală: uneori pentru a da de ştire că n-a fost împuşcat, alteori pentru a da informaţii privind direcţia de deplasare a convoiului. Întotdeauna sunt primele cuvinte neobişnuite scrise acasă de către un om care a fost brăzdat de-a lungul şi de-a latul de plugul anchetei. Acolo, acasă, şi-l amintesc cum era înainte, dar el nu va mai fi niciodată astfel, şi acest lucru iese brusc la iveală, ca un fulger, dintr-unul din rândurile scrise neîngrijit. Neîngrijit, pentru că deşi scrisorile din tranzit sunt îngăduite şi în curte se află o cutie poştală, nu poţi în schimb nicicum să-ţi procuri hârtie şi creioane, nemaivorbind că nu ai cu ce să le ascuţi. De altfel, se mai găseşte câte o hârtie de ambalaj netezită, de la tutun ori de la zahăr, şi careva din celulă mai are vreun creion, iată dar cum se explică acele rânduri scrise cu hieroglife indescifrabile, care vor stârni armonia sau dezbinarea din familii.

Primind o astfel de scrisoare, unele femei îşi pierd capul şi pleacă nesăbuite, sperând să-şi mai prindă bărbatul la închisoarea de tranzit, deşi nu li se va aproba să se întâlnească; nu vor izbuti altceva decât să-l împovăreze cu tot felul de lucruri. Una dintre ele a sugerat, după mine, subiectul pentru un monument închinat tuturor acestor femei, indicând până şi locul.

Întâmplarea s-a petrecut în anul 1950, la închisoarea de tranzit din Kui-bâşev. Închisoarea este situată într-o depresiune (de unde totuşi se văd Porţile Volgăi de la Jiguli), deasupra căreia se ridică dinspre răsărit o colină lungă şi înaltă, acoperită de iarbă. Această colină se afla dincolo de zonă şi deasupra ei, iar noi, din vale, nu puteam să vedem cum se ajunge din afară în vârful ei. Rareori dacă se zărea cineva pe acolo. Uneori păşteau câteva capre şi alergau copii. Şi iată că odată, într-o zi posomorâtă de vară, în vârful povârnişului a apărut o femeie îmbrăcată orăşeneşte. Punându-şi mâna streaşină la ochi şi mişcându-şi uşor capul, a început să examineze zona noastră de sus. În diferitele curţi ale închisorii se plimbau la această oră numeroşi deţinuţi din trei celule mari. Şi printre aceste trei sute de furnici înghesuite, cărora nu le puteai distinge chipul, ea voia să-l vadă în această prăpastie pe bărbatul său! Oare spera să i-l arate inima? Pesemne că nu-i aprobaseră întâlnirea şi atunci a urcat pe acel povârniş. Toţi deţinuţii din cele trei curţi au observat-o şi se uitau la ea. Jos, în vale, nu bătea vântul, dar acolo, sus, bătea zdravăn, îi fâlfâia rochia lungă şi jacheta, îi flutura părul, mărturisind toată dragostea şi neliniştea de care era cuprinsă.

Cred că statuia acestei femei, aşezată chiar acolo pe colina de deasupra închisorii, cu faţa spre Porţile Jiguli, cum stătea ea, ar putea să ex-plice destule lucruri nepoţilor noştri.

Multă vreme au lăsat-o în pace, presemne că garda

nu avea chef să urce până acolo. Apoi a urcat un soldat, a început să strige, să dea din mâini şi a alungat-o.

Închisoarea de tranzit îl mai înzestrează pe deţinut şi cu un orizont larg, cu o privire de perspectivă. Cum se spune: n-am ce mânca, dar trăiesc bine. În mişcarea neostoită de aici, în succesiunea zecilor şi sutelor de inşi, în sinceritatea povestirilor şi conversaţiilor (în lagăr nu poţi să vorbeşti aşa, întotdeauna te temi să nu calci pe tentaculele colaboratorului operativ), te înviorezi, te aeriseşti, te limpezeşti şi începi să înţelegi mai bine ce se întâmplă cu tine, cu poporul şi chiar cu lumea întreagă. Un tip excentric din celulă îţi poate revela nişte lucruri pe care nu le-ai citit niciodată, nicăieri.

Căci poate vreodată această istorie secretă, această istorie aproape pierdută a Arhipelagului nostru va fi reflectată şi în monumente! Eu, de pildă, am dinaintea ochilor încă unul: undeva pe Kolîma, pe un loc înalt – un Stalin de dimensiuni gigantice, aşa cum ar fi visat el să se vadă. Cu mustăţile de mai mulţi metri, cu rânjetul unui comandant de lagăr, cu o mână trăgând hăţurile, cu alta fluturând biciul ca să lovească atelajul alcătuit din sute de oameni, înhămaţi câte cinci şi opintindu-se din greu. Această statuie ar arăta foarte bine la marginea peninsulei Ciukotka, lângă strâmtoarea Bering. (Aceste rânduri erau scrise când am citit Basorelief pe stâncă de Aldan-Semionov (6). Chiar şi în această nuvelă cenzurată există ceva asemănător. Se spune că pe înălţimea Mogutova din podişul Jiguli, deasupra Volgăi, la un kilometru de lagăr, a existat un Stalin uriaş, pictat pe stâncă în ulei, ce putea fi văzut de pe puntea vapoarelor.

Pe neaşteptate, în celulă este adusă o minune: un tânăr militar înalt cu profil roman, cu părul blond, ondulat şi netuns, în uniformă engleză, parcă descins direct de pe ţărmul Normandiei, un ofiţer al trupelor de invazie. Ţinuta lui este atât de mândră, ca şi cum ar aştepta să se ridice

toţi în picioare în faţa lui. Însă, de fapt, el nu se aştepta că va fi introdus printre prieteni: este închis de doi ani, dar încă n-a stat într-o celulă, şi aici, la închisoarea de tranzit, a fost adus în secret într-un compartiment separat, şi acum iată, pe neaşteptate, din greşeală sau cu bună ştiinţă, a fost introdus în grajdul nostru comun. Face câţiva paşi prin celulă, observă un ofiţer german în uniforma Wehrmachtului, începe să vorbească cu el în germană şi se încing într-o discuţie atât de înverşunată, încât ai fi zis că-s gata să folosească armele, dacă ar fi avut. Trecuseră cinci ani de la război, şi cum ni se împuiase capul că în Occident războiul fusese doar de formă, acum priveam contrariaţi la furia lor reciprocă: cât a stat printre noi acest neamţ, n-am avut niciun conflict cu el.

Nimeni n-ar fi crezut povestirea lui Eric Arvid Andersen, dacă n-ar fi fost capul lui cruţat de tunsoare – un miracol în tot GULAG-ul. Şi această înfăţişare de străin, şi faptul că putea să discute liber în engleză şi germană. După spusele lui, nu era fiul unui milionar, ci al unui miliardar suedez (să admitem că a exagerat), după mamă – nepotul generalului englez Robertson, comandantul zonei engleze de ocupaţie din Germania. Cetăţean suedez, s-a înrolat ca voluntar în armata engleză şi, într-adevăr, a debarcat în Normandia. După război a devenit ofiţer activ în armata suedeză, însă era preocupat şi de probleme sociale, setea de socialism era în el mai puternică decât ataşamentul faţă de capitalurile tatălui. Urmărea cu profundă simpatie socialismul sovietic şi chiar s-a convins pe viu de înflorirea lui când a venit la Moscova ca membru al delegaţiei militare suedeze. Aici li s-au organizat banchete şi au fost duşi la vile în afara oraşului, şi acolo nu le-a fost deloc îngreunat contactul cu cetăţeni sovietici simpli: cu artiste frumuşele, care nu se grăbeau la niciun serviciu şi îşi petreceau bucuroase vremea cu ei, chiar şi între patru ochi. Convins definitiv de triumful orânduirii

noastre, la întoarcerea în Occident, Eric a publicat în presă articole în care apăra şi proslăvea socialismul sovietic. Cu asta însă a exagerat şi s-a nenorocit. Exact în aceşti ani, 1947 – 1948, căutau să adune de pretutindeni tineri din Occident cu vederi progresiste, gata să renege capitalismul (şi părea că era de ajuns să mai recruteze vreo douăzeci, şi Occidentul se va cutremura şi se va prăbuşi). După articolele publicate, Eric a fost socotit potrivit pentru această serie. În vremea aceea făcea serviciul în Berlinul Occidental, şi, cum soţia era în Suedia, Eric, dintr-o slăbiciune bărbătească scuzabilă, vizita uneori o nemţoaică necăsătorită din Berlinul de Est. Acolo l-au prins într-o noapte şi l-au legat (oare nu la astfel de cazuri se referă proverbul: „S-a dus la o văduvioară şi-a ajuns la închisoare”? De când lumea este aşa, nu era el cel dintâi). L-au adus la Moscova, unde Gromîko (7), care cândva dejunase în casa tatălui său de la Stockholm şi îl cunoştea personal pe fiu, vrând să-i întoarcă ospitalitatea, i-a propus tânărului să afurisească în mod public şi capitalismul, şi pe tatăl său. Pentru asta, fiului i se va asigura neîntârziat o viaţă de capitalist până la sfârşitul zilelor. Însă cu toate că Eric nu pierdea nimic din punct de vedere material, spre uimirea lui Gromîko, el s-a arătat indig-nat şi a început să pronunţe cuvinte injurioase. Necrezând în fermitatea lui, l-au închis la o vilă de lângă Moscova, unde îl hrăneau ca pe un prinţ din basme (uneori îl supuneau la „represalii îngrozitoare”: nu mai veneau să ia comanda pentru meniul de a doua zi, şi în loc de puiul preferat îi aduceau antricot). I-au ticsit camera cu operele lui Marx-En-gels-Lenin-Stalin şi au aşteptat un an, crezând că se va reeduca. Spre surpriza lor, acest lucru nu s-a întâmplat. Atunci au plasat pe lângă el un fost general-locotenent, care făcuse doi ani de lagăr la Norilsk. Probabil socoteau că general-locotenentul va izbuti să plece capul lui Eric în faţa grozăviilor lagărului. Dar general-locotenentul şi-a

îndeplinit prost această misiune ori nu a vrut să şi-o îndeplinească. În vreo zece luni de convieţuire, el n-a făcut decât să-l înveţe pe Eric rusească lui stricată şi să-i întreţină repulsia ce se născuse în el, pentru chipiele albastre. În vara lui 1950, Eric a fost chemat încă o dată la Vîşiński, el a refuzat încă o dată (împotriva tuturor regulilor, călcând în picioare existenţa cu conştiinţa!). Atunci însuşi Abakumov i-a citit lui Eric hotărârea prin care era condamnat la douăzeci de ani de închisoare (pentru ce?). Nici ei nu erau bucuroşi că se încurcaseră cu acest neisprăvit, însă nu puteau să-i dea drumul îndărăt în Occident. Şi atunci l-au transportat în compartimentul separat, atunci a ascultat prin perete povestea fetei din Moscova, iar dimineaţa a văzut pe fereastră Rusia din Riazan cu acoperişuri din paie putrede.

Aceşti doi ani i-au întărit foarte mult încrederea în Occident. El credea orbeşte în Occident, nu voia să-i recunoască slăbiciunile, considera invincibile armatele occidentale, iar pe politicienii lui – infailibili. El n-a crezut relatarea noastră, că în timp ce el a fost închis, Stalin a hotărât blocada Berlinului şi că ea a mers ca pe roate. Gâtul alb ca laptele al lui Eric şi obrajii lui crem-gălbui deveneau stacojii de indignare când noi ne băteam joc de Churchill şi de Roosevelt. Era, de asemenea, convins că Occidentul nu va tolera recluziunea lui, a lui Eric; că, primind informaţii de la închisoarea de tranzit din Kuibîşev, serviciile de spionaj vor afla că Eric nu s-a înecat la Berlin, în Spree, ci zace la închisoare în Uniune, şi va fi răscumpărat ori schimbat. (Prin această credinţă în caracterul special al destinului său printre alte destine de puşcăriaşi el amintea de or-todocşii noştri comunişti bine intenţionaţi.) În ciuda controverselor aprin-se, el ne-a invitat, pe Panin şi pe mine, să-l vizităm la Stockholm, când vom avea ocazia („Pe noi ne cunoaşte toată lumea, spunea el, surâzând obosit. Tatăl meu întreţine aproape toată

curtea regelui Suediei”).

Deocamdată, însă, fiul miliardarului nu avea cu ce să se şteargă, şi eu i-am dăruit un prosop, cam uzat, căci aveam două. Curând l-au trimis mai departe cu convoiul.

Şi transferurile continuă. Ba introduc, ba scot, câte unul ori în grup, îi mână cu convoiul care încotro. Aparent, această mişcare este operativă, planificată şi bine gândită, nici nu îţi vine să crezi cât este de absurdă.

În 1949 sunt create lagărele speciale şi din hotărârea supremă a nu ştiu cui, mulţimi de femei sunt transferate din lagărele nordului european al Rusiei şi din cele de dincolo de Volga – prin tranzitul din Sverdlovsk – în Siberia, în Taişet, în Oziornîi. Dar în anul 1950, cineva a găsit că e mai comod să concentreze femeile nu în lagărul din Oziornîi, ci în Dubrov-noe – în Temnikov, în Mordovia. Şi iată-le pe aceste femei, bucurându-se de toate condiţiile călătoriilor gulagoviste, cum se îndreaptă spre apus, trecând prin aceeaşi închisoare de tranzit din Sverdlovsk. În anul 1951 sunt create noi lagăre speciale în regiunea Kemerovo: iată unde este necesară munca femeilor! Şi ghinionistele femei sunt chinuite acum în lagărele din Kemerovo, unde au ajuns trecând tot prin blestematul tranzit din Sverdlovsk. A sosit epoca eliberării – dar nu pentru toate! Iar acele femei, care au rămas să-şi continue condamnarea în timpul dezgheţului general de sub Hruşciov, sunt aruncate iar din Siberia, prin închisoarea de tranzit din Sverdlovsk, în Mordovia: va fi mai sigur dacă sunt adunate laolaltă.

Păi da, noi avem economie închisă, toate insuliţele sunt ale noastre şi pentru omul rus distanţele nu sunt atât de mari.

Aşa ceva putea să păţească şi câte un nenorocit de zek separat.

Şendrik, un flăcău voinic şi vesel, cu faţa simplă, cum se spune, mun-ea cinstit într-unul din lagărele din Kuibîşev

şi nu simţea năpasta deasu-ra lui. Şi totuşi ea l-a lovit. Î lagăr s-a primit o dispoziţie urgentă, şi nu a oricui, ci chiar a ministrului afacerilor interne (de unde putea ministrul să afle de existenţa lui Şendrik?)!

— Şendrik să fie adus de urgenţă la Mos-ova, la închisoarea Nr. 18. L-au înhăţat, l-au târât la închisoarea de tranzit din Kuibîşev, de acolo, fără a mai zăbovi – la Moscova, dar în nicio

De atunci i-am întrebat pe suedezii întâlniţi întâmplător sau pe cei care călătoreau în Suedia: cum să găsesc această familie? Au auzit de acest om care a dispărut? La întrebarea mea toţi zâmbeau: Andersen în Suedia este precum Ivanov în Rusia, iar acel miliardar nu există. Şi doar acum. după douăzeci şi doi de ani, recitind această căite, am avut o revelaţie: păi. sigur, i s-a interzis să-şi spună numele şi prenumele adevărate! Desigur, l-a prevenit Abakumov că, în cazul când va vorbi, îl va distruge. Şi el a pornit prin închisorile de tranzit ca un Ivanov suedez. Şi doar prin nişte detalii secundare ale biografiei lui lăsa în memoria celor pe care îi întâlnea întâmplător o urmă a vieţii lui distruse. Mai spera ca orice om să şi-o salveze, ca şi milioanele de mieluşei din această carte: deocamdată o să stea la închisoare, pe urmă Occidentul indignat o să-l elibereze. Nu înţelegea tăria Răsăritului. Şi nu înţelegea că un asemenea martor, care a dat dovadă de o fermitate cum nu s-a văzut în acest Occident lipsit de vlagă, nu va fi eliberat în veci. Dar poate că încă mai trăieşte. (Notă din anul 1972)

Închisoare Nr. 18, ci, împreună cu toţi ceilalţi, la bine cunoscuta Krasna-ia Presnia. (Şendrik nu ştia nimic de Nr. 18, lui nu-i spuseseră.) Dar năpasta lui nu dormea: n-au trecut nici două zile şi l-au aruncat într-un convoi, şi acum l-au dus în Peciora. Dincolo de fereastra vagonului, natura devenea tot mai săracă şi mai posomorâtă. Flăcăul s-a înfricoşat: el ştia de ordinul ministrului, şi, dacă îl

expediază atât de rapid la nord, înseamnă că ministrul poseda materiale de temut împotriva lui. La toate neplăcerile îndurate pe drum s-a mai adăugat şi aceea că i-au furat raţi-a de pâine pe trei zile, şi la Peciora a ajuns clătinându-se. Peciora l-a primit cu ostilitate: l-au trimis la muncă pe timp de zloată, flămând şi fără să-l lase să se instaleze. În două zile n-a izbutit să-şi usuce cămaşa nici măcar o dată şi nici să-şi umple salteaua cu crenguţe de brad, că i-au ordonat să predea tot ce primise în dotare şi din nou l-au luat şi l-au dus şi mai departe – la Vorkuta. După cum se vedea, ministrul hotărâse să-l piardă pe Şendrik, e drept, nu doar pe el, ci întreg convoiul. La Vorkuta nu s-au atins de el o lună întreagă. Mergea la muncile comune, încă nu îşi revenise de pe urma strămutărilor, dar începea să se împace cu soarta sa de dincolo de cercul polar. Pe neaşteptate, într-o zi l-au scos din mină, l-au adus cu sufletul la gură în lagăr să predea efectele şi peste o oră l-au pornit spre sud. Asta semăna, fără nicio îndoială, a răfuială personală! L-au adus la Moscova, la închisoarea Nr. 18. L-au ţinut o lună în celulă. Pe urmă l-a chemat nu ştiu ce locotenent-colonel şi l-a întrebat: „Unde aţi dispărut? Este adevărat că sunteţi tehnician constructor de maşini?” Şendrik a încuviinţat. Şi atunci l-au luat să-l ducă în insulele Paradisului! (Da, există şi asemenea insule în Arhipelag!)

Acest du-te-vino de oameni, aceste destine şi aceste povestiri înfrumuseţează foarte mult viaţa închisorilor de tranzit. Şi veteranii lagărelor te povăţuiesc: stai culcat şi nu te încontra! Aici primeşti raţia garantată* şi nu e nevoie să munceşti. Când nu este prea mare înghesuială, poţi să dormi pe săturate. Întinde-te şi stai culcat de la o ciorbă la cealaltă. Nu mănânci pe săturate, dar dormi pe săturate. Numai cel care a trecut prin muncile comune din lagăr, poate înţelege că închisoarea de tranzit este casă de odihnă, fericire în drumul nostru. Şi încă un avantaj: când

dormi ziua, condamnarea trece mai repede. Să-ţi omori ziua, că noaptea nu se vede!

Este drept, ştiind că munca l-a creat pe om şi numai munca îl reeducă pe criminal, având uneori nişte munci auxiliare de făcut, alteori angajându-se să-şi consolideze finanţele pe degeaba, stăpânii închisorilor de tranzit trimit la muncă şi această forţă de muncă aflată în trecere.

În acelaşi tranzit din Kotlas, înainte de război, această muncă nu era defel mai uşoară decât cea din lagăr. Într-o zi de iarnă, şase-şapte daţi

Raţie garantată de GULag când nu exista de lucru.

nu-ţi slăbiţi, înhămaţi la o sanie, în mod obişnuit trasă de un tractor (!), trebuiau s-o tragă doisprezece kilometri pe fluviul Dvina până la gura râului Vicegda. Ei se poticneau şi cădeau în zăpadă, sania se împot-molea. Se pare că nu putea fi născocită o muncă mai istovitoare! Însă asta nu era muncă, ci doar un exerciţiu de încălzire. Acolo, la gura Vicegdei, sania trebuia încărcată cu zece metri cubi de lemne şi, în aceeaşi formaţie, acelaşi atelaj (Repin (8) nu mai este, iar pentru pictorii contemporani acesta nu constituie un subiect, ci ar însemna o copie grosolană după natură), trebuia tras până la punctul de tranzit! Astfel încât ce să mai vorbim de lagăr?! Eşti mort înainte de a ajunge în el. (Brigadierul acestor lucrări era Kolupaev, iar mârţoagele – inginer electrician Dmitriev, locotenent-colonelul de intendenţă Beliaev, cunoscutul nostru Vasili Vlasov şi alţii – pe care azi nu-i mai poţi aduna la un loc.)

În timpul războiului, închisoarea de tranzit din Arzamas îşi hrănea deţinuţii cu frunze de sfeclă, în schimb îi punea să muncească permanent. Pe lângă ea funcţionau ateliere de croitorie, un atelier de pâslari (să clăteşti căputele de lână în apă fierbinte în care s-au adăugat acizi).

La Krasnaia Presnia, în vara anului 1945, ne duceam să muncim ca vo-luntari doar ca să ieşim din celulele

înăbuşitoare, să muncim pentru dreptul de a respira o zi întreagă aer curat; pentru dreptul de a şedea fără oprelişti şi fără să te grăbeşti în closetul din scânduri (iată ce mijloc de stimulare se scapă deseori din vedere!), încălzit de soarele din august (erau zilele Potsdamului şi Hiroshimei), cu zumzăitul paşnic al unei albine solitare; în sfârşit, pentru dreptul de a primi seara o sută de grame de pâine în plus. Ne duceau pe cheiul râului Moscova, unde se descărcau lemne. Trebuia să rostogolim buşteni dintr-o stivă şi să-i aranjăm în altă stivă. Era mai multă cheltuială de forţe, decât compensaţii şi totuşi, ne duceam acolo cu plăcere.

De multe ori mă înroşesc când îmi amintesc de anii tinereţii (şi anii tinereţii mele i-am petrecut acolo). Dar din ceea ce te întristează tragi învăţăminte. S-a dovedit că de pe epoleţii de ofiţeri, care numai doi anişori au tresăltat pe umerii mei, s-a scuturat pulbere de aur otrăvită, ce s-a depus în adânciturile dintre coastele mele. În acea dană fluvială, tot un fel de lagăr mai mic, căci era împrejmuit de o zonă cu turnuri de pază, noi eram muncitori din afară, temporari, şi niciodată nu s-a zvonit măcar că s-ar putea să ne lase să ne ispăşim condamnarea în acest lagăr mic. Însă când ne-au aliniat pentru prima dată, şi când dispecerul-distribuitor a trecut de-a lungul rândului să aleagă din ochi brigadieri temporari, inimă mea meschină bătea să se spargă sub bluza militară: pe mine, pe mine, alege-mă pe mine!

Nu m-a ales. Dar de ce voiam asta? Aş fi făcut şi mai multe greşeli de care să-mi fie ruşine.

O, ce greu este să te dezbari de gustul puterii!... Acest lucru trebuie înţeles.

* * *

A fost o vreme când Krasnaia Presnia aproape că devenise capitala GULAG-ului, în sensul că ori încotro ai fi plecat, nu puteai s-o ocoleşti, cum de altfel nu puteai să

ocoleşti nicicum Moscova. Aşa cum de la Taşkent la Soci şi din Cernigov la Minsk cel mai comod este să treci prin Moscova, tot aşa şi deţinuţii, care plecau în diferite direcţii ori veneau de pretutindeni, treceau prin Presnia. Tocmai în această perioadă am nimerit şi eu acolo. Presnia stătea să se prăbuşească de atâta aglomeraţie. S-au apucat să construiască un corp nou. Doar trenurile directe, cu vagoane de transportat animale, încărcate cu deţinuţi condamnaţi de serviciile de contrainformaţii ocoleau Moscova pe linia de centură, care trecea chiar pe lângă Presnia, salutând-o, poate, cu şuierat de sirenă.

Dar sosind la Moscova ca să schimbăm trenul, mai posedăm totuşi un bilet şi nutrim speranţa ca mai devreme ori mai târziu să pornim în direcţia ce ne-a fost destinată. La Presnia, la sfârşitul războiului şi în anii următori, nu doar cei sosiţi, dar nici persoane marcante, nici chiar şefii GULag-ului nu puteau să ştie cine şi încotro va pleca acum. Atunci, rânduielile închisorilor nu erau cristalizate precum în anii ’50, nimănui nu i se prescria niciun itinerar şi niciun punct de destinaţie, cel mult câteva note de serviciu: „Pază severă!”, „A nu se folosi decât la munci comune!” Pachete cu dosarele deţinuţilor, mape hărtănite, unele dintre ele legate cu sfoară de cânepă ori cu surogatul ei din hârtie, erau cărate de sergenţii din escortă în clădirea separată, construită din lemn, a cancelariei închisorii şi aruncate pe rafturi, pe mese, sub mese, sub scaune sau pur şi simplu pe duşumea în culoar (aşa cum prototipurile lor zăceau în celule), se dezlegau, se împrăştiau şi se amestecau. Una, două, trei camere erau ticsite cu aceste dosare amestecate. Secretarele de la cancelaria închisorii – femei libere, bine hrănite şi leneşe, îmbrăcate în ro-chii înflorate, asudau din pricina zăpuşelii, îşi făceau vânt cu evantaie improvizate şi flirtau cu ofiţerii din închisoare sau din escortă. Niciuna dintre ele nu dorea şi nu avea putere să scormonească în acest haos. Însă eşaloanele trebuiau să

pornească! De câteva ori pe săptămână câte un tren cu vagoane roşii. Şi în fiecare zi, câte o sută de oameni erau expediaţi cu camioanele în lagărele din apropiere. Dosarul fiecărui zek trebuia să fie trimis odată cu el. Dar cine să se ocupe de ele în această harababură, cine să le sorteze şi să alcătuiască convoaiele?

Această treabă a fost încredinţată câtorva dispeceri-distribuitori de munci – aleşi dintre din ori semicolori*, dintre „slujbaşii" închisorii de tranzit. Ei umblau liberi pe coridoarele închisorii, intrau în clădirea can

Semicolorul este acela care prin spirit se apropie de lumea hoţilor, care se străduieşte să-şi însuşească legile lor, dar încă nu a fost acceptat în mediul acestora.

celariei. De ei depindea ca dosarul tău să fie introdus într-un convoi rău, sau să-şi încovoaie spinarea îndelung ca să-l găsească şi să-l plaseze într-unul bun. (Novicii nu se înşelau crezând că există lagăre ale morţii, dar se înşelau amarnic, crezând că există altele mai bune. „Bune" nu pot fi lagărele, ci doar unele destine în aceste lagăre, iar asta nu se aranjează decât acolo, pe loc.) Că întreg viitorul deţinuţilor depindea de un alt deţinut ca şi ei, cu care poate ar trebui să găsească un prilej să stea de vorbă (chiar prin intermediul băieşului), căruia poate că ar trebui să-i strecoare ceva spagă (chiar prin intermediul magazionerului) – era chiar mai rău decât dacă destinul i-ar fi fost hotărât orbeşte de rostogolirea zarurilor. Această posibilitate nevăzută şi ratată de a merge la Nalcik în loc de Norilsk în schimbul unei scurte de piele, la Serebrianîi Bor în loc de Taişet – în schimbul unui kilogram de slănină (şi s-ar putea să te lipseşti şi de scurtă, şi de slănină degeaba) nu făcea decât să rănească şi să agite sufletele obosite. Poate că cineva a reuşit, poate că cineva s-a aranjat în felul acesta, dar erau mai fericiţi aceia care n-au avut nimic de dat ori s-au ferit de această ispită.

Această supunere în faţa destinului, faptul de a nu

lăsa voinţa să-ţi organizeze viaţa, recunoaşterea faptului că este imposibil să prevezi ce este mai bun şi ce este mai rău, dar că este uşor să faci un pas pe care pe urmă îl vei regreta – toate acestea îl eliberează pe deţinut de o parte a lanţurilor sale, îl face mai liniştit şi îi conferă chiar un aer de măreţie.

Astfel, deţinuţii şedeau întinşi de-a valma în celule, iar destinele lor zăceau în teancuri neclintite în camerele cancelariei închisorii. Dispecerii luau dosarele din colţul cel mai accesibil. Şi se întâmpla că unii zeki se sufocau câte două şi câte trei luni în această Presnia blestemată. Alţii însă treceau prin ea cu viteză de meteoriţi. Din pricina acestei aglomeraţii, din pricina grabei şi dezordinilor cu dosarele, la Presnia (ca de altfel şi în alte închisori de tranzit) avea loc schimbul de condamnări. Pe cei cu Cincizeci şi Opt nu-i păştea acest pericol, deoarece condamnările lor, parafrazându-l pe Gorki, erau Condamnări cu literă mare, fuseseră concepute mari, iar când totuşi parcă se apropiau de sfârşit – nu se apropiau câtuşi de puţin, însă hoţii şi ucigaşii de mare calibru erau interesaţi să facă schimb cu vreun prostănac de drept comun. Şi ei, ori acoliţii lor, se dădeau pe lângă acesta şi începeau să-l chestioneze cu simpatie, iar el neştiind că un condamnat pe termen scurt, aflându-se într-o închisoare de tranzit, nu trebuie să dezvăluie nimic despre sine, începea să spună sincer că se numeşte, să zicem, Vasili Parfionîci Evraşkin, născut în 1913 la Semidubie, unde locuia şi acum. Condam-nat la un an, articolul 109, neglijenţă în muncă. Pe urmă, acest Evraşkin a adormit, dar poate că n-a adormit, dar în celulă era atâta larmă, iar lângă ghişeul deschis înghesuiala e atât de mare, încât este imposibil să te apropii ca să auzi cum dincolo, în coridor este strigată în viteză lista celor ce vor pleca în convoi. Câteva nume le-au strigat de două ori, apoi cei de la uşă au strigat în celulă, dar pe Evraşkin nu l-au strigat, pentru că îndată ce

acest nume a fost strigat în coridor, banditul linguşitor (se pricep când trebuie) şi-a vârât mutra prin ghişeu şi a răspuns iute şi încet: „Vasili Parfionîci, anul 1913, satul Semidubie, articolul 109, un an”, şi a dat fuga după lucruri. Adevăratul Evraşkin, a căscat, s-a întins pe pat, aşteptând răbdător strigarea de mâine. Aşa a aşteptat o săptămână, o lună, apoi a îndrăznit să-l deranjeze pe şeful pavilionului: pe el de ce nu îl cheamă să-l trimită cu convoiul? (Pe un oarecare Zviaga îl strigă în fiecare zi prin toate celulele.) Şi când peste o lună sau peste o jumătate de an se învrednicesc să-i strige la apel după dosare, la urmă rămâne doar dosarul lui Zviaga: recidivist, dublu asasinat şi jefuirea unui magazin, zece ani – şi un deţinut mic şi sfios, care se dă drept Evraşkin. Din fotografie nu se desluşeşte nimic, dar el este Zviaga şi trebuie ascuns la Ivdel – lagăr disciplinar, altfel trebuie să se recunoască greşeala săvârşită de închisoare. (Dar nimeni nu ştie încotro a plecat cu convoiul falsul Evraşkin, nu mai există nicio listă. Cu termenul lui de un an însă a nimerit la munci agricole, nu se mai află sub escortă, i s-au socotit trei zile pentru una ori a evadat şi se află de mult acasă, sau mai precis – la închisoare, executând o nouă condamnare.) Existau şi tipi originali care îşi vindeau pedepsele scurte pentru un kilogram sau două de slănină.

Socoteau că ulterior oricum se vor lămuri, şi identitatea lor va fi restabilită, în parte e adevărat.

În anii când dosarele deţinuţilor nu prevedeau destinaţia finală, închisori-le de tranzit se transformaseră în pieţe de sclavi. Cumpărătorii deveniseră oaspeţi doriţi în închisorile de tranzit, acest cuvânt se auzea şi se rostea tot mai des în celule fără nicio ironie. Aşa cum peste tot în industrie au început să nu mai aibă răbdare să aştepte ce li se trimite de la centru prin repartiţie, ci să-şi trimită emisarii lor – „acceleratori” şi „urmăritori”, tot aşa şi în GULAG: indigenii din insule mureau pe capete; deşi nu

costau nicio rublă, figurau la socoteală, şi administraţia trebuia să se îngrijească să aducă alţii ca să nu scadă planul. Cumpărătorii trebuiau să fie oameni isteţi, cu ochiul format, să examineze bine ceea ce cumpără, şi să nu îngăduie să li se vâre pe gât deţinuţi care de-abia îşi mai duc zilele ori invalizi. Nu erau buni cumpărători cei care îşi alegeau convoiul după dosare. Negustorii conştiincioşi cereau să li se expună marfa vie şi goală. Aşa se şi spunea – marfă, şi nu zâmbea nimeni. „Ei, ce marfă aţi adus?”, a întrebat un cumpărător la gara închisorii Butârki, cercetând-o cu de-amănuntul pe Ira Kalina, de şaptesprezece ani.

Natura umană, chiar dadă se schimbă, nu o face cu mult mai repede decât aspectul geologic al Pământului. Şi acelaşi sentiment de curiozita

De altminteri, cum scrie P. lakuhovici despre deţinuţii porecliţi „mâncători de posmagi”, vânzarea condamnărilor exista şi în secolul trecut, era un truc vechi.

te, desfătare şi plăcere a încercării pe care îl simţeau negustorii în piaţa de sclave cu douăzeci şi cinci de veacuri în urmă, îi stăpânea, fireşte, şi pe funcţionarii gulagovişti la închisoarea Usman, în anul 1947, când ei, vreo douăzeci de bărbaţi în uniforme MVD, s-au aşezat la câteva mese, aşternute cu cearşafuri (pentru a conferi importanţă momentului, altfel ar fi fost cam jenant), în timp ce deţinutele, care se dezbrăcaseră într-o boxă alăturată, trebuiau să se perinde goale şi desculţe prin faţa lor, să se întoarcă roată, să se oprească, să răspundă la întrebări. „Mâinile la o parte!” le ordonau acelora care adoptau poza de apărare a statuilor antice (căci ofiţerii îşi alegeau în mod serios amante, pentru ei şi pentru anturajul lor).

Astfel, în felurite ipostaze, umbra grea a bătăliei penitenciare de mâine îi ascunde deţinutului novice bucuriile inocente ale închisorii de tranzit.

Pentru două nopţi, în celula noastră de la Presnia a

fost introdus un de-ţinut cu repartiţie specială, care s-a întins alături de mine. El avea repartiţie specială, adică la Administraţia Centrală i s-a eliberat o scrisoare de însoţire care îl urma din lagăr în lagăr, în care se menţiona că el este tehnician constructor şi, în noul loc, trebuie folosit doar ca atare. Călătoreşte cu vagon-zak-ul, stă în celule comune la închisorile de tranzit, dar sufletul lui nu tremură: este apărat de scrisoarea de însoţire, nu va fi trimis să doboare copaci.

O expresie hotărâtă, revelând cruzime, constituia trăsătura principală a acestui deţinut trecut prin lagăre, care îşi ispăşise o mare parte din pedeapsă, (încă nu ştiam că o expresie identică se va aşterne cu timpul şi pe feţele noastre, ale tuturor, pentru că expresia plină de cruzime şi fermitate constituie trăsătura naţională a insularilor din GULAG. Exempla-rele cu o expresie blândă, concesivă, se prăpădesc repede în insule.) Privea cu amuzament prima noastră bălăceală, ca şi cum ar fi privit nişte căţeluşi de două săptămâni. Ce ne aşteaptă în lagăr? l-a fost milă de noi şi ne-a povăţuit.

— De la primul pas pe care îl veţi face în lagăr, toţi or să încerce să vă înşele şi să vă fure. Să nu credeţi pe nimeni, decât pe voi înşivă! Să vă uitaţi în jurul vostru: nu se furişează cineva să vă muşte? Cu opt ani în urmă, când am ajuns în lagărul din Kargopol, eram la fel de naiv ca şi voi. Ne-au dat jos din tren, şi escorta se pregătea să ne conducă: până în lagăr erau zece kilometri, zăpadă moale, adâncă. Se apropie de noi trei sănii. Un nene voinic, pe care escorta îl lasă în pace, ne spune: „Fraţilor, aşezaţi lucrurile în sănii, vi le ducem noi!” Ne aducem aminte – am citit în literatură – că lucrurile deţinuţilor sunt cărate cu căruţele. Ne-am zis: nu sunt chiar lipsiţi de omenie cei din lagăr, se îngrijesc de noi. Am aşezat lucrurile. Săniile au plecat. Şi duse au fost. Nu le-am mai văzut niciodată. Nici măcar ambalajele goale.

— Dar cum se poate întâmpla una ca asta? Ce, acolo nu există lege?

— Nu puneţi întrebări stupide. Există lege. Legea este taigaua. Adevăr însă n-a existat niciodată în GULAG şi nici nu va exista. Această întâmplare din Kargopol este simbolul GULAG-ului. Apoi nu uitaţi: în lagăr nimeni nu face nimic pe degeaba, din bunătatea sufletului. Aici, totul se plăteşte. Dacă vi se propune ceva dezinteresat, să ştiţi că vi se pune la cale o festă, că asta e o provocare. Şi, lucrul cel mai important: să evitaţi muncile comune! Să le evitaţi chiar din prima zi! Dacă din prima zi aţi ajuns la munci comune – sunteţi pierduţi, pentru totdeauna.

— Muncile comune?…

— Muncile comune sunt muncile principale, muncile de bază, care se execută în lagărul respectiv. Cu aceste munci sunt ocupaţi optzeci la sută dintre deţinuţi. Şi toţi dau ortul popii. Toţi până la unul. Şi în locul lor aduc alţii noi – tot pentru comune. Acolo sunteţi storşi de ultimele puteri. Şi întotdeauna veţi fi flămânzi. Şi întotdeauna veţi fi uzi. Şi fără încălţări. Şi furaţi, şi înşelaţi la măsurarea şi cântărirea normei. Şi veţi locui în cele mai proaste barăci. Şi nimeni nu se va îngriji de sănătatea voastră, în lagăr trăiesc doar cei care nu muncesc la comune, încercaţi cu orice preţ să nu ajungeţi la comune! Chiar din prima zi.

Cu orice preţ!

Cu orice preţ?…

La Krasnaia Presnia am acceptat şi mi-am însuşit sfaturile – câtuşi de puţin exagerate – ale crudului deţinut cu repartiţie specială, însă am uitat să-l întreb: care este măsura acestui preţ? Care este limita lui?

Capitolul 3

(I) CARAVANELE ROBILOR

ESTE un CHIN să călătoreşti cu vagon-zak-ul, cu duba – insuportabil, închisoarea de tranzit îţi scoate şi ea sufletul curând. Cel mai bine ar fi să se elimine toate

acestea şi să te expedieze direct în lagăr cu vagoanele roşii.

Ca întotdeauna interesele statului şi interesele individului coincid şi aici. Este avantajos şi pentru stat să expedieze condamnaţii în lagăr pe o rută directă, fără a mai îngreuna magistralele orăşeneşti, transportul auto şi personalul închisorilor de tranzit. Acest lucru este de mult cunoscut şi perfect asimilat şi în GULAG: caravanele roşcovanelor (vagoane roşii pentru transportul vitelor), caravanele şlepurilor, iar unde nu există nici şine, nici apă-caravanele pedestre (deţinuţii nu au voie să exploate-ze caii şi cămilele).

Trenurile roşii sunt întotdeauna avantajoase acolo unde tribunalele lucrează rapid ori acolo unde închisoarea de tranzit este arhiplină şi există posibilitatea să se expedieze dintr-odată o masă mare de condamnaţi. Aşa au expediat milioanele de ţărani în anii 1929 – 1931. Aşa au surghiunit Leningradul din Leningrad. Aşa a fost colonizată Kolîma în anii ’30: „capitala ţării noastre” (1), Moscova, scuipa zilnic câte un tren dintre acestea până la Sovetskaia Găvan, până în portul Vanino (2). Şi fiecare centru regional expedia trenuri roşii, doar că nu în fiecare zi. Aşa au colonizat, în 1941, Republica Nemţilor din ţinutul Volgăi în Kazah-stan şi de atunci, la fel, toate celelalte naţionalităţi. În 1945, cu astfel de trenuri au transportat pe fiicele şi fiii rătăcitori ai Rusiei din Germania, din Cehoslovacia, din Austria şi pur şi simplu pe toţi cei care se apropiau singuri de frontierele occidentale. Aşa au concentrat, în 1949, în lagărele speciale pe toţi cei condamnaţi în virtutea articolului Cincizeci şi Opt.

Vagoanele pentru deţinuţi circulă conform orarului banal al căilor ferate, trenurile roşii circulă conform unui ordin special semnat de un general important al GULag-ului. Vagon-zak-ul nu poate merge într-un loc pustiu, la locul de destinaţie există întotdeauna o gară şi un orăşel,

chiar dacă este unul prăpădit, şi o închisoare de detenţie preventivă cu acoperiş, însă trenul roşu poate merge şi într-un loc pustiu: acolo unde ajunge el, imediat alături se va ridica neîntârziat din mare, din marea stepei ori a taigalei, o nouă insulă a Arhipelagului.

Dar nu orice vagon roşu şi nu de la început poate să care deţinuţi: mai întâi el trebuie să fie pregătit. Pregătit nu în sensul la care, poate, s-a gândit cititorul: că trebuie măturat şi curăţat de cărbuni şi de var, care se transportaseră înaintea oamenilor, asta nu se face întotdeauna. Şi pregătit nu în sensul că în caz de iarnă trebuie călăfătuit şi prevăzut cu o sobă. (Când a fost construit tronsonul de cale ferată de la Kniaj-Pogost la Ropcea, care încă nu fusese inclus în reţeaua generală a căilor fera-te, au început numaidecât să transporte pe el deţinuţi în vagoane care nu fuseseră prevăzute nici cu sobe, nici cu paturi. Iarna, zeki stăteau întinşi pe duşumeaua acoperită cu zăpadă îngheţată, în vremea când încă nu primeau hrană caldă, pentru că trenul izbutea să parcurgă această porţiune în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Cine poate, fie şi în gând, să stea culcat acolo, să supravieţuiască aceste optsprezece – douăzeci de ore – să dea Dumnezeu să supravieţuiască!) Iată despre ce pregătire era vorba: trebuie verificate integritatea şi soliditatea pardo-selii, pereţilor şi plafonului vagonului; trebuie zăbrelite trainic micile lui ferestruici, trebuie tăiată în pardoseală o gaură pentru scurgere, şi acest loc trebuie consolidat de jur-împrejur cu o garnitură de tablă bătută în multe cuie; trebuie repartizate pe întreaga garnitură în mod egal şi cu frecvenţa necesară vagoanele cu platformă (aici sunt instalate santinelele escortei cu mitraliere), şi dacă sunt puţine platforme – trebuie completate; trebuie instalate scările de urcat pe acoperiş; trebuie stabilite locurile unde vor fi instalate proiectoarele şi asigurată alimentarea lor continuă cu electricitate; trebuie pregătite

ciocanele de lemn cu cozi lungi; trebuie ataşat un vagon de călători pentru statul major al convoiului. Dacă nu există – să se instaleze sobe pentru şeful gărzii, pentru agentul operativ al MVD-ului şi pentru escortă; trebuie amenajate bucătării – pentru escortă şi pentru deţinuţi. Şi abia pe urmă se poate trece de-a lungul vagoanelor şi să se scrie cu creta strâmb: „Echipamente speciale” sau „Alimente alterabile”. (În Vagonul al şapte-lea, Evghenia Ghinzburg a descris foarte pregnant transportul cu va-goanele roşii şi ne scuteşte mult de a intra în detalii.)

După ce pregătirea garniturii a luat sfârşit, urmează acum complicata operaţie de luptă a îmbarcării deţinuţilor în vagoane. Aici trebuie obliga-toriu îndeplinite două obiective importante: să se ferească îmbarcarea de privirile locuitorilor şi să fie terorizaţi deţinuţii.

Îmbarcarea trebuie ascunsă locuitorilor pentru că în tren urcă dintr-odată circa o mie de persoane (cel puţin douăzeci şi cinci de vagoane) nu este grupul micuţ din vagon-zak, care poate fi încărcat de faţă cu oameni. Toţi ştiu, fireşte, că se fac arestări în fiece zi şi în fiece oră, dar nimeni nu trebuie să se înspăimânte văzându-i pe toţi laolaltă. În Oriol, în anul 1938, nu puteai spune că există vreo casă din care să nu fi fost arestat cineva, în plus, căruţele ţărăneşti cu muieri bocind se îngrămădesc în piaţa din faţa închisorii din Oriol, precum la execuţia streliţilor (3) din tabloul lui Surikov. (Ah, cine ar mai putea să picteze aşa ceva? Nicio speranţă: nu e la modă, nu e modern…) Nu trebuie să arătăm oamenilor noştri sovietici că se formează câte un tren în fiecare zi (la Oriol aşa a fost în acel an). Nici tineretul nu trebuie să vadă: tineretul este viitorul nostru. Iată de ce doar noaptea – noapte de noapte câteva luni la rând – mână de la închisoare la gară coloanele pedestre ale negrului convoi (dubele sunt ocupate cu noile arestări). Este adevărat că femeile îşi dau seama, fac cum fac şi află – şi iată-le, din tot oraşul, se

furişează noaptea la gară şi pândesc garniturile de pe liniile de garaj, aleargă de-a lungul vagoanelor, poticnindu-se de traverse şi de şine, şi strigă lângă fiecare vagon: „Cutare nu-i aici?... Cutare şi cutare nu-i?... Şi aleargă spre următorul, iar de acesta se apropie altele: cutare nu-i aici? Şi deodată – un răspuns dintr-un vagon sigilat: „Da! Sunt aici!" sau: „Căutaţi mai departe! Este în alt vagon!" Sau: „Femei! Ascultaţi! Soţia mea stă aici aproape, lângă gară, daţi fuga şi spuneţi-i!"

Aceste scene nevrednice de moderninsul contemporan sunt dovada organizării defectuoase a îmbarcării în tren. Dar din greşeli se învaţă şi iată că din nu ştiu ce noapte garnitura este înconjurată cu un cordon de câini care mârâie şi latră.

Şi la Moscova, fie de la vechea închisoare de tranzit de pe Sretenskaia (acum nici deţinuţii nu-şi mai amintesc), fie de la Krasnaia Presnia, îmbarcarea în trenurile roşii se face numai noaptea – este lege.

Totuşi chiar dacă nu are nevoie de strălucirea excesivă a astrului zilei, escorta utilizează sorii nocturni: proiectoarele. Ele sunt comode şi prin faptul că pot fi concentrate în locul dorit, acolo unde deţinuţii stau pe pământ într-o grămadă speriată în aşteptarea comenzii: „Următorii cinci – drepţi! La vagon – fuga marş!" (Numai fuga marş! Ca să nu privească în jur, să nu gândească, să fugă ca şi cum ar fi urmărit de câini şi doar să se teamă să nu cadă.) Şi pe acesta cărăruie denivelată pe care ei aleargă şi pe scara vagonului pe care se caţără. Fasciculele fantomatice şi ostile ale proiectoarelor nu fac numai să lumineze: ele constituie partea importantă a spectacolului organizat pentru înspăimântarea deţinuţilor, împreună cu strigătele ascuţite, cu ameninţările şi loviturile cu patul armelor; odată cu comanda: „Culcat la pământ!" (Iar uneori, precum în acelaşi Oriol, în piaţa de lângă gară: „În genunchi!" – şi precum nişte pelerini moderni, o mie de

oameni îngenunchează); odată cu această fugă spre vagon absolut inutilă, dar foarte importantă pentru înfricoşare; odată cu lătratul turbat al câinilor; odată cu armele îndreptate asupra voastră (carabine ori automate, în funcţie de deceniu). Important este să fie zdrobită, înfrântă voinţa deţinutului, ca nici măcar gândul la fugă să nu i se înfiripe în minte, ca încă multă vreme să nu-şi dea seama de noul lor avantaj: din închisoarea de piatră au trecut într-un vagon din scânduri subţiri.

Dar pentru a izbuti noaptea să îmbarce cu atâta precizie o mie de oameni în vagoane, închisoarea trebuie să-i scoată din celule şi să-i prelucreze pentru plecare cu o dimineaţă înainte, iar escorta, o zi întreagă, să-i ia în primire, şi după ce i-a luat să-i ţină ceasuri întregi, nu în celule, acum în curte, pe pământ, ca să nu se amestece cu cei din închisoare. Astfel, îmbarcarea nocturnă nu este pentru deţinuţi decât finalul despo-vărător al unei zile întregi de chinuri istovitoare.

În afara obişnuitelor apeluri, verificări, în afara tunsului, dezinfecţiei şi îmbăierii, partea principală a pregătirii pentru îmbarcare o constituie percheziţia generală. Percheziţia nu este efectuată de către închisoare ci de către escorta care ia în primire. În conformitate cu instrucţiunile privind eşaloanele roşii şi cu propriile considerente privind lupta operativă, escorta trebuie să efectueze această percheziţie în aşa fel, încât să nu lase deţinuţilor nimic care să poată fi folosit la fugă: să se confişte toate obiectele cu vârf ascuţit şi care taie; să se confişte tot ce este sub formă de praf (praful de dinţi, zahărul tos, sarea, tutunul, ceaiul), pentru a nu putea fi suflate escortei în ochi şi s-o orbească; să se confişte orice fel de funii, sfori, centurile de pantaloni şi altele, deoarece toate pot fi folosite la o eventuală fugă (de obicei şi cureluşele! Şi iată că taie curelele cu care este legată proteza unui deţinut cu un singur picior, şi bietul schilod

îşi ia proteza la spinare şi ţopăie într-un picior, susţinut de vecini). Iar celelalte lucruri mai valoroase, precum şi geamantanele, trebuie, conform instrucţiunilor, puse la vagonul de bagaje şi la sfârşjtul drumului înapoiate posesorilor.

Însă e slabă puterea instrucţiunilor din Moscova asupra escortei din Vo-logda ori Kuibîşev, în schimb, puterea escortei asupra deţinuţilor este concretă. Şi astfel se realizează cel de al treilea obiectiv al operaţiei de îmbarcare: confiscarea, pe bună dreptate, a lucrurilor bune ale duş-manilor poporului în folosul fiilor poporului. „La pământ!" „În genunchi!" „Dezbrăcaţi-vă!" în aceste comenzi regulamentare ale escortei rezidă puterea fundamentală, cu care nu se discută. Fiindcă un om despuiat îşi pierde siguranţa, el nu poate să se ridice mândru şi să discute de la egal la egal cu cel îmbrăcat, începe percheziţia (Kuibîşev, vara anului 1946). Despuiaţii se apropie, ţinând în mâini lucrurile şi hainele de care se dezbrăcaseră. De jur-împrejur – puzderie de soldaţi cu atenţia încordată şi bine înarmaţi. Atmosfera creată te face să crezi că nu vor pleca cu convoiul spre lagăr, vor fi numaidecât împuşcaţi sau arşi în camerele de gazare. Escorta se comportă intenţionat cu asprime şi brutalitate, niciun cuvânt rostit cu voce simplă, omenească, fiindcă sarcina este să îi înfricoşeze şi să-i copleşească. Geamantanele sunt golite (lucrurile împrăştiate pe pământ) şi aruncate într-o grămadă separată.

Portţigaretele, portmoneele şi alte „valori" prăpădite ale deţinuţilor sunt toate confiscate şi, anonime, azvârlite într-un butoi aflat alături. (Şi tocmai pentru că nu este vorba de un seif, ori de un cufăr, ori de o ladă, ci de un butoi, acest lucru îi năpăstuieşte pe cei despuiaţi şi îi face să considere inutil protestul.) Un om gol nu mai are altă grijă decât să izbutească să-şi strângă de pe jos boarfele percheziţionate şi să le strângă într-o bocceluţă ori într-o

pătură. Pâslari? Poţi să-i predai, aruncă-i aici, semnează în tabel! (Nu ţi se dă ţie un bon de primire, ci tu semnezi că i-ai aruncat în grămadă!) Şi când din curtea închisorii pleacă ultimul camion cu deţinuţi, aproape în amurg, aceştia văd cum oamenii din escortă se năpustesc să înhaţe din grămadă cele mai bune geamantane de piele şi să aleagă cele mai bune portţigarete din butoi. Pe urmă se reped la pradă gardienii, iar după ei slujbaşii închisorii de tranzit.

Iată dar care a fost preţul ca să ajungeţi în douăzeci şi patru de ore la vagonul de vite! Ei, acum aţi urcat uşuraţi, v-aţi înţepat în scândurile aspre ale priciului comun. Dar care uşurare, care încălzire?! Din nou deţinutul este strâns în cleştele frigului şi al foamei, al setei şi al spaimei, al bandiţilor şi al escortei.

Dacă în vagon există hoţi şi bandiţi (fireşte, nici în trenurile roşii nu sunt separaţi), ei ocupă, conform tradiţiei, locurile cele mai bune pe priciul de sus, lângă fereastră. Asta, vara. Acum, haideţi să ghicim unde sunt locurile lor pe timp de iarnă? Păi în jurul sobiţei, fireşte, un cerc strâns în jurul sobiţei.

Fostul hoţ Minaev îşi aminteşte* că în anul 1949, pe un ger cumplit, va-gonul lor a primit pentru tot drumul de la Voronej la Kotlas (asta înseamnă câteva zile şi nopţi) doar trei găleţi de cărbuni! Atunci hoţii nu numai că au ocupat locurile în jurul sobei, nu numai că au luat fraierilor toate lucrurile călduroase şi le-au îmbrăcat ei, dar nu le-a fost scârbă să le tragă şi obielele din bocanci şi să le înfăşoare pe picioarele lor de hoţi. Să crăpi tu astăzi, că eu crap mâine! Ceva mai rău era cu mâncarea: toată raţia vagonului o preiau de afară hoţii, care îşi aleg ce este mai bun ori cât le este necesar. Loşcilin îşi aminteşte de călătoria lor din 1937, de la Moscova la Pereborî, care a durat trei zile şi trei nopţi. Numai pentru trei zile nu găteau mâncare caldă în tren, dădeau doar raţia de hrană

rece. Hoţii au reţinut tot zahărul ars, iar pâinea şi scrumbia au permis să fie împărţite; deci nu erau flămânzi. Când raţia constă din hrană caldă, iar hoţii sunt lihniţi de foame, atunci tot ei împart şi zămârca (transportul Chişinău – Peciora, 1945, trei săptămâni). În plus, la drum, hoţii nu se dau în lături nici de la mici tâlhării: au văzut că un estonian are dinţi de aur – l-au pus jos şi i-au scos dinţii cu vătraiul!

Zeki consideră că avantajul trenurilor roşii constă în hrana caldă: în gări izolate (din nou – să nu vadă lumea), trenurile sunt oprite şi în vagoane se distribuie zămârca şi caşa. Dar şi această hrană caldă se pricep s-o servească de aşa manieră, încât întotdeauna iese câte ceva anapoda. Ori (ca în acel tren de Chişinău) toarnă ciorba în aceleaşi găleţi în care aduc şi cărbunii. Şi n-au cu ce le spăla! Pentru că şi apa de băut în tren este măsurată, este şi mai deficitară decât zămârca. Când sorbi ciorba, mai întâlneşti şi bucăţele de cărbune. Ori când vin cu ciorba şi caşa la vagon nu aduc suficiente castroane, în loc de patruzeci, numai douăzeci şi cinci, apoi încep să comande numaidecât: „Mai iute, mai iute! A

În scrisoarea pe care mi-a adresat-o („Literaturnaia gazeta”. 20 noiembrie 1962).

vem de hrănit şi alte vagoane, nu numai pe al vostru!” Cum să mănânci acum? Cum să împarţi? Să torni în castroane în mod echitabil este imposibil, înseamnă că trebuie să pui apreciind din ochi şi mai puţin, să nu greşeşti prea mult. (Primii strigă „Mestecă, mestecă!”, ultimii nu zic nimic: să rămână la fund mai gros.) Primii mănâncă, ultimii aşteaptă – de s-ar putea ca totul să meargă mai repede, nu mai pot de foame, şi cior-ba din găleată se răceşte, şi de afară te zoresc mereu: „Ei, aţi terminat? Mai durează?” Acum trebuie împărţit felul doi: nici mai mult, nici mai puţin, nici mai gros, nici mai subţire decât felul întâi. Acum trebuie să apreciezi corect

suplimentul şi să torni măcar la doi într-un castron. În toată această vreme, patruzeci de oameni mai mult urmăresc împărţeala şi se chinuie decât mănâncă.

După ce că nu le asigură căldură, nu-i apără de hoţi, nu le dau să bea şi să mănânce omeneşte – nici măcar să doarmă nu-i lasă. Ziua, soldaţii din escortă văd bine trenul întreg şi drumul parcurs, văd că nu a sărit nimeni din tren şi nu s-a culcat pe şine. Noaptea însă îi chinuie vigilenţa. Luând în mână ciocanele de lemn cu coada lungă (ciocanul standard pe întregul GULAG), la fiecare oprire din timpul nopţii, ei lovesc în fiecare scândură a vagonului: nu cumva s-au învrednicit să taie vreuna cu ferăstrăul? La alte opriri, uşa vagonului este deschisă larg. Lumina felinarelor ori chiar raza reflectorului: „Control!”. Asta înseamnă să sari în picioare şi să fii gata să fugi încotro vor arăta: toţi la stânga ori toţi la dreapta. Soldaţii sar în vagon cu ciocanele în mână (alţii, cu automatele, rânjesc de afară aşezaţi în semicerc) şi arată: la stânga! Asta înseamnă că cei din stânga rămân pe loc, iar cei din dreapta trebuie să treacă iute lângă ei, sărind unul peste altul ca puricii, cum nimeresc. Cei neîndemânatici, cei neatenţi sunt înghiontiţi cu ciocanele în coaste, în spate – să se învioreze! Cizmele celor din escortă calcă peste culcuşul vostru mizerabil, răvăşesc calabalâcul: soldaţii luminează şi bocănesc cu ciocanele în căutarea tăieturilor de ferăstrău. Nu există nicio fisură, nicio tăietură. Atunci oamenii din escortă trec la mijloc şi încep să vă împingă de la stânga la dreapta, numărând: „Unu! Doi! Trei!...” Ar fi fost de ajuns să numere pur şi simplu, să dea din deget numai, însă atunci dispărea frica, dar mai concret, mai corect, mai vioi şi mai rapid era să marcheze această numărătoare cu lovituri de ciocan în coaste, în spate, în cap – unde se nimerea. Au sfârşit de numărat: patruzeci. Acum mai au de răvăşit, de luminat şi ciocănit partea stângă. Gata, au plecat, va-gonul a fost încuiat. Până la următoarea oprire puteţi să dormiţi.

(Nu se poate spune că îngrijorarea escortei era întru totul fără temei – cine se pricepe evadează din vagonul roşu. Iată, după ce s-a terminat verificarea scândurilor cu ciocanul, încep numaidecât să ferestruiască. Sau, brusc, dimineaţa când se distribuie zămârca, escorta observă că, printre feţe nebărbierite, au apărut câteva bărbierite. Şi vagonul este înconjurat cu automatele: „Predaţi bricele!”. (Erau câţiva hoţi şi simpatizanţi cu apucături de filfizon, care „se saturaseră” să mai stea nebărbieriţi, iar acum trebuiau să predea briciul.)

Trenul roşu se deosebeşte de alte trenuri directe de lungă distanţă şi prin faptul că cine s-a urcat în el nu ştie dacă va mai coborî. Când la Solikamsk au descărcat un convoi din închisorile leningrădene (1942), întregul terasament era aşternut cu cadavre, doar foarte puţini au mai ajuns în viaţă. În iernile anilor 1944 – 1945 şi 1945 – 1946 în localitatea Jeleznodorojnîi (Kniaj-Pogost), ca şi în toate nodurile principale din Nord, de la Ijma la Vorkuta, trenurile cu deţinuţi din teritoriile eliberate – Ţările Baltice, Polonia, Germania, ori ai noştri din Europa – circulau fără sobe şi ajungeau la destinaţie, aducând un vagon sau două de cadavre. Asta înseamnă că pe drum cadavrele erau scoase cu regularitate din vagoanele celor vii şi transferate în vagoanele morţilor. Dar nu întotdeauna se întâmpla aşa. De câte ori, la gara Suhobezvodnaia (lagărul Unja), când deschideau uşa vagonului la sosire, nu făceau decât să vadă care-i viu aici şi care-i mort: dacă n-a ieşit – înseamnă că-i mort!

Este cumplit, e moarte curată să călătoreşti iarna, pentru că escorta, preocupată de problemele vigilenţei, nu mai este în stare să care căr-buni pentru douăzeci şi cinci de sobe. Nici pe arşiţă nu este o fericire să călătoreşti: dintre cele patru ferestruici ale vagonului două sunt astupate etanş, acoperişul vagonului este supraîncălzit; iar ca să care apă la o mie de oameni, cei din escortă nu

dădeau în brânci, de vreme ce nu făceau ei faţă la un singur vagon-zak. Iată de ce deţinuţii socotesc că aprilie şi septembrie sunt lunile cele mai bune pentru transportul convoaielor. Dar nu este de ajuns nici cel mai frumos sezon, dacă trenul călătoreşte trei luni (Leningrad-Vladivostok, 1935). Iar dacă a fost programat dinainte pentru durată lungă, a fost prevăzută şi educaţia politică pentru ostaşii din escortă, şi asistenţă pentru sufletele deţinuţilor: într-un astfel de tren, în vagon separat, călătoreşte cumătrul-agentul operativ al MVD-ului. El s-a pregătit dinainte, încă din închisoare, pentru această călătorie, şi oamenii n-au fost repartizaţi la întâmplare în vagoa-ne, ci după liste care purtau viza lui. El îi confirmă pe toţi responsabilii de vagon şi a instruit şi introdus în fiecare vagon câte un turnător. La opririle prelungite, el găseşte motiv să cheme şi pe unul şi pe celălalt şi îi întreabă despre ce se vorbeşte în vagon. Acestui colaborator îi este ruşine să ajungă la capătul drumului cu mâinile goale şi astfel, în timpul călătoriei, face ce face şi deschide cuiva o anchetă; ajuns la destinaţie, deţinutul se trezeşte cu o nouă condamnare.

Nu, blestemat să fie şi acest transport în trenuri cu vagoane roşii de vite, chit că este direct şi nu trebuie să mai faci nicio transbordare! Cine a călătorit cu el nu uită niciodată. Să ajungem mai repede în lagăr! De-am ajunge odată!

Omul este numai speranţă şi nerăbdare. Ca şi cum în lagăr lucrătorul MVD-ului va fi mai îngăduitor sau turnătorii nu chiar atât de nemernici. Dimpotrivă! Ca şi cum atunci când ajungem nu ne vor pune, cu aceleaşi ameninţări şi cu aceiaşi câini, să ne trântim la pământ: „Stai jos!” Ca şi cum dacă în vagon viscoleşte zăpada, pe pământ ea s-a aşezat într-un strat mai subţire. Ca şi cum, dacă la un moment dat ne descarcă, înseamnă că am şi ajuns la destinaţie şi nu ne vor mai căra îngrămădiţi pe

nişte platforme deschise, trase de o locomotivă pe o linie ferată îngustă. (Dar cum vom fi căra şi pe platformele deschise, cum vom fi escortaţi? Asta-i problema escortei. Iată cum: ne ordonă să ne ghemuim, să ne îngrămădim unul peste celălalt şi aruncă peste noi o prelată imensă, ca peste marinarii din Potiomkin înainte de a fi împuşcaţi (4). Pentru prelată nu putem decât să le mulţumim! Oleniov şi tovarăşii lui au trebuit să stea la nord în octombrie, pe platforme deschise, o zi întreagă: au fost încărcaţi, dar nu le-au trimis locomotiva! mai întâi a început să plouă, ploaia s-a transformat în ger, şi pe deţinuţi au îngheţat zdrenţele. Trenuleţul. În timpul mersului, ne va azvârli dintr-o parte în alta, marginile platformei încep să trosnească şi să se rupă, careva, din pricina balansului, va cădea sub roţi. Şi acum o ghicitoare: de la Dudinka, trenuleţul cu platforme deschise trebuie să străbată o sută de kilometri prin ger polar: unde se vor aşeza hoţii şi bandiţii? Răspuns: în mijlocul fiecărei platforme, pentru ca vitele să-i încălzească din toate părţile şi să nu cadă sub roti. Exact, încă o întrebare: ce vor vedea zeki la punctul terminus al acestei linii ferate înguste (1939)? Clădiri? Nu, niciuna. Bordeie? Da, însă deja arhipline. Nu sunt pentru ei. Înseamnă că se vor apuca numaidecât să-şi sape bordeie? Nu, pentru că n-ai cum să le sapi pe vreme de iarnă polară! În loc de asta vor merge să extragă minereu.

— Şi unde or să locuiască? Ce să locuiască? Ah, da, să locuiască… Or să locuiască în corturi.

Dar nu în toate cazurile trebuie să meargă mai departe cu trenuleţul pe linia îngustă?!… Nu, fireşte. Iată o sosire exact la destinaţie: gara Erţe-vo, februarie 1938. Vagoanele au. fost deschise în plină noapte. De-a lungul trenului au fost aprinse focuri, şi la lumina lor începe debarcarea direct în zăpadă, numărătoarea, încolonarea şi iar numărătoarea. Este un ger de minus treizeci şi două de grade. Convoiul vine din Donbass, toţi au fost arestaţi încă

din timpul verii, de aceea sunt încălţaţi în pantofi – pantofi de vară, sandale, încearcă să se încălzească la focuri – sunt alungaţi: focurile sunt pentru a lumina. Chiar din prima clipă îţi înţepenesc degetele. Zăpada îţi pătrunde în încălţările uşoare şi nici nu se mai topeşte. Niciun pic de milă. Comanda: „Drepţi! Alinierea!… Un pas la dreapta… un pas la stânga… fără avertisment… Marş!” Auzind comanda lor preferată, din această clipă tulburătoare, câinii au început să urle în lanţuri. Soldaţii din escortă, îmbrăcaţi în scurte îmblănite au dat semnalul de plecare, şi condamnaţii, în haine de vară, au pornit pe drumul cu zăpadă adâncă, deloc bătătorită, care ducea undeva în taigaua întunecoasă, înainte – nicio luminiţă. Arde în vâlvătăi aurora bore-ală – cea dintâi pe care o vedeau şi, probabil, cea de pe urmă… Brazii trosnesc de ger. Oamenii desculţi măsoară şi calcă zăpada cu tălpile şi gambele lor îngheţate.

Ori iată o sosire în Peciora, ianuarie 1945. („Trupele noastre au ocupat Varşovia!… Trupele noastre au izolat Prusia Orientală!” O întindere pustie de zăpadă. Deţinuţii azvârliţi din vagoane au fost aşezaţi pe zăpadă, în şiruri de câte şase, şi număraţi îndelung, apoi număraţi încă o dată, fiindcă greşiseră numărătoarea. I-au sculat în picioare şi i-au mânat cale de şase kilometri prin zăpadă virgină. Era tot un convoi din sud (Moldova), toţi cu încălţăminte din piele. Câinii fuseseră sloboziţi să meargă foarte aproape în urmă, ei îi împingeau cu labele în spate pe zeki din ultimul rând, le suflau în ceafă răsuflarea lor de câini (în acest rând mergeau doi preoţi: unul bătrân şi cărunt – părintele Teodor Florea, şi unul tânăr, care îl susţinea – părintele Viktor Şipovalnikov). Ce părere aveţi de folosirea câinilor? Nu, ce părere aveţi de stăpânirea de sine a câinilor – tare ar mai vrea să muşte!

În sfârşit, au ajuns. Baia de intrare în lagăr: dezbrăcarea într-o căsuţă, traversarea în fugă şi în pielea

goală a curţii şi spălarea în altă căsuţă. Acum însă toate acestea sunt suportabile – au scăpat de chinul cel mare. Acum au ajuns! Se întunecase. Brusc li se aduce vestea că în lagăr nu mai există locuri, că lagărul nu este pregătit să primească acest convoi. Şi, după baie, deţinuţii sunt din nou aliniaţi, număraţi, înconjuraţi cu câini, şi, din nou, târându-şi lucrurile, străbat aceeaşi cale de şase kilometri, numai că de data asta mestecând zăpada prin întuneric, înapoi spre trenul lor. Însă uşile, în tot acest timp rămăseseră deschise, şi va-goanele se răciseră, în ele nu mai rămăsese nici pic din mizerabila căldură dinainte; în plus, spre sfârşitul drumului arseseră toţi cărbunii, şi acum nu aveau de unde să ia. Aşa au dârdâit toată noaptea, dimineaţa le-au dat să mestece taranca uscată (cui îi este sete – să mănânce zăpadă) – şi i-au pornit pe acelaşi drum.

Şi încă acesta e un caz fericit! Căci lagărul există, nu te primeşte astăzi – te primeşte mâine. Dar, în general, cum trenurile roşii au însuşirea de a se opri în locuri pustii, sfârşitul călătoriei devine adesea ziua inaugurării unui lagăr nou, astfel încât sub pâlpâirea aurorei boreale, ei pot fi pur şi simplu opriţi în taiga, unde pe un brad se va bate în cuie o tăbliţă pe care scrie: „OLP Nr. 1”. Acolo pot şi o săptămână să ronţăie voblă şi să amestece făină cu zăpadă.

Iar dacă lagărul a fost creat chiar şi numai cu două săptămâni în urmă, aici este deja adevărat confort, aici se găteşte mâncare caldă. Şi cu toate că nu există castroane, felul întâi şi al doilea sunt turnate pentru şase oameni la un loc în lighene de baie. Cei şase se aşază în cerc (mese şi scaune de asemenea nu există), doi inşi ţin cu mâna stângă ligheanul de toartă, iar cu dreapta mănâncă atunci când le vine rândul. Repetare? Vogvozdino? Nu, este vorba de Pereborî, anul 1937, povestirea lui Loş-cilin. Nu eu mă repet, GULAG-ul se repetă.

…Şi mai departe novicilor li se dau brigadieri aleşi

dintre veteranii lagărului, care îi învaţă repede să trăiască, să se descurce şi să înşele. Şi chiar din prima dimineaţă se duc la lucru, pentru că orologiul Epocii bate şi nu aşteaptă. Aici nu sunt ocnele ţariste din Akutai, unde cei nou-sosiţi aveau trei zile libere.

* * *

Încetul cu încetul, gospodăria Arhipelagului înfloreşte, se construiesc noi ramificaţii de cale ferată, şi în multe locuri, unde până nu demult se ajungea numai pe apă, astăzi se ajunge cu trenul. Mai trăiesc însă indigeni ca să povestească cum pe râul Ijma navigau cu luntre ca în Rusia medievală, câte o sută de oameni în fiecare, şi tot ei vâsleau. Cum pe râurile Peciora şi Uşa ajungeau în lagărul natal cu bărci pescăreşti. Şi în Vorkuta zeki erau căraţi cu şlepurile: până la Adzvavom cu şlepuri mari. Acolo se afla punctul de transbordare al lagărului din Vorkuta, şi de aici porneau cu şlepuri pentru ape mai puţin adânci, călătorind zece zile. Cum întregul şlep colcăia de păduchi, escorta îngăduia deţinuţilor să urce câte unul şi să-şi scuture paraziţii în apă. Transporturile cu bărcile nu erau directe, ele fiind adesea întrerupte când de transbordări, când de tragerea bărcii pe uscat, pe porţiunile unde navigaţia nu era posibilă, când de distanţe parcurse cu piciorul.

Şi aveau punctele lor de tranzit ridicate din prăjini ori din corturi: Ust-Usa, Pomozdino, Şcelia-Iur. Şi peste tot erau rânduieli proprii. Şi reguli proprii de escortare, şi, fireşte, comenzi speciale şi vicleşuguri ale escortei, şi chinuri speciale pentru zeki. Este însă clar că nu vom putea descrie acel exotism, aşa că nici nu ne vom apuca.

Dvina de Nord, Obi, Enisei ştiu când a început transportul deţinuţilor cu şlepurile: în perioada deschiaburirii. Aceste fluvii curgeau drept spre nord, iar şlepurile erau pântecoase, încăpătoare – numai astfel au pridibit să arunce toată acea mulţime cenuşie din Rusia vie în Nordul lipsit de viaţă. În cala şlepului, construită în

formă de troacă, erau aruncaţi oameni, zăceau grămadă şi se mişcau ca racii într-un coş. Iar sus, lângă borduri, ca pe nişte stânci, stăteau santinelele. Uneori cărau această masă de oameni descoperită, alteori o acopereau cu o prelată uriaşă, fie ca să nu fie văzută, fie pentru a o apăra mai bine – fireşte, nu de ploaie. Transportul într-un asemenea şlep nu mai era un transport, ci moarte în rate. În plus, aproape că nu le dădeau să mănânce, iar odată aruncaţi în tundră – nici atât, îi lăsau să moară singuri cu natura.

Cursele şlepurilor pe Dvina de Nord (şi pe Vicegda) nu încetaseră nici în anul 1940, ba chiar se înviorase foarte mult: aşa au fost transpor

P.F. Iakubovici, în lumea celor oropsiţi, Moscova. 1964.

taţi ucrainenii şi bieloruşii apuseni, care fuseseră eliberaţi.

În cală, deţinuţii stăteau în picioare strâns lipiţi unul de altul, şi nu doar o singură zi. Urinau în borcane de sticlă, le dădeau din mină în mână şi le goleau prin hublou, însă treaba mai serioasă o făceau în pantaloni.

Transportul cu şlepul pe Enisei s-a consolidat şi cu trecerea deceniilor a devenit permanent. La Krasnoiarsk*, pe malul fluviului, au fost construi-te în anii ’30 nişte şoproane, şi sub aceste şoproane în primăverile siberiene reci, deţinuţii tremurau câte o zi şi câte două, aşteptând să fie transportaţi. Şlepurile destinate transportării deţinuţilor pe Enisei sunt prevăzute cu o cală permanent echipată, cu trei nivele, întotdeauna întunecoasă. Numai prin puţul deschizăturii unde se află scara pătrunde o lumină difuză. Escorta locuieşte în căsuţa de pe punte. Santinelele păzesc ieşirile din cală şi supraveghează întinsul apei, să nu se fi aruncat careva. Garda nu coboară niciodată în cală, oricâte gemete şi vaiete s-ar auzi de acolo. Şi deţinuţii nu sunt scoşi niciodată deasupra, la

plimbare. Convoaielor transportate în anii 1937 – 1938, 1944 – 1945 (putem băga mâna în foc că şi în intervalele dintre aceşti ani), jos, în cală, nu li se acorda niciun ajutor medical. Deţinuţii de la „etaje” stau claie peste grămadă pe două rânduri: un rând cu capul spre bord, altul cu capul la picioarele primului rând. Ca să ajungă la hârdăul igienic, cei de la etaje nu pot decât călcând peste oameni. Nu este permis întotdeauna să se scoată hârdaiele cu murdărie (închipuiţi-vă cum este scos un astfel de hârdău pe scara abruptă, în sus!), ele sunt pline ochi, lichidul se revarsă şi se scurge la nivelurile inferioare. Iar oamenii stau culcaţi. Mâncarea, veşnica zămârcă este adusă în butoiaşe de către auxiliari, recrutaţi dintre deţinuţi, şi acolo, în veşnicul întuneric (astăzi poate au introdus lumina electrică) o distribuie la lumina unor gazorniţe poreclite „lilieci”. Un astfel de transport, până la Dudinka, dura uneori şi o lună. (Acum, fireşte, o pot scoate la capăt într-o săptămână.) Din pricina bancurilor de nisip şi a altor obstacole pe apă, călătoria se prelungea, proviziile de alimente se terminau şi atunci deţinuţii nu primeau nimic de mâncare câteva zile (fireşte, pe urmă nu primeau şi pentru zilele când răbdaseră).

Un cititor înzestrat cu perspicacitate poate acum şi fără ajutorul autorului să adauge că hoţii şi bandiţii ocupă rândul de sus şi cât mai aproape de deschizătură – de aer, de lumină. Ei au atâta acces la distribuirea pâinii de câtă pâine au nevoie, şi dacă transportul decurge greu, atunci nu se sfiesc să arunce sfânta cârjă (adică să confişte raţia necuvântătoarelor cenuşii). Drumul cel lung, hoţii îl scurtează jucând cărţi. Cărţile şi le confecţionează singuri, iar mizele pentru joc şi le adună prin percheziţionarea tuturor fraierilor, indiferent în ce sector al şlepului se află.

În anul 1897. V.I. Lenin a urcat la bordul vaporului… Sfântul Nicolae” în portul de pasageri ca un om liber.

Lucrurile jefuite o vreme sunt pierdute şi răspierdute

la joc între hoţi, apoi sunt transmise, sus, escortei. Da, cititorul a ghicit: escorta lucrează mână în mână cu hoţii, păstrează lucrurile furate ori le vinde la debarcadere şi în schimb aduc mâncare hoţilor.

Rezistenţă? Foarte rar. Iată unul dintre cazurile care s-au păstrat. În anul 1950, într-un şlep asemănător şi amenajat identic, doar că era unul mai mare – maritim, în convoiul pornit din Vladivostok spre Sahalin, şapte băieţi neînarmaţi, aparţinând articolului Cincizeci şi Opt, au opus rezistenţă hoţilor (erau din categoria câinilor), în jur de vreo optzeci de inşi (şi, ca întotdeauna, nu fără cuţite). Aceşti câini percheziţionaseră întreg convoiul încă din închisoarea de tranzit „Trei-zece" din Vladivostok. Ei percheziţionează foarte minuţios, nu se lasă mai prejos decât temni-cerii, cunosc toate ascunzişurile, dar la nicio percheziţie niciodată nu se descoperă totul. Ştiind asta, când au ajuns în cală au făcut un anunţ mincinos: „Cine are bani poate cumpăra mahorcă". Şi Misa Graciov a scos trei ruble, ascunse în pufoaică. Câinele Volodka-Tătarul a strigat la el: „Păi, bine, lepădătură, de ce nu-ţi plăteşti impozitele?" Şi a sărit să i-o ia. Dar fostul plutonier de armată Pavel (numele de familie nu s-a păstrat) l-a îmbrâncit. Volodka-Tătarul a sărit la el cu degetele praştie, dar Pavel l-a trântit la pământ. Numaidecât au sărit vreo douăzeci-treizeci de câini. Şi în jurul lui Graciov şi Pavel s-au strâns Volodia Şpakov, fost căpitan în armată; Serioja Potapov; Volodia Reunov, Volodia Tretiuhin, foşti plutonieri; şi Vasia Kravţov. Şi ce s-a întâmplat? Totul s-a terminat cu câteva lovituri reciproce. Fie că hoţii şi-au dat pe faţă tradiţionala şi adevărata laşitate (mascată întotdeauna sub o falsă dârzenie şi dezin-voltură) ori i-a împiedicat faptul că se aflau în apropierea santinelei (totul se petrecea chiar sub chepeng), iar ei se păstrau pentru un obiectiv social mult mai important: mergeau să cucerească închisoarea de tranzit din Alexandrovsk (chiar aceea pe

care ne-a descris-o Cehov (5)), să le-o sufle hoţilor cinstiţi, şi şantierul din Sahalin (fireşte, nu pentru a construi). Ei s-au retras, mulţumindu-se cu ameninţarea: „Pe uscat o să vă prefacem în gunoi!” (Lupta n-a mai avut loc, şi din băieţi n-au făcut „gu-noi”. La închisoarea din Alexandrovsk îi aştepta o surpriză neplăcută: ea fusese cucerită de hoţii cinstiţi.)

Pe vapoarele având destinaţia Kolîma, totul este organizat la fel ca pe şlepuri, doar că la o scară mai mare. Oricât ar părea de ciudat, mai sunt şi astăzi în viaţă câţiva dintre deţinuţii! transportaţi acolo în primăvara lui 1938, cu ocazia cunoscutei misiuni a navei „Krasin” (6), cu vechile va-poare-galoşi: „Djurma”, „Kulu”, „Novostroi”, „Dneprostroi”, cărora „Kra-sin” le croia drum printre gheţurile de primăvară. În calele friguroase şi murdare fuseseră de asemenea amenajate trei caturi, dar, în plus, la fiecare cât – priciuri supraetajate, din prăjini. Nu era chiar peste tot întuneric, din loc în loc mai ardea câte un felinar sau lampă de gaz. Rând pe rând, pe compartimente, îi scoteau la plimbare pe punte. Fiecare vapor transporta câte trei-patru mii de oameni. Cursa a durat mai mult de o săptămână. În vremea asta pâinea luată din Vladivostok s-a muce-găit, şi au redus norma de la 600 grame la 400. Erau hrăniţi cu peşte, iar apă de băut... Ei da, da, nu trebuie să fiţi răutăcioşi, cu apa întâmpinau dificultăţi temporare. În comparaţie cu transporturile fluviale, aici mai erau şi furtuni, rău de mare: oamenii sleiţi de puteri vomitau şi nu erau în stare să se ridice din această vărsătură greţoasă întinsă în straturi pe toată pardoseala. În drum a avut loc şi un incident politic. Vasele trebuiau să treacă prin strâmtoarea La Pérouse, foarte aproape de insulele japoneze. Şi iată că brusc au dispărut mitralierele din turnurile de pază ale navei, oamenii din escortă s-au îmbrăcat în civil, calele au fost ermetic închise, ieşirea pe punte interzisă, în documentele de bord încă de la

Vladivostok se menţionase cu precauţie că nu transportă, Doamne fereşte, deţinuţi, ci lucrători angajaţi pentru Kolîma. O mulţime de ambarcaţiuni japoneze forfoteau pe lângă vapoare fără să bănuiască nimic. (Altă dată, în 1939, cu „Djurma" s-a întâmplat altceva: hoţii din cală s-au strecurat în cambuză, au jefuit-o, apoi i-au dat foc. Asta s-a întâmplat când tocmai treceau pe lângă Japonia. „Djurma" a început să scoată fum, japonezii şi-au oferit ajutorul, dar căpitanul a refuzat, şi nici măcar n-a deschis tambuchiurile! Când s-au depărtat de japonezi, au aruncat în mare cadavrele celor ce s-au asfixiat, iar alimentele arse, pe jumătate compromise, le-au dat în lagăr pentru raţiile deţinuţilor.)

De atunci au trecut decenii, dar câte cazuri nu se întâmplă pe mările lumii, şi cei aflaţi în nenorocire nu mai sunt deţinuţi, ci cetăţeni sovietici, dar invocându-se mereu acelaşi secret, prezentat drept mândrie naţională, este refuzat orice ajutor! mai bine să ne înghită rechinii, decât să acceptăm mâna voastră care ne oferă ajutor! Secretul este cancerul nostru!

Înainte de Magadan caravana s-a împotmolit printre gheţuri, n-a mai putut s-o ajute nici „Krasin" (era prea devreme pentru navigaţie, dar se grăbeau să ducă forţa de muncă la destinaţie. În ziua de 2 mai, neputând ajunge la ţărm, deţinuţii au fost debarcaţi pe gheaţă. Noilor veniţi li s-a deschis înainte priveliştea puţin veselă a Magadanului de atunci: mici vulcani stinşi, pustii, niciun copac, niciun tufiş, nicio pasăre, doar câteva căsuţe de lemn şi clădirea cu un etaj a Dalstroiului. Totuşi, jucându-se de-a reeducarea, adică prefăcându-se că n-au adus oase pentru pavarea Kolîmei aurifere, ci doar cetăţeni sovietici temporar izolaţi, care se vor mai întoarce la viaţa creatoare, i-au întâmpinat cu fanfara Dalstroiului. Fanfara cânta marşuri şi valsuri, iar oamenii istoviţi, pe jumătate morţi, se târau pe gheaţă într-un şir cenuşiu, trăgând după

ei lucrurile lor de la Moscova (acest convoi imens, în întregime politic, aproape că n-a întâlnit încă hoţi) şi cărând pe umeri alţi oameni doar pe jumătate vii: reumatici şi ologi (ologii erau şi ei condamnaţi).

Bag de seamă însă că încep să mă repet, că va fi anost de scris şi anost de citit, căci cititorul ştie totul dinainte: acum îi vor transporta cu camioanele cale de sute de kilometri, apoi zeci de kilometri îi vor duce pe jos. Şi acolo ei vor inaugura noi lagăre şi chiar din prima clipă după ce au sosit se vor duce la lucru, iar de mâncat vor mânca peşte şi făină înmuiată cu zăpadă. Şi vor dormi în corturi.

Da, aşa este. Deocamdată însă, în primele zile, vor fi instalaţi aici, la Magadan, tot în corturi polare. Aici vor fi trecuţi prin comisie, adică examinaţi despuiaţi, şi, după starea şezutului, se va determina capacitatea lor de muncă (şi toţi se vor dovedi apţi). Apoi, desigur, îi vor duce la bale, şi la vestiar le vor ordona să-şi lase hainele de piele, cojoacele, pulo-verele de lână, costumele din stofă fină, pâslarii cu talpă de piele, cizme-le (căci doar n-au venit mujici proşti, ci activişti de seamă ai partidului: redactori şefi de ziare, directori de trusturi şi uzine, lucrători de la comitetele regionale de partid, profesori de economie politică, oameni, care la începutul anilor ’30 cunoşteau valoarea lucrurilor). „Da cine le va păzi?” întreabă novicii neîncrezători. „Cine are nevoie de lucrurile voastre? răspund jigniţi cei din personal. Intraţi şi spălaţi-vă liniştiţi”. Şi ei intră. Ieşirea va fi pe altă uşă, iar acolo vor primi pantaloni negri de bumbac şi bluze, pufoaice de lagăr fără buzunare, bocanci din piele de porc. (O, ăsta nu-i un fapt mărunt! Asta înseamnă despărţirea de viaţa anterioară, şi de titluri, şi de funcţii, şi de onoruri.) „Da’ unde sunt lucrurile noastre?!” vor striga ei. „Lucrurile voastre au rămas acasă! se răsteşte la ei un nu ştiu ce şef. În lagărul nostru este comunism! Cap de coloană, înainte

marş!”

Păi dacă este „comunism”, ce să mai zică? Doar pentru el şi-au dat viaţa…

* * *

Există însă şi transporturi efectuate cu căruţele ori pur şi simplu pedestre. Ţineţi minte, în romanul învierea erau minaţi pe jos, într-o zi însorită, de la închisoare la gară. Iar în Minusinsk, în anul 194… după ce un an întreg nu-i scoseseră nici măcar la plimbare, oamenii se dezvăţaseră să mai meargă, să respire, să privească lumina. I-au scos, i-au aliniat şi i-au mânat douăzeci şi cinci de kilometri până la Abakan. Cel puţin zece oameni au murit pe drum. Despre aceasta nu se va scrie niciun roman mare, nici măcar un capitol din el: când locuieşti la cimitir, nu-ţi mai vine să jeleşti.

Transportul pedestru este bunicul transportului pe calea ferată, bunicul vagon-zak-ului şi bunicul „roşcovanelor”. În zilele noastre este folosit tot mai puţin, doar acolo unde încă nu este posibil transportul mecanic. Uite aşa îi duceau pe condamnaţii din Leningradul aflat sub blocadă pe un traseu peste Ladoga până la trenurile roşii (femeile mergeau laolaltă cu prizonierii germani, iar pe bărbaţii noştri îi despărţeau cu baionetele de femei ca să nu le ia pâinea. Pe cei care cădeau, îi descălţau numaidecât şi îi aruncau, vii sau morţi, într-un camion). Astfel, în anii ’30, de la închisoarea de tranzit din Kotlas expediau zilnic convoaie de câte o sută de oameni până la Ust-Vâm (cam trei sute de kilometri), iar uneori şi până la Cibiu (peste cinci sute). Odată, în 1938, au mânat astfel un convoi de femei. Aceste convoaie parcurgeau douăzeci şi cinci de kilometri pe zi. Escorta avea unul sau doi câini. Pe cei ce rămâneau în urmă îi îmboldeau cu patul armelor. E drept, lucrurile deţinuţilor, cazanul şi alimentele le cărau în căruţele care veneau în urmă, ceea ce amintea de convoaiele clasice din secolul trecut. Existau şi izbe de

popas: casele părăginite ale deschiaburiţilor, cu ferestrele sparte, cu uşile scoase. Contabilitatea închisorii de tranzit din Kotlas elibera alimente pentru un timp calculat teoretic: dacă drumul va decurge normal, niciodată pentru o zi în plus (principiul general al tuturor contabilităţilor noastre). În cazul când întârziau pe drum, economiseau cât puteau alimentele ori le dădeau să mănânce terci din făină de secară fără sare, ori nu le dădeau nimic. În privinţa asta se deosebeau de convoaiele clasice.

În anul 1940, convoiul în care se afla şi A.I. Oleniov, după ce a fost descărcat din şlep, s-a deplasat mai departe prin taiga pe jos şi (de la Kniaj-Pogost la Cibiu) fără pic de hrană. Au băut apă din bălţi şi curând i-a doborât dizenteria. Cădeau fără puteri, şi câinii sfârtecau hainele celor căzuţi. La Ijma prindeau peşte cu pantalonii şi îl mâncau crud. (Şi când au ajuns într-o poiană, au fost anunţaţi: aici veţi construi calea ferată Kotlas-Vorkuta!)

Şi în alte puncte ale nordului nostru european au fost trimise convoaie pedestre până când, pe aceleaşi rute, pe terasamentele construite de deţinuţii din primele serii, au început să circule veselele vagoane roşii, transportând deţinuţii din seria a doua.

Transporturile pedestre au tehnica lor, care este elaborată acolo unde trebuie duşi mai des şi mai mulţi. Când pe o potecă din taiga este mânat un convoi de la Kniaj-Pogost până la Vestiana şi deodată nu ştiu care deţinut a căzut şi mai departe nu poate merge, ce credeţi că este de făcut cu el? Gândiţi-vă bine – ce? Că doar n-or să oprească întreg convoiul! Şi pentru fiecare deţinut căzut n-o să lase câte un puşcaş –puş caşii sunt puţini, iar deţinuţii sunt mulţi. Deci?... Puşcaşul rămâne cu el pentru scurtă vreme, apoi ajunge convoiul din urmă – singur.

Cel mai mult s-au menţinut transporturile pedestre, devenite permanente, de la Karabas la Spassk. Nu sunt în total decât treizeci şi cinci – patruzeci de kilometri, dar

trebuie străbătuţi într-o singură zi de către o mie de oameni dintr-odată, între care să se afle mulţi slăbiţi. Aici se aşteaptă că vor cădea mulţi şi vor rămâne în urmă pradă acelei lipse de voinţă şi indiferenţe dinaintea morţii, încât poţi să-i şi împuşti că tot nu pot să meargă. De moarte nu se mai tem, dar de bâtă? De bâta neobosită care îi loveşte mereu pe unde nimereşte? De bâtă ei se tem şi vor merge mai departe! Acest lucru e verificat, aşa este. Şi iată, convoiul este înconjurat nu numai cu lanţul obişnuit de trăgători cu automate, care se ţin la o distanţă de cincizeci de metri, dar şi cu un lanţ interior de soldaţi fără arme, dar cu bâte. Cei care rămân în urmă sunt bătuţi (cum a prezis, de altfel, şi tovarăşul Stalin), sunt bătuţi şi iar bătuţi. Ei sunt sleiţi de puteri, dar merg, şi este de mirare că mulţi dintre ei ajung la destina-ţie! Ei nu ştiu că asta este proba bâtei şi că pe cei pe care nici cu bâtele nu-i mai scoală să meargă – pe aceia îi culeg căruţele care vin în urmă. Experienţă organizatorică! (Se poate ridica întrebarea: de ce nu-i urcă pe toţi în căruţe de la început? … Da' de unde căruţe? Şi de unde cai? Căci noi avem tractoare. Şi ce preţ o fi având astăzi ovăzul?…) Transportul pedestru s-a folosit intens în anii 1948 – 1950.

În anii '20, transporturile pedestre erau modalitatea cea mai des întâlnită. Eram copil, dar mi le amintesc foarte bine: pe străzile din Rostov pe Don convoaiele treceau fără a mai fi ferite de privitori. Şi, fiindcă veni vorba, celebra comandă: „… foc fără avertisment!" atunci suna altfel, tot din pricină că era altă tehnică: deseori, escorta era înarmată doar cu săbii. Atunci comanda suna aşa: „Un pas înapoi, escortă împuşcă-retează!" Sună grozav acest „împuşcă-retează!" Şi nu poţi să nu-ţi închipui că, îndată îţi vor reteza capul pe la spate.

Ba chiar şi în 1936, în februarie, prin Nijni Novgorod mărşăluia un convoi de bătrâni de dincolo de Volga, cu barba lungă, îmbrăcaţi în zăbunuri făcute în casă şi

încălţaţi cu opinci şi obiele: „Rusia care dispare”… Şi brusc le-au tăiat drumul trei automobile cu preşedintele VŢIK – Kalinin. Convoiul a fost oprit. Kalinin a trecut, dar n-a manifestat niciun interes.

Cititorule, închide ochii. Auzi un zgomot de roţi? Trec vagon-zak-urile. Trec „roşcovanele”, în orice minut din zi şi din noapte, în orice zi din an. Şi, iată, se aude plescăit de apă: trec şlepurile cu deţinuţi. Şi, iată, hu-ruie motoarele dubelor. Tot timpul debarcă, îmbarcă ori transbordează pe cineva. Dar de unde vine această larmă? Din celulele arhipline ale închisorilor de tranzit. Şi acest urlet? Sunt vaietele celor jefuiţi, violaţi, bătuţi…

Am trecut în revistă toate modalităţile de transport şi am constatat că sunt unul mai prost decât altul. Am examinat închisorile de tranzit, dar nu am găsit că vreuna ar fi mai bună. Şi chiar cea mai de pe urmă speranţă omenească, speranţa că îl aşteaptă ceva mai bun, că în lagăr va fi mai bine, este o speranţă mincinoasă.

În lagăr va fi mai rău!

Capitolul 4

(II) DIN INSULĂ ÎN INSULĂ

SE întâmplă uneori ca zeki să fie transportaţi de pe o insulă pe alta a Arhipelagului pur şi simplu câte unul într-o luntre solitară. Aceasta se numeşte escortă specială. Este modalitatea de transport cea mai puţin dură, aproape nu se deosebeşte de călătoria în stare de libertate. Puţini au norocul să se deplaseze astfel. Mie, pe întreg parcursul vieţii de deţi-nut, mi s-a întâmplat de trei ori.

Escorta specială se dă din dispoziţia unor persoane de rang mare. Ea nu trebuie confundată cu repartiţia specială, care este semnată de aparatul GULag-ului. Deţinutul cu repartiţie specială cel mai adesea călătoreşte împreună cu convoaiele obişnuite, cu toate că şi el are parte de porţiuni minunate de drum (cu atât mai frapante). De pildă, letonul Hans Bernstein călătoreşte din Nord pe

Volga inferioară cu repartiţie specială pentru agricultură. Călătoreşte în toate condiţiile descrise până acum: înghesuială, umilinţe, câini asmuţiţi asupra lui, baionete în spate, strigăte de „un pas la dreapta, un pas la stânga…” – şi deodată îl debarcă în micuţa gară Zanzevatka. Aici este preluat de un gardian liniştit, care nu purta niciun fel de armă. Acesta îi spune, căscând: „Bine, o să înnoptezi la mine. Mâine o să te duc în lagăr, până atunci te poţi plimba”. Şi Hans se plimbă! Puteţi oare înţelege ce înseamnă să te poţi plimba pentru un om condamnat la zece ani, care şi-a luat de multe ori adio de la viaţă, care încă azi-dimineaţă se mai afla în vagon-zak, iar mâine va fi în la-găr? Acum însă el se plimbă şi priveşte forfota găinilor din grădiniţa gării, priveşte cum femeile, care n-au vândut pasagerilor din tren nici unt, nici pepeni galbeni, se pregătesc de plecare. El face trei, patru, cinci paşi într-o parte şi nimeni nu-i strigă „Stai!”, cu degete neîncrezătoare atinge frunzele de salcâm şi e gata să-l podidească plânsul.

Escorta specială este pe de-a-ntregul o astfel de minune, de la început până la sfârşit. Acum nu mai ai de-a face cu convoiul comun, nu-ţi mai duci mâinile la spate, nu te mai dezbraci la pielea goală, nu te mai aşezi cu fundul pe pământ, nici nu vei fi percheziţionat. Escorta se poartă prieteneşte şi chiar îţi vorbeşte cu „dumneavoastră”. Te avertizează în mod general: dacă încercaţi să fugiţi, noi, de obicei tragem. Revolverele noastre sunt încărcate, le avem în buzunar. Haideţi dar să călătorim fără complicaţii, purtaţi-vă cât mai degajat, nu lăsaţi să se înţeleagă că sunteţi deţinut. (Vă rog foarte mult să remarcaţi că şi aici, ca întotdeauna, interesele individului şi interesele statului coincid pe deplin.)

Viaţa mea de lagăr a luat o altă întorsătură în ziua când, cu degetele zgârcite (din pricina uneltei pe care o ţineam în mâini, degetele încetaseră să mi se mai

dezdoaie), mă pregăteam să încep lucrul în brigada de dulgheri, iar şeful m-a tras la o parte şi cu un respect neaşteptat mi-a spus: „Ştii, prin hotărârea ministrului afacerilor interne…”

Am încremenit. Brigada a plecat, iar „slujbaşii” din zonă s-au îngrămădit în jurul meu. Unii ziceau: „Or să-ţi mărească pedeapsa”, alţii: „Or să te elibereze”, însă toţi erau de acord că n-o să-l pot evita pe ministrul Kru-glov (1). Eu, de asemenea, oscilam între o nouă condamnare şi eliberare. Uitasem cu totul că în urmă cu o jumătate de an în lagărul nostru venise nu ştiu ce tip care ne-a dat să completăm fişele de evidenţă ale GULag-ului (după război au început această treabă în lagărele cele mai apropiate, dar este puţin probabil că au dus-o la bun sfârşit). Coloana cea mai importantă din acesta fişă era „specialitatea”. Şi pentru a-şi urca preţul, zeki treceau aici specialităţile cele mai apreciate în GULAG: „frizer”, „croitor”, „magazioner”, „brutar”. Eu, închizând ochii pe jumătate, am scris: „specialist în fizica nucleară”. Specialist în fizica nucleară nu am fost de când mama m-a făcut, doar înainte de război frecventasem un curs la universitate, cunoşteam denumirile şi parametrii particulelor atomice şi m-am hotărât la această specialitate. Era anul 1946, bomba atomică avea mare căutare. Eu însă nu am acordat nicio importanţă acelei fişe, uitasem de ea.

Există o legendă absolut îndoielnică, neclară, neconfirmată de nimeni, dar care poate fi auzită din când în când prin lagăr: că undeva, în acest Arhipelag, există nişte insule mici aşa-numite ale paradisului. Nimeni nu le-a văzut, nimeni n-a fost acolo, iar cei care au fost tac, nu vor să spună nimic. Se zice că în acele insule curg râuri de lapte şi miere, iar hra-na oamenilor nu este mai jos de ouă şi smântână; acolo, se spune, este curat, întotdeauna cald, muncă intelectuală şi ultrasecretă.

Şi iată, în aceste insule ale paradisului (în limbajul

puşcăriaşilor – şa-raşki) mi-am ispăşit eu jumătate din pedeapsă. Lor le datorez faptul că am rămas în viaţă. În lagăre n-aş fi supravieţuit până la sfârşitul condamnării. Lor le datorez faptul că scriu această încercare de investigaţie literară, deşi lor nu le-am rezervat loc în această carte (lor le-am dedicat un roman (2). Şi din aceste insule: din prima în cea de a doua, din cea de a doua în cea de a treia, am fost eu transportat cu escortă specială: doi gardieni şi eu.

Dacă sufletele morţilor zboară uneori printre noi, ne văd, citesc cu uşurinţă cele mai infime porniri ale noastre, dar noi nu le vedem şi nu le ghicim prezenţa imaterială, aşa este şi călătoria cu escortă specială.

Tu te cufunzi în vâltoarea vieţii libere, te înghionteşti în holul gării. Izbuteşti să parcurgi nişte anunţuri care, cu siguranţă, nu te privesc din niciun punct de vedere. Te-ai aşezat pe „canapeaua” veche a gării şi asculţi discuţii ciudate, lipsite de seriozitate: că nu ştiu care bărbat îşi bate soţia ori a lăsat-o; o soacră, nu ştiu de ce, nu se înţelege cu nora; vecinii de apartament comun lasă lumina aprinsă pe coridor şi nu îşi şterg picioarele; nu ştiu cine îi pune nu ştiu cui beţe în roate la serviciu; cuiva i se propune un post bun, dar el nu se hotărăşte să ceară transferul: nu e deloc uşor să te muţi dintr-un loc într-altul!

Asculţi toate acestea şi fiorii renunţării îţi furnică pielea spatelui şi a capului: şi îţi apare atât de clar adevărata măsură a lucrurilor în Univers! Măsura tuturor slăbiciunilor şi pasiunilor! Iar acestor păcătoşi nu le-a fost dat nicicum să o vadă. Viu cu adevărat, autentic viu nu eşti decât tu, cel imaterial, iar toţi aceştia doar dintr-o greşeala se socotesc în viaţă.

Şi între voi se cască o prăpastie de netrecut! Nu poţi să-i strigi, nici să-i plângi, nici să-i scuturi de umăr, căci tu eşti un spirit, tu eşti o fantomă, iar ei – corpuri materiale.

Oare cum să le sugerezi, cum să-i faci să înţeleagă: printr-o inspiraţie subită, printr-o nălucă, în somn? Fraţilor! Oameni buni! Pentru ce v-a fost dată viaţa?! Într-un miez de noapte întunecoasă se deschid larg uşile celulelor morţii şi oamenii cu suflet mare sunt duşi ca să fie împuşcaţi. Pe toate căile ferate ale ţării, în clipa aceasta, acum, după ce au mâncat scrumbia, oamenii îşi ling cu limba amară buzele uscate, visează la fericirea pe care ţi-o procură picioarele întinse, la liniştea care îi aşteaptă după ce şi-au făcut nevoile. Pe Kolîma, numai vara pământul se dezgheaţă la o adâncime de un metru, şi doar atunci îngroapă osemintele celor care au murit peste iarnă. Iar voi, sub cerul albastru, sub soarele dogoritor, aveţi dreptul să dispuneţi de soarta voastră, să mergeţi să beţi apă, să vă întindeţi, să vă duceţi unde poftiţi fără escortă! Ce vă pasă de lumina aprinsă în coridor? Ce treabă aveţi cu soacra aceea? Vreţi să vă spun eu acum care este esenţialul în viaţă, care sunt secretele ei? Să nu alergaţi după ce este iluzoriu, după avere, după titluri: acestea se obţin cu zeci de ani de nervi şi se confiscă într-o noapte. Să trăiţi având o superioritate egală asupra vieţii: să nu vă speri-aţi de nenorocire şi să nu tânjiţi după fericire, căci: amarul nu ţine un veac, şi dulcele nu-l bei până la fund. Să fiţi mulţumiţi că nu îngheţaţi de frig, şi setea, şi foamea nu vă sfâşie măruntaiele cu ghearele lor. Dacă nu aveţi şira spinării ruptă, dacă merg amândouă picioarele, dacă amândouă braţele se îndoaie, amândoi ochii văd şi aud amândouă urechile – pe cine vreţi să mai invidiaţi? De ce? Căci a invidia pe altul înseamnă să-ţi faci mult rău ţie. Frecaţi-vă ochii, spălaţi-vă inima şi mai presus de orice să-i preţuiţi pe cei care vă iubesc şi care vă simpatizează. Nu-i ofensaţi, nu le spuneţi vorbe urâte, nu vă despărţiţi certaţi: căci nu ştiţi, poate că aceasta e ultima voastră faptă înainte de arestare, şi aşa veţi rămâne în memoria lor!…

Însă băieţii din escortă îşi mângâie revolverele negre din buzunare. Şi noi stăm, toţi trei, alături, ca nişte oameni serioşi, ca nişte prieteni paşnici. Îmi şterg fruntea, închid ochii, îi deschid – din nou acelaşi vis: o mulţime de oameni neescortată de nimeni. Eu îmi amintesc perfect că azi-noapte am dormit în celulă şi mâine voi fi din nou într-o celulă. Apar nişte controlori cu cleştii lor: „Biletul dumneavoastră!" „E la tovarăşul meu".

Vagoanele sunt pline („pline" precum în lumea liberă, nimeni nu s-a întins sub banchetă, nimeni nu s-a aşezat în spaţiul de trecere). Mi s-a spus să mă comport degajat şi eu mă comport mai mult decât degajat: am văzut că în compartimentul vecin era un loc liber la fereastră şi m-am mutat acolo. Dar pentru băieţii din escortă nu s-au găsit locuri. Ei stau în compartimentul dinainte şi nu mă scapă din ochi. La Pereborî se eliberează locul din faţa mea, dar, înaintea gardianului meu, izbuteşte să ocupe locul un flăcău botos, care purta scurtă îmblănită şi o căciulă de blană, cu un geamantan simplu de lemn, dar solid. Am recunoscut acest geamantan: era confecţionat într-un lagăr, made in Arhipelag.

„U-u-uf, răsuflă din greu flăcăul. Deşi este lumină puţină, văd însă că este roşu la faţă, urcarea în tren fusese cu bătaie. Şi scoate un bidonaş: „Bei o gură de bere, tovarăşe?" Ştiu că escorta mea stă ca pe jăratic în compartimentul vecin: nu trebuie să beau băuturi alcoolice, n-am voie! Dar trebuie să mă comport degajat. Şi las să-mi scape neglijent: Da, mulţumesc, poţi să-mi torni". (Bere?? Bere!! De trei ani nu mai băusem nicio înghiţitură! Mâine, în celulă, o să mă laud: am băut bere!) Se întunecase. În vagon nu se aprind becuri electrice: debandada postbelică. Într-un felinar vechi, deasupra uşii arde un muc de luminare pentru patru compartimente deodată: două înainte, două în spate. Eu şi flăcăul discutăm amical, aproape fără să ne vedem unul pe

celălalt. Oricât se apleacă gardianul meu – nu aude nimic din pricina ţăcănitului roţilor. În buzunar am o carte poştală pentru acasă. Acum o să-i explic conlocu-itorului meu simplu cine sunt eu şi o să-l rog să mi-o pună la cutia de scrisori. Judecând după geamantan şi el a fost închis. Dar el mi-a luat-o înainte: „Ştii, abia am obţinut acest concediu. Doi ani de zile nu mi-au aprobat, am o slujbă tare păcătoasă”. – „Ce fel de slujbă?” – „Tu nu ştii. Eu sunt asmodeu? (3) Epoleţii albaştri, n-ai văzut niciodată?” Ptiu, drace, cum de nu mi-am dat seama de la început: Pereborî este centrul lagărelor de pe Volga, iar valiza i-au lucrat-o zeki pe degeaba. Doamne, cum este ţesută viaţa noastră: la două compartimente nu erau de ajuns doi asmodei, s-a mai urcat şi al treilea! Poate că pe undeva se ascunde şi cel de al patrulea? Poate că sunt în toate compartimentele?… Poate că încă vreunul dintre ai noştri călătoreşte cu escortă specială?

Flăcăul meu se vaită întruna, se plânge de soartă. Atunci eu îi dau o replică enigmatică: „Dar celor pe care tu îi păzeşti, care au primit câte zece ani de pomană, crezi că le este mai uşor?” Numaidecât s-a închis în el şi a tăcut până dimineaţa: observase dinainte în semiîntunere că purtam manta şi tunică de militar. La început o fi crezut că sunt vreun simplu militar, iar acum, naiba să-l ia, poate crede că sunt un agent operativ al MVD-ului? Că vânez fugari? De ce mă aflu în acest vagon? Iar el a înjurat lagărul în faţa mea…

Mucul din felinar s-a topit, dar tot mai arde. Pe raftul al treilea de ba-gaje, un tânăr cu voce plăcută povesteşte despre război, despre cel adevărat, despre cel care nu se scrie în cărţi. Fusese genist, povesteşte întâmplări adevărate. Şi este atât de plăcut că, uite, adevărul neîngrădit pătrunde totuşi în urechile cuiva.

Puteam să povestesc şi eu… Chiar voiam să povestesc!… Dar nu, nu mai vreau. Cei patru ani de război

ai mei au dispărut ca şi când n-ar fi fost. Nici nu mai cred că au existat şi nici nu mai vreau să-mi aduc aminte. Cei doi ani de aici, cei doi ani de Arhipelag, mi-au eclipsat drumurile frontului, au eclipsat totul. Cui pe cui se scoate.

Şi iată, petrecând doar câteva ceasuri printre oamenii liberi, simt că gura mea rămâne mută, că eu n-am ce face printre ei, mă simt legat de aici. Vreau să vorbesc liber! Vreau să mă întorc în patria mea! Vreau acasă, în Arhipelagul meu!

Dimineaţa uit cartea poştală pe poliţa de sus a compartimentului: însoţitoarea de vagon trebuie să deretice cât de cât, dacă e om, o va pune la cutie…

Ieşim în piaţă din gara Iaroslavl. Gardienii mei s-au nimerit novici, nu cunosc Moscova. Mergem cu tramvaiul „B”, hotărăsc eu pentru ei. În staţia de tramvai din mijlocul pieţei este mare îmbulzeală – e ora când lumea se duce la serviciu. Gardianul urcă la vatman şi îi arată legitimaţia de lucrător al MVD. Noi stăm pe platforma din faţă, cu figuri importante, de parcă am fi deputaţi ai Mossovietului şi, bineînţeles, nu luăm bilete. Pe un bătrân nu-l lasă să urce prin faţă: nu eşti invalid, poţi urca şi prin spate!

Ne apropiem de strada Novoslobodskaia, coborâm, şi pentru prima oară văd închisoarea Butârki din exterior, deşi sunt adus aici pentru a patra oară şi aş putea foarte uşor să-i schiţez planul interior. U-u, ce zid înalt şi sever, care se întinde pe distanţa câtorva grupuri de clădiri! Inimile moscoviţilor îngheaţă când văd deschizându-se gura de oţel a acestor porţi. Eu însă părăsesc fără să regret trotuarele Moscovei, traversez ca acasă turnul cu boltă al postului de gardă, zâmbesc, intrând în prima curte, recunosc uşa principală de lemn sculptat şi nu-mi pasă că acum mă vor pune – iată că m-au şi pus – cu faţa la zid şi mă întreabă: „Numele? Prenumele, patronimicul?… Anul naşterii?…”

Numele!… Rătăcitor printre Stele! (4) Corpul meu a

fost înfăşat, dar sufletul nu este în puterea lor.

Eu ştiu: după câteva ore de proceduri inevitabile asupra corpului meu – boxă, percheziţie, eliberarea bonurilor, completarea fişei de intrare, dezinfecţie şi baie – voi fi introdus în celula cu două bolţi, cu arcadă atârnând la mijloc (toate celulele sunt aşa, cu două ferestre mari, cu o masă-dulap lungă, unde voi întâlni nişte oameni necunoscuţi, dar negreşit inteligenţi, interesanţi şi prietenoşi, şi ei vor începe să povestească, şi voi începe să povestesc şi eu, şi seara parcă nu-ţi vine să te culci numaidecât.

Castroanele aici vor fi gravate (ca să nu fie luate la plecare): „Butiur”. Sanatoriul Butiur, cum râdeam aici data trecută. Un sanatoriu puţin cunoscut demnitarilor graşi, care doresc să slăbească. Îşi târăsc burţile la Kislovodsk (5), fac plimbări pe itinerarii dinainte stabilite, fac genuflexiuni, asudă o lună întreagă ca să dea jos două-trei kilograme. Dar în sanatoriul Butiur, care se află la doi paşi, oricare dintre ei ar slăbi o jumătate de pud într-o săptămână fără niciun fel de exerciţii.

Este un fapt verificat. Şi fără excepţii.

* * *

Unul dintre adevărurile de care te convinge închisoarea este acela că lumea e mică, pur şi simplu foarte mică. E adevărat că Arhipelagul GU-LAG care se întinde pe acelaşi spaţiu ca şi Uniunea Sovietelor, că număr de locuitori este mult mai mic decât ea. Câţi anume există în Arhipe-lag ne este imposibil să aflăm. Se poate admite că în lagăre nu s-au găsit concomitent mai mult de douăsprezece milioane (unii intrau în pământ, maşina aducea alţii). Şi politicii nu erau mai mult de jumătate dintre ei. Şase milioane. O ţară mică, precum Suedia sau Grecia, unde mulţi se cunosc între ei. Nu este de mirare, deci, că, nimerind în oricare celulă a oricărei închisori de tranzit, ascultând ce povestesc unii şi povestind la rândul

tău, vei constata negreşit că tu şi colegii de celulă aveţi cunoscuţi comuni. (Dar cel mai elocvent este cazul lui Dolgan, care a stat la secret un an întreg. După Suhanovka, după bătăile lui Riumin şi spital a ajuns într-o celulă la Lubianka. Când s-a recomandat, isteţul F. îi spune numaidecât: „A-a, păi eu te cunosc pe dumneata!” – „De unde? întreabă Dolgan temător. Vă înşelaţi!” – „Nicidecum. Dumneata eşti americanul acela Alexander Dolgan, despre care presa burgheză a minţit că ai fost răpit, iar TASS a dezminţit. Eram liber atunci şi am citit”.)

Îmi place momentul când în celulă este introdus unul nou (nu un novice, acela intră deprimat, tulburat, ci un zek cu vechime), îmi place, de asemenea, când intru şi eu într-o celulă nouă (să mă ierte Dumnezeu, dar mai bine n-aş intra deloc): un zâmbet nepăsător, un gest larg: „Salutare, fraţilor!

— Şi mi-am aruncat sacul pe priciul comun.

— Ce noutăţi mai sunt anul acesta prin Butârki?”

Începem să facem cunoştinţă. Iată-l pe Suvorov, un flăcău cu articolul 58. La prima vedere nu pare cu nimic deosebit, dar stai puţin, stai puţin: la închisoarea de tranzit din Krasnoiarsk a stat cu el în celulă un oarecare Mahotkin…

— Daţi-mi voie, nu era aviator polar?

— Da, da, numele lui a fost dat…

— …unei insule din golful Taimîr. A fost condamnat în virtutea articolului 58 – 10. Înseamnă că l-au lăsat să plece la Dudinka, nu-i aşa?

— Da. De unde ştiţi?

Splendid, încă o verigă în biografia lui Mahotkin, care îmi era total necunoscut. Nu l-am întâlnit niciodată şi poate nici nu-l voi întâlni vreodată, dar memoria activă a înregistrat tot ce ştiu despre el: Mahotkin primise un cervoneţ, dar insula nu putea fi rebotezată, pentru că figura pe hărţile din toată lumea (nu era o insulă

gulagovistă). A fost dus la o saraş-ka aeronautică din Bolşevo, însă aici murea de plictiseală: aviator printre ingineri, nu-i dădeau posibilitatea să zboare. Saraşka aceea a fost împărţită în două, Mahotkin a nimerit în jumătatea din Taganrog şi se părea că toate legăturile cu el au fost întrerupte. În cealaltă jumătate, cea din Râbinsk, mi s-a povestit, flăcăul ceruse să zboare în Extremul Nord. Acum, iată, aflu că i-au aprobat. Toate acestea mie nu-mi servesc la nimic, dar am memorat totul. Peste zece zile însă voi nimeri în aceeaşi boxă-baie (la Butârki există asemenea boxe simpatice, cu robinete şi ciubăr pentru a nu ocupa baia cea mare) cu un anume R. Nici pe acest R. nu-l cunosc, dar el a zăcut o jumătate de an în spitalul din Butârki, şi acum pleacă la saraşka din Râbinsk. Încă trei zile, şi în Râbinsk, această cutie ermetic închisă, unde deţinuţilor li s-a tăiat orice legătură cu lumea exterioară, se va afla că Mahotkin este la Dudinka, precum şi locul unde m-au dus pe mine. Acesta e telegraful deţinuţilor: atenţie, memorie şi întâlniri.

Dar acest bărbat simpatic, cu ochelari în rame de baga? Se plimbă prin celulă şi cu o voce plăcută de bariton cântă un lied de Schubert:

Şi tinereţea iar m-apasă.

Şi lungă-i calea spre mormânt…

— Ţarapkin, Serghei Romanovici.

— Daţi-mi voie, eu vă cunosc bine. Biolog? Nu v-aţi mai întors din străinătate? Din Berlin?

— De unde ştiţi?

— Păi, lumea este mică! În anul 1946, cu Nikolai Vladimirovici Timo-feev-Ressovski…

…Ah, ce grozavă era celula aceasta! Cred că a fost cea mai splendidă din viaţa mea de închisoare!… Era în luna iulie. Am fost adus din lagăr la Butârki datorită enigmaticei „dispoziţii a ministrului afacerilor interne”. Sosisem după-amiaza, dar închisoarea era atât de

aglomerată, încât formalităţile de primire au durat unsprezece ceasuri şi doar la ora trei din noapte, istovit piua boxe, m-au introdus în celula nr. 75. Luminată din cele două bolţi de două becuri electrice puternice, celula dormea ticsită, zbuciumându-se de zăpuşeală şi aer închis: aerul fierbinte de iulie nu circula prin ferestrele acoperite cu botniţe. Muştele fără somn bâzâiau şi se aşezau pe cei adormiţi, care tresăreau brusc. Unii îşi acoperiseră ochii cu batista de nas, ferindu-i de lumina puternică. Hârdăul igienic puţea cumplit: pe o astfel de căldură, procesul de descompunere este mult mai rapid. Celula, proiectată pentru douăzeci şi cinci de oameni, nu era chiar exagerat de plină: doar vreo optzeci de persoane. Priciurile, şi pe stânga şi pe dreapta, erau pe de-a-ntregul ocupate, la fel şi scuturile suplimentare întinse peste culoarul de trecere, şi peste tot de sub paturi ieşeau picioare, iar tradiţionala masă-dulap de la Butârki era împinsă spre hârdău. Doar aici am mai găsit o bucăţică de pardoseală liberă şi m-am culcat. Cei care se sculau să meargă la hârdău au trecut peste mine, până dimineaţa.

La comanda „Scularea!”, strigată prin ghişeu, totul s-a pus în mişcare: au început să strângă scuturile transversale, să împingă masa spre fereastră. S-au apropiat de mine să mă intervieveze: sunt novice sau pensionar de lagăr? S-a dovedit că în celulă se întâlneau două valuri: valul obişnuit al celor proaspăt condamnaţi, care urmau să fie expediaţi în lagăre, şi contravalul deportaţilor din lagăre, format întru totul din specialişti: fizicieni, chimişti, matematicieni, ingineri constructori, care nu ştiau unde vor fi trimişi. Oricum – în nişte prea fericite institute de cercetări ştiinţifice. (Aflând toate astea, m-am liniştit: ministrul n-o să-mi mărească durata condamnării.) De mine s-a apropiat un om încă tânăr, ciolănos (dar foarte slab), cu nasul uşor coroiat:

— Profesor Timofeev-Ressovski, preşedintele

asociaţiei ştiinţifico-tehnice a celulei 75. Asociaţia noastră se întruneşte zilnic după raţia de dimineaţă lângă fereastra din stânga. Aţi putea să ne faceţi vreo comunicare ştiinţifică? Pe ce temă?

Luat prin surprindere, stăteam în faţa lui în mantaua mea uzată şi că-ciula de iarnă (cei arestaţi iarna sunt sortiţi să poarte şi vara hainele de iarnă). Degetele încă nu mi se îndreptaseră de dimineaţă şi erau pline numai de jurnituri. Ce comunicare ştiinţifică puteam să fac eu? Atunci mi-am adus aminte că recent, în lagăr, am avut pentru două nopţi o carte adusă din lumea liberă: raportul oficial al ministerului de război al SUA privind prima bombă atomică. Cartea apăruse în primăvara asta. Nimeni din celulă nu a văzut-o? Ce întrebare deşartă – bineînţeles că nu. Era ironia sorţii, care mă obliga să mă abat pe făgaşul fizicii nucleare, aleasă de mine la înscrierea în GULAG.

După primirea raţiei, lângă fereastra din stânga s-a adunat asociaţia ştiinţifică şi tehnică – vreo zece oameni. Am ţinut comunicarea mea şi am fost primit membru în asociaţie. Unele lucruri le uitasem, altele nu le pricepusem, dar Nikolai Vladimirovici, deşi stătea de un an în închisoare şi n-avea de unde să ştie de bomba atomică, completa numaidecât lacunele expunerii mele. Un pachet de ţigări gol era tabla mea, în mână aveam o frântură interzisă dintr-un condei de plumb. Nikolai Vladi-mirovici mi le lua din mână şi desena, şi intervenea cu atâta siguranţă, de parcă era unul dintre fizicienii grupului din Los Alamos.

El lucrase, într-adevăr, cu unul dintre primele ciclotroane europene, dar pentru iradierea muştelor drosofile. Era unul dintre cei mai mari gene-ticieni contemporani. Zăcea deja la închisoare când Jebrak (6), care nu ştia acest lucru (dar poate că ştia), a avut curajul să scrie pentru o revistă canadiană: „Biologia rusă înseamnă Timofeev-Ressovski” (în 1948, când a început

distrugerea biologiei, lui Jebrak i s-a amintit de asta). Schrödinger, în broşura Ce este viaţa, a găsit loc să-l citeze de două ori pe Timofeev-Ressovski, care stătea de mult la închisoare.

Iar el stătea în faţa noastră şi strălucea prin cunoştinţele sale din toate domeniile posibile ale ştiinţei. El poseda acea anvergură de care oamenii de ştiinţă din generaţiile următoare nici nu vor să audă (ori s-au schimbat posibilităţile de cuprindere?). Cu toate că acum era atât de epuizat de foamea din timpul anchetei, încât aceste exerciţii nu erau prea uşoare pentru el. Pe linie maternă, el se trăgea dintr-o familie de nobili scăpătaţi din ţinutul Kalugăi, de pe râul Ressa, pe linie paternă – era descendent colateral din Stepan Razin (7), şi robusteţea căzăcească se simţea foarte mult în el: în ciolanele lui mari, în seriozitate, în apărarea fermă împotriva anchetatorului, dar şi în foamea lui, mai puternică decât a noastră.

Povestea lui era următoarea: în anul 1922, savantul german Vogt, care a înfiinţat la Moscova Institutul Creierului, a rugat să fie detaşaţi pentru a lucra permanent cu el doi studenţi absolvenţi. Astfel, Timofeev-Ressovski şi prietenul său Ţarapkin au fost detaşaţi în Germania pe timp nelimitat. Deşi acolo n-au avut o conducere ideologică, ei au obţinut mari succese în ştiinţa propriu-zisă, şi când în 1937 (!) li s-a ordonat să se întoarcă în patrie, acest lucru, pentru ei, din pricina inerţiei, s-a dovedit a fi imposibil: nu puteau să abandoneze nici logica lucrărilor proprii, nici aparatura, nici elevii lor. Şi poate n-au putut şi din pricină că în patria lor acum ar fi trebuit în mod public să împroaşte cu scârnă munca lor de cincisprezece ani din Germania, şi numai asta le-ar fi dat dreptul să existe (oare le-ar fi dat?). Astfel au intrat în categoria „celor care nu s-au mai întors”, rămânând cu toate acestea patrioţi.

În 1945, trupele sovietice au intrat în Buch (suburbia nord-estică a Berlinului). Timofeev-Ressovski le-a întâmpinat cu bucurie şi cu un institut întreg şi nevătămat: totul se rezolva cum nu se poate mai bine, acum nu trebuie să se mai despartă de institut! Au venit reprezentanţii, au făcut câţiva paşi încolo şi încoace, au zis: H-mm, împachetaţi totul în lăzi, le vom duce la Moscova.

— Este imposibil! a zis Timofeev, sărind înapoi. Totul va fi pierdut! Instalaţiile au fost puse la punct ani de-a rândul!

— H-m-m-m… s-au mirat şefii. Curând Timofeev şi Ţarapkin au fost arestaţi şi duşi la Moscova. Naivii, credeau că fără ei institutul n-o să funcţioneze. Chiar dacă nu funcţionează institutul, dar va triumfa linia generală! La Marea Lubianka, arestaţilor li s-a demonstrat cu uşurinţă că sunt trădătorii patriei (de patrie?), le-au dat câte zece ani, iar acum preşedintele asociaţiei ştiinţifice şi tehnice a celulei 75 se consola că nu a comis nicăieri nicio eroare.

În celulele de la Butârki, arcurile care susţin priciurile sunt foarte joase: nici chiar administraţiei închisorii nu i-a trecut prin cap că sub ele vor dormi deţinuţi. De aceea, mai întâi îi arunci vecinului mantaua, ca s-o aştearnă el acolo, pe urmă te culci cu faţa în jos pe culoarul de trecere şi începi să te târăşti. Pe culoare trece lumea, pardoseala de sub pat dacă se mătură o dată pe lună, pe mâini te speli doar la ieşirea de seară pentru nevoi, dar şi atunci fără săpun, – nu poţi spune că îţi simţi corpul curat, precum Chivotul lui Dumnezeu. Dar eram fericit! Acolo, pe pardoseala de ciment de sub prici, unde m-am târât ca un câine, unde, de sus, din pat, ne curgea în ochi praf şi tot felul de gunoaie, eu eram absolut fericit, fără nicio rezervă fericit. Bine a zis Epicur: şi lipsa diversităţii poate fi simţită ca o plăcere când urmează după diverse neplăceri anterioare. După lagăr, care părea că nu se va sfârşi niciodată, după o zi de muncă de zece ore,

după frig, ploaie, cu spatele beteag – o, ce fericire să stai lungit zile întregi, să dormi şi totuşi să primeşti şase sute cincizeci de grame de pâine şi de două ori hrană caldă: fiertură din nutreţ combinat şi carne de delfin, într-un cuvânt – sanatoriul Buâiur.

Să dormi! Este foarte important să te culci pe burtă, să te acoperi cu spatele şi să dormi! În timpul somnului nu-ţi cheltuieşti forţele şi nu-ţi chinuieşti inima, iar durata pedepsei scade, scade! Când viaţa noastră arde şi scânteiază ca o vâlvătaie, blestemăm necesitatea de a dormi opt ore de pomană. Când suntem năpăstuiţi, deznădăjduiţi, atunci – fii bla-goslovit somn de paisprezece ore!

În celula aceea m-au ţinut două luni şi am dormit pentru un an în urmă şi pentru un an înainte. În vremea asta, am ajuns de sub prici până la fereastră şi m-am întors din nou lângă hârdău, acum în pat, şi în pat am ajuns până la arc. De acum dormeam puţin: sorbeam elixirul vieţii şi mă delectam. Dimineaţa – asociaţia ştiinţifică şi tehnică, pe urmă şahul, cărţile (trei-patru cărţi bune la optzeci de oameni, se aştepta la rând), douăzeci de minute plimbare – acord major! Nu refuzăm plimbarea chiar dacă se nimereşte să fie ploaie torenţială. Dar lucrul cel mai important sunt oamenii, oamenii, oamenii! Nikolai Andreevici Semionov, unul din creatorii Dneproghesului. Prietenul lui de captivitate Fiodor Fiodorovici Karpov. Ironicul şi ingeniosul Viktor Kagan, fizician. Profesorul de con-servator Volodia Klempner, compozitor. Un tăietor de lemne şi vânător din pădurile Viatkăi, de nepătruns ca un lac de pădure. Enteesovistul Evgheni Ivanovici Divnici. El este şi propovăduitor al religiei ortodoxe, dar nu rămâne doar în cadrul teologiei, ci ponegreşte marxismul, declarând că în Europa de mult nu mai ia nimeni în serios această învăţătură, şi eu îi sar în apărare, doar sunt marxist. Cu un an în urmă cu câtă siguranţă l-aş fi

bombardat cu citate şi cât de umilitor aş fi râs de el! Dar acest prim an de închisoare a depus în mine – când s-a întâmplat asta? – n-am observat – atâtea straturi de evenimente noi, de aspecte şi semnificaţii, încât eu nu mai pot să spun că ele nu există, că sunt o minciună burgheză! Acum trebuie să recunosc: da, ele există. Şi astfel, numaidecât lanţul argumentelor mele slăbeşte şi sunt învins cu mare uşurinţă.

Şi din nou se perindă prizonierii, prizonierii şi iar prizonierii, valul din Europa nu se mai opreşte aproape de doi ani. Şi din nou emigranţii ruşi: din Europa şi din Manciuria. Iată cum se caută cunoscuţi printre emigranţi: din ce ţară sunteţi? Pe cutare îl cunoaşteţi? Bineînţeles că îl cunoaşte. (Aşa am aflat că a fost împuşcat colonelul lasevici.)

Şi bătrânu’] neamţ – neamţul acela corpolent, acum slab şi bolnav, pe care, cândva (cu două sute de ani în urmă?), în Prusia Orientală l-am obligat să-mi care geamantanul. O, ce mică este lumea!... Trebuia să ne vedem din nou! Bătrânul îmi zâmbeşte. M-a recunoscut şi el şi chiar pare să fie bucuros de întâlnire. M-a iertat. A fost condamnat la zece ani, dar i-au mai rămas de trăit mult mai puţin... Şi încă un alt neamţ: un lungan tânăr, dar de la care nu poţi scoate un cuvânt – poate din pricină că nu ştie o boabă ruseşte. La început nici nu-l iei drept neamţ: tot ce avea nemţesc i-a fost smuls de pe el de către hoţi, care i-au dat în schimb o tunică sovietică decolorată. El era un celebru as al aviaţiei germane. Prima lui campanie a fost războiul Boliviei cu Paraguay-ul; cea de-a doua – războiul civil din Spania; cea de-a treia – campania din Polonia, cea de-a patra – zborurile deasupra Angliei; cea de-a cincea – Ciprul; ce-a de-a şasea – Uniunea Sovietică. Şi întrucât este un as, el nu putea să nu tragă din aer asupra femeilor şi copiilor! Criminal de război, zece ani şi cinci botniţe.

— Şi, desigur, în celula noastră există un conformist (precum procurorul Kretov): „Bine au făcut că v-au închis, tică-loşilor, contrarevoluţionarilor! Istoria o să vă macine oasele, veţi fi folosiţi ca îngrăşăminte!” – Şi tu, câine, vei ajunge tot îngrăşământ!” îi strigă şi lui. – „Nu, cazul meu va fi revizuit, deşi am fost condamnat, nu sunt vinovat!” Celula vuieşte, clocoteşte. Un profesor de limba rusă, cu părul cărunt se ridică din pat, desculţ, şi ca un nou Hristos întinde mâinile: „Copiii mei, să ne împăcăm!… Copiii mei!” îi strigă şi lui: „Copiii tăi sunt în pădurile Brianskului! Noi suntem copiii nimănui!” Doar copiii GULAG-ului…

După cină şi ieşirea la „toaleta de seară”, la botniţele ferestrelor se lăsa noaptea, se aprindeau becurile istovitoare de sub tavan. Ziua îi desparte pe deţinuţi, noaptea îi apropie. Seara nu se încingeau discuţii, se organizau conferinţe ori concerte. Şi aici din nou strălucea Timofeev-Ressovski: a dedicat seri întregi Italiei, Danemarcei, Norvegiei, Suediei. Emigranţii povesteau despre Balcani, despre Franţa. Cineva a ţinut o conferinţă despre Le Corbusier, altcineva despre Gogol. Şi fumam ca turcii. Fumul din celulă puteai să-l tai cu cuţitul, se unduia precum cea-ţa. Botniţa împiedica circulaţia aerului. La masă ieşea Kostia Kiula, leat cu mine, un băiat cu faţa rotundă, ochi albaştri, aproape ridicol de disproporţionat, şi ne recita din versurile sale, compuse în închisoare. Glasul i se frângea de emoţie. Poemele se intitulau: Cel dintâi colet, Soţiei, Fiului meu. Când asculţi la închisoare versuri compuse înăuntrul ei nu te mai gândeşti dacă autorul s-a abătut ori nu de la sistemul silabo-tonic sau dacă versurile se termină în asonante ori în rime perfecte. Aceste versuri sunt sânge din inima ta, lacrimile soţiei tale. Cei din celulă plângeau.

De atunci, din această celulă, am simţit şi eu îndemnul să scriu versuri despre închisoare. Acolo, eu recitam din Esenin, aproape interzis înainte de război.

Tânărul Bubnov, fost prizonier, iar înainte, pare-se, student, care n-a apucat să-şi termine studiile, privea cu evlavie la cei ce recitau, faţa lui era plină de lumină. El nu era specialist, el nu venea din lagăr, ci mergea în lagăr, şi mai mult ca sigur – ţinând seama de puritatea şi francheţea caracterului său – ca să moară, cei că el nu rezistă acolo. Şi aceste seri în celula 75 au constituit pentru el şi pentru alţii – în alunecarea spre moarte, frânată pentru o clipă – imaginea acelei lumi minuna-te care există şi va exista, dar în care cruda soartă nu i-a îngăduit să trăiască nici măcar un anişor, un anişor din vârsta lui fragedă.

Cădea cu zgomot planşeta ghişeului şi răsuna răcnetul vertuhaiului: „Sti-i-ingerea!” Nu, nici înainte de război, urmând cursurile a doua facultăţi deodată, dând meditaţii şi încercându-mi puterile în ale scrisului, cred că nici atunci nu trăiam asemenea zile atât de încărcate, atât de pline, atât de răscolitoare ca în celula nr. 75, în vara aceea…

…

— Daţi-mi voie, îi zic eu lui Ţarapkin, însă de atunci, de la un anume Deul, un băiat de şaisprezece ani, care la această vârstă primise cinci ani pentru „propagandă antisovietică”…

— Cum, şi dumneavoastră îl cunoaşteţi?… A mers cu noi în acelaşi convoi la Karaganda…

— …am auzit că v-aţi angajat laborant pentru analize medicale, iar Nikolai Vladimirovici a fost tot timpul la munci comune…

— Şi a slăbit foarte mult. De la vagon până la Butârki l-au adus mai mult mort decât viu. Acum este internat în spital, cei de la Secţia a Patra Specială** îi dau unt, şi chiar vin, însă este greu de spus dacă se va pune pe picioare.

Aţi fost chemaţi de Secţia a Patra Specială?

— Da. Ne-au întrebat dacă totuşi nu credem că este posibil ca după şase luni de Karaganda să facem să funcţioneze institutul nostru pe pământul patriei.

— Şi aţi acceptat entuziasmaţi?

— Ba bine că nu! mai ales că acum am înţeles ce greşeală am făcut, în plus, toate instalaţiile demontate de la locul lor şi împachetate în lăzi au ajuns şi fără noi.

— Cât devotament pentru ştiinţă din partea MVD-ului! Vă rog mult, încă puţin Schubert!

Kostia Kiula nu dă niciun semn de viaţă. Mă tem că nu mai este printre cei vii.

Secţia a Patra Specială din cadrul MVD-ului se ocupa cu studii şi cercetări ştiinţifice efectuate de către deţinuţi.

Şi Ţarapkin începe să cânte, privind trist pe fereastră (în ochelarii lui se reflectă botniţele negre şi partea luminoasă de sus a ferestrelor):

Vom Abendrot zum Morgenlicht War mancher Kopf zum Greise. Wer glaubt es? meiner ward es nicht Auf dieser ganzen Reise.

* * *

Visul lui Tolstoi s-a împlinit: puşcăriaşii nu mai sunt obligaţi să asiste la imorala slujbă religioasă. Bisericile din închisori au fost închise. Fireşte, clădirile lor s-au păstrat, dar au fost adaptate cu pricepere pentru extinderea închisorilor înseşi. În biserica din Butârki încap, în felul acesta, două mii de oameni în plus, iar într-un an trec prin ea, în plus, cincizeci de mii, dacă acordăm fiecărui grup câte două săptămâni.

Ajungând la Butârki pentru a patra sau a cincea oară, întinzând pasul plin de siguranţă prin curtea împrejmuită de corpurile închisorii spre celula ce mi-a fost hărăzită, chiar depăşindu-l cu un umăr pe gardianul-însoţitor (tot astfel şi calul, fără bici şi fără hăţuri, se grăbeşte spre casă, unde îl aşteaptă ovăzul), uneori uit să-mi arunc ochii spre biserica pătrată, care devine apoi octogonală. Ea se

înalţă izolată în mijlocul curţii pătrate. Botniţele ei nu sunt confecţionate după cea mai nouă tehnică din geamuri armate, precum în clădirile închisorii principale, ci din scânduri cenuşii, aproape putrede, care dezvăluie caracterul secundar al clădirii. Este un fel de punct de tranzit în interiorul închisorii Butârki pentru cei condamnaţi de curând.

Cândva, în anul 1945, mi se părea că trăiam un moment important: după sentinţa OSO am fost băgaţi în biserică (era tocmai potrivit, nu strica să ne rugăm!), am urcat la etajul întâi (era amenajat şi al doilea) şi din vestibulul octogonal ne-au îmbrâncit prin diferite celule. Pe mine m-au împins într-una din partea de sud-vest.

Era o celulă pătrată, spaţioasă, în care se aflau atunci două sute de oameni. Dormeam ca pretutindeni pe acel prici comun (acolo nu erau suprapuse), sub pat şi pur şi simplu pe culoarul de trecere, pe pardoseala de lespezi. Nu numai botniţele de la fereastră indicau categoria secundară, dar şi tot ce se afla aici parcă nu era pentru fiii buni, ci pentru fiii vitregi ai închisorii Butârki: în acest furnicar nu aduceau nici cărţi, nici jocuri de şah ori dame, iar castroanele de aluminiu şi lingurile de lemn ştirbe erau ridicate de la o masă la alta, de teamă ca deţinuţii să nu plece cu ele în graba pregătirilor convoiului. Nici căni nu dădeau pentru fiii vitregi, ci spălau castroanele după ce înghiţiseră zămârca şi tot din ele lipăiau şi poşirca de ceai. Lipsa vaselor proprii din celulă îi lovea în special pe cei care aveau norocul ori nenorocul să primească un pachet de la cei de acasă (iar în aceste ultime zile înainte de plecare în lagărul

Unii numai după o noapte de suferinţă. Se trezesc în zori cu părul cărunt. Ciudat, eu n-am încărunţit, Pribegind toată viaţa prin lume!

Îndepărtat, familia se străduia, cu mijloacele ei modeste, să trimită neapărat ceva). Rudele nu cunoşteau

regulile din închisori, iar la camera de recepţie nu primeau niciodată un sfat bun. Astfel, ei nu trimiteau vase de plastic singurele care erau permise deţinuţilor, ci de sticlă ori de metal. Prin ghişeul celulei, toate aceste dulceţuri, miere, lapte conden-sat erau vărsate din borcane şi cutii în tot ce aveau deţinuţii, iar într-o celulă de biserică nu au nimic, deci pur şi simplu în palme, în gură, în batiste de nas, în poala hainelor – absolut normal pentru GULAG, dar pentru centrul Moscovei? Şi în plus: „Mai repede, mai repede!” te zorea gardianul de parcă întârzia la tren (te zorea pentru că spera să lingă borcanele şi cutiile confiscate). În celulele de biserică totul era provizoriu, lipsit până şi de acea iluzie de permanenţă care putea fi întâlnită în celulele celor care se aflau în anchetă ori aşteptau judecata. Carne tocată, semifabricat pentru GULAG, puşcăriaşii erau ţinuţi aici acele zile inevitabile până ce la Krasnaia Presnia se elibera şi pentru ei puţin loc. Singurul privilegiu pe care îl aveau aici era că se duceau de trei ori pe zi să aducă zămârca (aici caşă nu se dădea deloc, în schimb ciorbă – de trei ori, ceea ce era o binefacere, pentru că era mai des, mai caldă şi umplea burta mai bine). Le-au acordat acest privilegiu deoarece în biserică nu erau lifturi, ca în celelalte corpuri ale închisorii, iar gardienii nu voiau să se spetească muncind. Trebuiau cărate nişte cazane mari şi grele de la mare distanţă, prin toată curtea, apoi trebuiau urcate pe o scară abruptă, ceea ce era foarte greu, puterile erau puţine, dar se duceau cu plăcere – doar ca să mai iasă o dată în curtea înverzită şi să audă cântarea păsărilor.

În celulele bisericii era un aer special: se unduia uşor agitat de curentul premergător al viitoarelor închisori de tranzit, de vântul premergător al lagărelor polare, în celulele bisericii se desfăşura ceremonia familiari-zării cu ideea că sentinţa a fost pronunţată şi câtuşi de puţin în glumă; cu ideea că, oricât de crudă ar fi noua perioadă a

vieţii tale, creierul trebuie să se transforme şi s-o accepte. Acest lucru nu era deloc uşor de realizat.

Şi aici nu există acea permanenţă a efectivului pe care o întâlneşti în celulele de anchetă, din care cauză acelea devin o aparenţă a unei familii. Aici, zi şi noapte, băgau şi scoteau câte unul ori cu zecile, din care pricină tot timpul se schimbau locurile pe pardoseală şi pe patul comun, şi rareori se întâmpla să stai lângă un vecin mai mult de două zile. Când dai peste un om interesant trebuie numaidecât să-l bombardezi cu întrebări-le, altfel rişti să-l scapi pentru totdeauna.

Aşa am păţit cu lăcătuşul mecanic Medvedev. Când am început să discut cu el, mi-am adus aminte că numele lui a fost pomenit de împăratul Mihail. Da, el era unul dintre „căuzaşii" lui, unul dintre cei dintâi care au citit Manifestul către poporul rus şi nu l-au denunţat. Medvedev a fost condamnat la o pedeapsă de neînţeles, ruşinos de mică: trei ani în to-tal! În virtutea articolului 58, conform căruia şi cinci ani era considerată o pedeapsă pentru copii. Probabil că, totuşi, pe împărat l-au socotit nebun, iar pe ceilalţi i-au graţiat din considerente de clasă, însă tocmai când mă pregăteam să aflu cum înţelege toate astea Medvedev – l-au luat „cu lucruri cu tot". După unele împrejurări puteai crede că l-au luat ca să-l elibereze. Prin aceasta se confirmau cele dintâi zvonuri privind amnistia stalinistă, care în vara aceea ajunseseră şi la noi, privind amnistia nimănui, amnistie după care nici de sub paturi nu se eliberase vreun loc.

L-au luat la convoi, pentru lagăr, şi pe vecinul meu, un bătrân schutz-bundist (toţi aceşti schutzbundişli, care se sufocau în Austriaconservatoare, aici, în patria proletariatului mondial, în 1937, au primit câte ze-ce ani, găsindu-şi sfârşitul în insulele Arhipelagului). Lângă mine s-a tras un omuleţ oacheş, cu părul negru ca smoala, cu ochi frumoşi ca de femeie: două vişine negre, dar cu un

nas imens, care îi pocea chipul până la caricatură. Am stat lungiţi unul lângă altul douăzeci şi patru de ore fără să ne adresăm vreun cuvânt; pe urmă a găsit un prilej să mă întrebe: „Drept cine mă luaţi?” Vorbea o rusă curentă, corectă, dar cu accent. Am stat în cumpănă: parcă avea ceva caucazian. A zâmbit: „Mă dădeam uşor drept georgian, îmi spuneau laşa. Toţi râdeau de mine. Eu strângeam cotizaţiile de sindicat”. L-am examinat, într-adevăr, o figură comică: un bondoc, faţa disproporţionată, un zâmbet blând. Şi, brusc, s-a încordat, trăsăturile i s-au ascuţit, ochii i s-au contractat şi m-au străpuns, spintecându-mă ca o lovitură de sabie:

— Sunt agent de informaţii al marelui stat-major al armatei române, locotenent Vladimirescu!

Am tresărit auzind această bombă. După ce cunoscusem aproape două sute de pseudospioni, n-aş fi crezut în ruptul capului că o să întâlnesc unul adevărat, gândeam că aşa ceva nici nu există.

Din povestirea lui am înţeles că se trăgea dintr-o familie aristocratică. De la vârsta de trei ani a fost hărăzit marelui stat-major, la şase ani a fost încredinţat pentru educaţie secţiei de informaţii. Când a crescut, şi-a ales drept câmp pentru viitoarea activitate Uniunea Sovietică, considerând că aici se află cel mai aprig serviciu de contrainformaţii din lume şi că este extrem de greu să lucrezi din cauză că toţi se suspectează unul pe altul. Acum, făcând bilanţul, socotea că a lucrat destul de bine aici. Câţiva ani înainte de război-la Nikolaev, şi se pare că a asigurat trupelor române cucerirea şantierului de construcţii navale în stare perfectă. Pe urmă a fost la uzina de tractoare din Stalingrad, pe urmă la Uralmaş. A intrat să încaseze cotizaţia de sindicat în cabinetul directorului unuia dintre cele mai mari ateliere, a închis uşa după sine, zâmbetul de prostănac i-a dispărut de pe buze şi i-a apărut acea expresie de sabie care taie fulgerător: „Ponomariov!

(Acela purta alt nume la Uralmaş.) Te urmărim de la Stalingrad. Ţi-ai părăsit postul (ocupase un post mare la uzina de tractoare din Stalingrad), te-ai aranjat aici sub un nume străin. Alege: să fii împuşcat de ai tăi ori să lucrezi cu noi". Ponomariov a ales să lucreze cu ei, ceea ce era caracteristic pentru un tip căruia îi plăcea viaţa de huzur. Locotenentul l-a dirijat până în ziua când a fost trecut în subordinea rezidentului german de la Moscova. Acela îl trimite la Podolsk într-o misiune de specialitate. Cum mi-a explicat Vladimirescu, agenţii diversionişti sunt pregătiţi multilateral, dar toţi au o specialitate a lor, îngustă. Această specialitate a lui Vladimirescu era tăierea interioară a corzii principale a paraşutei. În Podolsk, în faţa magaziei de paraşute, l-a întâmpinat şeful corpului de gardă (cine era, ce fel de om era acesta?) şi l-a introdus pe locotenent în magazie pentru opt ceasuri din noapte. Sprijinind o scăricică de stivele paraşutelor, fără să le despa-cheteze, Vladimirescu dădea la o parte capătul corzii principale, cu o foarfecă specială tăia patru cincimi din grosimea corzii, lăsând doar o cincime care se va rupe în aer. Ani mulţi Vladimirescu a învăţat şi s-a pregătit pentru această singură noapte. Acum, lucrând febril, în opt ore a stricat cam două mii de paraşute (câte cincisprezece secunde pentru fiecare paraşută?). „Am nimicit o divizie întreagă de paraşutişti!" a zis el şi ochii ca două vişine i-au scăpărat răutăcios.

Arestat, a refuzat să facă mărturisiri şi opt luni de zile, închis într-o celulă individuală de la Butârki, n-au scos niciun cuvânt de la el. „Şi nu v-au torturat??" – „Nu-u", a zis el, vuguindu-şi buzele, ca şi cum n-ar fi admis o astfel de posibilitate pentru un supus nesovietic. (Bate-i pe ai tăi, ca să se teamă cei străini!... Iar spionul este un fond de aur, el poate va trebui schimbat) A venit ziua când i-au arătat ziarele: România a capitulat, faceţi depoziţii. El a continuat să tacă: ziarele puteau să fie false. I-au dat să

citească ordinul marelui stat-major român: în conformitate cu prevederile armistiţiului, marele stat-major ordona tuturor agenţilor săi să depună armele. El a continuat să tacă: ordinul putea să fie fals. În final l-au confruntat cu şeful lui direct de la marele stat-major. Acela i-a ordonat să se deconspire şi să depună armele. Atunci, Vladimirescu a făcut mărturisiri cu sânge rece, şi acum, în timpul unei zile ce se scurge cu încetineală în celulă, mi-a povestit şi mie câte ceva. Nici măcar nu l-au judecat! N-a primit nicio pedeapsă (el nu este de-al casei! „Eu sunt de carieră până la moarte, de mine vor avea grijă”)!

— Mi-aţi făcut destăinuiri, am observat eu. Uitându-mă la faţa dumneavoastră, pot să o ţin minte, închipuiţi-vă că vreodată ne întâlnim pe stradă…

— Dacă voi fi sigur că nu m-aţi recunoscut – veţi rămâne în viaţă. Dacă mă recunoaşteţi, vă omor ori vă silesc să lucraţi pentru noi.

El nu dorea câtuşi de puţin să-şi strice relaţiile cu vecinul de pat. A spus asta simplu, cu deplină convingere. Am crezut cu adevărat că pentru el nu însemna nimic să împuşte sau să înjunghie.

În toată această lungă cronică de închisoare nu mi-a mai fost dat să întâlnesc un spion adevărat, în cei unsprezece ani de închisori, lagăre şi exil, aceasta a fost unica întâlnire de acest fel, alţii însă n-au avut niciuna. Benzile noastre desenate apărute în tiraje uriaşe prostesc tineretul, băgându-i în cap că Organele prind numai astfel de oameni.

Era destul să-ţi arunci privirea prin această celulă de biserică pentru a înţelege că tineretul este acela pe care îl prind în primul rând. Războiul era pe sfârşite, acum îşi puteau permite luxul să-i aresteze pe toţi cei pe care puseseră ochii: nu va mai fi nevoie să-i cheme la oaste. Se povestea că, începând din 1944 până în 1945, prin Mica Lubianka (pentru regiunea Moscova) a trecut „partidul

democrat”. După cum se spunea, era alcătuit din vreo cincizeci de băieţandri, avea statut şi carnete de membru. Cel mai în vârstă dintre ei – elev în clasa a zecea la o şcoală din Moscova, era „secretarul general”.

— În ultimul an de război, prin închisorile din Moscova au apărut şi studenţii, i-am întâlnit când ici, când colo. Cred că nici eu nu eram bătrân, dar ei erau mai tineri…

Nici n-am băgat de seamă cum s-a petrecut această schimbare! În timp ce noi – eu, „căuzaşul” meu, toţi cei de o vârstă cu mine, am luptat patru ani pe front, aici a mai crescut o generaţie! Oare a trecut atât de multă vreme de când noi călcam pe parchetul coridoarelor universităţii, crezându-ne cei mai tineri şi cei mai inteligenţi din ţară şi din lume?! Şi deodată, pe dalele celulelor de închisoare se apropie de noi nişte juni palizi şi semeţi, iar noi ne dăm seama cu uimire că nu suntem noi cei mai tineri şi mai inteligenţi, ci ei! Dar nu eram supărat din pricina asta, chiar de atunci eram bucuros să mă restrâng ca să le fac loc. Îmi era cunoscută pasiunea lor de a discuta cu toată lumea, de a şti totul. Le înţelegeam semeţia, că, iată, au luat hotărârea cea mai bună şi nu regretă. Te trec fiorii văzând cum aceste mutrişoare inteligente, îndrăgostite de ele însele, îşi fac aureolă din închisoare!

Cu o lună înainte, în altă celulă de la Butârki, pe jumătate cu regim de spital, de-abia păşisem pe culoarul dintre paturi, încă nu zărisem un loc unde să mă aciuez, că mi-a şi ieşit înainte, prevestind o discuţie-dispută, parcă rugându-se pentru ea, un tânăr palid cu o faţă delicată cum numai la evrei întâlneşti, înfăşurat, cu toate că era vară, într-o manta de soldat ponosită, găurită de gloanţe: avea febră. Se numea Boris Ga-mmerov. A început să-mi pună întrebări. Conversaţia s-a desfăşurat în jurul a două teme: biografiile noastre şi politica. Nu ţin minte cum a venit vorba de o rugăciune a deja răposatului preşedinte

Roosevelt, tipărită în ziarele noastre, pe care am apreciat-o în felul următor:

— Fireşte, asta nu-i decât ipocrizie.

Şi brusc sprâncenele gălbui ale tânărului au tresărit, buzele palide i s-au încordat, parcă s-a ridicat puţin şi a întrebat:

— De ce? De ce nu admiteţi că şi un om de stat poate să creadă sincer în Dumnezeu.

Doar acestea au fost spuse! Să-l lăsăm pe Roosevelt, dar luaţi aminte din ce direcţie vine atacul!... Să auzi asemenea cuvinte de la unul născut în anul 1923?... Puteam să-i răspund cu fraze foarte sigure, dar, prin închisori, siguranţa mea începuse să se clatine şi, pe lângă aceasta, în noi se afla, separat de convingeri, un sentiment pur, care mi-a sugerat că, acum, eu n-am emis o convingere proprie, ci una inoculată din afară. Şi n-am izbutit să-l contrazic.

L-am întrebat numai:

— Dumneata crezi în Dumnezeu?

— Bineînţeles, a răspuns el liniştit.

Bineînţeles? Bineînţeles... Da, tineretul comsomolist îşi leapădă frunze-le, pretutindeni. ŞI NKCB a fost printre primii care au observat aceasta.

În ciuda tinereţii sale, Boris Gammerov a luptat pe front ca sergent într-o unitate antitanc, desant pe tancuri „patruzeci şi cinci", „adio, Patrie!" Ba chiar a fost rănit în plămân, care nici până acum nu s-a vindecat şi a dat în tuberculoză. Gammerov a fost demobilizat din armată ca invalid şi a intrat la facultatea de biologie de la Universitatea de Stat din Moscova. Astfel în el s-au împletit două fire: unul care îşi avea obârşia în viaţa lui de soldat, şi altul – în viaţa studenţească de la sfârşitul războiului, care nu era câtuşi de puţin lipsită de inteligenţă şi dinamism. Au format un cerc al celor care cugetau şi erau preocupaţi de viitor (deşi nimeni nu le încredinţase

această sarcină). Din acest cerc, ochiul ager al Organelor a remarcat trei, pe care i-a şi înhăţat. Tatăl lui Gammerov fusese bătut mortal în închisoare sau împuşcat în anul 1937, iar fiul o apucase năvalnic pe acelaşi drum. La anchetă a recitat cu simţire câteva poezii scrise de el. (Regret mult că n-am memorat niciuna şi nici nu am de unde să fac rost, tare aş fi vrut să o reproduc aici.)

În câteva luni, drumul meu s-a intersectat cu toţi cei trei „cauzaşi": pe Viaceslav Dobrovolski l-am văzut într-o celulă de la Butârki. Apoi, în biserica de la Butârki m-a prins din urmă şi Gheorghi Ingal. Cel mai în vârstă dintre toţi. În ciuda tinereţii sale, era membru stagiar al Uniunii Scriitorilor. Avea un condei foarte sprinten, îi plăcea să folosească mult contrastul în scris. În faţa lui, dacă ar fi fost conformist din punct de vedere politic, s-ar fi deschis făgaşuri literare pe cât de impresionante, pe atât de amăgitoare. Avea aproape încheiat un roman despre Debussy. Dar primele succese nu l-au secătuit de idei. La înmormântarea mentorului său Iuri Tînianov (8), a spus în cuvântul său că acesta a fost hăituit, şi astfel şi-a asigurat o condamnare de opt ani.

Aici ne-a ajuns din urmă şi Gammerov şi în aşteptarea trimiterii la Kras-naia Presnia a trebuit să înfrunt de unul singur punctul lor de vedere unitar. Această înfruntare a fost dificilă pentru mine. În perioada aceea eram încă adeptul concepţiei care nu e în stare nici să recunoască un fapt nou, nici să aprecieze o opinie nouă înainte de a găsi pentru ele o etichetă din rezerva pregătită: fie dualism agitat de mic-burghez, fie nihilism belicos al intelectualităţii declasate. Nu-mi aduc aminte ca Ingal şi Gammerov să-l fi atacat pe Marx, dar ţin minte că l-au atacat pe Lev Tolstoi – şi din ce direcţie! Tolstoi a respins biserica? Dar el n-a ţinut seama de rolul ei mistic şi organizator! A respins învăţătura Bibliei? Dar pentru ştiinţa modernă în Biblie nu există contradicţii, nici chiar

în prime-le rânduri referitoare la facerea lumii. A respins statul? Dar fără stat nu vom avea decât haos! A propovăduit contopirea muncii intelectuale şi fizice în acelaşi om? Asta însă nu este decât o nivelare absurdă a aptitudinilor! Şi, în sfârşit, după exemplul samavolniciei lui Stalin, putem constata că personalitatea istorică este în stare să devină atotputernică, iar Tolstoi a luat acest lucru în derâdere!

Şi în anii premergători închisorii, şi în cei din închisoare, am socotit, de asemenea, că Stalin a imprimat o orientare fatală evoluţiei statalităţii sovietice. Iată însă că Stalin a murit încetişor, dar cât de mult s-a schimbat cursul corăbiei? Amprenta proprie, personală pe care a lăsat-o asupra evenimentelor se rezumă la: obtuzitate deprimantă, despotism, autoelo-giere. În rest, el a călcat exact în urma indicată de Lenin şi ascultând sfaturile lui Troţki.

Băieţii mi-au recitat din versurile lor şi m-au rugat să fac acelaşi lucru, dar versurile mele încă nu existau. Au recitat mult din Pasternak (9), pe care îl divinizau. Cândva, citisem şi eu Sora mea viaţa, dar nu mi-a plăcut, o socoteam departe de făgaşurile simple ale oamenilor. Ei însă mi-au revelat cuvântul din urmă al lui Schmidt la judecată, care m-a impresionat nespus, căci semăna cu cazul nostru:

Treizeci de ani am dus în mine /Iubirea de ţara natală, / Şi câtuşi de puţin a voastră milă/ Eu n-o aştept. / Şi n-o doresc.

Gammerov şi Ingal aveau o stare de spirit atât de luminoasă: nu aveau nevoie de milă, de îngăduinţa voastră! Temniţa nu ne apasă, suntem mândri că ne aflăm în ea! (Deşi nu ştiu cine ar fi capabil să nu se simtă apăsat? Tânăra soţie a lui Ingal, la numai câteva luni, s-a dezis de el şi l-a părăsit. Gammerov însă, din cauza căutărilor revoluţionare, nu avea o prietenă apropiată.) Oare nu aici,

în celulele închisorii, ajungi la înţelegerea marelui adevăr? E strâmtă celula, dar nu-i mai strâmtă oare lumea liberă? Oare nu poporul nostru, chinuit şi amăgit, se află întins lângă noi sub paturi şi în culoarul dintre ele?

Să nu m-alătur ţării-ntregi/ Cu mult mi-ar fi mai greu, / Şi drumul ce l-am străbătut/ Eu nu-l regret acum.

Tineretul care zace în celulele închisorilor cu statut de condamnat politic nu reprezintă niciodată tineretul mediocru al ţării, el este întotdeauna cu mult mai avansat. În anii aceia, ceea ce urma să se întâmple cu întreaga masă a tineretului era doar: „să intre în stadiul descompunerii", al dezamăgirii, al indiferenţei, să prindă gustul vieţii dulci, şi abia atunci poate, poate de la acest nivel confortabil, să înceapă-urcuşul amar spre un nou pisc – peste vreo douăzeci de ani? Dar tinerii deţinuţi din anul 1945, beneficiari ai articolului 58 – 10, au sărit peste această viitoare prăpastie de indiferenţă dintr-un singur pas, şi îşi ţineau curajoşi capul sus – sus pe eşafod, sub secure.

În biserica de la Butârki, condamnaţi, tăiaţi şi izolaţi, studenţii din Moscova au compus un cântec, pe care îl cântau înaintea amurgului cu vocile lor încă firave:

De trei ori, zilnic, mergem după ciorbă, Cântând, mai scurte facem serile, C-un ac, ajuns la noi prin contrabandă, Ne coasem traista de călătorie.

De-acum de soarta noastră nu ne pasă, Căci am semnat – ah, să plecăm odată! Şi reveni-vom oare-aici cândva/ Din cea Siberie îndepărtată?

Doamne-Dumnezeule, oare noi am scăpat prilejul? În timp ce frământam noroiul pe câmpul de operaţii, ne ghemuiam în gropile obuzelor, priveam din tufişuri cu luneta binoculară, aici a crescut un alt tineret şi a pornit la drum! Oare n-a pornit într-acolo?… Într-acolo, încotro noi n-am putea nici măcar îndrăzni? Pentru că n-am fost educaţi astfel.

Generaţia noastră se va întoarce de la război, va preda armele, îşi va zornăi decoraţiile şi va povesti cu mândrie peripeţii de pe front, iar fraţii noştri mai mici doar vor strâmba din nas: Vai, ce prostănaci!…

Sfârşitul Părţii a Doua

Articol V. CONŢINUTUL CAPITOLELOR

Partea ÎNTÂI – INDUSTRIA PENITENCIARĂ

Capitolul 1 – ARESTAREA

Cum se ajunge în Arhipelag.

— Ce sentiment îţi dă arestarea – „Pentru ce?” – Arestarea tradiţională.

— Cum se face o percheziţie.

— Avantajele arestărilor nocturne.

— Clasificarea arestărilor.

— Ştiinţa percheziţiei. Inventivitate la arestări.

— Nimeni nu este pregătit să opună rezistenţă.

— Fuga lui Andrei Pavel.

— Mecanismul epidemiilor de arestări. – „îşi vor da seama – mă vor elibera”, pasivitate generală.

— Cum ar fi posibil să te împotriveşti?!

— Din ce este alcătuită o arestare, – Ce gânduri stârneşte.

— După arestare te simţi uşurat.

— Să strigi?

— De ce am tăcut eu – Arestarea mea.

— Comandantul de brigadă Travkin.

— Serviciul de contrainformaţii al armatei.

— Cei trei tanchişti.

— Un spion viu.

— Glume la defecare.

Capitolul 2 – ISTORIA CANALIZĂRII NOASTRE

Valurile cele mai mari: deschiaburirea, anii postbelici şi anul 1937.

— Organele se antrenau necontenit – Întemniţări imediat după Octombrie – Lozinca leninistă a dezinsecţiei –

Definiţia „insectelor” – Unicitatea VCEKA.

— Mişcările populare pentru apărarea bisericilor. – „Comploturile” provinciale.

— Sistemul ostaticilor – Teroarea roşie şi natura ei – Valurile socialiştilor – Valul celor întorşi în patrie – Intelectualitatea „care gravita în jurul cadeţilor” – Cine se împotrivea detaşamentelor de colectare a produselor agricole – Lichidarea ultimilor albgardişti – Scufundarea şlepurilor – Conştiinţa revoluţionară – Valurile delinevenţilor de drept comun.

— Lagărele de concentrare din gubernia Tambov – Marinarii din Kronstadt – Intensificarea represiunii în 1921 – Comitetul de ajutorare a victimelor foametei – Arestările studenţilor, greva de la MVTU.

— Marea pasienţă a socialiştilor – CEKA şi adepţii „bisericii vii” – Valurile preoţilor, filosofilor religioşi, ale credincioşilor de rând. – „Călugăriţele” – Prostituatele – Cele dintâi valuri naţionale – Valurile studenţeşti – „Epuizarea ofiţerilor” – Ce destin aveau familiile lor – Cazacii din insula Lemnos.

— Foştii funcţionari – „Pentru tăinuirea originii sociale” – Cine izbutea să răzbească îndărăt – Rămăşiţele Crucii Roşii politice – Contingentul lui Voikov – Profilaxia socială – Varenţov, seratele muzicale – Liceenii şi juriştii – Inginerii-sabotori – „Limitatorii”.

— Cei care refuzau să devină informatori – Primele procese publice – Folosirea poporului drept coparticipant la represiune – Proteste izolate – Cele „Şase condiţii”, întorsătura cu inginerii – Procesul „Biroului unional al menşevicilor” – Procesul, care n-a mai avut loc, al „Partidului Ţărănesc al Muncii” – Grupul lui Kondratiev-Ceaianov – Valurile care curg tot timpul (credincioşii, socialiştii, naţionaliştii) – Grupul istoricilor, 1929 – „Opoziţia muncitorească” – Troţkiştii – Nepmanii – Valul „aurului” – Valul format la introducerea noului sistem al

buletinelor de identitate – Valul deschiaburiţilor, particularităţile lui.

— Termenii „chia-bur” şi „coadă de topor” – Valul „sabotorilor” din agricultură, pentru neîndeplinirea normei de predare a cotelor de cereale, valul „culegătorilor de spice” – Legea din 7 august 1932 – Valul Kirov – Valuri mici, paralele – Paragraful Zece – Prezentarea articolului 58 al Codului Penal şi comentarea in extenso a paragrafelor lui – Valul anilor 1937 – 1938 – Lovitura dată cercurilor conducătoare – Aplauze interminabile – Procentul „gradaţilor” şi al muritorilor de rând – Cifrele-sarcină de plan – Valurile speciale: întoarcerea spionilor sovietici; kavejediştii; coreenii; letonii – Sfârşitul Marii Pasienţe – Intelectualitatea – Cazul profesorilor din Sverdlovsk – Inginerii. Membrii de familie – Acuzaţii excesive şi absurde, la oraş şi la sate.

— Conceptul de „vină” – oportunism de dreapta – Antivalul anului 1939 – Valurile 1939: cehii, polonezii, ucrainenii de apus, bieloruşii de apus, moldovenii – Prizonierii din războiul finlandez – Arestări şi execuţii la începutul războiului în regiunile apusene şi Ţările Baltice – „Colportorii de zvonuri şi provocatorii de panică” – Piese pentru aparatele de radio – Valul nemţilor – Valul încercuiţilor – Arestări în armata din Extremul Orient – Valul generalilor – Valul celor care nu s-au evacuat din Moscova – Valul militarilor aflaţi sub incidenţa ordinului Nr. 227 – Valul din teritoriile ocupate (58-la), al foştilor prizonieri (58-lb) – Pentru ce erau de fapt condamnaţi – „Africanii” – Grupul lui Kadenko – Deportarea din 1943 – 1944 a naţionalităţilor, cum s-a produs ea – „Criminalii de război” germani şi japonezi – Valul emigranţilor ruşi – Vlasoviştii – Civilii care fugeau de Puterea Sovietică – Cum a tăinuit Occidentul predarea lor – Armata Krajowa – Banderoviştii – „Fetele pentru străini” – Copiii spanioli-Antivalul preoţilor – Sistemul valurilor criminalilor şi

condamnaţilor de drept comun – Pulsaţia Decretelor – Legea „patru pe şase” – Termenul de douăzeci şi cinci de ani – Nedenunţarea delictului de drept comun – Recidiviştii din anii 1948 – 1949 – „Copii-răzbunători” – Valurile anilor 1948 – 1950 – Divulgatorii secretelor de stat – Banderoviştii şi locuitorii Ucrainei de Apus – Profila-xia socială în Ţările Baltice – Grecii din Caucaz – Evreii, afacerea medicilor – Puşcării goale n-au existat

Capitolul 3 – ANCHETA

Cine se aştepta la tortură în secolul al XX-lea?

— Nu trebuie să ne amintim. Ancheta – strecurare printr-o conductă. – „Cazurile” umflate din primii ani ai puterii sovietice.

— Căutarea unor culpe inexistente.

— Nu culpă, ci cărei clase aparţine.

— De acolo nu se mai întoarce nimeni.

— Cercetarea prealabilă?

— Pistolul pe masă.

— Interogatoriile nocturne.

— Celulele fierbinţi.

— Torturile au existat mereu.

— Categoriile arestaţilor supuşi torturilor.

— Grupul lui Romualdas Skirius.

— Mărturisirea personală în locul probelor materiale, teoria lui Vîşiński.

— Cum s-a înrădăcinat practica torturii.

— Avantajele procedeelor blânde.

— Procedeele psihice.

— Fizice.

— Combinarea lor.

— Insomnia.

— Banda rulantă a anchetei.

— Boxa ploşniţelor.

— Carcerele.

— Foamea – Bătaia – Zăbala – Nimeni nu este

pregătit pentru anchetă.
— Erorile intelectualilor.
— Codul penal şi Codul de procedură penală, articolele lor necunoscute.
— Cum este folosită singurătatea inculpatului.
— Supraaglomerarea celulelor de anchetă (1918, 1931, 1937, 1945) şi influenţa ei.
— Câteva schingiuiri.
— Bâta lui Riumin.
— De barbă şi mustăţi.
— Lucrul cel mai cumplit – Cum eşti înduplecat în celulă să cedezi.
— Argumentele ortodocşilor comunişti.
— Ce valorează ortodocşii înşişi.
— Cine de cine s-a dezis.
— Berdiaev în 1922.
— Băbuţa credincioasă.
— Cum se comportau la anchetă vechii revoluţionari ruşi.
— Compararea anchetei ţariste cu cea sovietică. Ancheta mea.
— Funinginea din coşurile de la Lubianka.
— Organele nu caută dovezi.
— Cum se tărăgănează ancheta.
— Interogatoriul la procuror.
— Articolul două sute şase.
— Semnături privind nondivulgarea.
Capitolul 4 – GĂITANELE ALBASTRE
Noi nu-i vedeam pe anchetatorii noştri.
— Cum să-i explici?
— Divnici compară Gestapoul şi MGB-ul.
— Anchetatorii îşi formulează principiile.
— Motivele lor.
— Tinerii ghebişti sunt încântaţi de putere.
— Fidelitate faţă de Organe!

— Distracţii înviorătoare.
— Să nu-ţi reţii furia.
— Curiozitatea sexuală.
— Posibilităţile de agoniseală.
— Răzbunarea procurorului.
— Lăcomia anchetatorilor.
— Orgia.
— Ghebişti arestaţi.
— Valurile ghebiştilor.
— Abakumov şi Riumin la închisoare.
— Oare ce am fi devenit fiecare dintre noi?
— De ce ne împotriveam şcolilor NKVD-ului.
— Ce fac epoleţii din om.
— Cea dintâi etapă a mea – Geamantanul de ofiţer.
— Mânia cără-uşilor.
— Sunt ofiţer!
— Linia binelui, linia răului.
— Ghebişti cumsecade.
— Locotenentul Ovsiannikov.
— Lecţia Verei Korneeva în cancelaria ghebiştilor. – D.P. Terehov, judecător suprem.
— Supraveghetoarea Casei Mari.
— Nu tot ceea ce pare bun este bun.
— Culoarea cerului. – lagoda şi icoanele.
— Natura nelegiuirii.
— Rodul ideologiei.
— Pragul nelegiuirii.
— Judecarea criminalilor în Germania Occidentală şi mila faţă de ei în ţara noastră.
— Oare cum ar putea Rusia să se purifice?

Capitolul 5 – PRIMA CELULĂ – PRIMA IUBIRE

Casa cea Mare în timpul blocadei Leningradului.
— Cea dintâi celulă de anchetă!
— Suhanovka – Celula individuală de anchetă de la Suhanovka – Noi, oamenii!

— Intrarea mea în cea dintâi celulă.
— Releul-informator. – închisoarea nu-i o prăpastie.
— Viaţă confortabilă.
— Generaţiile precedente.
— Viaţa la începuturile Lubiankăi.
— Anatoli Fastenko.
— Amnistia de la 17 octombrie 1905.
— Evadările din acei ani.
— Canadianul fost marinar pe crucişătorul „Potiomkin”.
— Nu tot ce intră în urechile noastre.
— Un inginer de formaţie sovietică. – „Dacă va trebui să mor”.
— Programul unei zile la Lubianka – Premeditat sau de la sine?
— Arnold Susi.
— Raţia de dimineaţă.
— Medicul închisorii.
— Drepturile noastre.
— Celula 53.
— Plimbarea pe acoperişul Lubiankăi.
— Din istoria Estoniei.
— Biblioteca de la Lubianka.
— Luri Evtuhovici, povestea lui.
— Termenul „vla-sovist”.
— Ziua de la Lubianka către sfârşit.
— Filantropia penitenciară înainte de revoluţie.
— Indicii la închisoare. – „Împăratul Mihail”.
— Sfârşitul războiului în puşcărie.
Capitolul 6 – PRIMĂVARA ACEEA
Prizonierii ruşi de o vârstă cu Octombrie.
— Cum s-au întors.
— Ce au îndurat.
— Patria i-a trădat de trei ori.
— Cum cedăm ideilor preconcepute.

— De unde atâţia trădători?
— Nerecunoaşterea prizonieratului.
— Ce soluţii mai avea un prizonier de război.
— Spioni pentru un ceas.
— Pedepsirea celor mai fideli.
— Lagărele de verificare şi filtrare. – „Ah, dacă aş fi ştiut!”
Biografia generalului A.A. Vlasov.
— Formaţiunile voluntare antisovietice din primii ani ai războiului.
— Teama lui Hitler de a crea forţe armate ruseşti.
— Călătoriile de propagandă ale lui Vlasov.
— Speranţele pe care vlasoviştii şi le-au pus în aliaţi.
— Episoade din lupta vlasoviştilor.
— Un călăreţ fugăreşte un prizonier.
— Destinul brigăzii din Lokot, regiunea Briansk.
— Acordul pentru crearea diviziilor ruseşti în toamna lui 1944.
— Comitetul pentru Eliberarea Popoarelor Rusiei, manifestul de la Praga.
— Primele şi ultimele acţiuni ale diviziilor ruseşti întâi şi a doua.
— Neînţelegerea de care a dat dovadă Occidentul.
— Inutila capitulare.
— Destinul rămăşiţelor.
— Predarea cazacilor de către Anglia.
— Roosevelt şi Chur-chill?…
— Lagărele de concentrare englezeşti.
— Despre vlasovişti în general.
— Destinele emigraţiei ruse.
— Cum i-a ademenit patria – Cum au întors pe dos Codul penal pentru acuzarea lor.
— Colonelul lasevici.
— Igor Tronko, generaţia mea din emigraţie.
— Legenda despre Altai.

— Aşteptarea amnistiei din primăvara aceea.
— La „gara” Butârki să primim sentinţele.
Capitolul 7 – SALA MAŞINILOR
Cum erau comunicate sentinţele OSO. Sentinţele administrative înainte de revoluţie.
— Troica GPU-ului.
— Troicile.
— Reorganizările şi raportul lor cu OSO.
— Articolele siglă. – Avantajele OSO faţă de tribunal.
— Sentinţele comunicate ulterior.
— Caracterul închis al proceselor politice.
— Comparaţie cu vechea Rusie.
— Avocaţii acuzatori.
— Predeterminarea sentinţelor.
— Interpretările in extenso ale codului.
— Instrucţiunile secrete.
— Are vreun sens sentinţa de achitare?
— Cazul lui Pavel Ciulpeniov.
— Întâmplări din sălile tribunalelor.
— Mă întâlnesc cu Tribunalul Suprem.
Capitolul 8 – LEGEA-COPIL
Noi uităm totul... – „Represiunea extrajudiciară” a CEKA.
— Cifrele cekis-te ale celor executaţi în comparaţie cu cele ruseşti dinainte.
— Tribunale-le după Octombrie.
— Asemănarea dintre tribunalele populare şi tribunalele revoluţionare.
— Tribunalele căilor ferate, tribunalele VOHR-ei.
— Înfiinţarea Tribunalelor Militare Revoluţionare şi principiile activităţii lor.
— Cifrele celor executaţi în anul 1920.
— Tribunalele ca detaşamente de luptă.
— Când dispare sensul dreptului de apel.
— Locurile vii ale acestor ani.

— Răscoalele ţărăneşti.
— Tribunalul din Riazan judecă un tolstoian.
— Cartea discursurilor lui Krîlenko.
— Sarcinile generale ale justiţiei sovietice.
— Cazul ziarului „Russkie Vedomosti”.
— Cazul celor trei anchetatori de la tribunalul revoluţionar din Moscova – Cazul lui Kosârev.
— Neplăcerile de la CEKA din februarie 1919.
— Procesul clericilor (Samarin ş.a.).
— Clopotele de alarmă din Zvenigorod.
— Procesele religioase din provincie, loviturile date bisericilor şi mănăstirilor.
— Circulara din 1920 privind lichidarea moaştelor.
— Cum puneau bolşevicii problema intelectualităţii.
— Procesul „Centrului tactic”.
— Adevărata lui poveste. – „Cazul Taganţev”.
Capitolul 9 – LEGEA SE MATURIZEAZĂ
Procesul Direcţiei pentru combustibil.
— Revirimentul represiunii după războiul civil.
— Cazul inginerului Oldenborger.
— Foametea din ţinuturile de pe Volga şi confiscarea odoarelor bisericeşti.
— Procesul ecleziastic de la Moscova din anul 1922, – Procesul ecleziastic de la Petrograd.
— Procesul eserilor.
— Repetiţia mâniei maselor.
— Tortura cu moartea. Cazul lui Savinkov.
— Moartea lui.
Capitolul 10 – LEGEA ÎN FLOARE
Noua idee a lui Lenin: expulzarea intelectualităţii peste hotare în 1922.
— Geneza conceptului „diversiune”.
— Afacerea Şahti.
— Eşecul cu Placin-ski, von Meck, Veliciko.
— Procesul „Partidului industrial”.

— Există oare o enigmă a proceselor exemplare de la Moscova?

— Procesul „Biroului Unional al Menşevicilor” şi cum a fost înscenat. – M.P. Iakubovici.

— procesele anilor 1937 – 1938.

— Enigmă?

— Oare astfel de revoluţionari erau ei?

— Selecţia candidaţilor pentru roluri.

— Istoria secretă a ultimelor luni ale lui Buharin.

— Afacerea din Kadâi, procesul raional.

— De ce în ţară nu au existat procese publice.

Capitolul 11 – PEDEAPSA CAPITALĂ

Desfiinţarea pedepsei cu moartea în timpul Elizavetei.

— Moderaţia urmaşilor ei.

— Datele lui Taganţev privind execuţiile de la sfârşitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea.

— Istoria pedepsei cu moartea sub bolşevici.

— Minciuna desfiinţării ei, tertipuri şi ocolişuri.

— Execuţiile anilor ’30, cei şase ţărani din Ţarskoe Selo.

— Execuţiile din 1937 – 1938.

— Zigzagurile ultimilor ani ai epocii staliniste.

— Pentru ce se dădea pedeapsa prin împuşcare. Exemple.

— Izbucnirea salvatoare a lui K.I. Strahovici.

— Dacă am privi fotografiile lor…

— Sentimentele ultimelor clipe.

— Suferinţele zilnice ale condamnaţilor la moarte în puşcăriile arhipline.

— De ce erau ţinuţi atâta vreme cu această sentinţă?

— Cercetările ştiinţifice ale celor condamnaţi la moarte şi ale anchetatorilor.

— Celula condamnaţilor la moarte ca procedeu de anchetă.

— Psihologia atitudinii de ne-împotrivire. – V.G. Vlasov sub sentinţa pedepsei cu moartea – Celulele condamnaţilor la moarte din Kineşma.
— Ritmul celor douăzeci şi patru de ore.
— Bsaulul Homenko.
— Insultarea călăului.
— Cum a primit Vlasov graţierea.
Capitolul 12 – TIURZAK.
Slăbirea regimului penitenciar rus la începutul secolului al XX-lea.
— Consolidarea celui sovietic începând din 1918.
— Regimul politic.
— Lupta pentru autoapărare a deţinuţilor din puşcăriile sovietice.
— Eserii la schiturile din Solovki (1922 – 1925).
— Izolatorul din Verhneuralsk după 1925.
Forţa grevelor foamei.
— Împiedicarea grevelor foamei în anii ’20.
— Reprimarea lor în anii ’30.
— Alimentarea forţată.
— Greva foamei ca acţiune contrarevoluţionară.
— Cum greva foamei a fost înfrântă de închisoarea de Tip Nou.
— Nu există opinie publică!
— Sfârşitul socialiştilor în Marea Pasienţă.
— Autoizolarea lor de „kaeri”. – „Politicii” văzuţi de „kaeri”.
— Autoizolarea troţkiştilor şi comuniştilor.
— Cui îi este destinată recluziunea.
— Consolidarea şi extinderea închisorii centrale sub puterea sovietică.
— Regimul izolatoarelor politice.
— Şi cum îl îndură un deţinut. – N. Kozîrev, miracolul cu astrofizica.
Partea a DOUA – PERPETUUM MOBILE

Capitolul l – CORĂBIILE ARHIPELAGULUI

Un sistem bine pus la punct.

— Îmbarcarea în vagon-zak.

— Cum să-ţi imaginezi aceasta din trenul vecin?

— Originea termenului „vagon stolî-pinist”.

— Cum este orânduit acest vagon.

— Gradul de încărcare.

— Scrumbie sărată şi fără apă, de ce.

— Cum se rezolvă „uşurarea” într-un vagon-zak.

— Amestecarea politicilor cu delincvenţii de drept comun.

— Privilegiile politicilor în puşcăriile ţariste.

— Prima întâlnire cu bandiţii.

— Deteriorarea vechilor noţiuni.

— Izolarea articolului Cincizeci şi Opt şi neputinţa lui.

— Nepedepsirea hoţilor şi bandiţilor.

— Cum este fundamentat acest lucru de către Cod şi marxism.

— Participarea escortei la furturile hoţilor.

— Furtul direct săvârşit de escortă, care sunt procedeele.

— Cum află deţinuţii itinerarul.

— Cum expediezi o scrisoare dintr-un vagon-zak.

Să nu ai nimic!

— Să priveşti şi să memorezi.

— Povestea lui Max San-terre.

— Povestea lui Ivan Kovercenko.

— Eric Andersen ascultă ce îi spune o fată rusă. – „Pendulul” din vagon-zak.

— Debarcarea.

— Cum trebuie să te aşezi pe pământ.

— Pomană de la oamenii liberi.

— Să îndrăgeşti astfel de clipe!

— Luaţi-vă de braţe!

— Luaţi-vă de călcâie!
— Hăituirea celor care rămân în urmă.
— Dubele anilor ’20.
— Colaborarea postbelică.
— Structura interioară a dubei.
— Cum operează în dubă hoţii.
— Întâlnirea cu locotenent-colonelul Ivanov.
Capitolul 2 – PORTURILE ARHIPELAGULUI
Cum se confecţionează harta lor.
— Trăsături comune.
— Comparaţia unor închisori de tranzit diferite în epoci diferite.
— Punctele de tranzit ale lagărelor din nord.
— Închisorile fără hârdaie igienice. Ce se poate face în astfel de cazuri?
— Băile închisorilor de tranzit.
— Hoţii şi bandiţii „slujbaşi” în puşcăriile de tranzit.
— Câinii.
— Tertipurile hoţilor.
— Rarele cazuri de împotrivire a politicilor.
— Umilirea mea la Krasnaia Presnia.
— Prima scrisoare după arestare.
— O femeie pe colina de lângă închisoarea de tranzit din Kuibîşev.
— Viitoare monumente ale Arhipelagului?
— Lărgimea orizontului la închisoarea de tranzit.
— Eric Arvid Andersen şi povestea lui.
— Nonsensul transferărilor masive.
— Şi al celor individuale.
— Tranzitul – prilej de odihnă.
— Muncile inumane de la închisorile de tranzit.
— Cât este de greu să te dezbari de gustul puterii.
— Krasnaia Presnia în 1945.
— Itinerar pentru şperţ.
— Eliberarea sufletului prin renunţarea la orice

deşertăciune.
— Schimbul de condamnări. – „Cumpărătorii” la închisorile de tranzit – Târgul de sclave.
— Învăţăturile unui deţinut cu repartiţie specială.
— Cu orice preţ?
Capitolul 3 – CARAVANELE ROBILOR
Avantajul „trenurilor roşii” pentru stat – Amenajarea vagonului de marfă.
— Pregătirea convoiului.
— Ascunderea de ochii populaţiei.
— Expedierile din Oriol în 1938.
— Tehnica îmbarcării.
— Procedee de percheziţie.
— Escorta trage foloasele.
— Hoţii şi bandiţii în vagonul roşu.
— Neregulile cu mâncarea.
— Verificările nocturne cu ciocanele.
— Morţi de frig.
— Trenurile lungi şi agentul Ministerului Afacerilor Interne.
— Pe platformele trenuţului.
— Când nu există niciun lagăr.
— Transporturile cu şlepul spre Nord.
— Hoţii în aceste condiţii.
— Un caz de împotrivire.
— Vapoarele pe Kolîma.
— Incendiul de pe „Djurma” în 1939.
— Deplasarea în continuare pe Kolîma – Jefuirea la sosirea în Magadan.
— Transporturile pedestre spre Nord.
— Hrana – Împuşcarea pe drum.
— Îndemnarea cu bâtele.
— Deplasările pedestre prin oraşe, în anii ’20—30.
— Toate mijloacele sunt rele, dar mai apoi – şi mai rele.

Capitolul 4 – DIN INSULĂ ÎN INSULĂ

Cazul fericit al unui deţinut cu repartiţie specială.

— Escorta specială.

— Cum am fost luat din lagăr.

— Legenda despre şaraşki.

— Impresiile despre călătoria printre oameni liberi.

— Simţământul de uşurare odată cu întoarcerea pe Arhipelag.

— E mică lumea!

— Telegraful deţinuţilor.

— Asociaţia ştiinţifico-tehnică din celulă.

— Timofeev-Ressovski.

— Fericirea somnului de puşcăriaş.

— Celula 75 de la Butârki; oameni.

— Lecţiile serale.

— Percepţia captivilor.

— Biserica din Butârki, viaţa de puşcărie în ea – Spionul român Vladimirescu.

— Tineretul postbelic la Butârki.

— Gammerov.

— Ingal.

— Mândria de a fi la închisoare.

— Cântecul studenţilor.

— Generaţia nouă – Încotro?…

Articol VI. ABREVIERI ŞI SIGLE

AŞA – Antisovetskaia aghitaţiia (Propagandă antisovietică); articol-siglă.

Belomorkanal – Belomorsko-Baltiiskii Kanal (Canalul Marea Albă – Marea Baltică).

Belomorstroi – Belomorskaia stroi [ka] (Şantierul de construcţie a canalului Marea Albă-Marea Baltică). În cea mai mare parte lucrările au fost executate cu deţinuţi.

Butiur – Butârskaia tiurma (închisoarea Butârki).

Cadeţii (KD) – Partidul constituţional-democrat (1905 – 1917). Program: monarhie constituţională şi

parlamentară, libertăţi democratice, marea proprietate asupra pământului etc. Lideri: P.N. Miliukov, A.I. Şingariov, V.D. Nabokov ş.a. Adversari ai bolşevicilor; după revoluţia din octombrie aceştia au interzis partidul cadeţilor.

CEKA – Cerezvâceainaia komissiia po borbe’s kontrrevoliuţiei, sabota-jem i spekuliaţiei (Comisia extraordinară pentru combaterea contrarevoluţiei, a sabotajului şi a speculei). A funcţionat în perioada 1917 – 1922, fiind predecesoarea organelor securităţii sovietice. Cekist – agent al CEKA.

CEON – ceast osobogo naznaceniia (unitate cu destinaţie specială). CIS – cilen semii (membru de familie); articol-siglă.

Dalstroi – Glavnoe upravlenie stroitelstra Dalnego Severa (Direcţia generală pentru construcţia Nordului îndepărtat).

Dneproghes – Dneprovskaia ghidroelektrostanţiia (Centrala hidroelec-trică de pe Nipru).

DPZ – dom predvaritelnogo zakliuceniia (unitate de detenţie preventivă).

Eserii (SR) – Partidul socialiştilor-revoluţionari (1901 – 1923). Lideri: V.M. Cernov, A.P. Gotz, N.D. Avksentiev ş.a. Obiective principale: republică democrată, libertate politică, legislaţie muncitorească, socializarea pământului. Principala tactică de luptă: terorismul individual. După revoluţia din februarie, împreună cu menşevicii, au obţinut majoritatea în Soviete şi au intrat în Guvernul provizoriu. După Octombrie bolşevicii i-au acuzat de activitate antisovietică şi contrarevoluţionară.

GB – Gosudarstvennaia bezopasnost (Securitatea de stat); ghebist: agent al GB.

GOSPLAN – Gosudarstvennîi planovâi komitet [Soveta Ministrov] (Comitetul de stat al planificării de pe lângă Consiliul de Miniştri).

GPU – Gosudarstvennoe politiceskoe upravlenie

(Direcţia politică de stat). A înlocuit CEKA în perioada februarie – decembrie 1922.

GULAG – Glavnoe upravlenie lagherei (Administraţia generală alagăr elor).

Inturist – Inostrannîi turist (Turistul străin); firmă de servicii pentru turiştii străini şi organizatoare de excursii în străinătate pentru cetăţenii sovi-etici.

Kaer (KR, kontra) – kontrrevoluţioner (contrarevoluţionar).

KGB – Komitet gosudarstvennoi bezopasnosti (Comitetul securităţii de stat). Funcţionează din 1954, pe lângă Consiliul de Miniştri.

Kombedi – Komiteţi bednoti (Comitetele sărăcimii); organizaţii ale sără-cimii săteşti, create în Rusia europeană (11 iunie 1918), constituind în majoritatea cazurilor organele efective ale puterii de stat. La sfârşitul anului 1918 şi-au predat atribuţiile sovietelor săteşti.

Komintern – Kommunisticeskii internaţional (Internaţionala comunistă. Internaţionala a III-a); organizaţie (1919 – 1943) care a reunit partidele comuniste din diferite ţări, creată din iniţiativa lui V.I. Lenin.

KPZ – kamera predvaritelnogo zakliuceniia (celulă de detenţie preventivă).

KRA – kontrrevoliutionnaia aghitaţiia (propagandă contrarevoluţionară); articol-siglă.

KRD – kontrrevoliutionnaia deiatelnost (activitate contrarevoluţionară); articol-siglă.

KRM – kontrrevoliutionnoe mîşlenie (gândire, intenţie contrarevoluţionară); articol-siglă.

KRTD – kontrrevoliutionnaia troţkistskaia deiatelnost (activitate contrarevoluţionară troţkistă); articol-siglă.

KVC – Kulturno-vospitatelnaia ceast (Secţia cultural-educativă).

KVJD – Kitaisko-vostocinaia jeleznaia doroga (Calea

ferată a Estului chinezesc); Kavejedist – lucrător la KVJD.

LKSM – Leninskii kommunisticeskii soiuz molodioji (Uniunea tineretului comunist leninist).

MGB – Ministerstvo gosudarstvennoi bezopasnosti (Ministerul securităţii statului).

MHAT – Moskovskii Hudojestvennîi Akademiceskii Teatr (Teatrul Academic de Artă din Moscova).

MOGES – Moskovskoe obiectinenie gosudarstennân elektrostanţii (Uniunea centralelor electrice de stat din Moscova).

Mossovet – Moskovskii sovet [deputatov trudiaşcihsia] (Sovietul din Moscova [al deputaţilor muncitorilor]).

MVD – Ministerstvo unutrennih del (Ministerul afacerilor interne).

MVTU – Moskovskoe vâsşee tehniceskoe ucilişce (Şcoala tehnică superioară din Moscova).

Narkomat – Narodnîi komissariat (Comisariatul poporului)…

NEP – Novaia ekonomiceskaia politika (Noua politică economică); politica economică a PCUS şi a statului sovietic în perioada de trecere de la capitalism la socialism. I s-a spus nouă spre deosebire de politica zisă a „comunismului de război”. A fost aplicată din 1921 până la mijlocul deceniului al treilea.

NKGB – Narodnîi komissariat gosudarstvennoi bezopasnosti (Comisariatul poporului pentru securitatea statului).

NKPS – Narodnîi komissariat putei soobşceniia (Comisariatul poporului pentru căile de comunicaţie).

NKVD – Narodnîi komissariat unutrennih del (Comisariatul poporului pentru afacerile interne).

NPGG – nelegalnîi perehod gosudarstvennoi graniţi (trecerea ilegală a frontierei de stat); articol-siglă.

ne nedokazannîi spionaj (spionaj nedovedit); articol-

siglă.

NTS – Narodno-trudvvoi soiuz (Alianţa populară a muncii); organizaţie a emigranţilor ruşi din Germania (cu filiale şi în alte oraşe din Europa), care avea ca obiectiv principal al activităţii sale propaganda antisovietică. En-te-esovist – membru, simpatizant al acestei organizaţii.

OGPU – Obiectinionnoe gosudarstvennoe politiceskoe upravlenie (Direcţia politică de stat unificată). Organ al securităţii (1923 – 1934), coor-donator al activităţii GPU-urilor din republicile unionale.

OLP – otdelnîi laghernîi punkt (filială de lagăr autonomă).

OSO – osoboe soveşceanie (conferinţă specială); comisie specială deliberaţivă pe lângă GPU – NKVD.

Osoaviahim – Obşcesivo sodeistriia oborone, aviafionnomu i himices-komu stroitel-stvu SSSR (Asociaţia pentru sprijinirea apărării, dezvoltării aviaţiei şi chimiei în URSS).

PD – prestupnaia deiatelnost (activitate criminală); articol-siglă.

PFL – proverocino-filtrationnîi lagher (lagăr de verificare şi filtrare).

PE – podozrenie v spionaje (suspectare de spionaj); articol-siglă.

Pomgol – Pomosci golodaiuşcim (Ajutor victimelor foametei); comisie organizată pe lângă VŢIK (preşedinte – M.L. Kalinin); a funcţionat în perioada iulie 1921-septembrie 1922.

PZ – preklonenie pered Zăpadorn (admiraţie faţă de Occident); articol-siglă.

Rabkrin: vezi RKI.

RKI (Rabkrin) – Raboce-krestianskaia inspekţiia (Inspecţia muncitorească şi ţărănească); narkomat, organ al controlului de stat (1920 – 1934).

RKP (b) – Rossiiskaia kommunisiiceskaia parliia

(bolşevikov) (Partidul comunist (bolşevic) din Rusia.

RNNA – Russkaia naţionalnaia narodnaia armiia (Armata naţională populară rusă).

ROA – Russkaia osvoboditelnaia armiia (Armata rusă de eliberare).

RONA – Russkaia osvoboditelnaia narodnaia armiia (Armata populară rusă de eliberare).

RSDRP – Rossiiskaia soţial-demokraticeskaia raboceala parţiia (Partidul muncitoresc social-democrat rus – PMSDR); 1898 – 1917; gruparea necomunistă şi-a păstrat, în Rusia, această denumire până în 1921.

RSFSR – Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă.

Samizdat – samostoiatelnoe izdanie (publicaţie independentă); modalitate de circulaţie clandestină a creaţiilor literare, istorice, filosofice, politice etc., interzise de cenzura sovietică.

SLON – Severnie lagherea osobogo naznaceniia (Lagărele cu desti-naţie specială din Nord). Slon în limba rusă înseamnă elefant.

SMERŞ – soveâskii metod razoblaceniia spionov (metoda sovietică de combatere a spionilor). Este posibil ca abrevierea să provină de la lo-zinca: Smerţ spionam (moarte spionilor); serviciul de contraspionaj al armatei sovietice.

SNK: vezi Sovnarkom.

SOE – soţialno opasnîi element (element periculos din punct de vedere social); articol-siglă.

Sovturist – Sovetskii turist (Turistul sovietic); firmă de turism intern.

Sovnarkom – Sovet narodnân komissarov (Consiliul comisarilor poporului); denumirea organelor executive şi de dispoziţie superioare ale puterii de stat din URSS, republicile unionale şi autonome (1917 – 1918). În martie 1946 au fost transformate în consilii de miniştri.

Speţi – speţialişti (specialişti).

STO – Sovet truda i oborni (Consiliul muncii şi apărării); organ de coor-donare a construcţiei economice şi a apărării, înfiinţat în 1920 în frunte cu Lenin. Membrii STO erau numiţi de Sovnarkom.

SVE – sofialno vrednîi element (element socialmente dăunător); articol-siglă.

SVPŞ – sviazi, veduţele kpodozreniiu v spionaje (relaţii care conduc la suspectarea de spionaj).

URALMAŞ – Uralskii zavod tiajologo maşinostroeniia (Uzina constructoare de maşini grele din Ural). Construită între 1928 – 1933, la Sverd-lovsk. Produce utilaje pentru industria metalurgică, de extracţie minieră şi petrolieră.

USVITL – Upravlenie severno-vostocinân isprăvitelno-trudovân lagherei (Administraţia lagărelor de reeducare prin muncă din Nord-Est).

ÎN – terroristiceskie namereniia (intenţii teroriste); articol-siglă.

TKP – Trudovaia krestianskaia partita (Partidul ţărănesc al muncii).

VAD – voshvalenie amerikanskoi demokratii (elogierea democraţiei americane); articol-siglă.

Vagon-zak – vagon [dlia] zakliucionnân (vagon pentru deţinuţi).

VAS – Vânaşivanie antisovetskih nastroenii (stare de spirit antisovietică); articol-siglă.

VAT – voshvalenie amerikanskoi tehniki (elogierea tehnicii americane); articol-siglă.

VCEKA – Vserossiiskaia cerezyâceainaia komissiia (Comisiaextrao rdinară – CEKA – paprusă). A fost înfiinţată în decembrie 1917, având în frunte pe F.E. Dzerjinski. În 1922 a fost reorganizată în GPU.

VIKJEL – Vserossiiskii ispolnitelnîi komitet jeleznodorojnogo profsoiu-za (Comitetul executiv panrus al sindicatului căilor ferate); august 1917 – ianuarie 1918.

Considerându-se că desfăşoară activitate antisovietică, a fost înlocuit cu VIKJEDOR (Comitetul executiv panrus al lucrătorilor de la căile ferate), în care predominau bolşevicii.

VSNH – Vâsşii sovet narodnogo hoziaistra (Consiliul superior al economiei naţionale; organul central superior pentru coordonarea industriei statului sovietic (1917 – 1932).

VOHR – a) Vnutrenniaia ohrana Respubliki (Paza internă a Republicii); Uniuni militare ale NKVD, subordonate, de fapt, VCEKA Au fiinţat din 1919 până în 1920.

— B) Paza militarizată a locurilor de detenţie. Vezi VOHRA

VOHRA – Voenizirovannaia ohrana mest zakliuceniia (Paza militarizată a locurilor de detenţie). În funcţie de condiţiile acestor locuri, efectivul pazei oscila între 3 – 5% şi 7 – 8% din numărul deţinuţilor. În perioada celui de-al doilea război mondial efectivul celor din pază se cifra la circa 3 milioane.

VTIK – Vserossiiskii fentralnîi ispolnitelnîi komitet (Comitetul executiv central panrus); organul legislativ, de dispoziţie şi control al puterii de Stat în RSFŞR (1917 – 1938). Preşedinţi au fost Sverdlov (din 1917) şi Kalinin (din 1919). În 1938 a fost rebotezat în Sovietul Suprem

Zek (z/k, zeka, pL zeki) – zakliucionnîi (deţinut); apelativ oficial

Articol VII.

Articol VIII.

Articol IX.

Articol X.

Articol XI.

Articol XII.

Articol XIII.

Articol XIV.

Articol XV.
Articol XVI.
Articol XVII.
Articol XVIII.
Articol XIX.
Articol XX.
Articol XXI.
Articol XXII.
Articol XXIII.
Articol XXIV.
Articol XXV.
Articol XXVI.
Articol XXVII.
Articol XXVIII.
Articol XXIX.
Articol XXX.
Articol XXXI.
Articol XXXII.
Articol XXXIII.
Articol XXXIV.
Articol XXXV.
Articol XXXVI.
Articol XXXVII.
Articol XXXVIII. NOTE EXPLICATIVE

NOTA

1. Grup de insule în Marea Albă, la intrarea în estuarul Onega.

2. Şalamov, Varlam Tihonovici (n. 1907 – 1982), poet şi prozator. Condamnat pe nedrept în 1937, a efectuat şaptesprezece ani în lagărele din bazinul fluviului Kolîma, din nord-estul Siberiei. Amintirile lui au circulat clandestin în URSS, ulterior fiind editate în Occident sub titlul Povestiri din Kolîma.

3. Ghinzburg, Evghenia Semionovna (n. 1911), scriitor şi publicist, autor al unui volum de memorii despre

viaţa petrecută mulţi ani în lagăre, care a circulat clandestin, apoi a apărut în Franţa sub titlul Le Vertige – Ameţeala).

4. Laţis, Martân Ivanovici (Sudrabs, Ian Fridrihovici) (1888 – 1938), om politic. A îndeplinit mai multe funcţii în cadrul CEKA. Este autorul unui scurt istoric al activităţii acestei instituţii (Doi ani de luptă pe frontul intern).

5. Krîlenko, Nikolai Vasilievici (1885 – 1938), om politic. Printre funcţiile ocupate se numără şi cele de preşedinte al Tribunalului Suprem, procuror al RSFSR, comisar al poporului pentru justiţie. Demis din toate funcţiile, este executat prin împuşcare.

6. Vîşiński, Andrei Ianuarievici (1883 – 1954), jurist şi diplomat sovietic. Adjunct al procurorului general şi procuror general al URSS (1933 – 1939). Ministru de externe al URSS ((1949 – 1953). Autor al unor lucrări prin care se afirmă ca teoretician al justiţiei staliniste.

7. Este vorba de volumul Canalul „Stalin" Marea Albă-Marea Baltică, prefaţat de Maxim Gorki.

Partea ÎNTÂI

INDUSTRIA PENITENCIARĂ Capitolul l – ARESTAREA

1. Tanguţii, popor din grupul tibetano-birman. Limba tangută face parte din familia limbilor chino-tibetane, scrierea hieroglifică datează din anul 1036.

2. Ostiacii (numele vechi al han (ilor), popor din Siberia de Nord (21.000 locuitori). Limba hanti face parte din familia limbilor ugro-fânice. Scrierea lor a fost alcătuită pe baza alfabetului rus.

3. Babuşkin, Ivan Vasilievici (1873 – 1906), revoluţioanar social-democrat, apoi bolşevic. A participat la revoluţia din 1905. A fost împuşcat.

4. Stradă şi piaţă în centrul Moscovei, unde se află sediul organelor securităţii, precum şi o închisoare pentru deţinuţii politici.

5... Pobeda" (Victorie), marcă de automobile, fabricate la uzina din Nijni Novgorod (Gorki) între anii 1946 – 1958.

6. Conform acestui sistem cetăţeanul sovietic era obligat să ceară aprobarea miliţiei pentru a-şi alege locul de domiciliu. Cei care călătoreau în alte localităţi trebuiau să se anunţe la miliţie în douăzeci şi patru de ore.

7. Este vorba de perioada 1934 – 1935, după asasinarea lui Kirov.

8. Şeinin, Lev Romano viei (1906 – 1967), prozator, autor de romane poliţiste şi de spionaj.

9. Fraţii Tur, pseudonimul scriitorilor L.D. Tubelski (1905 – 1961) şi P.L. Râjei (1908 – 1978). autori de piese, romane şi scenarii cu tematică de spionaj.

Capitolul 2 – ISTORIA CANALIZĂRII NOASTRE

1. Naţionalităţi deportate în masă în perioada 1944 – 1945 sub acuzaţia de colaboraţionism.

2. Vezi Abrevieri şi sigle.

3. Organizaţie alcătuită în principal de eseri în sprijinul Adunării Consti-tuante (23 noiembrie 1917 – ianuarie 1918) la Petrograd. A avut filiale la Moscova, Samara, Odessa etc.

4. Cursuri serale organizate pentru militari.

5. Kresti, Butârki, cunoscute închisori din Leningrad şi respectiv din Moscova

6. Condicuţe, legitimaţii care se dădeau prostituatelor în Rusia înainte de revoluţia din octombrie, în text – act care făcea dovada că posesorul este supus oprobriului.

7. Adepţi şi propovăduitori ai tolstoismului, teoria lui L.N. Tositoi despre transformarea societăţii pe calea nonviolenţei şi autoperfecţionării moral-religioase.

8. La această dată, Fanny Kaplan, membră a partidului eserilor, a săvârşit atentatul împotriva lui Lenin.

9. Vezi Abrevieri şi sigle.

10. Ulianov, Alexandr Ilici (1866 – 1887). unul dintre organizatorii şi conducătorii „Fracţiunii teroriste” a partidului Narodnaia Voina (Voinţa poporului). Fratele mai mare al lui Lenin. A participat la pregătirea atentatului împotriva ţarului Alexandru al III-lea (1 martie 1887). A fost spânzurat.

11. Adepţi ai menşevismului, curent apărut în cadrul social-democraţiei ruse, care se opunea prevederilor programatice consecvent marxist-leniniste, principiilor teoretice ideologice, organizatorice, tactice ale partidului de tip nou. Denumirea este legată de faptul că la congresul II al Partidului Muncitoresc Social-Democrat din Rusia (1903) grupul acesta s-a aflat în minoritate (menţinstvo) la alegerea organelor centrale de partid, majoritatea (bolşinstvo) fiind obţinută de... bolşevici.

12. Cel mai vechi regiment de gardă rus, înfiinţat de Petru I în 1687. A jucat un rol important în februarie 1917. A fost favorabil revoluţiei din octombrie, însă destul de puţin activ în desfăşurarea evenimentelor.

13. Alianţă a partidelor aşa-zise de dreapta cu scopuri contrarevoluţionare (Moscova, mai 1918 – 1919), având filiale la Petrograd şi în alte oraşe.

14. Korolenko, Vladimir Galaktionovici (1853 – 1921), prozator şi publicist de orientare narodnică. Arestat şi deportat sub regimul ţarist, bănuit de legături cu mişcarea revoluţionară, după octombrie 1917 se opune cu fervoare terorii comuniste.

15. Tuhacevski, Mihail Nikolaevici (1893 – 1937), mareşal, în timpul războiului civil a fost comandant de armată în luptele de pe Volga, din Sud, din Urali şi Siberia, precum şi al armatelor frontului caucazian şi ale frontului de Apus în războiul polono-sovietic. Victimă a represiunilor staliniste.

16. Voloşin, Maximilian Alexandrovici (1878 – 1932), poet de orientare simbolisto-impresionistă. Este cunoscut

şi ca un talentat acuarelist.

17. Kuskova, Ekaterina Dmitrievna (1869 – 1958), publicist, ideolog al doctrinei „economismului”, aspru criticată de Lenin. În 1922 a fost expulzată din ţară.

18. Prokopovici, Serghei Nikolaevici (1871 – 1955), om politic, ide-olog al „economismului”. A activat în aripa de stânga a partidului cadeţilor. Ministru în Guvernul provizoriu instalat după revoluţia din februarie 1917. Acuzat de activitate antisovietică, a fost expulzat din ţară (1922).

19. Kişkin, Nikolai Mihailovici (1864 – 1930), medic, unul dintre liderii partidului cadeţilor, ministru în Guvernul provizoriu din 1917. Acuzat de activitate contrarevoluţionară, a fost arestat, ulterior amnistiat.

20. Menjiński, Viaceslav Rudolfovici (1874 – 1934). om politic, jurist. Din 1919 este membru al prezidiului VCEKA, iar din 1923 – prim-adjunct al lui Dzerjinski. Preşedinte al OGPU în perioada 1926 – 1934.

21. Iagoda, Ghenrih Grigoriveici (1891 – 1937), om politic. Din 1920 a ocupat funcţii importante în conducerea CEKA şi OGPU. Şeful NKVD-ului încă de la înfiinţarea acestuia în 1934. În 1936 este destituit, apoi arestat, judecat şi executat.

22. Stolîpin, Piotr Arkadievici (1862 – 1911), om de stat, ministru al afacerilor interne şi preşedinte al Consiliului de Miniştri. Organizatorul loviturii de stat de la 3 iunie 1907 (determinată de intensificarea terorismului promovat de unele partide revoluţionare), după care s-a instaurat aşa-numita „reacţiune stolâpinistă”. Coordonatorul reformei agrare, care, de asemenea, a fost numită stolâpinistă. A fost ucis de un agent al poliţiei secrete (ohranka).

23. Maiski, Ivan Mihailovici (1884 – 1975), istoric şi diplomat. Ambasador în Finlanda şi Marea Britanie, adjunct al ministrului afacerilor externe. A fost unul dintre

participanţii la conferinţele de la Ialta şi Potsdam.

24. Adică CEKA.

25. Una dintre organizaţiile „înnoitorilor” bisericii ortodoxe, ruse (1922 – 1945), care susţinea modernizarea dogmei şi a religiei creştine. A cerut destituirea patriarhului Tihon (pentru „activitate antisovietică”) şi desfiinţarea călugăriei.

26. Tihon (Belavin, Vasili Ivanovici) (1865 – 1925), patriarhul Rusiei (din 1917). Judecat pentru „activitate antisovietică”, în 1923 este constrâns să se căiască şi să îndemne pe credincioşi să colaboreze cu Puterea Sovietică.

27. Berdiaev, Nikolai Alexandrovici (1874 – 1948), filosof, întemeietorul „noului creştinism”, variantă a existenţialismului religios. În 1922 a fost expulzat din ţară şi până la sfârşitul vieţii a trăit la Paris.

28. Soloviov, Vladimir Sergheevici (1853 – 1900), poet, filosof religios şi critic literar. A încercat să realizeze un fel de sinteză a credinţei ortodoxe, a ştiinţei occidentale şi a catolicismului roman. Este unul dintre teoreticienii de seamă ai simbolismului rus.

29. „Musavat” („Egalitate”), partid de orientare naţionalistă din Azer-baidjan (1911 – 1920). Program: autonomie naţională şi teritorială, panislamism, panturcism.

30. Membri ai partidului „Daşnakţutiun” („Alianţa”), partid de orientare naţionalistă din Armenia (1890 – 1921). Prin programul lui urmărea realizarea autonomiei Armeniei Occidentale în cadrul Turciei, cu ajutorul Rusiei şi al statelor europene. După 1917 este acuzat de activitate contrarevoluţionară şi antisovietică.

31. (De la turc. basmak – a ataca.) Membri ai mişcării de orientare naţionalistă, care milita pentru răsturnarea Puterii Sovietice şi separarea Asiei Centrale de Rusia Sovietică.

32. Publicaţie editată, la Paris de către emigranţii

menşevici

33. Plehanov, Gheorghi Valentinovici (1856 – 1918), filosof marxist, care a introdus şi propagat cel dintâi marxismul în Rusia; unul dintre reprezentanţii de seamă ai social-democraţiei ruse şi mondiale. După cel de al doilea congres al PMSDR a devenit unul din liderii menşevismului. Nu a fost de acord cu revoluţia din octombrie.

34. Adepţi ai troţkismului, doctrină şi curent formate în cadrul social-democraţiei ruse la începutul secolului XX şi răspândit ulterior în mai multe ţări. A fost fondat de Troţki (Bronstein), Lev Davâdovici (1879 – 1940), reprezentant de seamă al mişcării revoluţionare. Iniţial menşevic, a participat la revoluţia din 1905 şi la cea socialistă din 1917, când a intrat în partidul bolşevic şi a devenit unul dintre conducătorii acestei revoluţii, îndeplinind funcţii importante în conducerea partidului şi statu-lui sovietic: comisar al poporului pentru afacerile externe (1917 – 1918; a negociat cu germanii tratatul păcii de la Brest-Litovsk) şi pentru apărare (1918 – 1924; rol important în organizarea Armatei Roşii şi în timpul războiului civil.) După moartea lui Lenin a intrat în opoziţie cu Stalin; în 1927 este exclus din partid, iar în 1929 expulzat din URSS. În străinătate şi-a continuat activitatea politică, organizând şi conducând partide troţkiste, care au întemeiat şi o „Internaţională” (a IV-a). A fost asasinat în Mexic de către un agent al NKVD-ului.

35. Organizaţii pentru ajutarea deţinuţilor şi exilaţilor politici în Rusia dinaintea revoluţiei din 1917.

36. Peşkova, Ekaterina Pavlovna (1876 – 1965), prima soţie a lui Maxim Gorki (A.M. Peşkov), unul dintre principalii conducători ai Crucii Roşii politice, mai cu seamă după revoluţia din 1917 (a fost desfiinţată în 1939).

37. Adept al narodnicismului, ideologie şi mişcare social-politică din Rusia (18611895), care nega rolul

decisiv al clasei muncitoare în lupta revoluţionară, socotind că ţărănimea şi intelectualitatea constituie forţa socială capabilă să răstoarne ţarismul şi să instaureze socialismul pe calea dezvoltării obştii ţărăneşti; acorda personalităţii rolul de creator al istoriei şi preconiza tactica terorismului individual. Lideri şi ideologi: A.I. Herzen, N.G. Cernîşevski, M.A. Bakunin ş.a.

38. Cetate construită de novgorodeni în 1323 pe o insulă din lacul Ladoga, la izvoarele Nevei. Ocupată de suedezi (1611) şi recucerită de ruşi (1702), cetatea va deveni închisoare politică cu regim de extremă severitate. A fost dărâmată în timpul celui de al doilea război mondial.

39. Novorusski, Mihail Vasilievici (1861 – 1925). revoluţionar, membru al „fracţiunii teroriste" a partidului Narodnaia Voina. Ca participant la atentatul asupra lui Alexandru III (1 martie 1887) a fost condamnant la ocnă pe viaţă. Până în 1905 a fost deţinut la Schlisselburg. Perioadă evocată într-un volum de amintiri.

40. Maiakovski, Vladimir Vladimirovici (1893 – 1930), poet de orientare futuristă. Ambiţia de a crea o poezie nouă în slujba revoluţiei i-a adus o mare popularitate în lumea întreagă. S-a sinucis.

41. Voikov, Piotr Lazarevici (1888 – 1927), reprezentant al mişcării revoluţionare, unul dintre conducătorii luptei pentru instaurarea Puterii Sovietice la Ekaterinburg. Din 1924 – reprezentant plenipotenţiar al URSS în Polonia. Victimă a unui atentat.

42. Este vorba de 19 octombrie, ziua când a fost înfiinţat (1811) liceul şi numită „Ziua Puşkin" deoarece poetul, în fiecare an, comemora această aniversare printr-o poezie.

43. Placiński, Piotr Akimovici (1878 – 1929), inginer de mine şi economist, împuşcat în timpul detenţiei.

44. Meck Nikolai Kadovici von (1863 – 1929), inginer de căi ferate, fiul lui K.F. von Meck, coproprietar al câtorva

căi ferate din Rusia. După revoluţia din octombrie a lucrat în Comisariatul Poporului pentru Transporturi. A fost împuşcat.

45. Kaganovici, Lazar Moiseevici (1893 – 1982?), om politic. A îndeplinit înalte funcţii de stat şi de partid: membru în Biroul Politic (din 1930): din 1935 a fost comisar al poporului pentru căile ferate şi, respectiv, pentru industrie. Unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Stalin. În 1957 este dat la o parte din activitate.

46. Ordjonikidze, Grigori Konstantinovici (Sergo) (1886 – 1937), om politic, unul dintre conducătorii de partid şi de stat importanţi. După revoluţia din octombrie a luptat pentru instaurarea Puterii Sovietice în Caucazul de Nord şi în Transcaucazia. Membru al Biroului Politic (din 1930), preşedinte al Consiliului superior al economiei naţionale (1930 – 1932), comisar al poporului pentru industria grea (1932 – 1937). A murit în circumstanţe dubioase: nu se ştie dacă s-a sinucis ori a fost asasinat. Soljeniţîn este pentru cea de a doua variantă.

47. Garin, N. (Nikolai Gheorghievici Mihailovski) (1852 – 1906), prozator. Mediu] şi personajele prozei sale relevă experienţa acumulată ca inginer constructor de căi ferate.

48. Zamiatin, Evgheni Ivanovici (1884 – 1937), prozator, de profesie inginer, maestru al satirei şi grotescului. Este autorul romanului-pamflet Noi (publicat în Anglia, 1924), care „a stârnit indignarea opiniei publice sovietice” şi a influenţat proza „antiutopică” anticomunistă occidentală (O. Huxley, G. Orwell). A emigrat în 1932.

49. Miliukov, Pavel Nikolaevici (1859 – 1943). om politic, istoric şi publicist. Unul dintre organizatorii şi liderii partidului cadeţilor. După revoluţia din februarie 1917 este ministru al afacerilor externe în Guvernul provizoriu, susţinând războiul, alături de Antanta, împotriva Germaniei. După revoluţia din octombrie a emigrat.

50. Riabuşiński, Pavel Pavlovici (1871 – 1924), descendent al unei familii de industriaşi şi bancheri ruşi, adversar fervent al bolşevicilor şi revoluţiei din octombrie, unul din organizatorii revoltelor conduse de generalii L.G. Kornilov (25 – 31 aug. 1917) şi respectiv A.M. Kaledin (oct 1917 – febr. 1918). Emigrant

51. Rojański, Dmitri Apollinarievici (1882 – 1936), fizician, creatorul şcolii sovietice de radiofizică şi radiotehnică. Academician (1933).

52. Vavilov, Nikolai Ivanovici (1887 – 1943), botanist şi genetician, creatorul teoriei privind bazele biologice ale selecţiei şi ale teoriei privind centrele de origine a plantelor de cultură. Membru al Academiei de Ştiinţe al URSS, preşedinte al Academiei de Ştiinţe Agricole (1929 – 1935). În 1940, ca rezultat al uneltirilor şi delaţiunilor lui Lîsenko, este arestat şi condamnat la moarte. Graţiat, a murit în puşcărie.

53. Platonov, Serghei Fiodorovici (1860 – 1933), istoric. Profesor la Universitatea din St.

— Petersburg (1899), membru al Academiei Ruse de Ştiinţe, preşedinte al Comisiei de arheografie (1918 – 1929). În 1930 este destituit şi întemniţat pentru propagandă antisovietică.

54. Târle, Evgheni Viktorovici (1875 – 1955), istoric, membru al Acade-miei de Ştiinţe (1927). Lucrări privind istoria Franţei şi politica externă a Rusiei: Blocada continentală, Talleyrand, Napoleon, Războiul Crimeii ş.a.

55. Liubavski, Matvei Kuzmici (1860 – 1936), istoric, discipol al lui Kliucevski. Membru al Academiei de Ştiinţe (1929), rector al Universităţii din Moscova (1911 – 1917).

56. Gâutier, Iuri Vladimirovici (1873 – 1943), istoric şi arheolog, membru al Academiei de Ştiinţe (1939).

57. Izmailov, Nikolai Vasilievici (1893 – 1961?), istoric literar şi textolog. Studii şi cercetări dedicate lui Puşkin, Jukovski, Turgheniev.

58. Bahtin, Mihail Mihailovici (1895 – 1975), critic literar şi estetician. Estetica romanului şi teoria discursului literar sunt temele ce domină majoritatea scrierilor sale. Studiile teoretice ale lui Bahtin au marcat un moment de cotitură în gândirea estetică a contemporaneităţii.

59. Lihaciov, Dmitri Sergheevici (a 1906), critic şi teoretician literar, istoric al culturii; academician (1953), profesor la Universitatea din Leningrad (1946 – 1955), cercetător la Institutul de literatură rusă, unde conduce sectorul de literatură rusă veche. Este preocupat în mod deosebit de teoria literară, poetica literaturii ruse vechi, textologie etc.

60. Budionnîi, Semion Mihailovici (1883 – 1973), mareşal, în timpul războiului civil (1918 – 1920) a comandat Armata I de cavalerie. Posturi de conducere în perioada celui de al doilea război mondial.

61. Grupare fracţionistă de orientare anarhosindicalistă în cadrul Partidului Comunist (bolşevic) din Rusia în perioada 1920 – 1922 (A.M. Ştiapnikov, A.M. Kollontai, S.P. Medved ş.a.), care nega rolul conducător al partidului comunist şi al Statului Sovietic şi considera sindicatele forma superioară de organizare a clasei muncitoare, solicitând să li se încredinţeze conducerea economiei.

62. Sau devierea de dreapta din cadrul Partidului Comunist (bolşevic) din Rusia Curent aşa-numit oportunist din perioada 1928 – 1930 (lideri: N.I. Buharin, A.L. Rîkov. M.P. Tomski ş.a.), care nega necesitatea industrializării accelerate a ţării, a dezvoltării industriei grele, a colectivizării agriculturii şi propovăduia teoria curmării luptei de clasă şi a integrării paşnice a „chiaburului” în socialism.

63. Monedă de aur sau bancnotă în valoare de zece ruble.

64. Vers din varianta rusă a libretului operei Faitsi de Gounod (aria lui Mephisto). Originalul francez: A ses pieds

le genre humain, / Se ruant, le fier en main, / Dans le sang el dans le fange, / Ou briile l'ardent metal…

65. Vezi nota 6 de la Capitolul l. Partea a ÎNTÂI.)

66. Autorul se referă la definiţia pe care Lenin a dat-o intelectualităţii: „clasă intermediară", „fără personalitate economică".

67. În ruseşte kulak, al cărui prim sens este acela de „pumn". Sensul de „ţăran înstărit, care îşi exploatează consătenii", este menţionat într-un dicţionar explicativ de-abia în 1935 (Tolkovâi slovar russkogo iazâka – Dicţionarul explicativ al limbii ruse, sub redacţia lui D.N. Uşakov).

68. Zalîghin, Serghei Pavlovici (n. 1913). prozator, autor de nuvele şi romane inspirate de colectivizarea şi războiul civil din Siberia. Romanul la care se referă Soljeniţîn se intitulează Pe malul Irtîşului.

69. Lîsenko, Trofim Denisovici (1898 – 1976), biolog şi agronom, membru al Academiei de Ştiinţe (1939), preşedinte al Academiei de Ştiinţe Agricole (1938 – 1956, 1961 – 1962). A blamat genetica clasică, elaborând o stranie teorie despre ereditate, extrasă din învăţătura marxistă. Bucurându-se de sprijinul lui Stalin, şi-a impus concepţiile şi, datorită denunţurilor şi intrigilor lui, numeroşi biologi remarcabili au fost întemniţaţi. Multe dintre teoriile lui nu au fost confirmate în practică, ba mai mult, s-au dovedit dezastruoase pentru agricultură.

70. Lorch, Alexandr Gheorghievici (1889 – 1967), agrobiolog şi ameliorator, unul din promotorii selecţiei şi experimentării sorturilor de cartofi în URSS.

71. Molotov (Skriabin) Viaceslov Mihailovici (1890 – 1984?) om politic. Colaborator apropiat al lui Stalin. Membru al Biroului Politic (1926 – 1953) şi al Prezidiului (1953 – 1957) Comitetului Central al PCUS. Preşedinte al Consiliului Comisarilor Poporului (1930 – 1941). Ministru al afacerilor externe (1939 – 1949, 1953 – 1956). Ambasador în Mongolia (din 1957). Din 1962 – pensionar.

72. Kirov (Kostrikov) Serghei Mironovici (1886 – 1934), om politic. Participant la cele trei revoluţii ruse (1905, februarie 1917, octombrie 1917), secretar al Comitetului din Leningrad (1926 – 1934) şi secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist (bolşevic) din URSS. Victima unui act terorist (la ordinul lui Stalin).

73. Alianţa apărării (germ.). Organizaţie militarizată a Partidului social-democrat din Austria, creată în 1923 în vederea apărării împotriva ofensivei reacţiunii şi pentru salvgardarea republicii. Printre altele au luat parte la Insurecţia armată antifascistă din februarie 1934. Autorul se referă la înfruntările care au avut loc la Viena în ziua de 15 iulie 1927.

74. Asociaţie filosofică şi religioasă, întemeiată la începutul anului 1919; a durat până prin 1921 – 1922.

75. În poemul în proză Limba rusă.

76. În poemul lui i-e bine în Rusia?

77. Perioada când oştile mongolilor, conduse de Genghis-han, au întreprins numeroase expediţii (cucerind Siberia, China de Nord, Asia Mijlocie) şi au invadat India (1221) şi Rusia (1223).

78. Căpetenie normandă (al unei oştiri a varegilor), care, potrivit tradiţiei, a fost chemat de slavii din ţinutul Ilmenului, împreună cu fraţii săi Sineus şi Truvor, să domnească la Novgorod. Întemeietorul dinastiei Râurikovicilor (sec. IX-XVI), care a dat mari cneji de Kiev, Vladimir, Moscova şi ţari ruşi, ultimul fiind Fiodor Ivanovici (1557 – 1598), fiul lui Ivan IV cel Groaznic.

79. Clădirea KGB-ului şi a Direcţiei Generale a Afacerilor Interne din cadrul Comitetului Executiv regional şi orăşenesc din Leningrad (Prospektul Liteinîi, nr. 4).

80. Grupare fracţionistă din cadrul PCUS (1925), reprezentată de G.E. Zinoviev, L.B. Kamenev ş.a. Nega posibilitatea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea şi a victoriei socialismului într-o singură ţară etc.

81. Stipulat de articolul 206 din Codul penal.

82. ludenici, Nikolai Nikolaevici (1862 – 1933). general, unul din comandanţii mişcării albgardiste. A întreprins marşul asupra Petrogradului, dar a fost înfrânt de Armata Roşie (oct. 1919). Emigrant (1920).

83. Ejov, Nikolai Ivanovici (1894 – 19397), om politic. După funcţii modes-te în aparatul de partid, în 1934 este ales membru al Comitetului Central, ceea ce i-a înlesnit o ascensiune rapidă spre posturi importante din conducerea partidului. În 1936 îi urmează lui lagoda în fruntea NKVD-ului, după care este destituit şi înlocuit cu Beria (1938). Este arestat şi executat probabil în 1939 sau 1940.

84. Beria, Lavrenti Pavlovici (1899 – 1953). Om politic de origine georgi-ană. A ocupat funcţii importante în serviciile CEKA şi OGPU din Georgia şi Transcaucazia. În 1938 este numit şeful NKVD-ului. I se acordă gradul de mareşal (1945). În 1946 este eliberat din postul de la NKVD, dar este ales membru în Biroul Politic şi numit vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, păstrând controlul asupra serviciilor securităţii. După moartea lui Stalin este numit ministru de interne, dar curând (iunie 1953) este destituit, judecat şi împuşcat.

85. Autorul se referă la împărţirea Poloniei (octombrie 1939) între Hitler şi Stalin şi anexarea de către URSS (urmare a pactului Molotov-Ribbentrop) a Ţărilor Baltice şi a Basarabiei (1940).

86. (în rusă Hatân.) Pădure lângă localitatea cu acelaşi nume din regiunea Minsk, unde, în februarie-martie 1943, germanii au descoperit într-o groapă imensă cadavrele a circa cincizeci mii de ofiţeri polonezi masacraţi de sovietici.

87. Sikorski, Władysław (1881 – 1943), general şi om politic polonez. Prim-ministru şi ministru de interne (1922 – 1923). Prim-ministru al guvernului polonez format în emigraţie (Paris, apoi Londra) între 1939 – 1943.

88. Anders, Władysław (1892 – 1970), general polonez. În 1940 este luat prizonier de trupele sovietice care au invadat Polonia de Răsărit. Este eliberat din închisoare (1941) şi organizează o armată din deţinuţii polonezi aflaţi în lagărele sovietice. În 1943 a comandat corpul de armată polonez din cadrul trupelor aliate din Italia, în 1945 – trupele poloneze din Europa Occidentală.

89. Este vorba de Istmul Kareliei, între Golful Finic şi lacul Ladoga, anexat de URSS în martie 1940.

90. Zonă în bazinul râului cu acelaşi nume din Mongolia. Aici, trupele japoneze, în 1939, au dezlănţuit agresiunea împotriva Mongoliei, dar au fost înfrânte de trupele sovieto-mongole.

91. Lac în Extremul Orient de Sud, în apropierea căruia trupelesoviet ice au înfrânt şi respins pe invadatorii japonezi.

92. Kutuzov, Mihail Illarionovici (1745 – 1813), comandant de oşti, general-feldmareşal. A participat la mai multe războaie ruso-turce (a încheiat pacea de la Bucureşti, 1812, după ce i-a înfrânt pe turci la Ruş-ciuk). A fost comandantul suprem al armatei ruse în războiul împotriva lui Napoleon (1812).

93. Muncitori din Est (germ.). Cetăţeni sovietici din teritoriile ocupate de armata germană în timpul celui de al doilea război mondial, care erau duşi în Germania şi folosiţi ca forţă de muncă.

94. Aul, aşezare, sat la kazahi. turkmeni, karakalpaci şi populaţiile din Caucazul de Nord.

95. Participanţi ai formaţiunilor militare alcătuite din prizonieri ruşi care au acţionat în timpul celui de al doilea război mondial de partea Germaniei, sub prezumtiva comandă a lui Andrei Andreerici Vlasov (1901 – 1946), general, comandant de armată. Luat prizonier de către nemţi, a acceptat să organizeze unităţile militare pomenite. Predat de către aliaţi Uniunii Sovietice, a fost

spânzurat. Vezi Capitolul 5. p. 159 – 160. Şi Capitolul 6. p. 179 şi urm.

96. Krasnov, Piotr Nikolaevici (1869 – 1947) general, unul dintre principalii organizatori ai mişcării albgardiste. În octombrie 1917 împreună cu A.F. Kerenski a condus răscoala antisovietică. În 1918 este atamanul trupelor de pe Don şi comandantul armatei cazacilor albi. În 1919 a emigrat în Germania. În timpul celui de al doilea război mondial a organizat unităţi de cazaci care au luptat alături de nemţi. A fost condamnat şi executat.

97. Armia Krajowa, armata naţională poloneză care a acţionat între 1942 şi 1945 pe teritoriul Poloniei ocupate sub comanda guvernului aflat în emigraţie la Londra. Conducerea ei a organizat începutul insurecţiei din Varşovia (1944).

98. Mikolajczyk, Stanisław (1901 – 1966) om politic polonez. Lider al Partidului Ţărănesc Polonez. Prim-ministru (1943 – 1944) al guvernului polonez din emigraţie, în 1945 a făcut parte din guvernul provizoriu de tendinţă prosovietică. După succesul comuniştilor la alegerile din 1947, a emigrat în S.U.A.

99. Participanţi ai formaţiunilor militare ale naţionaliştilor ucraineni, care au acţionat în Ucraina de Apus în 1943 – 1947. Au fost numiţi astfel după numele comandantului lor, Siepan A. Bandera (1908 – 1959), lider naţionalist ucrainean. După război a condus organizaţia naţionaliştilor ucraineni (OUN) din străinătate. A fost asasinat la München de către un agent kaghebist.

Capitolul 3 – ANCHETA

1. Alexei Mihailovici (1629 – 1676) ţar al Rusiei (din 1645). În timpul domniei lui s-a înfăptuit unirea Ucrainei cu Rusia (1654). Au avut loc numeroase răscoale ţărăneşti (printre care şi cea a lui Stepau Razin) şi schisma bisericii ruse.

2. Biron, Ernst-Johann (1690 – 1772) conte, favoritul

împărătesei Anna Ivanovna: după urcarea ei pe tron a instaurat un regim de cruntă teroare poliţistă.

3. Gumiliov, Nikolai Stepanovici (1886 – 1921) poet, iniţiatorul şi liderul grupării literare moderniste a akmeisnnthii (v. nota 5. de la Capitolul 9. Partea ÎNTÂI). Soţul poetei Anna Ahmatova. Sub acuzaţia de participare la un complot contrarevoluţionar monarhist a fost împuşcat.

4. Ahmatova (Gorenko), Anna Andreevna (1888 – 1966), poetă, unul din reprezentanţii străluciţi ai poeziei ruse din secolul al XX-lea Adeptă a akmeismului. Soţia lui Gumiliov. Între 1925 – 1940, poezia ei este interzisă şi, pentru a se întreţine, traduce din poeţii lumii (printre care şi Eminescu, Arghezi, lirică populară românească), în anii terorii staliniste este arestat fiul ei, Lev Gumiliov, istoric. Vizitele şi aşteptările la porţile închisorilor leningrădene i-au inspirat zguduitorul poem Recviem.

5. Dzerjinski, Felix Edmundovici (1877 – 1926), om politic. După revoluţia din octombrie a ocupat înalte funcţii de partid şi de stat în 1917 a organizat CEKA şi, implicit, teroarea roşie, conducând, în continuare, până la sfârşitul vieţii, GPU-ul şi OGPU-ul.

6. Dahl, Vladimir Ivanovici (1801 – 1872), scriitor, lexicograf, etnograf, autorul remarcabilului Dicţionar explicativ al limbii ruse (1863 – 1866).

7. Kliuev, Nikolai Alexeevici (1887 – 1937), poet de inspiraţie patriarhal-ţărănească, reprezentant al orientării aşa-zis neo-ţărăneşti, în care a fost inclus şi Esenin. În 1933 este arestat, închis la Lubianka şi deportat în ţinutul Narâmului din Siberia.

8. Acţiune antisovietică înarmată organizată de albgardişti şi eseri, sub conducerea lui A.P. Perhurov (6 – 2 iulie 1918), la Iaroslavl.

9. Ivanov-Razumnik, Razumnik Vasilievici (1878 – 1946), critic şi istoric literar, sociolog. Simpatizant al

eserilor de stânga. La sfârşitul deceniului al treilea a fost arestat şi a petrecut mulţi ani în puşcărie şi surghiun. La începutul celui de al doilea război mondial s-a stabilit în Germania.

10. Buharin, Nikolai Ivanovici (1888 – 1938), om politic, unul dintre eminenţii conducători ai partidului, specialist în probleme economice. În 1924 este ales membru al Biroului Politic, între 1926 şi 1928 – secretar general al Kominternului. În 1929 este exclus din Biroul Politic pentru „deviaţionism de dreapta”, iar în 1938 este judecat, condamnat la moarte şi împuşcat.

11. Titlul unui articol de răsunet (2 martie 1940), în care Stalin se dezice de excesele colectivizării.

12. Este povestea unei fetiţe de vreo treisprezece ani, angajată să îngrijească de un prunc. Extenuată zi şi noapte de stăpâni cu nesfârşite cor-vezi, fetiţa sfârşeşte prin a sugruma pruncul, ca să poată dormi.

13. Este vorba de povestirea Răufăcătorul (1885).

14. Kolceak, Alexandr Vasilievici (1874 – 1920), amiral, unul dintre principalii organizatori militari ai mişcării albgardiste. În 1918 – 1919, este „cârmuitor suprem al statului rus”, pe teritoriul Siberiei, guberniei Orenburg şi regiunii Ural. Înfrânt de Armata Roşie, a fost luat prizonier, condamnat şi împuşcat.

15. Voroşilov, Kliment Efremovici (1881 – 1969), mareşal şi om politic. Unul dintre organizatorii Armatei Roşii şi comandanţii din timpul războiului civil. Colaborator apropiat al lui Stalin. A ocupat înalte funcţii de stat şi partid, în perioada 1953 – 1960 a fost preşedintele Sovietului Suprem al URSS.

16. Închisorile „interioare” aparţineau direct de Ministerul Afacerilor Interne.

17. Abakumov, Viktor Semionovici (1894 – 1954), om politic. A lucrat în serviciile de contrainformaţii ale Armatei Roşii. Încă de la înfiinţare, în 1943, a fost numit

şeful SMERŞ-ului. În 1946 este ministrul securităţii statului. Destituit şi arestat sub Stalin, este condamnat şi executat în 1954.

18. Suvorov, Alexandr Vasilievici (1729 – 1800), mare comandant de oşti, generalisim. S-a distins în vremea războaielor ruso-turce (1768 – 1774, 1787 – 1791). Comandant suprem al armatelor aliate împotriva Franţei, remarcându-se în campaniile din Italia şi Elveţia. Este vestit şi ca unul care n-a cunoscut nicio înfrângere.

19. Riumin, Mihail Dmitrievici (7 – 1953), om politic. La început a lucrat în serviciile speciale ale marinei, fiind ulterior chemat de Abakumov în centrala SMERŞ. Ministru adjunct al Securităţii Statului (1946 – 1953). După moartea lui Stalin, a fost condamnat şi executat

20. Kamenev (Rosenfeld), Lev Borisovici (1883 – 1936), om politic, unul dintre liderii importanţi ai partidului după revoluţia din octombrie. Membru al Comitetului Central (din 1917) şi al Biroului Politic (din 1919). După moartea lui Lenin s-a aflat la cârma partidului împreună cu Stalin şi Zinoviev. Ulterior apropiindu-se de Troţki. Exclus din partid (1927), arestat (1934), condamnat la moarte şi executat (1936).

21. Şeşkovski, Stepan Ivanovici (1727 – 1793), demnitar însărcinat în vremea Ecaterinei II cu anchetarea cazurilor de importanţă extremă. Vestit pentru duritatea metodelor folosite la interogatoriu.

22. Radişcev, Alexandr Nikolaevici (1749 – 1802), scriitor şi gânditor revoluţionar. Autor al cărţii Călătorie de la Petersburg la Moscova (1790), în care supune unei critici necruţătoare iobăgia şi autocraţia ţaristă. Condamnat la moarte, a fost graţiat şi deportat în Siberia

23. Revoluţionari de obârşie nobilă, în special ofiţeri participanţi la războiul din 1812, care au declanşat, la 14 decembrie 1825, răscoala împotriva autocraţiei ţariste şi iobăgismului. A fost înăbuşită de împăratul Nicolae I. Cinci

dintre conducătorii mişcării decembriste (P.I. Pestei, S.I. Muraviov-Apostol, K.F. Rîleev, M.P. Bestujev-Riumin, P.O. Kahovski) au fost spânzuraţi, 121 trimişi la ocnă şi surghiun în Siberia.

24. Rîleev, Kondrati Fiodorovici (1795 – 1825), poet romantic, unul dintre conducătorii mişcării decembriste. Condamnat la moarte şi spânzurat.

25. Pestei, Pavel Ivanovici (1793 – 1826), ofiţer (colonel), unul dintre conducătorii decembriştilor. Autor al proiectului de constituţie Russkaia pravda (Adevărul rus). Denunţat, a fost arestat la 13 decembrie 1825. Spânzurat.

26. Russkaia pravda, proiect de constituţie şi program al mişcării decembriste elaborat de P.I. Pestei (1821 – 1823). Prevedea: desfiinţarea iobăgiei, republică unitară, egalitatea tuturor cetăţenilor în faţa legii, libertăţi cetăţeneşti, confiscarea marilor latifundii şi împroprietărirea ţăranilor etc.

27. Lunin, Mihail Sergheevici (1787 – 1845), ofiţer, participant la răscoala decembriştilor. A fost condamnat la ocnă şi surghiun în Siberia

28. Zavalişin, Dmitri Irinarhovici (1804 – 1892), ofiţer, decembrist. A fost condamnat la ocnă pe viaţă. Autorul însemnărilor unui decembrist.

29. Obolenski, Evgheni Petrovici (1796 – 1865), prinţ, ofiţer, participant la mişcarea decembristă. Şeful statului major al răscoalei de la 14 decembrie 1825. A fost condamnat la ocnă pe viaţă. Autorul unui volum de amintiri.

30. Trubetkoi, Serghei Petrovici (1790 – 1860), prinţ, ofiţer, decembrist. A fost condamnat la ocnă pe viaţă. Autorul unui volum de însemnări.

31. Griboedov, Alexandr Sergheevici (1795 – 1829), dramaturg şi diplomat. Este cunoscut mai ales prin comedia satirică Prea multă minte strică.

32. Bakunin, Mihail Alexandrovici (1814 – 1976),

revoluţionar, teoretician al anarhismului, unul dintre ideologii norodnicismului. Aflat în străinătate (din 1840), a participat la revoluţia din 1848 – 1849 (Paris, Dresda, Praga). În 1851 este extrădat de autorităţile austriece şi întemniţat în fortăreaţa Petropavlovskaia, apoi exilat în Siberia. În 1861 a evadat şi s-a refugiat în Anglia

33. Grânevitki, Ignati loahimovici (1856 – 1881), revoluţionar, membru al organizaţiei Narodnaia volia (Voinţa poporului). La 1 martie 1881 l-a ucis cu o bombă pe împăratul Alexandru II, căzând el însuşi victimă a propriului atentat.

34. Râsakov, Nikolai Ivanovici (1861 – 1881), revoluţionar, membru al organizaţiei Narodnaia volia. La 1 martie 1881 a aruncat prima bombă asupra ţarului Alexandru II, dar care nu şi-a atins ţinta. A fost spânzurat

35. Melgunov, Serghei Petrovici (1880 – 1956), istoric şi publicist A fost expulzat din ţară în 1923.

36. Cărăuşi ucraineni (sec. XVI-XIX). care transportau (în special din Crimeea în Ucraina) sare, peşte şi felurite alte mărfuri.

37. Ehrenburg, Ilia Grigorievici (1891 – 1967), prozator şi publicist. Autor, printre altele, al volumelor de memorii Oameni, ani, viaţă (vol. 1 – 6, 1961 – 1965), în care este evocată perioada stalinistă.

38. Vranghel, Piotr Nikolaevici, baron (1878 – 1928), general. A condus armatele albgardiste din Ucraina de Sud şi din Crimeea, înlocuindu-l pe Denikin (1920). Înfrânt de către Armata Roşie, se refugiază peste hotare.

39. Mişcare de masă a inovatorilor şi fruntaşilor în producţie din URSS pentru mărirea productivităţii muncii şi o mai bună utilizare a tehnicii. A fost iniţiată în 1935, de către Alexei Grigorievici Stahanov, miner din bazinul Donbassului.

40. (De la germ. polizei.) Membri ai detaşamentelor poliţiei auxiliare pe care trupele germane de ocupaţie îi

recrutau dintre localnici.

Capitolul 4 – GĂITANELE ALBASTRE

1. Personajul central din nuvela Moartea lui Ivan Ilici (1886).

2. Serov, Ivan Alexandrovici (n. 1905), general, începând din anul 1939, a ocupat posturi de maximă importanţă în cadrul Securităţii Statului. A fost numit şeful KGB-ului încă de la înfiinţare (1954) şi a deţinut acest post până în anul 1958.

3. Timofeev-Ressovski, Nikolai Vladimirovici (1900 – 1981), genetician, unul dintre creatorii geneticii radiative, biocenologiei şi biologiei moleculare. Între 1925 şi 1945 a lucrat în Germania. În 1945 a fost arestat, condamnat şi trimis în lagăr. Reabilitat în perioada lui Hruşciov.

4. Organizaţie a tineretului revoluţionar german, creată în 1924, având ca obiectiv lupta antifascistă. Jungsturmovka era uniforma membrilor acestei organizaţii, purtată, de asemenea, şi de tineretul sovietic în anii ’20—30.

5. Într-o notă de la sfârşitul volumului al treilea, autorul ne previne că atunci când este vorba de metaforica ţară a lagărelor, de Arhipelag, se scrie GULAG, iar când se fac referiri la Administraţia Generală a Lagărelor şi aparatul ei – GULag.

6. Jdanov, Andrei Alexandrovici (1896 – 1948), om politic. Participant la revoluţia din octombrie şi războiul civil. După moartea lui Kirov (1934) este secretar al comitetului regional de partid din Leningrad; secretar al Comitetului Central. Membru al Biroului Politic (1939). În anii postbelici, răspunzând de politica în domeniul culturii, este inspiratorul celebrei hotărâri a Comitetului Central: Cu privire la revistele „Zvezda” şi „Leningard”, unde este supusă unor atacuri nimicitoare creaţia Annei Ahmatova şi a lui Mihail Zoşcenko, constituind începutul unei campanii violente împotriva intelectualităţii.

7. Şcerbakov, Alexandr Sergheevici (1901 – 1945), om politic, înalt activist de partid; membru al Comitetului Central din 1939. În timpul războiului este şeful direcţiei politice a Armatei Roşii şi al Biroului de Informaţii (Informbiuro).

8. Pe „drumul Vladimirului”, în secolul al XIX-lea, surghiuniţii porneau din Moscova spre Siberia.

9. Maliuta Skuratov, porecla lui Grigori Lukianovici Skuratov-Belski (7 – 1573), nobil, apropiat al lui Ivan cel Groaznic, şeful terorii opricininei (forţele militare şi poliţieneşti ale regimului politic al ţarului).

Capitolul 5 – PRIMA CELULĂ – PRIMA IUBIRE

1. Localitate din regiunea Moscova, unde a locuit Lenin în ultimii ani ai vieţii şi a murit la 21 ianuarie 1924.

2. Volkonskaia, Zinaida Alexandrovna (1792 – 1862), prinţesă, scriitoare. Salonul ei literar din Moscova a fost vizitat printre alţii şi de A.S. Puşkin.

3. (în argoul deţinuţilor.) Denunţător, introdus într-o celulă pentru a culege informaţii.

4. „Omul de prisos”, tip în literatura rusă din anii ’20—50 ai secolului al XIX-lea. Tânăr nobil, inteligent, de cultură europeană, înstrăinat atât de Rusia oficială, cât şi de popor, dezamăgit, inactiv (Oneghin la A.S. Puşkin, Rudin la I.S. Turgheniev ş.a.).

5. Instituţie legislativă, consultativă sau administrativă, reprezentativă şi electivă din Rusia ţaristă (Dumă Orăşenească, Dumă de Stat).

6. Lunacearski, Anatoli Vasilievici (1875 – 1933), om politic, scriitor şi critic literar, teoretician marxist al culturii. A participat la revoluţia din octombrie. Din 1917 este comisar al poporului pentru învăţământ (până în 1929). Reprezentant plenipotenţiar în Spania.

7. Prima – cea din februarie 1917, a doua – cea din octombrie.

8. („Prinţul Potiomkin Tavriceski”.) Crucişător din

flota Mării Negre pe care a avut loc cea dintâi acţiune revoluţionară de masă din cadrul forţelor armate ale Rusiei în timpul revoluţiei din 1905 (14 – 25 iunie). Nefiind susţinut de alte nave, echipajul crucişătorului s-a predat autorităţilor româneşti din Constanţa.

9. Serviciu al municipalităţii din Moscova care se ocupa cu pavoazarea oraşului şi instalarea panourilor publicitare.

10. Beliński, Vissarion Grigorievici (1811 – 1848), critic literar şi gânditor democrat-revoluţionar. Teoretician al esteticii realismului, comentator al fenomenului literar contemporan (Puşkin. Gogol, Lermontov ş.a.). A exercitat o influenţă considerabilă asupra intelectualităţii ruse din secolul al XIX-lea.

11. Lomonosov, Mihail Vasilievici (1711 – 1765), savant enciclopedic şi scriitor. Primul academician al Academiei de Ştiinţe din Petersburg. Reprezentant al clasicismului rus. La iniţiativa lui, în 1755, a fost fundată Universitatea din Moscova, care astăzi îi poartă numele.

12. Rasputin (Novân), Grigori Efimovici (1872 – 1916), aventurier, mistic, favorit al familiei ţarului Nicolae II. În calitate de „profet” şi tămăduitor, a exercitat o influenţă nelimitată asupra ţarului, ţarinei şi anturajului lor. S-a implicat în treburile statului. A fost ucis de prinţul Iusupov.

13. L.N. Tolstoi este confundat de către tovarăşul de celulă al lui Soljeniţîn cu Alexei Nikolaevici Tolstoi (1883 – 1945), scriitor, activist pe tărâm obştesc. Autor, printre altele, al trilogiei Calvarul, inspirată din evenimentele războiului civil, al romanului istoric Petru I; proză ştiinţifico-fantastică (Aelita, Hiperboloidul inginerului Garin) etc. A fost deputat în Sovietul Suprem (1937 – 1945).

14. Dicţionarul Enciclopedic Granat, cunoscută enciclopedie, editată la Moscova Primele 6 ediţii în 8 – 9

volume (1889 – 1903); ediţia a 7-a în 58 (1910 – 1948; voi. 56 n-a apărut). Până la revoluţia din 1917 a apărut în Editura fraţilor A. şi J. Granat et comp.

15. Este vorba de clasicii marxism-leninismului.

16. În argoul puşcăriaşilor – raţia (minimă) zilnică de pâine.

17. Haas, Fiodor Petrovici (1880 – 1853), medic şi filantrop. Ca medic şef al închisorilor din Moscova (din 1828) a obţinut îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale puşcăriaşilor, organizarea spitalului de închisoare (1832) şi a şcolilor pentru copiii deţinuţilor.

18. Rostopcin, Fiodor Vasilievici (1763 – 1826), conte, om de stat. În timpul războiului din 1812 a fost guvernator general al Moscovei.

19. Saltâciha (Saltîkova, Daria Nikolaevna) (1730 – 1801), boieroaică, vestită pentru cruzimea manifestată faţă de iobagii proprii.

20. Pâlniak (Vogan) Boris Andreevici (1894 – 1941). scriitor. Arestat în 1937, a fost împuşcat sau a murit în lagăr.

21. Romanov, Panteleimon Sergheevici (1884 – 1938), scriitor. Proză scurtă lirico-psihologică şi satirică inspirată din viaţa societăţii sovietice din deceniul al treilea. Romanul Rusia (1922 – 1936) evocă perioada primului război mondial şi a revoluţiei din februarie 1917.

22. Merejkovski, Dmitri Sergheevici (1866 – 1941), scriitor şi filosof, soţul Zinaidei Hippius. După revoluţie a emigrat în Franţa (1920). Teoretician al neocreştinismului. Romane de evocare istorică (Leonardo da Vinci), de inspiraţie mistico-religioasă (trilogia Hristos şi Antihrist). Versuri, eseuri critice, scrieri istorico-filosofice.

23. Bunin, Ivan Alexeevici (1870 – 1953), scriitor. Povestiri şi romane de investigaţie psihologică, realizate într-o tonalitate lirică (Satul, Domnul din San Francisco etc.); versuri. A trăit în emigraţie, în Franţa. Laureat al

premiului Nobel (1933).

24. Nabokov, Vladimir Vladimirovici (1899 – 1977), scriitor rus şi american; fiul lui Vladimir Dmitrievici Nabokov, unul dintre liderii cadeţilor. A emigrat din Rusia în 1919. În 1940 s-a stabilit în SUA. Romane, nuvele, memorii, traduceri.

25. Aldanov (Landau), Mark Alexandrovici (1889 – 1957), scriitor, de profesie inginer chimist, în 1919 a emigrat în Franţa. Romane inspirate din istoria Rusiei şi a Europei occidentale.

26. Blicher, Vasili Konstantinovici (1890 – 1938), om politic, mareşal. Comandant de trupe în timpul războiului civil. Ministru de război (1921 – 1922). Comandant al Armatei Speciale din Extremul Orientul îndepărtat (1929 – 1938). În vara lui 1938, i-a înfrânt pe japonezi lângă lacul Hasan. În august 1938 este chemat la Moscova, după care este executat

27. Mihailov, Nikolai Alexandrovici (n. 1906), om politic, care a deţinut înalte funcţii de partid şi de stat. Ambasador în Polonia (1954 – 1955) şi Indonezia (1960 – 1965). Ministru al culturii (1955 – 1966), preşedinte al Comitetului pentru presă (1965 – 1970).

28. Lozovski, A. (Dridzo, Solomon Abramovici) (1878 – 1952), om politic, istoric. Secretar general al Internaţionalei sindicale (din 1921). Adjunct al ministrului afacerilor externe (1939 – 1946).

29. Hruşciov, Nikita Sergheevici (1894 – 1971), om politic. Prim-secretar al Comitetului Central al PCUS (1953 – 1964), preşedinte al Consiliului de Miniştri al URSS (1958 – 1964). A demascat cultul personalităţii lui Stalin şi a favorizat reabilitarea celor condamnaţi pe nedrept. A iniţiat o serie de reforme fără a le urmări consecvent, ceea ce a dus la înlocui-rea lui cu L.I. Brejnev.

30. Oraş, centru raional în (probabil fosta) regiune Ulianovsk.

31. Orăşel la circa cincizeci de kilometri spre sud-sud-est de Moscova

32. Fiodor Ioannovici (Ivanovici) (1557 – 1598), ultimul ţar rus din dinastia Râurikovicilor (din 1584). Fiul lui Ivan cel Groaznic.

33. Vladimir II Monomahul (1053 – 1125), cneaz de Smolensk (din 1067), de Cernigov (din 1078), de Pereiaslav (din 1093), mare cneaz de Kiev (din 1113). Fiul lui Vsevolad I şi al fiicei lui Konstantin Monomahul, împăratul Bizanţului.

Capitolul 6 – PRIMĂVARA ACEEA

1. Vers din poezia Paşii comandorului de Alexandr Blok.

2. Pugaciov, Emelian Ivanovici (1740 sau 1742 – 1775), cazac de la Don, conducătorul răscoalei ţărăneşti-căzăceşti din bazinul Volgăi şi Uralului (1773 – 1775). Trădat, este executat la Moscova.

3. Şolohov, Mihail Alexandrovici (n. 1905 – 1984), prozator. Romane de factură epopeică, relevând spectacolul dramatic al războiului civil (Donul liniştit) ori al colectivizării (Pământ desţelenit); nuvele, schiţe şi reportaje. Premiul Nobel (1965).

4. Aici – supliment de pedeapsă, constând din privarea de drepturi civile.

5. Dimitrov, Gheorghi (1882 – 1949), om politic bulgar. Unul dintre fondatorii partidului comunist bulgar şi unul dintre conducătorii răscoalei anti-fasciste din septembrie 1923. Emigrează în Occident (1923). Sub acuzaţia de a fi incendiat Reichstagul, i s-a înscenat procesul de la Leipzig, prilej pentru Dimitrov de a demasca virulent fascismul. Secretar general al Kominternului. Conducător al partidului comunist bulgar (1945 – 1949), preşedinte al Consiliului de Miniştri (1946 – 1949).

6. Politicilor li se interzicea să ocupe vreo funcţie în lagăr (în administra-ţie, intendenţă etc.).

7. Denikin, Anton Ivanovici (1872 – 1947), general, unul dintre principalii conducători militari ai forţelor albgardiste. Înfrânt de către Armata Roşie (1920), a emigrat în Occident.

8. Jukov, Gheorghi Konstantinovici (1896 – 1974), mareşal. În timpul celui de al doilea război mondial a fost şeful Marelui Stat-Major, comandat ăl mai multor fronturi şi locţiitor al comandamentului suprem. A semnat capitularea Germaniei. Ministru al apărării (1955 – 1957).

9. Leliuşenko, Dmitri Danilovici (n. 1901), general, în războiul cu Finlan-da a comandat o brigadă de tancuri. În timpul celui de al doilea război mondial a fost comandantul mai multor armate.

10. Kuzneţov, Vasili Ivanovici (1894 – 1964), general, comandantul mai multor armate în timpul celui de al doilea război mondial.

11. Rokossovski, Konstantin Konstantinovici (1896 – 1968), mareşal, în timpul celui de al doilea război mondial a condus Armata a 16-a în bătălia pentru Moscova şi alte câteva armate pe diferite fronturi.

12. Meretkov, Kirill Afanasievici (1897 – 1968), mareşal. A participat la războiul civil din Spania. În timpul celui de al doilea război mondial a comandat trupele mai multor armate pe diferite fronturi.

13. Samsonov, Alexandr Vasilievici (1859 – 1914), general rus de cavalerie. La începutul primului război mondial a fost comandatul armatei înfrânte în Prusia Orientală. S-a sinucis.

14. Pacea de la Brest-Litovsk. Pace încheiată la 3 martie 1918 între Rusia Sovietică, pe de o parte, şi Germania, Austro-Ungaria, Bulgaria şi Turcia, pe de alta. Deşi s-au impus condiţii grele, acestea au fost acceptate pentru a permite Puterii Sovietice să se consolideze. Denunţată de guvernul sovietic la 13 noiembrie 1918.

15. Mihailović, Draza (1893 – 1946), general sârb

(1942), căpetenia formaţiunilor progermane (1941 – 1945). În 1942 – 1945 – ministru de război în guvernul iugoslav din emigraţie. Judecat, condamnat pentru crime de război şi executat

16. Beneš, Edvard (1884 – 1948), om politic cehoslovac. Ministru de externe (1918 – 1935), prim-ministru (1921 – 1922), preşedinte al Republicii Cehoslovace (1935 – 1938; 1938 – 1945, în emigraţie; 1945 – 1948). Unul dintre creatorii Micii înţelegeri.

17. Masaryk, Thomas Garrigue (1850 – 1937), om politic, filosof şi sociolog cehoslovac. Preşedinte al Republicii Cehoslovace (1918 – 1935). Politică de apropiere de puterile occidentale.

18. Bulgakov, Serghei Nikolaevici (1871 – 1944), filosof şi teolog. Preot (1918). În 1922 este expulzat din ţară. În 1925 s-a stabilit la Paris.

19. Frank, Semion Liudvigovici (1877 – 1950), filosof şi gânditor religios. În 1922 a fost expulzat din ţară.

20. Losski, Nikolai Onufrievici (1870 – 1965), filosof rus, unul dintre reprezentanţii de seamă ai intuitivismului şi personalismului din Rusia. Expulzat din ţară (1922). Până în 1945 a locuit la Praga.

21. Rahmaninov, Serghei Vasilievici (1873 – 1943) compozitor, pianist, dirijor. Din decembrie 1917 – în emigraţie (în 1918 se stabileşte în SUA).

22. Şaliapin, Fiodor Ivanovici (1873 – 1938), cântăreţ (bas). S-a remarcat pe scenele ruseşti şi europene, strălucind în operele Boris Godunov de M.P. Musorgski, Faust de Ch. Gounod, Mefistofele de A. Boito, Ivan Susanin de M. Glinka, Don Quijote de J. Massenet ş. a Din 1922 – în emigraţie

23. Benois, Alexandr Nikolaevici (1870 – 1960), pictor, istoric şi critic de artă. În 1926 a emigrat, stabilindu-se la Paris.

24. Diaghilev, Serghei Pavlovici (1872 – 1929), om de

artă, organizator de companii artistice şi expoziţii. A condus cunoscutele Stagiuni ruseşti (spectacole de – operă şi balet) de la Paris, Londra şi alte oraşe europe-ne (1907 – 1914). În străinătate a creat trupa Baletul rus (1911 – 1929), realizând spectacole rămase în conştiinţa publicului ca adevărate evenimente artistice.

25. Pavlova, Anna Pavlovna (1881 – 1931), celebră balerină, a făcut parte din trupa lui Diaghilev. Roluri principale în marile balete clasice. Memorabilă interpretarea studiului Moartea lebedei de C. Saint-Saens.

26. Hippius, Zinaida Nikolaevna (1869 – 1945), scriitoare. Teoretician al modernismului. Soţia lui D. Merejkovski. Din 1920 a trăit în emigraţie.

27. Şulghin, Vasili Vitalievici (1878 – 1976), om politic, monarhist. După revoluţia din octombrie – unul din organizatorii mişcării albgardiste. În 1944 este arestat şi condamnat pentru activitate contrarevoluţionară, aflându-se în detenţie până în 1956.

28. În anul 1913.

29. Obţinută de Petru I la 27 iunie 1709 asupra suedezilor, conduşi de Carol al XI-lea.

Capitolul 7 – SALA MAŞINILOR

1. Novikov, Nikolai Ivanovici (1744 – 1818), iluminist, scriitor, publicist şi editor. A criticat societatea contemporană de pe poziţii antiiobăgiste. În perioada 1792 – 1796, din ordinul Ecaterinei a II-a, a fost închis în cetatea Schlisselburg.

2. Dolgoruki, Pavel Dmitrievici (1866 – 1927), prinţ, membru al partidului cadeţilor. După revoluţia din octombrie a organizat numeroase acţiuni contrarevoluţionare. Condamnat la moarte şi executat.

3. Karakozov, Dmitri Vladimirovici (1840 – 1866), revoluţionar. La 4 aprilie 1866 a săvârşit un atentat nereuşit la viaţa împărtului Alexandru II. A fost spânzurat.

4. Jeliabov, Andrei Ivanovici (1851 – 1881),

revoluţionar narodnic. Unul dintre creatorii şi conducătorii organizaţiei Narodnaia volia. Organizator al atentatelor împotriva lui Alexandru II. A fost spânzurat la Petersburg.

5. Narodnaia Volia (Voinţa poporului), cea mai importantă organizaţie revoluţionară narodnică, apărută la Petersburg în august 1879. Program: nimicirea autocraţiei, convocarea Adunării Constituante, libertăţi democratice, împroprietărirea ţăranilor. A organizat opt atentate împotriva lui Alexandru II. După moartea lui au urmat arestări masive şi organizaţia nu a mai putut fi refăcută.

6. Zasulici, Vera Ivanovna (1849 – 1919) Revoluţionară narodnică. În 1878 a tras în guvernatorul Petersburgului, fiind apoi achitată de curtea juraţilor. Din 1903 activează în partidul menşevicilor.

7. Ulrich, V.V., cekist, apoi jurist. În deceniile al treilea şi al patrulea a prezidat multe procese politice, în special cele de la Moscova.

8. Derjavin, Gavrilă Romanovici (1743 – 1816), poet, reprezentant al clasicismului rus. Ode, satire, meditaţii filosofice.

9. „Novîi Mir” (Lumea nouă), revistă literar-artistică şi social-politică lu-nară, în care (nr. 11 din 1962, redactor şef – poetul Alexandru Tvar-dovski) a fost publicat romanul lui Soljeniţîn „O zi din viaţa lui Ivan Deni-sovici”.

Capitolul 8 – LEGEA-COPIL

1. Zinoviev (Apfelbaum), Grigori Evseevici (1883 – 1936), om politic, unul dintre conducătorii de frunte ai partidului comunist. Membru al Comitetului Central (din 1907) şi al Biroului Politic (din 1921). Secretar general al Kominternului (din 1919). După moartea lui Lenin s-a aflat la conducerea partidului alături de Stalin şi Kamenev. Ulterior s-a opus lui Stalin, apropiindu-se de Troţki. A fost exclus din partid (1927), ulterior condam-nat la moarte şi executat

2. Ghemet, Mihail Nikolaevici (1874 – 1953),

criminalist, autor al lucrării Istoria închisorii ţariste (vol. 1 – 5, 1951 – 1956).

3. Sverdlov, Iakov Mihailovici (1885 – 1919), om politic. Participant activ la pregătirea şi înfăptuirea revoluţiei din octombrie. Preşedintele Comitetului Executiv Central din Rusia (1917 – 1919).

4. Savinkov, Boris Viktorovici (1879 – 1925), unul dintre liderii partidului eserilor. A organizat numeroase acte teroriste. În 1924, încercând să treacă frontiera sovietică, a fost arestat şi condamnat.

5. Uvarov, Serghei Semionovici (1786 – 1855), conte, om de stat, cunoscut ca reacţionar.

6. Pobedonoştev, Konstantin Petrovici (1827 – 1907), om de stat, jurist Procuror şef al Sinodului. A exercitat o influenţă deosebită asupra lui Alexandru al II-lea. Inspiratorul unor acţiuni reacţionare extreme.

7. Kasso, Lev Aristidovici (1865 – 1914), ministrul învăţământului (1910 – 1914). Prigonitor al profesorilor cu vederi revoluţionare.

8. Denumire dată membrilor unor organizaţii monarhiste extremiste („Alianţa poporului rus”, „Alianţa Arhanghelului Mihail” ş.a; 1905 – 1917) şi ai „sutelor negre” – detaşamente înarmate, alcătuite din elemente social-eterogene, pentru a lupta împotriva mişcării revoluţionare.

9. Hotel din Moscova, sediul VŢIK în acea perioadă.

10. Restaurant faimos în Petrograd.

11. Uritki, Moisei Solomonovici (1873 – 1918). om politic, jurist. Membru al Comitetului Central (din iulie 1917). Din martie 1918 – preşedinte al CEKA din Petrograd. A fost ucis de un eser.

12. Peters, Iakov Hristoforovici (1886 – 1938), om politic de origine letonă. A ocupat funcţii înalte în cadrul VCEKA şi OGPU. A fost împuşcat

13. Larin, I. (Mihail Zalmanovicilurie) (1882 – 1932),

economist, menşe-vic, apoi bolşevic (1917). A ocupat felurite funcţii în organismele economice.

14. Marş de mare popularitate printre revoluţionari la începutul secolului şi în timpul revoluţiei.

15. Samizdat: vezi Abrevieri şi sigle.

16. Bonci-Bruevici, Vladimir Dmitirevici (1873 – 1955), revoluţionar, om politic, istoric. Participant al celor trei revoluţii. Colaborator şi organizator al unor publicaţii şi edituri bolşevice. Şeful cancelariei Sovnar-komului. Lucrări de istorie, amintiri despre Lenin.

17. Budionovka – denumirea populară a bonetei purtate de ostaşii Armatei Roşii în perioada 1919 – 1941.

18. Lavra Troiţe-Sergheieva – mănăstire întemeiată de Serghi Radonejski la mijlocul secolului al XIV-lea, la 70 km spre nord de Moscova.

19. Serghi Radonejski (13217 – 1391), întemeietorul şi stareţul mănăstirii Troiţe-Sergheieva. Sprijinitor activ al politicii de unificare a cneazului Dmitri Donskoi.

20. Kliucevski, Vasili Osipovici (1841 – 1911), istoric, unul dintre cei mai de seamă reprezentanţi ai istoriografiei ruseşti din ultima parte a secolului al XIX-lea.

21. Kaplan, Fanny (1888 – 1918), activistă a partidului eserilor. La 30 august 1918 a tras asupra lui V.L. Lenin, provocându-i o rană gravă, din care i s-a tras moartea.

22. Miakotin, Venedikt Alexandrovici (1867 – 1937), istoric. Colaborator al revistei „Russkoe bogatstro” (Bogăţia rusească). Politică de orientare narodnică. Din 1918 – în emigraţie.

23. Kolţov, Nikolai Konstantinovici (1872 – 1940). biolog, creatorul biologiei experimentale ruse, al şcolilor de zoologie, citologie şi genetică experimentală. Organizator şi director (1917 – 1939) al Institutului de biologie experimentală. Executat.

Capitolul 9 – LEGEA SE MATURIZEAZĂ

1. Aluzie la titlul unui roman de A.L. Herzen (1812 – 1870) revoluţionar, filosof şi publicist.

2. Rîkov, Alexei Ivanovici (1881 – 1938), unul dintre conducătorii de seamă ai partidului comunist. După moartea lui Lenin este ales preşedinte al Sovnarkomului (1924 – 1929). Membru al Biroului Politic, exclus în 1929 pentru deviaţionism de dreapta, în 1937 este exclus şi din partid, judecat, condamnat la moarte şi executat.

3. Referire la piesa Livada cu vişini, actul al doilea.

4. Perioada de înflorire literară şi artistică din Rusia de la sfârşitul secolului al XIX-lea până la primul război mondial, în comparaţie cu perioada marilor valori din secolul al XIX-lea, numită „veacul de aur”.

5. Akmeism – curent în poezia rusă din anii 1910 (S. Gorodetki, M. Kuzmin, N. Gumiliov, Anna Ahmatova, O. Mandelstam). În comparaţie cu poetica simbolistă, proclamă reîntoarcerea la lumea materială, la obiect, la stihia „esenţei”, la sensul exact la cuvântului.

6. Kuibîşev, Valerian Vladimirovici (1888 – 1935), om politic. A ocupat înalte funcţii de partid şi de stat. A murit în circumstanţe nelămurite.

7. Ivan Kalita (Ivan I Danilovici) (7 – 1340), cneaz al Moscovei (1325), mare cneaz al Vladimirului (1328). A pus temeiurile măreţiei politice şi economice a Rusiei.

8. Termen (introdus de cronicarii din secolul al XVII-lea) care desemnează evenimentele dezastruoase care au avut loc în Rusia de la moartea lui Boris Godunov (1605) până la urcarea pe tron a celui dintâi Romanov (1613 – Mihail Fiodorovici).

9. Kalinin, Mihail Ivanovici (1875 – 1946), om politic. Participant la revoluţiile din februarie şi octombrie. Din 1919 – preşedinte al VŢIK, iar din 1938 al Sovietului Suprem al URSS. Membru în Biroul Politic din 1926.

10. Clădirea fostului Institut Smolnîi pentru fetele de nobili. În 1917, aici s-a aflat sediul Sovietului din Petrograd

şi al Comitetului Revoluţionar Militar din Petrograd, iar în zilele revoluţiei din octombrie – statul major al forţelor bolşevice. Până la 10 martie 1918 – reşedinţa Sovnarkomului. Sediul comitetelor regional şi orăşenesc din Leningrad ale PCUS.

11. Krasikov, Piotr Ananievici (1870 – 1939), om politic, unul dintre prietenii apropiaţi ai lui V.I. Lenin. Preşedinte al curţii de Casaţie (din 1917), adjunct al ministrului justiţiei (din 1921). Procuror al Tribunalului Suprem (din 1924), vicepreşedinte al Tribunalului Suprem (din 1933). Este înlăturat din funcţiile sale în 1938.

12. Vezi nota 25 de la Capitolul 2, Partea ÎNTÂI.

13. Vezi nota 1 de la Capitolul 5, Partea ÎNTÂI.

14. Manifest al unui grup de deputaţi ai primei Dume de Stat adresat cetăţenilor Rusiei (10 iunie 1906) prin care erau chemaţi să se sustragă plăţii impozitelor şi serviciului militar în semn de protest împotriva dizolvării Dumei. Semnatarii au fost judecaţi.

15. Este format de la verbul karkcit – a croncăni.

16. Piatakov, Gheorghi Leonidovici (1890 – 1937), om politic. A ocupat înalte funcţii de partid şi de stat. În 1936 este exclus (pentru a doua oară) din partid Condamnat la moarte şi împuşcat.

17. În martie 1918, când s-a hotărât ca Moscova să fie capitala statului sovietic.

18. Volodarski, V. (Moisei Markovici Goldstein) (1891 – 1918), revoluţionar şi om politic. Participant la revoluţia din octombrie, comisar pentru presă, propagandă şi agitaţie. Ucis de un eser.

19. Radek (Sobelsohn). Karl Bernardovici (1885 – 1939?), om politic. Membru al partidului comunist din 1917. Membru al Comitetului Central (1919 – 1924). Secretar al Comitetului executiv al Kominternului. În 1936 este exclus pentru a doua oară din partid (prima dată în 1927. apoi reprimit) şi condamnat la zece ani de

închisoare.

20. „Steagul Roşu”. Organul de presă al partidului comunist german între 1918 şi 1939.

21. Pokrovski. Mihail Nikolaevici (1868 – 1932), istoric, om politic. Comisar adjunct pentru învăţământ Conducător al Academiei comuniste şi al Institutului profesorimii roşii.

22. Burţev, Vladimir Lvovici (1862 – 1942), publicist. Editorul revistei „Bâloe” (Trecutul). După revoluţie a emigrat.

23. Blumkin, Iakov Grigorievici (1892 – 1929), eser de stânga, agent al CEKA. Asasinul ambasadorului german von Mirbach (1918). Protejat de Dzerjinski, intră în partidul bolşevic şi trece în serviciul OGPU-ului. Este executat ca agent troţkist.

24. Mandelstam, Osip Emilievici (1891 – 1938), poet. Unul dintre reprezentanţii akmeismului. Arestat şi deportat în două rânduri (1934 şi 1938). A murit într-un lagăr din Vladivostok.

25. Mirbach, Wilhelm (1871 – 1918), conte, diplomat german. Din aprilie 1918, ambasadorul Germaniei la Moscova. Ucis de eserul de stânga I.G. Blumkin.

Capitolul 10 – LEGEA în FLOARE

1. Stepun, Fiodor Avgustovici (1884 – 1965), scriitor, istoric, sociolog. A fost expulzat din ţară în anul 1922.

2. Karsavin, Lev Platonovici (1882 – 1952), filosof şi gânditor religios, istoric medievist. Expulzat din ţară în 1922, se stabileşte în Lituania. Profe-sor la Kaunas şi Vilnius (1928 – 1946). Arestat, în 1949 este deportat într-un lagăr.

3. Ilin, Ivan Alexandrovici (1882 – 1945), filosof şi gânditor religios, reprezentant al neohegelianismului. Expulzat din ţară în 1922.

4. Kizevetter, Alexandr Alexandrovici (1866 – 1933), istoric, profesor la Universitatea din Moscova (1909 –

1911). Expulzat în 1922: profesor la Universitatea din Praga.

5. Aidienwald, luli Isaevici (1872 – 1928), eseist şi critic literar, traducător al ediţiei de opere complete ale lui Schopenhauer. Expulzat în 1922.

6. Osorghin (Ilin), Mihail Andreevici (1878 – 1942), scriitor şi publicist. Din 1922 – în emigraţie.

7. Peşehonov, Alexandr Vasilievici (1867 – 1933), om politic, publicist. Ministru în Guvernul provizoriu, în 1922 este expulzat din ţară.

5. Bulgakov, Valentin Fiodorovici (1886 – 1959?), scriitor, memorialist. În 1910 devine secretarul lui L.N. Tolstoi. Adept al tolstoismului. În 1923 este silit să părăsească ţara. Se stabileşte la Praga (1923 – 1948). În 1949 se repatriază.

9. A trimite La Duhonin – a împuşca, a ucide, expresie de la începutul erei sovietice. Generalul Nikolai Nikolaevici Duhonin (1876 – 1917), care era comandantul suprem al armatei imperiale în momentul revoluţiei din octombrie, a refuzat să se supună ordinelor Sovnarkomului. Una dintre primele victime ale terorii bolşevice: a fost ucis bestial de soldaţii din detaşamentul lui Krîlenko.

10. Gărzile roşii din China, sub autoritatea cărora s-a desfăşurat aşa-zisa revoluţie culturală din deceniul al şaptelea

11. Depresiune situată la sudul Bielorusiei, Nordul Ucrainei şi Vestul Rusiei, în bazinul râurilor Pripiat, Nipru şi Desna. O parte considerabilă o formează mlaştinile; multe lacuri; o treime păduri

12. Moscova.

13. Stanislavski (Alexeev), Konstantin Sergheevici (1863 – 1938). Regi-zor, actor, pedagog, teoretician al teatrului. Reformator al teatrului rus. Creatorul sistemului care îi poartă numele şi care cuprinde teoria scenică,

metoda şi tehnica artistică.

14. (La plural – şaraşki.) Locuri în care sub supravegherea Secţiei a Patra Speciale din cadrul MVD-ului) deţinuţii se ocupau cu cercetarea ştiinţifică.

15. Kornilov, Lavr Gheorghievici (1870 – 1918), general, în iulie-august 1917 este comandant suprem al armatei ruse. La sfârşitul lui august a organizat rebeliunea cu intenţia de a răsturna Guvernul provizoriu şi a prelua puterea la Petrograd. Unul din organizatorii armatei albgardiste, A murit în luptă.

16. Dan (Gurvici), Fiodor IIici (1871 – 1947), unul dintre liderii menşevismului. În 1917 este membru al Comitetului Executiv Central din Petrograd. În 1922, împreună cu alţi fruntaşi menşevici, este expulzat din ţară.

17. Martov, L. (Zedenbaum Îmi osipovici) (1873 – 1923), revoluţionar şi om politic. La cel de al doilea congres al partidului social-democrat (1903) a trecut în fruntea fracţiunii menşevice. Membru al VŢIK. Din 1920 – emigrant.

18. „Înainte”. Organul oficial al partidului social-democrat german.

19. Krestiński, Nikolai Nikolaevici (1883 – 1938), om politic. Unul dintre conducătorii luptei pentru Puterea Sovietică în Ural. Comisar al poporului pentru finanţe (din 1918). Din 1921 reprezentant plenipotenţiar în Germania. Din 1930 comisar adjunct pentru afacerile interne, în 1937 este exclus din partid, condamnat la moarte şi executat.

20. Smirnov, Ivan Nikitici (1880 – 1936), om politic. Exclus din partidul comunist în 1927, condamnat la moarte şi împuşcat.

21. Skrâpnik, Nikolai Alexeevici (1872 – 1933), om politic. Din 1917 se află în Ucraina. Preşedinte al Sovnarkomului (1918 – 1919), comisar pentru justiţie, procuror general (din 1922), din 1927 comisar pentru învăţământ. S-a sinucis în 1933.

22. Tomski, Mihail Priovici (1880 – 1936), om politic, unul dintre conducătorii de partid şi sindicat din deceniul al treilea. Exclus din Biroul Politic în 1929. S-a sinucis.

23. Gamarnik, Ian Borisovici (1894 – 1937), om politic şi comandant militar. Şeful direcţiei politice a Armatei Roşii (din 1929) şi comisar adjunct pentru apărare (din 1930). Etichetat „duşman al poporului”, s-a sinucis.

24. Rudzutak, Ian Ernestovtci (1887 – 1938), om politic. A ocupat înalte funcţii de partid şi de stat. A fost împuşcat.

25. Postâşev, Pavel Petrovici (1887 – 1939). om politic. Unul din conducătorii luptei pentru instaurarea Puterii Sovietice în Siberia Orientală. Înalte funcţii de partid şi de stat. Destituit în 1938. A fost împuşcat.

26. Enukidze, Avei Safranovici (1877 – 1937), om politic. Printre altele, a fost secretar al Comitetului executiv central din URSS (1923 – 1935). În 1935 a fost exclus din partid, împuşcat.

27. Ciubăr, Vlas Iakovlevici (1891 – 1939). Om politic, înalte funcţii de partid şi de stat în Ucraina şi URSS. În 1939 este arestat şi executat.

28. Kosior, Stanislav Vikentievici (1889 – 1939). Om politic, înalte funcţii în conducerea partidului. Prim-secretar al Comitetului Central al partidu-lui Comunist din Ucraina (1938). A fost împuşcat.

29. Numele conspirativ al lui Stalin din perioada activităţii în ilegalitate.

30. Capitala R.S.S. Kirkize (Kîrgîzstan), astăzi Bişkek (numele dinainte de 1926). Vezi şi nota 12. Capitolul l. Partea a DOUA.

31. Sokolnikov, Grigori Iakovlevici (1888 – 1941), om politic. Comisar al poporului pentru finanţe (1922 – 1926), vicepreşedinte al Gosplanului. Exclus din partid în 1936. Condamnat la zece ani de recluziune, ulterior a fost împuşcat.

32. Institutul Profesoratului Roşu era destinat să asigure pregătirea profesorilor de ştiinţe sociale pentru universităţi şi a cadrelor superioare de partid şi de stat.

33. Mikoian, Anastas Ivanovici (1895 – 1978), om politic. Unul din organizatorii luptei pentru Puterea Sovietică în Azerbaidjan, înalte funcţii de partid şi de stat în perioada 1926 – 1946. A fost comisar al poporului pentru comerţul exterior şi interior, pentru aprovizionare (1930 – 1934), industria alimentară (1934 – 1938). Din 1937, vicepreşedinte al Sovnar-komului URSS. Din 1955, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri etc.

34. Clădire din Moscova (construită în secolul al XVIII-lea), după revoluţie-sediul central al sindicatelor din URSS. În renumita Sală a coloanelor s-au ţinut felurite congrese sovietice şi internaţionale, adunări importante etc.

Capitolul 11 – PEDEAPSA CAPITALĂ

1. Elizaveta Petrovna (1709 – 1762), împărăteasa Rusiei (din 1741).

2. Război purtat (1756 – 1763) între Anglia, Prusia şi Portugalia, pe de o parte, şi Franţa, Austria. Rusia. Suedia, Saxonia şi Spania, pe de altă parte. S-a încheiat prin păcile de la Paris şi Hubertusburg.

3. Mirovici, Vasili Iakovlevici (1740 – 1764), locotenent din regimentul Smolensk. care a încercat să-l elibereze din fortăreaţa Schlisscburg pe Ivan VI Antonovici. A fost executat.

4. Revoltă care a izbucnit în timpul unei epidemii de ciumă. Au fost exe-cutaţi patru participanţi.

5. Pavel I (1754 – 1801), împărat al Rusiei (din 1796), fiul lui Petru III şi al Ecaterinei II. Victimă a unei conspiraţii a nobililor.

6. Vezi nota 23 de la capitolul 3.

7. Kerenski, Alexandr Fiodorovici (1881 – 1970), om politic, avocat, membru al partidului eserilor. Prim-

ministru al Guvernului provizoriu (iulie-noiembrie 1917). După revoluţia din octombrie a emigrat în Franţa. În 1940 s-a stabilit în SUA.

8. Era de naţionalitate letonă.

9. Autorul se referă la înaltul Consiliu (textual – Sovietul Suprem) Secret (1726 – 1730), creat de Ecaterina I ca organ consultativ, dar care, efectiv, rezolva problemele de stat cele mai importante, încercând să restrângă puterea autocraţiei. A fost desfiinţat de împărăteasa Anna loanovna (1693 – 1740).

10. Membri ai Drujinei populare, organizaţie obştească din URSS, având în grijă păstrarea ordinii publice, lupta cu huliganismul şi alte manifestări antisociale.

11. Narokov (Marcenko), Nikolai Vladimirovici (1887 – 1965?), scriitor. Emigrant.

12. Andreev, Leonid Nikolaevici (1871 – 1919), scriitor, reprezentant al realismului psihologic şi al simbolismului. Nuvele şi piese de teatru centrate pe o problematică filosofică, socială şi morală, dominate de o atmosferă tragică.

13. Krîlov, Ivan Andreevici (1769 – 1844), scriitor. Comedii şi fabule de structură clasică.

14. Referire la nuvela lui Leonid Andreev Povestea celor şapte spânzuraţi (1908).

15. Tezele raportului Sarcinile proletariatului în actuala revoluţie, ţinut de Lenin la Petrograd (4 aprilie 1917). Document programatic, reprezentând planul de luptă pentru transformarea revoluţiei burghezo-democratice în revoluţie socialistă.

16. În povestirea Agrişul şi Carnet de însemnări (l), unde polemizează cu L.N. Tolstoi, care, într-una din schiţele sale moralizatoare (Mult pământ îi trebuie omului?), afirmă că omul nu are nevoie decât de trei ar-şini de pământ – pentru mormânt.

17. Specific al rostirii ruşilor din nordul european al Rusiei, care pronunţă distinct vocala o neaccentuată, în vreme ce în alte zone estepronunţ ată ca o variantă redusă a lui a. Acest fenomen fonetic se numeşte okanie (opusul lui akanie).

18. Funcţie (din secolul al XVI-lea) şi grad (din secolul al XVIII) în oştiri-le căzăceşti. În 1798 a fost echivalat cu gradul de rotmistru în cavalerie.

Capitolul 12 – TIURZAK

1. Figner, Vera Nikolaevna (1852 – 1942), revoluţionară: a făcut parte din conducerea organizaţiei Narodnaia Volia. A luat parte la organizarea atentatelor împotriva lui Alexandru II. În 1884 a fost condamnată la ocnă pe viaţă; douăzeci i-a petrecut în fortăreaţa Schlisselburg.

2. Este vorba de lucrarea lui Stalin Cursul scurt de istorie a PCUS (b), care se studia la cursurile (obligatorii) de învăţământ politic.

3. Vers dintr-un popular cântec revoluţionar, cunoscut şi sub titlul de Marş funebru; era cântat la funeraliile victimelor represiunii ţariste.

4. Katanian, Ruben Pavlovici (1881 – 1966), om politic, procuror general adjunct în perioada 1933 – 1937.

5. Valentinov, N (Nikolai Vladistavovrei Volski) (1879 – 1965), filosof şi publicist. Iniţial (1903) bolşevic, ulterior menşevic (1904). Emigrează în 1928. A scris o carte de amintiri despre Lenin, pe care l-a cunoscut îndeaproape.

6. Tvardovski, Alexandr Trifonovici (1910 – 1971), poet şi critic, între 1949 şi 1954, 1958 şi 1970 este redactor şef al revistei „Novîi mir”, care a publicat scrieri de mare cutezanţă civică în epocă, printre care şi o zi din viaţa lui Ivan Denisovici a lui Soljeniţîn

7. Bednîi, Demian (Pridvorov, Eifrim Alexeevici) (1883 – 1945), poet, unul din promotorii poeziei aşa-zisului realism socialist.

Partea a DOUA

PERPETUUM MOBILE

Capitolul l – CORĂBIILE ARHIPELAGULUI

1. Vezi nota 22 de la Capitolul 2.

2. Iaroşenko, Nikolai Alexandrovici (1846 – 1898), pictor. A făcut parte din gruparea artistică de orientare realistă a peredvijnicilor – Asociaţia expoziţiilor artistice itinerante (1870 – 1923).

3. Adică ştreangul, datorită faptului că revoluţionarii condamnaţi pentru acte teroriste erau executaţi prin spânzurătoare.

4. Peşte din familia crapului (maximum 30 cm lungime şi 800 grame greutate), care trăieşte în Marea Caspică.

5. Peşte marin (nordul Oceanului Atlantic, Marea Albă. nordul Oceanu-lui Pacific). Lungime – maximum 1.8 m, greutate – maximum 40 kg.

6. Iakubovici, Piotr Filippovici (1860 – 1911), poet, membru al organizaţiei revoluţionare Narodnaia Volia. Şaisprezece ani de ocnă şi exil (1887 – 1903). Autor al cărţii în lumea celor oropsiţi, însemnările unui fost ocnaş.

7. Olmiński (Alexandrov). Mihail Stepanovici (1863 – 1933), publicist, critic şi istoric literar, revoluţionar bolşevic din 1898.

8. Makarenko, Anton Semionovici (1888 – 1939), pedagog şi scriitor. Organizator al coloniilor de muncă pentru reeducarea delincvenţilor minori.

9. Menşikov. Alexandr Danilovici (1673 – 1729). Unul dintre apropiaţii lui Petru I, prinţ prealuminos, generalisim. În 1727 a fost deportat la Berio-zov, în Siberia, de către împăratul Petru II.

10. Surikov, Vasili Ivanovici (1848 – 1916), pictor, membru al grupării artistice a peredvijnicilor. Tablouri monumentale inspirate din momente-le cruciale ale istoriei Rusiei.

11. Vers din poemul Versuri despre paşaportul sovietic de Vladimir Maiakovski.

12. Academia militară M.V. Frunze, înfiinţată în 1918 la Moscova ca Academie a Statului-Major. Din 1921 – Academia Militară a Armatei Roşii. Poartă numele lui Mihail Vasilievici Frunze (1885 – 1925), om politic, comandant de armată în timpul războiului civil, teoretician militar.

Capitolul 2 – PORTURILE ARHIPELAGULUI

1. Grin (Grinevski), Alexandr Stepanovici (1880 – 1932), prozator. Roma-ne şi povestiri de factură romantică care exaltă credinţa în calităţile morale înalte ale omului.

2. Comanda respectivă avea un tâlc: cel care ieşea ultimul primea o pedeapsă.

3. Zonă în partea de vest a Moscovei, locul unor lupte înverşunate în timpul revoluţiei din 1905.

4. Utiosov, Leonid Osipovici (1895 – 1979?), celebru cântăreţ de estradă în anii ’30 şi ’40. A efectuat turnee şi în România.

5. Diminutiv de la GAZ-A, marca primelor automobile produse la uzinele din Gorki (Nijni Novgorod) în anii 1932 – 1936.

6. Aldan-Semionov, Andrei Ignatievici (a 1908), poet şi prozator. A fost arestat şi condamnat pe nedrept, petrecând cincisprezece ani (1938 – 1953) în lagărele de muncă din Extremul Nord. Romanul Bozorelief pe stâncă a fost publicat în 1964.

7. Gromîko, Andrei Andreevici (n. 1909). Om politic, diplomat. Ambasa-dor în SUA (1943 – 1946) şi Anglia (1952 – 1953). Reprezentant permanent al URSS în Consiliul de Securitate al ONU (1946 – 1948). Ministru al Afacerilor Externe din 1957.

8. Repin, Ilia Efimovici (1844 – 1893), pictor membru al grupării peredvijnicilor. Autorul, printre alte picturi celebre, al cunoscutului tablou Ede-carii de pe Volga, la

care face aluzie Soljeniţîn

Capitolul 3 – CARAVANELE ROBILOR

1. Formulă prin care difuzoarele trenului anunţau sosirea la Moscova

2. Porturi în Extremul Orient (ţinutul Habarovsk), situate în strâmtoarea Tatarski, vizavi de Insula Sahalin.

3. Corp special de pedestraşi (1550 – 1698) cu funcţii poliţieneşti. Dintre ei era aleasă garda ţarilor. Răsculându-se în 1698, după înfrângerea lor, în 1698 – 1699, au fost executaţi 1182, iar 601 deportaţi. Soljeniţîn se referă la monumentalul Tablou al lui V.I. Surikov Dimineaţa execuţiei streliţilor.

4. Autorul se referă la o scenă din filmul lui Serghei Eisenstein Crucişătorul Potiomkin.

5. În cartea-reportaj Insula Sahalin (1895), pe care a scris-o după călătoria săvârşită în anul 1890.

6. Spărgător de gheaţă din Flota Arcticii a URSS. Construit în 1917. A participat la salvarea expediţiei lui Umberto Nobile (1928), la cercetările hidrologice din Arctica (1932 – 1935). A condus caravane de nave spre Arktica (1941 – 1945).

Capitolul 4 – DIN INSULA ÎN INSULA

1. Kruglov, Serghei Nikitbrovici (1903?), om politic; agent cekist, adjunct al şefului serviciilor SMERŞ (1943 – 1946). Este succesorul lui Beria la conducerea NKVD-ului (1946). Ministru al Afacerilor Interne (1946 – 1954).

2. Este vorba de in Primul Cerc, publicat în 1968 peste hotare.

3. În mitologia biblică – duh rău, căpetenie a demonilor, în limbajul puşcăriaşilor – miliţian; supraveghetor, gardian.

4. Referire la eroul din romanul lui Jack London Rătăcitor printre stele (The Star Rover) (1915).

5. Oraş în nordul Munţilor Caucaz, renumită staţiune balneoclimaterică.

6. Jebrak, Anton Romanovici (1901 – 1965); genetician, ameliorator. Academician (1940), preşedinte al Academiei de Ştiinţe a URSS (1945 – 1948).

7. Razin, Stepan Timofeevici (16307 – 1671), cazac de pe Don, conducătorul răscoalei ţărăneşti din 1670 – 1671. Trădat, a fost prins de autorităţi şi executat la Moscova.

8. Tînianov, Iuri Nikolaevici (1894 – 1943), scriitor, critic şi istoric literar. Unul dintre reprezentanţii şcolii formale ruse. Lucrări despre limbajul poetic, romane biografice.

9. Pasternak, Boris Leonidovici (1890 – 1960), poet şi prozator, remarcabil traducător din literatura universală. Apariţia (în Italia, 1958) a romanului Doctor Jivago şi decernarea Premiului Nobel, i-au atras o prigoană dezlănţuită din partea oficialităţilor politice şi literare, ceea ce a grăbit sfârşitul scriitorului.

„DOCUMENT POLITIC”? „CREAŢIE LITERARĂ”?

BREJNEV: Problema cu privire la Soljeniţîn nu e deloc simplă, e foarte complicată. Presa burgheză încearcă să lege cazul Soljeniţîn de marile noastre acţiuni pentru reglementarea paşnică a conflictelor. Cum să procedăm cu Soljeniţîn? Consider că cel mai bine este să procedăm conform cu legile noastre sovietice:

TOŢI: Corect!

(Din procesul-verbal al şedinţei Biroului Politic al PCUS din 7 ianuarie 1974)

ÎN SFÂRŞIT, avem în limba română marea carte care a explodat ca o bombă atomică a conştiinţei morale şi civice cu efect planetar, Arhipelagul Gulag!

Întârzierea apariţiei în România a operelor lui Alexandr Isaievici Soljeniţîn îmi pare un fenomen jenant şi nu izbutesc să mi-l explic. S-au tra-dus la noi în ultimii 7 ani o mulţime de cărţi importante din literatura contemporană, lucrări de antropologie, sociologie, politică,

memorialistică, filosofie, istorie, eseuri, romane etc., bine primite de public. S-au tra-dus cărţi importante, chiar foarte importante, dar nu cea cu adevărat importantă: aceasta.

Decizia de a declanşa zguduirea pe care ineluctabil urma să o provoa-ce publicarea în Occident a cărţii acesteia a fost luată de autor împreună cu soţia sa Natalia în mod abrupt, imediat, înainte de termenul prevăzut, în clipa când a fost sigur că o copie a manuscrisului ajunsese în mâinile KGB-ului. Trebuia creată o situaţie ireversibilă, trebuiau tăiate numaidecât toate punţile pentru a face imposibilă intimidarea prin ameninţare sau tortură, a face imposibilă renunţarea la o luptă implacabilă între David şi Goliat. Soljeniţîn, în Stejarul şi viţelul, mărturiseşte că în eventualitatea, deloc improbabilă, a unui şantaj asupra copiilor, el şi soţia lui erau de acord cu o hotărâre mai presus de fire: în atare eventualitate sunt sacrificaţi copiii. Nu mai putea da înapoi. Nu mai avea dreptul să dea înapoi.

El ducea această luptă singur, în mod deschis, în mijlocul acelui „imperiu al Răului", cum avea să-l numească mult mai târziu Ronald Reagan. Singur dar nu fără o reţea de prieteni devotaţi, ingenioşi, plini de curaj, colaboratori anonimi, bărbaţi şi femei, pe care nu-i putea pomeni în Arhipelag pentru a nu-i divulga, dar despre care vorbeşte pe larg după 1991 (când nu ar mai fi fost în pericol, dar cei mai mulţi muriseră) într-o carte superbă, Invizibilii, apărută în traducere franceză (Fayard, 1992).

Cu ajutorul necondiţionat şi nerăsplătit, decât postum prin amintita carte, al acestor Invizibili care-şi asumaseră riscurile cele mai grave, totuşi în ultimă instanţă singur, acest om formidabil, înarmat numai cu faima lui mondială consacrată de premiul Nobel, cu luciditatea şi îndrăzneala lui încremenitoare, a făcut să se clatine şi în cele din urmă să se prăbuşească întregul colos

politico-represiv rusesc şi toate complicităţile lui internaţionale, „progresiste” şi „umaniste”, legate prin trădare, laşitate şi minciună.

La acea şedinţă din 7 ianuarie 1974, din al cărei proces-verbal am extras vorbele puse ca motto deasupra prezentei postfeţe, toţi bătrânii şmecheri cretinizaţi din Biroul Politic al PCUS (unul mai deştept, Andropov) dădeau din colţ în colţ: „ce să facem cu Soljeniţîn?”. Andropov a învârtit argumentele în aşa fel încât, acuzându-l straşnic pe Soljeniţîn, să reiasă că cea mai severă şi radicală soluţie este exilul, determinând astfel amplificarea la scară planetară a acţiunii lui Isaievici şi continuarea în condiţii de libertate şi siguranţă a operei lui literare şi istorice.

Apăruse în Occident Arhipelagul Gulag! (despre care Brejnev spune că nimeni încă (dintre ei – A.P.) nu a citit-o, dar conţinutul e cunoscut: un „vulgar pamflet antisovietic”, adăugând: „după legile noastre avem toate motivele să-l băgăm pe Soljeniţîn la puşcărie deoarece a atentat la tot ce avem mai sfânt: Lenin, regimul nostru sovietic, puterea sovietică, tot ce ne e scump”; Andropov a declarat tot atunci ceva ce mai târziu, spus de alţii, a devenit o banalitate pe jumătate stupidă, dar spus de el dă măsura descumpănirii ştabilor din Politbiuro: „Arhipelagul Gulag nu e o operă de artă ci un document politic, deci periculos”.) *

Desigur, nu Soljeniţîn a fost cauza prăbuşirii sistemului bolşevic, nici alte împrejurări, evenimente sau persoane care au jalonat acest fenomen în devenirea lui. Prăbuşirea bolşevismului era imanentă în chiar geneza sa. Au existat imperii milenare, întemeiate, evident, pe autoritate şi forţă, dar la acestea nici forţa şi cu atât mai puţin autoritatea n-au mers, cum să zic? în contrasens. Nu au avut o esenţă luciferică. Nu mă ha-zardez acum să explic esenţa luciferică a altor imperii ce s-au prăbuşit. Îmi

e destul să le evoc pe cele două cărora le-am fost contemporan, nazismul şi bolşevismul. Ar mai fi poate ca exemplu şi Napoleon, dar luciferismul său nu era total. Totuşi Letizia Bonaparte, mama lui Napo-leon, a avut o aprehensiune de femeie bătrână şi respectuoasă faţă de rosturile legitime ale lumii când a spus celebra frază „Pourvu que fa dure!” Se prăbuşesc, fireşte, în cele din urmă şi imperiile legitime, neluciferice, dar după un ciclu de creştere şi decadenţă, aşa cum le vădeşte istoria. Hegel de altminteri, în prelegerile despre filosofia istoriei, afirmă că imperiile plurimilenare nu au istorie, istorie nu au avut decât cele care au avut şi un sfârşit. Adică, după viziunea sa teleologică, o

Informaţiile acestea se găsesc în extraordinara carte a lui Vladimir Bukovski. Jugement a Moscou, un dissident dans les archives du Kremlin (tr. fr., ed. Robert Laffont. Paris.1995) împlinire, o finalitate, deci şi un final. Poate, teza e plauzibilă, deşi cred că există istorie şi neteleologică, bunăoară China, India, cele cărora Hegel le contesta validitatea istorică. Dar să le lăsăm. Ceea ce îmi pare sigur este că regimurile uzurpatoare, adică luciferice, nu au istorie. Napoleon, uzurpator, dar, cum spuneam, de un luciferism doar relativ (venea după un interregn cu adevărat luciferic), a avut o istorie, dar efemeră şi precară, cu toată gloria lui meteorică, în schimb îmi pare evident că nici nazismul, nici bolşevismul nu au avut istorie.

Bolşevismul a durat mai mult decât Napoleon, dar istorie nu a avut. Numai evenimente. Regimurile care fac istorie au legi. Legi adevărate, elaborate în spirit juridic, legi care nu siluiesc natura societăţii şi spiritul ei ci îi servesc de cadru. Regimurile uzurpatoare, luciferice, nu au legi în accepţia normală a termenului. Sunt regimuri bazate pe fărădelege. În loc de legi clare, univoce, de strictă interpretare, memorabile şi puţi-ne, edictate public şi respectate de toţi, au hăţişuri de legi contradictorii,

confuze, antijuridice, unele secrete, respectate sau nu (e.g. Brejnev: „Cred că cel mai bine e să aplicăm legile noastre”, adică putem şi să nu le aplicăm, după cum ne convine). Legislaţia lor proliferantă e negaţia însăşi a oricărei legalităţi.

Regimurile Luciferice anunţă o eră nouă, cu negarea şi destituirea tuturor valorilor anterioare şi făurirea altui tip uman (de fapt ne-om). Se consideră eterne şi infailibile (infailibile pentru că eterne). Inutil să descriem exhaustiv fenomenul, îl cunoaştem prea bine. Are un nume biblic, Gog şi Magog.

După al doilea război, bolşevismul ameninţa să devină dominant asupra întregii lumi şi aproape nimeni nu mai credea că e vreo scăpare. Toţi imbecilii şi ticăloşii din „lumea liberă”, atât „idealiştii” cât şi „realiştii”, salutau ca iminentă „Revoluţia mondială”, dar când aceasta părea mai sigură a început, întâi imperceptibil, prăbuşirea care-i era imanentă încă de la principiul ei. Primul mane, thekel, phares, primul avertisment a fost Budapesta, octombrie 1956. Mai avuseseră loc insurecţii, chiar de proporţii însemnate, atât în interiorul Uniunii Sovietice, cât şi în ţările satelite, dar fuseseră înăbuşite. Şi celei din Ungaria îi veniseră de hac tancurile, dar s-a produs în inima Europei, spectaculos şi memorabil. Nu a mai putut fi ocultată. Atunci s-a văzut că cea mai redutabilă şi mai cinică forţă opresivă poate fi pusă în cumpănă de o populaţie dezarmată, în care mânia a suspendat instinctul de conservare. În ciuda aparentei înfrângeri, ungurii au câştigat atunci un alt statut între ţările satelite. Hruşciov şi-a dat seama că recursul la invazia tancurilor nu se mai poate repeta fără risc. A repetat-o totuşi, aparent cu succes, berbecul de Brejnev, dar „normalizarea” din 1968 şi-a provocat anticorpii: potenţial Charta ’77 şi Havel existau.

Bineînţeles, în procesul prăbuşirii comunismului au

acţionat o mulţime de factori obiectivi ce s-au acumulat în timp, chiar şi când erau indece-labili. Determinismele acestea se pot cerceta şi s-au cercetat din variate unghiuri; bineînţeles, subiectul e departe de a fi epuizat. Dar etapele şi reperele majore ale acestui proces poartă numele a trei persoane sau mai exact trei fapte legate de aceste persoane: 1.

— Alexandr Isaievici Soljeniţîn şi apariţia în Occident a Arhipelagului Gulag (1973); 2.

— Carol Voiţila şi alegerea unui papă polonez (1978); 3.

— Ronald Reagan şi „războiul stelelor" (1983).

Arhipelagul Gulag a fost tunetul, furtuna vestitoare. Bine am numit-o explozie atomică, un fel de Hiroşima morală.

Sosirea în Occident a lui Soljeniţîn a produs o emoţie generală şi o aşteptare îngrijorată. Au început calomniile, crezute ori în tot cazul acceptate şi repetate de „progresiştii" occidentali. Teama acestora de compromiterea şi eşecul „destinderii" (al cărei nume adevărat e laşitatea ca-pitulardă şi sloganul better red than dead). Refuzul poltron al Preşedintelui Gerald Ford de a-l primi pe Soljeniţîn (Ford, le minable, cum l-a numit Eugen Ionescu în „France-Soir", 19 februarie 1976, cules în Antidotes, 1977). Cei care la început îl tratau de trădător şi agent KGB, văzând totuşi autoritatea şi voga de care se bucura, au început să-l laude, fără să simtă nevoia de a da vreo explicaţie (de pildă Jean Daniel, om distins şi arogant, directorul lui „Le nouvel observateur", bineînţeles şi alţii, care, cum zice o vorbă proastă românească, nici usturoi nu au mâncau nici gura nu le miroase). Voga aceasta a ţinut cât a ţinut, dar în cele din urmă „progresiştii" nu au mai suportat-o. Cu atât mai mult cu cât în octombrie 1993, pe o ploaie din acelea pe care noi o numim mocănească, Soljeniţîn a ţinut în Vendée, faţă de

câteva mii de ascultători înarmaţi cu umbrele sau acoperindu-şi capul cu ziare ori cu ce au putut, un discurs despre genocidul sistematic săvârşit asupra ţăranilor vendeeni în 1793, sub Teroare. Spiritul iacobin care desfigurează şi azi la suprafaţă iubita mea Franţă nu a putut suporta ca un om din Europa de Est, rebel în propria lui ţară (aşadar prezumtiv „fascist”), să-şi permită aşa ceva. Plus că între timp, acelaşi om din Europa de Est, după ce spusese adevărul despre „patria socialismului”, s-a apucat să spună şi adevărul despre patria capitalismului.

Acum se spune, şi în Occident şi la noi (căci, vezi bine, dragă Doamne, ne asumăm şi noi acum „standardele occidentale”), că Soljeniţîn are ta-lent, desigur, are conştiinţă, desigur, dar e nostalgic, panslavist, slavofil, populist, antidemocrat, şi câte altele de genul acesta. Faptul că a scris nu o dată, negru pe alb, că respinge panslavismul, că Rusia trebuie să renunţe la pretenţia de a mai fi supraputere şi să se replieze asupra fantasticului ei potenţial intern, atât intelectual cât şi economic, faptul că panslavismul doctrină, a expansiunii, e incomparabil cu slavofilia, care la rândul ei nu e nici retrogradă, nici „rascolnică” sau mai ştiu eu cum, ci e o linie care merge de la Andrei Rubliov prin Gogol, Dostoievski, Tol-stoi, Cehov, Bulgakov, şi aşa mai departe, până la Soljeniţîn însuşi şi până la Tarkovski, faptul că cei mai occidentalizaţi ruşi au fost slavofilii, de la Homiakov până la Soljeniţîn însuşi şi până la Tarkovski, toate acestea nu contează, nu avem obligaţia nici să citim, nici să pricepem, trebuie doar să ne arătăm democraţi şi occidentali (ca şi cum toată chestiunea s-ar afla în alternativă „Europa e cu ochii pe noi” / „Nu voi să ştiu, stimabile, de Europa dumitale, ci de ţărişoara mea” etc.). Într-o scrisoare a unui progresist român din Germania, publicată în „Orizont”, putem citi următoarele: „... nu l-am agreat pe gânditorul politic Soljeniţîn De lapri mele intervluri date odată ajuns în

Occident m-a îndepărtat de el un anume antioccidentalism (şi antiliberalism, de ce nu?) afişat. Euîl consid ei un conservator rus. (…) Soljeniţîn este după părerea mea un mare scriitor dublat de un gânditor politic mediocru. Omul politic Soljeniţîn nu e nici pe departe la nivelul autorului Pavilionului canceroşilor şi al Arhipelagului Gulag”. Aşadar, autorul scrisorii consideră Arhipelagul Gulag o capodoperă literară. Absolut de acord (deşi Andropov, cum am văzut, considera că nu e operă de artă ci document politic.) De fapt nu văd de ce ar fi şi aici o alternativă. Soljeniţîn îşi subintitulează Arhipelagul „încercare de investigaţie literară”. Adică este şi un act politic, socotit redutabil de Andropov, şi o creaţie literară (iar termenul „investigaţie” deschide spre ambele sensuri.) Aş fi vrut să fac aici şi o exegeză literară a Arhipelagului, dar m-aş duce prea departe (nu rezist totuşi tentaţiei de a cita o singură frază, în legătură cu un inginer din vechea şi ilustra şcoală rusească, emigrat, dar apoi arestat şi ţinut în Lubianka sub tortura nesomnului; în traducere franceză sună: „Finie conscience, fini honneur! Dormir!” frază întru totul comparabilă cu „A kingdom for a hor-se!” din Richard al III-lea). Nu are rost o discuţie despre antiliberalism şi antioccidentalism. Dar e totuşi de bun simţ să-ţi dai seama că într-o ţară imensă ca Rusia nu poate exista democraţie fără un sistem de auto-nomie locală, cum o văzuse marele om de stat liberal rus Stolîpin, de la care se revendică autorul Arhipelagului. Fără o bună organizare a acelor zemstve, democraţia este o iluzie, iar Duma un simplu simulacru. Antioccidentalism? Ce înseamnă asta? Trebuie să înţelegem odată că a fi european înseamnă a nu avea complexe provinciale. Cineva poate fi perfect european, ceea ce înseamnă, la un anumit nivel, o mentalitate şi o cultură occidentală, fără a fi epatat şi căzut în şezut în faţa Occidentului (asta e de fapt o inaptitudine de asimilare a spiritului occidental).

Dacă Soljeniţîn e un „gânditor politic mediocru”, atunci adevăratul model acceptabil rămâne Ricâ Venturiano.

Sau cine vreţi Dv. dintre „politologii” contemporani, autohtoni sau nu. Alergia la geniu e în fond ceva destul de firesc într-o lume precum cea de azi.

(AL. PALEOLOGU)

Secţiune 38.01 SUMAR

Partea ÎNTÂI – INDUSTRIA PENITENCIARĂ
Capitolul 1 Arestarea... 8
Capitolul 2 Istoria canalizării noastre... 24
Capitolul 3 Ancheta... 77
Capitolul 4 Găitanele albastre... 115
Capitolul 5 – Prima celulă – prima iubire... 141
Capitolul 6 – Primăvara aceea... 184
Capitolul 7 – Sala maşinilor... 222
Capitolul 8 – Legea – copil... 239
Capitolul 9 – Legea se maturizează... 270
Capitolul 10 – Legea în floare... 299
Capitolul 11 – Pedeapsa capitală... 343
Capitolul 12-Tiurzak... 361
Partea a DOUA – PERPETUUM MOBILE
Capitolul 1 – Corăbiile Arhipelagului... 383
Capitolul 2 – Porturile Arhipelagului... 413
Capitolul 3 – Caravanele robilor... 436
Capitolul 4 – Din insulă în insulă... 452
Conţinutul capitolelor... 472
Abrevieri şi sigle... 480
Note... 486
„Document politic”? „Creaţie literară”? de Alexandru Paleologu... 515

<coperta a IV-a>

În sfârşit, avem în limba română marea carte care a explodat ca o bombă atomică a conştiinţei morale şi civice cu efect planetar, ARHIPELAGUL GULAG”.

(Alexandru Paleologu)

„… Gigantică «saga a puşcăriilor», cronică a ocnei sovietice, odisee a diferitelor şi nenumăratelor «va-Luri» de surghiuniţi, enciclopedie a lumii lagărelor, manual de etnografie pentru studierea naţiunii «zekilor», ARHIPELAGUL nu putea să devină decât un memorial… în care s-au aliniat în şiruri două milioane de nume…

Lumea lui Soljeniţîn este însufleţită, «pneumatică», ea este pătrunsă de la un capăt la celălalt de suflul Frumosului – Adevărului – Binelui, cu alte cuvinte, al divinului. În lumea unde domneşte samavolnicia, numai arta este capabilă să spună «adevărul», deoarece criteriul «adevărului» este în egală măsură criteriul «frumosului» şi al «binelui»”.

(Georges Nivat)

„Soljeniţîn umple vidul ce s-a format în cultura şi conştiinţa rusă. El a redat Rusiei sufletul, acel suflet revelat lumii de Puşkin, Gogol, Tolstoi, Dostoievski, Cehov şi Gorki”.

(Milovan Djilas)

„LINIA CARE DESPARTE BINELE ŞI RĂUL TRAVERSEAZĂ INIMA FIECĂRUI OM. DAR CINE VA PRĂPĂDI UN CRÂMPEI DIN INIMA SA?”

(Alexandr Soljeniţîn – ARHIPELAGUL GULAG)